

KATHLEEN E. WOODIWISS

*Egymásnak
teremtve*

magyar könyvklub®

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Kathleen E. Woodiwiss: So worthy my Love
Avon Books, 1989
Copyright © 1989 by Kathleen E. Woodiwiss
Hungarian translation © Somló Ágnes, 1997

Magyar Könyvklub, Budapest, 1997.
Felelős kiadó Breitner Miklós igazgató
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Felelős szerkesztő Körmendy Zsuzsanna
Műszaki vezető Szilassy János
A borítót tervezte Zugor Zoltán és Bíró Zsuzsanna
Műszaki szerkesztő Mátay-Mayer Gergely
Szedte a TiMac Bt.
Nyomta a Graphischer Grossbetrieb Pössnek, Germany
Megjelent 25 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 548 536 0

*Négyesztendő unokámnak,
Alexának,
aki Elise alakjának megformálására ihletett*

Prológus

Fiatalember volt még, úgy a harmincas évei közepén járhatott, de most a fáradtság és a friss veszteség tudata elmélyítették markáns arcának vonásait. Egy kötömbön ült, mögötte romok. A fűre terített takarón két-évesforma kislány ráncigálta egykedvűen babája kóchaját.

A férfi hátrahajtotta a fejét, hogy a déli nap melengesse arcát, és mélyen belelegezte a friss szellőt, amely a láb felől a hangafű csípős illatát sodorta felé. Másnaposságtól lüktetett a feje, keze ernyedten csüngött térde felett, és mellére sajgó fájdalomként nehezedett szenvedésének súlya.

Egy idő múlva némiképp enyhült a tarkója fölötti lüktetés, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Azért jött ide, hogy fellelje a derűsebb napok emlékét. Amikor még hármásban futottak le vidáman ezeken a lejtőkön. Elise, a picinyke lány még nem értette: veszteségük immáron örökkévaló. Csak azt tudta, hogy ez az a hely, ahol egy gyöngéd, nevetős asszony játszott vele, ahol boldogan hancúroztak az édesen illatozó fűben.

Reszkető izgalommal várta, hogy az az imádott lény újból megjelenjen, de csak telt az idő, és senki sem jött.

Felhők gyülekeztek a fejük fölött, és eltakarták a napot. A szél északra fordult, és hirtelen fagyosan csípőssé vált. A férfi ismét felsóhajtott, majd kinyitotta vöröslő, égő szemét, ahogy egy kis kéz könnyedén végigsimította kézfejét. Kislánya egészen odabújt hozzá, és most kérdően nézett fel rá. A kislány szeméből olyan szomorúság áradt, mintha a maga gyermeki módján ő is megértette volna, hogy az emlékek nem válnak eleven valósággá, így semmi értelme e helyt tovább időzniük.

A férfi a mélykék szempárban, a sötét, vörösesbarna fürtökben, a finom formájú állban és a lágy, kifejező ajkakban felesége vonásait vélte felfedezni, akit annyira szeretett.

Felkapta a gyermeket, és szorosan magához ölelte. Igyekezett elfojtani a torkát szorító zokogást. A könnyek azonban mégiscsak kibuggyantak szeméből. Lassan csordultak végig az arcán, és a lágy hajfürtökre hullottak.

A férfi a csöppnyi lányt karnyújtásnyira eltartotta magától. Nézték egymást, és ebben a hosszú pillanatban olyan kötelék születtek közöttük, amelyet a világon soha semmi nem vághat el. Mert mindketten arra gondoltak, akit annyira szerettek.

1. fejezet

London a nyugalanság fészke lett. Egyre gyakrabban lehetett hallani árulásról és busás jutalmakról szóló történeteket. Gyakori volt a riadó, a királynő emberei összeesküvők után szimatoltak. Vad kiáltozás és futó léptek zaja gyakorta verte fel az utcák csöndjét az éjszaka legsötétebb óráiban, majd kitartó dörömbölés hallatszott. Kemény öklök csapódtak a szilárdan bereteszelt ajtóknak. A kínvallatást nemegyszer követte akasztás, a levágott fejeket közszemlére tették. A királynő élete állandó veszélyben lehetett, mert a merényletek száma csak szaporodott: mintha a pokol bugyraiból kerültek volna elő. Stuart Mária Angliában raboskodott, a trónon pedig Tudor Erzsébet ült, de egyikük élete sem volt biztonságban.

1585. november 7.

Anglia, Oxfordshire,

Burford falu közelében

Tengernyi tömzsi gyertya fénye villódzott vidáman, amikor a mulatozó esküvői vendégsereg kecses léptekkel járta a courante-t. A lantosok ünnepi zenéje betöltötte a Bradbury Hall nagytermét. A szépséges Arabella Stamford oly sok jegyesség és elmaradt esküvő után most végre lakodalmát ünnepelte. Bátor lovagját, aki az elmúlt hónapok során oly nagy buzgalommal igyekezett elnyerni a kezét, még nem érte semmiféle szörnyű csapás. Azon hat férfiú közül, akik korábban voltak a hölgy jegyesei, köztudottan egy sem volt már az élők sorában, beleértve a néhai Bradbury örgrófot is, akinek vidéki birtokán gyűlt most össze az ünneplő násznép. Reland Huxford, Chadwick grófja kíváncsi hányt ama lehetőségre, hogy netán átok ül e tündéri szépségen, és vakmerő hévvel udvarolt neki, miközben mit sem

törődött vele, hogy elődei mily gyászos véget értek. Most, miután diadalmasan frigyre lépett vele, ott állt zöld füzérrel övezve arája mellett, miközben körös-körül bőrrel borított kupák és ezüsterlegek emelkedtek a magasba, hogy hangos rivalgással köszöntsék az ifjú párt. A nehéz borok felforrósították a hangulatot. A szolgák sietve újabb hordókat vertek csapra, hadd folyjon a gyönyögzőn sötétlő sör, a testes vörös bor és a száraz fehér.

Edward Stamford mámorítóan boldog volt, hogy végül sikerült gazdag és rangos vőre szert tennie, de azért lányának menyegzője némi fájdalmat is okozott neki. Vonakodva vette tudomásul, hogy egy esküvői lakomának bőségesnek kell lennie, és most vészjósló tekintettel figyelte, amint hatalmas fatálakon szópós malac, hízott kecske és pompásan feldíszített szárnyasok húsát teszik a falánk vendégek elé. Fösvénysége kínjától fájdalmasan összerándult, amint a szaftos húsok, rafinált pástétomok és ízletes nyalánkságok sorra eltűntek a vendégek feneketlen gyomrában.

Edward Stamfordról az a hír járta, hogy amolyan alkalmazkodó, megalkuvó ember, aki vagyonához mások szerencsétlensége vagy ostobasága révén jutott. Annyi biztos, hogy Edward mindig is mohón csapott le, ha magához ragadhatta mások gondos munkájának gyümölcsét.

Senki sem tudta, milyen hatalmas erőfeszítéseket követelt Edwardtól, hogy titokban maradhasson bűnrészessége a királynő ágensének meggyilkolásában. Azzal, hogy a gyanút Seymourra terelte, kénytelen volt lemondani azon megbecsülésről és előnyökről, amelyeket egykoron leánya s ezen férfiú frigyétől remélt. Ez volt a legtöbb, amit veszíthet, döbbent rá, de mi van, ha kudarcot vall? Nos, az a veszély túlságosan nagy volt ahhoz, hogy belegondoljon. Nem csupán őfelsége megtorlása fenyegette, hanem az őrgróf is, akiről jó ideig azt tartották, hogy a királynő legkiválóbb bajnoka, és közszájon forogtak azok a történetek, amelyek kardjával véghezvitt hőstetteiről szóltak. Edward egyik rémálma volt, hogy a falhoz nyomva nyársalja őt fel a nemesúr hosszú, csillogó, kétélű kardja.

Erzsébet hajlandó volt meghallgatni vádaskodását, ám Edward alábecsülte azt a kegyet, amelyben a királynő Seymourt tartotta. Erzsébet iszonyatos haragra gerjedt, felbőszítette, hogy lordjai közül egyik kedvencét árulás és gyilkosság vádjával illeti

egy ilyen alávaló, akit semmire sem tart. Edward csak akkor vált meggyőzővé számára, midőn tanúk is meg erősítették, hogy a meggyilkolt ágens mellett lelték meg az őgróf kesztyűjét. A királynő végül megenyhült iránta, és elrendelte Seymour azonnali kivégzését. Az árulókkal szemben gyorsan osztott igazságot, nyomban megfosztotta Seymourt minden címétől, birtokától és vagyonától, majd ez utóbbi kettőt dühödten vádlójának adományozta.

Edward öröme mérhetetlen volt, ám hamar félelem lépett a helyébe, midőn fülébe jutott: Seymour megesküdött Lambeth Palace-i börtönében, gondoskodik róla, hogy az igazság utolérje mindazokat, akik őt kegyvesztetté tették. Bár a nemesúrnak mindössze két hete volt a kivégzésig. Ezalatt Edward szinte hétrét görnyedt a félelemtől, még a szemét sem merte lehunyni, mivel attól tartott, többé ki se nyithatja. A férfi okossága volt az, ami megrémítette, és jó oka volt rá, hogy féljen tőle, mivel az őgróf terve az volt, hogy megszökik őreitől a hídon, midőn azok a Towerba kísérik. Ám a sors másként rendelkezett, az egyik őr, aki megpróbálta megakadályozni Seymour szökését, rálőtt és megölte. Edward remegő megkönnyebbüléssel fogadta a hírt, és végre kellően biztonságosnak ítélte, hogy meglehetősen kopár udvarházából elkezdje átköltöztetni háza népét az őgróf gazdag birtokaira.

Az a buzgalom és gyorsaság, amellyel Edward megszabadult az őgróftól, egyike volt legemlékezetesebb hőstetteinek, de most, midőn együttérzést mutatott, vagy megnyitotta házát, erszényét, hogy segítsen másokon, voltak olyanok, akik hajlottak rá, hogy ebben újabb számítást sejtсенek. Úgy tűnt, pontosan erről volt szó, midőn vendégszeretetét kiterjesztette Elise Radborne-ra, immáron tizenöt éve halott fogadott húgának leányára. Elise apjának eltűnése következtében a lány menekülni kényszerült családjá londoni lakából, és Edward túlságosan is tisztában volt vele, hogy sokfelé suttognak valamiféle rejtett kincsről, így aztán lelkes buzgalommal nyitotta meg neki a ház keleti szárnyát. De azért természete nem engedte, hogy túlzásba vigye a nagylelkűséget.

Mivel ő volt az egyetlen rokon, akihez a lány fordulhatott, ki is használta szorult helyzetét, midőn égbekiáltóan magas bért követelt tőle, és rászorította, hogy újonnan szerzett birtokának,

Bradbury Hallnak háztartását vezesse. Mentségül mindössze annyit hozott fel, hogy saját leánya nem foglalkozhat ilyen alantas feladatokkal, midőn Chadwick grófjával kötendő házasságára készül. Edward már jóval a menyegzői lakoma előtt utasította unokahúgát, hogy tartsa távol magát az esti vigalomtól, és teljes figyelmét az étkeket feltálaló szolgák felügyeletére fordítsa.

Bár alig múlt tizenhét éves, Elise Radborne meglehetősen talpraesett ifjú hölgy volt, és szerzett már némi tapasztalatot egy nagy udvarház irányításában, hisz az elmúlt évek során ő vezette édesapja háztartását. Ám itt olyan háznép irányítását bízta rá, amely még mindig hűséggel és rokonszenvvel gondolt a megboldogult Bradbury örgrófra, Maxim Seymourra. Amilyen szeretettel ápolták emlékét, éppoly gáncsoskodón és gyűlölködve viseltettek új uruk iránt.

Elise hónapokkal azután érkezett Bradburybe, hogy az örgróft vakmerő szabadulási kísérlete közben megölték, így sosem nyílt alkalma rá, hogy a férfit személyesen megismerje. Mindössze úgy kerülhetett vele kapcsolatba, hogy felfedezte poruráját az általa lakott keleti szárnyban. Érkezését megelőzően ez a lakrész zárva volt, de az apró fülkében, ahol a képre bukkant, a felkavart por és a portrét borító tiszta anyag adta bizonyosságát annak, hogy nemrég kerülhetett erre a helyre. Furdalta a kíváncsiság, vajon egy ilyen nagyszerű festményt miért rejtettek el, így diszkrétén kérdezősködött, és megtudta, hogy a ház ura nem sokkal érkezése után elrendelte a portré megsemmisítését, ám a szolgák, akik rossz néven vették utasítását, titkon belopták a keleti szárnyba.

Elise nemigen hibáztathatta a szolgákat hűségükért, bár meg volt győződve róla, hogy az örgróf nem érdemelt ilyen odaadást. Végül is bűnösnek találtatott külhoniakkal való cselszövés és a királynő élete elleni összeesküvés vádjában, ráadásul alattomos kétszínűségének leplezése végett még a királynő ágensét is meggyilkolta.

Ha a portré hűen ábrázolta a férfit, akkor könnyen elképzelhető, hogy Seymour nagy hatással volt Arabellára. Egy ilyen pompás kérő elvesztése gyűlölettel töltene el minden nőt az olyan apa iránt, akinek valamiképp köze lehetett elveszejtéséhez.

Bár a szolgák szorgosan dolgoztak és elvégezték a ház körüli feladataikat, azt inkább az előző tulajdonos iránti tiszteletből

tették. Elise gyakran összetűzött velük, rendszerint az urukat, Edwardot bíráló zsörtölődéseik miatt. „Nincs jogotok hozzá, hogy uratok parancsait megkérdőjelezzétek”, jelentette ki Elise.

Ezen az estén már többüket megróttá, amiért jelenlegi és egykori urukat örökösen összehasonlították, amikor is észrevette, hogy egyikük a csapra vert hordó körül matat. Az ember olyan ujjast viselt, amelynek csuklyája eltakarta a fejét, s így nem láthatták vonásait. Elise-ben gyanú ébredt: a férfi némi kóistolóhoz segíti magát az italból, ami ugye nagybátyja szemében megbocsáthatatlan bűnnek számít.

Elise, felkészülve egy újabb vitára, kihúzta magát, és lesímtotta abroncsos szoknyájának fekete bársonyát, hogy megjelenése és tartása megfeleljen annak, ami egy nagy ház úrnőjétől elvárható. Fehér, csipkeszegélyű, hátul magasabbra nyúló, az udvarban divatos viselethez képest konzervatíván keskeny nyakfodor ölelte körül karcsú nyakát, és kiemelte ovális arcának szépségét. Finom arcát rózsás pír színezte, s ez még szebbé tette ragyogó kék szemét. Azt a kissé ferdén felfelé ívelő, zafírkék szempárt selymes, fekete szempillák keretezték. Középen elválasztott, dús, gesztenyebarna haját fekete bársonypánt fogta le. Két hosszú gyöngysor csüngött alá keményített nyakfodra alól gömbölyű kebleire. A nyakék egy miniatűr zománccfestmény volt, egy asszony arca oldalnézetben, amelyről édesapja gyakran mondta, hogy édesanyjára emlékezteti.

Elise remélte, hogy legalább oly tekintélyt parancsoló, mint az az asszony az aprócska portrén, s hogy a szolga így talán megadja neki a tiszteletet. Megállt közvetlenül a férfi mögött, és mézédés hangon már-már megkérdezte: – Ízlett-e a bor?

A csuklyás fej lassan felé fordult, a széles váll fölött egy nagy kámzsa jelent meg szeme előtt. A férfi oly mélyen húzta arcába a csuklyát, hogy bár sötétén áttetsző szeme megvillant a közeli gvertyák fényében, a csuklya árnyéka miatt nem láthatta tisztán vonásait. Sokkal magasabbnak és valahogy másnak tűnt, mint a többi szolga, amelynek alapján Elise-ben az a gyanú ébredt, hogy ez az ember bizonytalán a birtok egy másik részéből való.

– Bocsnátáér esedezek, úrnő. Az öreg pincemester küldött, vizsgánám meg a főzetet, nehogy megsavanyoggyék.

Bár a közemberek nyelvének durvasága szántotta fel beszédét, a hangja mély volt, dallamos és melegen csengő. Felemelte a

kezében lévő kancsót, kissé megdöntötte, és elgondolkodva szemlélte, mielőtt oldalát a mutatóujjával megütögette. – Higgyék a szavamnak, úrnő, e főzet a régi pincéből való. Meglehetősen erejű e', a' biz' a. Ez oszt' nem az a redves csiger, mit ez a Stamford fickó szó'gá'tat fe'.

Elise döbbsen meredt a férjára, teljességgel meglepte nyílt, leplezetlen arcátlansága.

– Kérem, hogy Stamford uraság eltűnése ítéletet vagy véleményed, bármi legyen is az. Hálátlan nyomorult! Ki vagy te, hogy bírni merészeled jóindulatát annak, ki bérért fizeti? Szégyen, gyalázat!

A szolga unottan felsóhajtott. – E' biz' kár. Isten ellen való véték.

Elise szeme csak úgy szikrázott a dühötől, ahogy válaszával leteremtette. – Á, hát kibökted!

Egy újabb sirám! Na persze! Az uraság hamarabb eltűri az utca szegény koldusainak sérelmét, mint azokat, miktől saját konyhája zeng.

– Kérlek, mondd meg nekem jóember, vajh' gátolt-e jelenlétem abban, hogy ez italból magadhoz végy?

A férfi felemelte rongycsíkba csavart kezét, és megdörgölte a száját. – Az uraság jó' teszi, ha megízeli, ami sajátja. A véték a' vó't, hogy a népeknek ama keserű seprőt tő'tette ki.

– Tán tudásod ily csálhatatlan, vagy egyszerűen csak öntelten pimasznak születél? – kérdezte Elise gúnyos megvetéssel.

– Önte't? – A fickó kurtán felnevetett, s e hangnak kissé roszszalló színezete volt. – Hát a'szem! Mondhatni tán, hogy kivettem belőle a magam részit. Tú' rég vagyok már ilyen nemesi vérű népeknek között.

Elise-nek még a lélegzete is elállt dühödt felháborodásában.

– Biztosíthatlak, hogy a téged megillető résznél jóval többet vettél te ki abból!

A bírálathoz hidegen hagyta a szolgát, midőn egy pimasz vállrándítással így felelt. – Azt' e' nem is annyira önte'tség, mint inkább a jónak meg rossznak tudása, hogy mi helyes és mi nem... – Ismét a hordó mellé lépett, és nekilátott, hogy megtöltse a második kancsót. – Azt' amikó' még őlő'dsága vó't itt...

– Na lám! Egy újabb hangos lamentálás a megboldogult örökös elvesztése miatt! Sosem hallottam még ennyi rebellis

szolgáról! – tette szóvá panaszosan Elise. – Mondd csak, van bármi is, amit az az ember képes lett volna megtanítani neked a jó modorról?

– Biz’ vó’t ilyen. – A kámzsa elfojtotta a mély hangot, ahogy a szolgál ujjasával letörült néhány kicsordult cseppet. – Őlő’dsága... pontosan az ő modorja vó’t a’ mit én követek.

– Akkor figyelmeztetlek, hogy rendkívül gyenge oktatód volt – vágott a szavába nyersen Elise. – Ismert tény, hogy lord Seymour gyilkos volt és hitszegő, elárulta a királynőt. Jobban teszed, ha tudásod gyarapítandó inkább más forrás után nézel.

– Magam is hallottam ilyes szóbeszédet – felelte a szolgál, majd kurta, gúnyos nevetéssel így folytatta –, de nemigen hiszek én benne.

– Azért ez több volt, mint szóbeszéd – emlékeztette rá éles hangon Elise. – Legalábbis a királynő úgy gondolta. Megfosztotta azt az embert minden birtokától, és a nagybátyámnak adta. Nyilvánvalóan így ismerte el az érdekesebb embert.

A férfi lecsapta a kancsót, majd előrehajolt, arcáról a kámzsa lehullott. Világosbarna, gondozatlan szakáll takarta állát, bozontos bajusza alatt a szája dühödten megfeszült. – Ki tett téged bírójává, leány? Hisz sose láttad azt az embert, és nemigen ismeréd az uraságot, ha a’szondod, hogy ez itt az érdekesb’.

Elise tekintete találkozott azzal a szempárral, amely most furcsán szűrőssá vált a csuklya árnyékában. Egy pillanatra megdermedt attól a haragtól, amely ebben a tekintetben lángolt, de szembeszállt a férfi támadásával. – Netán valami vénséges bölcs varázsló lennél, hogy meg tudod mondani, vajon láttam-e azt az embert vagy sem?

Kiegyenesedvén a szolgál kissé hátrébb lépett, és karját összefűzte mellkasa előtt.

– Bocsánattyájé’ esedezek, úrnő. – Kezét gúnyosan mellére szorítva, könnyedén meghajolt. – Sose nem látám, mikó’ még lor’ Seymour vó’t itt az úr, így azt gondó’tam sosem is talá’koztak.

– Ami azt illeti, valóban nem találkoztunk – ismerte el Elise. Bosszantotta a szolgál kihívó modora. Ezt a férfit nem illeti semmiféle magyarázat, és most azon tűnődött, vajon miért magyarázkodott neki. Merészen szembenézett azzal a kihívó mosollyal, és határozott nyomatékot adott szavainak. – De ettől függetlenül felismerném.

– Valóban? – Kámzsája mélyéről ferde pillantással meredt a lányra. – Azt’ ha szembe’állná’ vele, hát meg tennád mondani, hogy ő-e az vagy se?

Elise haragja fellángolt a szolga pimaszságának hallatán. Nyilvánvaló, hogy kétségbe vonta szavait. Hirtelen egy emlék bukkan fel benne, nem gondolta, hogy ilyen mély nyomokat hagyott benne az őrgróf portréja. Az arisztokratikus vonások, a sötét pillák keretezte zöld szem és a finoman gúnyos mosoly – mindezt nem tudta elfelejteni.

Rádöbrent, hogy a rongyos szolga elnézően várja válaszát. Haragját ez még jobban felkorbácsolta, és hangját még élesebbé tette. – Nyilvánvalóan azért vigyorogsz itt olyan önelégülten, mert tudod, hogy állításomat nem bizonyíthatom. Az őrgrófot megölték, midőn szökést kísérelt meg.

– Eztet biz’ magam is hallottam – ismerte el ellenfele. – Próbat’ megszabadú’ni ja zőróktő’, azt’ lelőtték. – A szolga ismét előrehajolt, és lopva suttogta, mintha szorongató szükségét érezné a titoktartásnak. – De ki tudhassa biztosan, mi történt a ző’ gróffa’ mijután lebukskázott a hídró’? Azóta őt egy lélek se nem látta, oszt a maradványit se tanáták meg sehó’.

Elise megborzongott, majd összeszedte magát. Hallgatása hosszúnak tűnt; hirtelen témát váltott. – Gondolom, szülőanyád nevet is adott neked.

– Adott, úrnő, aztat adott. Taylornak nevezett. Csak Taylor.

Elise a vendégek felé mutatott, akik a kecskelábú asztalok mellett ültek, és kiadta neki az utasítást. – Akkor, Taylor, most arra kérlek, nézz az uraság vendégei után, töltsd meg kupáikat, mielőtt a fejünkre olvassa, hogy késlekedünk.

Rongyokba csavart kezének széles mozdulatával Taylor mélyen meghajolt előtte. – Szolgálattýára, úrnő.

Elise-t kellőképpen meglepte kecses mozgása, és nem tudta megállni, hogy meg ne jegyezze. – Remekül utáznod az urakat, Taylor.

Halk kuncogás hallatszott, ahogy a férfi arcára húzta kámzsáját.

Elise-nek most tűnt fel a nagy kámzsa. – És miért van az, hogy fejedet s arcodat elfeled? Én nem érzek semmiféle hűvös lég-huzatot a teremben.

A választ nyomban rávágta. – Nem, úrnő, nincsen itt semmi

hideg. Csak egy születési hiba. Azt' valaki még elalélna szegény képemnek láttán.

Elise nem kíváncsiskodott tovább, mivel nem óhajtotta megtekinteni a férfi rútságát. Így aztán elbocsátotta, majd figyelte, míg meg nem bizonyosodott róla, hogy megfelelően látja el feladatát. A férfi körbejárta a kecskelábú asztalokat, újból megtöltötte a serlegeket, vagy új kupát adott, hol az egyik, hol a másik kancsót használta, a hölgyeknek és az időseknek az egyikből töltött, a felfegyverzett, épkézláb férfiak serlegeit pedig a másik kancsóból töltötte meg. Magában Elise elismeréssel adózott neki, csodálta előrelátását, hogy gyöngébb italt szolgáltat fel azoknak, kik gyöngébbek voltak.

Elise a termet fürkészte, s közben nem vette észre háta mögött az egyik vendég közeledését. A betolakodó keze karcsú derekára siklott, s még mielőtt Elise bármit is tehetett volna, egy könnyű csókot lehelt a füle alá, közvetlenül a nyakfodor felett.

– Elise... te illatos éji virág... – duruzsolta egy mély hang melegen. – Édes lányka! Légy kegyes e szegény fickóhoz, és hagyd, hogy megízlelje ajkadnak nektárját.

Elise éktelen haragra gerjedt. Nem volt olyan kedvében, hogy bárkinek is megengedje az ilyen becézgető simogatást, és ezt a fickót most megtaníttja a tisztességre! Kezét hátrahúzva megfordult, készen arra, hogy képen vágja ezt a pimasz fajankót, aki így ostoba szavakkal zaklatta. Szeme szikrát hányt a felháborodott dühtől, ám ahogy szembekerült a férfivel, a csuklóját megragadták és minden szándéka ellenére erőteljesen fogták. Haragtól lángoló tekintettel nézett fel a fölé magasodó, sötét, barna bőrű arcra, majd pillantása találkozott azzal a sötétbarna szempárral, amelyben csak úgy táncolt a nevetés.

– Quentin! – sóhajtott fel Elise megkönnyebbülten. – Hát te mit keresel itt?

A férfi mosolyogva nézett le rá, és karcsú ujjait telt, melegen gyöngéd ajkaihoz emelte. – Elbűvölő vagy ma este, kedves kuzin. Láthatóan nem ártott meg neked, hogy elkerülted a Radborne-ok gyűlölködő indulatát. – Szája sarka ingerkedő mosolyra húzódott. – Anyám sosem bocsátja meg fivéreimnek, hogy hagytak téged elmenni.

– Hogy tudsz ily könnyedén tréfát űzni saját véreidből? – kér-

dezte csodálkozva Elise. – Ártó szándék vezette őket, s kész csoda, hogy sikerült elmenekülnöm.

– Szegény Forsworth feje még mindig sajog attól az ütéstől, amit te mértél rá. Megesküszik, hogy egy bunkóval csaptad fejbe, és persze anyánktól még többet is kapott, amiért egy pillanatra is hátat fordított neked. – Quentin együttérzést színlelve, gúnyosan felsóhajtott. – A fiú többé már nem lesz a régi. Alaposan megzavartad az elméjét, az egyszer biztos.

– Lord Forsworth, miként önmagát nevezi, már azt megelőzően, hogy én akár egy ujjal is hozzáértem volna, kellően zavart volt – csúfolódott Elise. – Az igazat megvallva, elképeszt, hogy te ugyanazon család sarja vagy. Az nyilvánvaló, hogy testvéreidet messze túlszárnyaltad, ami a szellemet és a bölcsességet illeti, és akkor a jó modort még csak nem is említettem.

Kezét pompás zekéjéhez szorítva, Quentin könnyed meghajlással köszönte meg a bókot. – Hálásan köszönöm, szépséges hölgy. Van némi előnye annak, ha az ember a legidősebb. Miként azt te is tudod, atyám rám hagyta a család vidéki birtokát s valamelyes vagyont, amelyet anyámétól elkülönített. Ezen kényelem teszi lehetővé számomra, hogy elhatároljam magam családom vetélkedéseitől és bűnös konspirációitól.

Elise keskeny orrát a magasba emelve tagadta meg, hogy bármiféle mentséget elfogadjon rokonsága vétkeire. Az özvegy és Bardolf Radborne fiatalabb fiai a magas arisztokráciának azon osztályába tartoztak, akik olyan részvéttel használják hatalmukat, akárha egy csatatéren forgatnák súlyos pallosukat, midőn megsemmisítő csapást mérnek bárkire, aki az útjukban áll. – Bardolf bácsi legalább ily bőkezű volt Cassandrával, s elegendő gazdagságot hagyott hátra ahhoz, hogy az egy jó darabig még bőséges megélhetést biztosítson anyádnak s fivéreidnek. Ha anyád tartalékai innáron megcsappantak, akkor azt saját ostoba pazarlásának köszönheti. Az után sóvárog, amit atyám tett félre nekem, és azt állítja, hogy az a Radborne-örökség részeként az ő fiait illeti, de kórság reá s három fivérédre, ha elhiszik azon hazugságokat, amiket anyád kohol. Te pontosan tudod, hogy atyámnak, mint második fiúnak, saját vagyonra kellett szert tennie, s így az a miénk, amiből családodat semmi sem illeti. Ha nem ejtenek fogságba s nem próbálnak meg rákényszeríteni, hogy eláruljam, atyám hová rejtette aranyát, akkor hajlamos lennék azt hinni, ők felelősek az elrablásáért.

Quentin homlokán töprengő ráncok jelentek meg, miközben kezét összekulcsolta a háta mögött. – Egyetérttek. Nem valószínű, hogy megkísérlik erővel megszerezni tőled az információt, ha Ramsey bácsi már a kezeik közt van. – Mélyen felsóhajtott. – Folyamatosan gyötörnek és lesújtanak azon játékok, amiket anyám s fivéreim űznek, hogy vagyont szerezzenek.

– Ez már több, mint játék – javította ki fagyosan Elise. – Cassandra és üres fejű, mamlasz ivadékaik valóban ártani akartak nekem. – Egy pillanatra elhallgatott, mivel rájött, hogy becsmérlő szavai sérthetik a család ezen tagját is, és némi bosszúságot érzett tapintatlanságáért. – Bocsáss meg, Quentin. Téged is megbántottalak, pedig hitemre, nem állt szándékomban. Te annyira más vagy, mint családot többi tagja, hogy ha veled vagyok, néha megfedkezem róla, hogy fékezzem nyelvemet. Nem is értem, hogy hívhattad ki maga ellen anyád haragját, midőn elhoztál tőlük.

Kurta, meddő kacaj hagyta el a férfi ajkát. – Attól tartok, lovagriasságom némiképp szűk látókörű volt. Házamat biztosítanom kellett volna birtokháborításuk ellen. Akkor nem lett volna szükség rá, hogy másodszor is szöknöd kelljen kezeik közül.

– Fivéreid távollétében jöttek, úgy lopakodtak be otthonodba az éjszaka kellős közepén, akár a tolvajok, hogy visszahurcoljanak Londonba. Nem hibáztathatod magad, Quentin.

A férfi sötét tekintete Elise szemének mélykékjét fürkészte.

– Azon töprengtem... – Szavai tétován, habozva törtek elő. – Nem lenne szabad kérdenem, Elise, de attól tartok, kénytelen vagyok. Mit tett veled a családom?

Elise csüggedten vonta meg törékeny vállát, nem igazán akarta felidézni nagynénje és kuzinjai kegyetlenségét. Nemcsak szavakkal bántalmazták, midőn kemény kézzel faggatták, majd amikor ezzel kudarcot vallottak, megvonták tőle az ételt s a legalapvetőbb kényelmet is. Hálósobáját kínzókamrává változtatták, és most, hogy szabad volt, pontosan tudta, hogy saját nyugalma és békéje érdekében jobb ha azon heteknek emlékét hagyja a múltba veszni. – Mindent összevetve, Quentin, maradandó kárt nem okoztak nekem.

Jóét szavai ellenére Elise rádöbbsent, hogy fogságának rémálma még mindig remegésre készíti. Arcára mosolyt erőltetett, és felpillantott kuzinjára. – Még nem mondtad el nekem, hogy miért vagy itt. Azt hittem, nemigen szíveled Edward bácsit.

– E tényt nem tagadhatom – ismerte el kuncogva Quentin –, de bemelegítettem a keselyű fészkebe, hogy egy pillantást vethessek a legcsodásabb ékkőre.

– Elkéstél, Quentin – pirongatta meg könnyedén Elise. – Az eskü már kimondatott, és Arabella immáron ama gróf felesége.

– Szépséges Elise-em, én nem Arabella miatt jöttem – jelentette ki szenvedélyesen. – Hanem miattad!

– Nos, kuzin, te nyilván ugratsz engem – vágta a szemébe leplezetlen szkepticizmussal Elise. – Hamarabb sikerülne meggyőznöd őszinte komolyságodról, ha azt mondanád, hogy Edward bácsi miatt jöttél. Arabella olyan szépség, mit egyetlen férfi sem tagadhat, s biztosra veszem, számtalan elutasított kérő jött el ide ma este, hogy gyöngéd, érzékeny búcsút vegyen tőle.

Quentin mosolya némiképp csúfondáros volt, midőn odahajolt hozzá, és meleg hangon azt suttogta: – Hát egyetlen gáláns trubadúr sem énekelt még szépségedet magasztaló szonettet neked, édes Elise? Vagy netán tökélyed túlságosan lenyűgözte őket? – Eltűzött keservvel felsóhajtott, miközben Elise megröviden kételkedő pillantással nézett rá. – Édes hölgy, én szívemből igazat szólok! Szemed, akár az ékkő, a legdrágább zafír. Fekete pilláid mögül tündökölnék. Szemöldököd, akár a szárnyaló madár, mely röptére készül, hajad színe, a cseresznyefa meleg árnyalata. és illatától mámorosan megbódulok. Bőröd lágyan ragyog, akár az igazgyöngy... és csábító finomsággal kecsegtet.

Elise továbbra is vidám hitetlenséggel nézett rá, heves valómása egy pillanatra sem ingatta meg. – Nyilván a bor zavarhatta meg fejedet, ha úgy véled, hogy én ezt a sok badarságot elhiszem.

– Egy csepp se ment le torkomon! – állította szenvedélyesen.

Elise, mintha meg se hallotta volna szavait, folytatta tovább.

– Sok mindent hallottam én rólad, Quentin. Oly sok történetet, hogy mondhatom, szavaidnak fénye már igencsak megkopott a sok használattól. Bizonytalán számtalan hajadon hallotta már tőled szépsége ilyenén magasztalását.

– Ó, igazán, édes hölgy! – Quentin kezét szívére szorítva adta elő komor, bánat sújtotta tiltakozását. – Fájdalmasan igazságtalan vagy velem.

– És te, uram, hiába verdessed zekédet. Mindketten tudjuk, hogy joggal vádolkodok – mondta kihívóan, miközben incselkedő

mosoly jelent meg arcán. – Te biz egy élvhajhász vagy, ki e téren a legelsők közül való. Hisz alig két hete hallottam, midőn e szép szavak özöne Arabellát illette... méghozzá tennen ajkaidról!

– Csak nem a féltékenység mardos, szépséges Elise? – kérdezte Quentin reményteljes ujjongással.

Elise ismét figyelmen kívül hagyta a férfi gyors riposztját, és zavartalanul folytatta. – Hiszem, hogy Arabella, ki akkor már annak rendje s módja szerint Reland jegyese volt, hallgatott józan eszére, s megkért rá, hogy távozz. Kuzinodként én őszintén remélem, hogy megkíméltetel.

– Ó, kedvesem – siránkozott drámaian Quentin. – Oly ügyes buzgalommal forgatod nyelvedet, akár egy gonosz hárpia, s én itt állok megfosztva minden élvezettől.

– Ezt kétlem. – Elise szavai már-már kacagásba fulladtak. Mint nő, készségesen elismerte, hogy a sötét szemű, sötét hajú Quentin Radborne oly jóképű és vonzó férfi volt, hogy számtalan aszszonyt könnyedén elbűvölhetett, de éppígy meg volt győződve arról is, hogy akadt néhány hajadon, ki szégyenteljes sorsát kuzinja behízelt szavainak és heves udvarlásának köszönhetette. Bár mindig is élvezte Quentin társaságát, nem akarta, hogy nevüket a már meglévő kapcsolatnál szorosabb szálak fűzzék össze.

Elise egy pillanatra megtorpant, mivel a nevét hallotta a zsúfolt terem túloldaláról, és addig nézelődött, mígnem meglátta nagybátyját, aki türelmetlen mozdulattal intette magához. Komoran összehúzott szemöldöke világosan elárulta nemtetszését, és Elise-nek nemigen kellett az okát kutatni. Ha azt mondanánk, hogy Edward akár csak a legcsekélyebb mértékben is kedvelte Quintint, akkor igencsak távol járnánk az igazságtól s annak határait meglehetősen tágan értelmeznénk. Hangja élesebbé vált, midőn kiadta utasítását: – Jer, leány! Azt' igyekezzé'!

– Ó jaj, kapudnak őrizője szólít – jegyezte meg Quentin megvetően.

Elise kérdően húzta fel szemöldökét kuzinja szavainak hallatán.

– Kapumnak őrizője?

A telt ajkak erőltetett mosolyra húzódtak. – Ha tehetné, Edward egy toronyba zárna és elhajítaná a kulcsot, csak hogy megakadályozza, hogy én a közeledbe kerüljek. Attól fél, hogy azt a kincset veszítéd el, amire ő szemet vetett, vagy azt, amit szüzségnek hívnak.

– Akkor aggodalma megalapozatlan. – Elise elmosolyodott, és könnyedén megütögette Quentin zekéjét. – Megjegyzem, nem mintha te nem próbálnád meg megszerezni magadnak az egyiket vagy a másikat. Én azonban nemigen vagyok hajlandó megfosztani erszényemtől, sem arra, hogy növeljem hódításaid hosszú listáját.

Fejét hátravetve Quentin harsányan felnevetett. Egyszerűen nem tudta nem csodálni ezt a pimaszul pajkos kis némbert, aki ily merészen szokimondó volt. Arra teremtetett, hogy kihívást jelentsen bármely férfinak, s oly díjat, melyért érdemes küzdeni.

Elise gyomra összerándult, mert tudta, hogy ez a nevetés fel-tüzeli majd nagybátyja haragját. Nem mintha félt volna Edwardtól, hisz fenntartotta magának azt az előjogot, hogy bár-mikor elhagyhatja az udvarházat, ha nagybátyja túl keményen bánna vele, vagy túl sokat követelne tőle. Mindazonáltal voltak olyan pillanatok, amikor amennyire csak lehetett, igyekezett megőrizni a békét, és mivel ez Arabella menyegzőjének estéje volt, az esemény megérdemiel ennyi figyelmességet.

Egy gyors térdbókkal kimentette magát. – Legnagyobb sajnálatomra kénytelen vagyok megfosztani magam kedves társaságodtól, drága kuzin, mivel, miként azt jómagad mondtad, kapumnak őrizője szólít magához.

Quentin csúfondáros mosollyal bólintott rá. – Most megmenekedtél még e szürke fenevadtól, szépséges hölgy, ám jönnek még más idők is, erről biztosíthatlak.

Elise sietve furakodott át a tömegen nagybátyja felé, aki megvetően lenéző pillantást lövellt az immáron a vendégek közt elvegyülő, fiatalabb férfi után. Edward fenyegetően meredt Elise-re.

– Megmon'tam neked, hogy csak a dő'godra ügyejj! – mor-dult rá halk, dühödtt hangon. – Nem kaptá' tőlem engedélyt, hogy ezze' a Quentin fickóva' édelegjé'. Há' nincsen benned semmi szégyen?

– Miféle vétségért kellene szégyenlenem magam? – vágott vissza halkán Elise, mire nagybátyja fenyegető haraggal nézett fel rá. Őszinte komolysággal próbálta megmagyarázni neki: – Mindössze néhány szót váltottam kuzinommal vendégeidnek szeme előtt. Én ebben nem látok semmi kivetnivalót.

Edward kerek fejét vaskos vállai közé húzta, midőn élesen hümmögetett. – Igen, há' láttam én, ahogy ti ketten ott nevetgét'ek meg vihancó'tok, mintha vajmi gonosz dó'gokró' beszé'nétek.

Elise csodálkozva húzta fel finom szemöldökét, amint nagybátyja arcán észrevette a gúnyos megvetést. Ajkát biggyesztgetve meglehetősen nyersen mutatta ki lenézést, ami eszébe juttatta Elise-nek, hogy maga is egyre bőszebb indulatokat táplál ez iránt az ember iránt. Egyre gyakrabban fordult elő, hogy viselkedése elborzasztotta. Az utóbbi időben nagy megkönnyebbülést érzett, hogy édesanyja valójában nem volt vérrokona Edwardnak, hisz a család apró birtokának kápolnájában leltek rá csecsemőkorában. Már maga ez a tény is felmentette őt a vérrokonság által kötelező lojalitás alól, mégis, midőn saját ellentétes érzéseivel kellett megküzdenie, ez egyre nagyobb akadályt jelentett feladata teljesítésében, hisz épp a tisztelet hiánya miatt kellett másokat megszidnia.

– Szégye'hetnéd magadat, ahogy azza' a gazemberre' vise'kede' – korholta Edward.

Felemelte kezét, hogy rámutasson a férfira, s ezzel még inkább elítélje unokahúgát, de hirtelen megtorpant, midőn rádöbbsent, hogy a jóképű kéjenc most épp az ő lánya mellett áll. A látszat arra utalt, hogy Quentin valami mulatságos megjegyzést tehetett az arának, mivel mindketten nevettek.

Edward felfújta magát, miként egy dühödt kakas, és bosszúsan ágálni kezdett. – Nézd csak meg! Az embe' azt hinné, hogy ez tittyet hány az egész világra, ahogy a hölgyek körű' sündörög.

– A királynő tán gyászt rendelt el, hogy féket kell vetnünk vigságunkra és jókedvünkre? – kérdezte Elise nyugtalanságot színelve.

Edwardot némiképp megzavarta kérdése, és elgondolkodva meredt rá, míg rá nem döbbsent, hogy unokahúga tréfát űz belőle, majd bozontos szemöldökét komoran összehúzta. – Megköszönném, leány, ha vigyáz'ná' nye'vedre és véget vetné' az ostobaságoknak! Jobb' tennéd, ha több figye'met fordítná' kötelezettségedre, hogy ne nekem köjjön figye'meztetni rájuk.

Dölyfös arroganciája bántotta Elise büszkeségét, és bár minden erejével igyekezett megőrizni jó modorát, mégis figyelmeztette rá: – Én bért fizetek neked, bátyám, a keleti szárnyért, és

az a bér bőségesen elegendő. Azonfelül én megadok neked minden tőlem telhető segítséget és szolgálatot. Örülök, ha bármiben a segítségedre lehetek, de megélhetésemért nem kell megdolgoznom, hisz atyám elegendő pénzt helyezett el a számlámon bankárainál. Nem is kell itt maradnom, ha úgy döntenék, hogy távozni akarok. Ha kellemetlen számodra jelenlétem, kérek, szólj, és én máris más menedék után nézek.

Egy dühödt válasz kívánczozott Edward nyelve hegyére, de elég bölcs volt ahhoz, hogy ne töltse ki haragját a lányon. A bérnél több forgott itt kockán, bár az is elég magas volt ahhoz, hogy nemesebb viselkedésre ösztönözze. De nemigen tűrte el, ha bárki szembeszállt utasításaival, különösen olyantól nem, ki saját háza népéhez s a szebbik nemhez tartozott. Felesége házaseletük során mindvégig alázattal engedelmeskedett akarátának, és férje dühe elől a hálószobájában keresett menedéket, ahol haláláig portóival gyógyítgatta sebzett érzéseit. Arabella sosem mert vitába szállni vele, mindig is alávetette magát apja tekintélyének, mintha neki nem is lennének saját vágyai. Elise azonban már bebizonyította, hogy őt egészen más fából faragták.

Ha Edward megtudott valamit unokahúgaról, amióta az Bradburybe érkezett, akkor az bizonytalanság volt, hogy a lánynak saját véleménye és saját akarata van. Szilárd elszántsága, hogy megkeresse édesapját, olyan veszélyekbe sodorta, amiért Edward magára hagyta volna, ha vagyona nem jelentett volna oly nagy csábberőt. Elise bizonyosságát adta már eltökéltségének, midőn magára öltötte egy nincstelen csavargó rongyait, és egy kordén utazott Londonba, hogy a Fleet Street láthatatlan határain túl információhoz jusson azon gonosztevőktől, kik Alsatia törvényen kívüli területén kerestek menedéket. Amikor aztán szüntelenül emlékeztették a rejtett kincsekre, ez végül Edwardot cselekvésre készítette, és egy szolgát küldött érte, hogy hozza haza. Nem sokkal a lány visszatérte után egymást érték a katasztrofális események, nem utolsósorban az a rettenetes összetűzés Relanddel. Már ez az egy eset is jócskán meggyőzte őt arról, hogy Elise Radborne-nak hihetetlen tehetsége van a bajkeveréshez.

Épp hogy helyreállt a rend háza táján, amikor a lány ismét megszökött, ezúttal a Stilliards felé vette az útját, mely az a hely volt, ahová állítólag apja járt, hogy javait ládányi aranyakra cserélje. Ha Edward úgy vélte, hogy fél Alsatia törvénytelen

népsége közt, akkor hosszas vívódás után arra a következtetésre jutott, hogy iszonyatos rémülettel töltik el azok a rettegett külhoniak, kik a Hanza-szövetség tagjai. Akkora a hatalmuk és a gazdagságuk, hogy királyokat, hercegeket is a befolyásuk alá vonhatnak, és bár Erzsébet királynő ennél keményebb diónak bizonyult, sok alattvalója esett áldozatául a Hanzának. Lemondott már róla, hogy unokahúgát valaha is látja még, amikor legnagyobb döbbenetére visszatért egy udvarias Hanza-ifjú kíséretében, méghozzá úgy, hogy rajta is hasonló öltözék volt. – Térdnadrág, leányon! – kelt ki megbotránkozva, midőn meglátta. – Ez nem járja!

Az biztos, ha előre sejthette volna, hogy unokahúga mennyire szétrombolja és megkeseríti majd életét, akkor Edward még magasabb bért alkudott volna ki. Így azonban meggyőződése volt, hogy ez a kis liba sokkal jobb boltot csinált. Merthogy minden egyes pénzdarabért, amit kifizetett neki, kétszer annyi kint kellett kiállnia.

Most mégis igyekezett megbékíteni a lányt, ezért sértett arcával próbálta mentegezni magát: – Engemet csak a jó híred aggaszt. Quentin nem az, ki tisztességet hoz rád. Csak azt tanácsolhatom neked, hogy semmitet se nem add oda neki.

– Emiatt nem kell aggódnod, bácsikám – nyugtatta meg nyomban Elise. – Nincs az a férfi, kinek hagyom, hogy tévútra vezessen. – Nyilvánvaló volt kijelentésének éle, mivel pontosan tudta, hogy az öregember valójában mire vágyik, és mi az, amit Quintintől félt. Nem volt oly ügyes, mint hitte, nem tudta igazán leplezni mohóságát.

Edwardnál csípős célzása nem talált célba, mivel sietve folytatta unokahúga helyzetének bírálatát. Végül is az életét féltette, midőn a házába menekült. – Mindenki tudja, hogy atyád mindenit eladta, azt az aranyat meg e' rejtette neked ínséges napokra, főként azé, hogy távo' tarcsa Cassandrát, nehogy belevájjon a mohó körmit az ő gazdagságába, midőn e' távozik ebből a világból. Bizton mondhatom neked, leány, míg a kincs rejtve van, rettegett teher az, mit vise' ned kell. Minden kurafi ezt próbálja meg kiszimatol'ni tőled. És hadd figye' mezzelek: éppen ez okból vagy itt, hogy megvégygyelek téged atyádnak rokonságától. És akkól ott áll egyike a Radborne ördögöknek, ki csak arra vár, hogy kezit rátehesse arra, ami a tied.

– Quentinnek van saját vagyona – emlékeztette nagybátyját Elise. – Neki nincs szüksége az enyémmre.

– Hahh! Én sose nem láttam olyan embert, ki ne tunna mit kezdeni vele, ha egy kicsit több arany kerű a ládájába. Én mondom neked, Quentin férfiasága kicsit kedvét leli benned, azt' közbe' elemeli mellőled erszényedet. Úgy a'! Csak figye'mez szavamra, leány. Tarsad távó' magad az ilyen Quentin-féléktő', azt' egy szép nap tán kapó' magadnak egy olyan férfit, mint Reland vagy a kuzinnya, Devlin.

Az ég kegyelmezzen! – gondolta Elise kétségbeesett undorral, majd fennhangon gúnyolódva azt dünnyögte: – A bűn végül tán elnyeri jutalmát.

– Mit mondasz, te lány? – kelt ki hevesen Edward, mivel sértette a lány könnyeden fölényes megjegyzése. A keze ökölbe szorult, miközben igyekezett legyűrti harcias indulatát. – Bizonyna' e'hagyott a jó eszed, ha asszed, hogy a kuzinod jobb embe' a Relandné'!

– Meglehet – felelte Elise egy semmitmondó vállrándítással, majd otthagya nagybátyját anélkül, hogy biztosította volna róla, Quintinnel kapcsolatos bírálatára nem volt semmi szükség, mivel azt jócskán túlszárnyalta saját elhatározása, miszerint kerül minden komolyabb kapcsolatot, mely kuzinjához kötné. Jobban aggasztotta őt édesapja sorsa, mintsem hogy elviselte volna bármely férfi udvarlását, különösen a Huxford népségét, melyről aztán hallani sem akart.

2. fejezet

A kapzsiság sokak számára átok volt, mivel igencsak csorbitotta a legtöbb öröm élvezetét. Egyetlen pénzdarabot se tudtak kiadni, hogy ne bánkódtak volna elvesztése felett, vagy a nélkül a türelmetlenül gyötrő remény nélkül, hogy távozása tán tette-mesebb jutalommal kecsegtet, és valamiképp bebizonyosodik, hogy érdemes volt ekkora áldozatot hozni. Így volt ezzel Edward Stamford is, akinek lánya házassága feletti elégedettségét egyre inkább elhomályosította a tivornyázó vendégek víg és szeretlen dűskálása. Kelletlen nyújtott nagylelkűsége szemmel láthatóan felvidította ezt a tapintatlan népséget, mely csak azért jött ide, hogy telerakja falánk bendőjét, és a zenészek ünnepien víg dallamai sem enyhítették egyre savanyodó kedélyét. A nevető, ugrabugráló vendégek látványa csak erősítette benne a kínzón mardosó haragot, és azok se nyújtottak neki túl nagy vigaszt, akik immáron elbőbiskoltak, miután az eszméletlenségig teleették és -ítették magukat.

– Nézd csak meg őket! – dűnnyögte magában megvetően Edward. – Úgy megtő'tötték a bendőjüket az én boromma' meg étkeimme', hogy mán részegségbe' fetrengenek. Jó pé'zt takaríthattam vó'na meg magamnak, ha tudom, hogy ilyen hamarvást összeomó'nak.

Edward mogorva pillantását lassan körbejáratta a termen, majd megakadt a szolgán, Tayloron, aki az egyik közeli asztal mellett állt. – Hé, te! Ne ácsorogjá' ott avva' a kancsóva', hanem töcsd meg a kupámat izibe'!

A fickó döbbenten félig hátrafordult, és kézfejjével megdörögölte a száját, ám amikor Edward magához intette, eloldalgott, miközben ezt dűnnyögte: – Mék, oszt hozok az uraságnak egy triss korsó serita't.

– Hékás! Ne töröggyc' te a serre'. – Edward dűhbe gurult,

amiért ellenkeztek vele, és visszaintette a szolgát. – Tőccsé abbó', ami van.

– E' mán nem jó, uraság – Taylor hangja fojtott volt, amint kámzsáját feljebb húzta arcán. – Itt mán csak utó'só seprője van a hordó ajjának. Hozok én mingyá' jó erős sert, uraság, azt ám – felelte, miközben tovább oldalazott elfele. – Nem kő' több egy szem hunyásnyiná', oszt mán itt is vagyok. – Mielőtt Edward tovább tiltakozhatott volna, elosont néhány ittas lord mellett, és már el is tűnt a szeme elől.

Edward a fogát csikorgatta dühében, és eldörmögött jó néhány zaftos káromkodást, midőn bőrrel fedett kupáját az asztalra csapta. Felkapta tolldíszes, kerek kalapját, és őszülő fejébe vágta, majd felállt, készen arra, hogy a makacs fickó után vesse magát. A következő pillanatban azonban az az iszonytató érzése támadt, hogy hirtelenjében a földgolyóbis zuhant teljes súlyával a fejére, mivel egyszerre olyan lüktető fájdalom hasított bele koponyájába, hogy csaknem térdre rogyott. Óvatosan, mozdulatlanul várt, míg a fájdalom első rohama alábbhagyott, majd finoman, kerülve minden hirtelen mozdulatot, fürkészni kezdte a termet, hogy meglelje azt a kihívóan pimasz szolgát, akit most majd alaposan leteremt.

– E'látom én a baját, hogy a hollók csípkoggyák maj' ki a szemit – átkozódott viczorogva Edward.

Ám ahogy óvatosan keresgélte a szolgát, tekintete ismét Elise-en akadt meg, mire a harag újabb hulláma öntötte el, mivel úgy tűnt, hogy a lány pillanatokon belül ismét bajt kever. Az ifjú lovag, Devlin Huxford, ki az ünnepség során szemmel látható érdeklődést mutatott Elise iránt, most kitartó igyekezettel próbálta a táncolók közé vonni a lányt. Mint Reland közeli rokonát, ezt a rouét nem lehet megsérteni anélkül, hogy az ne vonná maga után a Huxford klán szörnyűséges megtorlását, midőn elégtételt vesznek. A lány mégis bizton haladt e cél felé. Állának kemény, merev tartása világosan elárulta, hogy nyomban egy sértés hagyja el ajkait, és még szerencse, ha az ifjú ember sértetlenül kerül ki ezen önfejű kis némbor karmai közül.

Edward homlokán a ráncokat a gond terhe még mélyebbre szántotta, midőn fejének lüktető fájdalmáról is megfélekedve, sietősen tört magának utat a vendégek közt. El kell érnie Elise-t, még mielőtt szabadjára engedvén indulatát, végzetesen tönkre-

tenné az estét, merthogy képes rá, miként azt Edward már korábbi kínos tapasztalatai alapján megtanulta.

– Hát nem érti, uram? Én nem ismerem e tánc lépéseit – hallotta unokahúga hangját. Kurta és éles kijelentésével azonban nem érte el, hogy a nekibuzdult Devlin elengedje. Elise némi képp bosszúsan, egy gyors mozdulattal kicsavarta törékeny csuklóját a férfi markából, és hűvös pillantással meredt kitartó hódolójára, miközben megigazította fehér mandzsettájának dús redőit. – És e pillanatban, uram, nem is óhajtom megtanulni.

Edward alakoskodó vidámsággal, kacarászva, keményen összenyomott egy puffos kipárnázott ujját, midőn átfogta unokahúga vállát, és hízelgően azt mondta: – Ugyan mán, leány. Hát hagyod tán, hogy ez a nemes ifjú azt gondó'ja rólad, hogy egy konok hajadon vagy, ki nem kapott tisztos nevelést? Ugyan, hisz ez az ifjú Devlin Huxford. – Elengedte Elise vállát, és várt, hogy a lány megeméssze az információt, majd jelentősegteljesen hozzátette: – Relandnek kuzinnya.

Elise ellágyuló mosolya kedvesen bocsánatkérő volt, és Devlint már-már szétvetette a boldog várakozás. Volt oly merész, hogy leutánozván a lány nagybátyjának viselkedését, karját bizalmasan Elise dereka köré fonta. – Bocsáss meg nekem, bácsi-kám – felelte Elise, miközben finoman igyekezett megszabadulni Devlin erőszakos, fullasztó közelségétől. – Még ha maga a királynő fia lenne, akkor is azt mondanám neki, hogy más forrásra járjon, ha kapást akar. – Az utolsó szavakat fogcsikorgatva ejtette ki, miközben könyökét a túl buzgó hódoló bordái közé mélyesztette, majd meglehetősen élesen még hozzátette. – Ráuntam már döfködő horgaira.

Edward alig tudta türtőztetni magát, amint a lány fullánkosszavai célba találtak. Szemében előbb fellobbant a növekvő harag lángja, majd tekintete fagyosan keménnyé sötétült. Egy röpke pillantást vetett a vörösödő képű Devlinre, aki óvatosan egy lépésnyit hátrált. Az ifjú ember reménykedve várta, hogy némi nyomással megadásra készítetik a lányt, Edward azonban tisztában volt azzal, hogy ez micsoda dőreség lenne. A lány egyszerűen nem tűrné el, s ő lemondhatna arról a reményről, hogy valaha is a rejtett kincs nyomára jut.

Edward alig tudott úrrá lenni fortlyogó dühén, midőn az ügyesen párnácskákra fésült fejhez hajolt, és unokahúgára zúdí-

totta sörtől bűzlő leheletét. – Ránk akarod szabadítani a Huxfordok dühét, leány? – recsegte fülébe fogcsikorgatva. – Reland még mindig füstölög legutóbbi összecsapástokon. Azt’ most meg egy másik Huxfordot haragítasz magad ellen. Figye’meztetek, balú’ végzed, midőn Reland szállását veszi a nyugati szárnyba’.

– Hát nem arra utasítottál, bácsikám, hogy nézzek a szolgálk körmére? – talált bele Edward legsebezhetőbb pontjába. – Nélkülem biz ez a szolganép már felhőrpölte volna pincéid borát, és lecsupasztotta volna kamráidat. Ha az az óhajod, hogy hagyjam magára e falánk népséget, akkor adj rá engedélyt, hogy én is csatlakozhassam és élvezhessem a táncot.

Edward némiképp zavartan ágált kicsit, majd minden további nélkül keményen karon ragadta és elvonszolta az ifjút. – Jer, Devlin – mondta behízelt hangon –, van itten egy ifjú hölgy, kinek képessé’gi bizonynya’ jobban egyeznek tiédde’.

Elise szerény illendőséggel összekulcsolta kezét, midőn figyelte a Huxford család e meglehetősen összezavarodott tagjának távozását. Devlin sokat tett azért, hogy megerősítse Elise-t azon véleményében, miszerint egy durva, tapintatlanul faragatlan fickó, ki fennhéjázón hengegett saját hőstetteivel, s e tekintetben feltétlen bizonyosságát adta, hogy Reland Huxfordnak vér szerinti rokona.

Edward nem vesztegette az időt, nyomban bemutatta Devlint egy fiatal, csinos özvegynek, majd visszasietett unokahúgához. Bölcs dolognak tűnt, hogy a terem falain kívül keressen neki valami elfoglaltságot, mielőtt még drágán kéne megfizetnie jelenlétét.

– Most pedig len kísérsz fő’ Arabellát a szobáiba. Segítsé’ neki fő’készü’ni Relandre, azt’ amikó’ e’készü’ t, jer s szó’já’ nekem. Magam gondoskodok róla, hogy Relandet fő’kísérjék, ha képes a járásra, ha nem. Ennek az ünnepségnek véget kő’ vetni, még mielőtt mindenembő’ kifosztanak.

Edward elkapott egy korsó sört az egyik arra haladó szolgától, és nem foglalkozott tovább unokahúgával, hanem a szájához emelte az italt, hogy egy nagyot kortyintson belőle. Hirtelenjében szükségét érezte egy egész kis hordónyinak, hogy gyógyírt leljen gyomrának kavargására.

Elise-t ezen új utasítással kapcsolatban bizonytalanság kerítette hatalmába, s némiképp tétován hagyta ott nagybátyját. Nem arról volt szó, hogy nem tudta, miként illik az ifjú feleségnek

újdonsült férjét fogadnia, de neki úgy tűnt, hogy Arabellának nagyobb segítséget jelentene, ha egy idősebb, férjezett asszonytól kapna bölcs tanácsokat. Miként bátoríthatná ő az ifjú arát, mikor még maga is szűzien tiszta volt?

Elise lassan körülhordozta pillantását a termen, mígnem tekintete megpihent az ifjú páron. Arabella oly finom volt, akár egy törékeny virág, magas, karcsú, a haja selymes barna, és halványzürke szemének pillantásából mélabú áradt. Természete simulékony, alkalmazkodó volt, akár a nádszál, mely a szél fuvallatára hajladozik. Időnként valóban úgy tűnt, nincs benne oly hév, mely szembeszállna mások akaratával. Vele éles ellentétben, Reland sötét hajú, hatalmas férfi volt, izmos, széles mellkasa vékony csípőbe keskenyült. Bár jóképű volt s jó nevelésben részesült, hirtelen haragú, makacsul konok ember volt. Durván arrogáns természete örömet lelt abban, hogy próbára tegye mindazokat, kiknek útját keresztelte, és közismert volt, mily szokatlanul gúnyos hahotára fakadt, ha tettei félelmet keltenek. Röviden egy hepciáskodó szájhős volt, ám ha valaki fölébe nem kerekedett, akkor csak kegyeskedett kissé félretenni fenyegető modorát, és ismét úriemberként viselkedett.

Elise gondolatban visszatért a gróffal való első találkozására. Már jóval érkezése előtt hallotta hírét dolyfős és hatalmaskodón erőszakos természetének, de ő mindezt csak kishitű, áskálódó mendemondának tartotta. Még csak nem is látta ezt az embert addig a napig, amikor is a néhai őrgróf fekete, fríziái csődörén belovagolt az udvarba. A mén Edward eljegyzési ajándékaként került Reland tulajdonába, s Elise-ben már az első pillantásra komoly ellenszenvet keltett a pompás állat nyergében ülő férfi dolyfős viselkedése. Megérezte, hogy a férfi kedvét lelte abban a rettegéssel teli tiszteletben, melyet ezen állatnak nyergében parancsolt, s szemében ez megfelelt a zsarnokian durva hősködők ismérvének, midőn még harsogó hahotára is fakasztotta az útjából sietve kitérő szolgák látványa.

Elise egy pillanatra megállt az udvari lépcső mellett, hogy megcsodálja ezt a gyönyörű, pompás járású lovat, és véletlenül sem ötlött fel benne, hogy a gróf sértésnek veszi, amiért a többiekkel ellentétben ő nem menekült hanyatt-homlok előle, hanem nyugodtan simogatta a karján ülő cicát. Rettenthetetlen nyugalma azonban nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Reland har-

sogó nevetése elhalt, és jókedve visszájára fordult. Neki nem volt elég az, hogy inasokat, szobalányokat és kis kuktákat riogattott, mivel ekkor megfordította a csődört, és Elise felé ugratott vele. Most felrémlett Elise-ben, mennyire döbbsent és riadt lett, amikor rájött, hogy felé vágtat, de a lány pillanatnyi rémülete csak még jobban feltűzelte a férfit. Reland nevetése fülsiketítő hahotává torzult, ami Elise-ben fellobbantotta a dühödt felháborodás lángját. Konok elszántsággal a helyén maradt, nem volt hajlandó további elégtételt szerezni ennek az embernek, miközben az a hatalmas ló hátán csak vágtatott felé. Az egyre közeledő, rémisztő állat látványa csaknem semmivé foszlatta bátorságának halovány látszatát, de szinte ellenállhatatlan menekülési vágya ellenére a helyén maradt, és addig szorította magához a rémült, kapálódzó macskát, míg ez a faragatlan fickó végül meghúzta a szarát, és közvetlenül előtte megállította a lovat, amikor is Elise a sziszegő, fújó macskát a lóhoz hajtotta.

Aztán ahogy a macska a lóhoz ért, hogy sikerüljön megkapaszkodnia, belemélyesztette karmait a csődör orrába, mire a mén rémülten felnyihogott. Mint valami felbőszült vadállat, ugrálni, csapkodni kezdett, hogy megszabaduljon kínozójától, de a legalább annyira rémült macska kitartóan kapaszkodott. Nem így a lovas! Reland nem volt felkészülve az események ilyen váratlan fordulatára, és tehetetlenül kapálódzva a levegőbe repült, majd végül a hátára zuhanva földet ért. A levegő jól hallhatóan kiszorult belőle, majd egy rémülettel teli pillanatig küszködött, hogy ismét levegőhöz jusson. Egy bőszen elbődülő káromkodás adta hallható bizonyosságát sikerének, majd felpattant, akár egy dühödten kitörő gejzír.

Szembesülve ezzel az újabb fenyegetettséggel, Elise-ben felrémlett korábbi döntése, miszerint sebesen visszavonul a háza, ám Reland észrevette mozdulatát, és eltökélte, hogy ezt megakadályozza. Felbőszítette, hogy egy ilyen semmi leány képes volt őt lerepíteni a nyeregből, azzal utánavetette magát, miközben szinte fel sem ült benne, hogy jóval apróbb termete okán sokkal mozgékonyabb nála. Elise érezte és hallotta is a közeledő férfi súlyos lépteit, s midőn megérett a pillanat, kipördült útjából, és elhajolt kinyújtott keze alatt. Reland csikorgó fogai közül egy halk nyögés szakadt ki, majd hangosabbá vált, ahogy elbukdácsolt Elise mellett.

Még mielőtt Elise teljesen megfordulhatott volna, hangos csobbanást és még hangosabb lármázást hallott. Amikor körül nézett, látta, hogy Reland arccal egy közeli kacsausztatóba zuhant. Undorodva köpte ki szájából a vizet, miközben esetlenül térdre emelkedett, majd felállt, és a szolgák szeme elé oly mulatságos látvány tárult, hogy alig tudták magukba fojtani a nevetést. Kalapjának nedves tollai hajlott orra alá csüngtek, és az ernyedten szájára hajló tollvégektől fújtatva igyekezett megszabadulni, miközben zihálva kapkodta a levegőt. Bőrhajtókás lovaglól kesztyűjéből csak úgy ömlött a víz, ahogy felemelte a kezét, hogy arcából kisöpörje a haját és a tollakat, míg szőrmével bélelt hosszú kabátjából körös-körül csurgott a víz. Puha bőrcsizmájában, öltözkének díszében, egyenként legalább egy-két korsónyi víz tocsogott, amitől lába duzzadtnak, formátlanak tűnt, ahogy kitapodott a pocsolyából.

Reland ezt követő dühödt bömbölésének hallatán az ideges csődör felhorkant és odébbtáncolt, majd, mintha azt keresné, vajon milyen újabb veszély fenyegeti, a mén némiképp nyugtalanul körülpillantott, míg végül észrevette a macskát, mely biztonságosan meghúzódott egy közeli kőfal tetején. Az összetűzés nyilvánvaló győztese, a cica, egyik mancsát nyalogatva, tunya nyugalommal simította le felborzolt szőrét.

Reland lassan körülhordozott, fenyegető pillantásával némaságot kényszerített a bámészkodókra, majd arra a pimasz kis libára meredt, aki oly vakmerően csorbát ejtett tekintélyén. Elise nyugodtan, finom, talányos mosollyal állta a dühtől szikrázó tekintetet, miközben tisztában volt vele, hogy a férfi, ahogy hatalmas léptekkel haladt felé, most megpróbálja az udvar egyik sarkába terelni, hogy ott csapdába ejtse.

Elise addig hátrált, mígnem háta a falnak ütközött, majd összeszedte minden erejét, hogy megmutassa, mit ér, mielőtt a férfi hatalmas testének ereje eltiporná. Egy káromkodást dörögve Reland a gallérjánál fogva megragadta és a levegőbe emelte, majd vadul rázni kezdte. A lány nem hagyta magát, a macska korábbi küzdelme semmiségnek tűnt ahhoz képest, amilyen vad, dühödt harcba kezdett támadója ellen. Karmolt, harapott, döfködött, a szeme felé kapott, olyan volt, akár egy nekivadult kis állat, míg végül egy fájdalmas üvöltés szakadt ki a lovagiatlan grófból.

– Te kis szuka! – bömbölte Reland, és keze meglendült, hogy arcul üsse.

– Hatalmas Cézárnak vére! – kiáltotta Edward a tornácról. – Mi folyik ottan? – Edwardot rémült döbbenettel töltötte el a látvány, amint bukdácsolva lesietett a lépcsőn, majd a szolgák segítségével szétválasztotta őket, ám előtte még unokahúga egy erőteljes rúgást mért Reland sípcsontjára.

– Te kajla fülű korcsoknak undorító fattya! – szitkozódott csep-pet sem hölgyhöz illő vehemenciával. – Miféle mocskos lyukból kúsztal elő?

– Elise! Csillapoggyá' mán, leány! – Edwardot elborzasztot-ták azok a sértések, amikkel unokahúga illetve a grófot. Izgatot-tan magyarázni kezdett neki: – Ő lenne Arabella jegyese...

– Szegény Arabella! – vetette oda gúnyosan Elise. – Alighanem hamarost kileheli lelkét ezen otromba gazembernek bántal-mazásitól!

– Csitt, leány, csitt! – tördelte kezeit kétségbeesetten.

Edward közben igyekezett megbékíteni jövődő vejét. Még soha nem került olyan helyzetbe, mely ily nagy mértékben meg-követelte volna tőle, hogy úrrá legyen saját dühén. Nem támad-hatott unokahúgának, mivel félt, hogy akkor elveszti annak va-gyonát. Nem vonhatta kérdőre a grófot sem, mivel félt, hogy azzal magára vonja haragját.

– Kérlek, Reland, meg kell bocsátanod a lánynak. Magán kívű' van. Rokonom ő, ki nemrég érkezett. Magad is láthatod, még sokat kő' tanú'nia. Kérve kérlek, engesztelőggy, azt' rendezzük e dő'got csöndesen.

– Megsebesítette az én ménemet! – hadonászott Reland ázott kesztyűjével hátasa felé, és a kesztyűből szétspriccelő vízcseppek-kel ismét megrémítette lovát, amely riadtan kapta fel fejét. Fi-nom vércseppek gördültek végig az állat érzékeny orrán. A díszes orrszíjon megülő apró csöppek rubinként ragyogtak a napfény-ben. – Haláláig viselni fogja nyomait! – Aztán, mintha csak utólag jutott volna eszébe, Reland megfogta fájó fejét, és felnyögött: – És csaknem szétloccsant miatta a koponyám a köveken.

– Nincs mitől tartanod, milord – vágott vissza galádul Elise. – Az már az esés előtt is épp elég üres volt.

Reland fellángoló dühvel rázta felé az öklét. – Te együgyű liba! Nyilván valami bűzös viskóból kerültél ide, ha nem tudod,

hogy Eddy akár meg is ölhetett volna. Legközelebb hagyom, hogy a sárba tiporjon!

Elise csúfondáros gúnnyal felelt meg neki. – Miután immáron megismertelek, uram, legközelebb nem bízom már ennyire a csődör feletti uralmadban.

– Reland, bocsáss meg a lánynak – vágott közbe sietve Edward. – Egyszerűen nem tudja...

– Ne feledd ezen neveket, leány – morogta dühödten a gróf, és rá se hederített az öreg könyörgésére. – Rejtőzz el, midőn hallod, hogy Reland Huxford, Chadwick grófja és hatalmas Eddyje érkezik. Jó előre figyelmeztettelek.

– Eddy... Hatalmas Eddy... Eddy Reland... Reland, Hatalmas Eddy... – Elise jobbra-balra ingatta a fejét, akár egy versikét kántáló gyermek, miközben szándékosan kavarta össze a neveket, hogy világosan kifejezésre juttathassa azt a tényt, miszerint sokkal kevésbé érdekli ez az ember, a címei meg a fenyegetései, mint a csődör. – Igazán pompás egy mént kaptál. Szemmel láthatóan túl jó neked. Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy ne felejtsem el.

Reland arca mélyvörössé vált, ahogy Elise kihívóan felpillantott rá, és arra tűzelte, hogy ismét nekirontson. Edward sietve igyekezett elejét venni a fenyegető dühkitörésnek, amit a férfi egyre komorabb homloka sugallt, így aztán gyorsan karon fogta a fiatal férfit. – Jer, jövődő fiam – hízeltet nyugtalanul. – Kerítünk egy kupányi jó sert, azt' megpihenünk a tűz előtt.

Edward sürgetően magához intett egy szolgát, hogy gondoskodják a csöpögő grófról, majd midőn a férfit elvezették, az uraság fenyegető tekintettel fordult a megtévedt Elise felé, mely további, komoly megrovás ígérését hordozta. Várt vele, míg Reland jócskán hallótávolságon kívül került.

– Hát tejjesen e' ment az eszed? – kérdezte. – Savanyítván marnád szét azon köteléket, mire Arabella készű' ezze' itt? – Edward néma esdekléssel emelte égnek karjait, majd ismét unokahúgára támadt. – Vagy tán engemet aka'sz tönkretenni, midőn házamba' szégyeníted meg e nemes férfiút?

– Az ő ostoba bolondozása okozta a bajt! – fortyant fel védekezve Elise. – Csaknem átgázolt rajtam azzal az állattal! – Kezével a csődör felé intett, amint azt az egyik lovászfűű épp elvezette. Az istállófűű szeretetteljesen paskolta meg a ló nyakát,

mintha rég elveszett barátját üdvözlőné. A csődör meg az orrát dörgölte hozzá, s immáron nem is tűnt olyan félelmetesnek. – Számít az neked bármit is, hogy Reland egy hatalmaskodó, erőszakos holdkóros?

– Csitt! – adta ki a parancsot Edward, majd válla fölött nyugtalanul hátranézett, hogy megbizonyosodjék róla, a gróf valóban eltávozott. – Há' nem t'odod fölérni, leány? – Megfogta Elise könyökét, és közelebb hajolván suttogta: – Ez tán Arabella utolsó reménye.

Elise kirántotta könyökét a kegyetlen szorításból, és megdörögte a karját, miközben alig leplezett dühvel így válaszolt: – Jobb aggszűznek maradni, mintsem hogy egy ágyban hálni egy ehhez hasonlóval!

Azzal sarkon fordult, felcsippentette szoknyáját, és fölviharzott a lépcsőn, még mielőtt nagybátyja ismét szóhoz jutna. Bár Edward utánakiáltott, ő úgy rohant végig a loggián, hogy rá se hederített, gyorsan kinyitotta a belső terembe vezető ajtót, majd úgy csapta be maga mögött, hogy a környező üvegtáblák bele-remegtek.

Az elkövetkezendő napok során nagybátyja egyfolytában azt követelte tőle, hogy kérjen bocsánatot a gróftól, de Elise összeszorított fogakkal megesküdött, hogy inkább veti be magát egy tüskés bozótosba, mintsem hogy engedjen egy ilyen kérésnek. Miután nem volt biztos benne, vajon mi minden telik még ki tőle, hisz a lány képes a lehető legbotrányosabb viselkedésre, Edward végül beletörődött a dologba, és többé nem zaklatta.

És most itt van megint, gondolta Elise, ugyanazt az undorító ellenszenvet érzi Reland iránt. Biztos volt benne, hogy a feladat, amit kapott, éppolyan, mintha segítséget nyújtana abban, midőn egy szüzet áldoznak egy otromba fenevadnak rituális ajándékként. Az igazat megvallva iszonyodott ettől a gazembertől, és mélyen együtt érzett szépséges kuzinjával.

Elise gyorsan eltüntette arcáról az undort, amint Arabella körülpillantott. Mintha valami titokzatos hívásra válaszolna, addig fürkészte a termet, míg meg nem találta ifjú kuzinját. Tekintete találkozott Elise tekintetével, aki tétován bólintott, mintegy válaszul a halványszürke szempár kimondatlan kérdésére. Az ara selymes arca egy pillanatra elkomorult, majd oldalra fordult, s néhány szót szólt újdonsült férjéhez. Reland felhevült kéjvágygal meredt

távozó hitvese után, majd önelégült diadalmassággal pillantott végig társain, ami ismét felidézte Elise-ben azt az öntelt vigyort, mely első találkozásuk napján ült a férfi képén. Már-már olybá tűnt, mintha Arabella is egy, a tulajdonába került tárgy lenne, akár egy ostor, amivel uralkodhat mások felett.

Néhány hangoskodó barátja kiáltotta oda neki durva szellemességeit, és minden egyes megjegyzés után egyre hangosabb és harsányabb lett a hangulat. Arabella arcán csupán egy halovány mosoly futott át, ahogy csendes méltósággal haladt a szellemeskedő, gúnyosan nevetgélő vendégek között, és megőrizte szótlanságát, míg el nem indultak Elise-zel felfelé a kőlépcsőn a nyugati szárnyba.

– Micsoda gyöttrő ostobaság – dűnnyögte gyászosan.

Elise kuzinjára meredt, és azon tűnődött, vajon mi készítette végül mégis arra, hogy elkeserítőnek tartsa helyzetét. Arabellának bármilyen konfliktus vagy zűrzavar idején sikerült fenntartania tartózkodó hűvösségét, még akkor is, amikor édesapja tombolva tört ki, és tulajdonképpen úgy tűnt, mintha bizonyos mértékben még lelkesedett volna is a gróffal kötendő házasságért. Elise legjobb tudomása szerint eddig még sosem volt panasz a Reland ellen, bár előfordult néha, hogy panaszkodott, de akkor is csak azon tragédiák miatt, amiket elszenvedett. Hajlamos volt a melankóliára, és sokszor hosszú ideig búskomorság gyötörte, amit még Edward is igyekezett csillapítani. Sokat foglalkozott mindenki a bánat sújtotta nővel, hogy megpróbálják eloszlatni komor hangulatát, mert senki sem kételkedett benne, hogy jó oka van a lamentálásra.

– Mi bánt, Arabella? Miért mondasz ilyesmit? – kérdezte Elise.

– Jaj, Elise, próbálj megérteni. Reland finom, nemes ember... még jóképű is...

Elise megérezte kuzinja bizonytalanságát, és nagyon is megértette azt a nyugtalan háborgást, amit Reland kelthet egy ifjú ara keblében. Az igazat megvallva, ha ő lenne Arabella helyében, és ő ment volna hozzá a grófhhoz, mostanra már százszor is megbánta volna.

– Engem egy kegyetlen átok sújt – folytatta Arabella tompa, fojtott hangon. Egy pillanatra megállt az egyik lépcsőn, és fejét fásultan a kőfalnak támasztotta, miközben nem törődött vele, hogy összenyomja ékköves fejékét, mely aprólékos gonddal fésült

haját díszítette. – Ez idáig minden férfit, ki kezemre pályázott, valami kegyetlen tragédia ragadt el mellőlem. Vajh' hol lehetnek most mindazok, kik egykoron eljegyeztek engem? Mind szörnyű sorsra jutott, ezt biztos tudom. Mindegyiket a halál vagy valami szörnyű sorscsapás ragadta el tőlem. Pusztá véletlennek tartottam, midőn az első kettőt valami ismeretlen kórság vitte el, majd a harmadiknak életét az utcán rátámadó rablók oltották ki. Még nincs három éve se, amikor húsvét idején a föld hirtelen megremegett, és addig mozgott, mígnem kövek hullottak fejünkre egy templomról, s ezeknek egyike megölte szegény Williamemet. Alig egy hete voltunk jegyesek, és oly hamar elvették őt tőlem. Ötödik kérőmet gonosztevők rabolták el, s én biztosra veszem, hogy egy napon majd rábukkanunk csontjaira. Aztán a hatodik...

Elise kérdő csodálkozással húzta össze finoman ívelt szemöldökét a másik vágyakozó sóhajának hallatán. Halkan megkérdezte: – Az nem Bradbury őrgrófja volt?

Arabella lassan rábólintott. – De... Maxim... ő volt a hatodik.

Elise törekeny kezét kuzinja karjára tette, midőn szelíden így érvelt: – Ugyan már, csak nem fogsz egy gyilkos árulót siratni!

Arabella anélkül, hogy válaszolt volna, folytatta útját felfelé, majd végigment a termen, s belépett szobája ajtaján. Átment az nappalin, majd megállt hálószobája kandallója előtt, fejéről levette a fátyolt, és hanyagul elhajította. – Igen, ez igaz. Az őrgróf bűnei rosszabbak voltak a többiekénél. Gyilkossággal vádolták, s azzal, hogy összeesküdött Stuart Máriával a királynő ellen, így megérdemelte, hogy elfogják s lemészárolják. Ennél többet nem is tehetett volna azért, hogy elnyerje gyűlöletemet.

Miután Elise nem tudta, hogy erre mit feleljen, körülpillantott a tágas hálószobában, s annak gazdag berendezése láttán eltűnődött, hogy azt az embert, aki egykoron e szobák falai közt élt, vajon mi készíthette ily ártalmas hűségszegésre. Mi fordíthatta a királynő ellen... ugyanazon királynő ellen, ki szeretettel hasonlította őt azon Seymourhoz, kit ifjúságában ismert? Thomas Seymour annak idején elnyerte szeretetét; vajon Maxim Seymour megérdemelte-e gyűlöletét?

– Bizonyyal nem vagy elátkozva, miként azt hiszed, Arabella – vigasztalta Elise. – Inkább olybá tűnik, szerencsés voltál, amiért megmenekedtél az érdemtelenebbekkel való házasságtól.

– Hogy értethetném meg veled, drága gyermek? Te oly fiatal vagy, én meg annyira belefáradtam... oly öreggé lettem...

– Öreggé? – kérdezte Elise döbbenten. – Huszonöt évesen? Nem, te még fiatal vagy, Arabella, és előtted az élet. Ez a nászéjszakád... és most készülődned kell férjed fogadására...

Elise látta az ezüstszürke szempárban gyülekező könnyeket. Szemmel látható volt a halovány mosoly mögött megbúvó gyötrem, amin könnyíteni nem lehetett, egyikőjük sem tehetett ellene semmit.

– Egy kicsit szeretnék egyedül maradni – suttogta Arabella hirtelen kétségbeesett elszántsággal. – Késleltesd kissé a násznépet, míg nem küldök egy szolgát érettük.

– Atyád megkért, hogy segédkezzek neked – dünnyögte Elise halkan. – Mit mondjak neki?

Arabella kuzinja aggódó arcába nézett, és sietve megnyugtatta. – Kérd meg, adjon nekem néhány percet, hogy egymagam lehessek, így jobban fel tudok készülni Reland fogadására. Csak egy kis időt... csak addig, míg kissé megnyugszom. Aztán visszatérhetsz és segíthetsz nekem.

– Reland igazán tetszetős külsejű ember – jegyezte meg Elise azzal a reménnyel, hogy sikerül némi lelket öntenie kuzinjába. – Az biztos, hogy sok leány fog irigykedéssel nézni rád.

Arabella kimérten válaszolt: – Nem oly jóképű, mint néhány, kit ismertem.

Egy apró, komor ránc jelent meg egy pillanatra Elise homlokán. – Egy halott ember után vágyol, Arabella?

A szürke szempár enyhe kíváncsisággal meredt rá. – Halott ember? Kiről beszélsz, Elise?

– Természetesen Bradbury örgrófjáról – jelentette ki a lány. – Még mindig felzaklat?

– Ó, hát ő valóban olyan ember volt, ki felkavarja egy leány szívét. – Arabella szórakozottan megérintett egy drapériát, s keze, mintha kedves emlékeket idézne, végigsimított a bársonyon. – Elegáns... és jóképű. Mindig úriemberként viselkedett, mindig... – Lerázta magáról az ábrándozást. – De elég ebből! Egyedül kell lennem. – Kezét kuzinja vállára tette, s Elise-t az ajtó felé fordította, majd tétova ellenállása láttán kijelentette: – Csupán egy kis magányra van szükségem, mielőtt férjem feljő. Mindössze ennyit kérek.

– Közlöm atyáddal – egyezett bele Elise, és vonakodva távozott. Amint finoman becsukta maga mögött az ajtót, azon tűnődött, vajon hogyan közelíthetné meg Edwardot úgy, hogy célját teljesíthesse. Ha valamiképp elkaphatná a pillantását anélkül, hogy a többiek észrevennék, akkor négy szemközt beszélhetne vele, s úgy tán engedékenyebbnek bizonyul, de ha a féktelen mulatozók köréből hallgatósága akad, akkor büszkeségét jóval finomabban kell kezelni. A lépcső kőből volt, és élesen kanyargott egy díszesen faragott orsópillér körül. Ahogy elhaladt mellettük, a falikarokban égő gyertyák lángja megremegett, és megsokszorozódott árnyak szökkentek, táncoltak előtte, mígnem szédülni kezdett az imbolygó fénytől és az éles kanyaroktól. Bár sietett, azért figyelte a lépcsőket, nehogy elvétsen egyet, és gyorsabban ugyan, de határozottan fájdalmasabban érjen le.

Lentről a tamburindobok, a kelta kobzok és lantok hangja keveredett a hangos, harsogó nevetéssel és a vendégek durva, hangoskodó kiáltozásaival, mely mindaddig elnyomta a felfelé közeledő léptek zaját, mígnem már túl késő volt. A férfi még jobban sietett, mint ő, majd az utolsó pillanatban mindketten felpillantottak, és megpróbálták kikerülni egymást, de mindketten ugyanabba az irányba léptek, és összeütköztek. Miután a kemény mellkas könyörtelenül megingatta, Elise veszedelmesen imbolygott az egyik lépcső peremén. Egy apró sikoly hagyta el ajkait, mivel úgy tűnt, nyomban lezuhan a lépcsőn, ám ekkor átfogta egy kar, mely kemény volt, akárha tölgyfából faragták volna. Elise a pillanat egy töredékéig megkönnyebbülten támaszkodott az izmos, erős testnek, aztán hosszú ujjak fonták át karcsú derekát és emelték biztonságosabb helyzetbe egy magasabban fekvő lépcsőfokra. Kinyitotta a szemét, pedig észre se vette, hogy lehunyta, és az a hirtelen dőbbenettől elkerekült, mivel felismerte a Taylor nevű szolga durva ujjasát. A csuklya lecsúszott fejéről, és amit látott, az nem az az arc volt, amire a kámzsa mélyének rejtekén számított. Ez nem egy szörnyeteg ocsmány, sebhelyes képe volt, hanem egy feltűnően jóképű férfi, akinek világosbarna haja volt, és arisztokratikus vonásait félig eltakarta a bozontos szakáll.

A férfi homlokán az aggodalom egy apró ráncja jelent meg, amint ugyanazon a nehézkes nyelven megkérdezte:

– Jó vagy-e, úrnő?

Elise tétován bólintott, miközben megpróbálta rendezni összezavarodott gondolatait, majd a férfi keze elengedte a derekát, és már indult is tovább felfelé a lépcsőn. Elise feje hirtelen kitisztult. – Hé! Te meg hova készülsz? Mi dolgod van neked a felső szobákban?

A férfi megtorpant, majd szándékos lassúsággal megfordult, miközben a közeli fáklya imbolygó fénye megvilágította vonásait. Az a zöld szempár mintha felöklelte volna, és az a tekintet oly vakmerő, oly konok volt, hogy Elise-nek egy pillanatra elállt a lélegzete, s megdermesztette az az acélos pillantás.

– Ma-maga! – dadogta, s küzdött az ellen a fájdalmas, delejes pillantás ellen, miközben rádöbbsent, hogy rászédtek, arra a tévhitre vezették, hogy ez az ember egy szolga. Ez a szakállas arc kristálytisztán vésődött be emlékezetébe, midőn felidézte azt a kihajított portrét a keleti szárnyból. Most már tudta, hogy a művész jól értette mesterségét, mivel Maxim Seymour, Bradbury őrgrófja valóban lenyűgöző férfi volt, és most íme, itt állt előtte teljes életnagyságban. – Maga... maga él!

A férfi arca a másodperc egy töredékéig elkomorult, majd hangulata az erős akaraterő elszántságával megváltozott. Meglepően fehér fogak villantak fel, amint szája mosolyra húzódott, és amikor megszólalt, a szolga torokhangú beszédének is nyoma veszett. Helyette egy tanult úriember szép tisztán ejtett szavai hallatszottak.

– Rákényszerített, szép hölgyem, hogy korábban fedjem fel kilétem, mint szerettem volna. Olybá tűnik, sietve dologhoz kell látnom, vagy sietve távoznom kell, mielőtt fellármázza a házat.

Az őrgróf egy szomorú pillantást vetett a lépcső teteje felé, majd sóhajtott egyet, mintha csalódott lenne, amiért ilyen döntésre kényszerült. Megfordult és elindult Elise felé, majd ahogy elhaladt mellette, megragadta a karját, és sebes léptekkel vonszolta lefelé, oly gyorsan, hogy Elise teljesen kifulladt.

– Nagyon sajnálom, de nem engedhetem, hogy szabadon kószáljon, míg a megfelelő pillanat el nem érkezik – mentegedtőzött. – Amint a hír kitudódik, szabadon mehet útjára... És ha nem csalódom, épp lefelé tartott?

– Álljon meg! Kérem! – lihegte Elise, és a nagy sietség közepe tette megpróbált ügyelni rá, hogy el ne vétse a lépést. – Nem tudok...

Lord Seymour megállt, Elise-t a karjába kapta, majd oly gyorsan

san ment vele tovább lefelé, mintha csak habkönnyű selymet és csipkét tartana. A lépcsőt elhagyván a férfi belépett a zsúfolt terembe, ahol Elise távozása óta a hangulat furcsán eltompult, és valami mélységes letargia áradt szét benne. A szolgák visszatértek a konyhába, és várták azt a percet, amikor a lakodalmas vendégsereg felvonul a nászszobához, de úgy tűnt, a vendégek csak bágyadt, álmatag kábulatban kószálnak a nagyteremben, mintha valami nagy esemény bekövetkeztét várnák. Néhányan közülük homályosan észlelték a fejleményeket, másokat pedig mintha csak távolról mulattatott volna ennek a durva ruházatú embernek különös mókázása.

Maxim nagy léptekkel a legközelebbi asztalhoz ment, és egyszerűen, minden teketória nélkül csak letette Elise-t egy hatalmas, magas támlájú székbe. Egészen közel hajolt hozzá, és hosszú ujját a lány finom orra alá dugta, miközben zöld szeme könnyörtelen szigorral tartotta fogva tekintetét. – Felszólítom, madame, maradjon csöndben. Nagy valószínűséggel önt is meghökkenti majd, amit hallani fog.

Azzal megpördült, megragadta a kecskelábú asztal csupasz deszkáit borító, hosszú terítőt, majd megrántván azt, minden rajta lévővel egyetemben a földre zúdította, mely szörnyűséges zajt csapott.

– Hé! Bradbury Hall jó vendégei – kiáltotta. – Most, miután jól megvacsoráltak s még annál is jobbakat kortyintottak, biztonnyal mulattatásra vágnak.

A vendégek dermedt lassúsággal fordultak felé, és üres tekintettel meredtek rá, miközben jelét se adták a felismerésnek, amint tekintetük megpihent a rosszul öltözött idegenen. A terem elnémult, ahogy megpróbálták felfogni az újabb fejleményeket, de nehézkes agyuk nem volt képes megragadni a történeteket, még csak lépést se tudtak tartani annak valóságával.

– Ez ő! – tört fel végül egy közelben álló, zavartan izgatott fickóból. – Ez ő! Visszatért a pokolból!

Még nagyobb lett a zavar, és unottan bátoratlan kérdések hullámozottak végig a termen. – Mit monda? Kirő' beszél?

Az, ki elsőként szólalt meg, hitetlenül emelte magasba karjait, és korholni kezdte a furcsamód egykedvű vendégeket. – Kit kérdetek? Magasságos Szűzanyám, hát nem ismertétek fel ezt a sötét gazembert? Hisz ez itt maga Bradbury őrgrófja!

– Lor' Se'mour? – motyogta elnehezült nyelvvel az egyik férfi, majd lassan elvigyorodott, mielőtt arccal az előtte álló fatálban lévő ételbe zuhant volna. Döbbenet szisszentek fel azok, akik most teljes figyelmüket az őrgrófnak szentelték. Lord Seymour halvány, rezzenéstelenül derűs mosollyal fürkészte a termet, hogy megtalálja legfőbb vádlójának arcát.

– Nem! Nem! Ugyan má' e' nem lehet! – vitatta egy zavaros hang. – Az őrgróf halott! Megölték!

Elise hátán végigfutott a hideg.

– Úgy! Hát azt hittétek, halott vagyok, mi? – Maxim megragadta az egyik falon lévő kardot, és felpattant a kecskelábú asztal tetejére. – Édes hölgyek s drága urak, ha halottnak hisztek, hát nyomjátok kebletek pengémnek, hisz egy kísértő lord az árnyékvilágból ártalmatokra nem lehet. Jertek, érezzétek pengémnek hegyét – unszolta őket, majd gúnyosan felnevetett, midőn egy se akadt, ki előlépett volna, hogy próbára tegye. Merész, vádlón fenyegető tekintetét végighordozta a termen, s nem kevesen voltak, kik lúdbőrösek lettek, midőn pillantása teljes súlyával rájuk vetült. – Én nem úgy hagytalak itt benneteket, miként azt néhányan szerették volna... legalábbis nem oly módon. Ám az tán igaz, hogy visszavonhatatlan messzeségbe távoztam. – Széles vállát hanyagul megvonta, miközben kényelmes léptekkel járkált az asztal falapján. – És az is igaz, hogy súlyosan megsebesítettek azok az őrök ott a hídon, kik szökésem próbálták meggátolni, de én a vízbe hulltam, és sor-som volt, hogy... mintha angyalok vettek volna karjaikba... barátok kezei közé kerüljek, kik megmentettek engem a sötétlő mélységtől. Így hát láss és hallj engem, nemes gyülekezet! És adjátok hírül, hogy Maxim Taylor Seymour visszatért, hogy bosszút álljon azon a tolvajon, ki hazugsággal lopta el tőle javait, s jegyesét máshoz adta. Itt vagyok, hogy visszaköveteljem, mi enyém, s gondoskodjam a méltó igazságszolgáltatásról! Hallasz engem, Edward Stamford?

Maxim átszökkent egy másik asztalra, majd nagy léptekkel végiment rajta, miközben puha bőrsizmájával a földre rugdosta róla az étkeket, söröskupákat és borral telt serlegeket. A dermedt vendégek riadtan húzódtak vissza, néhányan rémületükben megbotlottak és elterültek. Mások csak kábán bámultak, s képtelenek voltak lerázni magukról ezt a fejüket teljesen

összezavaró révületet. Túl fásultak s borgőzősek voltak ahhoz, hogy meneküljenek, ezért lassan visszaereszkedtek székükbe, vagy épp még távolabb hátráltak.

– Fogjátok el! Ne hagyjátok elmenekü’ni! – kiáltotta Edward az ajtóból. Pár perce eltávozott, hogy könnyítsen magán, s most arra tért vissza, hogy vendégei egy olyan ember elől menekülnek, akiről azt hitte, hogy megszabadult tőle. Most viszont buzgó igyekezettel vágyott rá, hogy végképp leszámoljon vele. – Vágjátok le, hajjátok! Szúrjátok keresztü’! Egy gyilkos ő! A koronának árulója! A királynő megjuta’ maz majd titeket halálájé’! – Az uraság széles kézmozdulattal mutatott azokra, kik összeomlottak, és félelmet ébresztett, midőn így folytatta. – Kérdelek titeket! Ezen egyszerű le’keket tán a nehéz főzetek tompíták így e’... – Úgy nézett körül, mintha választ követelne. – Vagy ez netán egy förtelmes ördögnek műve lenne? Vajh’ mindnyájunkat megmérgezett?

Rémült szisszenések s jajongó sírás bizonyította, a vendégek hajlanak rá, hogy higgyenek neki. Elise megpróbálta felidézni magában, vajon mit művelhetett az őrgrof a boroshordók körül, mielőtt ő megzavarta volna. Lelki szemei előtt megjelent a két korsó, melyből italt szolgáltat fel, és most egyre növekvő iszonyattal meredt a férfira, mivel félig-meddig attól tartott, nagybátyjának igaza van.

Több férfi is előretántorgott, hogy bosszút vegyen ezért az iszonyatos tettért, mit velük művelt, ám Maxim Seymour keze kardja markolatán pihent, és kuncogva, nyugodtan várta imbolygó támadóit. Meglehetősen magabiztosnak tűnt, midőn lassan megcsóválta a fejét, és imigyen szólt hozzájuk: – Alaposan fontolják meg, uraim. Igaz, hogy meglehetősen eltompultatok attól a szertől, mit italotokba kevertem, ám nem bürök az, mit nyelvetek ízlelt, s nem Szókratész végzete vár reátok. A legnagyobb ártalom, mit e főzettől elszenvedhettek, hogy hozzásegít titeket egy éjszakányi nyugodt, hosszú alváshoz, ám ha pengém-mel szemben akartok próbát tenni, nem biztos, hogy ily jó sorsra juttok. Kérem most tőletek, hát elveszejtenétek életetek ennek a Júdásnak hívó szavára?

– Fogjátok el! – kelt ki hevesen, egyre növekvő félelemmel Edward Stamford. – Ne hagyjátok e’menekü’ni!

Az egyik vendég előretört, és összezsaptak a kardok, amint

Maxim fogadta, majd egy gyors mozdulattal kivédte támadását. Három másik követte őt, hogy összemérjék erejüket az őrgróffal, ám ők is alulmaradtak. Az a könnyedség, ahogy kivédte ezeket a támadásokat, sokakat eltántorított tőle, hogy teljesítsék házigazdájuk parancsát. Végül is ők lakomázni, vigadni jöttek Bradbury Hallba, s nem azért, hogy egy kiváló kardforgatóval harcoljanak.

– Hát nem hozott még épp elég bánatot e házra? – kiáltotta Elise, és felpattant. Felbőszítette, hogy ez a férfi egy egész teremnyi embert sarokba szoríthat, midőn gonosztettét végrehajtja. – Miért kell épp Arabella menyegzőjének estéjét megrontania, újabb fájdalmat s gyászt hozva rá?

A zöld szempár acélosan kemény lett, midőn Elise-re pillantott. – Ez az én otthonom volt, s ez az este az én menyegzőm estéje lett volna e kétszínű hazugnak meséi nélkül. Szerinted mit kéne tennem, leány? Harc nélkül adjak fel mindent, s hagyjam az Edward Stamfordhoz hasonlókra? – Gúnyos nevetése cáfolt rá e lehetőségre. – Csak figyelj, s lásd, hogy megteszem-e!

Edwardot növekvő rémülete kétségbeesetten elszánttá tette. – Nincs hát senki köztetek, ki elég bátor lenne hozzá, hogy végezzon vele? – visította. – Ő áruló! Kiérdemlé a halált!

Az ifjú férj, Reland, sokkal buzgóbban emelte kupáját, mint a többiek, és most hatalmas kezével az asztalra támaszkodva, nehézkes lassúsággal emelkedett fel. A vendégek nyomban szét-szóródtak, hogy utat nyissanak a két férfi között, mert ő valóban méltó ellenfele volt az őrgrófnak.

– Arabella az enyém! – mennydörögte Reland mély hangon elbődülve, miközben megpróbálta elhomályosuló tekintetét a másik férfira szegezni. Megrázta a fejét, hogy valamiképp megszabaduljon a rászakadó egyre sűrűbb homálytól, és öklével az asztalra csapott. – Megölök bárkit, ki megpróbálja őt elvenni tőlem!

Edward gyorsan odaintett az egyik vendégnek, hogy hozza oda Huxford kardját, majd miután megkapta, a fegyvert átadta újdonsült vejének. – Próbá'd hirtelen meglepni, ha tudod – tanácsolta az idősebb férfi. – Az őrgróf ravaszú' eszes ám.

A gróf megvetően vetette oda a nálánál kisebb embernek. – Tán én végezzem e' helyedben a vérontást, kicsiny menyét?

Hirtelen veríték öntötte el Edward homlokát, és egy pillá-

natig némán tátogott, míg a megfelelő választ kereste. – Én...
őő... nem t'om megvéde'mezni... leányomat, Reland. Az én
kardforgató tudományom tú'ságosan szerény itt őlo'dságához
képest. – Fejét kissé meghajlítva az őrgróf felé bökött. – Ő far-
kas, Reland, azt' te is tudod, a menyét nem győzhet egy farkas
felett. Te sokka' méltóbb ellenfele vagy. Egy medve a farkassa'
szembe'. Ennek így illő lennie.

Reland megbékülően egy lépésnyit előrebukdácsolt, majd
szétvetett lábakkal megállt, és elnehezült szemhéja alól körül-
pillogott. Az őrgróf karddal a kezében várta, és bár csupán egy
kis távolság választotta el őket egymástól, Relandnak úgy tűnt,
mintha egy hosszú, keskeny folyosón át meredne ellenfelére.
Fokozatosan minden elsötétült körülötte, s végül már csak egy
apró fény pislákol a távolban, hol ellensége állt, és az is egyre
csak halványult. Nagyon fáradt volt és kimerült. Végtagjai túlsá-
gosan elnehezültek ahhoz, hogy akár csak megemelje. Egy pil-
lanatig pihennie kell... csak egy pillanatig...

Reland Huxford térdre rogyott, és mereven karjaira támasz-
kodva szívósan tartotta magát, míg végül előredőlvé elterült a
földön.

Edward magánkívül volt. Odafutott Relandhez, megragadta
a kardját, és magasra emelte. – Ki veszi át a kihívást? Huxfor-
dok, ki az közületek, ki kezébe fogja vérének kardját?

Senki sem lépett elő, Devlin az ajtónak támaszkodva, önelé-
gűlten vigyorgott. – Nálad a kard, uraság. Állj csak ki magad!

Edward döbbsen meredt Devlinre, mintha biztosra venné,
hogy annak elment az esze, de a fiatalember gúnyos vigyora
látán lesütötte a szemét. Iszonyattal meredt a kezében lévő fegy-
verre, miközben rádöbbsen, hogy senki sem fog védelmére kel-
ni. Tétován reszketve emelte rettegő pillantását arra az emberre,
kit árulónak bélyegzett, és bár az őrgróf kihívó mosolya gúnyt
űzött belőle, nem volt bátorsága hozzá, hogy a kardot felemelvén
ellenségére támadjon.

Maxim halkan kuncogni kezdett, és könyörtelenül ostorozta
az idősebb férfi büszkeségét. – Jer hát, Edward – pirongatta csú-
fondáros hangon. – Nincs tán már ínyedre a vérontás? Én itt
vagyok, készen állok, hogy fogadjam támadásodat.

Fagyos félelem szorította össze Elise mellét, és jéghideg indái
behálózták testét, ahogy a két férfit figyelte. Szíve hevesen zaka-

tolt e vérfagyasztó, iszonyú félelem ellen, mivel tudta, hogy mi történne, ha az őrgrófnak sikerül nagybátyját harcra tüzelnie. Túlságosan is nyilvánvaló volt, hogy Lord Seymour az öregnek vérét akarja ontani.

Agya sikoltva tiltakozott ezen igazságtalanság ellen, és hirtelen rájött, hogy az egyetlen személy, kinek tán sikerülhet Seymourt megállítania, nincs a teremben.

Elise kétségbeesett sietséggel pördült meg s rohant ki a terem-ből, majd súlyos szoknyáit térdéig emelve, oly gyorsasággal szaladt fel a lépcsőn, amennyire csak szédülő feje engedte. Arabella szobájának ajtaja résznyire nyitva volt, és Elise anélkül, hogy kopogtatással vesztegette volna az időt, kuzinja nevével ajkán berontott, ám hangja suttogássá enyészett, mivel hirtelen furcsa nyugtalanság öntötte el.

A szobákban sötétség honolt. Csupán a szomszédos szoba ajtaján át beszivárgó halovány fény világította meg a nappalit.

Halálosan mély csönd vett körül mindent. Arabella nem volt sehol, s a hálósobából egy hang sem hallatszott.

A gyertyákat szándékosan oltották el. A levegőben még mindig érződött a forró viasz szaga.

Elise-nek valahogy különös, baljós előérzete támadt, ahogy befutott a hálósobába. Odabenn csupán egy magányos gyertya égett és a kandalló aranyló lángjai, melyek egy megfeketedett hasábot táncoltak körül, s az ott álló magas támlájú szék megnyúlt árnyait vetítették a falakra. A hatalmas ágy bársonyfűggönyei nyitva voltak, s így jól látszott, hogy a gazdagon hímzett ágytakaró még szép feszesen simul a finom tollal töltött derék-aljak fölé. A szobában semmi sem árulkodott arról, hogy az ara-tárt karú melegséggel várná a nászágyba újdonsült férjét.

Kilépvén a loggiára, Elise az udvart fürkészte, és alaposan szemügyre vette az ajtónyílások árnyait. Egy halkan füttyörészett dallamra lett figyelmes, és addig kutatta a lámpásokkal megvilágított homályt, míg észre nem vette Quentint, aki kényelmes léptekkel baktatott a terem felé. Elise nem látta őt kimen-ni, de viselkedéséből világosan kitűnt, hogy mit sem tudott arról, ami most odabenn történt. Miután belépett, ő sem fog Edward segítségére sietni. Kuzinja sem kedvelte jobban az öreg-et, mint Maxim Seymour.

Elise nem szólt neki, inkább csöndben visszaosont Arabella

hálószobájába. Ha nem találja meg gyorsan kuzinját, Edwardnak szembe kell néznie az őrgrof kihívásával, és az bizonynal bosszút is áll rajta.

Hátán érezte a kandalló tűzének melegét, hirtelen valami baljós, fenyegető érzés borzongott végig rajta, és arra készítette, hogy felpillantson. A túlsó falon saját árnyképét látta, de lopva, mindkét oldalról, két hatalmas, férfias alak árnya óvakodott felé.

A szobában mégiscsak volt valaki!

Elise előreszökkent, s így elkerülte azt a vaskos kart, mely kinyúlt, hogy megragadja. Ezt egy tompán reccsenő puffanás követte, ahogy az a két másik egymáshoz ért, s ez bizonyosságát adta annak, hogy az árnyakat nem pusztán a képzelete szülte. Ahol egy pillanattal ezelőtt állt, most két tagbaszakadt alak küzdött egymással, és dünnyögő szitkozódásuk szakította meg a csendet.

– A fene, Fitch! E'törted az orrom! Eresszé'!

– E'menekű'! Kapjad e'!

Egy magas alak vetette magát Elise után, és ő könnyed léptekkel, akár egy rémült suta, kipördült, hogy aztán beleütközzön egy körteforma alakba. A férfi legalább annyira meglepődött, mint ő, s miközben fél lábon billegett, vaskos, izmos karjával igyekezett átfogni Elise karcsú testét. Leverte Elise fejdíszét, és a következő pillanatban a lány azt érezte, hogy arca egy briganti durva szövésű ujjasához nyomódik. A nedves gyapjú szaga erős főtt halszaggal keveredett. Az őt körülfonó karok erősek voltak és rémisztőek, ám ő mégis kétségbeesetten küzdött ellenük, mivel rettegett attól, ami rá vár, ha ezek az emberek magukkal viszik. Miközben dühödten csapkodott, keze beleakadt gyöngysorába, és homályosan érezte, amint értékes nyakéke s annak ékköves csatja szerteszét szóródik a földön, ám e nagy becsben tartott ékszer elvesztése sem fékezte küzdelmét, midőn egy kerges kéz nyúlt előre, hogy elfojtsa kiáltását. A férfi volt az, ki felszisszent fájdalomában, amikor Elise foga tenyerének húsába mélyedt. Elkapta a kezét, de amíg Elise levegőt vett, hogy egy nagyot sikítson, csak azt érezte, hogy egy erősen megkötözött rongydarab feszül szorosan a szájára.

Papucsának hegyes sarkával keményen ráüpiport a férfi puha bőrcsizmába bújtatott lábára. Ugyanabban a pillanatban minden erejével nekifeszült a férfi dudorodó hasának. Elise hirtelen

rádöbbsent, hogy szabad, s miután sosem volt olyan, ki erőtlennül, harc nélkül megadta magát, nyomban készen állt a gyors menekülésre, ám még mielőtt akár egy lépést is tehetett volna, máris az ablak egyik drapériájának redői közt fulladozott. Addig tekinték köré a hatalmas anyagot, míg végül tetőtől talpig becsomagolták. A tehetetlen kétségbeesés és a félelem tomboló haraggá lobbant benne, és eszeveszett dühvel kapálózni kezdett. Egy vaskos kar fonódott keményen a nyaka köré, és az anyagot addig húzta felfelé az arcára, mígnem már levegőt is alig kapott. Minél jobban küzdött, annál szorosabban fogták, és ha mozgása csillapult, azonképpen a szorítás is enyhült.

Ennek jelentése világos volt. Akár így, akár úgy, magukkal viszik.

– Spence, hó' vagy mán embe'? – szolt az, kit Fitchnek hívtak. – Erijjünk innét ízibe.

Mögöttük sietős léptek zaja hallatszott. – Nem lelem a hölgynek köpenyt...

– Akkó' hát meg kő' lennie né'küle. Erijjünk mán innét, mielőtt még valaki erre gyünne.

Egy vastag függönyzsinórral kötözték át Elise testén a drapériát, majd erős karok emelték fel s fektették rá egy széles vállra.

Kipeckelt szájjal, összekötözve, akár egy tehetetlenül vergődő aprójóság, Elise tiltakozásul csak nyögni és tekeregni tudott, amikor kivitték a loggiára, majd a külső lépcsőn leosontak vele az udvarra. Ahogy földet értek, a két férfit valami sürgető sietőség ragadta magával. Keménykötésű elrablója futásnak eredt, amivel csaknem kirázta Elise-ből a lelket, majd átbújt az udvart szegélyező sövénykerítésen. Elise hirtelen, meglehetősen nagy lendülettel a levegőbe repült, és csaknem megfulladt a melléből feltörő, hatalmas sikolytól. Bekötözött száján át a hang nem tudott kitörni, majd egy hatalmas huppanással egy vastag szalmakötegen ért földet. Ezután egy pillanatig kapkodó mozdulatok zűrzavara következett, ahogy egy rémült ló felriadt és idegesen ágaskodni kezdett, amiből Elise megtudta, hogy egy szekérre hajították. A kocsis fojtott hangon igyekezett megnyugtatni az állatot, miközben Elise-re fölülről is szalmát halmoztak, aztán a szekér nyikorogva billegni kezdett, ahogy a két férfi felmászott rá. Ott aztán elnyúltak a szalma tetején, s együttes súlyuk úgy lenyomta Elise-t, hogy levegőhöz is alig jutott, nemhogy moc-

canni tudott volna. Aztán a lovat indulásra nógatták, s a szekér engedelmesen elindult. Lassan, szánt szándékkal nehézkesen, lépésben haladtak s Elise lelke elcsüggedt, mivel így nemigen maradt reménye arra, hogy megmentik.

A kocsis széles ívben befordult, és a szekér a ház elé került. Bár Elise még csak kis ideje volt Bradburyben, mégis pontosan tudta, mikor hajtott a szekér fakereke a ház előtti felhajtóra, mivel az út simább lett, s a rázkódás csillapult. Itt szeretett volna egy nagyot sikítani, hogy felhívja a háznép figyelmét elrablására, ám e vágya hasztalan volt, mivel ezek az emberek gondoskodtak róla, hogy csöndben maradjon. Valahol, a szekér recsegésén és nyikorgásán túl, egy fülemüle csattogó énekét hallotta, és arra gondolt, mily különös, hogy egy ilyen fagyos, téli estén ez a madár épp errefelé legyen.

Maxim Seymour egy pillanatra elhallgatott, és fejét kissé félrehajtva figyelte a lány csivitelést. Aztán Edward veritéktől csillogó arcába nézett, és gúnyos mosollyal mormogta: – Haladékot kapsz a farkastól, menyét. Immáron megkaptam, amiért jöttem, s ezért te drágán megfizetsz.

Még egyszer gyorsan végigpillantott a termen. Talán ha hús ember volt képes rá, hogy üldözőbe vegye.

– E'szörik! Ne hagyjátok elina'ni! Elárú'ta a királynőt! – mondták.

Maxim leszakította a drapériát az egyik ablakról, és megpörgetvén a nyomába eredők arcába hajította, majd ahogy megpróbálták kiverelkedni magukat alóla, megragadta az egyik hosszú asztal szélét, és a kavargó, vergődő tömegre borította. Ezután egy másik asztalra szökkent, s onnan étkekkel teli fatálakat, boroskancsókat repített feléjük. Kardjával intett búcsút Edwardnak.

– Bízom benne, hogy távozásom fölött nem fog szívetek túl hosszasan keseregni. Isten veled, uraság – búcsúzott egy mély meghajlással. – Hagyok itt neked egy mementót, hogy el ne feledd, visszatérek. Jól készülj fel arra a napra, vagy menekülj, s reménykedj, hogy nem talállok rád.

Edward felpillantott, s mintha megbabonázta volna a reszkető pengéről szikrázva visszaverődő fény. Rádöbrent, hogy ellenfele eltávozott.

– Utána! – kiáltotta, és fenyegetően nézett körül, midőn nem teljesítették azonnal parancsát. – Azt akarjátok tán, hogy a királynő azt higgye, ettől az egyetlen embertől inunkba szá’tt a bátorságunk?

A súlyos asztalt nagy nehezen félrelökték, és a férfiak, kiket meglehetősen oda nem illő módon, különféle mártások és szerényen gubbasztó sült szárnyasok ékítettek, egymással viaskodva igyekeztek feltápáskodni. Finnyásan utálkozva söpörték félre a ragacsos maradványokat, és bukdácsolva az ajtón kirontó Edward nyomába eredtek. De már csak egy sötét alakot láttak a fekete fríziai csődör nyergében.

3. fejezet

Elise-nek pokoli kínokat kellett kiállnia. A zsinórral átkötözött drapériában mozdulni se tudott, karja egészen az oldalához szorult. Ám gondolatai szabadon vándoroltak, midőn elképzelte mindazt a temérdek gonoszságot, mit vele művelhetnek. A hepehupás úton gördülő fakerekek zörgése már csak olybá tűnt, mintha hevesen zakatoló szívének visszhangja lenne.

Bokája és csípője keményen a szekér deszkájának nyomódott. A szekér minden egyes zökkenése fájdalmas nyilallásként hasított át Elise-en. Sejtethető volt, hogy még egy rövid út után is zúzdásokkal lesz tele. Fokozatosan sikerült egyik kezét védelmezőn a csípője alá csúsztatni, és akkor a drapéria redői közt egy nyílást fedezett fel. Minden erejét erre összpontosítva ezen át kidugta a kezét, és keresgélni kezdte a selyemzsinór csomóját, amikor is megtorpant, mert távoli dobogást hallott. Feszülten figyelt, mígnem a hang világosabbá vált, és lelke felvidult, ahogy felismerte egy gyorsan közeledő hátsó patáinak dobogását. Valaki a nyomukba eredt! Bizony! kimentik innen!

Szíve ezúttal a reménytől vert hevesebben, ahogy lélegzetviszszafojtva várta, hogy a lovas beérje őket, ám reményeit kegyetlenül összezúzták, amikor egy éles zökkenés világossá tette, hogy letértek az útról. A szekér rázkódott, zötykölődött alatta, majd még jó néhány gyötrelmes fordulat nyomán végül megállt. A száguldó paták sebesen vágattak el mellettük, majd egy röpke pillanat múlva újabb mozgás rázta meg durva fekhelyét, ahogy az egyik férfi lemászott. A várakozással teljes csöndet távoli dübörgés törte meg. Egy tucatnyi lovas közeledett száguldva az úton. Elise a szél szárnyán érkező hangok közt felismerte nagybátyja hangos üvöltését.

– Vágtassatok, legények! Utó'érjük a sátánnak ezt a gonosz szívű fiát, azt' ezúttá' bizton nyakát szegjük! Nem menekű'het előlünk!

Elise küszködve igyekezett felhívni magára a lovasok figyelmét, ám egy fölötte lévő szalmakötegen dobbanó láb nyomban figyelmeztette őt, hogy maradjon csendben. A tehetetlen kétségbeesés forró könnyei csordultak végig arcán.

A kocsis oly lassan haladt előre, hogy az már Elise szemében egy örökkévalóságnak tűnt. Elise minden egyes mérfölddel, amit megtettek, egyre fáradtabbá vált, és biztosra vette, nincs kinszenvedés, mely ahhoz hasonlítható, amit neki kell elszenvednie.

Bátor lelkét kétségek kezdték gyötörni. Megpróbálta megkeresni elrablásának okát. Miért fogták el ezek az idegenek? Mi lehet a szándékuk, s ki volt az a magányos lovas az úton? A zűrzavarból Maxim Seymour képe emelkedett ki élesen. Bizonynal ő lehetett az, ki elhaladt mellettük az úton. Ő akarta volna elrabolni? No de akkor bizonynal megtiltotta volna neki, hogy távozzon a teremből. Ehelyett azonban még egy pillantásra se igen méltatta, s nem törődött vele, amikor elmenekült. Nem, nem ez az áruló renegát volt az, ki őt akarta. Voltak mások, kiknek több okuk volt rá, hogy elrabolják. Például Cassandra és léhűtő kölykei.

Elise gyerekkorában sokféle suttogást hallott Cassandra nagynénje bosszúálló természetéről, zömében a szolgálktól, kik nem voltak épp hízelgő véleménnyel róla. A pletykák szerint az özvegy, Cassandra szerelmes volt Ramsey Radborne-ba már akkor, amikor még annak bátyja, Bardolf életben volt. Cassandra gyűlölte azt a gyönyörű, gesztenyebarna hajú asszonyt. A féltékenység és a gyűlölet fortyogó katlana alatt a láng még magasabbra csapott, amikor az ifjú feleség világra hozott egy kislányt, és Cassandra gyűlölködő haragjában nem volt hajlandó a lányt rokonaként elismerni. Amilyen nyíltan csak merte, azt sugallta, hogy Elise egyáltalán nem volt Radborne, hanem valami vándor dalnok ivadéka, miként az anyja is. Ezután jött az a szomorú nap, amikor a fiatalasszony második gyermekét várván valami különös kórság áldozata lett. Ramsey mélyen gyászolta felesége elvesztését, és figyelmét kicsi lánya felé fordította.

Teltek az évek, és Cassandra anyagi helyzetének egyre kérdésesebb állapota aggasztani kezdte Ramseyt, mivel tisztában volt leánya nehéz jövőjével, amennyiben ő a vagyon s birtok öröklését nem biztosítja számára. Oly nagy volt Cassandra kapzsisága, hogy ha nem teszi meg a szükséges óvintézkedéseket, könnyen

elképzelhette, amint Elise-t megfosztják örökségétől, és őt kihajtván a világ kétséges könyörületére bízzák. Hogy ennek az igazságtalanságnak elejét vegye, Ramsey számlát nyitott Elise számára olyan bankároknál, kik a család közeli barátai voltak. Továbbá arról is suttoztak, hogy az utóbbi hónapok során kezdte eladogatni javait, és többször is járt a Stilliardson, ami féktelenül felkeltette a Radborne-ok kíváncsiságát. Hiszen az éj leple alatt több hatalmas ládát is elszállítottak az udvarházból. Cassandra és fiai ezt az információt Ramsey egyik szolgájából kínzással szedték ki.

Elise arca grimaszba rándult, ahogy a szekér hirtelen oldalra lódult egy kanyarban. Igaz, ami igaz, gondolta, a Radborne-ok meglehetősen kegyetlenek tudnak lenni, ha ez hozzásegíti őket céljuk eléréséhez. Elise-t mindig megdöbbentette az asszony csilapíthatatlan kapzsisága. Ramsey elrablása után Cassandra és fiai nyomban átvették az ellenőrzést a Radborne-kúria fölött, de véletlenül sem azért, hogy vigaszt nyújtsanak a leánynak. Erősítették, hogy Ramsey már halott, és a birtokot meg rejtett kincseit leányutód nem örökölheti a királynő törvényes hozzájárulása nélkül, ezért aztán az elsőszülöttségi jog alapján mindez Barldolf Radborne fiainak jogos tulajdona. Elise nem volt hajlandó átengedni semmit nagynénjének, s ez csak még jobban felbőszítette az asszonyt. Cassandra azt se vette jó néven, amikor Quentin közbelépett, és titkon vidéki birtokára vitte Elise-t. Még jobban feldühödött, amikor a lány, kihasználva a helyzetet, Forsworth legnagyobb szégyenére megszökött tőlük.

A szekér egyszer csak megállt. Az egyik férfi fojtott hangon beszélt a kocsissal, míg a másik levette a szalmakötegeket, és leemelte Elise-t. A drapériától és a szájpcecektől megszabadították: először nézhetett elrablóira. Legnagyobb meglepetésére ezek az emberek nem tűntek gonosztevőknek. Spence magas volt, szikár, de izmos, a haja világosbarna, és szürke szeme kedvesen jóindulatú, míg Fitch alacsonyabb volt, tömzsi, haja rakoncátlanul bozontos, és kék szeme pajkosan csillogó.

A kocsis egyike volt azoknak, akik Bradbury istállójában dolgoztak. Csettintett az öreg lónak, majd elindult visszafelé.

Elise körülpillantott, és rádöbbsent, hogy a folyó partjára hozták. Nem látott se csónakot, se kocsit, se lovakat, hogy velük elhagyhatná ezt a helyet, és hirtelen azon kezdett töprengeni, vajon elhagyja-e élve ezt a helyet. Ha nem az a céljuk, hogy

megöljék, akkor azt kell hinnie, ezek ketten saját, szennyes vágyaik kielégítésére hozták ide. Szíve oly hevesen vert, hogy majd kiszakadt mellkasából, de azt keményen elhatározta magában, hogy ha mást nem tehet is, legalább erejéhez mértén megküzd ezekkel a gazfickókkal.

Ahogy képzelete elszabadult, a férfiak viselkedése megváltozott szemében, és inkább durva vademberekre kezdtek hasonlítani. Ezernyi becsmérő szitok tolult a nyelvére. Észrevett egy letört gallyat, és gyorsan megragadta. Ahogy Fitch közelebb jött hozzá, az ágacska teljes erejével meglendítette, és egy fájdalmas ütést mért oldalról a férfi fejére, aki üvöltve hátrafelé bukácsolt, és egyenesen dőbrent társába ütközött. Elise bársonyszoknyáját felkapva, villámgyorsan egy közeli sarjerdőbe futott. Azok ketten, ahogy magukhoz tértek, kiáltozni kezdtek. Spence megragadta a lámpást, és üldözőbe vették, de az éjszakai sötét és a lány fekete ruhája Elise-nek kedvezett. A két férfi megzavarodva, összevissza rohángált. A lány, akár egy óvatos kis kobold, úgy siklott fürgén a fák között, időnként válla fölött hátra-hátrapillantott, és bátorságot adott neki az, hogy a férfiak jóval lassabban haladtak. A fák között a sötétség oltalmat nyújtott neki. Ahogy a két férfi a lámpás fénykörében egyre közeledett, Elise hátrébb beleolvadt az éjszaka még sötétebb árnyaiba. Bár úgy érezte, hogy szívének hangos dörömbölése elárulhatja, mozdulatlanra dermedt, s még levegőt is alig mert venni.

A férfiak, akik nem sejtették közelségét, továbbcsörtettek, míg végül egy tüskés bozótos megállította őket. Ott kettéváltak, és ellenkező irányban rohantak végig, hogy átjárót keressenek, miközben Elise óvatosan elhagyta sötét búvóhelyét. Szoknyáját összefogva futott visszafelé arra a helyre, ahol beért az erdőbe. Ismét megcsillant előtte a szabadság lehetősége. Aztán hirtelen eltűnt lába alól a talaj, ahogy papucsának orra beleakadt egy alacsonyan kúszó indába. Egy rémült kiáltás szakadt ki belőle, ahogy előrezuhan és elterült a földön. Fitch és Spence rohanást jöttek visszafelé. Elise felnyögött kínjában.

– El a kezekkel! – kiáltotta Elise dühösen, amint azok ketten nagy igyekezettel próbálták felemelni. Meglepő módon engedelmeskedtek parancsának, és hátrébb lépve vártak.

– Csak óvatosan, megsérültem – mondta panaszosan, majd nyomban fel is szisszent, amint a férfi nagy igyekezetében, hogy

segítsen, meglökte a bokáját. Ez csupán egy apró, jelentéktelen sérülés volt, de ilyen ügyetlen gondoskodás mellett, tűnődött, nem valószínű, hogy sokáig az is marad. – Kérem! A bokám!

– Jaj, bocsásson meg, úrnő – mentegetődzött sietve Spence.

– Szeretném tudni, hogy mi a szándékuk – mondta Elise határozottan. – Miért raboltak el? – Bár választ nem kapott, azért nem hagyta abba, mivel szeretett volna legalább valamit kicsikarni belőlük. – A Radborne-ok bérelték fel? Egy erszényt ígérték, ha engem visszavisznek?

Spence némiképp megrökönyödött, majd lassan megrázta a fejét, miközben így felelt: – Nem, úrnő. Nem ismérünk mi semmiféle Radborne-okat.

Elise-t ez a kijelentés nem nyugtatta meg. Nagynénje s kuzinjai számára nem jelentett különösebb gondot, hogy más nevet használva béreljék fel bűntársaikat. – Én meg ígérhetem, hogy súlyos erszény üti markukat a fáradságukért, ha visszavisznek Bradbury Hallba.

– Őlő'dsága aszonta, hogy Londonba kő' vinnünk, úrnő, azt' mi oda is viszünk.

– Lord Forsworth, netán? – kérdezte Elise, és gúnyosan felnevetett. – Biztosíthatlak, jóember, ha ő bérelt fel titeket, hát ő nem lord, és oly szegény, akár a templom egere.

– Sose ne aggógyék az ő erszinye miatt, az úrnő. Őlő'dsága semmive' se nem tartozik minékünk. Mi oly hívek vagyunk hozzája, mint hal a vízhez'. – Spence határozott válaszából világosan látszott, nem lehet őt lebeszélni feladata teljesítéséről.

Fitch futott el mellettük egy lámpással, mialatt társa a folyó partjára vitte Elise-t. Letette a lámpást a földre, majd a pocakos ember benyúlt a part mentén növe, sűrű nádasba, megragadott egy kötelet, és addig tekerte a karjára, míg a fűzöld növényzet közül elő nem tűnt egy csónak. Gyorsan puha, kényelmes helyet készített, szőrmekö�önyegeket terített le, és Spence ezekre helyezte foglyukat.

Fitch középen helyezkedett el, a lámpást maga mellé tette, majd megragadta az evezőket. Erőteljes csapásokkal evezett el a parttól a fő áramba, ahol leeresztette a fenékuszonyt, és fészkébe állított egy zömök árbocot, amit ketten gyorsan rögzítettek, majd felvontak egy kis, háromszögletű vitorlát. Az apró hajó eszeveszetten billegni, táncolni kezdett a kóbor szélfuvallatok

és az erős, sötét áramlat között, míg Spence be nem eresztette a kormánylapátot a vízbe, majd nekidőlt a kormányrúdnak, és a csónakot irányba hozta, mely most már szép simán, egyenletesen haladt lefelé az áramlattal.

Ahogy a csónak siklott a vízen, Elise jól látta a sötétlő partokat mindkét oldalon. A vitorla és a két férfi árnyéka tisztán tükröződött az ezüstös vízen. Elise a szőrméket szorosabbra vonta vállán, s miután némiképp megnyugodott, hogy e két férfi különleges küldetést teljesít, s nem áll szándékukban megerőszakolni vagy megölni őt, végül megadta magát, s álomba merült.

Mintha csak egy pillanat telt volna el, amikor egy tompa puffanás zavarta meg Elise szendergését, s szemhéja hirtelen fel pattant. Felnézett, s apró, a víz színén lebegő ágya felett a magasban egy hatalmas fa ágai alkottak könnyed, légies baldachint. A magasba nyúló ágakon túl szürke felhők száguldottak a sivár égen. Elise rájött, hogy míg ő szendergett, kikötöttek, s most ő a csónakban, elrablói a parton fekszenek.

A két férfi horkolásának hangzavara hasította szét a reggel békéjét. Elise óvatosan kinyújtózkodott, míg fájó izmai lassan lazulni kezdtek, és sikerült felülnie. Fitch a neki is menedéket nyújtó fa tövében, a parton aludt. A férfi levette mellényét, s egy köpenyt terített maga alá, hogy megvédje őt levélágjának nedves hidegétől, a bőrmellényt pedig párnaként tette a feje alá.

Elise a szökésen töprengett. Ha sikerülne kimásznia a csónakból, amikor az a rönknek ütközik, akkor se jutna messzire, mivel bokája eléggé fáj ahhoz, hogy gyalog meneküljön. A legjobb az volna, ha a csónakkal menekülne, de még ha sikerülne is kiszabadítania a kötelet az ágról, akkor is ott van még Spence, akivel meg kéne küzdenie.

De itt a sors vette kezébe a dolgok irányítását, s oly események sorozatát indította el, mely egy felületes szemlélőt elképesztett volna. Még jobban feltámadt a szél, s az áramlat a csónakot addig sodorta kifelé, míg a kötél pattanásig megfeszült. Az alaposan elnyűtt ág nem bírta tovább, és hirtelen egy hangos recsenéssel eltörött. A letört faág a csomót kiszabadítva a vízbe hullt. A csónak sebesen meglódult az erősebb áramlat felé, és Elise két kézzel markolta a peremét, ahogy a szél hátulról belekapott a meglazított vitorlába. Mivel a hajón ő volt az egyetlen súly és jócskán elől ült, így a lélekvesztő a vízen őrjöngő táncba

kezdett. A kötél beleakadt a lazán imbolygó kormányrúdba, s rácsavarodván keményen megfogta azt, mielőtt a hajó elindult volna lefelé az áramlattal. A kötél megfeszült, s mivel az már egyedül csak a szundikáló férfi lábához volt erősítve, Spence-t magával rántotta. Oldalvást zuhant ki magas leshelyéről, s a levegőben úszva nyomban felébredt, de agya még nem tisztult ki teljesen, így aztán igencsak zavart volt. Félelmében felüvöltött és rémülten kapdosott minden kis ág vagy gally után, mely útjába került. Kétségbeesett kiáltása sikollyá erősödött, de nyomban el is némult, amint a víz alá bukott.

Fitch nyomban kihallotta a rémületet Spence hangjából, mire lerázván magáról ágyának maradványait, felpattant, és valóban döbbenetes látványt nyújtott mezítláb, buggyos nadrágjában s lazán lifegő ingében. Rémülten meredt társára, aki egy vékony kötélén repült a folyón lefelé sodródó csónak után. Egy pillanatra felrémlt előtt őlordsága képe, amint szigorúan meghagyja nekik, hogy „semmi áron nem hagyhatják foglyukat elsököni”, s ez hirtelen lendületet adott neki. Rohant végig a parton, azt remélte, hogy feltartóztathatja a szeszélyesen száguldó csónakot.

Elise hátranézett. Spence-nek valahogy sikerült megragadnia a kötelet, és fuldokolva, köpködve egyre közelebb húzta magát. Elise megragadott egy evezőt, és kétségbeesett erőfeszítéssel kiemelte a villából. Csépelni kezdte vele félig vízbe fült elrablóját olyannyira, hogy az egyébként szelíd természetű Spence-ből vad atkozódások törtek elő.

Közben Fitch egy győzelemittas kiáltással levetette magát egy alacsony meredélyről, egyenesen a csónak útjába. Fitch köpködve, lihegve a felszínre bukott. Karjával fehér tajtékot verve, vadul csapkodta a vizet, míg össze nem szedte magát, és láthatóan közeledni nem kezdett Elise felé.

A csónak megbillent, mire Elise hátrafordult, és látta, ahogy Spence hatalmas keze megragadja a tatot. Megpróbálta megrendíteni az evezőt, de az túl hosszú, túl esetlen és túlon túl nehéz volt ahhoz, hogy hathatós fegyver legyen. Aztán egy kemény rándulás következett, és két kéz ragadta meg a hajó szélét az orr mindkét oldalán. Nagyon lassan egy erőlködő, csöpögő, idétlenül pislogó férfi nyomta fel magát. Elise tehetetlen dühében felnyögött. Spence egyik lábát átvette a taton, és véletlen bele-rúgott a kormányrúdba. Immáron megszabadulván a fékező-

súlytól, a kormányrúd erőteljesen megrándult, és a csónak dülöngélni, billegni kezdett, akár egy szerelemittas, euforikus mámorban úszó rozmár.

Elise az evezőbe kapaszkodva megragadta a vitorla sarkát. A kemény, nedves vászon kicsúszott a kezéből, míg az evező súlya a derekánál hátrafelé taszította, bele a folyóba. A jeges víz rémült döbbenettel töltötte el. Késégsébesen csapkodott, ahogy megpróbált felegyenesedni a vízben. A feje a felszínre bukott, és zihálva kapkodta a levegőt, míg a fájdalmasan fagyos megrázkódtatás hatása alábbhagyott.

Elise a fogát csikorgatta, amikor meglátta, hogy mind a két férfi a csónakban áll, az egyik elől, a másik pedig hátul. Rémült tisztelettel meredtek rá, mintha az, ami a szemük elé tárult, megdermesztette volna őket. Elise nagyon is el tudta képzelni, hogy milyen látványt nyújthat, amint töredezett nádszálak koronázzák fejét, és csöpögő hajfürtök csordulnak végig arcán.

Bár a víz alig volt mélyebb, mint a csónak merülési magassága, átázott szoknyáinak súlya miatt mégsem tudott felemelkedni. Vicsorogva kiszabadította egyik karját a kusza nádszálak közül, majd elkapta az evezőt. A végét az iszapba nyomta, nekigyürkőzött, és egy hatalmas crőfeszítéssel sikerült kihúznia egyik lábát, a cipő nélkül, és megpróbált előrelépni. Az evező elszabadult és kicsúszott a kezéből, ő visszazuhan a vízbe. Fitch az evezővel a hajótestet a lány mellé taszította, és a kezét nyújtotta felé.

Elise elutasítóan emelte magasba állát, kitántorgott az iszaphól, és hatalmas szoknyáit maga után vonszolva, kikecmergett a folyópartra. A férfi partra húzta a csónakot. Igyekeztek elkerülni Elise dühödt tekintetét, miközben nekiláttak, hogy tüzet rakjanak, majd két fa között kifeszítettek egy kötelet, és a hasznavehetetlen drapériát ráakasztva lehetővé tették a hölgynek, hogy visszavonulhasson.

Elise igénybe vette ezt a hevenyészett öltözöt, s miközben levette ruháit, erszényét átmenetileg elrejtette az egyik fa üregébe. A két férfi a tűz elé teregette ruháit, hogy megszáradjanak, Elise meg addig a meleg szőrmékbe burkolódzott. Spence fogott egy nyulat, melynek megnyízott teteme hamarosan egy nyáron sült a lángok fölött. Kenyér, sajt és bor is előkerült, és bár a nyúl meglehetősen ízetlen és száraz volt, azért kellőképp lecsendesítette azt a mardosó éhséget, mely Elise gyomrát gyötörte.

– A' lesz a legjobb, ha megpihen kicsinyég az úrnő – mondta Spence. – Szürkületkő' ismeg útra kelünk.

Ez az idő nemigen elég ahhoz, hogy bársonyruhája megszáradjon – tűnődött komoran Elise. – És mit gondolnak, mit fogok fölvenni? – kérdezte. – A ruhám tönkrement! Sosem lesz már olyan, mint volt! Elvesztettem az egyik cipőmet. Mindenem merő víz!

Spence egy pillanatra eltűnt, majd egy pár nyersbőr cipővel, egy kopott gyapjúruhával és egy durva szövésű, hasonlóan elnyútt gyapjúköpennyel tért vissza. – Itten van valami, amit viselhet, ha fő' szándékszik venni – mondta, miközben odanyújtotta neki az öltözetet.

Elise elfogadta a ruhát. Megszárította a haját a tűz mellett, ujjával kifésülte, és hagyta, hogy laza fűrtökben hulljon alá. Gondosan elrejtette erszényét az alsószoknyában, befűzte a gyapjúruha derekát, majd a zsineget szorosan megkötötte, és végül belebújt a nyersbőr cipőbe. A szürke gyapjúköpeny némi meleget nyújtott, amiért hálás volt, és csuklyáját mélyen az arcába húzta.

Az éjszaka még nem borította teljes sötétségbe a folyót, amikor Elise-t szelíden felrázták álmából. Tiltakozva engedte át a szőrméket a férfiaknak, hogy azok kényelmes helyet készíthessenek neki a csónakban. – Én itt hamarost halálra fagyom – siránkozott –, de mit érdekel az titeket? Ti aztán szívtelen gazemberek vagytok. Megesküszöm, hogy lelketekre bosszút kiáltok majd síromból.

– Nem, úrnő! Ez nem igaz! Mink azt a megbízatást kaptuk, hogy ügye'jünk biztonságdra – jelentette ki Spence.

Elise kétkedve meredt rá. – Nos, Spence, ami engem illet, tanúsíthatom, hogy meglehetősen hanyagsággal teljesítettétek kötelességeketek.

Spence-nek jócskán volt oka rá, hogy megbántódjon, de őrlord-sága titoktartásra eskette őket, s fogadalmát nem szeghette meg.

Kényelmes, meleg helyet készített a lánynak a csónakban. Elise nedves ruháit egy bőrbe tekerte és a csónakba tette, bár kételkedett benne, hogy ezeknek a jövőben még bármi hasznát vehetné. Beemelte Elise-t, majd gondosan betakargatta, mivel valóban értékes rakomány volt az, kit a gondjaikra bízta.

4. fejezet

Az éjszaka leple alatt siklottak Londonig. Elise arra ébredt nyugtalan szendergéséből, hogy mindkét parton sötét tornyok és épületek úsznak el mellettük.

Vízpára terjengett a folyó holtágai fölött. Csak az evezők lassú, ritmikus nyikorgása törte meg a csöndet. A Savoy egyre halványuló szépségét most sötétség leplezte, de nincs homály, mely elrejtette volna az Arundel- és a Leicester-ház tündöklő pompáját. Aztán a Middle és az Inner Temple-en túl a folyópartot már durva faépítmények és hitvány kis kikötők szegélyezték. Itt a két férfi mélyre merítette az evezőt, hogy finoman a partnak ütközzenek egy olyan helyen, hol durván összetákolt lépcsők vezettek a folyóhoz. Elise kíváncsian felült, s nyomban látta baljós végzetét, amint megpillantotta, hol álltak meg. Ismerős volt a hely, csavargónak öltözve járta be, midőn atyját kereste. Ésszerűnek tűnt, hogy ide hozzák, hisz Alsatia nyújtott menedéket mindenféle bűnözőnek, gyilkosnak, csavargónak és szajhának. A királynő rendelete által ez a terület a törvény s minden fennhatóság alól mentesített, így itt igazságszolgáltatás nem létezett, ennél fogva ez biztos menedéket nyújtott elrablóinak. Itt, Alsatiában ezek ketten a saját fajtájuk közt vannak.

Spence kilépett a mólóra, és egy haloványan égő lámpás fényénél egy vaskos cölöphöz erősítette a csónak kötelét. Fitch a kezét nyújtotta Elise-nek, de ő dühösen megrázta a fejét.

– Majd magam – sziszegte halkan. – Semmi kedvem hozzá, hogy durván ráncigáljanak egy olyan helyre, ahová egyáltalán nem óhajtok menni. – Elise összefogta szoknyáját, és a mólóra szökkent. Spence egyik szemét mindvégig rajta tartotta, miközben segített Fitchnek összeszedni a holmit a csónakból, de ezúttal nem volt szükség az óvatosságra. Elise-nek nem állt szándékában elszökni tőlük, amíg ezen a szörnyűséges helyen voltak.

Dohszag és dermesztő nyirkosság fogta körül őket. Elise diergett. Számára ez a környezet ellenséges volt, s az a tudat se növelte biztonságérzetét, hogy a közelben, a régi Whitefriars-kolostorban tanyázik a kolduló barátok csavargó serege. Egyszer fiúnak öltözve bemerészkedett hozzájuk, hogy apja után tudakozódjon, és ott sokféle fondorlatos mesterség ocsmány rendjére lelt. Voltak köztük kegyetlen, fosztogató egykori katonák, lókötők, sima szavú adománygyűjtők és siketnémák, kik szótlan tátogva, erőltetlően nyújtogatták kezüket, de a Whitefriars biztonságos falai közt már feslett, trágár történeteket meséltek, és izmos combjukat csapkodva, harsányan nevettek. A legremisztőbb látvány az volt, amikor ezen bitangok egyike felszíjazta egy holttest levágott, összeaszott végtagjait, hogy nyomoréknak tettesse magát.

Ez a látvány elég volt neki ahhoz, hogy egy félreeső helyre meneküljön, hol élménygésétől nyomban megszabadult.

A két férfi legalább oly nyugtalannak tűnt, mint ő, amint lopva végigfürkésztek a folyópartot. Keményen megragadták könyökét, roskatag házak útvesztőjén vezették át, míg el nem értek egy magas, csúcsos tetejű házhoz. Az ajtó fölött egy viharvert cégtábla függött, miszerint ez a hely a Red Friar fogadó.

Behúzódtak az ajtónyílás sötét homályába, miközben Fitch mindkét irányban végigfürkészte az utcát. Öklével könnyedén megkocogtatta a tölgyfa ajtót. Bentről egy hang válaszolt, majd sietős léptek zaja közeledett. Némi láncsörgés, a retesz tompa kattanása és a rozsdás zsanérok hangos nyikorgása után az ajtó résnyire kinyílt, s bentről halovány, ezüstös fény szűrődött ki. A gyertyaláng fölött egy asszony arca jelent meg, amint alvástól homályos tekintettel végigméri őket. – Te vagy a', Ramonda? – kérdezte óvatosan Fitch.

Az asszony pillantása a férfiről lassan Elise-re siklott. Kissé féloldalas, némiképp gúnyos mosolya mögül elővillantak sárga fogai, majd összehúzott szemmel ismét Fitchre nézett. – Egen, jó' emlékszek rátok. Ti vó'tatok kik óló'dsáгат idehoztátok.

– Az úr aszonta, te majd menedéket adol nekünk.

Ramonda intett nekik, hogy menjenek be.

Fitch megragadta Elise gyapjúköpönyegét. – Gyűjjék mán, úrnő – kérlete, mert nem akart feltűnő jelenetet. Akárcsak Elise, ő sem mozgott otthonosan ezen a helyen.

Miután két tagbaszakadt férfi fogta közre, Elise előtt világos volt, hogy nincs más választása. Köpenyét szorosan összefogta, s belépett a keskeny ajtón. Az ajtó becsapódott s bezárult mögöttük, amit a két férfi megkönnyebbült sóhajjal nyugtázott.

– Most mán nem kő rijadoznotok – vigyorodott el Ramonda, és egy égő gyertyát nyomott Spence kezébe. – Itten meglehetősen biztonságba' vagytok.

A gyertya halványan villódzó fénykörén túl a helyiség sötétlő homályban maradt. Nem tudhatták, miféle alak támadhat rájuk valamelyik sarokból.

Elise magán érezte Ramonda fürkésző tekintetét, és merészen viszonozta azt szemének hűvös és bizalmatlan pillantásával. Íme egy harmadik arc, melyre feltétlenül emlékeznie kell, ha valaha is eljön az igazság ideje. A vörös hajú asszony valamivel harmincadik éve fölött járhatott, de még mindig mutatós volt, bár a nehéz élet nyomai már kezdtek megmutatkozni az arcán.

– Egészen fiata'ka vagy – állapította meg Ramonda, mintha ez furcsamód zavarná őt.

– Az meglehet, asszonyom – felelte –, ám ahhoz elég idős vagyok, hogy tudjam, maga Tyburn bitóin fog lógni e két bitanggal egyetemben, ha nekem bármiképp ártani próbál.

Ramonda hosszú, göndör haját hanyagul hátravetette, torkából nevetés bugyborékkolt elő: – Ne kő' ám hergőldödni magad, kisasszonkám. Bizonnya' kellő ó'talomba részesű'sz, bár előttem rejtve vagyon, hogy mér' ide hozának. Bár ha jó belegondulok, őló'dsága ki szokja egyen'íteni a számláját.

– És vajh' ki légyen ez a szeszélyesen konok lord? – kérdezte Elise, miközben kitaratóan meredt az asszonyra.

– Asszem, ezt hamarost megtudod – felelte magabiztosan Ramonda. Aztán egy pimasz vállrándítással elintézte a lányt, és intett nekik, hogy kövessék. Felvezette őket egy keskeny, rozoga lépcsőn. Egy folyosóra értek, melynek végén egy újabb meredek lépcső várta őket, hosszasan másztak felfelé. Elise bokája és lábai sajogtak, ahogy felértek a legmagasabb szintre.

Ramonda belépett egy apró, a fogadó csúcsos teteje alá ékelt szobába, és a gyertyát letette az asztalra. Szeplős kezével a rácsos manzárdablakra mutatott. – A hő'gynek itten biztos helye leszen, míg ti a dó'gotok után jártok a Stilliardsba'.

Elise gyorsan észrevette, hogy az apró ablakot kis facsapokkal

rögzítették, hogy belülről ne lehessen kinyitni. Az apró szobát nyilvánvalóan börtönének szánták, jóllehet viszonylag kényelmessé tették egy különös, kötelekről függő ágygal. Szék, asztal és egy mosdóállvány jelentette a berendezést, rajta a tisztálkodás legalapvetőbb eszközei, tál, kancsó, törülköző és egy darabka szappan.

– Miként azt magatok is láthassátok, innét azt’ nem fog e’szökni – büszkélkedett Ramonda.

Fitch kétkedve hajtotta le fejét, amitől tokájának redői duzzadtan megfeszültek, midőn hangot is adott kétségeinek. – Azé’ jobb, ha rajta tartod a szemedet – tanácsolta neki. – Ravaszú’ fondorlatos ám, nem lehet megbízni benne.

Ramonda kérdőn húzta fel szemöldökét, ahogy szemügyre vette a törékeny lányt és a jól megtermett férfit. Majd ahogy alaposabban megnézte Fitchet, észrevette arcán a zúzóást, és döbbenten kérdezte: – Há’ tán nem ez a kis csibe bántott téged?

– A’ mán egysze’ igaz, hogy egy hárpia is jobban visekszik – panaszkodott tapintatlanul Fitch. – Nagy hiba vón’ a’ őló’dságátó’, ha nem tunna féket vetni rája.

– Az meglehet, hogy őló’dsága keservest megbánnya még a’ napot, midőn aszonta nektek, hogy hozzátok e’ – helyeselt Ramonda.

– Ugyan már – hízelgett csúfondárosan Elise. – Ha úgy vélitek, hogy ily sok bajt hoznék szegény őlordtságára, bárki legyen is az a gazember, akkor miért nem tesztek neki szívességet, s ajándékozzátok meg azzal, hogy engem szabadon engedtek?

– Azt’ ezze’ jó magunkra haragítnánk őló’dságát – jegyezte meg a testes, megtermett férfi.

Ramonda lesütötte a szemét, mivel attól tartott, hogy vágyai tisztán kiolvashatóak belőle. A féltékenység és a gyűlölet oly érzések, melyeket nehéz leplezni, midőn ennyire a felszínen kavarnak.

Spence mindedig hallgatott, de most nyers hangon, szavait Ramondához intézve, közbeszólt. – A lánynak pihenés kő’, meg étek. Lássad e’, míg mi odavagyunk, azt’ ha e’ megvó’t, megkapod az erszint, mi ígérve vó’t...

Spence megrángatta Fitch karját, és a két férfi, becsukván maga mögött az ajtót, eltávozott. Ramonda ferde szemmel me-

redt Elise-re. Akár négykézláb kúszva is boldogan szolgálta volna őlordságát, de most, miután látta, hogy micsoda szépséget ejtett foglyul, úgy érezte, őlordsága túl sokat kér tőle. Túl sok gyűlöletes érzés kavargott benne. Gyűlölet. Irigység. Féltékenységek. Ezek gyötörték, s könyörtelenül belehasítottak szívébe, akár egy kilencágú korbács kegyetlen szögei.

Ó, tudta ő, mily hiábavalók voltak epekedő vágyai. Az idő, melyet a férfi a fogadóban töltött, oly rövid volt, hogy Ramonda pontosan tudta, őlordságának még csak sejtelve sincs odaadó szeretetéről. Ez a tudat azonban mit sem enyhített fájdalmán.

Megvető pillantással nézett végig a lány durva öltözékén, de a selymes bőr, a királynői tartás és a gondosan ápolt fürtök tanúsítottak a lány igazi társadalmi hovatartozásáról, és mindez Ramondát keservesen ingerelte.

– Hová kerültem? És hová jutok innen? – húzta fel kíváncsi-
an finom szemöldökét Elise, s reménykedett, hogy tán választ
kap.

Ramonda élvezte, hogy legalább egy aprócska bosszút állhat
riválisán, és diadalmasan így felelt: – Tán a pokolba!

Válaszul Ramonda csípős szavaira, a fiatalabb nő egykedvűen
vonta meg törékeny vállát. – Gondolom, ennél a helynél sokkal
rosszabb az sem lehet.

Ramonda szeme dühödten összeszűkül. A bosszú nem volt
igazán édes, ha szavait egy vállrándítással intézik el. Gyötörte az
mígység, és elégtételt akart venni a kínért, amelyet most el-
szennved.

– Nekem most valami étket kő' hoznom neked – jelentette ki
élesen. – Akarod-e a zabkását most... avagy későbben?

Nem volt egy nagy ajánlat. Elise nyájas mosollyal utasította
vissza. – Gondolom, még várhatok veled, ráér később is.

– Ahogy tetszik – csattant fel az asszony. – Én bizon' nem
fogom ráérő'tetni egy ilyen gőgös úrihő'gyre az én kásámat.
Tán még étvágyad is e'vénné azon gazdag lakomák után, mikhez
szokva vagyó'.

Elise túl fáradt volt ahhoz, hogy tovább vitázzon, ezért némán
tűrte az asszony gúnyos tekintetét, míg végül Ramonda felka-
pott egy gyertyát, s nagy léptekkel kivonult a szobából. Elise
megkönnyebbülten roskadt az ágyra, és hálás volt, hogy itt testi
bántalmazás nem fenyegeti. Nem mintha félt volna ettől az asz-

szonytól, bár Ramonda vagy fél fejvel magasabb és jóval teste-
sebb volt nála.

Kibújt nyersbőr cipőjéből, és a takaró alá kucorodott. Úgy
érezte, minden erő elszállt belőle, így aztán valóban szüksége
volt egy kis pihenésre. Szemhéja lecsukódott, gondolatai céltan-
lanul vándoroltak. Elbóbiskolt.

Hirtelen arra ébredt, hogy nyikorgó, nyögdécselő hangokat
hall. A gyertya apró lángja egyszerre hajlongani, reszketni kez-
dett, mintha légáram játszana vele.

Elise pillantása az ajtóra siklott, s abban a pillanatban látta,
hogyan lassan kinyílik. A szíve reszketni kezdett.

A megkönnyebbüléstől csaknem hangosan felsóhajtott, mi-
dőn látta, hogy az ajtón Ramonda lép be. Fatálcán húst, kenye-
ret és egy korsónyi ismeretlen főzetű italt hozott. Elise pillantá-
sa nyomban a nyitott ajtóra villant, s szíve ismét hevesebben
kezdett dobogni. Itt a lehetőség a menekülésre, haladéktalanul
meg kell ragadnia! Felpattant s az ajtó felé iszkolt, miközben
villámgyorsan taszított egyet Ramondán, ahogy elfutott mellette.
Az asszony teli tálcájával együtt a fal felé bukdácsolt. Elise kisur-
rant az ajtón, becsapta maga után, s mert a kulcs a zárban volt,
sietve elfordította.

A torka kiszáradt, ezért nyelt egy nagyot, majd sietve a lépcső-
höz ment. Remegett, ahogy elindult lefelé, nem tudta, mi vár
rá, kivel találkozik. Csak azért imádkozott, hogy észrevétlen oson-
hasson végig a folyosón.

Ahogy közeledett a lépcső aljához, Elise lelassította lépteit,
és óvatosan araszolgatott az ajtóhoz. Fülét figyelmesen az ajtó
fájához nyomta, nem hallja-e a mozgásnak bármiféle jelét a
túloldalról, és gyászos csalódottság öntötte el, mivel a folyosó
felől csoszogó léptek zaja és férfiak fojtott beszéde ütötte meg a
fülét. Remélte, hogy bemennek az egyik szobába, így ismét meg-
nyílik előtte a menekülés útja. De a léptek egyre csak közeledtek.
Mit tegyen? Hová bújjon? Tekintete fölfelé rebrent, s egy gyors
pillantással felmérte a távolságot. Lehetetlen vagy sem, nincs
más választása!

Karcsú lábai csak úgy repültek felfelé a lépcsőn, mintha ver-
senyre keltek volna sebesen zakatoló szívével. De még félig sem
ért fel, amikor a lenti ajtó kivágódott, és Fitch vészjelző kiáltását
hallotta:

– Hé! Ő az a'! E'szökik!

Dübörgő léptek rázták meg a gyenge, rozoga lépcsőt, és Elise egyre növekvő rémülettel a válla fölött hátrapillantott. Egy magas, halványszőke idegen rohant elsőként felfelé, Spence pedig ott volt közvetlenül a nyomában. Mögöttük, hátán egy hatalmas ládával Fitch sietett, ahogy csak tudott.

Elise minden erejét latba vetve rohant felfelé, de a hosszú lábú idegen megnyújtotta lépteit, és hármásával, négyesével vette a lépcsőket, így aztán gyorsan beérte. Egy kar nyúlt utána, és szorosan átfogta karcsú derekát, majd a következő pillanatban már egy széles, kemény mellkasnak nyomódott. Elise a férfi sípcsontja felé rúgott, és egy hangos kiáltással engedte szabadjára felháborodott dühét.

A sikolytól Fitchnek még a hátán is felállt a szőr. Lelki szemei előtt egy csapatnyi vicsorgó férfi rontott be a lenti ajtón azzal a határozott céllal, hogy eltiporjanak minden idegent. Fitch növekvő aggodalommal pillantott körül, hogy lássa, mögötte az ajtó még zárva van-e, és közben ládája hátáról lebillent. Elvesztette az egyensúlyát, tehetetlenül tántorgott az egyik lépcső szélén, és nézte, ahogy a láda hatalmas zajt csapva dübörög lefelé a lépcsőn.

Egy hatalmas kéz nyomódott Elise szájára, hogy elfojtsa hangos kiáltásait, majd egy erős kar fölemelte, és könnyedén végigsurrant vele a folyosón. A kis szoba ajtaja előtt az idegen félreállt, hogy Spence elfordíthassa a kulcsot és kinyissa az ajtót. Ramonda szélsébesen pördült el az ablaktól, és csalódottan nézte, hogy Elise-t most ismét bevonszolják a szobába.

Az idegen váratlanul elkáromkodta magát, és elkapta kezét a hegyes kis fogak elől, melyek belemélyedtek tenyerébe. Nyomban letette a törékeny lányt.

Elise hátravetette hosszú haját, mely végigomlott a hátán, és dühödten meredt a fagyos kék szempárba. A férfi öltözeke akár egy gazdag lordé, bársonyzekét viselt és sötétkék, aranyszállal díszített, buggyos térdnadrágot. Pillantása lassan, nyílt merészséggel siklott végig a lányon, akinek arcába tolult a vér, amint az elismerő tekintet egy pillanatra megpihent ziháló keblein.

– Most már értem – dünnyögte a férfi, mintha csak magának mondaná, majd kicsit hangosabban bemutatkozott. – Kapitán Von Reijn a Hanza-szövetségtől. – Beszédén erőteljesen érződött

a teuton nyelv íze. – Afagy ha kifánja, hogy jobban megismerjen... Nicholas önnek és a parátaimnak.

– Maga... maga semmirekellő! – vicsorgott rá dühödten Elise.
– Azonnal engedjen el!

– Nein, nein. – Von Reijn kapitány figyelmeztetőn emelte hoszszú mutatóját a lány finom kis orra elé. – Addig nem, míg nincs piztonságosan bezárt ajtó mögött.

Spence-re pillantott, majd egy biccentéssel kiküldte, hogy segítsen Fitchnek, aki lihegve tolatott be az ajtón, egy ládát vonszolva maga után.

Spence-szel a szoba közepére tolták a ládát, mire Von Reijn kapitány vigyorogva eresztette el foglyát.

– Legyenek átkozottak mindahányan! – szidalmazta őket Elise. A csuklóját dörgölte, és közben dühödten sziszegett a kapitányra.
– És maga! Finom öltözéke és választékosan forgó nyelve ellenére semmivel sem jobb, mint ezek a gazemberek, akiknek parancsol.

– Természetesen – helyeselt Nicholas nevetgélve, ahogy a lány fenyegetően sötét tekintetébe nézett. – Mi itt egy nagyon fálogatott kis csapat fagyunk, nemde?

– Ó, való igaz. – Elise hangja igen csípős volt.

Ramonda az ajtó mellett lapult, ám a kapitány hirtelen teljes figyelmével felé fordult. – Nem ígértek neked egy erszényt, hogy ezt a hajadont piztos helyen tartsd?

– Há' kis némbere kegyetlen nagyot ütött rám – vádaskodott a fejét dörgölve Ramonda. – Magadtó' is láthatod, ez itten egy boszorkán'. Kivátta míg a hátomat mutatom neki, azt' onnég ütött meg.

Elise megvetően kapta fel fejét, és gúnyosan hallgatta a történet illetén elferdítését. – Há', drágaságom – utánozta az aszszony beszédét –, amiképp azt az ajtót tárva-nyitva hagyta, asszitem, hogy arra kérő', sietőst távozzak.

– Hazudó'! – visította Ramonda, és karját meglendítve arra készült, hogy megüsse a lányt, de abban a szempárban olyan halálosan konok merészség csillogott, hogy megtorpant.

Von Reijn kapitány a kisujját se mozdította, csupán derűs képpel figyelte a két nőt, mígnem Ramonda elbizonytalanodott, leeresztette a karját, lesütötte tekintetét.

Nicholas a ládához nyúlt, leemelte a hevederpántot, majd

kinyitotta az ívelt tetőt, és elkomorult, ahogy kezével végigsimította a faláda belsejét. – Pármennyire is alkalmatlannak tűnjék, meg kell felelnie.

Elise megvető éllel megkérdezte: – Netán a kincseinek lesz, milord?

A kapitány csak nevetett, majd visszakérdezett. – Ön mit gondol, kisasszony?

Elise megrángatta ruháját, és csúfondárosan megjegyezte: – Nemigen hiszem, hogy hatalmas ruhatáram elhelyezése végett hozta.

– Nem a kincseimnek kell, nem is az öltözékeinek – felelte –, físzont ez lesz az az útalkalmatosság, melyen ön a hajómra kerül.

Elise gúnyosan nevetni kezdett, míg rá nem döbbent, hogy a férfi komolyan beszélt, s ekkor döbbenten meredt rá. – Uram! Ön vagy bolond, vagy alaposan felöntött a garatra!

– Piztosíthatom, hogy józan eszemnél fagyok – jelentette ki a férfi. – És pár én nem az az emper fagyok, ki nem megfelelő módon pánik egy hölgygel, önnek most mégis jönnie kell.

Elise gőgösen felhúzta szemöldökét, és egyenesen a férfi szemébe nézett. A kapitány nem rettent meg, a tekintete rezzenéstelen maradt, bár ajka lassan mosolyra húzódott. Érdeklődése ezen elbűvölő, ám fárasztóan engedetlen leányzó iránt egyenes arányban nőtt azzal a csodálattal, melyet megingathatatlan bátorsága keltett benne.

Végül Elise volt az, ki zavartan elfordította tekintetét. Ekkor észrevette az ételt, amit Ramonda hozott, és nyomban megtalálta a mentséget, amivel kissé késleltetheti még a dolgot. – Már elég rég ettem – tiltakozott. – Az igazat megvallva oly régen, hogy már az idejét sem tudom.

Fitch lelkesen kikapta a tálát Ramonda kezéből, és az asztalra tette, majd felemelte a kenyeret. Mocskos ujjasához dörgölve leporolta a kis veknit, és a gyűrött asztalkendőre tette, majd mandzsettájával gondosan letörülgette a rátapadt mocskot egy nagy darab sajtról.

Elise enyhe undorral nézett az ételre, majd a kapitány volt az, aki végül elvette Fitchtől. Összefogta a kendő négy sarkát, majd gyakorlott kézzel csomót kötött rá, mielőtt Elise-nek nyújtotta volna.

– Elnézését, kisasszony. Későre jár, s nekem még hajnal előtt

fissza kell térnem a hajómra. Ha úgy tartja kedfe, elfogyaszthatja facsoráját a gyaloghintójában.

– Szabadna tudnom, hogy hová visznek engem? – kérdezte Elise fagyosan. – És miért kell épp ebben vinniük?

– Ez csupán előfigyázatosság. Senkinek sem tűnik fel, ha egy ládát fiszünk fel hajóm fedélzetére, ám ha egy hadakozó hölgyet finnénk, az nemkívánatos érdeklődést kelthet.

– És aztán? – kérdezte Elise, miközben végzetének nyomasztó érzése nehezedett rá. – Hová visznek, miután elértük a hajóját?

– Megmondom utunk célját, miután fitorlát pontottunk.

– De ugye az a szándéka, hogy elvigyen Angliából? – erősködött tovább Elise.

– Pontosan.

– Nem megyek! – kiáltotta Elise egyre növekvő rémülettel.

– Nincs más fálasztása. Nagyon sajnálom.

Elise olyan dühödten izzó pillantást vetett rá, hogy attól a kapitánynak hamuvá kellett volna égnie, ám Nicholas megint csak a láda felé biccentett a fejével, és határozott, parancsoló pillantással várta, hogy Elise engedelmeskedjék néma utasításának.

Egy sor fogcsikorgatva eldűnnyögött fenyegetés kíséretében Elise kiűtötte a férfi kezéből a kis batyut, mely valahová a földre repült, és belépett a ládába. Gúnyos megvetéssel vágta oda a hallgatóságnak: – Szavamra! Oly kényelmet biztosítottak nekem, melynek nyomán meglehet, ezt az utat nem élem túl.

Nicholas felkapott egy takarót az ágyról. Összehajtogatta és betette a láda aljába, majd egy párnát hajított a tetejére. Egyik szemöldökét felhúzva, összefont karral, várakozásteljesen nézett Elise-re.

Elise elfordította a fejét, és vonakodva leereszkedett a takaróra. A nyersbőr cipőt benyújtották neki, mielőtt a kapitány leguggolt volna a láda mellé.

– Most pedig, kisasszony, arra kérném, hogy komolyan adja szavát...

– Maga valóban bolond!

Nicholas nem vett tudomást megjegyzéséről. – Adja szavát, hogy nem kísérli meg felhívni párki figyelmét erre a ládára, s akkor én eltekintek szája petömésétől és nem fagyok kénytelen megköötözni önt.

– Ha akarja, megteheti, hogy ez a láda legyen a koporsóm, s vajon lehet-e bármi ellenvetésem?

– Nem – felelte egyszerű nyíltsággal a kapitány. – De cserépe én is teszek önnek egy fogadalmat, miszerint piztonságban megérkezik hajóm fedélzetére, amennyiben petartja szavát.

Elise tekintete fagyosan kemény volt, ahogy abba a halványkék szempárba meredt. – Rendben. Szavamat bírja.

Nicholas szelíden lenyomta a lány fejét, majd lecsukta a láda tetejét és Elise e piciny helyen látta, hogy a láda oldalába ütött, apró lyukakon át fény szűrődik be, s vele együtt levegő. Legalább némi vigaszt lelt abban a tényben, hogy e gazemberek nem akarják őt levegő híján a ládában megfullasztani.

A hevederpánt a helyére került és egy lakattal zárták le, majd Spence és Fitch köteleket hurkoltak a ládára, hogy ezt az ormótlanul nagy darabot könnyebben vihessék le a lépcsőn. Spence ment előre, hogy rajta legyen a láda súlya, míg Fitch hátulról irányította. Fitch izzadó tenyerét az ujjasába dörgölte, majd megragadta a fogantyút, és egyetlen mozdulattal megemelte a láda végét, aztán egyből a szájához kapott, mivel egy hangos puffanást hallott, majd egy fojtott, fájdalmas sikolyt, amelyet egy hoszsza, érthetetlen szóáradat követett.

A lenti pihenőnél Von Reijn kapitány résnyire kinyitotta az ajtót. Újból megbizonyosodott róla, hogy a folyosó üres-e, majd félreállt. Odabólintott Spence-nek és Fitchnek, akik vállukra vetették a kötelet és megemelték a ládát, miközben kezükkel tartották, hogy terhük ne mozogjon.

Elise érezte rövid, kocogó lépteiket, amint végigsiettek a folyosón, majd ki az ajtón. Riadtan összereszt, amikor érezte, hogy a ládát letették, majd hallotta, hogy a köteleket a fedelére dobták. Az ezutáni zörgésből, zötykölődésből és imbolygásból arra következtetett, hogy ládáját egy kis talicskán tolják. Gyanúja további igazolást nyert a kanyargó úton. Teljes egészében ki volt szolgáltatva, így aztán csak annyit tehetett, hogy minden egyes zökkenésnél fájdalmasan összerándult, és a láda oldalának feszülve igyekezett tartani magát, hogy elkerülje a komolyabb sérüléseket.

Ezután hirtelen nekigyorsultak, először lefelé, majd egyenesen, és a taliga egy kis darabig sebesen haladt, majd a kerék váratlanul egy mély vágásba zökkent, s egyből megállt. Izgatott kiáltozás hallatszott, és egy lélegzetelállító pillanatig Elise-nek úgy tűnt, mintha egész világa valami ismeretlen mélység pere-

mén imbolygott volna. Hallotta a férfiak hangos, megkönnyeb-
bült sóhaját és a közelben loccsanó, csobbanó víz hangját. Egy
pillanatra felrémlt előtte, amint a láda lassan süllyed a Temze
sötéten feketéllő mélye felé.

A láda megint felfelé lendült, majd újabb zökkenés után a
mozgás megszűnt, ahogy egy kis csónakba tették, feltehetően
ugyanabba, mellyel Londonba hozták. Egy pillanat múlva hal-
latszott az evezők egyenletes nyikorgása.

Mintha órák teltek volna el, mielőtt a fa tompán egy másik
fának ütközött, majd egy rövid, fojtott hangú párbeszéd zavarta
meg a csendet. A láda egyik oldalról a másikra billent, majd
éles, nyikorgó hang hallatszott, ahogy a teher emelkedni kez-
dett, és csak emelkedett, mintha egyenesen az égbe tartana.
Végül aztán szilárd talajt ért. A ládát a férfiak ismét felemelték,
és egy pár pillanat múlva egy nehéz ajtó csukódott be mögöt-
tük. Kívülről matató zörgés hallatszott, majd egy keskeny fény-
nyaláb jelent meg, ahogy néhány ujj csusszant a láda teteje alá,
és felemelte azt.

Elise a kezével takarta el a szemét, hogy védekezzék egy lám-
pás váratlanul vakító fénye ellen. Három, fölé hajló férfi körvo-
nalait látta, s azon túl egy hajókabin alacsony mennyezetének
gerendáit. A férfiak mintha megdermedtek volna, ahogy mered-
ten néztek le rá. Egy dühödt morgással sikerült Elise-nek meg-
mozdítania a vállát, és egyik karját kihúznia maga alól. Lábai azon-
ban nem voltak hajlandók engedelmeskedni, ahogy küszködve
igyekezett kiszabadulni a kényelmetlenül szűk láda mélyéről.

– Ha valaha is az a váratlan szerencse érne, hogy bármelyi-
küket vagy mindnyájukat addig korbácsolnák, míg csak pusztá-
csontjaik maradnak, hát én legdrágább kincseimet is felál-
doznám, hogy köszönetképpen illatos teával szolgálhassak
kínzójuknak.

Megpróbált felemelkedni, de elgémberedett lábait nem tud-
ta kihúzni maga alól. A kapitány erős karját a lány háta mögé
csúsztatta, átnyalábolta őt, és kiemelte a ládából.

Elise-nek a lábában újjáéledt a vérkeringés: mintha ezernyi
hegyes tűvel szurkodnák. Bizonytalanul megtántorodott, mint-
ha képtelen volna megállni a lábán. A férfi egyik karjával gyor-
san átfogta a vállát.

– Jöjjön, hadd segítsek.

Elise nyomban észrevette a túlságosan is buzgó segítséget, és hogy az erős kar mily lelkesen szorítja magához. Felmerült benne elrablásának egy lehetséges oka, és páni rémület fogta el. Eltaszította magát a férfitől, majd hátrabotorkált, mígnem egy íróasztalhoz ért. Egy bütykös tölgyfa bot volt az íróasztalnak támasztva, és ahogy Elise igyekezett megtartani egyensúlyát, keze megtapintotta a bot sima gombját, rögtön megérevezve, hogy ez az eszköz őneki fegyverként is szolgálhat. Nagy ívben megsuhogtatta a botot, ezzel a férfiakat hátrálásra készítette. Arcába hulló kócos, gesztenyebarna hajával meg az orrán sötétlő piszokfoltokkal nagyon emlékeztetett egy vad őssasszonyra. A szeméből csak úgy sütött a konok ellenállás elszánt ellenfelei felé.

– Urak... nemesek... vagy nemtelen söpredék, bármely ocsmány odúból másztatok is elő, jól figyelmezzetek szavamra. Az elmúlt órák során a lehető legiszonyúbb bánásmódot kellett elviselnem. Meggyötörtek, összefogdostak! Összekötözték, miként egy sütni való libát! Vállukra vetettek, akár egy közönséges csomagot! Aztán akaratom ellenére elhurcoltak otthonomból, és ide hoztak erre a... erre a... – Tekintete végigsiklott a kabinon, valamiféle nevet keresett erre a lehetetlen helyre, ahol az imént találta magát, de a mondat befejezés nélkül a levegőben maradt. – É tettért ki-ki megkapja megérdemelt jutalmát, de figyelmeztetem mindnyájukat... – Fenyegetően megsuhogtatta a botot. – Ha valaki még egyszer ily durván mer hozzám érni... – tekintete szinte felöklelte a kapitányt –, vagy bármi más módon ártásomra próbál lenni, megesküszöm, hogy nyomban megfizet érte, legyen akár Anglia nagyhercege vagy egy durva szolga!

Furcsa, de úgy tűnt, ebben egyik férfi sem kételkedett.

Von Reijn kapitány hangosan összezsapta bokáját, és könnyedén meghajolt, miközben mellkasában mély nevetés morajlott. – Ismételten pocsánatát kell kérnem, nem állt szándékompan gyöngé törékenységepen kárt tenni, csupán segíteni igyekeztem.

– Gyöngé törékenység, az ám! – Elise lassan suhogtatta a botot maga előtt. – Nyomban mutatok én olyan gyöngé törékenységet, amitől könnyörögve esdekel majd enyhülésért! Elegem volt ebből a kegyetlen bánásmódból, és többet nem tűröm el! Most pedig tegyék meg a legrosszabbat, vagy legyen vége egyszer s mindenkorra!

– Megesküszöm önnek, mi mindnyájan az ön gyámolítására esküdtünk fel, hogy piztonságára ügyelve tegyük meg azt az utat, melyre kellő időpen majd úgy tekint, mint ami jafát szolgálta. Fédelmezzük és szolgálatára állunk, míg át nem adtuk annak, ki elraplását elrendelte – mondta a kapitány.

– Védelmeznek! – Elise gúnyosan nevetett. – Ha még soká kell elszenvednem ilyenén védelmezést, abba hamarost belepusztulok.

– Pármi is történt, azt nem gonosz szándék fezérelte. Megismétlem, mi mind az ön szolgálatára állunk. Fan falami kívánsága, mit teljesíthetünk?

– Ó igen, kapitány! A legsürgetőbb kívánságom, hogy kijussak innen, és máris úton legyek hazafelé!

– Sajnos ez az egyetlen szolgálat, mellyel nem állhatunk rendelkezésére.

– Akkor a következő halaszthatatlan kívánságom, hogy tűnjenek el a szemem elől!

Von Reijn szolgálatkészen rábólintott, majd fejével intett a másik kettőnek, akik boldogan távoztak. Az ajtóban még egy pillanatra megállt, zsebéből elővett egy nagy rézkulcsot.

– Amíg a szárazföldet magunk mögött nem hagyjuk, itt kell maradnia. – Meglóbálta a kulcsot Elise szeme előtt. – Természetesen az ajtó azon ideig zárfa marad. És hacsak nem óhajt pelefeszni az Északi-tengerpe, kérem, ne zafarjon itt össze semmit. Mifel az enyém az egyetlen kapin a fedélzeten, mely megfelel egy hölgynek, ezért előre is elnézését kérem, de időnként zavarnom kell, hogy hozzáférjek térképeimhez és eszközeimhez.

– Szükségem van egy kulcsra, amivel belülről zárhatom az ajtót az ön alkalmatlankodásaival szemben – válaszolt Elise bizalmatlan hangon.

– Megjelenésemet hangos kopogással fogom jelezni önnek. Ennél töppet nem tehetek. Most púcsút kell mondjak önnek, hogy dolgom után nézzek. Amint Angliát a hátunk mögött tudjuk, engedélyt kap rá, hogy feljöjjön a fedélzetre.

5. fejezet

A hajó vaskos orra egy mély hullámvölgybe bukkott, és mindkét oldalról finom vízpermet emelkedett a magasba. Elise felszisszent és levegő után kapkodott, ahogy a fagyos permet és a heves szellőkések a csontja velejéig hatoltak. Óvatosan, a korlátba kapaszkodva felküzdötte magát a hajóhídon a hátsó fedélzetre, ahol Nicholas von Reijn hátrakulcsolt kézzel, szélesre terpesztett lábbal, szilárdan állt hánykolódó hajóján. Elise-t mindössze egy röpke pillantásra méltatta, majd visszafordult, hogy a kormányos válla fölött a tájolóat figyelje. A lány szorosabbra fogta magán a durva gyapjúköpenyt, és keresett egy védett zugot a hajófár közelében. Elege volt már a rabságból, és a fedélzeten legalább szabadnak érezhette magát, bár hamarosan rájött, hogy a meleg kényelem feláldozásával nagy árat fizet érte.

Von Reijn kapitány alaposan szemügyre vette a feszülő árbocokat és a dagadó vitorlákat a feje fölött, majd ellépett a kormányos mellől. Gondosan megvizsgálta hajója minden kötelet és árbocát, miközben olyan fesztelenül járkált a himbálódzó fedélzeten, mintha a nyílt tengeren egészen otthon lenne. Erős lába meg sem ingott, ahogy kissé himbálódzó lépteivel járta a hajót, és mire Elise közelébe ért, a lány már ismerte határozott lépteinek ritmusát.

Elise egészen kicsire összehúzta magát a gyapjúköpeny alatt, de így is érezte, hogy a kapitány tekintete rászegeződik. Mintha ez a tekintet ruháitól megfosztotta, lecsupaszította volna. A lány haragudott ezért a kapitányra, és azon tűnődött, vajon nem képzelődik-e, hogy a férfi őt figyeli. Vagy a kapitány ennyire ügyesen tudja leplezni, hogy valójában hová néz.

Elise megmerevedett a férfi közeledő lépteinek hallatán.

– Minden rendpen, kisasszony? – kérdezte a kapitány.

Elise pillantása éppoly sötét és fagyosan szürke lett, mint fölöt-
tük az égen örvénylő, hideg felhők.

– Kapitány! – Elise orrát kissé megemelve juttatta kifejezésre
ingerült sértettségét, majd határozottan megfeszülő állal, egye-
nesen belevágott. – Ha lenne önben egy szemernyi tisztesség és
becsület, akkor megfordítaná ezt a hajót, és visszavinne engem
Angliába.

– Ezt nem tehetem.

– Hát persze hogy nem – sziszegte Elise. – Akkor elveszítené
azt a summát, amit nyilván megígérték önnek. Szeretném meg-
tudni, hogy hova tartunk. Ez netán valami sötét titok, melynek
örökre rejtve kell maradnia előttem, avagy én is megtudhatom
végre, hogy mi utunk célja? Ha találgatnom kéne, azt mon-
danám, hogy valamely Hanza-kikötőbe tartunk, mivel ön e szö-
vetségnek tagja.

Nicholas egy könnyed biccentéssel erősítette meg. – És ak-
kor találgatása helyesnek bizonyulna. Miután átszeltük az Észa-
ki-tengert, lehajózunk az Elba torkolatán Hamburg kikötőjéig,
ahol idővel találkozni fog jőtefőjével.

A hideg szél könyörtelenül fújta át köpenyén, de Elise igye-
kezett úrrá lenni vacogásán, és kesernyős gúnnyal megkérdez-
te: – Netán ő is német, mint ön, kapitány?

– Talán igen... talán nem. – Nicholas közömbösen vállat vont.
– Időfel mindenre fény derül, kisasszony.

Elise megborzongott, és még jobban köpenyébe burkolózot-
t. Az anyag nemigen tartotta a meleget, és össze kellett szoríta-
nia a fogát, hogy ne vacogjon.

A hajó hánykolódva, de folyamatosan haladt, s immáron
elérte a csatorna északi szakaszát. A szél még jobban felerősödött,
és csaknem elviselhetetlenné vált. Elise addig maradt a szabad-
ban, míg végül már minden egyes jeges vízpermettől elállt a
lélegzete, a heves szellőkések nyomán pedig átfagyott minden
porcikája. Percről percre hívogatóbbá vált a kabin kényelmes
melegének emléke. Midőn keze és lába is teljesen elgémbere-
dett a hidegtől, tovább már nem állhatott ellen a józan ész
logikus parancsának. Igyekezett visszafogni sietségét, ahogy el-
hagyta a fedélzetet, és végigbukdácsolt a folyosón a kabinba.

Lehánnozta magáról az átázott köpenyt. Még életében nem
fázott ennyire, és magában ezt egy újabb vádpontként köny-

velte el az ellen, aki mindezért felelős. Távolléte alatt behoztak egy nagy, bőrrrel borított ládát, mely most ott állt a keskeny ágy mellett. Vajon mi célt szolgálhat, ébredt fel benne a gyanú, mivel borzongva rémlett fel benne egy hasonló méretű láda, melyben oly durván e hajóra szállították. Miután a ládát zárva találta, az ágy nehéz takarói alá kucorodott, és várta, hogy idővel fény derüljön a láda rendeltetésére.

Dél felé járt az idő, amikor valaki kopogtatott az ajtón. A hajósinas bukdácsolt be a kabinba, aki minden igyekezetével azon volt, hogy a kezében lévő tálcát egyensúlyban tartsa. A fiú hajbókolva elnézést kért, majd, miközben valami idegen nyelven dűnnyögött, a tálcát letette az asztalra.

Elise a ládára mutatott, mivel biztos volt benne, hogy a fiú hozta be. – Mi ez, és miért van itt?

A legényke vállat vont, jelezve, hogy nem érti, majd segítségként egy nevet mondott. – Kapitan Von Reijn.

Elise már eddig is gyanította. A fiú kérdően nézett rá, mire Elise egy biccentéssel elbocsátotta, és a kis inas sietve távozott.

Az asztal felől finom illatok terjengtek, ami a lány figyelmét a tálcára irányította, de az apró, letakart edényre már ügyet se vetett, amikor észrevette, hogy két óntálcát és hasonló számú evőeszközt hoztak be, ami arra utalt, hogy nem egyedül fog étkezni. Csupán egyetlen személyre gondolhatott, aki ily arcátlan nyíltsággal jelentí be, hogy meg kívánja osztani vele déli étkezését, és ez természetesen nem más, mint maga a jó kapitány.

Iszonyatos haragra gerjedt. – Azt hiszem, ennek az arcátlan, erőszakos gazembernek teljesen elment a sütnivalója, ha arra számít, hogy én készséges társasága leszek.

Egy gyors kopogtatás törte meg gondolatainak folyamát, és Elise vonakodva engedélyt adott a belépésre, majd szenvtelenül az ajtó felé fordult, mivel tudta, hogy ki az, még mielőtt az illető belépett volna. Elképzelése helyesnek bizonyult, valóban Nicholas lépett be.

– Prrr! Ezzel a széllel holnapra átjutunk az Északi-tengeren – dörögte, miközben levetette szőrmebéléses, só- és vízfoltoktól tarkálló kabátját, amit a fedélzeten viselt. Megrázta, hogy a vízcseppek lehulljanak róla, majd felakasztotta egy szegre Elise köpenye mellé, és miközben gyors mozdulatokkal dörgölgette fagyos kezeit, elindult a lány felé. Elise pillantása legalább oly

fagyosan barátságtalan volt, mint az Északi-tenger, amelyen hajóztak, és Nicholas szeme vidáman csillogott, ahogy a lány mellén összefont karral, arcán makacs elszántsággal szembe fordult vele.

– Netán szüksége van valamire ebben a kabinban? – tette fel a kérdést nyíltan Elise.

– Felölött pennem – felelte Nicholas szívélyesen –, hogy esetleg elkölthetnénk együtt azon étkeket, melyeket szakácsom készített... ki maga is nagy parátja az ízletes falatoknak. Azt hiszem, Herr Dietrich valami különlegeset készített önnek. Ragu osztrigával, az ön Englisch Temzéből.

– Nemigen ragaszkodhatom hozzá, hogy távozzék – vágott vissza Elise. – Csupán remélhetem, hogy megteszi.

– Miután ettünk, nemde? – nevetett Nicholas, és ügyet se vett a lány ingerült válaszára. Az asztalhoz ment, ahol kimerte a két tányérba az osztrigás ragut, majd az asztal két végére helyezte, és letört két darabka kenyeret az ott lévő kis vekniből. Hanycsak a vele szemközti helyre mutatott.

– Parancsoljon, kisasszony. Piztosíthatom, hogy nem harapok.

Elise haragra gerjedt a férfi hangjában bujkáló nevetés hallatán. – Miként arra már ön is nyilván rájött, nem óhajtok együtt étkezni fogláraimmal.

– Ha úgy döntött, hogy inkább éhezik, hát legyen. – A férfi lehajtotta combközépig érő csizmájának tetejét, és leült, hogy egyen.

Lehetetlenség volt figyelmen kívül hagyni az asztal felől szállongó finom illatokat, de Elise elszánt akarateréjének segítségével a helyén maradt, míg a Hanza-kapitány csillapította éhét.

Egy kis idő múltán a lány némiképp bánatosan figyelte, ahogy az inas elviszi az ebéd maradványait, és még egy morzsányit se hagy ott neki.

– Midőn az esti őrszolgálat letelik, éjszakára megkurtítjuk a vitorlákat, s kissé elfordulunk a széliránytól – közölte vele Nicholas, miközben tekintete ismét rászégeződött. – Dietrich szeret kisepp lakomát készíteni estepédre. Számítok rá, hogy akkor csatlakozik hozzám.

Elise hajlíthatatlan konoksággal emelte fel állát.

– Ha ezzel azt akarja elérni, hogy engedelmesen teljesítsem kívánságait, akkor ismételten téved. Miattam nem szükséges

különleges ellátásra utasítást adnia, kapitány – felelte metsző hangon. – Meglehetősen sok mindent kibírok, és világosan fogtam, hogy én itt fogoly vagyok.

– Hallgasson ide, kisasszony. Ez az út nem köfeteli meg tőlem, hogy kellemetlen legyen, és ez okból – egyik ujját fenyegetően felemelte, hogy megfékezze a lány válaszát – ezt ön se tegye.

– Már maga az a tény is felháborítóan bosszantó, hogy e hajó fedélzetén vagyok – vágott vissza Elise. – Engem elragadtak ott-honomból, erre a hajóra taszigáltak, és nincs rá semmi bizony-ság, hogy valaha is meglátom ezen útnak végét.

Elise csípőre tett kézzel a tűz és a szépség hevének látomá-saként állt a férfi előtt. Szegényes öltözéke ellenére oly látványt nyújtott, mely feltűzeli, megdobogtatja bármely férfi szívét, és ahogy tekintete lassan végigsiklott rajta, magába szívott min-den apró részletet, hol a gypjúruha láttatni engedte lágyan domborodó nőiességének hullámzó körvonalait. A férfi hom-lokán mély ráncok jelentek meg, ahogy figyelmét a hajó abla-kán túl a tenger s a felhők szürke fátyola felé fordította, mintha valami belső küzdelmet folytatna, aztán ellépett a lány mellől. Egyenesen a ládához ment, két ujját bőrujjasának zsebébe mé-lyesztette, és egy nagy kulcsot vett ki belőle, amit nyomban a lakat zárjába helyezett. Kinyitotta a láda tetejét, letérdelt mellé, majd egy pillanatra ismét megtorpant, s tűnődve, összehúzott szemmel újból tetőtől talpig végigmérte Elise-t.

– Ja! Ja! A méret, azt hiszem, megfelelő lesz. Jó munkát fégez-tünk.

Elise elnyomta magában kíváncsiságát, és szenvtelenül figyel-te, ahogy a férfi két nagy, rongyokba tekert csomagot vesz elő a ládából. Majd kivett még egy kisebbet, aztán még egy negyediket is. Az ágyhoz vitte Elise-nek a csomagokat.

– Minden pizonnal kényelmesebben érzi majd magát ma este ezen öltözékpen, és szeretném, ha ezt fisiselné.

Fejébe vágta kalapját és fölvette szőrmehundáját, hogy vissza-terjen a fedélzetre. Elise rettentő kíváncsi volt, és csak egy pilla-natig kínoztta magát, aztán nyomban nekilátott, hogy kibontsa a két nagyobb csomagot. Mindkettőben gyönyörűséges, gon-dosan összehajtogatott, királykék bársonyöltözéket talált, az el-sőben egy pompás, ezüstös szőrmével bélelt köpenyt, a másik-ban egy ruhát, melynek fehér nyakfodrát ezüstcsipke szegélyez-

te, hosszú ujjá vállban puffos volt, és finom, ezüstszállal készült hímzés díszítette. A következő csomagban alsónemű volt, egy szoknyaabroncs, ing és finoman kidolgozott alsószoknyák, míg az utolsóban egy, a ruhához illő árnyalatú selyempapucs lapult.

Elise lesimította a szőrmét, és végighúzta kezét a kék bársonyon. Elbűvölten simogatta ezeket a finom holmikat, aztán egyszerre egy éles, komor ránc jelent meg homlokán, ahogy eszébe jutott a kapitány hosszasan fürkésző pillantása, és nyomban nekilátott, hogy összehajtogassa és visszacsomagolja a ruhákat. Ha a kapitány netán abban reménykedne, hogy ajándékokkal, finom ételekkel és drága ruhákkal ráveheti őt bármire, akkor nagyot téved. Az ő kegyeit megvásárolni nem lehet.

Közeledett a sötétedés órája. Bejött a hajósinas, hogy megterítse az asztalt az estebédhez. Finom vászonterítőre zománcozott nyelű késeket, ezüstantányérokat és ugyanolyan talpas serlegeket helyezett. Miután megterített, behozta a lakomát, mely közmétével körített párolt galambból, pácolt lazacból és ezeket kísérő, többféle kisebb fogásból állt. Miután a fiú sietve elhagyta a kabint és otthagya őt urára várva, Elise nyugtalansága nőttön-nőtt, midőn arra gondolt, vajon mit tartogat számára ez az este. Természetesen az étek iránti vonzalma okán a jó kapitány nem fog sokáig időzni, amikor az étel itt van az asztalon. Hamarosan jönni fog, és Elise percről percre egyre inkább tudatára ébredt szorongató helyzetének. Ha nem hajlandó engedni neki, akkor könnyen erőszakhoz folyamodhat, és nincs ezen a hajón egyetlen tengerész sem, aki megvédené őt a kapitánytól. Bár Fitch és Spence időnként elő-előkerültek, a hajó mozgásától nyomorúságos állapotban voltak. De akkor sem tekinthette volna őket segítő társainak, ha jobb erőben lettek volna.

Elise úgy érezte, nincs felkészülve a közelgő csatára, és félelem lakozott benne. Ellenfelének nyomasztó erőfőlénye olyan akadály volt, amit nem egykönnyen küzdhet le. S csupán az eszére hagyatkozhat.

Kopogtatás hallatszott, és Elise várt még egy pillanatot, amíg elhelyezkedett. Lesimította durva gyapjúruháját, és megállt az íróasztal közelében, hogy a bot a keze ügyében legyen. Nicholas lendületesen nyitotta ki az ajtót, de nyomban meg is torpant. Homlokán a sértettség ingerült ráncai jelentek meg. Tetőtől talpig végigmérte, és világosan kimutatta, mennyire bosz-

szantja, hogy Elise nem volt hajlandó felvenni az ajándékba kapott ruhát. – Tehát így állunk! Úgy döntött, hogy a szegény, pezáratos foglyot játssza.

– Való igaz, kapitány! De hát nem az vagyok? – Elise konokul nézett a férfira.

Nicholas feltűnően elegáns, finom öltözképe vonzotta a tekintetét. Aranyszállal tűzött, sötétbarna bársonyzekeje fölött pompás, szőrmével bélelt, ugyanazon anyagból készült zubbonyt viselt. Rövid, buggyos térdnadrágjának hasítékait aranyzsinór díszítette. Izmos lábára simuló feszes harisnyát viselt alatta, és lekerekített orrú cipőt. Pompás ruhája szöges ellentétben állt a lány öltözkévével, aki nagyon úgy nézett ki a kapitány mellett, mint a koldus egy herceg előtt.

– És úgy döntött, hogy az estepédet is egyedül kell elköltenem? – kérdezte nyersen.

Elise már nem látta okát, hogy halálra éheztesse magát. – Örömmel csatlakozom önhöz az asztalnál, kapitány.

– Wunderbar! – kiáltott fel Nicholas, és könnyedén meghajolt előtte. A karját nyújtotta, hogy az asztalhoz kísérje, és Elise hagyta, hogy odavezesse az egyik székhez. Nekiláttak, és a lánynak úgy tűnt, a kapitány figyelmét az evés, amíg étvágyát le nem csillapította, teljes egészében lekötötte. Elise épp csak csipegett. Azon tűnődött, vajon mikor kezdődik el a viharos szócsata.

Nicholas hátracsúsztatva székét, és egy hosszú pillanatig tanácsalanul nézett rá.

– Ön nem foglyi itt, kisasszony – kezdte már-már leckéztető hangnemben. – Én átengedtem önnek szállásom kényelmét, és ésszerű határok közt szabadon mozoghat hajómon. – Ujjaival megcsippentette Elise kopott ruháját. – És ön mégis ragaszkodik hozzá, hogy leigázottként, rongyokpa öltözfé jelenjen meg.

A zafirkék szempár kitarтоán meredt Nicholasra.

– Lehetséges, hogy esetleg nem tetszenek önnek ezen ruhadarabok?

– Épp ellenkezőleg, kapitány – felelte Elise hűvös, kimért hangon. – Igazán gyönyörű az öltözké, ám ön ez idáig még nem tudta velem, hogy mi az ára.

Nicholas rámeredt, komor ránc redőzte homlokát, mielőtt ujjait beledugta a rózsavizes tálkába, hogy megmossa a kezét. – Ha tudja, hogy én a Hanza tagja vagyok, akkor azzal is tisztápan

kell lennie, hogy kereskedelmi hajóink kapitányai nőtlenségi fogadalmat tesznek, míg vagyonhoz nem jutnak.

– Vannak, akik számára a fogadalmak nem sokat jelentenek – felelte Elise. – Ön ugyan mondhatja magáról, hogy tiszteletre méltó ember, én azonban ennek nem sok bizonyosságát láttam.

– Ön félreértette a szándékomat. Az ajándékok nem tőlem származnak, hanem az ön jótefőjétől.

Elise elgondolkodva simította végig a serleg peremét karcsú ujjával, miközben fennhangon így tűnődött: – Kíváncsi lennék elrablásom okára, és azon töprengtem, vajon elfogásomnak nincs-e köze atyámhoz.

Nicholas széles vállát felvonva tudatta Elise-zel, hogy erről nincs tudomása. – Ki tudja, mi rejtőzik egy ember szívében. Ön oly díj, mit érdemes elnyerni.

– Miről beszél, uram? – kérdezte hűvösen Elise.

– Oly különösnek találja, hogy egy férfi szerelmes lehet önre, kisasszony?

– Igen! – felelte élesen. – Kérőim közül egyik sem tűnt oly türelmetlennek, hogy ily módszerekkel próbáljon megszerezni. És különben is, azok után, amit elszenvedtem, úgy vélném, hogy a férfi, aki parancsot adott elrablásomra, mélységes gyűlöletet táplál irántam! – Elise dühödten lángoló tekintettel kérdezte: – Miért halogatja, miért nem mondja meg nekem, hogy ki ez az ember?

– Őlordságának az folt a kifánsága, hogy eltűkoljuk a nefét mindaddig, míg nem tud személyesen magyarázatot adni önnek.

– Bármily nevet viseljen is, mélységes gyűlöletemet máris bírja.

Reggelre a szél némiképp enyhült, de minden eddiginél keményebb, fagyosabb hideg telepedett rájuk. Mintha ez lenne vakmerőségük büntetése, amiért sarkukban a közelgő téllal az Északi-tengerre merészkedtek. Elise nem akarta, hogy bárki is elpuhultnak, gyöngének tartsa, ezért ismét felment a hátsó fedélzetre. Orra és orcája gyorsan kipirosodott, és bár igyekezett kezét melegben tartani, ujjai ezúttal is elgémberedtek a hidegtől.

– Csodálom pátorságát, kisasszony – állt meg mellette a kapitány. – Azt tartják, hogy a tengerész, ki Szent Márton napját követően az Északi-tengeren hajózik, az Istent kísérti. A hölgy,

aki ilyen időpen a fedélzetre merészkedik, olyan asszony, ki méltó egy tengerészkapitányhoz.

Elise gúnyos tekintettel nézett rá. – Csak nem ajánlatot tesz, kapitány?

Nicholas nevetve rázta meg a fejét. – Ó, nem. Hapár ön kísértést jelent, engem pecsületszafam köt.

– Akkor jó! Ez legalább megkíméli önt a visszautasítástól – vágta oda Elise. Azzal otthagya Nicholast. Szürke gyapjúruhája ellenére egy nemes hölgy méltóságával vonult végig a fedélzeten.

Aznap este vacsorához készülődve úgy döntött, fölveszi a kék bársonyruhát. Végül is ő elvesztette szép, finom ruháit. Aki őt elrabolta, igazán kárpótolhatja a veszteségért.

Gondosan öltözött, haját a feje tetejére fésülte, és egy ezüstözött tálca tükrében megnézte magát. Ha megjelenését illetően bármi kétsége lett volna, akkor az nyomban eloszlott, amikor Nicholas belépett a kabinba. Végignézett Elise-en, és lassan, elismerően bólintott.

– A ruha remekül illik önre, kisasszony.

– Szép ez a ruha – jegyezte meg Elise jobb híján. Nem tudta, miként reagáljon, amikor Nicholas ilyen melegséggel nézett rá.

– A jótevőm, miként ön hívja, nyilván tehetős ember, ha ilyen öltözék megvásárlását megengedheti magának.

Nicholas halkán nevetett. – A számlát még nem kapta meg.

Elise kérdően húzta fel szemöldökét. – A ruha nem az ő ötlete volt?

– Természetesen az öfő, de a részleteket rám pízta, mivel őt sűrgette az idő. – A kapitány vállat vont. – Én csak megpízтам egy farrónőt, hogy készítsen falami nagyon meleget és szépet egy hölgy számára azon szőrmék felhasználásáfal, mikre a nofgorodi keletiekkel faló kereskedés során tettem szert. A ruha a farrónő alkotása. Én pedig a költségeknek nem szaptam határt.

– Meglehet, jótevőm haragudni fog önre a túlzott költekezés miatt.

– Elég egyetlen pillantást fetnie önre, s haragja semmifő foszlik.

Elise nagyon szerette volna megtudni, mi vihette rá a kapitányt, hogy őt megbízásra elrabolja. – Mint e kereskedelmi hajó kapitánya, nyilván szép hasznót húzhat útjaiból.

– Fan pelőle egy kis haszon – felelte Nicholas egy semmitmondó vállrándítással.

Elise kurtán felnevetett. – Talán közelebb járna az igazsághoz, ha azt mondaná, hogy egy kis vagyon.

– A Hanza tagjai elkötelezett, peccületes kereskedők – felelte Nicholas, miközben azon tűnődött, vajon hova akar a lány kilyukadni.

– Én is így hallottam... és, miként azt ön mondotta, nőilen életre esküsznek, míg vagyonhoz nem jutnak. Önnek van felelősége, Von Reijn kapitány?

Nicholas megrázta a fejét, miközben ajkán halvány mosoly játszott. – Ez még hátrafan.

– Akárhogy is, nézetem szerint ön vaskosabb erszénnyel rendelkezik, mint amit elismer, s ez nekem azt sugallja, magának nincs szüksége rá, hogy vagyonát közönséges tolvajlással vagy emberrablással gyarapítsa. Ez okból feltételezem, hogy magas árat szab, s részvételéért elrablásomban kétségkívül jól megfizethetik.

Nicholas egy hanyag kézmozdulattal hárította el ezt az állítást. – Csupán szífességet tettem egy régi parátnak, kisasszony.

– És mennyiért lenne hajlandó változtatni elkötelezettségén, s visszavinni engem Angliába?

A kapitányból kitört a nevetés, és bár Elise arca fagyosan rideg volt, a férfi derűje eltartott még egy darabig. – Szafamat adtam egy parátnak. Nem tehetek mást, mint hogy petartom, mit megfogadtam.

– Ön tiszteletben tartja fogadalmát, kapitány, de vajon az a fogadalom méltó-e a tiszteletre? Oly nagy becsület dívik a gonosztevők között, hogy ön saját hírnevével kérkedhet, miközben áldozata övéről levágja erszényét? – Nicholas közbe akart vágni, de a lány félbeszakította. – Megkérem, hallgasson végig! Ön egyezsége lépett az ördöggel, s én belekerültem ebbe a csapdába, melynek ön az őrizője. Bármily ártatlan vagyok, mégis annak a névtelen gonosztevőnek sötét vermébe hajítatom, miközben ön itt a tisztességével kérkedik. Nos, uram, ön szerint mit ér az ilyen tisztesség? Ön annak a férfinak nem barátja, hanem bűntársa!

– Nincs mentségem – ismerte el készséges mosollyal Nicholas. – Bántotta őt a lány szemében szikrázó, felháborodott düh. – Pünös fagyok.

Elise rájött, hogy kudarcot vallott. A kapitány olyan ember

volt, aki elkötelezte magát és végrehajtja feladatát, miközben tökéletesen tisztában van vele, hogy rosszat cselekszik, ám ez szemmel láthatóan nem okoz neki lelkiismeret-furdalást.

Nicholas finoman megérintette Elise vállát, és szinte más hangon, a megbánás hangján szólalt meg: – Megkorpácsoltathat, ha egy éf múltán még mindig fájlalja ezt az utazást.

Elise belenézett a férfi melegen csillogó szemébe, majd végül, hosszas hallgatás után, elfordította tekintetét. Nicholas küzdött magában az ellen az egyre növekvő vágy ellen, hogy megvigasztalja, s lovagjaként esküdjön védelmére. Kezdte megérteni, miként fordulhat az elő, hogy egy férfi annyira bolondjává lesz egy nőnek, hogy megfélelkezik a tisztességről és adott szavának becsületéről.

6. fejezet

A hajó elérte az Elba torkolatát. Elise a fedélzeten állt, és igyekezett minél többet látni abból a földből, hol rabként fog tengődni. Főként mocsarakat meg lapályt látott. Északon a partok emelkedni kezdtek. Fehér zúzmara borította a fákat, hol az előző este párája jégkristályokká dermedt. A folyó szélén összetört táblák fehéredtek.

A tengerészek sietve kúsztak fel az árbocokra, hogy bevonják a vitorlákat és rögzítsék a köteleket. A hideg áthatolt Elise viseltes ruháján, ahogy Fitchcsel és Spence-szel arra várt, hogy kikössenek. Ahogy Elise partra lépett, magán érezte a kapitány pilantását. Megfordult és visszanézett rá. A férfi biccentett egyet, és ez volt tőle a búcsú egyetlen jele, mire Elise, kit némiképp megzavart a kapitány szenttelen visszafogottsága, hasonlóképp válaszolt neki. Attól az estétől fogva, amikor Elise arra kérte, hogy vigye őt vissza Angliába, viselkedése rendkívül tartózkodóvá vált. Nem mintha Elise bánkódott volna zárkózottsága, tartózkodása miatt, hisz a férfi sosem adott neki lehetőséget a választásra, miszerint elfogadja vagy visszautasítja társaságát.

Kísérőivel elvegyült a kikötő nyüzsgő tömegében. Körülöttük mindenütt utcai árusok ajánlgatták portékáikat. A mohó kereskedők a most érkezett rakományok fölött alkudoztak, ám a szállingózó hó tompította a sokféle hangot.

Fitch vezette kis csapatukat e kavargó tömegen át, és most Elise-hez fordult: – E' kő' mennyek a kú'csé' az udvarházhoz', mit őló'dsága bérlett. Aggya szavát, hogy megvár Spence-sze', míg vissza nem gyűvök.

Egy árus, ki főtt húsokat kínált, kis tüzet rakott taligája mellett, hogy ezen készítse el áruját, és a vidám lángok épp azt a melegséget ígérték, mire Elise vágyott. Közelebb húzódván, fagyos ujjait a tűz fölé nyújtotta, és szinte azon nyomban egy derűs, pirosposz-

gás asszony üdvözölte őt. Idegen nyelven beszélt hozzá, és igyekezett rávenni őt, hogy vegyen egyet a pálcikára szúrt, rövid wurstokból. Elise vonakodott elutasítani az árust, mivel attól félt, hogy akkor kénytelen lesz elmenni a tűz mellől, és könyörgőn nézett Spence-re, aki mellette tette le ládáját. Úgy tűnt, Spence boldogan teljesítette kérését, és egy pénzdarabot tett az árus mohó markába. Az meg kedélyes „Danke, danke!” kiáltásokkal fogadta, és odaadta Elise-nek a szaftos falatkát. Hozott egy másikat Spence-nek, ami nyomban el is tűnt a férfi gyomrában. Spence étvágyán nekibuzdulva az asszony unszolta, hogy vegyen még egyet, és amikor belement, ujjongva kacarászott. Elise kényelmesen eszegette saját kolbászkáját, mivel sokkal inkább vonzotta a pattogó tűz melege, mint az étel, bár finom volt ez a számára új, zamatos íz is.

Jócskán volt idejük még jó néhány kolbászkára, amíg Fitchre vártak. Az igazat megvallva Elise már azon kezdett tűnődni, vajon nem tévedt-e el, amikor végül megpillantotta, ahogy lassan cammogott feléjük.

– Vá'tozás á't a tervbe – jelentette be komoran, ahogy megállt mellettük. – Más helyütt leszen szá'lásunk, innet északra. Hátasok köllenek, hogy e'jussunk oda.

Spence hirtelen összezavarodva elkomorult. – De há' óló'd-sága asszonta, hogy egy udvarházat bérlett ki itten, Hambú'gba', azt' a pé'zt is lerakta érette.

Egy hosszú, reszkető sóhaj hagyta el Fitch ajkait, mintha lelke még inkább nekikeseredett volna. – A Hans Rubert asszonta, hogy a házat már lakják. Azt' most már nem á' rende'kezésre.

Spence fürkészve meredt társára, de az nem emelte fel tekintetét. Egy bosszús horkanással a magasabb férfi kinyújtotta a kezét az erszényért. – Megyek azt' magam hozok lovakat meg e'látmányt, te meg maraggyá itt.

Fitch kétségbeesett volt. Észre se vette az árust, aki kitartóan unszolta, hogy kóstolja meg kolbászkáit. Csak akkor tért magához, amikor az illat az orra felé szállt, és buzgón kutakodni kezdett ujjában egy pénzdarab után.

Beletelt egy kis időbe, mire Spence visszatért négy gebével. Rövid lábú állatok voltak, és ziláltan borzasak hosszú szőrtakarójukban, ahogy lassan baktattak és szemmel láthatóan nem is akartak gyorsabban mozogni. A rakparti boltokból beszerzett élelem és a felszerelés batyukba kötve került a hátukra.

Mivel komoly kétségei voltak saját gebéjének erejét illetően, Elise óvatosan ült a hátára, majd a lélegzete is elállt, ahogy a feltámadó szél vacogtató fuvallata gyapjúköpenye alá hatolt. Elkapta a lengedező köpenyt, és gondosan maga alá gyűrte, majd összekucorodott alatta női nyergében, és sarkával addig biztatta hátasát, míg végül az állat vonakodva Spence lova után eredt.

A kis karaván áthaladt Hamburg kanyargó utcáin, csatornákat és keskeny vízi utakat átszelő kőhidakon, mígnem elérték a város külső határát, ahol északnak fordultak. Az ólomszín felhők egyre sötétebbé tették a nyugati láthatárt, s a homály még mélyebb lett. Szállingózó hó mardosta arcukat. Végül egy kitaposott úthoz értek, mely elég széles volt ahhoz, hogy akár egy kordé is elférjen rajta. Fitch ráfordította lovát erre a csapásra.

Fütyülve vágatott át a szél a hegygerincen, amerre útjuk vezetett. A két férfi csupán egy árnyalatnyival tudott többet e vidékről, mint tűszuk, és a menet közben elhangzó kérdések nyomán világossá vált, hogy mindhárman arra lennének kíváncsiak, vajon hol érhet véget az ösvény. Elise nagyon szerette volna már tudni, hogy hol lesz börtöne, miféle házban, kúriában, vártoronyban vagy erődben találja végül magát.

Felértek a gerincre, és Elise legnagyobb döbbenetére azt látta, hogy ösvényük egy ősi várhoz vezet, mely nem messze, egy alacsony szirten állt. Szürke volt és sivár, akár fölötte a fagyos téli ég, külső falai csipkézett, egyenetlen sziklahalmok közül emelkedtek ki egy jégpáncél borította patak kanyarulata mellett. Vaskos gerendákból épült, alacsony híd vezetett át a várárok felett a kapuház sötét, tátongó szájába, ahol a bejárat felső részéről ferdén csüngött alá egy rozsdás kapurostély, melyet egyik sarkánál csupán egyetlen lánc tartott.

Ahogy bejutottak az udvarra, Elise aggodalmai egyre nőttek. A raktár és a melléképületek romhalmazként heverték a nyugati fal mellett. A keleti oldalon állt az omladozó istálló, ahova Spence bevezette a málhás lovakat. Maga a vártorony még ép-ségben állt az északi és keleti fal találkozásánál, de szinte az összes fa ablaktábla és a második meg harmadik szint ablakainak zöme, a meredek palatetővel egyetemben, alapos javításra szorult.

Fitch nyugtalanul meredt e hófedte világra. Végül leszállt lováról, és elindult a lány felé, miközben szemmel láthatólag igyekezett elkerülni a tekintetét. Lesegítette őt, majd néhány lépés-

nyire mögötte felment a lépcsőn a kőtorony íves ajtajához. A hatalmas, nehéz kapu nyitva tátongott, és nemigen nyújtott védelmet a tomboló szél ellen. Elise bekémlelt a belső termék homályába, majd óvatosan belépett. Nem tudhatta, miféle lény, ember vagy egyéb fajzat lapulhat a nagy terem homályló sötét-ségében.

Hatalmas, szürke, rég elhagyott pókhálók csüngtek alá a mennyezetet tartó gerendákról. Pókhálók feszültek az ajtónyílásokban, a sarkokban is, minden zugban és résben, a szanaszét heverő kis ürülekupacok pedig az apró rágcsálók sokaságának jelenlétére utaltak. Ahogy Elise körbejárt, szoknyája porfelhőt kavart a kőpadlón felhalmozódott mocsok hosszan elnyúló hullámai között. Egy nagy asztal hevert oldalára fordítva a hatalmas tűzhely előtt, s mellette egy halomban jó néhány pad, melyek közül egy párat felhasogattak, összetörtek, talán tűzrevalónak. A nyílt tűzhely belsejét vastag koromréteg borította. A hamu fölött egy kampón még most is ott csüngött egy hatalmas kondér, és fölötte, a gerendán, vastag porréteggel borítva, edények és konyhai eszközök lógtak.

– Síralmas egy táborhely – sóhajtott fel fáradtan Elise –, de legalább némi védelmet nyújt a szél ellen. – Fitch felé fordult, aki mögötte álldigált. – Milyen messze van még ide uradnak háza?

– Bocsássék meg, úrnő – dűnnögte félénken Fitch. – Attól tartok, e' lenne a'.

– Ez? – Elise szemöldöke döbbenettel futott össze. – Ezt meg hogy érted? Hol vagyunk?

Fitch fintorgó undorral nézett körül, és nagyon is tisztában volt vele, hogy ez a hely még egy éjszakára se megfelelő szállás, arra pedig végképp nem alkalmas, hogy egy finom hölgynek itt kelljen élnie. – A Faulder-várba', úrnő.

Elise képtelen volt felfogni a férfi szavainak jelentését. Lehetetlenség, hogy ebben a roskatag toronyban kelljen élniük. – Azt akarod mondani – hangja fagyos volt és színtelen –, hogy itt kell maradnunk ebben a... disznóólban?

A szolga lehorgasztotta a fejét, és lábával egy szemétkupacot turkálgatott. – Úgy a', úrnő. Legalábbis addiglan, míg ólód'sága megérkezik.

– Ugye csak tréfálsz?! – Elise hangja gyenge volt, szavai már-már elhaltak.

– Bocsássék meg, úrnő, attó’ tartok, e’ nem tréfa.

– Azt igazán nem várhatod tőlem, hogy én itt maradjak! – kiáltott fel Elise. Hirtelen halálosan fáradtnak, elcsigázottnak érezte magát, és erőt vett rajta a kétségbeesés arra a gondolatra, hogy egy ilyen nyomorúságos odúban kell laknia. Azt akarod mondani, hogy a te gazdag urad képtelen ennél jobbat nyújtani nekünk? Hát férgek közt kell lakoznunk? – Kezét a szeméthalmok közt hemzsegő apró nyomok felé lendítette, majd arcán gúnyos megvetéssel körülnézett. – Felettébb tréfás kedvében lehet, ha ebbe a romhalmazba küldött minket. Nézz csak körül, és mondd meg nekem, ha tudod, miként létezhet bárki is ilyen mocsokban?

Fitch már ronggyá gyűrögette szegény kalapját vaskos kezeivel, miközben válaszként egy kérdéssel próbálkozott. – Netán ha alapost kitakarítná’k?

Elise döbbenten meredt rá. – Mit nem mondasz, Fitch? Nekilátsz, hogy térden csúszva addig sűröld a padlót, míg nem ragyog? Megjavítod az ajtót? Kisúrolod a tűzhelyet? – A férfi zavarosan hátrálni kezdett a sorjázó kérdések előtt, de Elise makacsul követte. – Megjavítod az ablakokat és megszögeled a fatáblákat, kisöpröd a kéményt, leporolod a gerendákat, és új szalmafonatú szőnyegetek készítesz, hogy felmelegítsék e kőpadlókat?

Fitch hirtelen megtorpant, mivel háta a falnak ütközött, és kezeit tehetetlenül tördelte, ahogy Elise egyre közelebb nyomult hozzá. – Mást biz nemigen tehetünk, úrnő. Míg ölö’dsága meg nem é’kezik, nincsen pé’zünk enné’ finomabb házat bérleni...

Elise egyre növekvő kétségbeeséssel pillantott körül. Pazar termet képzelt maga elé, ahol majd fürdő, jó étkek, külön szoba és tollas derékalj várja, hogy kipihenhesse magát. Az éjjel képtelen volt lehunyni a szemét, mivel tudta, hogy hamarosan kikötnek. Aztán a kiszállást követően az a hosszú várakozás a hidegben, majd a fárasztó lovaglás nemigen enyhítették gondjait. – Úgy tűnik, valóban nincs más választásunk – dűnnyögte csüggedten, majd nekikeseredve felsóhajtott. – Holnap össze kell számolnunk, mennyi pénzed maradt, és mi az, mire leginkább szükségünk van. Ami pedig a mai estét illeti, be kell érünk azzal a csekélyke kényelemmel, amit e hely nyújthat nekünk.

– Hata’mas földadat e’, a’ mán bizonyos, úrnő – jegyezte meg gyászosan Fitch.

Elise megorzongott, ahogy egy fagyos légáram végigsöpört a csarnokon. – Egy kis tűz sokat segíthet. És kellene valami, amivel elzárjuk azokat az ablakokat, melyeket nem lehet becsukni.

A szolga bólintott, kisietett, és Elise az emelet felé emelte pillantását, miközben azon tűnődött, vajon az ottani szobák nincsenek-e jobb állapotban. Szoknyáját felemelte, és lassan felment a lépcsőn. Az emeleten mindössze két szoba volt, egy apró, mely megfelel a komornának, és egy nagyobb. Ez utóbbi ajtaja résnyire nyitva volt, és az ablakokon át beszűrődő fény megtörte a folyosó homályát. Elise belökte az ajtót, majd undorodva félresöpörte a pókhálókat, és belépett. A hálószoba padlóját csupán vékony porréteg fedte, és nem olyan változatos mocsok, mint a lenti termet. Hosszú, keskeny ablakokon át jött be a fény. A meglazult, lógó fatáblákat zörgette és csapkodta a szél. Durván megmunkált gerendák tartották a mennyezetet, melyekről sűrűn csüngtek alá a hatalmas pókhálók és megtisztelték még az ágy baldachinját is. Nagy, kör alakú dézsa állt a sarokban. Szép faragásokkal díszített tálaló, ládák, karosszékek és szekrények egészítették ki a szoba berendezését.

Elise gyanította, hogy a távolság és a Faulder-várba való eljutás nehézségei megóvták ezt a helyet a fosztogatástól. A vár hanyatlásának, pusztulásának legfőbb oka, hogy a jelek szerint hosszú évek óta elhagyatottan, elhanyagoltan áll. A hatalmas kandalló előtt két kis számoly árválkodott, melyeket vastagon belepett a por és a korom. Ugyanazon a falon, az ajtó közelében egy hatalmas, a mennyezettől a padlóig érő szőnyeg lógott, mely egy jó darabon eltakarta a faburkolatot. Szürkés réteg borította a kézimunkát, és Elise megtapintotta, hogy lássa, vajon mennyire állt ellen az anyag az idő rombolásának. Keze nyomán sűrű porfelhő emelkedett a levegőbe. A szőnyeg mellett észrevett egy bojtos zsinórt. Megrántotta, kíváncsi volt, vajon mi célt szolgálhat. A zsinór nem engedelmeskedett ennek az apró, finom mozdulatnak, így aztán mérgében alaposan megrántotta. A csöndet hirtelen a száraz fából kitépődő, rozsdás szögek csikorgása törte meg. Abban a pillanatban a faliszőnyeg, a rúd, amelyen tuggott és a faragott szegélydísz, mely mindkettőt fedte, méltóságteljesen ereszkedni kezdett, ahogy a szerkezet elemei egymás után engedtek. A zuhanást szürkén hömpölygő, fojtogató porfelhő előzte meg.

Elise felszisszent és hátratántorodott, miközben észrevette azt az ajtónyílást, amelyet egy pillanattal ezelőtt még elrejtett a kárpit. A következő pillanatban a levegő csapatosul kirajzó, vékony hangon visongó, apró fekete lényekkel telt meg, melyek gyors, szaggatott ívű repüléssel cikáztak a feje körül. Elise-t iszonyat töltötte el, hogy torkaszakadtából sikoltani kezdett, és hiába hajlongott ide-oda, valahogy mindig szemben találta magát e sebesen repülő lényekkel.

Léptek zaja hallatszott a folyosó felől, majd kezében egy súlyos fejszével, Fitch rontott be harcra készen a szobába. Szemmel láthatóan azért jött, hogy megküzdjön azzal a vérengző fenévaddal, mely az úrnőre támadt, legyen az akár medve vagy farkas...

– Denevérek! – bődült el, ahogy megtorpant a szoba közepén, mely történetesen a denevérek rajzásának is középpontja volt. Ahogy felrémllett benne az a tengernyi rémtörténet, amit ezekről a gonosz lényekről hallott, hatalmas erővel lendítette meg fegyverét, miközben harsogva elüvöltötte magát. – Menekü'jék, úrnő! Mennyék biztonságra! Én majd fő'tartom őket!

A fejsze széles feje süvítve hasította a levegőt, de meglepő módon, azon kívül mást nemigen. Fitch ujjasának bő alja csak úgy repkedett, amint a férfi egyik lábán pörögve, hatalmas lendülettel csapkodott.

Elise a padlóra esett. Onnan nézett fel és döbbsent rá, hogy védelmezője szorosan lehunytt szemmel hadakozik, mivel féltette szeme világát ezektől az ádáz állatkáktól. Felismervén szorult helyzetét, Elise nem állt föl, hanem guggolva az ajtó felé óvakodott. Amikor ismét lélegzethez jutott, láthatta, hogy Fitch hősiiesen megtisztította a szobát ezektől a szárnyas lényektől, és oly meglepő sikerrel, hogy a denevéreknek nyoma sem maradt, még egy levágott szárny vagy egy szétzúzott test sem. Odakiáltott a baltával hadakozó, örült dervisnek. – Szüntesd küzdelmed, Fitch! Fényes győzelmet arattál!

A férfi széles terpeszben nyomban megállt, miközben a fejszét még mindig készenlétben tartotta, majd megtántorodott, mivel a világ még vadul forgott vele. Elise végre elég biztonságosnak érezte a helyzetet ahhoz, hogy felálljon és leporolja a szoknyáját.

– Nézd, Fitch! Úgy elmenekültek előled, akár a démonok egy bosszúálló angyal elől.

– Az a', úrnő – lihegett Fitch zihálva. – Azt' jobb' is tették. Levágtam közülek... – pusztításának bizonyítékát kutatta, és némiképp zavarba jött, hogy egyet sem lelt – vagy százat...?

– Úgy bizony, Fitch! – kacagott Elise, miközben a férfi megtörülte verítékes homlokát, és pihegve dőlt fejszéje nyelére. – De attól tartok, csapásaid ereje mindet kirepítette az ablakon. – Fejével az ólomüveg táblák felé biccentett. – Az lesz a legjobb, ha bezárod az ablakokat, nehogy visszatérjenek. Ezt a sarkot alaposan ki kell majd takarítani – mutatott Elise arra a mocsokra, melyet a denevérek hagytak maguk után.

Lopva a titkos ajtóra pillantott, mely korábban a faliszőnyeg mögött rejtőzött. Nagyon szerette volna tudni, vajon hová vezet, de ha most hagyja, hogy Fitch észrevegye érdeklődését az ajtó iránt, azzal saját magának árt, merthogy később esetleg arrafele elszökhet. Sokkal jobb, ha akkor fürkészi majd ki titkait, amikor egymaga van.

De Fitch mintha olvasott volna gondolataiban. Rájött, hogy ezt az ajtót valamiképp biztosítani kell, ha netán valamely titkos folyosóra vezetne, és a hölgyben a későbbiek során felrémlene a gondolat, hogy ezúton próbálja meg elhagyni a várat.

Elise kilépett a folyosóra, és az emelet felé pillantott. Kíváncsi volt, az ottani szobák milyen szállást nyújthatnak, s vajon mit találhat odafönn. Mivel nem volt még felkészülve rá, hogy egymaga szembenézzen egy előbbihez hasonló kalanddal, úgy döntött, inkább kísérelve megy.

– Gyere – mondotta Fitchnek. – Légy védelmezőm, ha netán előfordulna, hogy újabb állatkákkal találkozunk.

Készségesen követte a férfit felfelé a hosszan kanyargó falépcsőn az emelet széles folyosójára. Balra a folyosó a külső falhoz vezetett, ahol úgy néhány méterenként stratégiaiilag elhelyezett, keskeny lőrések voltak a tömör kőfalban. Jobbra a folyosón két ajtó látszott, melyek közül a nagyobbik kilazult zsanérokon lógott. A kisebbik abba a szobába vezetett, melyet nyilvánvalóan a belső szolgának szántak. Sivár berendezésével és apró méreteivel alig volt nagyobb, mint egy öltözőszoba.

Fitch, miután közvetlen veszélyt nem látott, vállával nekifeszült a vaskos ajtónak, és belökte. Egykoron ez lehetett az urasági lakrész, mivel egy nagy hálószoba, egy öltözőszoba és egy árnyékszék is tartozott hozzá. A tetőn tátongó hatalmas lyukon át belát-

szott az ég egy darabja ott, ahol a félrecsúszott cserepek nyomán rés támadt. A rés alatt a padlón egy kis kupacban gyűlt össze a hó.

Elise szemügyre vette a szobát, majd elfintorodva megjegyezte: – Tekintettel lehetőségeimre, inkább a lenti hálósobát választom magamnak. Meglehet, hogy a te lordságod kedveli az itteni éghajlat friss levegőjét, én azonban egy cseppet sem.

Fitch inkább magának, mintsem Elise-nek dűnnyögte az orra alatt: – Spence-e’ mielébb meg kő’ javítu’k ezt a tetőt.

Elise határozott hangon közölte: – Mivel gazdád azonnali érkezésére nem számítunk, a tető várhat. Először a magunk kényelméről kell gondoskodnunk.

Fitch egy nyugtalan pillantás vetett a lyukra, majd vonakodva követte Elise-t végig a folyosón, de közben, meglehetősen összezavarodva, magában azon zsörtölődött, vajon mikor vette át ez az apróska, vékony, semmi kis lány a ház irányítását.

– A söpréssel, porolással és súrolással kezdjük. Remélhetőleg végzünk a javával, mielőtt ránk esteledik.

A körülötte hullámzó gyapjúköpeny apró porpamacsokat kavart a lépcsőn, ahogy Elise elindult lefelé. Oly gyors volt, hogy Fitchnek igencsak igyekeznie kellett, hogy lépést tartson vele. Elise hirtelen megállt.

– Van itt valahol egy használható kút, ahonnan vizet húzhatunk? – kérdezte.

– Igen, úrnő. Van egy odakünn az udvarba’. Azt’ egy másik az istállóba’.

– Jó – felelte Elise. – Jócskán szükségünk lesz rá, hogy ezt a temérdek követ itt megtisztítsuk. – A válla fölött beszélt Fitchhez, miközben sietve ismét elindult lefelé. – Még jó néhány dolagra szükségünk lesz! Nem tudom, honnan veszitek, kerestek, csináltok vagy kölcsönzitek, de ezeket a föld alól is elő kell teremtenetek! Söprűk! Vödörök! Szappan! Rongyok! – Úgy tűnt, ahogy lépdelt lefelé, mintha a szavak lépcsőfokokként löködnének ki belőle.

És amit Fitch és Spence a nap hátralévő részéből felidézhetett, az nem volt más, csak munka, munka és munka!

7. fejezet

Elise a teljes kimerültség határán imbolygott, amikor aznap este nyugovóra tért. Lábai oly súlyosnak tűntek, hogy alig bírt felmenni hálószobájába. Hiszen ő is belevetette magát a munkába, mivel igyekezett, hogy még az est leszállta előtt némiképp javítani tudjanak körülményeiken. S bár ez megtörtént, ő mégis úgy érezte, hogy kudarcot vallott. Szobája ajtaját bezárta maga mögött, erőltlenül térdre rogyott a kandalló előtt, és tompán, kábultan meredt a lángokba. Könnyecseppek csillogtak szempilláján, ahogy egyszerre édesapja képe jelent meg előtte, s vele a gyötető kérdések is előtolultak. Tömlöc mélyén van? Kínozzák? És vajon él-e még?

Lehunyta a szemét, s kicsorduló könnyei végigfolytak az arcán. Agyának legmélyebb rejtekéből egy látomás tűnt elő: édesapja egy sötét cellának rója hosszát s szélétét. Bokáján s csuklóján vasbilincsek, arca komor és zaklatott. Üres tekintettel mered a szemközi, csupasz kőfalra, miközben lassan mozgó ajkai érthetetlen szavakat mormolnak.

Elise kezébe temette arcát, és szívszaggatóan zokogni kezdett. Kétségbeesetten szeretett volna kijutni erről a helyről, féltette apját, és elege volt már abból, hogy összevissza rángatják, taszítják és megalázzák. A fogságból már jócskán kivette a részét. Ifjúsága az élet vidámabb, naposabb oldala után vágyott, és apjára, aki tanácsot ad neki, miként bánjon hódolóival. Mosolyogni akart, és szemérmesen lesütni pilláit egy kacéran szerelmes pillanatban. Szerette volna azt érezni, hogy az élet őerte van, és a lábai előtt heverő világ arra vár, hogy ő megismerje. Apja pedig ott áll a háttérben, és egyetértően bólogat.

De sajnós ez nem így volt, és tán már soha nem is lesz így!

Sírása lassan lecsillapult. Könnyein át rámeredt a szobára. Igaz, felsöpörték a padlót, lemosták a falat és alaposan megtisz-

tútották nyugvóhelyét, hogy egy halom szőrmén lefeküdhessen a tűz előtt, de ettől még hideg és sivár volt ez a hely a mindent átható dohszagával és dermesztő léghezataival.

Lassan rájött, hogy ha átengedi gondolatait az ábrándoknak, az álmodozásnak egy másik világról, mielőtt ebben a valós világban jobbítana helyzetén, akkor örökre fogva tartja majd a vere-ség köteléke. Úrrá lett érzelmein, és letörülte arcáról a könnyeket. Egy hosszú, csillapító sóhaj hagyta el ajkait, miközben továbbra is figyelmesen tanulmányozta környezetét. Néhány apróbb javítás, egy alapos takarítás, új ciha az ágyba, meg egy-két vég szövet, és a szoba egészen lakályossá válhat.

Reggel Elise elszántsága csaknem elillant, amikor a cseppet sem étvágygerjesztő ételre, a sűrű kenyérre, sózott húsrá és ragacsos kására meredt. Javasolta, hogy esetleg felbérelhetnének egy szakácsot Hamburgban. A szolga esetlenül vállat vont, és már nyitotta is a száját, hogy magyarázatot adjon, de Elise leintette.

– Tudom. Nincs elég pénz az erszényedben.

A férfi bánatosan elmosolyodott. – Nagy sajnálatomra vagyok, úrnő.

– Akkor egyikőtöknek a nagyon közeli jövőben meg kell tanulnia főzni. Immáron évek óta elboldogultam a szolgálak irányításával, de főzni sosem főztem.

Elise majszolgatni kezdett egy kenyérhéjat. Már csak abban reménykedhetett, hogy őlordsága sietve megérkezik, mielőtt mindnyájan éhen halnak.

– Aztán mikor fog már ez a lord, gróf vagy herceg megérkezni? – kérdezte.

– Egy nagy fontosságú ügyet köllött elintézniye, úrnő. Néhány napon belül itt kő' lenniye.

– Ez ügy nyilván valamely gonosz becsstelenség lehet – dűnyögte Elise. Utálkozva húzta fel orrát, miközben megpróbált kidörgölni egy koszfoltot gypjűruhájából. Tán jobb kedvre derítette volna, ha kitakarítás után átöltözhetett volna. De csak az az egy ruhája volt, amit viselt, meg a drága kék ruha, de azt nem volt hajlandó ilyen mocskos munkával tönkretenni.

– A' mán bizonyos, hogy vissza kő' mennyü'k Hambú'gba' – jelentette ki Spence. – Vajmi kevéske étkünk maradott.

Az út szükségessége nyilvánvalóvá vált, minek nyomán egy

sor probléma adódott. Spence nem bízott benne, hogy Fitch képes találni egy kereskedőt, kinél megértő fülekre találnak, midőn hitelért esdekelnek.

Fitchnek is megvoltak a maga kétségei társával kapcsolatban, különös tekintettel az általa beszerzett, sovány gebékre. – A' mán bizonyos, hogy a lovakhó' nem értesz.

– Tehetnék egy javaslatot? – kérdezte Elise kedvesen, miután végighallgatta szaváltásukat. A két férfi némi gyanakvással fordította rá teljes figyelmét. – Ha megengeditek, hogy veletek tart-sak, talán a segítségetekre is lehetek. Bár előttem ismeretlen a német nyelv, azért tudok valamicskét a nemesurak és hölgyek dolgairól meg viselkedéséről. Hitelt koldusként nem kaptok.

Fitch megrázta a fejét. – Gondó'd csak e' mit tesz velünk öló'dsága, ha megszökik?

– Azt' mit tesz velünk öló'dsága, ha a tető nem lészen meg-javítva? – szállt szembe vele Spence. – Én biz asszondom, igaza van. Mi nem vagy'u'k a'kamasok rá, hogy hitelé' kuncsorogju'k.

– Jó' tudod, mennyire agyafú't! Azt' hogy magyarázkodó' ott a városi népeknek, ha aszongya nekik, e' rablották? Egész Ham-bú'got a nyaku'kra hozhassa.

– Én mégis asszondom, győjjön – felete szintoly határozottan Spence. – Csupán ügye'nü'k kő' rá... azt' még inkább a fér-finépekre.

Fitch a vereség tragikus elismeréseként emelte magasba ke-zeit.

Kétségei ugrásszerűen megnövekedtek, midőn a gondjaikra bízott leány elegáns öltözkében, a kék bársonyruhában s köpeny-ben jött lefelé a lépcsőn. Gesztenyebarna haját közepén elválasz-totta, és tarkóján sima, egyszerű kontyba fésülte, melyből csupán néhány hullámozó fürt szabadult ki. Mindent egybevetve, egy nagy ház ifjú úrnőjének tűnt, és Fitch nem látott rajta semmit, mi emlékeztette volna arra a piszkos, keményen dolgozó lányra, ki megérkezésük óta együtt cipekedett, takarított, súrolt és javít-gatott velük.

Az út Hamburgba nem tűnt hosszúnak. Tán a remény tette szebbé az utat, hogy ismét civilizált világba juthat s emberekkel érintkezhet. Bár a nyelvi megértés sötétlő gondot jelentett, leg-alább nem volt teljes egészében fogoly, s ki tudja, mily lehetőség adódhat a szökésre, míg e kikötővárosban tartózkodik?

Még mielőtt a piactérre értek volna, Elise orrát egy közeli fogadó felől csábító illatok csapták meg.

Fitch úgy szimatolt, akár egy éhes kutya, mely egy sebesült liba nyomára akadt. Nem is volt szükség szavakra hármójuk közt, mivel szinte egyszerre fordították lovaikat a fogadó felé. Miután leszálltak lovaikról, a két férfi összehajolt, hogy megszámolják, mennyi pénz maradt őrlordsága erszényében.

– Há' igaz, mi igaz! Aligha van itten elegendő, hogy kita'ccsu'k, míg őló'dsága megé'kezik – mondta némiképp meglepetten Spence, miután számba vették vagyonukat. – Mennyit attá' te a Hans Rube'tnek?

Fitch arca lángvörössé vált, amint felháborodottan emelte fel karját. – Azt' te meg megmondanád nekem, hogy mennyit kő'tötté' ezekre a pompázatos hátasokra? A' mán egysze' bizonyos, hogy tégedet bolongyára vettek!

Spence sértetten felkiáltott. – Hékám! Bagoly mongya verébnek, hogy nagy fejű? Ha ragaszkodtá vón hozzá, hogy a Hans Rube't odaaggya nekünk az udva'házat, mit őló'dsága kibérlett, akkó' nem köllöttek vó'na hátasok.

– Ebbő' nekem elég vó't! – Fitch egy lendületes kézmozdulattal a fogadó felé intett. – Vigyed be az úrnőt, én meg majd ideki' állok a hidegbe' s vigyázom ezeket a gebéket!

– Na ne! Eztet velem te nem csinálod! Én azt' nem fogom ha'gatni a nyöszö'gésed meg zsó'tölésed, hogy én teletömtem a bendőm, míg te ideki' éhezte' a hidegbe'.

A két férfi összeakaszkodott, észre se vették, amint Elise elosont.

Reményei magasra hágtak, amint közeledett a kikötő felé, de az óvatosság kedvéért lelassította lépteit, és nyugtalanul tekingetett körbe, nem ütközik-e Von Reijn kapitányba. Hajójából még rakodtak, de ha a kapitány a fedélzeten van, észreveheti őt a rakpart nyüzsgő forgatagában. Elise köpenyének csuklyáját a fejére tette, s nem vette észre, milyen feltűnést keltett a tengerészek s a kereskedők körében. Hölgyek egymaguk nemigen jártak a rakpart környékén, hacsak nem valami kereset reményében, ám ez a nő csábítóan ígésző volt. Fiatal, gyönyörű, s a ruhája finom. Az nyilvánvaló volt, hogy nem egyszerű tengerészféléknek való.

Nem messze egy idősebb, ősz hajú kapitány állt, ki könyöké-

vel megbökte fiatalabb társát, aki most megfordult, hogy megnézze a lányt. A halványkék szempár tágra meredt a meglepetéstől, majd vidáman felcsillant. Nicholas halkan dűnnyögve elnézést kért az idősebb embertől, és a gyülekező férfiak tömegén át utat tört magának. Remélte, hogy sikerül agya leghátsó zugaiba száműznie a lány szépségének emlékét, ám ahogy megállt mögötte, megdöbbenette, hogy közelsége miként hatott rá. Harmincnégy éves volt, de e csitri leány láttán a pulzusa oly szaporán kezdett vágatni, mintha valami szarvasbika lett volna az első bögés idején.

Nicholas levette kalapját, s így előtűnt szalmaszőke haja, majd halkán, lágyan mondta: – Kisasszony?...

Elise felszisszent, ahogy hirtelen hátrafordult, és rémülten meredt rá, mintha képtelen lenne elhinni, hogy ily balszerencse létezhet. Hogy épp Von Reijn kapitány vegye észre!

– Lehetséges, hogy ön megszökött őreitől, s most azt fontolgatja, melyik hajóval juthatna haza?

Elise arcélét fordítva felé, mérgesen másfele nézett. – Mi értelme, hogy egyáltalán válaszoljak?

– A közeledő téllal sarkunkpan, mostanság nemigen fut ki hajó, kisasszony. Hol hagyta Fitchet és Spence-t?

Elise apró, csinos kis állát kissé megemelve mutatta az irányt. – Ott vitáznak azon, hogy melyikünk egyen.

Nicholas kérdően húzta fel szemöldökét. – Falami probléma fan?

– Semmi olyan, amit egy vaskosabb erszény és valamely jobb szakács meg ne oldhatna – vágta rá Elise. – Őlordsága, Isten irgalmazzon neki, erszényét két tökfilkóra bízta. Visszatértéig alig maradt pénzük, és szakácsként mindkettő csapnivaló.

– Nálam jó hitele fan őlordságának – ajánlotta fel Nicholas. – Mipen szenfednek hiányt?

– Mindenben – felelte lakonikusan Elise. – Borzalmas helyen kell laknunk.

– Én jól ismerem azt az udvarházat, mit őlordsága bérelt ki. Nagyon szép ház.

– Hah! Csakhogy ahol mi vagyunk, az a Faulder-vár!

– Faulder-fár? – Beletelt egy pillanatba, míg a kapitány döbbenete alábbhagyott, majd hatalmas hahotára fakadt. – Tehát Hans Rupert megint megcsinálta! Kijátszotta őlordságát a háta

mögött! Nos, hamarost megtapasztalja, ostopa kapzsiságának árát. Őlordsága ezt nem fogja annyipán hagyni.

– Ha valaha is visszatér – mondta gúnyosan Elise.

– Örülök, hogy ismét látom önt – jelentette ki Nicholas, miközben azzal csillapította vágyait, hogy szemét a lány szépségén legeltette. – És én kötök önnek egy üzletet. Ja? – Hangját lehalakította. – Há még táfasszál is rágázkodik hozzá, hogy físszatérjen Angliába, akkor a hájómon házafiszem.

Elise arcán tisztán látszott a meglepettség, amint felé fordult. – Ezt becsületszávára megígéri?

Nicholas elmosolyodott. – Ja, szafamat adom, hogy megteszem.

– És mennyit számít majd fel az útért? – kérdezte meg Elise óvatosan.

– Nincs szükségem a pénzére. A társasága kellő fizetség számomra.

– Tudok fizetni – felelte mereven Elise. Nem volt ínyére egy olyan egyezség, mely esetleg arra utalna, hogy szívesen fogadja a férfi ráirányuló figyelmét.

– Tartsa csak meg a pénzét, vagy még jopp, ha úgy helyezi el, hogy pusásan kamatozzon, míg itt tartózkodik.

– És kihez kellene fordulnom ez ügyben? – kérdezte gúnyosan Elise. – Netán Hans Ruberthez?

– Fan egy olyan érzésem, hogy Hans Rupertnek az elköfektezendő napok során nehézségei támadnak. Majd én megteszem a szolgálatot önnek, s hogy pepizonyítsam, megpízhathat pennem, saját erszényempől feshem, míg nincsen rá nyereség. Csak annyit mondjon meg nekem, hogy mennyit óhajt pefektetni.

Elise hosszasan fürkészte a férfi arcát, majd egy pillanatnyi töprengés után úgy döntött, megbízhat a férfi tisztességében, legalábbis, ami anyagi ügyeit illeti. Köpenye alól előhúzott egy bőrrersényt, melybe vagyonának egyharmadát tette. A többi biztos helyen volt, bedugta szoknyája abroncsa alá. – Itt van ötven angol arany, kezdjen vele azt, amit jónak lát. Egy hónap múltán számítok befektetésem szép nyereséggel való visszatérítésére. Talán ez túl rövid idő, kapitány?

Nicholas a zacskót egyik kezéből a másikba dobta, mintha a súlyát próbálná megítélni, majd ajka lassan mosolyra húzódott. – Ez az idő elegendő lesz. Ami azt illeti, már tudom is, kinek lesz rá szüksége.

– Von Reijn, kapitán! – A kiáltás figyelmüket Spence felé fordította, aki karját lengetve, futva közeledett feléjük. Közvetlenül mögötte Fitch fújtatott, és arcán csak úgy ragyogott a megkönnyebbülés pimaszul nyílt vigyora.

– Há' maga tanát rája! – jelentette ki szemmel látható örömmel Fitch. – Jaj, szentséges szűzanyám! – Vaskos markával keményen megragadta Elise köpenyét. – Többé azt' nem szövik e' tőlü'k. Errő' én gondoskodok. Lakat alatt tarcsuk, míg őló'dsága meg nem gyün!

Elise egy epés pillantást vetett Fitch felé, amivel világosan tudtára adta, hogy kijelentése egy cseppet sincs ingyére. Igazság szerint a férfinak meg kellett volna semmisülnie e perzselően dühödt pillantás láttán, de láthatóan fel sem tűnt neki, miközben egy súlyos erszényt vett át a kapitánytól.

– Ennek elegendőnek kell lennie, míg őlordsága fisszatér – mondta Nicholas vigyorogva. – Piztosra feshem, hogy a Faulderfár és Hans Rupert dolga nagyon hamar rendeződik. – Azzal megfordult, hogy meghajoljon Elise előtt. – Goten Tag, Englisch. Egy hónapon pelül hallani fog rólam.

Elise szája sarka mosolyra húzódott, és egy biccentéssel vette tudomásul a férfi szavait. – Akkor egy hónap múlva, kapitány.

8. fejezet

A bejárati ajtó egy hatalmas szellőkéssel kivágódott, és a kavargó hópelyhek közepette egy magas, köpenyes alak rontott be. Lesöpörte fejről csuklyáját, és a kandalló felé fordult, ahonnan Spence és Fitch meredt döbbenten rá. Sűrű, világosbarna haja rövidre volt vágva és a szakállnak, mely nemrég még csontos állat keretezte, immáron nyoma sem volt. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a két szolga mozdulatlanra dermedt volna, majd hirtelen beléjük hasított a felismerés, és felpattanván csaknem felborították a kecskelábú asztalt.

– Lord Seymour! Alig isme'tük fő' a szaká'jja nekű' – mondta Fitch fuldokolva egy falatnyi, csaknem szénné égett nyúllal a szájában, amit nagyon igyekezett lenyelni. Egy fintorral sikerült az egészet lenyomnia, majd sokkal érthetőbben így folytatta: – Az mán bizonyos, uram, nagy megkönnyebbülés nekünk, hogy itten láthassuk! Azt híresztő'ték, hogy a tengerbe vészett. – Magán érezvén az örgróf fürkésző pillantásának fenyegető súlyát, Fitch zavartan elfordította a fejét, hogy elrejtse az arcán vöröslőn éktelenkedő sebet. – Há' nekű'k legalábbis asszonták.

Éles kíváncsisággal szökkent magasba egyik világosbarna szemöldöke, amikor Spence, homlokán egy hatalmas dudorral és beduzzadt, véraláfutásos szemmel előlépett, hogy lesegítse őlordsága hótól nedves köpenyét.

– Mi ez? – kérdezte Maxim, miközben egy mozdulattal lelökte válláról a köpenyt. – Úgy néztek ki, mintha egy csapatnyi zsvány támadt volna rátok. Már megint összeakaszkodtatok valami semmiségen? És miért itt vagytok, nem az udvarházban, amit kibéreltem?

Kezét nyugtalanul tördelve, Fitch egy félszeg vállrándítással magyarázkodni kezdett. – E'mentű'k, hogy e'hozzuk a kú'csot a Hans Ruberttő', miké't azt meghagyad, uram, de az ügynök

asszonta, tenge'be fú'tá', azt' od'atta a lakot megőzvegyű't nővérinek.

– És az erszény, mit otthagytam neki, hogy nevemre fenntartsa a házat? – Maxim hangja a haragtól élesebbé vált. – Az hol van?

Fitch, aki képtelen volt belenézni abba az élesen átható, zöld szempárba, lejjebb lépven néhány lépcsőfokot, sietve visszavonult. – Nem ada nekem pé'zt, uram, de asszonta, ez a vár addig a mijenk, amíg csak akarjuk.

– Ördög és pokol! – mennydörögte Maxim, és nagy léptekkel előretört, mire a két férfi nyugtalanul remegve hátrafelé bukdácsolt. – Majd a végére járok én ennek a dolognak, és Hans Rubertnek magam látom el a baját! Még jó, hogy Von Reijn kapitány elém jött, midőn hajóm befutott a kikötőbe, és útba igazított. Máskülönben sosem találtam volna rátok. De miért van arcotok összezúzva? És mi van a hölgygel? Vele minden rendben van?

– Igen, uram – Fitch társa felé fordította szemét, mintha nemigen akaródzna neki a gondjaikra bízott lányról beszélni. – A' bizonyos, hogy viruló egésségnek örvend.

– A' biz' a' – helyeselt lelkesen Spence. – Az ifjú úrnő oly igen élénk, akár a tavaszi hajnalnak hasadta. Van itt némi éték is, bár a' nem mon'hatom, hogy ízlésednek teccő leszén.

Maxim fürkészőn figyelte embereit, miközben azon tűnődött, vajon mit próbálnak eltitkolni előle. És ki volt, aki sebekkel dekorálta ki őket? Nyugtalanok voltak, mint a gyerekek, amikor rajtakapják őket, hogy valami rossz fát tettek a tűzre. – Nos? – csattant fel. – Talán megnémultatok? Tudni akarom, hogy mi történt itt.

Azok ketten rémülten rándultak össze, és a rettegő Fitch volt az, kinek elsőként oldódott meg a nyelve. – Az ifjú úrnő vó't a', uram. Mego'ró't ránk, amijér' bezártuk őt a szobájába, azt' nem engettük ki.

Maxim csak nevetett ennek még a gondolatára is. – Ennél jobb mesét kell elhíttetnetek velem. – Egy ilyen indulatnak még a lehetősége is képtelenségnek tűnt szemében attól a szelíd és béketűrő szépségtől, akit ő ismert.

– Való igaz, uram, miután megpróbá't e'szökni tölü'k Hambú'gba', visszahoztuk ide, azt' berettesze'tük a szobája ajtaját,

hogy e' ne meneküjjék innen – magyarázta Fitch. – Há', azt' ahogy nekü'k támadott, biz' attó' fé'tü'k, egy ördög szállotta meg.

– Haragvó dü've' ugrott nekü'k, úgy ám – folytatta Spence. – Átkokat szórt reánk, meg mindent, mi keze ügyibe kerü't. Fitch ni, épp étket vitt vón neki, amikor' egy tűzifáva' fejbe csapta.

– És a hölgy? Ő ezenközben nem sérült meg?

– Nem, uram! – Spence nyomban igyekezett ennek még a lehetőségét is tagadni. – Csupán egy kicsinység haragszik rá'k, e' minden.

Maxim nagyon is hajlott rá, hogy történetüket alapos túlzás-ként elutasítsa, ám ezt joggal csak azután tehette, ha már lehetősége volt a dolognak mélyére hatolni.

Átment a termen, és kettesével vette a lépcsőket felfelé, hogy mihamarabb kielégíthesse kíváncsiságát. Az emeletre érve végigment a folyosón, és megállt a vastag tölgyfa ajtó előtt. Homlokán egy komor ránc futott át, amint észrevette a nehéz reteszt. Könnyedén bekopogtatott az ajtón. – Hölgyem, rendben van-e öltözőked? Szeretnék szót váltani veled.

Kérésére néma csönd válaszolt, majd miután az ezt követő kísérletekre sem kapott választ, felemelte a reteszt, és kinyitotta az ajtót. A szoba üresnek tűnt, és Maxim belépett, hogy körülnézzen.

– Arabella? Hol vagy?

Elise az ajtó mögött a falnak lapult, és alaposan felkészült rá, hogy támadást indítson az ellen az ostoba halandó ellen, ki a szobájába merészkedett. Megdermedt, ahogy ez a meleg, bársónyos hang felidézte benne Bradbury Hall homályos lépcsőházának emlékét, és rejtekhelyéről előlépve, leeresztette azt a kis kandalló előtti számolyt, amivel látogatójára akart lesújtani. Bár a férfi most egy gazdag lordhoz illő öltözetet viselt és szakálla eltűnt, azért nyomban felismerte ezt a jóképű gazembert.

– Mi a szösz?... – Komor ránc jelent meg a férfi homlokán, ahogy ránézett. – Maga meg mit keres itt?

– Hát maga volt! – A zafírkék szempár csak úgy szikrázott a haragtól. – Hát maga utasította őket, hogy fogjanak el! Én meg mindvégig azt hittem... ahh!

A következő pillanatban a számoly hátralendült, és Elise felháborodott dühének minden erejével támadásba lendült. Maxim megrökönyödve meredt a haragtól fortyogó lányra, akinek kezéből könnyedén kikapta a számolyt.

– Hol van Arabella? – kérdezte éles hangon. Szeme villámgyorsan átkutatta a szoba minden sarkát.

– Arabella? – Elise dühödten vágta oda a kérdést. Úgy! Tehát arra utasította embereit, hogy Arabellát hozzák el, azok meg őt fogták el helyette. Szép ajkai megvető mosolyra húzódtak, midőn így folytatta: – Semmi kétség, Arabella most pontosan ott van, ahol egy jó feleségnek lennie kell... a férje oldalán... minden bizonnyal Angliában.

– Angliában? – Maxim agyába mintegy berobbant a felismerés, ami nyomban el is indította a düh első hullámain. Nagyön is jól emlékezett erre a komisz kis boszorkányra. Midőn épp Arabellához sietett, hogy magyarázattal enyhítse elrablásának rémületét, ezzel a kis néemberrel futott össze, aki felismerte, ezért meg kellett változtatnia terveit. Most meg itt van, ahol korábbi jegyesének kéne lennie. – Miért van itt?

Elise egy pimasz vállrándítás kíséretében az ajtó felé intett. – Kérdezze az embereit. Ők hoztak engem ide.

– Azt az utasítást kapták, hogy Arabellát hozzák ide – közölte vele nyersen a férfi. – Mit keres maga itt helyette?

– Maga tompa agyú pojáca! – vágott vissza Elise. – Hát nem hallja, amit mondok? Ha választ akar a kérdésére, akkor azt csatlósainál keresse! Az a két együgyű tőkfilkó ott várt rám Arabella szobáiban. Ezután már csak azt vettem észre, hogy elvonszolnak onnan!

– Pusztá kezemmel fogom megfojtani őket! – mondta fogát csikorgatva Maxim. Sarkon fordult, és az ajtót kivágva kivihozott a szobából. – Fitch! Spence! A pokolba is, hol vagytok? – Sötét, baljósan fenyegető pillantással meredt az előkerült szolgákra. – Tudjátok, hogy mit tettetek?

A két férfi botladozva hátrált, mivel az utolsó szót gazdájuk már harsogva bömbölte feléjük, és közben teljesen összezavarodva, óvatosan pillantgattak egymásra. Lány léptek suhanó zaja hallatszott, ami arra készítette őket, hogy a lányra emeljék nyugtalan pillantásukat. Ajkán a fenséges öröm mosolya játszott, mintha előre sejtene, hogy mi következik.

Azok ketten hol őlordságára, hol meg a lányra néztek, és gyorsan észrevették rajtuk az újból összekerülő szerelmesek üdvözült mosolyának hiányát. Az őgróf komolyan felbőszült, efelől nem volt kétségük. Azokban a zöld szemekben csak úgy lángolt a harag, miközben szikár arcának izmai feszülten rángatództak.

A vállá fölött a lányra pillantva, Maxim rendkívül fegyelmezett hangon megkérdezte. – Lenne olyan kedves, madame, s elárulná nekünk, hogy ki ön?

– Elise Madselin Radborne vagyok. Egyedüli leszármazottja Sir Ramsey Radborne-nak, egyetlen unokahúga Edward Stamfordnak, és első kuzinja leányának, Arabellának.

A szolgák állá leesett, és úgy bámultak Elise-re, mintha vonakodnának elhinni, amit épp az imént jelentett be. Félszeg könnyörgéssel fordultak az őrgróf felé, mivel most végre megértették dühének okát. Az őrgróf úgy meredt a lányra, mintha őt is meglepte volna, amit az imént hallott tőle. Halk, fenyegetően morgó suttogással kérdezte a szolgálától: – Nos, most már értitek, hogy mit tettetek?

– Kérlek, uram – esdekelt Fitch. – Nem tudtuk!

– Meg kellett volna bizonyosodnotok! – hasított át Maxim éles hangja a csarnokon. – Hát nem elmondtam nektek, hogyan néz ki...

– Igen, és mi bizonyosak vó'tu'k benn', hogy ez a'.

– Azt mondtam, barna haj!

Fitch úgy emelte fel a kezét, mintha fel szeretné hívni őlord-sága figyelmét a lány vállára hulló, hosszú fürtökre. – Azt' ez itten nem barna, uram?

– Hát vak vagy, ember? – üvöltötte Maxim. – Nem látod, hogy ez vörös?

Fitch kissé sértetten ismét próbára tette urának türelmét.

– Vörösesbarna?

– Szürke szem! Nem kék!

– Könnyű vó't hibázni, uram – próbálkozott Spence. – A szobákba', hová e'kü'dté' minket, sötét vó't, és bá' e'várakoztu'k mi ott, e'vó't az egyetlen hõ'gy, ki oda begyűtt.

– Azt mondtam nektek, hogy Arabellát hozzátok el! – bödült el Maxim. Kezét Elise felé lendítette, aki dermedten állt az utolsó lépcsőfokon. Hirtelen megértette, hogy a két szolga miért félt annyira megharagítani urát. Már pusztá jelenlétével képes volt rá, hogy uraljon egy termet, de most, tornyosuló haragjában, osztatlan, teljes figyelmüket követelte. – Helyette a nyakamba varrtátok ezt a félbolond csitrit! – folytatta nyersen. – És ő számomra hasznavehetetlen! Edward Stamford sokkal jobban szereti gazdagságát, mint hogy akár egy fikarcnyit is törődne eltű...

Elise, mint mindig, most is pimaszul merész volt, midőn félbeszakította a férfi szónoklatát. – Visszaküldhet.

Maxim úgy meredt rá, mintha megdöbbenett volna javaslata, majd arcát ismét beárnyékolta a sötétlőn fortyogó harag. – Higgye el, madame, ha ez egyáltalán lehetséges volna, akkor bizonytalannal megtenném.

– Ha attól fél, hogy felfedem hollétét, vagy azt, hogy ön volt felelős elrablásomért, akkor megígérhetem, hogy hallgatni fogok. Erre szavamat adom.

– Engem már megvádoltak gyilkossággal és a korona elleni összeesküvéssel, Radborne úrnő. – Hangjából keserű gúny csendült. – Meglehetősen kétlem, hogy ennél jobban bemocskolhatná nevemet. Továbbá azt is vegye figyelembe, hogy Erzsébetnek itt nincs hatalma, tehát itt meglehetősen biztonságban vagyok a hóhér pallosától.

– Rám nincs itt semmi szüksége – mondta hízog hango Elise. – Ezt saját maga mondta. Én az ön számára hasznavehetetlen vagyok. Kérem, hagyjon elmenni.

– Itt kell maradnia.

Elise tehetetlen, csalódott dühében dobbantott egyet apró lábával. – El kell engednie! Vissza kell térnem, hogy megtaláljam atyámat! Én vagyok az egyetlen, aki gondol vele, hogy felkutatassa. Hát képtelen megérteni?

– Nekem is tudomásomra jutott, hogy Sir Ramsey Radborne-t elrabolták – jegyezte meg Maxim. – Ha valóban a lánya, akkor jobb, ha tudja, azt beszél, feltették egy hajóra, mely később elhagyta Angliát.

Elise rémült döbbenettel meredt rá. – Hová vihették?

– Bárhová a világon – hangzott Maxim tömör válasza.

– Én nem maradok itt! – szaladt ki Elise száján, s már-már sírva fakadt. Hogy is remélhetné, hogy megtalálhatja apját, amikor most már az egész világot kell átkutatnia érte?

– Pillanatnyilag nincs más választása, mint hogy elfogadja vendégszeretemet – mondta Maxim, majd egy apró biccentéssel elfordult. – Elnézését kérem.

Elise addig rángatta a férfi karját, míg az méltóztatott ismét felé fordulni. Káján derűvel nézett le rá, és e gúnyos mosoly láttán Elise-ben erőteljesen növekvő vágy ébredt, hogy körmeivel végigszántsa a férfi jóképű arcát.

– Nyomorult, tudatlan szolgálai elragadtak nagybátyám házából – mondta dühödten vicsorogva. – Bezártak egy ládába, és ide hoztak, ezekhez az omladozó romokhoz. Maga meg most itt sópánkodik és elnézésemet kéri. Nos, Lord Gyilkos, kijelentem, hogy gyatra bocsánatkérése nem elegendő, hogy kárpótoljon mindazért, amit elszenvedtem!

A férfi szemöldöke kérdően ívelt felfelé. – És miféle jóvátételt óhajt tőlem, madame?

– Vissza kell juttatnia Angliába, méghozzá nyomban!

A férfi egykedvűen vont a széles vállát. – Lehetetlen.

Elise a fogát csikorgatta a nyers válasz hallatán, és lábujjhegyre emelkedett, hogy egyenesen a férfi arcába mondhassa fenyegetését. – Uram, előre figyelmeztetem, hogy jól vigyázzon! Nem lesz egy pillanatnyi nyugalma se ezen a szemétdombon, amíg én itt vagyok! Úgy megkeserítem az életét, hogy kegyetlenül megbánja még azt a napot, amikor parancsot adott Arabella elrablására. Meglehet ugyan, hogy kuzinom szívesen nyújtotta volna önnek szerelmét és társaságát, tőlem azonban csak gyűlöletet és megvetést kaphat.

Maxim kétkedő nevetéssel válaszolt. – Ugyan már, leány – pirongett. – Túl törékeny ahhoz, hogy fenyegetéseit valóra válthassa. Csituljon haragja, s gondolja meg, mit beszél. Magához képest kétszerte nagyobb férfiembereket is legyőztem én már a csatamezőn. Ostobaság lenne még csak gondolnom is rá, hogy védjem magam ily zsenge ellenféllel szemben.

– Kínozni fogom, amíg szabadon nem enged!

Rádöbbenvén, hogy a fenyegetést valóban komolyan gondolja, Maxim csak csodálni tudta a lány szívós kitartását. Sosem találkozott még fehérnéppel, kiben ily lánggal égett volna a harci szellem. – Ugyan, lássa már be – mondta behízselgő hangon. – Ha túl sokat zaklat, akkor ismét bezáratom.

– Csak a holttestemet! – Elise egyik karját hátra vont, majd a férfi vigyorgó képe felé lendítette. Mielőtt célba érhetett volna, elkapták, és könnyedén, erőlködés nélkül tartották fogva.

– No, most már láthatja, mily ostobaság fenyegetőznie – intette már-már nyájas szelídséggel. Egy pillanatig csuklójának finom csontjait vizsgálta. – Hát, ha igaz bíró volnék, azt mondanám, hogy maga... ő... meglehetősen véznácska... még leányok közt is.

Elise a kezét ismét hátralendítette, ám amikor megpróbált csapást mérni a férfi fejére, az elhajolt, karjával elkapta Elise csípőjét, és egyetlen mozdulattal magához szorítva, a magasba emelte. Elise levegőt sem kapott felháborodásában, miközben a férfi vállába kapaszkodva támasztotta meg magát, és elborzasztotta, hogy valaki ily közvetlen kapcsolatba kerülhet személyével. A laza gyapjúruha nemigen óvhatta erényét, és fenekén elképesztően érezte a férfi vakmerő kezét. Ruhájának vékony rétegén át a kéz melege szinte perzselte a bőrét, és arca lángolni kezdett.

– És most mit mondasz, leány? – Maxim tekintete egy pillanatra megpihent Elise ziháló kebelén, majd mosolyogva nézett abba a dühtől szikrázó, zafírkék szempárba. – Ki itt a róka, és ki a nyúl? Az biztos, hogy egy falásra bekaphatnálak. Gondolom, e falat még ízletes is lenne.

Elise szándékkal meglágyította viselkedését. Ha nem tudja legyűrni e gazembert erővel, akkor majd eszét s a női fortélyt hívja segítségül. Szemérmes mosollyal egészen közel hajolt hozzá, s oly kedves melegséget tettetett, mely minden férfit levett volna a lábáról, de Maxim számára kétségbeejtő, pusztító hatású volt. Oly ember volt, kit megkötött jegyesének adott szava, majd ezt követően, hosszú heteken át lábadozott sérüléseiből. Miután engedett a szorításból, ez a karcsú, vékonyka ruhába bújtatott test lassan csúszni kezdett lefelé testén, és ahogy lágy keblei súrolták arcát, csaknem elállt a lélegzete, mivel Elise nőiessége egy pillanat alatt felélesztette régóta éhező érzékeit. A lány ellágyulása oly váratlanul érte, hogy óvatlanná vált, és ez lehetőséget adott Elise-nek, hogy keményen foga közé kapja a férfi fülcimpáját. Akár egy bosszúálló hárpia, még alaposan meg is rántotta.

Maxim hirtelen felkiáltott, amivel egy időben el is engedte Elise-t, aki villámgyorsan, akár egy rémült nyúl, elugrott, majd átszágulzott a szobán, hogy elhelyezkedhessék az asztal mögött. Az őrgrof most vérző fülét fogta. A lány támadása váratlanul érte, mintha egy vödör jeges vizet zúdítottak volna a nyakába.

– Kapj el, ha tudsz, róka – csúfolódott Elise, s fejét hátravetve kacagott rajta. Majd együttérzést színelve azt mondta: – Ó, szegény kis rókakölyök, nagyon bántottalak?

Maximet felingerelte ennek a kis dévaj teremtnének gonoszsága, és azzal a szándékkal, hogy olyan leckét ad most neki a férfiakról, amit egyhamar nem felejt el, úgy közelített hozzá, akár

egy kis erdei vadhoz, mely bármely pillanatban elmenekülhet. Elise bizalmatlan óvatossággal figyelte, és addig várt, míg már-már úgy tűnt, a férfinak csak ki kell nyújtania a karját, hogy megfoghassa, ám ekkor hirtelen kipördült, és oly fürgén került el Maxim markát, hogy az komolyan meglepődött. Elise ekkor lekapott egy hosszú nyelvű serpenyőt a tűzhely fölötti egyik szegéről, és teljes erejével felé dobta.

– Elég volt, te kis ravaszdi! – kiáltotta a férfi, biztosra vette, hogy a lány a fejét akarta szétloccsantani.

Nekibőszülve szökkent a lány után. Fitch és Spence sietve, de bizonytalanul eredtek nyomába, mivel nem tudták, mit is tehetnének, hogy megállítsák, ha nekivadulna. Ilyen dilemmával még sosem álltak szemben, mivel őlordsága, hölgyek jelenlétében, általában meglehetősen udvariasan viselkedett.

Elise elszaladt a korlátnál álló egyik gyertyatartó mellett, amit a kétségbeesés erejével hajított hátra maga mögé, és menekült tovább. Maximet jól sípcsonton vágta, a férfi elterült a lépcsőkön. Már csupán a lány szoknyájának villanását láthatta, amint az eltűnt a szobájában.

– Uram! Megsérülté? – kérdezte nyugtalanul Spence, miközben igyekezett megfogni az őrgróf karját, hogy felhúzza őt a földről.

– El innen! – mordult rá vicsorogva Maxim, és félresöpörte a szolga kezét. Eszerint a lány nem oly gyámoltalan, miként azt először képzelte.

Megtapogatván sérült fülét, Maxim fenyegetően sötét pillantást vetett arra a kettőre, kik ott álltak és őt figyelték. – Nos! Mit tudtok felhozni mentségetekre?

– Mit is mon'hatná'k, uram? – felelte Fitch, miközben idegesen simítgatta természetes pocakját. – Szörnyű hibát követtünk el. Ha azon vagyol, hogy lecsapjad kezünk, há' biz megérdemejjük.

– Spence? – Az őrgróf kérdően húzta fel szemöldökét, és a másik válaszát várta.

A magasabb férfi lábával dörgölgette a kőpadlót, miközben arra gondolt, hogy nemrég még micsoda vastag koszréteg borította. Ha nincs a lány, akkor talán úgy is maradt volna. – Nagy teherként nehezkedik ez ifjú leány szívemre, uram, külön'sképp azé' mer' mi kava'tu'k itten össze mindent. Há' ha azon lenné', hogy megengedd nekem, akkó' én magam vinném vissza, azt' biztonságba', rendbe' helyezném ismeg nagybáttya gongyaiba.

Maxim egy hosszú pillanatig tanulmányozta emberét, s felismerte az őszinte kérést s a vágyat, hogy mit hibázott, jóvá tegye.

– Van itt egy másik probléma is, mely megakadályoz engem abban, hogy visszaengedjem.

– S mi lenne az, uram?

– Atyját elrabolták, s úgy hiszem, nagy veszélyben lenne, ha visszavinnénk Angliába, mielőtt szülője kiszabadul. Nincs senki, ki védelmezhetné, csupán Edward, s ezt a báránybőrbe bűjt farkast én jól ismerem.

– Akkó' a' mán bizonyos, uram, hogy saját biztonságájé' kő' itt tartanu'k.

– Pontosan.

– Azt' mé' nem mondod e' neki a veszélyt?

– Hinne nekem?

– Nem, uram, de gyűlő'ni fog, amjé' itten ta'tod.

Maxim könnyedén megvonta széles vállát. – Elviseltem én már nálánál kegyetlenebb ellenség gyűlöletét is.

– Azt' most mi légyen a jegyessedde', uram? – hozakodott elő vele Spence.

– Úgy tűnik, számomra elveszett. Nem mehetek vissza Angliába érte. Ebben Edward győzedelmeskedett. Ővé a lánya, minden birtokom és Reland vagyonával is ládáinak kincsét szaporíthatja. Sok hónap telik el, mire visszatérhetek, hogy szembenézzek vele.

Maxim lassan elindult a lépcsőn, csizmájának talpa csikorogott a kövön, amint kiadta utasítását: – Hozzatok étket, sert és egy tál vizet szobáimba, aztán holnapig békén hagyjatok. Szükségem van immár egy friss ágyon való nyugovásra...

– Őő... bocsáss meg, uram... – szólt utána Fitch újólá szorongva.

Maxim megállt a lépcsőn, majd félig visszafordulva várta a szolga szavait.

– Őő... mi... őő... nyomba' nekiláttu'k a takarításnak, uram. Fő'súró'tuk a követ a terembe', meg a lépcsőket, azt' e'te't némi idő, míg az úrnő szobáit ren'beszettük...

– Folytasd – biztatta Maxim, miközben azon tűnődött, vajon hová vezethet a szolga körülményeskedése.

– Nos, tudja ló'dságod, oly igen sok dő'guk akadott... – Fitch ismét a hasát cirógatta ideges félelmében – nem futotta még idő'kbő', hogy szobáidat es e'rendezzük.

Maxim kissé ingerülten meredt a férfira, de tudta, hogy ő megelégszik egy tiszta derékaljjal is, melyen testét kinyújtóztathatja. – Akkor annak holnapig várnia kell. Én csupán aludni akarok.

– Őő, ló'dságod... – folytatta Fitch elvékonyodó hangon.

– Ki vele! – csattant fel Maxim. – Mi a baj?

– A tető! – bökte ki Fitch.

– Aztán mi baj van a tetővel? – mordult rá Maxim, miközben egyre bosszúsabbá vált.

– Van rajt' egy lik, mely akkora, aká' egy méretes kondér, uram. Jobb lenne tán, ha idele' pihenné' a tűz mellett.

Maxim fagyos tekintetét a férfira szegezte. – És mit gondolsz, mennyi időbe telik, míg megjavítjátok a tetőt, és szobáimat elfogadhatóvá teszitek?

– Ó, hát nem kő' rája több, min' egy jó napnyi mu'ka, hogy megjavíjjuk a fatáblákat meg a' ajtót. Tudod, uram, nem akar a' bécsukó'ni, azt' kő' még egy vagy kettő, tán három nap is, míg befő'dozzuk a tetőt. Azt' ebbe még nem számó'tuk, hogy takarí'ni meg sűrő'ni is kő'.

Maxim lassan lement a lépcsőn. – A tűz mellett megvacsorálok, de mielőtt visszavonulnék, elvárom, hogy szobáim éjszakai szállásra alkalmas állapotba kerüljenek, még akkor is, ha bőrkötet kell az ágy fölé akasztanotok a hó és a hideg ellen. Ám, ha kudarcot vallotok, akkor a telet ott tölthetitek az istállóban Eddyvel. Megértettétek?

– Parancsodra, uram – igyekezett Fitch nyomban megnyugtítani az őrgrófot. Agya már sebesen előreszáguldott, s felmérte mind a sürgős teendőket. – Aszta'ra teszem neked a húst, azt' máris dologhó' látú'k.

– Ne törődj ezzel. Majd én kiszolgálom magam. Ami azt illeti, nem sok időtök van.

Spence már rohant, hogy söprűt és vödört hozzon. Nem vágyott rá, hogy egész télen át az istállóban legyen Eddy lakótársa. Nem tudta biztosan, hogy e fagyos, északi vidék mit tartogat a következő hónapok során, de ami az éjszakai nyugalmat illeti, valahogy inkább kedvére való volt azt egy jól megrakott tűz mellett, egy jól megtömött derékaljon tölteni.

9. fejezet

Elise, letolván magáról a szőrmetakarókat, hagyta, hogy a szoba csípős, hideg levegője megérintse arcát s vállait. A hideg anynyira átjárta, hogy már-már tüsszentenie kellett, s bár karcsú ujját az orra alá nyomta, az inger egyre csak erősödött. Aprókat szusszantva kapkodta a levegőt, majd felülvén ágyában egy sor erőteljes prüsszentés tört ki belőle, melynek nyomán szipákolva törülgette kivörösödött szemét.

– A kórság essék abba a gazemberbe! – Ingerülten hanyatlott vissza ágyába, miközben azon tűnődött, vajon e düledező vártorony hatalmas ura miként boldogult magas szobáiban. Hallotta, amint előző este elhaladt szobája mellett a lépcsők felé, s ez idáig lejönni még nem hallotta. Jogos és igazságos, hogy nála jobban szenvedjen, hisz az ő ostobasága okán ragadták el s hozták ide. Alaposan kiérdemelte e gaz, hogy e zimankós reggel csípős lehetét úgy érezze, hogy azt sose felejtse el.

Elise a szőrméket egészen az álláig felhúzta, és összegömbölyödve élvezte meleg ölelésüket. Az előző napi eső és hó jégvirággá fagyott az ablakon, s most szikrázva csillogott a felkelő nap fényében. Ám a fényes napkorong sugarai nem tudták felmelegíteni a szobát. Elise hevesen vágyott rá, hogy bár szolgák lennének itt, kik elvégeznék helyette a tűzrakás dolgát. Mindig is meglehetősen önálló volt, ami saját szükségleteit illette. Most döbönt rá, hogy a szolgák mily sokféle ésszerű és haszontalan kényelmet is biztosítanak. Felélesztik a hamvadó tüzet, ízletes ételeket főznek, vizet hordanak a fürdőhöz – s ez csak néhány szolgálat, mit egykoron természetesnek vélt, ám most fájón érezte hiányukat. Ez is egy ok arra, hogy fogsága ellen tiltakozzék.

Aztán akadt még bánata szép számmal, mit bizton a lord tudomására hoz majd. Nem utolsósorban a tény, hogy úgy érezte magát, s úgy is nézett ki, mint egy elvadult nő, kit a világra sza-

badítottak. A gyapjúruha nemigen volt oly állapotban, mit bármely nő, még kevésbé egy hölgy öltözékként viselhet.

– Mindez csak azért, mert ez a tompa agyú, szerelemittas lovag a fejébe vette, hogy elragadja szívének szerelmét! – Szeme össze-szűkül, és fagyosan csillogott. – De megfizet érte, drágán megfizet!

Elnyomott egy újabb tüsszentést, és az ágy szélére ült. Kezét végigfuttatta karján, bőre a hidegtől lúdbőrös volt.

Lábát óvatosan kinyújtotta, de nyomban vissza is kapta, amint talpa a hideg kőhöz ért. Össze kellett szednie bátorságát. Végül is nem lesz ez oly hosszan tartó kín. Fogát összeszorítva felkészült a fagyos levegő leheletére, majd ledobta a szőrmét, s kipattant meleg fészkéből. Futva fölkapta ruháit, majd visszaiszkolt az ágyba, és a szőrmék közé vetette magát, míg újból fel nem melegedett. A ruhák hidegnek tűntek meztelen testén, de takaróinak védelme alatt lassan öltözni kezdett, míg végül minden ruhadarabot magára nem öltött. Ujjaival kifésülte kócos haját, kefe vagy fésű híján így igyekezett hosszú, csillogó fűrtjeit a lehető legrendezettebbé tenni. Az alaposabb tisztálkodással várnia kell, míg fürdővizet melegíthet, és szobájában kellemesebbé válik a levegő. Biztosra vette, az a vödör víz, amit Fitch vitt be neki előző este, mostanra befagyott.

Elise egy pillanatra megtorpant, amint hirtelen felötlött benne egy gondolat. Ha az a gőgös, beképzelt uraság még alszik, akkor véghezviheti első támadását a büszkeség és férfierő e bástyái ellen.

Elise, belebújván puha nyersbőr cipőjébe, a kandallóhoz sietett, s megvizsgálta a vizet a vödörben. Kellően hideg volt ahhoz, hogy még a legjobb alvót is felriassza legmélyebb álmából. Felemelte a vödröt, és az ajtóhoz ment, ahol egy pillanatra megállt, és fülét odatapasztva hallgatózott. Lentről Fitch és Spence hangos horkolása hallatszott.

Várt és fülelt. Szíve távolról sem vert egyenletesen, amint lábujjhegyen az úr szobáinak ajtajához osont. Még levegőt is alig mert venni, amint belesett a törött ajtó résein a szobába, ahová halovány téli fény szűrődött be az ablakokon s a tetőn lévő nyíláson át. A lyuk alatt egy fadézsza állt, hogy felfogja a besodródó havat.

Egy amolyan sátorfélét emeltek az ágy fölé, védelmül a huzat

ellen. Ez szemmel láthatóan némi meleget biztosíthatott, mivel a hatalmas, díszesen faragott ágy mélyén ott aludt ellenfele. Jóképű arca Elise felé fordult, hunyt szeme sötét pilláit az álmomély fogta le. Derékig szőrmetakaró fedte, mely felsőtestét fedetlen hagyta, de ereje még így, ellazultan is nyilvánvaló volt. Mellkasának felső részét sűrűn göndörödő, világosbarna szőr fedte. Vállán s mellén számtalan régi seb nyoma mutatta ékesen, hogy ez a férfi gyakorta nézett szembe ellenséggel.

Az óvatosság kedvéért Elise ellenőrizte tekintetével, hogy az ajtóhoz vezető út szabad-e, mivel tudta, hogy miután a vödör tartalmát a férfiről zúdította, hanyatt-homlok menekülnie kell. Szíve egyre hevesebben vert, bátorsága ingadozni kezdett.

De ő konokul ellenállt kétségeinek. Az ágy közel volt, s elérkezett a pillanat. Nem tétozódott. Reszkető ajkát összeszorítva felemelte a vödröt, és tartalmát kilódította.

A jeges víz csobbanva zúdult a mit sem sejtő férfiről. Maximet arcán s vállán érte az áradat, mire rekedten felszisszent, s egyből felült. Dühödten vicsorogva felmordult, és hangja egyre erősödött, amint fejét megrázzván látása kitisztult, és villámló zöld tekintetét a lányra szegezte.

Elise talán ha egy másodpercnyit várt, hogy kiélvezze tettének hatását, de e késlekedés kérdésessé tette előtte saját bölcsességét. A férfi ledobta magáról a szőrméket. Elise-t a póre test tiszta férfiasságának látványa annyira megrendítette, hogy csaknem mozdulatlanul dermedt. A látványra nem volt felkészülve. Valójában az, hogy pillantása ily férfias mezítelenségre eshet, még csak fel sem merült benne... de az ágyából kiszökkenő, csillogó Apolló látványa nyomban és örökre az emlékezetébe vésődött. Mindazonáltal ez nem egy márványból faragott istenség volt, hanem egy hús-vér férfi, ki élt és valódi volt, merész, férfias – és rettentő dühös.

Elise életét féltve megpördült, s szinte nem is hallotta a férfi lépteinek zaját szíve dübörgésétől. Ha nem sikerül elérnie szobája biztonságát, a férfi elkapja őt. Hogy kissé feltartóztassa, a kiürült vödröt hátralendítette, s elengedte a kötélfogantyút. Tudta, hogy célba talált, melynek bizonyítékát adta egy fájdalmas nyögés, majd az esetlen bukácsolás, amelyet hangos átkozódás követett.

Elise nem mert hátrapillantani, szinte repült végig a folyosón,

majd megkerülvén a korlátot, félig-meddig bukdácsolva siklott le a lépcsőn. Szíve hevesen zakatolt, hallotta, hogy a férfi minden egyes lépéssel közelebb kerül hozzá, s ekkor egy rémült szisszenéssel beiskolt szobájába, majd megpördült, s az ajtót bezárta, bereteszelte maga után. Levegő után kapkodva az ajtónak dőlt, és reszketett a megkönnyebbüléstől. Biztonságban van! De épphogy csak. Döbbent rémülettel bukdácsolt el az ajtótól, ahogy a férfi tenyere keményen nekicsapódott, majd hallotta halk, dühödt fenyegetését.

– Jól figyelj, leány, zsanérajairól szakítom le ezt az ajtót, ha még egyszer ilyet merészselsz tenni!

Elise ugyan hálás volt azért az akadályért, mely kettőjük közt emelkedett, mindazonáltal annak erejében azért nemigen bízott, így inkább nem vágott vissza. Ostobaság lett volna tovább ingerelni a már amúgy is felbőszült embert. Bölcsőbbnek tűnt hagyni, hogy a férfi kedélye lecsillapodjon, s akkor szűrni bele ismét, amikor a meglepetés ereje az ő javát szolgálja. Bármilyen történjék, a jövőben jóval óvatosabb lesz ezzel az emberrel.

Már dél is elmúlt, mire Elise-nek sikerült annyi bátorságot összegyűjtenie, hogy elhagyja szobáját. Abban reménykedett, hogy az őrgrof eltávozott, de a lépcsőfordulóban észrevette, hogy az ott ül a kecskelábú asztal végén. Előtte egy félig telt fatál adta bizonyítékát annak, hogy ebédjét a tűz melege mellett költötte el. A lány megtorpant, és óvatosan vissza akart osonni, amikor a férfi mély hangja törte meg a csarnok csöndjét.

– Jöjjön, csatlakozzék hozzám Radborne úrnő – mondta fagyos hangon, s kezét felemelve az asztal túlsó vége felé mutatott. – Jobb, ha szemem előtt van.

Elise már hallani vélte közelgő végzetének konduló harangját. A férfi szenttelen tekintettel nézett rá. Elise királynői tartással az asztalhoz lépdelt, s miután a férfi meg se mozdult, hogy udvariasan a székéhez segítse, mesterkéltséggel leült a hatalmas karosszékre, mely az asztal túlsó felén várta. A férfi higgadt viselkedése tanúskodott bosszúságáról.

– Úgy vélem, Radborne úrnő, hogy ön kissé haragszik rám... – jelentette ki végül. Hangja sötét volt és baljós, akár egy bíróé, ki gonosztevő fölött mond ítéletet.

– Egy kissé? Könyörgök, mondja meg nekem, uram, mit ért ön e szó jelentésén? Hogy midőn áradat zúdult a városra, ön

azt mondja, utcái kissé vizesek lettek? Vagy netán a balsors egy hatalmas csapása az ön szótárában egy kissé kellemetlen eset?

– Akkor helyesbíték. – Maxim mereven bólintott, és engedelmeskedvén neki, pontosabban fogalmazott. – Úgy vélem, ön nagyon haragszik rám.

– Még ez is a tények szépítése – vágott vissza Elise hetykén. A melengető tűz mintha bátorságot öntött volna belé.

Maxim gúnyos mosollyal vette tudomásul válaszát. – Gondolom, bizton feltételezhetem, hogy ön egy gyűlöletes, megvetésre méltó vadállatnak tart, amiért ebbe a kellemetlen helyzetbe jutattam.

– Míg nem sikerül az önről alkotott véleményemet ennél megfelelőbb szavakba öntenem, addig az ön megfogalmazása is megteszi.

Maxim beleegyezése jeléül ismét bólintott. – Az nyilvánvaló, hogy egyikünk se kedveli túlzottan a másikat, de attól tartok, mindketten csapdában vagyunk, melyből egykönnyen nem szabadulhatunk. Én nyilvánvaló okokból nem küldhetem vissza Angliába, ön pedig nem tud belenyugodni, hogy itt kell maradnia. Ennélfogva azt javasolnám, hogy próbáljunk meg jó képet vágni e szörnyen kellemetlen helyzethez, és kössünk egyezséget.

– Csupán akkor vagyok hajlandó az egyezésre önnel, uram, ha megígéri, hogy az első induló hajóval visszaküld.

Maxim egyenesen a szemébe nézett. – Szeretnék békében élni saját házam falai közt...

– Akkor hagyjon elmenni!

– Nincs ínyemre a gondolat, hogy háború dúljon köztünk, és folyamatosan csatákat vívjunk egymással!

– Semmi szüksége rá, hogy engem rabként itt tartson!

– Én úriembernek tartom magam...

– Mely véleményyt egyedül ön tartja fenn, uram, erről biztosíthatom.

– ...ki mindig is tekintettel volt a nemes származású hölgyek kényelmére.

– Miként ezt be is bizonyította, midőn elraboltatott engem otthonomból?

– Csupán egy balsikerű kísérlet volt, hogy megakadályozzam egy nemes hölgynek egy nemesi címet viselő, durva gazemberrel kötendő házasságát.

– Mondja csak, lordom, nem áll ön rokonságban Relanddel? Mind viselkedésében, mind jellemében erősen emlékeztet rá.

– Ön pedig, Radborne úrnő, erősen emlékeztet egy boszszantóan pimasz csitrire! – bukott ki Maximból, majd némiképp ingerülten elhallgatott, dühös volt magára, amiért hagyta, hogy a lány ily eredményesen döfhesse bele fullánkját.

– Bármikor elengedhet.

– Nem tehetem! – A kezével az asztalra csapott. Miért ilyen makacs ez a lány?

Elise mosolyában még csak nyoma sem volt a melegségnek. – Akkor pedig harcba állunk, lordom.

– Elise... – Maxim meglágyította hangját, hogy megpróbálja nézeteltérésük sűrű ingoványát máshonnan megközelíteni. Nevének hallatán ellenfele némán, kérdőn húzta fel szemöldökét, de ő makacsul folytatta: – Az Elbán lassan beáll a jég, és az Északi-tengert a közelgő tél veszedelmessé teszi. Gondoljon saját biztonságával, amikor azt fontolgatja, hogy most távozik. Még a legjobb tengerészek is kívárlják, míg az idő melegedni kezd.

– És szárazföldön nem lehet eljutni Calais-ba? Onnan pedig átkelhetnék egy Angliába tartó hajó fedélzetén.

– Hosszú és veszélyes az út a szárazföldön át az évnek ebben a szakában. Én nem vihetem el, és nem is engedhetem, hogy bárki elvigye.

– Ez igazán kedves, Taylor. – Elise nyomatékkal ejtette ki ezt a nevet, hogy nevetségessé tegye, s hogy emlékeztesse, szolgának öltözve nagybátyja házába jött azzal a szándékkal, hogy elrabolja az uraság lányát. Megvetésre méltó, aljas tett, bárki követi is el.

– Maxim, ha kérhetném – javította ki mereven a férfi.

Egy tűzbe omló hasáb nyomán szikrák pattantak szerteszét a kandallóban, ez némiképp oldotta a pillanat feszültségét. Maxim felállt, és néhány hasábot tett az izzó rakásra, majd a lány felé fordult. Elise került a férfi tekintetét. Alaposan szemügyre vette őt, amíg a tűzrakással foglalatostkodott. Bár öltözéke nem volt feltűnően elegáns, mégis kellemesen vonzó ruhadarabokat viselt, melyek hangsúlyozták férfiasságát. Sötétzöld bársonyzekéjének ujját és buggyos térdnadrágját hasítékok és betétszalagok díszíteték. Ingének kemény, fehér fodra magasan és szorosan állt nyaka körül. Hasonló, merevre keményített fehér

fodor tűnt elő feszes zekéje selyemzsinórozású mandzsettája alól. Sötét harisnyát és combközépig érő csizmát viselt hosszú, erős és izmos lábain.

Elise hirtelen zavarba jött és feszegeni kezdett. A férfi csinos-sága láttán úgy érezte magát, mint egy apró, csúf kis egér, mely a hatalmas szék szélén kuporog. Kopott gyapjúruhája nagyon is előnytelen színben tűntette fel, és haragja túlcsordult büszkeségén, amint a férfi közömbös tekintettel, alaposan szemügyre vette őt. Dühödten felfortyanva állt fel székéből.

– Biztosra veszem, hogy esdeklő bocsánatkérései a nevetségesség határát súrolták volna, ha helyettem Arabella van itt, bár erősen kétlem, hogy az ő félénk, gyenge lelke túlélte volna ezt a megpróbáltatást. De ha mégis, akkor biztos, hogy örökre meggyűlölte volna magát, ezt biztosra veszem! Lordom, az ön bűne ellene még nagyobb lett volna, ha hálóját a megfelelő nyúlra sikerül kivetnie. Így viszont az a helyzet, hogy maga meg én úgy vagyunk itt összezárva, mint két fújó, prűszkölő macska, akik pillanatnyilag képtelenek megszabadulni egymástól. Maga úgy áll itt, mint e siralmas lak előkelő ura, míg én kénytelen vagyok ezt a nyomorúságos öltözetet viselni... – utálkozva pöccintette meg ruhája ujját – miközben hallgathatom, amint arról locsog, hogy képtelen engem hazavinni.

– Bizonnyal tudja, hogy elfogatóparancs van érvényben ellenem Angliában – mondta Maxim. – Ha most visszatérnék, egyenesen a vérpadra vinnének.

– És ez rendjén is volna – mondta. Ahogy szembefordult Maximmel, csak úgy áradt az elfojtott, tehetetlen, kétségbeesett düh haragosan szikrázó kék szeméből és összeszorított, merev ajkaiból. – Az ember arra számít, hogy egy ilyen tettet egy álarcos útonálló vagy egy durva, északi barbár hajt végre, és mit látok itt magam előtt... – felfelé lendülő kezével mutatott végig a férfin – , nem mást, mint a birodalom egy lordját, kit joggal bélyegeztek gyilkosnak s királynője árulójának!

Maxim sötét, fenyegető pillantással meredt kínzójára. Még életében nem találkozott nővel, ki ily könnyedén ki tudta hozni a sodrából.

– Bosszúját egy szegény menyasszony legboldogabb estéjének megkeserítése által akarta elérni – mondta vádlón Elise –, s e hölgy elrablása révén egyúttal szégyent hozni jog szerinti férje

fejére. Gonosz terve félresiklott. Bérencei elügyetlenkedték szerepüket, midőn így melléfogtak, s imígyen most én vagyok kénytelen szerepelni e botrányos komédia kudarcában.

Maxim az orra alatt dűnnyögve nyelte le az átkok sorát, amit nagyon is szeretett volna rázúdítani a női nemnek e szégyenére. Ehhez a néemberhez képest Arabella még legrosszabb napjain is csak komiskodó leánykának tűnt.

Felemelkedett székéből, és úgy ment át a termen, mint egy feldühödött óriás. Fitch és Spence, nagyon rosszul időzítve, pontosan ebben a pillanatban léptek be odakintről. Amikor gazdájuk megszólalt, a hangja olyan volt, mint egy csikorgó fűrés.

– Ha mást nem tesztel is, míg távol vagyok, ügyeljenek foglyotokra, és az életekkel fizettek, ha nem javítjátok meg szobám ajtaját...

Elise követte őt a lépcső tövéig, ott megállt és hallgatta, kezét szerényen összekulcsolta, és ártatlan képet vágott.

– ...hogyan végre egy nyugodt éjszakám legyen!

Hirtelen hátrafordult, hogy szembenézzen Elise-zel. A lány a szemöldökét kérdően felhúзва, őszinte, édes mosollyal várt. – Nem neheztelnék – mondta gúnyosan –, ha segítségére lenne ezeknek a tehetetlen fickóknak, s némiképp hasznossá tenné magát. Csatlakoznék én is, de nem tehetem, mert én itt rab vagyok, nekem tilos kilépnem a szobámból, nehogy őreimnek gondot okozzak.

Maxim kétségbeesésében már-már égnek emelte kezét. Ez az agyafűrt néember minden szavát kiforgatja, ellene fordítja! Fogait csikorgatva nyelte le dühödte választ, majd elfordult, felkapta köpenyét, de még mielőtt hosszú lépteivel az ajtóhoz ért volna, ismét a lány intő szavait hallotta.

– Tanácsos lenne, uram, ha hozna a városból legalább egy szakácsot, aki tisztességes ételt készít, és egy vagy két lányt, kik rendben tartják e lakot. Attól tartok, emberei egyáltalán nem alkalmasak a ház körüli teendők ellátására.

Maxim úgy bevágta maga után a vaskos ajtót, hogy az leszakadt elnyűtt zsanérjairól, s hatalmas porfelhőt kavarva a padlóra zuhant. Maxim néhány fenyegető megjegyzést dűnnyögött az orra alatt, majd köpenyét összefogta a csípős szél s az azt kísérő, fagyos eső ellen. Átment az istállókhöz, majd néhány pillanat

múltán, amikor átviharzott az udvaron a fekete csődör nyergében, emberei még mindig azzal kínlódtak, hogy az ajtót a helyére emeljék.

Hans Rubert ezen a szombaton a szokásos déli zárás után is benn maradt boltjában, mivel szükségesnek látta jó néhány tétel bevezetését könyveibe. Magas asztala mellett, egy hosszú lábú ülőkén foglalt helyet, és egy lúdtollal dolgozott szorgosan egy pergamenen, amikor hátát fagyos légáram csapta meg, és a becsapódó bejárati ajtó tudatta vele, hogy ügyfél érkezett. Az ember a kliensek céljában sosem lehet biztos ezen a környéken, ezért kezével megmarkolta a mellette lévő, vaskos tölgyhusángot, és megfordult székén.

Látogatója magas férfi volt, és bár arcát köpenyének mélyen lehúzott csuklyája takarta, valahogy mégis ismerősnek tűnt.

– Elnézést, mein Herr – kezdte. – Segíthetek valami... – Hangja elhalt, ahogy a férfi felemelte fejét, és ő egyszerre felismerte.

– Herr Seymour! – A szavak szinte felszakadtak hirtelenjében kiszáradó torkából.

– Rubert mester! – A hang halk volt, és színtelensége figyelmeztette Hanst, hogy ez még csak a kezdet.

– Én... öö... jaaa! – Az ügynök agya csak úgy zakatolt a nagy igyekezettől. – Nem is tudtam, hogy ön itt van Hamburgban, mein Herr!

Az örgróf ügyet sem vetett a férfirra, kibújt köpenyéből, és azt egy közeli székre dobta. Rubert felső ajka felett apró verítékcseppek gyöngyöztek.

– Jókora előleget, egy féléves bérleti díjat fizettem ki önnek egy városi házra, mely érdemes e névre. Ha jól rémlik, ezer dukátot kapott. – Szavai mellkasának mélyéről morajlottak elő. – Ám legnagyobb döbbenetemre, midőn megérkeztem, azt találtam, hogy embereim egy huzatos, férgekkal teli romhalmazban vannak elszállásolva.

– Faulder-vár? – Rubert hangja döbbenetet sugallt, s elképedve ráncolta homlokát azon a leíráson, amit az angoltól hallott. – Hát amikor legutóbb fenn jártam...

Maxim nyersen a szavába vágott: – Biztosra veszem, hogy legutolsó lakója valamelyik keresztes hadjárat során halt meg.

– Természetesen, mein Herr, nyilván ön is emlékszik rá, hogy

megállapodásunk úgy szólt, amennyiben ön nem venné igénybe a házat az év fordulója előtt, akkor én a továbbiakban felelősséggel nem tartozom, s itt oly hírek terjengtek, hogy ön szerencsétlenséget szenvedett.

Maxim egy lépést tett felé, mire Hans a hosszú asztal túloldalára sietett. – El kell ismernem, nemigen hallottam hízelgő véleményt magáról. Tudomásom van róla, hogy talán úgy egy évvel ezelőtt, a Hanza bizonyos tagjai ingatlanokat szerettek volna egy másik városban, és szép summát fizettek egy ügynöknek, hogy ezeket megszerezze számukra. Amikor aztán szerették volna átvenni birtokaikat, kiderült, hogy nem fizettek értük, ügynöküknek pedig bottal üthették a nyomát. A Hanza bosszúálló népség, és nem szokták a dolgot a törvények útján intézni. Ha netán a fülükbe jutna, hogy ez az ember hol található, attól tartok, szörnyű szándékkal csapnának le az illető személyre.

Bár boltjában hűvös volt, Rubert mégis egy zsebkendőt vett elő, hogy reszkető kézzel megtörölgesse verítéktől csillogó homlokát. Ez az ember nagyon jól tudta, miként lehet őt meggyőzni.

Maxim lehalkította a hangját, és egészen bizalmas hangnemet ütött meg: – Engem aztán a Hanza egy cseppet sem érdekel. Zömében kegyetlen, szívtelen pénzhajhászok. Ha tudnék egy becsületes emberről, ki lecsippentett egy-két maroknyit aranyukból, nem verném nagydobra.

– Én... én... én... természetesen, Herr Seymour – dadogta Hans. – Én, miként azt mondotta, egy becsületes ember vagyok.

– Az embereim bérként épp eleget fizettek ahhoz, hogy megvásárolják a Faulder-várat minden birtokával egyetemben.

– Pontosan úgy lesz! – egyezett bele gyorsan Hans, miközben szekrényében kutatott egy irat után, majd miután megtalálta a szerződést, sietve pecsétet ütött rá, és aláírta, majd porral hintette meg, hogy a tintát felitassa, és átadta Maximnek. – Tessék! – mondta diadalmasan. – Ez most már az öné.

Maxim átvette az iratot, átfutotta, majd felemelte, és finoman lefújta róla a port, mielőtt összehajtogatta és zekéjébe dugta. – Ami pedig a városi házra adott előleget illeti...

– Természetesen visszatérítem! – nyelt egyet Hans. – Kiadtam a házat betegeskedő, megözevgyült nővéremnek... persze csak azután, hogy az ön haláláról szóló mesék a fülembe jutot-

tak – tette hozzá sietve. – Tisztességről lévén szó, kétszeres bért nemigen tarthatnék meg.

Maxim lassan rábólintott, mire az ügynök íróasztalától egy erősen megvasalt faládához vonult vissza, ahol hosszasan számolgatta a pénzerméket, majd egy zacskóba tette, és írt egy elismervényt. Miután Maxim ez utóbbit aláírta, Hans a nehéz zacskót átcsúsztatta az asztalon.

– A teljes visszatérítés, Herr Seymour. – Széles mosoly ült arcán. – Miként azt ígértem. Van még valami?

Maxim megemelte a zacskót, majd eltette. Magára öltötte köpenyét. – Igazán élvezet üzletet kötni egy olyan emberrel, ki tisztában van vele, mily értéket képvisel a... öö... a tisztesség.

Hans Rubertből egy hosszú, remegő sóhaj szállt fel, majd végül sikerült annyi bátorságot gyűjtenie, hogy megkérdezze: – Akkor a Hanza nem fogja soha... – Nyelt egy nagyot.

Maxim kurtán odaintett neki. – Tőlem egy szót se – nyugtatta meg a fickót.

Maxim óvatosan lépdelt át a latyakos úton, és betért egy fogadóba. Köpenyéről rázogatta a nedves havat, amikor egy szívélyes hang kiáltott oda neki az egyik sarokból.

– Hé, Maxim!

Seymour kézfejevel megdörgölte égő szemét, és a füstös homályon át meglátta Nicholas von Reijnt, amint épp második szenvedélyének, a jól megrakott asztalnak hódol. Maxim üdvözölte, majd nagy léptekkel átvágott a tűzhelyhez, ahol hosszú percekig ácsorgott, élvezte a lobogó tűz melegét, és igyekezett életre dörgölni dermedt ujjait. Végül aztán odament Von Reijn asztalához, és kezét felemelve jelezte, hogy rendelni akar, majd fogott egy széket, és pontosan a kapitánnyal szemközi helyre húzta.

– Ich möchte Branntwein, Fräulein – mondta, amikor az izzadó, kövérkés fiatal lány, merészen kivágott blúzában megérkezett. Azzal leült, hátradőlt. – Eins heiss Krug, bitte.

– Ja, mein Herr. Danke. – A lány pukedlizett egyet, majd repülő szoknyaival már el is tűnt.

Nicholas von Reijn egy pillanatig figyelmesen nézte társát, miközben egy erősen fűszerezett birkalábat ráogatott. Ha neki kéne megítélnie, akkor azt mondaná, barátját valami bántja. Letette az alaposan lerágott csontot, tányérját félretolta, gon-

dosan megtörülte a száját egy hatalmas vászonkendővel, majd ugyanazzal udvariasan elnyomott még egy harsány böffentést.

– Maxim? – Miután nem kapott választ, Nicholas kissé hangosabban megismételte. – Maxim?

A felszolgálólány letett az asztalra egy korsó gőzölgő, forralt borpárlatot. Lejjebb eresztette tálcáját, és sokatmondóan várakozott.

A lány rosszul időzített megjelenése miatt némiképp ingerülten a Hanza-kapitány megütögette saját erszényét, ami cseppet sem volt jellemző rá, és a lányt egy komor pillantással elküldte. Maxim egy bólintással köszönte meg barátja nagylelkűségét, és belekortyintott a korsóba.

– Szörnyű az idő odakinn, ja? – Von Reijn bólintott, mintegy válaszolván saját kérdésére. – Nem falamí jó nap egy hosszú lofagláshoz.

Maxim egy semmitmondó dűnnyögéssel válaszolt, miközben kezével átfogta a meleg korsót. és ismét szórakozottan nézelődni kezdett. Felrémlt benne hosszú útjának fagyos hidege.

Nicholas tovább kíváncsiskodott. – Az az öreg fár hideg és huzatos lehet egy ilyen napon. A pelső szobák talán kellemeseppek lehetnek... – Az utolsó szót úgy félig-meddig kérdésként tette fel, de Maxim nem kapta be a horgot, csupán szórakozottan bólintott, és ismét kortyintott egyet.

Nicholas von Reijn, a világ tengereit járó kereskedő, ki hét nyelvet beszélt és jól ismerte a különböző kultúrák és viselkedések nüanszeit, most összeszedte minden tudását s képességét, hogy szóra bírja zaklatott barátját. – Ja, ja! De a lány, ő aztán igazán pájos, igaz?

A lassú bólogatás hirtelen abbamaradt. Maxim homloka elsötétült.

Von Reijn várt egy pillanatot. Épp azon volt, hogy merészebben térjen a lényegre, amikor a másik férfi az asztal fölé hajolt, és ahogy könyökével rátámaszkodott, viselkedése megváltozott, feszülten élénk lett és sürgető.

– Nők! Ugyan! Esküszöm neked, barátom, hogy ez a rémes nem az emberiség minden bajának okozója! Eltökélték, hogy porig alázva, kétségbeejtő reménytelenségbe taszítva térdre kényszerítenek minket. Gondolkodásuk ment a józan észről! A méltányosságnak, igazságnak még csak nyoma sincs bennük!

A kapitány széttárta kezét, és nyugtalan mosollyal próbált némi értelmet kisajtolni ebből az ügyből. – A te jegyessed...

Maxim öklével az asztalra csapott. – A pokolba is, Arabella most is a férje mellett van, és helyette a kuzinja került ide!

Saját kitörésétől még inkább felbőszülve Maxim nem vette észre, hogy Von Reijn némán tátogó ajkain ott reszket a kérdés: „Mást hoztak el?”

– Ó, szegény Arabella, ki túlon túl érzékeny, finom és szelíd, mégis ott maradt, hogy kielégíthesse apja mohó kapzsiságát. Bánatában, akarata ellenére kényszerítették rá ezt a frigyet, és taszították egy kéjsóvár csődör oldalára... míg én, ki a tévedésről mit sem sejtettem, rohanok fel, hogy üdvözljem jegyeseimet, és akkor egy dühödt hárpia támad ott rám, ki véremet venné s csontom is szétmorzsolná!

A kapitány arca vörös volt, és bár száját erősen összeszorította, a hasa csak úgy rázkódott a visszafojtott nevetéstől. Lehajtotta a fejét, és szalvétájával sietve kitörölte könnyeit, melyek már az arcán csordultak végig.

– Megmondtam annak a csitrinek, hogy nem küldhetem viszsza, amikor viharok tombolnak a tengeren, de ő eltökélte, hogy nem hagy nyugodni, hogy addig szurkál és piszkál, míg útjára nem engedem! Úgy akarja elérni célját, hogy közben az életemet pokollá teszi.

– Ah-ha! – Von Reijnből csaknem ismét kitört a nevetés, de poharát óvatosan, megfontolt arccal tette le. – Megértem kínos helyzeted, Maxim. De mondd csak, mi fan ezzel a hölgygel? Ki ő? Pizonnyal aki ily pájos és tiszta...

– Bájos? – mondta Maxim már-már nyersen felcsattanva. – Tiszta? A lápon kóborló, éhes farkas is kisebb gondot jelentene. – Kortyintott egyet korsójából, és kedvének javulásával egyenes arányban jött meg az étvágya. Megragadott egy darab húst, és falt egy keveset, míg a kapitány szemébe pillantva észre nem vette, hogy annak kérdése megválaszolatlan maradt.

– A neve Elise Radborne. – Azzal fogta a húst, és ismét harapott egyet. – A Stamfordok kuzinja. Arabella nyilván valami oknál fogva elhagyhatta szobáit, és ez a lány volt ott, amikor embereim, akik nem tudták megkülönböztetni egyiket a másiktól, felnyalábolták és ide hozták. – Homlokát ismét komor ránc redőzte. – Mit kezdjek ezzel a csitrivel, Nicholas? Egyfolytában kihoz

a sodromból, és bár nagyon megkönnyebbülnék, ha elmenne, elvlasztják a fejemet a nyakamtól, ha most visszamerészkedem Angliába.

Nicholas vállat vont. – A fálasz egyszerű, amennyipen szereted, ha a fejed a nyakadon fan, parátom. El kell fiselned a lány jelenlétét, legaláppis még egy ideig. De mondd meg nekem, Maxim. – Alig tudott uralkodni türelmetlenségén, ahogy közelitett első számú szenvedélyének tárgyához. – Miután te nem táplálsz gyengéd érzéseket személye iránt, talán nem lenne elle nedre, ha e hölgy élvezhetné társaságát egy... áh... öö... miként ti angolok mondjátok... egy udfarlónak?

– Mit mondasz, Nicholas? – Maxim kiegyenesedett, és döbben ten meredt barátjára, akiről most azt hitte, hogy megbolondult. De végül is ki ő, hogy irányt szabjon egy másik ember érzéseinek? – Te udvarolni akarsz egy olyan lánynak, mint ez?

– Én a hölgyet... rendkíful élfeze... áh... úgy értem... rendkíful pájosnak tartom. Az pizonyos, hogy természete hefes... ám ugyanakkor fan penne kecs és kellem is. Igazi kihífast jelent ő egy olyan embernek, ki kellő tapasztalattal s türelemmel rendelkezik.

Maxim felhorkant. – Nekem ebbe nincs beleszólásom. Nem vagyok a gyámja. Ha elfogad téged, akkor lelked rajta.

– Nagyszerű – mosolygott diadalmasan Von Reijn. Hátradőlt, majd törére szúrt egy ecetes szilvát, és elmajszolgatta. – Még ma este fisszatérsz?

Maxim a bejárat felé pillantott. Odakünn üvöltött a szél, és úgy kavargott, örvénylett a hó, akár az őrzöngő dervisek, és ez csak még inkább lelohasztotta minden vágját, hogy útra keljen, de nem volt más választása. – Azt hiszem, kénytelen vagyok – sóhajtott fel.

Von Reijn kiválasztott egy sült almát, majd miután meghámozta, jóízűen harapott bele édes, lágy húsába. – Pőségesen van itt étek, parátom, jócskán kell erőt gyűjtened erre az útra. Légy a fendégem. – Egyenesen Maxim elé helyezett egy tálat, melyen egy zsenge, fiatal sült kacs volt, majd várakozásteljesen dörgölte össze a kezét. – Esküszöm – nevetett –, ez a te egész történeted, ismételten meghozta étfágyamat.

Egy ideig némán ettek, élvezték a különböző húsokat és ízeket. Amikor Maxim már nem tudott többet enni, az utolsó fala-

tot borpárlatának maradékával mosta le, és udvariasan visszautasított egy tál vékonyra szeletelt birkahúst. – Többet nem bírok! Az lesz a vége, hogy elalszom a nyeregben.

A kapitány felemelte kezét, hogy egy kissé még tartóztassa barátját. – Akkor addig, amíg még fendégemként tarthatlak számon – lenyelt egy falatnyi kacsát, majd lemosta egy pohár borral –, szeretnék még egy szífességet kérni tőled. Megtennéd, hogy közlöd Elise-zel, a köfetkező pénteken meglátogatnám? Természetesen fizek magammal egy könnyű kis lakomát.

Maxim elnevette magát, majd felállt és vállon veregette Von Reijnt. – Saját összezúzott reményeidet kell majd elviselned, attól tartok, de életem kockáztatásával is közlöm a lánnyal, hogy készüljön fel látogatásodra. – Benyúlt pénzeszacskójába, és elővette azt a bőrzacskónyi pénzérmét. – Rendezném veled adósságot, miként azt egy haldokló baráttal tenném. Meglehet, hogy nem éled túl a megrázkódtatást.

Nicholas neheztelő pillantással nézett rá. – Nem hagyod, hogy túl sok nyereséghez jussak a neked adott kölcsönön, Maxim. Most kénytelen leszek befektetni a pénzt máshová, hogy meg hozza azt a mennyiséget, amit garantáltam.

– Nincs itt semmi gond – mondta Maxim, miközben kiszámolta a pénzt. – Most még több pénzed lesz, amit befektethetsz.

A Hanza-kapitány egy nagyot sóhajtott. – Nem, nincs nehézség. Könnyedén felhasználhatom másnál a befektetésem egy részét. Semmi kétség, az töppet hoz fissa, de azt hiszem, jófal kefesepp élvezetet jelent.

– Élvezetet? – kérdezte Maxim, és kíváncsian pillantott barátjára.

– Ne is törődj a locsogásommal, parátom – mondta kuncogva Nicholas. – Csak add át a lánynak üzenetemet.

Amikor Maxim aznap este visszatért a Faulder-várba, már csaknem éjfélre járt az idő, és a házban minden csöndes és nyugodt volt. Csöndesen bereteszelte a megjavított ajtót, majd felosont a lépcsőn. A lány ajtajához ment, és egy hosszú pillanatig fűlelt. Még egy leheletnyi hangot vagy mozgást sem hallott. Kezét kíváncsian kinyújtotta, hogy ellenőrizze az ajtót, ám az belülről alaposan be volt reteszelve. Elgondolkodva bólintott egyet. Gyanította, hogy így lesz; a lány mindenkor gyanakvó megfontoltsággal ügyel biztonságára, ha ő a közelben van.

Szobájában jól megrakott tűz és kellemes meleg fogadta. Jó sok fát halmoztak fel neki a kandallónál, és egy kis kondér is oda volt készítve, hogy vizet melegíthessen benne a közelben álló, teli vödörből. Felemelte pillantását, és meglepetten látta, hogy emberei, hevenyészve ugyan, de megjavították a tetőt is. A kandalló mellé terítve száradtak a nedves szőrmék, és ágyán az átázott derékalj helyett egy új, szalmával kitömött derékalj volt. Erről eszébe jutott, hogy neki is gondoskodnia kell biztonságáról, és miután a tűz elé terítette köpenyét és zekéjét, szemügyre vette, hogy emberei ez ügyben mit végeztek. Belülről hatalmas gyámfákkal erősítették meg az ajtó keretét, és mellette ott állt egy méretre fűrészelt keresztléc.

Lehúzta átázott csizmáját, majd olyan helyre tette, ahol a kandalló melege lassan szárítja ki. Tett még néhány hasábot a tűzre, mire az vidám pattogással lobogni kezdett. Ingének nyakfodrárt meglazítva, nagy léptekkel bejárta szobáit. Még mindig túlzottan feszült és nyugtalan volt, így aztán szemügyre vette az árnyékszéket meg az öltözőszobát, ahol is elégedetten látta, hogy emberei felhozták ládáit, és ruháit fölakasztották a falba vert szögekre.

Amikor visszatért, megállt a kandalló mellett, egyik kezével a falnak támaszkodott, és meglepetten tapasztalta, hogy a faburkolat megmozdult. A szobának ezt a részét sötétlő homály borította. Ujjával addig tapogatta, mígnem talált egy illesztéket meg egy kis, kovácsoltvasból készült reteszt, melyet ügyesen a faburkolat alá rejtettek. Ezt felemelte, majd addig nyomta a falapot befelé, míg fel nem tárult előtte egy apró, sötét helyiség. Felkapott egy tömzsi gyertyát, a tűznél meggyújtotta, majd visszatért a rejtekajtóhoz, teljesen kinyitotta, és belépett. Aprócska fáklyáját magasra emelte, és látta, hogy a kandalló háta és egy másik fal közötti keskeny kamrácskában van. A szűk helyiségből keskeny lépcsősor kanyargott lefelé. Megtapintotta az oldalán lévő tört, majd engedett kíváncsiságának, és elindult lefelé. Egyemeletnyit ment már, amikor a lépcsőnek hirtelen vége szakadt, és egy rövid folyosóba torkollott. Ott jobbról meleg kövek emelkedtek ki egy fal deszkalapjai közül, melyen egy ajtó látszott, s ez volt innen az egyetlen kijárat.

Maxim talált rajta egy kis reteszt, mely nagyjából ugyanolyan volt, mint a fenti. Meghúzta, és az ajtó egy könnyed érintésre

engedett. Bár épp csak egy résnyire nyitotta ki, alaposan megdöbbsent, mert ez volt az a szoba, melyet az oltalma alatt lévő lány, Elise Radborne lakott.

Kandallójában a tűz már hamvadóban volt, maga a hölgy pedig többretegnyi szőrme alatt, mélyen aludt ágyában. Maxim szélesre tárta az ajtót, és harisnyás lábával zajtalanul ment át a szobán. Magasra emelte a gyertyát, és lenézett a lányra. Elise hosszú szempillái sötét árnyként simultak szép, tiszta arcára, és lány ajkai kissé szétnyíltak, ahogy hosszan s lassan lélegzett mély álmában. Haja, mint valami sötét, kusza glória omlott szét párnáján, egyik elefántcsont simaságú karja a feje fölé hajlítva pihent rajta, s így válla s keblének domborodó felső ívei pórén tárultak a férfi szeme elé. Tekintete elidőzött a lány arcán, s kísértően telt keblein.

Kicsit közelebb hajolt, hogy alaposabban szemügyre vehesse. Álmában a leányzó ártalmatlannak tűnt, mi több, finom vonásaival, selymes bőrével maga volt a megtestesült ártatlanság.

– Talán Nicholas – tűnődött – többet látott meg benne abból, amire én képtelen voltam.

Nem mindennapi szépség; az biztos, hogy élénkebb, elevenebb, mint az áttetszően halovány Arabella.

Maxim odament a kandallóhoz, és óvatosan néhány hasábot tett a parázsló tűzre, majd csöndesen távozott, de közben azért észrevette, hogy a reteszt a lány szobája felőli oldalon eltávolították. Keresett egy kis botot a tűzifa közt, s mintegy elővigyázatossággént, beékelte vele a reteszt, hogy a rejtekajtót a túloldaltól ne lehessen kinyitni. Másnap majd eltünteteti onnan, mivel hasznára lehet, ha ezt az átjárót, legalábbis még egy ideig, titokban tartja.

Felszította saját kandallójának tüzeit is, majd elrendezte ágyán a szőrméket, levetette a még rajta lévő ruhadarabokat, és e melengető fészekbe bújván, álomra hajtotta fejét. Szája ravasz-kás, mindent tudó mosolyra húzódott, ahogy gondolatai visszatértek az iménti látványra. Arabelláról többé nem álmodott.

10. fejezet

Reggel Maxim kinyitotta a jégvirágos ablakot, hogy gyönyörköd-jék a ragyogó táj látványában. Élvezte azt a kellemesen szűrő, bizsergő érzést, ahogy a friss reggeli levegő cirógatta meztelen testét, és kiűzte belőle az álom utolsó maradványait is.

Megborzongott, és nyomban a vállára kanyarított egy gypjű-köpenyt. Kihajolt az ablakon, pillantása messzire elkalandozott, majd lassan visszatért az udvarra és a benne dűledező épületekre. Halvány, fagyos mosoly jelent meg ajkain, ahogy végigpillantott újonnan szerzett birtokán. Már csaknem egy hét telt el Hans Ruberttel való összetűzése óta, de e vétellel egyáltalán nem lett gazdagabb. Ha azt mondjuk, hogy életkörülményeit illetően igen lecsúszott, akkor az enyhe kifejezés; a királynő rendelete szerint nincs joga se vagyonához, se címéhez. Ha valaha is engedélyt kaphat majd arra, hogy visszatérjen Angliába, mint jogos ura mindannak, mit egykoron birtokolt, ahhoz előbb bizonyítékot kell szolgáltatnia Erzsébetnek ártatlanságáról. S ez egyáltalán nem ígérkezett könnyű feladatnak.

Maximben hirtelen kíváncsiság ébredt, és lenézett a torony közvetlenül alatta lévő ablakaira. Ha a kis ravaszdi már fenn volt, és valami turpisságra készült, akkor ennek nem volt látható bizonyítéka. Az ólomüveg táblák a téli hideg ellen zárva voltak, de ahogy nézte, az egyik ablak egyszer csak kinyílt, és a lány jelent meg egyetlen szőrmébe bugyolálva, melyet lazán fogott össze keblein. Ahogy kilódított egy vödörnyi piszkos vizet az udvarra, Maxim rendkívüli jutalomban részesült, hisz egy pillanatra pőrén tárultak szeme elé a lány selymesen rózsaszín keblei.

Maxim fagyos kezét dörgölgette, amiben legalább akkora része volt az örömnnek, mint a szükségnek, és kuncogott magában, miközben érezte, hogy új életerő tölti el.

Egy vidám dallamot füttyörészve becsukta az ablakot, és egy kondér vizet tett melegedni a tűz fölé. Megmosakodott és gondosan leborotválta arcának borostáját, majd kényelmes öltözéket öltött magára, egy szarvasbőr térdnadrágot, sötét harisnyát és egy finom, fehér vászoninget. Ez utóbbira puha bőrzekét vett, és felhúzta hosszú, combig érő csizmáját.

Ahogy elhaladt a lány szobája melletti folyosón, látta, hogy az ajtó most résnyire nyitva áll. Rézkondérok tompa zörgése fordította figyelmét a tűzhely felé, ahogy az utolsó lépcsősorhoz ért. Védencét találta ott, ki a reggelivel foglalatосkodott. Maxim az elmúlt néhány nap során a lehetőségekhez képest távol tartotta magát tőle, már kora reggel vadászni ment, vagy újonnan szerzett birtokát s annak környékét járta be. A lány is tartotta a távolságot, ha Maxim odahaza volt, akkor a szobájába vagy a terem legtávolabbi részébe húzódott vissza. Ezen a reggelen Maxim új szemmel, kitisztult látással nézett rá. Semmi kétség, rendkívül bájos, szép leány, még durva gyapjúruhájában is az. Egy vékony, fakó rongycsíkkal görögmód kötötte feje tetejére haját, s néhány lágyan hullámozó, hosszú hajtincs szabadon hullott vállára. Ezek a sűrű, gesztenyeszín fűrtök tengernyi benyomást olvaszthatnak egyetlen álomképpé egy férfi fejében: miként festhet a lány, midőn csupán hajának glóriája övezi testét. Maximnek egyszer Firenzében alkalma nyílt rá, hogy megnézze Botticelli *Vénusz születése* című képét. Csodálta, hogy a művész mily tehetséggel alkotta meg művét, de itt most annak az istennőnek az emléke eleven élettelt telt meg.

– Örömmel látom, hogy megfogadta tanácsomat, s valami hasznos elfoglaltságnak szentelte magát – szurkálódott Maxim.

Elise felé fordult, és szeméből csak úgy szikrázott a harag. Legszívesebben megmondta volna neki, hogy mily keményen dolgozott, hogy ezt a romhalmazt tisztává varázsolja, de ha oly vak és tompa agyú, hogy nem látja, embereinek hathatós példára és kemény irányító kézre van szükségük, akkor hadd főjön csak saját ostobaságának levében.

– No lám! A háznak jó ura végre kegyeskedett megtisztelni minket jelenlétével ezen a reggelen. Netán hosszabbra nyúlt az éjszakai pihenő, uram? Íme, a lakoma, mi arra készült, hogy királyi kegyednek tessenek. – Azzal a kondérhoz lépett, és kását

löttyintett egy tálba, melyet a férfi elé az asztalra vágott. – Parancsoljon, teljék kedve benne, uram!

– Ez igazán kedves öntől, leány – válaszolt egy könnyed bólintással a férfi. – És való igaz, a látvány, mit nyújt, igen tetszetős. Esküszöm, ha a hölgyek az udvarnál megpillanthatnák öltözékét, nyomban mind szabóikhoz sietnének. Szépséges ruhája elkápráztatja a szemet.

Elise felfortyant. – Úgy ám, ezt is kéne tenniük! Hisz szemükkel látnák uramnak nagylelkűségét. – Karcsú kezével Maxim felé intett. – Lám, mily önmegtartóztatással él, csak hogy mások élvezhessék gazdagságát és védelmét. Nézzük csak öltözékét, mely nem érhet többet, mint... – egy hosszú, nehéz kés hasított át a levegőn és csapott le egy darab kenyeret a vekniből, mely egy fatálcán volt a férfi karja mellett, aki döbbenten rezzent össze. Elise felé fordult, és hitetlenkedő pillantással meredt a lányra. Ha keze egy hajszálnyival közelebb van a kenyérhez, egy ujját bizonynyal elvesztette volna. Elise mosolyogva, félig behunyt szemmel, merészen állta a férfi pillantását mindaddig, míg az végül egykedvűen vállat vont, és akkor a lány befejezte félbehagyott mondatát: – ...legalábbis jó néhány aranyat.

Maxim felhorkant, majd figyelmét egy pillanatra elfordította Elise-ről. Megkóstolta reggelijét: száját utálkozva húzta el. – A szakácsművészete valóban hagy még némi kívánnivalót maga után, leány – csúfolódott. – Tán egy kis só segítene.

– Máris, uram. – Elise elvette tőle a tálat, és a tűzhely felé fordult. Amikor ismét visszalépett az asztalhoz, óvatosan tette le Maxim elé a fatálat. – Tán így jobban kedvére lesz?

Maximet szívfájdítóan csapta meg a frissen mosdott nő illata, ahogy odahajolt hozzá, majd tekintete a lány kebleire siklott, és ott, ahol a ruha kissé elállt, izgatóan villant meg előtte a porcelántökéletességű bőr kísértő simasága. A látvány s az illat meg lehetőszen pusztító hatással volt rá, és hirtelen kavargó izgalom öntötte el, ahogy vére forrósodni kezdett.

Elise felegyenesedett, és némi döbbenettel vette észre, hogy a férfi pillantása követi mozdulatát, mintha tekintete sehogys akarná elhagyni a ruha kivágásánál húzódó völgyet. Elpirult és alattomosan megkérdezte: – Netán azt fontolgatja, uram, hogy pótolja Arabellát?

Maxim gúnyosan válaszolt, mivel nem volt hajlandó kegyel-

mezni neki. – Ez oly feladat, leányom, melynek teljesítésére képtelen lennél, úgyhogy szükségtelen túlzottan feltűzelned hiúságodat. – Válaszával elégedett volt, így hát szájához emelt egy kanálnyi kását és megkóstolta, majd undorodva elfintorodott, és gyorsan egy jókora korty vizet ivott rá kupájából.

– Elég sós, uram? – kérdezte Elise mézesmázos kedvességgel. Már sajnálta, hogy a kenyérrel együtt nem csapta le az ujját.

Maxim dühödten meredt rá, majd felállt székéből, megragadta a tálat, és tartalmát a tűzre vetette. Kimert magának egy újabb adagot a kondérból, majd egy kis sót tett hozzá, és visszament az asztalhoz.

Elise látszólag ártatlanul tenni-venni kezdett a tűzhely körül, rendezgette a dolgokat, néhány edényt elmosott. Aztán fogott egy söprűt, de mintha örület szállta volna meg, először csak apró porpamacsok emelkedtek a magasba a söprű előtt, de aztán, ahogy egyre gyorsabban és erőteljesebben lendítette, egyre nagyobb lett a porfelhő, és egyre magasabbra szállt. Hamarosan hullámzó por vette körül az asztal környékét is. Az őrgrof hirtelen fuldokolni kezdett, majd tenyerével keményen az asztalra csapott.

– Elég volt, boszorkány!

Elise engedelmesen abbahagyta. – Uramnak munkám tán kellemetlenséget okoz?

Maxim köhögött, és kezével próbálta ellegyezni a gomolygó port. – Leülni, ravasz fehérnép, leülni, de nyomban!

– Boszorkány? Fehérnép? – Elise megvetéssel meredt Maximre. Szemöldökét sértetten húzta fel. – Uram, hozzám beszél?

– Igen! – csattant föl Maxim. – És mindazokhoz, kik hozzád hasonlatosak, legyen az szajha, boszorkány, fehérnép avagy úri hölgy! – Széttárta karját, és türelmetlen esdekléssel nézett az ég felé.

– Nincs értelme arrafelé nézni segítség után, uram. Állítom, hogy segítőtársa az ellenkező irányban található.

Maxim epésen meredt rá, majd lassan megcsóválta a fejét, mintha fájdalmas gyász érte volna. – Mondtam én Nicholasnak, de nem hallgatott rám.

– Nicholasnak? – ébredt fel Elise-ben a kíváncsiság.

– Igen Nicholasnak – bólintott Maxim. – Megkérdezte, hogy udvarolhat-e önnek.

– Valóban? – Elise hangja határozottan élesebbé vált. – És ön engedélyt adott neki, uram?

– Ma déltájban érkezik.

Most Elise-en volt a sor, hogy felálljon és az asztalra csapjon. – Igazán kedves volt öntől, hogy beleegyezését adta, Seymour *gazda!*

– Nem adtam én neki semmit, csupán a lehető legjobb tanácsot – felelte egykedvűen Maxim. – Őszintén szólva óvtam őt magától, és figyelmeztettem, öltön pánccelt, ha idejön.

– Ó, maga...! – Indulatos tűz lobbant a lány szikrázó kék szemében. – Hogy merészeli szájára venni nevemet, s becsületesemet mocskolni cimboráival!

Elise sarkon fordult, és elindult a szobája felé. Ha ez a szájtáti fajankó azt hiszi, hogy csatát nyert, akkor feltevéséért még drágán megfizet. Megállt a lépcsőn, és meglehetősen éles hangon közölte kérését. – Felküldené, kérem, Fitchet és Spence-t néhány vödör vízzel? Jó sokkal! Kedvem támadt fürödni.

Dél felé járt, amikor Maxim szobája ablakából megpillantotta Von Reijn kapitányt és kis csapatát, amint közelednek a vár felé vezető úton. Kihajolt, hogy jobban lássa őket. A szeme elé táruló látvány nevetésre ingerelte. Nicholas feltűnően elegáns volt, öltözke oly pompás, akár egy királyé. Dúsan hímzett hosszú kabátjának aranyszálai ragyogtak a napfényben. Kesztyűs kezével fogta a kantárszárat, másik keze csípőjén. Sötétvörös bársony-zekéjéhez puffos térdnadrágot viselt. Tollas kalpagja hetykén ült a fején, és Maxim még onnan a magasból is jól látta azt a drága, szikrázó ékkövekkel díszített aranyláncot, mely a férfi nyakában lógott.

Fényes vértet viselő örök lovagoltak a kapitány előtt és mögött, alabárdjaik világosan jelezték harciasságukat. A csoport nyomában egy meglehetősen gömbölyded szolga haladt, aki a málhás lovat vezette, és az állat hátán mindenféle batyuk, hordók és ládák voltak.

Maxim lement, hogy fogadja vendégeit. A legfelső lépcsőn állt határozott tartással, lábát szétvetette, kezét pedig csípőre tette, miközben élénk szél borzolta rövidre nyírt haját.

– Maxim! – üdvözölte őt harsány derűvel Von Reijn. – Miként megyen sorod ezen a napon, kedves parátom?

– Kellemesen – felelte Maxim. – A reggel kegyes volt, s számtalan élvezetes látvánnyal kedveskedett szememnek.

– Ja, egyetértek, ma igazán csodás folt a napfelkelte – bólintott Nicholas, majd végigpillantott a leomlott falakon és épületeken. – Ámpátor nehéz elképzelni, miként élfeshetsz pármiféle látfányt eppől a romhalompól.

– Az ember sosem tudhatja, szeme hol lelhet elbűvölő csodákra. Hisz meglehet, hogy épp az orra előtt van.

– Hát itt aztán piztosan nem! – jelentette ki meggyőződéssel Nicholas.

Maxim elnevette magát. – Látom, mégis úgy döntöttél, hogy nem hallgatsz figyelmeztető szavamra, és belevágsz ebbe a kockázatos vállalkozásba. Míg ép és sértetlen vagy, szállj le nyergedből, és melegedj fel kissé a kandalló előtt.

Nicholas lesiklott a nyeregből, és a kantárszárat odadobta Spence-nek. Lassan körbefordult, és szemügyre vette az udvart, a dűledező falakat és a beroskadt tetejű melléképületeket.

Közben Nicholas szolgálja felnyalábolt jó néhány edényt, serpenyőt, és nagy zörögve, csörömpölve elindult a vártoronyba.

– Elhoztam magammal Herr Dietrichet, a szakácsomat, hogy lakomát piztosítsak erre az estére – magyarázta Nicholas. – Piztosra feshem, hogy fannak itt néhányan, kik ezt örömmel hallják.

– Az elsőzett zabkásánál bármi jobb – morogta a házigazda száraz hangon. – Az elmúlt hét során bőven volt már benne részem. Látom, erős kísérettel jöttél erre az alig egyórányi útra a várostól – jegyezte meg, miközben fejével az örök felé bökött.

– Az emper sosem lehet elég ófatos. – Nicholas kacsintott egyet, miközben bevallotta: – Az igazat megfálfa, reméltem, hogy ezzel nagy hatást gyakorlok a hölgyre.

– Én meg már kezdtem reménykedni benne, hogy felkészültél a hölgy elleni védekezésre – csipkelődött Maxim. Vendégét barátságosan hátba veregette, majd felkísérte a lépcsőn, be a csarnokba.

– Sötét és paljós ez a hely, az piztos – jegyezte meg Nicholas.

– Ami azt illeti, te most jöttél, miután már némiképp javult itt a helyzet – felelte kissé féloldalas vigyorral Maxim. – Képzeld csak el, hogy milyen lehetett, amikor a lány lépett ide be először.

Nicholas levette kesztyűjét, és lehuppan egy székre, majd

előrehajolt. Könyökét bal térdére támasztotta, ökle pedig a másik térdén nyugodott, miközben fürkészőn pillantott házigazdája arcába. – Nos? Mit mondasz? Fan-e hajlandóság a leányban?

Maxim egy semmitmondó vállrándítással válaszolt. – Ezt nehéz lenne megmondani, Nicholas. Önnön feje után megy, és nem avat a bizalmába.

– De csak megmondtad neki! – erősködött a kapitány.

– Meg.

– És ő nem mondott semmit?

– Semmi olyat, ami szándékaira utalna.

– Ach! – Nicholas kétségbeesett tehetetlenséggel csapott keztyűjével a combjára. – Ez az átkozott pizonytalanság! Pelepusztulok!

Maxim egy közeli asztalhoz lépett, és egy kis mézsört csordított egy kupába, majd odanyújtotta zaklatott barátjának. – Tessék, ez majd erőt ad.

Von Reijn elfogadta az italt, és egyetlen mozdulattal magába döntötte. Intett, hogy még egyet kér, mire Maxim felemelte a kancsót, és ismét töltött a kupába.

– Még sosem láttalak ennyire izgatottnak egy lány miatt – jegyezte meg, majd leült mellé. – Emlékszem, amikor a birtokomra jöttél, figyelmed nem korlátozódott csupán egyetlenegyre...

– Ugyan már, Maxim – mondta szemrehányón Nicholas, miközben szája sarka vidám mosolyra húzódott. – Nagyon jól tudod, hogy én egy igazi szent fagyok.

Maxim szája körül mosoly bujkált. – Tudok a fogadalmakról, melyeket a Hanza-szövetség tagjai tesznek, de sokan vannak köztük, kik saját szájizük szerint értelmezik e fogadalmakat. Igyekeznek meghódítani minden csinos leányt, akin megakad a szemük. – Vállat vont. – Nem az én dolgom eldönteni, hogy bűnös vagy-e. Nagy kópé vagy te születésedtől fogva, és én némi felelősséget érzek a lányért, amiért idehoztam.

– Hát magunk közt, parátom, elismerem, hogy nem fagyok angyal, fan pennem némi gazemperség.

Maxim szája lassan mosolyra húzódott. – Ezt én már egy ideje tudom.

– De a lány, ő más, mint a töppi. Megérintette szífemet.

Maxim csaknem kiesett székéből, miközben gúnyosan felhorkant. – Csak vigyázz! Én figyelmeztettelek, Nicholas. Ha a szíve-

det nyújtod e lánynak, apró darabokra fogja szétszaggatni. Gonosz indulatokkal teli, heves vérmérsékletű leányzó.

– Nem szeltem-e át fele az Északi-tengert? – jelentette ki Nicholas, és lelkesen védelmébe vette a lányt. – Ja, kissé heves vérmérsékletű, ezzel egyetértek, de hogy gonosz indulatú lenne? Csupán a szapadságáért küzd. Te nem ugyanezt tennéd?

– Én legalább hallgatnék a józan észre.

– Hát nem épp az ésszerűség diktálja-e, hogy a lány haza akar menni, és ragaszkodik hozzá, hogy físszafigyék? Az ellene elkövetett tett folt az, mi ésszerűtlen.

– Csupán tévedés volt – ismerte el Maxim kétségbeesetten. – Ha az embereim Arabellát hozták volna el, biztos vagyok benne, hogy ő örömet itt maradt volna.

– Megkérdezted tőle?

Ez az egyszerű kérdés felszította Maxim haragját. – Szándékomban állt. – Pillantását a korsóra fordította, és egy lendületes mozdulattal felkavarta az alján lévő mézsört. – Az esküvő estéjén akartam megtenni. Szerettem volna megnyugtatni és csillapítani félelmét, midőn Bradburyből elragadják. – Ahogy felemelte arcát, homlokát komor ráncok barázdálták, és szája feszes, kemény vonallá merevedett. – Ebben azonban megakadályozott Radborne úrnővel való véletlen találkozásom és az, hogy felismert.

Nicholas felnevetett. – Az a hír járja, hogy Edward most zárt, örök vigyázta ajtók mögött aluszik. Peleplántáltad a rettegés árnyát a jó uraságnak szífépe. – Ismételten könnyes hahotára fakadt, és csak akkor folytatta, amikor Maxim utálkozóan fenyegető pillantásától kísérve végre kijózanodott. – Meglehet, hogy túl merész foltál és túl messzire mentél, talán épp ez folt az oka, hogy a lány utadpa került.

Az őgróf mérgesen felhorkant. – Kezdetektől akadályozta céloamat!

– És pontosan mi is az a cél, Maxim? Mi készítetett ily tetre? Arapella iránti szerelmed folt az, afagy az a fágy, hogy apján posszút állj?

– Én csupán a házasság konzummálását akartam megakadályozni, amíg... – Maxim álla megfeszült, és komoran húzta össze szemöldökét. – Te jó ég, ember, hát azt hiszed, feleségül kértem volna Arabellát, ha gyöngéd szeretetemben nem emelkedik ő a többi nő fölé?

Nicholas hátradőlt, és elgondolkodva nézett barátjára. – Ahogy elmondtad, ő gyönyörű és ugyanakkor engedelmes. Számodra egy ilyen nő tökéletes fálásztás, ha házasságra készül. Simulékony lenne, alkalmazkodó, nem lázadozna és nem lennének ésszerűtlen követeléseai. Én csak azon töprenkedem, parátom, hogy Arapellát vajon eszed afagy szifed fálásztotta.

– Bizonyos vagyok benne, hogy ágyékunk gyümölcse egy igazi dinasztia lett volna – mondta Maxim fogcsikorgatva, hasztalan, de makacs elszántsággal.

– Nem hipáztathatod a hölgyet, amiért más férj után nézett. Téged halottnak hittek.

– Edward telhetetlen mohósága kényszerítette Arabellát arra, hogy hozzáménjen Relandhez – makacskodott Maxim.

– Ugyan már, pajtás – unszolta Nicholas szelíden. – Csaknem halott foltál, amikor empereid a hajómra hoztak. Ramonda érdeme, hogy az útra életpen tartott, de közel egy hónappa telt, mire újpól járni tudtál.

– Ne gondold, hogy oly nekikeseredett vagyok, hogy ne tudnám értékelni azt aényt, hogy élek!

Nicholas egy hosszú pillanatig hallgatott, majd fojtott, izgató hangon azt dünnyögte: – Ha falóban kedfes az életed, parátom, akkor ófa intenélek egy másik ügyben is.

Házigazdája felnézett, és kíváncsi érdeklődéssel várta, hogy folytassa.

A Hanza-kapitány ezt meg is tette. – Találkoztál Karr Hilliarddal, a céh nagymesterével?

Maxim igenlő válaszként biccentett fejével. – Angliából való visszatértem során fedte fel magát előttem. Valószínűleg tudod, hogy az ő hajóján utaztam.

– Karr Hilliard sok Hanza-hajó tulajdonosa, és a nyereséget nagyon komolyan teszi. Ő a Hanza ágense a nyáron tartandó, köfethező diétaig, amikor is falószínűleg újból megfálásztják. Fitathatatlanul ő a leggazdagapp és kifételesén nagy hatalommal píró személyisége a szövetségnek.

Maxim tartózkodó maradt. – Azt mondta, keressem fel, ha valamikor Lübeckben járnék. – Benyúlt zekéje alá, és elővett egy viaszpecsétet, melyben benne volt egy pecsétnyomó lenyomata. – Ezt adta nekem, hogy adott esetben bebocsáttassak hozzá.

Nicholas elvette a pecsétet, és szemügyre vette, mielőtt benyúlt volna inge alá, hogy előhúzzon egy aranyláncot, melyen egy réz pecsétnyomó volt. A pecsétnyomó kisebb volt, de a lenyomata ugyanaz. – Ez a Hanza pecsétje. A Hanza minden kapitányának fan egy, és esküfel kell megfogadni, hogy mindenkor magunknál tartjuk. – A viaszlenyomatot visszaadta Maximnek. – Ez sok ajtót nyit meg előtted. A mérete elárulja fontosságát. Eddig még nem mondtam neked, hogy Karr Hilliard mindezek mellett még a legfeszélyesebb ember is, akit valaha megismertél. Pusztá gyanú alapján is párd alá küldött már számos empert. Lübeckpen hatalma korlátlan, és ő sokkal inkább elkötelezettje az ügynek, mint jómagam, parátom. Karr Hilliard olyasfalaki, akifél ófatosnak kell lenni; egyike azoknak, kik elsőként vesznek részt fiataljaink peavatási szertartásában... és meg is ölt már néhányat, mifel az ésszerűség határait átlépő própáknak fetette alá őket. Gonosz lelkű ember, és tudomásomra jutott, hogy Lübeckpől érdeklődött a te hamburgi tartózkodásod okai iránt.

– Miért érdekelném én őt? – kérdezte Maxim, miközben tekintete kupájába mélyedt.

– Gyűlöli, ami kikötőinkkel és kereskedelmünkkel történik – jelentette ki Nicholas. – Lassanként kiszorulunk, és ez létünket feszélyezteti. Száz éve még mi uraltuk a kereskedelmet a Baltitengertől a Földközi-tengerig. Most fizont már az életben maradásért küzdünk. Erzsépet ellenzi *kontonjaink* jelenlétét Angliában, és ezért Hilliard megorrolt. Már két hajóját feszttette el, s ezt a kalóz, Drake számlájára kell írni.

– Figyelj, jól tudod, hogy magam sem rajongok Erzsébetért az után az igazságtalanság után, ami engem ért – mondta Maxim. – De nézzünk szembe a tényekkel, a Hanza az elmúlt kétháromszáz év során, hatalmas monopóliumaival csaknem teljesen megfojtotta az angol kereskedelmet. Legalább ily hosszú ideje nem fizetnek se vámot, se adót Angliában. Amióta III. Edward király kölcsönt vett fel a szövetségtől, és elzalogosította a koronaékszereket, az angol kereskedők még saját szülőföldjükön is hátrányt szenvednek. Edward dekrétuma egy időre teljes hatalmat adott a Hanzának, ám valahányszor angol tengerészek merészkedtek egy Hanza-kikötőbe, nyomban börtönbe vetették őket. Meglehet, Erzsébet nem felejtette el azt a kilencvenhat angol halászt, kiket Bergennél fogtak el, és kezüket-lábu-

kat összekötözve, szövetségednek tagjai a tengerbe hajították őket.

– Parátom, ne hagyd, hogy Hilliard ilyes dolgokat halljon tőled. Azon nyompan elfogatna, mint kém.

Maxim csipkelődve mondta: – Ha az volnék, ha egy küldetés teljesítése végett jöttem volna, akkor mindenesetre furcsa, hogy Erzsébet embereinek csaknem sikerült kioltaniuk életemet, mielőtt a tervet végrehajthattam volna.

– Parátom, én lennék az első, ki tagadnám, hogy te Erzsébetnek dolgozol, Karr Hilliard azonpan ennek ellenére is feszélyes ember. Ha el tudná érni, akkor saját céljai érdekében Máriát ültetné a trónra. – Nicholas egy pillanatra elhallgatott, vonakodott folytatni, de tisztában volt vele, hogy milyen veszély fenyegeti barátját, és aggodalmát nem tudta elnémítani. – A Throgmorton-féle gyilkos összeesküvés igencsak felkeltette az érdeklődését. Kétségkífül érdekelné egy hasonló terf kidolgozása, melynek segítségével megszabadulhatna Erzsébettől.

– Tudja, hogy engem felségárulással vádoltak? – kérdezte óvatosan Maxim.

– Ja, tudja, és azt hiszem pont ezért érdeklődik irántad. Lehet, hogy meg akarja fenni szolgálataidat.

– Csak kérdeznie kell, s én elmondom neki, amit tudni óhajt.

– Hilliard ófatos ember is, Maxim. Pizalmatlan az idegekkel, úgyhogy először alaposan kikémleltet téged, mielőtt állalná a kockázatot.

Maxim meglendítette karját, és végigmutatott a termen. – Látsz itt örököt lapulni a homályban? Nincs nekem semmim; vagyonomtól megfosztottak. Mit védelmeznék?

– A legpecsesepp tulajdonodat, parátom. Az életedet.

Maxim némán kortyolgatta mézsörét, és hosszú ideig egyikük sem szólt egy szót sem. Nicholas kezdett türelmetlenné válni, a lépcső felé pillantgatott.

– A lány tudja, hogy megérkeztem?

– Ablakai az udvarra néznek. Figyelmét nem kerülhette el érkezésed. Nyilván türelmedet teszi próbára.

Nicholas felpattant székéből. – Fölmegyek a leányért!

– Nem tanácsolom, hogy felbosszantsd – dűnnyögte korszájába Maxim. A lépcsőt figyelte, amelyen megjelent egy selyempapucs és egy kék bársonyszoknya szegélye. Ahogy a lány teljes

egészében a látóterébe került, könyökét a faszék karfájára támasztotta, hüvelyk- és mutatóujját pedig az álla alá, amivel ügyesen megakadályozta, hogy távra maradjon a szája.

A lány búbájosan, kecsesen üdvözölte Nicholast. Törékeny kezét a kapitány karjára tette, és hagyta, hogy a férfi átvezesse őt a termen. Ezúttal Maxim is felállt, hogy udvariasságának tanújelét adja, de a lány rá se hederített, miközben fennhangon csodálta vendégének pompás öltözékét. – Hitemre! Elkápráztat csinos megjelenése, kapi...

– Nicholas – ragaszkodott hozzá lelkesen a hirtelenszőke férfi.

– Ahogy óhajta... Nicholas – dűnnyögte a lány kedvesen, és egy apró biccentéssel jelezte beleegyezését. – Igazán megtisztel vele.

Maxim hitetlenül forgatta a szemét. Ennek a furfangos kis néembernek simább a nyelve, mint az Éden kígyójának!

– Azért jöttem ide, hogy egy nagyon is fontos kérdést tegyek fel önnek – bukott ki Nicholasból.

Elise figyelmesen hallgatta a férfi szavait. Nicholas túláradó lelkesedésében a lány elé húzta székét, leült vele szemben, előre-hajolt, és megfogta mindkét kezét. – Drága Elise... sosem találkoztam nővel, ki önnel nagyopp izgalmat és érdeklődést keltett volna pennem... és én már elértem azt a státust a Hanzában, hogy immáron szabadon udfarolhatok annak, akinek...

Elise szája sarka bájosan felfelé húzódott, miközben imigyen ugratta: – Ugyan, Nicholas, nekem úgy rémlik, hogy hajója fedélzetén igyekezett elkerülni, hogy vagyoni helyzetéről bármiféle említés essék. Mi változott azóta?

Nicholas megköszöörülte a torkát, és válla fölött egy pillantást vetett Maximre, aki egy kíváncsi sólyom tekintetével figyelte őket. A kapitány ismét a hölgy felé fordult, és bevallotta neki: – Maxim a múlt héten közölte felem, hogy ön nem a jegyese.

– Ha ezt megkérdezte volna tőlem a hajóján, Nicholas, megmondhattam volna önnek, hogy még csak nem is ismertem ezt az embert – mutatott rá Elise. – De ön oly nagy igyekezettel tartotta titokban elrablóm kilétét, hogy a tévedésnek még a lehetőségéről sem volt hajlandó tudomást venni.

– Nem folt okom feltételezni, hogy Fitch és Spence ennyire melléfog – magyarázkodott óvatosan a Hanza-kapitány. – Mifel

appan a hitpen foltam, hogy ön máshoz tartozik, küzdöttem, hogy a lehető legszemélytelenebb maradjak. – Végigsimította Elise puha, lágy kezét. – Siralmasan kudarcot fallottam.

Nicholas háta mögött Maxim felemelte a kezét, és gúnyosan, némán összeütögette, mintegy megtapsolva Elise produkcióját. Elise szeme összeszűkülte és utálkozva villant rá. Mit meg nem tett volna, hogy letörülhesse azt a gúnyos vigyort a férfi képéről! – Nicholas? – A hangja lágy volt és édes, mire a kapitány nyomban felemelte tekintetét, és Elise zafirkék szemének mélyét fűrkészte. – Lord Seymour beszélt nekem az ön kívánságáról, és öröömre szolgál, hogy egy ilyen úriember látogat meg engem.

– Hoztam önnek egy ajándékot – jelentette be ellágyulva Nicholas. Szétbontotta a nagy, henger alakúra tekert, anyagba burkolt ajándékot, és leterítette Elise elé egy pompás, török szőnyegget. – A szopájába, hogy ófja lábát a hideg ellen.

– Ó, Nicholas, ritka és gyönyörű darab, mit ajándékba hozott!

– Egy ritka és gyönyörű hölgynek – dűnnyögte Nicholas.

– Lenyűgöz nagylelkűsége. Igazán fájlalom, hogy én cserében semmit sem adhatok önnek.

– Az ön társasága oly ajándék, mely számomra a legpecsessebb.

Maxim felállt, látszott rajta, hogy bosszantja őt ez a pár. – Épp elég ideig hallgattam ezt a nyávogást és miákolást – jelentette ki ingerülten. – Megjárom Eddyt, sejtelmem sincs, hogy mikor érek vissza.

– Nem kell sietned – mondta Nicholas, aki örömmel fogadta távozását. – Táfolledetpen is kellemesen elleszünk.

– Ebben biztos vagyok! – felelte Maxim, és még csak meg se próbálta leplezni megjegyzésének epésségét. Távozásának tényét a hangosan becsapódó ajtó jelezte.

– Szegény ember. Még mindig Arabella miatt gyötrődik – jegyezte meg Elise. – Mondja csak, Nicholas, hogy áll a befektetésem?

Maxim aznap este későn tért haza. Fitch és Spence a kandalló előtt egymás hátának dőlve kuporogtak. Egy-egy furkósbotot tartottak a kezük ügyében arra az esetre, ha netán egy kísértet találna előbukkanni, ám amikor a vár ura kinyitotta a bejárati ajtót, rémült üvöltéssel pattantak fel, készen arra, hogy megvédelmezzék őrhelyüket.

Maxim a maga részéről nemigen hitt a szellemekben, de rémült üvöltözésükre még neki is felállt a szőr a hátán. – Elég volt! – csattant rájuk. – Felriasztjátok még a holtakat is!

– Bocsássá’ meg, uram – mentegetődzött Fitch. – Mi itten attó’ rettegtü’k, hogy a hó’tak má’ feriatnak.

– Itt nincsenek kísértetek! – jelentette ki határozottan Maxim, miközben lerántotta kesztyűjét. – Ha én elmegyek, itt kell lennetek a csarnokban, hogy távollétemben megvédelmezzétek a leányt.

A szolgálak bólintottak, összeszedték szalmazsákjaikat és furkósbotjaikat, majd nagy sietve elhagyták a csarnokot. Az emeleten reszkető fény keltette fel kíváncsiságát. Elise szobája ajtajában állt, és a kandalló tűzének fénye világította meg alakját. Egy szőrmetakaró volt vállára terítve, mely alól elővillant alsószoknyájának csipkeszegélye.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi, és elindult a lány felé. Láttá, hogy az reszket, tűnődött, vajon csak a huzat okozza-e. A szeme csupa nyugtalanság volt.

– Álmodtam – sutogta Elise, és úgy nézett körül, mintha megpróbálná elválasztani a valóságot az álmvilágtól. – Álmomban atyámat láttam, amint felhúzzák egy kéménybe. Olyan sűrű volt ott a füst, hogy lélegezni sem tudott, és hagyták ott lógni, hogy megkínózzák.

Maxim elsímított Elise arcából egy hullámos hajfürtöt. – Nicholas nyilván a Hanza rítusairól mesélt magának...

Elise zavartan emelte rá tekintetét. – Tényleg csinálnak ilyesmit?

Egy hosszú sóhaj szállt fel Maxim ajkáról. – Beavatási szertartásaiknak jól őrzött titoknak kellene lenniük, de Nicholas nem mindig tartja be a szabályokat. Ő kívülállónak tekinti magát. Néha nagyon zavarják azok a dolgok, amiket a szövetség tesz, de azért egyfajta lojalitást is érez irántuk. Az édesanyja holland, és Lübeckben él. Az apja már meghalt, de egykoron ő volt a szövetség nagymestere. – Maxim egy pillanatra elhallgatott. – Az az érzésem, hogy egy szép napon Nicholas szakítani fog velük. De hát maga fázik – vette észre Maxim, ahogy a lány görcsösen megremegett. Szélesebbre tárta Elise szobájának ajtaját. A kandallóban már csak pislákol a tűz, és az előrenyomuló árnyak egyre közelebb kúsztak reszkető fényéhez és melegéhez. – Ha megengedi, madame, tennék önnek néhány hasábot a tűzre.

– Ahogy akarja – felelte Elise csöndesen, majd lekuporodott egy székre.

Maxim levette köpenyét, és közben figyelmesen nézte a lányt. Elise, magán érezve a férfi tekintetét, zavartan takarta el egyik meztelen lábát a másikkal. El se tudta képzelni, mit találhatott olyan érdekesnek rajta. Az arca egyre jobban elpirult, ahogy Maxim tetőtől talpig, apránként, alaposan végignézte. Elise nagyon megkönnyebbült, amikor a férfi végre a tűz felélesztésére fordította figyelmét.

Maxim fél térdre ereszkedett a kandalló előtt, felpiszkálta a vöröslő parazsat, és aprófát tett a parázsló kupacra, majd jó néhány hasábbal táplálta az egyre növekvő lángot. – Na, ez elűzi majd a hideget.

– Lord Seymour... – A hangja halknak, vékonykának tűnt.

– Semmi szükség erre a merev szertartásosságra, Elise – biztosította őt Maxim, miközben oldalvást rápillantott. – Különböben sincs már igazán jogom ehhez a címhez.

– Mely helyzetet kétségkívül nagybátyám idézte elő.

– Valószínűleg sokszor hallotta már a történetet – mondta Maxim. – Nem kell elmagyaráznom.

Elise tekintete egyre növekvő kíváncsisággal a férfire tévedt. A lángok egyre magasabbra csaptak a durva hasábok körül, és aranyló fénnel világították meg Maxim határozott, mégis finom metszésű arcélét. A lány nem emlékezett rá, hogy valaha is megnézett volna ilyen alaposan egy férfit, és emlékezete szerint még sosem látott köztük olyat, aki ennyire megtestesítette volna számára a mítoszok Apollóját. A kérdés szinte égette, válaszáért kiáltott. „Lehet egy ilyen ember gyilkos?”

– Sok történetet hallottam már önről, uram, és gyakran eltűnődtem, vajon mi lehet igaz belőle.

Maxim kurtán felnevetett. – Tán balsejtelmek gyötrik, és fél egyedül maradni egy gyilkossal?

Elise maga is meglepődött a válaszában. – Én nem félek magától.

– Nem... ezt én sem hiszem – bólintott Maxim. – Legalábbis ennek még sosem mutatta jelét.

– Nos? – kérdezte makacsul a lány.

– Drága Elise. – Úgy szólította meg, mintha leckét akarna adni neki. – Időnként előfordult, hogy kardot kellett fognom és megölnöm egy-egy embert kötelességem teljesítése közben, akár

a királynő védelmében, vagy épp egy sikátorban, hol saját életem forgott veszélyben, de könyörgöm, higgyen nekem, szép hölgy, én soha nem gyilkoltam meg senkit, különösen nem a saját házamban. Épp hazaértem aznap este, hogy átöltözzem egy ünnepi lakomához, amit Arabella tiszteletére rendeztek. Az egyik szolga közölte velem, hogy a királynő egy ágense vár rám. Amikor bementem, hogy találkozzam vele, ott hevert a kandalló előtt. Úgy tűnt, mintha egyszerűen csak elesett és beverte volna a fejét, mivel egy csúnya seb volt a homlokán, és a kandallópárkány is véres volt, de később kiderült, hogy leszúrták. Épp segítséget akartam hívni, amikor zajt hallottam a loggia felől, és kirohantam, hogy megnézzem, ki rejtőzik odakinn. Az ágenssel négy szemközt kellett volna találkoznom, de Edward később elmondta a királynőnek, hogy látott ott engem az ágenssel. Ebből az következik, hogy nyilván ő volt az, aki a loggián rejtőzködött.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy a nagybátyám bement, miután ön otthagya az ágenst, és leszúrta? Ezt képtelen vagyok elhinni. Edward bácsi sose ölne meg senkit! Túlságosan gyáva ő egy ilyen gaztethhez.

Maxim nevetett a lány őszinteségén. – Én is így vélem, de az nyilvánvaló, hogy engem ő ott látott. Másképpen miért vádolt volna annak az embernek a meggyilkolásával, ha ebben a dologban ő maga teljesen ártatlan lett volna?

– Ugye, gyűlöli a nagybátyámat, mivel úgy véli, önt feketítette be, hogy saját bűnét leplezze? Az biztos, hogy amikor én elhagytam a termet, úgy tűnt, hogy ön meg akarja ölni.

– Nem vágyom rá, hogy Edwardot holtan lássam. Szeretném, ha elszenvedné azt a megaláztatást, amikor lelepleződik, és kiderül róla, hogy hazug, tolvaj és gyáva. Arra nem esküdnék meg, hogy ő gyilkolta meg az ágenst, de afelől nincs kétségem, hogy bűnére előbb-utóbb fény derül. Talán nagybátyja érdekében hálás lehet, amiért most nem tudok visszatérni Angliába.

– Én Edwardnak nem vagyok vérrokona – ismerte be elgondolkodva Elise. – Édesanyám árva volt, és csecsemőként lettek rá a Stamford-birtokon.

– Most, hogy ezt megtudtam magáról, még jobban becsülöm jellemét.

– És mi van Arabellával?

Maxim különös, konok mosollyal válaszolt. – Mindig is rej-

tély volt előttem, hogy volt képes Edward ily pompás lényt nemzeni.

Elise lopva ismét a férfit figyelte, aki most hosszú, vékony ujjait az egyre magasabbra törő lángok fölé tartotta.

– Nicholas tudja, hogyan kell ajándékot adni – jegyezte meg Maxim, miközben fejével a lány ágya elé terített szőnyeg felé biccentett. – Nincs az a pénz, amit meg ne adna azért, hogy boldognak lássa őnt.

– Tudomásomra jutott, hogy az ön pénzén vétetett az a ruha, melyet ma délután viseltem... – Elise szép szemöldökét felhúzáva, döfött egyet a férfin, midőn megkérdezte: – Vagy netán ezt az ajándékot kárpótlásnak tekintsem saját ruháim helyett, melyek elfogatásomkor tönkrementek?

Maxim a lány csípős megjegyzését eleresztette a füle mellett, és a kopott gyapjúruhára pillantott, mely egy szögön lógott. – Ez az egyetlen ruhadarab, amit itt viselni tud?

Elise kihúzta magát. – Jól hallom, hogy ruhatáram becsmérli, uram?

Maxim felhorkant, ami tökéletesen kifejezésre juttatta véleményét.

Szomorúságot tettetve Elise a keblére boruló szőrmetakaróra szorította finom kezét. – Ezzel elevenembe talált.

Maxim pillantása végigsiklott a lány arcán, és magába szívta annak minden részletét. A lány nem csupán bájos, de van esze és humora is, ami az igazat megvallva, Arabellából mintha hiányzott volna. Ajka lassan mosolyra húzódott. – Holnap elviszem őnt egy varrónőhöz. Ott kiválaszthat majd néhány öltözetet, mely megfelel igényeinek. A varrónő ismer engem, és felveszi majd rendelését, melynek számláját elkészültekor rendezem.

– Lenyűgöz nagylelkűsége, uram.

Maxim elérte a kijelentés maró gúnyosságát, és felállt. – Úgy tűnik, a kelleténél tovább maradtam.

Maxim fogta a köpenyét, és az ajtóhoz lépett, de ott egy pillanatra megállt, és visszanézett a lányra. – Papucsokra és cipőkre is szüksége lesz, hogy a lábát melegen tartsa. Van egy cipész is Hamburgban, akinél beszerezheti mindazt, amire szüksége van.

– Fitchcsel és Spence-szel megyek? – kérdezte ártatlan képpel Elise.

– Azt aztán nem! – felelte kurtán felnevetve Maxim. – Amint

megérkeztek, pillanatokon belül bezárná őket egy libaketrebe. E kitüntető feladatot majd magam látom el.

– Ezek szerint foglyaként fogok megjelenni? Ha ez a helyzet, akkor nemigen várhatja el tőlem, hogy a jelenlétében vessem alá magam a ruhapróbának.

– Ettől nem kell tartania, madame. Én másutt leszek. Biztosra veszem, hogy a varrónő tudja, miként lehet önt fogva tartani.

Maxim megfordult, hogy távozzon, de Elise hangja ismételten megállította.

– Egy pillanatra még, könyörgök, uram. – A lány nyugtalanul tördelte a kezét, ahogy Maxim felé fordult. – Szeretném bejelenteni, hogy felvettem egy szakácsot.

A férfi gyanakvón húzta össze szemöldökét. – Valóban? És ha szabad kérdenem, hol találta ezt a szakácsot?

– Nicholas átengedte nekünk az övét.

– Semmi kétség, Nicholas nem engedte volna át nekem szakácsát, ha cserében nem kap ígéretet valami finomságra, amit, úgy tűnik, ön kész volt készségesen megadni neki... – A hangja vádlóan élessé vált.

– Ön csupán a pénzét félti – vádolta meg őt Elise pimaszul. – Az eszébe se jut, hogy éhen is halhattunk volna, ha arra várunk, hogy *maga* keressen nekünk szakácsot! Nicholas rendkívüli nagylelkűségről tett tanúbizonyságot, midőn *saját* szakácsát engedte át, hogy *önnek* dolgozzon.

– Gondolja *maga*! – csattant fel Maxim. – Hisz még azt sem veszi észre, hogy Nicholas magát akarja...

– Hogy a felesége legyenek! – fejezte be a mondatot éles hangon Elise.

Maxim hatalmas léptekkel visszament, és közvetlenül Elise előtt megállt. Tekintete közvetlenül a lány szemébe szórta villámain, és ahogy választ adott Elise-nek, hangja fokozatosan dühödt üvöltéssé erősödött. – Azaz, hogy a *kedvese legyen!*

Most már Elise szeme is szikrázott a dühtől, és minden erejét összeszedve, kezét a férfi kemény mellkasának nyomta, és taszított rajta egyet, de Maxim konokul megingathatatlan maradt, Elise pedig csak annyit ért el, hogy takarója lecsúszott mezítelen válláról. Mindazonáltal egy ilyen felháborítóan ördögi lény közelségében Elise mit sem törődött külsejével, miközben püfölte a férfi mellkasát. – Kifelé! – követelte. – Ki innen!

Maxim tekintete lesiklott oda, ahol a finom ing rásimult a lány telt kebleire. A haloványan meredő csúcsok nekifeszültek az alsóruha pókháló finomságú anyagának. Az a tény, hogy ilyen hanyagul fel meri fedni magát előtte, megmagyarázhatatlan haraggal töltötte el. Ilyen szemérmetlen? Buja? Ha előtte így felfedi magát, akkor miféle kincseket tárhat Nicholas szemei elé?

Dühét hamar felülmúlta a gyorsan növekvő szenvedély, mely aztán még nagyobb haragra gerjesztette. Arcizmai megfeszültek, ahogy duzzadozó vágyai ellen küzdött. Ám felforrósodott vére előntötte ágyékát. Kora délután egy tökéletes hölgyet látott, ki gyöngéd volt, kedves és gyönyörű, és ő zaklatóan vonzónak találta. Most viszont egy tüzes, szenvedélyesen kíváncsú kis perszóna állt előtte, ki nem csekély mértékben keltette fel étvágyát. Hirtelen dühödt vágy kerítette a hatalmába, hogy megragadja ezt a leányt, és enyhítse vele kiéhezett szenvedélyét. A lány bódító illata felkorbácsolta érzékeit. – Mit képzelsz, hogy én egy istenverte eunuch vagyok? – kérdezte éles hangon. – Fedje be magát, de nyomban, még mielőtt kiontom szűzi vérért!

Elise rémült dőbbenettel szisszent fel, majd lángoló arccal vállára kapta a szörmetakarót.

– Angliába mentem arámért, és ha maga nincs, akkor most egy szerető, gyengéd nő lenne itt velem! Imigyen most kielégítetlen férfit vágy mardos, és ha nem lesz óvatosabb, madame, azon kapja magát, hogy ön elégíti ki vágyaimat! Nekem nem szokásom imigyen bánni egy hölgygel, de most, hogy Arabella örökre elveszett számomra, bármely némbert megteszi!

Azzal sarkon fordult, és nagy léptekkel kivonult a szobából. Elise rémült dőbbenettel meredt utána, mígnem benne is láng-ra kapott a harag, és példátlanul nagy tűzzel tombolni kezdett bensejében.

Hogy merészeli ez az ember megbecstelenítéssel fenyegetni?!

Azt hitte tán, hogy ő valami könnyű kis szajha?

Az egekre, holnap megkeserüli még ezt! Olyan szóáradattal bünteti, mely szétzúzza ennek a pöffeszkedő kakasnak önteltségét!

11. fejezet

Az egykori őrgróf lova hátán ült, keze nyergének magas kápáján pihent. Figyelte, amint egy kis madárccsapat szárnyal és lebeg a szélben a völgy felett. Az ég azúrkék volt, csupán egy-egy eltévedt felhő vetette árnyát a földre, amint sietve tovaúsztak a déli szellő szárnyán. Maxim pillantása a távolba meredt, de gondolatai másutt jártak. Lelki szemei előtt egy emlékkép lebegett. Egy lángoló, zafirkék szempárt látott, és dúsan leomló, pompás, gesztenyebarna fürtöket, melyek alig fedett kebleket öleltek körül. A lány szépségének képe egyfolytában űzte, nem hagyta nyugodni. A férfi saját kelepccéjében vergődött. Hosszas önmegtartóztatásának heve már-már odáig sodorta, hogy alig tudott úrrá lenni magán. Csupán rendkívüli akaratereje tartotta vissza attól, hogy belevesse magát abba a hirtelen feltáruló mélységbe, amit az a mindent elsöprő vágy jelentett, hogy a lányt a karjába kapja és az ágyába vigye.

Zaklatott gondolatait nyájasabb témára, egykoron imádott jegyese felé terelte. Nos, ő volt az, ki bájával és csöndes tartózkodásával hívta fel magára figyelmét! Arabella természeténél fogva finom úri hölgy volt, és a nyugodt szépség megtestesülése. Maxim lelke mindig menedéket talált közös emlékeik közt, melyek Arabellával összekötötték. De most azon kapta magát, hogy a kedves szürke szem és a selymesen hullámzó, világosbarna hajfürtök képe halványodik lelkében. Ajkainak vonalára pedig már nem is emlékezett. Arabella emléke nem mozdított meg semmit sem szívében, sem ágyékában.

Maxim próbára tette emlékezetének pontosságát, midőn felidézett magában egy pillanatnyi látványt: két vakító fehérségű keblet hanyagul ölel körül egy szőrmetakaró. A hidegtől csúcsként merednek a bimbók. Látta a lány ajkait, amint lágyan, sze-

liden szétnyíltak álmában. Maxim lelki szemei előtt a vörösesbarna haj sötét glóriaként terült szét a lány párnáján. Pillái puha árnyként pihentek orcáján.

Maxim átkozódott magában, amint rádöbbsent, hogy e képek milyen hatással voltak rá. Egyre nőtt benne a harag és a tehetetlen, kétségbeesett düh, amint fokról fokra tudatára ébredt a benne tomboló váagnak. Küzdött ez ellen a vonzalom ellen, önmaga iránti felháborodással töltötte el. Ki ez a csípős, fullánk-szerű természetű leány, ki mindig útjába kerül, folyvást próbára teszi türelmét, és minduntalan keresztezi terveit? Semmi szüksége rá, hogy megzavarja fejét elbűvölő külsejével és lágyan gömbölyödő idomaival. Olyan ember volt, kinek nincs hazája, a világ előtt számkivetett, és mielőtt visszaszerezhetné vagyonát s helyét a társadalomban, rendeznie kell ügyeit, élete árán is. Nincs ideje, hogy sóvárgó vágyakozás kösse le gondolatait, és egy vonakodó, makacsul akaratos leány után koslasson.

A fekete mén hirtelen izgatottan felágaskodott, mintha megérezte volna gazdája nyugtalanságát. Maxim sarkával megérintette az állat reszkető horpaszát, és a ló nyomban előreszökött. A csődör könnyű vágója elsöpörte azt a kavargó zürzavart, mely Maxim fejében tombolt.

A szirt ereszkedni kezdett, és szélesen elterülő örökzöldek csalitján haladtak át. A folyó, kiszabadulván a meredek sziklafalak szorításából, túlcsorduló vizével elöntötte az alacsonyan fekvő túlsópartot, és mocsaras tóvá szélesült.

Maxim lépésre fogta Eddyt, és figyelmét szántsándékkal a vadászatra fordította. Gyöngéden áthajtotta lovát a sekély vízben, mely jéghideg volt, és a fodrozódó felszín mutatta, hogy a sziklás meder itt megfelelő gázlót biztosít nekik. A túlsóparton leszállt lováról, és egy öreg tölgyfához kötözte. Hátáról előrecsúsztatta íját, majd végét puha csizmájának felső részéhez támasztotta, és egy könnyed mozdulattal felajzotta fegyverét. Az íj húrjára helyezte nyílát, és nesztelen léptekkel közeledett a tó felé, ahonnan halk gágogás jelezte, hogy egy megkésített vadlúdcsapat táplálkozik a nyílt vízben a nádas mellett. Megfeszítvén íját, tévedhetetlenül küldte útjára a nyílveessőt. Egy gúnárt talált el, mely összerendezte, majd szárnyai lassan szétterültek, és csöndes nyugalommal lebegett a szél fodrozta víz színén.

Maxim fölvette a ludat, lábait bőrszíjjal kötözte össze, és zsák-

mányát a hátsó nyeregkápa mögé erősítette. Ekkor a túloldalon, a fák közt valami mozgásra lett figyelmes. Egy szarvas lépett ki a bozótból, óvatosan körülnézett, majd fejét lehajtva inni kezdett. Maxim fél térdre ereszkedett, egy éles, széles hegyű nyilat helyezett a húrra, és Eddy nyaka mögül vette célba az állatot. A becsapódó nyílvevő átdőfte a szarvas szívét, előrebotlott, majd térdre rogyott és egy szemvillanás alatt elterült.

Maxim szomorúan tűnődve vette szemügyre elejtett zsákmányát. Ha nem elég óvatos, őt is így teríthetik majd le annak az igézően csábos kis néembernek kegyetlen nyilai. Úgy ám, az orránál fogva vezetné őt is, mint azt a nagy mamlasz Von Reijnt!

Elise karba tett kézzel állt a nagy teremben. Alaposan felkészült rá, hogy kipróbálja nyelvének élet a vár urának dölyfös büszkeségén, mardosta a csalódottság, midőn kiderült, hogy az nincs odahaza.

Fitch észrevette, hogy a hölgy rossz kedvében van, s az istállóban keresett menedéket. Ott aztán nekilátott, hogy rendbe szedje Elise lovát, miként azt őlordsága meghagyta.

Elise-nek még nem volt kedve visszatérni szobájába. Szükségét érezte egy kis nyugalomnak, midőn elszakadhat a toronytól, és kedvére kóborolhat a domboldalon.

Magára öltötte köpenyét. Zaklatott agyának összefüggéstelen képeiben egyáltalán nem bízhatott, és éjszakai álmának egyetlen részletét sem fogadhatta el igazságként, míg a dolog végére nem járt. Nem volt bizonyítéka rá, hogy apját a Hanza fogta el, ám ennek esetleges megtörténte nagyon is lehetséges volt. Nyitva kell tehát tartania a szemét és a fülét azon városokban, melyeket felkeres, hátha ily módon sikerül megtudnia valamit apjáról.

Elise gyapjúcsuklyáját fejére húzva kilépett a bejárati tornácra, és körülnézett. Bár vakítóan sütött a nap, mely visszatükröződött az ablakokról és a fagyosan kemény hófoltokról, viharos szél-lökések dermesztették a levegőt. Áthaladt az udvaron. Senki sem vette lármásan üldözőbe, midőn átment a hídon, majd átjutván a vizesárkon, azt az ösvényt követte, mely az árkot szegélyezte.

Sűrű túskebokrok állták útját. A felhalmozódott hó lenyomta a szűrös bokrok alatt növe sűrű fűvet, de további ösvénynek nyoma se látszott. Hirtelen valami megszúrta a bokáját, ez megállásra készítette, felemelte szoknyáját és kihúzta a cipőjébe fúródott

tüskét. Arca összerándult, ahogy az aprócska dárda megszúrta az ujját. Meredten nézte ujjá hegyét, miközben agyában ördögi gondolat öltött testet, majd szája komisz mosolyra húzódott. Vajon miként reagálna e várkastély hatalmas ura, ha aprócska tüskékre lelne ágyában? Ó, mily édes a bosszú! S még rettegnie sem kell, hogy a férfi utoléri, még mielőtt sikerülne biztonságba jutnia. Kényelmesen meghúzódhat szobájában, a jól bezárt ajtó megvédi őt.

Hangosan felcacagott, majd szoknyáját felemelve egy kapcsot kilazított, és levette alsószoknyáját. A leggyorsabb módja a tüskék összegyűjtésének, ha egy ruhadarabot végighúzunk a fűvön és a bokrokon, s így azok belefúródnak az anyagba. Ráadásul így közel sem volt olyan fájdalmas, mint ha darabonként szedegette volna le őket. Villámgyorsan gombóccá göngyölte az alsóruhát, hogy megóvja magát az apró tüskék szúrásától, és sietve elindult visszafelé az ösvényen. Most már igyekeznie kell. Maxim bármelyik pillanatban visszatérhet.

Elise megbizonyosodott róla, hogy se Fitch, se Spence nincs odabenn a toronyban, majd gyorsan felsietett lakrészébe. Ott fölkapta azt a fésűt, amit Maxim kegyeskedett neki adni, majd folytatta útját felfelé. Levette a szőrméket az ágyról, felhajtotta a lepedőt, és munkához látott. Óvatosan lefésülte a tüskéket alsószoknyájáról, és az ágybetét durva huzatára rázta őket. Amikor ezzel megvolt, visszahajtotta a lepedőt, és a szőrméket is pontosan úgy tette a helyére, ahogy voltak.

Lábujjhegyen az ajtóhoz lépdelt, majd miután megbizonyosodott róla, hogy a folyosón nincs senki, kiosont. Most már ideje volt készülődni a hamburgi útra. Öltözni kezdett, kedve pajkosan felderült, és egészen boldog, vidám volt, amikor egy kis idő múlva Maxim bekopogott szobája ajtaján.

– Jövök már – kiáltott vissza nyomban, és felkapván köpenyét, kinyitotta az ajtót. Egy pillanatra megtorpant, ahogy a férfi tekintete figyelmesen végigsiklott rajta. – Legközelebb, midőn tekintetével így lecsupaszít, uram, legalább az ingemtől ne fosszon meg – mondta szemrehányón Elise. – A csarnok meglehetősen huzatos.

– Csupán megcsodáltam a ruháját – mentegetődzött Maxim.

– Tisztában vagyok vele, hogy ezen öltözeteket Arabellának szánta – mondta csipkelődve Elise. – De kuzinomnak már férje van, akitől számtalan ilyen drága ruhát kaphat.

Maxim fenyegetően elkomorult. Zavarta, ha Arabellára emlékeztetik. Bűntudat töltötte el. Pedig Arabella volt az, ki feltételezett halála után nyomban másnak nyújtotta a kezét. Ha jobban belegondol, egyáltalán nem gyászolta őt túl hosszasan.

Maxim kurtán a lépcső felé biccentett. – Megyünk?

Elise sebesen végigsuhant a folyosón, és elindult lefelé, míg Maxim döbbsen meredt utána, mivel kissé megzavarta őt a lány sietsége. Hosszú lépteivel hamar utolérte, de Elise nem mert ránézni, mert attól félt, hogy a férfi valami olyasmit pillant meg arcán, ami némiképp a csodálathoz hasonlatos. A férfi igazán elegáns volt, kellemes látványt nyújtott bőrrel kombinált zöld zekéjében, térdnadrágjában, és bár pontosan ő volt az az ember, akit Elise-nek a legtöbb oka lett volna gyűlölni, magában elismerte, hogy nála jóképűbb férfit valószínűleg még sosem látott.

– Engedje meg – mondta Maxim a bejárati ajtónál, miközben elvette Elise-től köpenyét. A lány vállára tette a szőrmével bélelt ruhadarabot, és kinyitotta előtte az ajtót.

Elise-t meghökkentette ez az udvariasság, és kissé zavarba jött, midőn a férfi természetének ezen lovagias oldalával szembesült. Köszönetképpen odabiccentett neki, majd kisuhant az ajtón, és megállt a tornácon.

Odalenn Fitch várakozott Eddyvel, és átadta a szívet őrlődésének, majd visszarohant, hogy kihozza a hölgy hátsóját. Válaszul a ló finom döfködésére Maxim szeretetteljesen simogatta meg az állat bársonyosan puha orrát. Keze egy pillanatra megtorpant, amint ujjai a csődör orránál mindkét oldalán apró, kidudorodó hurkákat tapintottak, majd kissé hátrahajolt, hogy alaposabban szemügyre vegye a karmolásokat. Négy vékonyka csik futott végig mindkét oldalon, mintha egy apró állatka támadásának nyomain lennének. – Hát ez meg mi? – mondta, mintha lovától kérdezte volna. – Mibe keveredtél, öregfiú? Úgy nézel ki, mintha egy macskával kerültél volna összetűzésbe.

Elise úgy érezte, mintha az állat egy pillanatra vádlón nézett volna rá. Lerázta magáról ennek a néma szemrehányásnak a gondolatát, felhúzta kesztyűjét, és lement a lépcsőn. Oldalra pillantott, ahogy meghallotta, hogy Fitch közeledik hátsójával, és döbbsen meredt arra a látványra, ami fogadta. Az biztos, hogy a rövid lábú, zömök, borzas sörényű fehér kanca, melyet

Elise „Angyal”-nak nevezett el, amúgy is szégyenteljes poroszka lett volna bármely nemes hölgy számára, de most, apró csengettyűkkel és színes szalagokkal feldíszítve egészen nevetségesnek tűnt.

Maxim hatalmas hahotában tört ki, míg észre nem vette Fitch zavartan dőbbent arcát. Nyomban magába fojtotta nevetését, mivel rájött, hogy ez az ember valószínűleg a délelőtti java részében keményen dolgozott, hogy a kancát szépen rendbe szedje és elfogadhatóvá tegye a hölgy számára.

Elise-t haragra gerjesztette Maxim hahotája, és nyomban szabadjára is engedte volna dühét, ha nem lett volna tekintettel Fitchre, aki szemmel láthatóan kedveskedni akart neki ezzel a szolgálattal.

Felült kicicomázott hátasára, majd elrendezte köpenyét és ruháját. Az ostorral megcsapkodta lovát, hogy sebesebb iramra ösztökélje, és kilovagolt anélkül, hogy akár egy pillantást is vetett volna kísérőjére. A kis paták már a hídon kopogtak, amikor meghallotta maga mögött a lendületesen ügető Eddy nehezebb patáinak dobogását. Maxim mosolyogva haladt el mellette. Időnként hátra-hátrafordult a nyeregben, hogy megcsodálja a látványt, nevetését visszhangként verték vissza a hegyek.

A dombhátak és az erdők fojtott csendjét csak a kis csengettyűk csilingelésének visszhangja törte meg. Nem volt kellemetlen ez a hang, és Elise azon kapta magát, hogy haragja lassanként eloszlik, ahogy egyre inkább élvezni kezdte a kirándulást. Bár Von Reijn erős kísérete felhívta figyelmét a veszélyekre, ő furcsamód tökéletes biztonságban érezte magát, és eltűnődött, vajon mi lehet ennek az oka.

Figyelmét a férfira fordította, aki bár gondtalanul nyugodtnak tűnt, mégis alaposan szemügyre vett minden egyes bokrot, csalitost vagy bozótost, hol veszély rejtőzhet. Ha felrebbent egy madár, tekintete követte. Ha megmozdult egy ág, megbizonyosodott róla, hogy valóban csak a szél okozta-e. Elise eltűnődött a férfi némaságán és viselkedésének jelentésén. Úgy tűnt, felelősnek érzi magát az ő biztonságáért és kényelméért, és hogy ezekről megbizonyosodjék, többször is hátra-hátrapillantott.

Elise csaknem összerándult, amint eszébe jutottak a férfi lepedője alatt lapuló tüskék, de gyorsan lerázta magáról a lelkiismeret-furdalás e futó rohamát. Sokkal többet is megérdemelne,

mint amennyi büntetést ő róhat ki rá. Mi mindent kellett neki a férfi miatt elszenvednie!

Egy idő múlva Maxim félreállította Eddy-t. Amikor Elise mellé ért, egy pillanatig mellette poroszkált. – Minden rendben, Elise? – kérdezte féltő gonddal, majd miután Elise rábólintott, tovább érdeklődött: – Nem fázik? Nem fáradt el?

Elise ismét szó nélkül, csupán egy fejmozdulattal válaszolt.

– Akkor jó, de ha bármire szüksége van, csak kiáltson.

Elise utánuk nézett. Ló és lovas mintha egyek lettek volna, ám amikor Reland lovagolta a mént, utasításait keményen fogott gyeplő és határozott sarkantyúzás kísérte. A gróf gyakran ostorral ösztönözte a lovat, amire mentségül Eddy nyughatatlanságát és engedetlenségét hozta fel.

Maxim ostort még véletlenül sem használt, és a ló mégis szinte táncolt alatta, mintha örülne gazdája súlyának és társaságának. – Mily gyöngéden érinthet egy hölgyet... – tűnődött magában Elise. Maga is megdöbbsen azon, hogy ilyesmi jut eszébe.

Pillantását a férfi széles vállára emelte. – Úgy tűnik, Maxim szereti megmutatni az erejét. Bárcsak képes lenne megérteni az én...

Gondolatai hirtelen megtorpantak. – Maxim? Ma már másodszor fordul elő, hogy így gondolok rá. Hogyhogy? Lehet, hogy szívem kezd megenyhülni ez iránt az ember iránt?

Elképzelte magát, amint díszes ruhában, a hasonlóképp pompás öltözkű férfi karján belép egy káprázatos terembe. A tömeg elnémul, minden szem feléjük fordul. A hölgyek halkán suttognak, csillogó szemmel csodálják kísérőjét. Elise-t az érzelmek egész áradata öntötte el, mely zöldes árnyalatúvá tette kék szemét. Már tudta a választ, még mielőtt arcát előntötte volna a meleg pír, és nemigen mert tovább időzni e gondolat körül.

Némiképp zavartan hagyta oda képzeletének ábrándos világát. Tekintete azt a kis madárcsapatot követte, mely egy bokorról rebbsen fel. Szántsándékkal idézte fel magában a személye ellen elkövetett sérelmeket, és gondosan addig-addig rágódott minden egyes eseten, mígnem ismét érezni kezdte magában az immáron ismerős és ezúttal örömmel fogadott harag fellángolását. Csupán agyának legmélyéből tört fel egy aprócska, vékony hang, mely figyelmeztette, legyen óvatos. Ezt a heves gyűlöletet gondosan kell ápolnia, hogy életben tartsa, és nem szabad túl

sokat ábrándoznia, ha azt akarja, hogy a férfi mindenért megfizessen.

Elérték Hamburg külső határát, és néhány pillanat múlva már a város zajos nyüzsgése vette körül őket. Maxim mindvégig mellette lovagolt a latyakos utcákon, majd végül megálltak egy kis bolt előtt. Elise nemigen érzett hajlandóságot arra, hogy leszálljon lováról, félt, hogy bepiszkolja ruhája szegélyét. Az utcák a megolvadt hótól latyakosak, sárosak voltak. Igyekezett valamegyest szárazabb helyet keresni, majd nyugtalanul komor pillantását Maximre emelte, amikor az a kanca fejéhez lépett.

– Netán segítségre lenne szüksége? – kérdezte derűs mosollyal.

Elise arca kihívóvá vált. – Netán felajánlja nekem segítségét?

– Igen, madame, épp azt teszem.

A lány kétségbeesése elhalványult. – Akkor örömmel elfogadom.

Maxim lekapta fejről kalapját, és gálánsan bókolt. – Szolgálatára, szép hölgy. – Hirtelen felvillantak fehér fogai, amint szája széles mosolyra húzódott, majd kalapját hetykén visszacsapta a fejére. Egyik karját Elise háta mögé csúsztatta, a másikat pedig a térde alá, és leemelte a nyeregből. Elise-t magasan a mellkasához szorítva néhány imbolygó lépést tett hátrafelé, ahogy csizmája belesüllyedt a sárba.

Elise visszatartotta lélegzetét, és szorosan lehunyta a szemét, miközben arra számított, hogy bármelyik pillanatban elmerülhet az alaposan felkavart, latyakos hóban, de aztán a világ megállapodott körülötte, és minden csendes, nyugodt lett. Óvatosan kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy a zöld szempár egészen közelről mered rá.

Maxim nyugodt alapossággal fürkészte a zafírkék szempár mélységeit, míg Elise rá nem döbbent, hogy rémületében mindkét karját szorosan a férfi nyaka köré fonta.

Látván, hogy a lány arca elpirul, Maxim könnyedén biccenett egyet, és halkán eldűnnyögött mondatával még inkább zavarba hozta Elise-t. – Igazán öröömre szolgált, madame, erről biztosíthatom.

Elise jobb karját elvette, de a ballal nem tudott mit kezdeni, azt ott kellett hagynia a férfi nyakán. Érezte a testéhez nyomódó izmok és bordák keménységét és a férfi karjának biztonságát.

A bolt ajtajához értek. Maxim, továbbra is karjában tartva őt, vállával belökte az ajtót. A boltban letette őt a földre, de olyan lassú gyöngédséggel, hogy Elise körül forogni kezdett a világ. Egy pillanatra el kellett fordítania a fejét, míg minden akaraterejét latba vetve végül sikerült apránként összeszednie magát. Dölyfös pillantással akart a férfira nézni, midőn felé fordult, de akarata nyomban semmivé foszlott, ahogy Maxim egy súlyos erszényt nyomott a kezébe.

– Azt hiszem, pillanatnyilag ennek elegendőnek kell lennie, hogy tisztességgel felruházkodjék – dünnyögte.

Bár Elise fürkésző tekintettel nézett a férfi arcába, nem tudott kiolvasni belőle semmit, ami tápot adhatott volna a büszkeségének. A férfi mosolygó tekintete lágy volt, már-már gyöngéd, ahogy erszényt tartó kezét két erős kezébe fogta.

– Pillanatnyilag be kell érnie annyival, amit ennek az erszénynek tartalma megenged mindaddig, míg lehetőségem nem nyílik rá, hogy ennél gazdagabb ruhatárral ajándékozhassem meg önt.

– Szükségtelen pénzt reám pazarolnia, uram – felelte Elise, visszanyervén rideg kimértséget. – Foglyaként nemigen várhatom el, hogy ajándékokkal kedveskedjen nekem.

Maxim szúrós tekintettel meredt rá. – Amennyiben nincs önben hajlam arra, hogy furcsa, különc öltözékeket válasszon, úgy vélem, hogy amit új ruhákra költ, az nem pazarlás. A választás az öné, és a következményeit is önnek kell viselnie. Bármilyen jobb lehet azoknál a rongyoknál, melyeket a várban visel. Szeretném jobb öltözékekben látni.

Határozott léptek zaja hallatszott a bolt hátsó része felől, és Maxim megfordult, hogy üdvözölje azt a nagydarab nőt, aki most megjelent előttük. – *Guten Tag, Frau Reinhardt. Mein Name ist Maxim Seymour. Ich sei Freund mit Kapitän Von Reijn...*

– Ó, hát persze! – felelt a varrónő pattogó angolsággal, majd túláradó kedvességgel így folytatta. – Micsoda öröm, hogy találkozhatom önnel! Von Reijn kapitány nemrég említette, hogy véleménye szerint ön hamarosan fel fog keresni engem.

– Von Reijn körültekintő előrelátása határtalan – válaszolt jóindulatú kegyességgel Maxim. – Olyan ember ő, ki észreveszi a minőséget, és önt nagyon jó szívvel ajánlotta nekem.

A kerek arcot a büszke boldogság pírja öntötte el. Reinhardt

asszony bár özvegy volt, még nem volt olyan öreg, hogy elkerülje figyelmét egy nyájas modorú angol úriember varázsa. – A kapitány rendkívül kedves, uram, csakúgy, mint ön. – Kezével az Elise által viselt köpeny és ruha felé intett. – Emlékszem, midőn Von Reijn kapitány ezen öltözetet megrendelte nálam. Örömmel látom, hogy viselője mily széppé tette szerény munkámat.

– Asszonyom, most azért jöttünk, hogy megrendeljünk néhány újabb öltözetet. Kérem, lássa el pártfogoltamat mindazzal, amire szüksége van – rendelkezett Maxim.

– Természetesen, uram. A hölgy talán a... – sugallta a kérdést kíváncsisága, ám az illendőség habozásra készítette. Ostoba asszony volna ő, ha azzal tenné tönkre esélyét egy szép nyereségre, hogy nyelvét nem tudja féken tartani. Mindazonáltal ezek ketten rendkívül szép pár voltak és őt mindig is érdekelték a szívügyek.

– Pillanatnyilag az én gondjaimra van bízva. – Maxim megköszönte a torkát, és alaposan szemügyre vett egy keze ügyébe eső kelmét. – Egy véletlen folytán..., természetesen önhibáján kívül, elszakadt nagybátyjától. – Azzal megfordult, és az özvegy kezét kezébe fogván, oly mosollyal nézett rá, hogy az asszonyban nyomban felrémlettek házaseletének gyöngédebb pillanatai, és teljes egészében megfeledezett a felvetett témáról. – Saját biztonsága érdekében – folytatta halkan –, szeretném, ha az ifjú hölgy itt maradna önnél, amíg én vissza nem térek.

– Való igaz, uram, sok veszély leselkedik az utcákon egy ilyen szép, ifjú hölgyre, ha nincs megfelelő kísérete.

Maxim nem mert Elise-re nézni, mert biztos volt benne, hogy vádló pillantással mered rá. – Akkor ugyebár megérti szükségét annak, hogy ügyelni kell reá. Időnként meglehetősen akaratos tud lenni.

– Természetesen, uram. Nem kell aggódnia.

– Jól van, akkor én most távozom. – Maxim most Elise felé fordult, aki sértett komorsággal nézett rá. Arca egyértelműen elárulta, hogy cseppet sem tetszett neki az a mód, ahogy a férfi óvatosságra intette az asszonyt. – Legyen jó gyermek, míg távol vagyok – figyelmeztette őt Maxim, miközben lehajolt, hogy egy könnyed csókot leheljen arcára. Érezte, hogy a lány megmerevedik, ahogy kezét a karjára tette. – Igyekszem, amint tudok, nyomban visszajövök.

– Ó, én biztosra veszem, hogy ön nélkül is nagyon jól elboldogulunk majd, uram – nyugtatta meg őt Elise. – Nem látom semmi okát, hogy sietnie kéne.

– Úgy ám, uram – helyeselt Reinhardt asszony is. – Csak nyugodtan, nem kell sietnie.

Maxim egy kételkedő pillantást vetett Elise-re, és egy cseppet sem nyugtatta meg az ártatlan mosolya.

Miután az ajtó becsukódott a férfi mögött, Elise Maxim kis erszényét a sajátjába tette. Figyelte, ahogy a férfi elvezeti Eddyt meg a sáros, piszkos kancát. Eszerint ha szökni akarna, azt csak gyalogszerrel teheti. – Egyfolytában gyanakszik – tűnődött. – Az ember azt hihetné, hogy örökre foglyaként akar tartani.

Hirtelen Reinhardt asszony felé fordult. – Szeretnék egy üzenetet küldeni Von Reijn kapitánynak. Van valakije, akit elszalaszthatna hozzá?

– Azt hiszem, elküldhetem a szomszéd fiút...

– Remek! Kellően megfizetem. – Elise lehámozta magáról köpenyét, és egy székre tette. Láta az asszony arcán a határozatlanságot, mire felnevetett, és kezét csillapítóan tette a karjára.

– Reinhardt asszony, egészen egyszerű dologról van szó. Bár pillanatnyilag Lord Seymour a... gyámom, pénzemet Von Reijn kapitány kezeli, és ha ki akarom fizetni ruháimat, akkor vele kell kapcsolatba lépnem. Kérem, küldje el a fiút, mi pedig lássunk neki, hadd válogassak.

Reinhardt asszony megkönnyebbülten sietett ki a boltból, hogy megkeresse a fiút, akit egy csekély jutalom ígéretével útjára küldött. Amikor visszatért, látta, hogy vevője már válogat, meghozza azon kelmék közül, melyeket egy külön szekrényben tartott. Rádöbbenvén, hogy a szekrényt nyitva hagyta, ismét pánikba esett, mivel azok az anyagok a legfinomabb, legdrágább kelmék voltak. Csupán a leggazdagabbak engedhetik meg maguknak, hogy azokból varrassanak. Miután kétségei támadtak, hogy a lány ezeket meg tudja fizetni, több vég, jóval olcsóbb anyagot tett elé. – Biztosra veszem, hogy ezek csodásan állnának önnek, kedvesem.

Elise jóindulatúan megnézett mindent, amit Reinhardt asszony elé tett, de mindegyikre határozottan megrázta a fejét. – Nekem azok sokkal jobban tetszenek – mondta végül, és kezével a finom selymekre, pompás bársonyokra és brokátokra mutatott. – Talán valami gond van azokkal a kelmékkel?

– Ugyan, kedvesem, csupán az áruk okozhat némi gondot! Ezek a kelmék nagyon drágák! Biztos benne, hogy meg tudja fizetni?

Elise oldalra fordul, majd szoknyája alól előhúzza pénzeszacskóját, és kivett belőle egy kis kupacnyi aranypénzt. – Ez legyen rendelésem foglalója – nyugtatta meg az asszonyt. – Von Reijn kapitány megerősíti majd, hogy képes vagyok a többit is kifizetni.

A varrónő kezében méricksélte az érméket. Egy pillanatra elfordult, hogy az egyik aranyat fogával ellenőrizze, majd lélegzet-visszafojtva, ujjának egy apró mozdulatával számlálta meg a pénzdarabokat. Mind új volt, ragyogó fényű. Döbbenten emelte fel pillantását. – Foglaló? De hisz ezért akár két ruhát is kaphat ezekből az anyagokból.

– Tökéletesen tisztában vagyok vele, mennyit ér a pénzem, asszonyom, én azonban nagyobb ruhátárat szeretnék. Az utóbbi időben meglehetősen elhanyagoltam öltözködésemet, és ezen az állapoton sürgősen változtatni szándékozom. – Előrehajolt, és szemérmes mosollyal, bizalmasan dűnnyögte: – Tudja, két gazdag kérő is udvarol nekem, és miként azt ön nyilván megérti, társaságukban nem mutakozhatom úgy, mint egy ágról-szakadt.

Kijelentésében volt igazság. Hiszen Nicholas gazdag volt, és valóban udvarolni akart neki. Ő pedig, bár mindig finom ruhákban járt, kissé konzervatívan öltözött. Csak olyasmit vett meg, amit feltétlenül szükségesnek ítélt, és a sötétebb árnyalatokat, a visszafogottabb stílusú öltözékeket kedvelte. Most azonban eltöltötte a vágy, hogy ezen változtasson. Ha Nicholas bemutatja őt a Hanza-szövetség valamely befolyásosabb tagjának, nem jelenhet meg akármilyen öltözékben. Sosem lehet tudni, milyen értesülésekhez juthat egy ilyen találkozó során!

De személyesebb okai is voltak ennek a változtatni akarásnak. Eszébe jutott ugyanis, hogy Arabella mindig nagy figyelmet fordított külsejére, és nem lehet véletlen az őrgróf gúnyos megjegyzése, miszerint ő, Elise nem alkalmas rá, hogy kuzinja helyébe lépjen. E szavakért még alaposan megleckézteti! Ráadásul a férfi világosan a tudtára adta, hogy alantasabb élvezeteinek kielégítésére megfelel. Úgy tűnik, csak kevés nőnek adatik meg az a megtiszteltetés, hogy Maxim imádattal és gyöngéd szeretettel vegye körül.

Reinhardt asszony lelkesedése párhuzamosan növekedett képzeletének egyre erőteljesebb szárnyalásával. Egy ilyen bájos leány egész seregnyi lelkes kérőt vonz majd, és egyáltalán nem túlzott az a feltevés, hogy egy gazdag úriembert kap férjül. Az pedig világos, hogy ha létrejön egy ilyen házasság, akkor a férfi azt akarja majd, hogy ifjú hitvese jól öltözött legyen, s ez a jövőre nézve azt jelenti, hogy a kis bolt valószínűleg még több hasznot hozhat.

– Képesnek érzi magát erre a feladatra? – kérdezte Elise nyájas hangon.

Frau Reinhardt büszkén húzta ki természetes alakját. – Nincs jobb varrónő egész Hamburgban.

Elise végigsimított ruháján. – Azt látom, madame, hogy ön tehetségnek nincsen híján. Ezzel kapcsolatban nincsenek kétségeim, kérdésem csupán arra vonatkozott, vajon képes lesz-e elkészíteni a ruhákat a hónap végéig. Ez nagyon rövid idő.

– Teljes figyelmemet e munkának fogom szentelni – ígérte Reinhardt asszony. – Biztosíthatom, hogy nem fog csalódní bennem, kedvesem.

– Rendben, akkor lássunk neki – mondta Elise. – Még más boltokat is fel kell keresnem...

– De Seymour úr... azt mondta, hogy itt kéne maradnia...

A lány vidám kuncogással utasította el ennek még a lehetőségét is. – Ha óhajtja, madame, elkísérhet, de én eltökéltem, hogy a mai nap folyamán teljesen felszerelkezem, ellátom magam cipővel, kalappal és egyéb kiegészítőkkel is.

Reinhardt asszony nem vitatkozott tovább. A lány világosan az értésére adta, hogy nem lehet őt egykönnyen lebeszélni elhatározásáról.

Nicholas von Reijnt csak jó néhány óra múltán sikerült előkeríteni. A férfi nyomban elindult, hogy megkeresse Elise-t. Amikor végül rábukkant, épp finom bőrök közt válogatott, hogy egy pár csizmát csináltasson magának. A cipészt mámorosan boldoggá tette a megrendelés, és lelkes buzgalommal ígérte meg, hogy a csizmát sürgősen elkészíti, és nyomban kiküldeti a Faulder-várba.

Nicholas elnyomott egy mosolyt, amint a férfi hálás csókokkal illette Elise karcsú ujjait. – Igencsak pearanyozta ennek az embernek a napját – jegyezte meg később a kapitány, ahogy el-

hagyták a boltot. Megrángatta Elise köpenyének szőrmeszegélyét, miközben így ugratta. – És én még azt hittem, hogy fégre itt egy nő, aki képes nőfelni gazdagságát, és sosem pazarolja jelentéktelen apróságokra.

– Jelentéktelen apróságok! Miről beszél, Nicholas? – tiltakozott Elise. – Azon kívül, ami rajtam van, nincs semmi másom.

– Az ön ellátása Maxim dolga. Csak hagyja, hogy mindennel, amire szüksége van, ő lássa el.

Elise állta konokul megfeszült. – Magam fizetem saját ruháimat, és nem veszem igénybe segítségét. Erről jut eszembe... – Benyúlt erszényébe, és kihúzta azt, amit Maximtól kapott. – Szeretném, ha ezt az összeget is magas kamatozással, rövid lejáratú időre befektetné. Van erre lehetőség?

Nicholas döbbsen tártá szét a kezét. – Túlságosan elkényeztettem önt, kisasszony.

Elise szája sarka kedves mosolyra húzódott, ahogy kezét a férfi karjára tette. – Természetesen ez így igaz. Remélni se merem, hogy befektetésem annyi nyereséget hoz, mint amennyit ön adott át nekem. Az az érzésem, hogy ön túlságosan bőkezű volt, és ha most úgy dönt, hogy elutasít, én megértem.

– Elutasítani, önt? – dünnyögte meleg hangon Nicholas, miközben kezét Elise kezére tette. – Ha a szífemet kérné, akkor se mondanék önnek nemet, drága Elise...

Elise elhúzódott tőle, mert a vakító imádat, ami abban a halványkék szempárban csillogott, kellemetlenül érintette, és nem tudta pontosan, hogy miért. Amikor Nicholas a Faulder-várban meglátogatta, az furcsamód felpezsdítette és még bátorította is.

Nicholas kikísérte őt a boltból, és Elise ismét szembe találta magát azzal a dilemmával, amit a latyakos sár jelentett. – Őlorsága elvitte a lovakat, és én itt maradtam gyalogosan.

– Semmi ok az aggodalomra, kedvesem. Nyompan szerzek egy gyaloghintót, hogy piztonságpan jusson el a fogadóig – ajánlotta fel Nicholas. – Ott aztán, amíg Maximre fárunk, szépen megepedélünk.

– Nicholas, ön egy látnok – jelentette ki meleg nevetéssel a hangjában Elise. – Az éhségtől már-már az ájulás kerülget.

– Hogyan, a szakácsom mellett? – utasította vissza Nicholas hangos nevetéssel. – *Nein! Nein!* Inkápp arról lehet szó, hogy megnőtt az étfágya. – A szeme csak úgy csillogott, ahogy fejét

játékosan mozgatva próbálta megítélni, hogy mennyit gömbölyödött a lány alakja a bő köpeny alatt. – Ha joppan meggondolom, talán fissa kéne hoznom Herr Dietrichet. Tönkreteheti azt a látványt, amit annyira megkedveltem.

– Pfuj! Szégyen, gyalázat – szidta meg Elise szemérmes mosollyal. – Ön egyáltalán nem úgy beszél, mint egy szerzetesi életet élő Hanza-kapitány.

– *Ach!* Ön átlátott rajtam, most mit mondhatnék? Tán azt, hogy én a Fräuleinek pártatlan bírása fagyok, és mind közt ön a legtökéletesebb? Ön minden ízében a női nemnek tökélye, ki megtisztel társaságával.

Elise érezte, hogy arcát forró pír önti el, ahogy körülnézett és látta, hogy az emberek megálltak és szájtátva bámulnak rájuk. Az biztos, hogy a Hanza-kapitány zengő hangja figyelmet parancsolt.

– Talán mehetnénk, Nicholas? Attól tartok, hogy feltűnést keltettünk.

– Ön az a ritka drágakő, ami felkeltette figyelmüket – bizonygatta Nicholas. – Az ön szépsége mindenkit megpaponáz.

– Akkor mondja meg nekem, Nicholas, hogy őlordsága miért gyűlöl engem annyira?

– Ugyan, ő fak. Azután sófárog, mit nem pirtokolhat, és nem teszi észre a kincset, mi karnyújtásnyira van tőle. Ha lenne időm, megtanítanám neki, miként kell pánni a nőekkel, de attól tartok, egy ilyen megátalkodottan makacs fickóról ez úgylis leperg.

12. fejezet

Késő délután volt már, amikor a fogadóban meggyújtották a gyertyákat. Maxim hamar megtalálta Von Reijn asztalát: a kapitány öblös nevetése nyomban felhívta magára a figyelmet. Maxim követte Elise nyomát a boltokban. Rájött, hogy a lány vásárlásai az általa adott erszény értékének közel háromszorosára rúgtak, majd amikor megtudta, hogy az utolsó néhány boltban már egy rendkívül figyelmes Hanza-kapitány kísérte, haragja még inkább felkorbácsolódott. Sokkal jobb indulattal fogadta volna a lány költekezését, ha egyszerűen csak belefeledkezett volna a vásárlásba, de élt benne a gyanú, hogy Elise bosszúból tette ezt vele, hogy bolondot csináljon belőle, és csupán azért lépte túl a megengedett keretet, hogy tönkretegye hitelét és jó hírét a város kereskedői előtt. Most pedig itt van, és annak társaságát élvezzi, ki legszívesebben a világot tenné a lábai elé.

Nicholas rajongó szerelmesként hajolt egészen közel Elise csinos kis fejéhez. A lány haja most középen volt elválasztva, két hosszú hajfonatát feltűzte. Arcát a gyertya lágy fénye világította meg, hátulról pedig a kandalló tűzének meleg ragyogása ölelte körül, és e kép maga volt a lány nőiesség.

– Jó estét – üdvözölte őket kurtán Maxim, amint megállt asztaluk mellett.

– Maxim! – kiáltotta nyájasan Nicholas, és felállt, hogy a férfit üdvözölje. – Már azon tűnődünk, hogy fajon hol lehetsz. Jer! Jer, csatlakozz hozzánk, parátom.

Maxim a szíves invitálást elengedte a füle mellett, és miközben lehúzta kesztyűjét, a lányra meredt. Tekintete híján volt minden melegségnek, s Elise, ki magán érezte ezt a fenyegető pillantást, zavarba jött. Ez a szempár még sosem volt ilyen fagyos. Maxim Elise mellé dobta le kesztyűjét az asztalra, majd levette köpenyét, és letelepedett a lány jobbján lévő székre.

– Nyilván nagyon éhes lehet, madame – jegyezte meg száraz hangon, miközben ujjával elgondolkodva dörgölte az arcát. – A boltosoktól megtudtam, hogy ön fáradhatatlan volt a költekezésben. És micsoda dicshimnuszokat zengtek! – Gúnyosan felnevetett. – Ilyet még életemben nem hallottam. Mindnyájan egybehangzóan kijelentették, hogy egy kitűnő ízlésű, finom és bájos ifjú hölgy járt náluk. Csak a legjobbat választotta... az utolsó darabig elvitte mindenből a legjavát!

– Ó, uram, bizonynal akad még egy-két dolog, amit meghagytam nekik – csipkelődött bájosan Elise, midőn rájött, hogy mi az oka a férfi komor hangulatának.

– Az igazat megvallva, talán jobb lenne, ha erről négyszemközt beszélnék. Nem hiszem, hogy ildomos lenne nézeteltérésünket idegenek előtt megvitatni.

– Úgy beszél, uram, mintha mi magunk nem idegenek lennénk, hanem legalábbis húszéves házások – jegyezte meg Elise. – Biztosra veszem, hogy Nicholas korábban is hallotta már önt tombolva dühöngeni, és mivel rá tudta venni őt, hogy részt vegyen a maga gyalázatos emberrablásában, nekem olybá tűnik, hogy maguk ketten már számtalan fondorlatos tervet agyalhattak ki. Nemigen hiszem, hogy a mi kis összetűzésünk a jó kapitányt megrendítené.

Maxim arcizmai a dűhtől megfeszültek. – Most már tudom, hogy óvatosabbnak kellett volna lennem, és nagyobb figyelmet szentelnem ravasz, civakodó természetének.

Elise puha, csábos mosollyal leplezte következő döfését. – Tán nem jogos, hogy én is megkapjam mindazt, amivel Arabellát akarta elhalmozni? Nem szenvedtem tán annyit... sőt többet?

A zöld szempár csak úgy szikrázott a lángoló dűhtől. – Közlöm, hogy alaposan túllépte a kereteket. Pontosan annyit adtam önnek, amennyit megengedhettem magamnak, semmivel se kevesebbet!

– Ugyan már, Maxim – szólt rá Nicholas. – A leány tisztességes... – Hirtelen elnémította egy, a sípcsontijára irányzott éles rugás. Nyilván azért, hogy hallgasson arról az elismervényről, amit ő állított ki neki, igazolván, hogy maga is képes kifizetni mindazt, amit megrendelt. Így aztán hanyagul, egy hamiskás mosollyal folytatta. – Piztosra feshem, hogy e fásárlásnak eredménye gyönyörködtetni fog minket.

– Téged minden bizonnyal! – csattant fel Maxim, s némiképp megdöbbenett az a neheztelő harag, amit egy olyan ember iránt érzett, ki már hosszú évek óta jó barátja volt. Ez az ellenséges indulat, mely egyre erőteljesebbé vált benne, egyenes arányban nőtt a lány iránti egyre mélyülő érdeklődésével, és bár igyekezett ezt a dolgot nem megnevezni, mégis gyanúsan emlékeztetett arra, amit féltékenységnek neveznek.

Maxim hátradőlt székében, és elvette a felszolgálólánytól a sört. Belekóstolt a habzó italba.

Keze fejével megtörölgette szája sarkát, majd tekintetét ismét a lányra fordította. Ezen a lányon kívül még egyetlen nő sem volt képes arra, hogy őt így megzavarja. Miközben bosszút akart állni rajta azért, amit a mai napon tett vele, bensejében mégis ott lüktetett a vágy, hogy sokkal jobban ismerhesse. – A hölgy kijelenté, hogy bosszút áll mindazokon, kik bajt okoztak neki. Jobb, ha vigyázol, Nicholas. Lehet, hogy mindnyájan bitófára jutunk, mire végez velünk.

– Csak ön, uram – nyugtatta meg Elise csaknem nyájasan. – Ön az, ki felelős az elrablásomért! Ön az, kinek a büntetést viselnie kell!

– Ezzel azt akarja mondani, hogy Nicholas élete öntől biztonságban van? – Egy pillanatra elhallgatott, hogy lássa, amint a lány lassan rábólint, majd jóval élesebb hangon megkérdezte: – Ám ha az enyém kerülne a kezei közé, nyomban megpecsétlődne?

Elise beszédes némasággal fordult el tőle.

– Netán megsértettem? – Erre válaszul egy haragos pillantás villant rá a sötét szempillák alól. – Ugyan már, leány, mondja nekem, hogy ez nem igaz, és lássuk, vajon hiszek-e önnek. Azt ígérte, megragad minden alkalmat, hogy meggyötörjön, és vajon nem épp ezt tette-e?

– Ez igaz – ismerte el hűvös göggel Elise.

– Akkor miért gondolnám másként? – makacskodott Maxim.

– Azt gondol, amit akar, uram. Én nem irányíthatom gondolatait, és távol álljon tőlem, hogy megmondjam önnek, rólam miként vélekedjék.

– Tettei bizonyítják szándékát – piszkálódott tovább Maxim, hogy sikerüljön a lányt szóra bírnia. – Ostobaság lenne mást gondolnom.

– Az ostobaság olyan állapot, melyet mindenki maga ér el, miként azt ön oly szépen bemutatta nekünk itt, uram.

Nicholas hátradőlt székében, és kitört belőle a nevetés. Fejét a gerendák felé fordítva, harsogva hahotázott, mivel élvezte, hogy tanúja lehetett annak, ahogy a lány határozottan visszavágott az őrgórnak. A gyengébb nem általában inkább rávetette magát erre a férfira, és vágyaiért esdekelt, miközben saját kegyeiket ígérték neki. Maxim szerette a kemény küzdelemmel járó győzelmet, és semmibe vette azon trófeákat, miket könnyedén szerezhetett meg. Az igazat megvallva, tűnődött Nicholas, miközben a marakodó párt figyelte, ha barátja gondolatait nem kötné le annyira Arabella, akkor ez a lány lehetne vágyainak célpontja.

Nicholas céltudatosan neki is látott, hogy a témát Maxim elvesztett szerelmére terelje. – Azt hallottam, hogy Reland és Appella néhány nappal az esküfőjük után Londonpa ment, és az ifjú asszony egy teljes új ruhatárat rendelt magának, hogy megfelelőképp jelenhessék meg az udfarnál. Azt is hallottam, hogy ez a férjnek egy kisepp fagyonpa került. – Elmosolyodott. – No persze piztosra feshem, hogy ezért méltó jutalmát is megkapta.

Elise felhúzott szemöldökkel fordult Maxim felé, és halkán megjegyezte: – Reland legalább tudja, hogyan kell bánni egy hölgygel.

– Kezdem tán utánozni annak a bugrisnak a viselkedését? Az az ember képes szerelmi örülettel üldözni egy leányt, majd hálát követelni tőle, amiért kitüntette figyelmével.

– Szokása, uram, hogy egy embert akkor fosszon meg jó hírétől, midőn nincs jelen? – kérdezte ártatlan képpel Elise. Bár Maxim megjegyzése nagyon is egyezett saját, Relandról alkotott véleményével, mégsem volt hajlandó megadni neki azt az elégtételt, hogy ezt beismerje előtte. – Netán kémkedett utána, hogy ily jól ismeri hibáit?

Maxim kurtán felnevetett. – Nemigen kell kémkednem egy férfi után, hogy felmérhessem érzéketlenségének mélységeit! – Könyökével az asztalra támaszkodott, majd előrehajolt, hogy tekintete találkozzék Elise tekintetével, amit könyörtelenül fogva tartott a halovány fényben. – Ha tanúja lett volna Reland hencegéseinek, szép Elise, akkor tudná, hogy mit sem törődik a hölgyek örömével, csakis a sajátja érdekli. Mivel henceghet egy férfi, ha szerelme emésztő sóvárgás kínjaitól szenved?

Nicholast elöntötte a nyugtalanság, amint észrevette a lány homlokán megjelenő zavart ráncot, melyen a másik férfi elmosolyodott. Az nyilvánvaló volt, hogy Elise-nek sejtelve sincs róla, hogy Maxim miről beszél.

Nicholas megkönnyebbült, midőn figyelmüket e témáról elterelték azok a hatalmas tálnyi húsok és zöldségfélék, melyeket most letettek eléjük az asztalra. A kapitány várakozásteljesen dörgölte össze kezeit, miközben osztatlan lelkesedéssel tekintett minden egyes fogásra. Nem így az őrgróf, kinek figyelme teljes egészében a gesztenyebarna hajú lányra összpontosult.

– Jer, Maxim – kérlelte Nicholas. – Ez pöségesen elég mindnyájunknak.

– Az biztos – mondta Maxim, amint szemügyre vette az étkekkel teli asztalt. – De én inkább otthon vacsoráznék.

– Otthon? – húzta fel Nicholas döbbenten szemöldökét. – Úgy peszélsz, mintha megszeretted volna a Faulder-fárat.

– Sokkal jobb, mint néhány odú, hol meghúzódtam. Van benne kandalló, mely meleget ad, van ott tisztességes ágy és tető a fejem fölött.

Elise köhögni kezdett, mivel torka hirtelen összeszorult, ahogy a férfi szavai eszébe juttatták azt a csapdát, amit ő állított neki. Egy röpke pillanatig a lelkifurdalás gyötörte, de a bűntudatnak ez a rohama gyorsan eltűnt, midőn úgy döntött, hogy mindez csupán aprócska része annak, amit ez az ember érdekel.

– Megsértesz, parátom, ha fissautasítod fendéglátásomat. No, fegyél... – nyújtotta a kapitány Maxim felé az egyik fatálat – azt mondom, élfezd, mi előtted fan, és ne álmodozz arról, mi táfoli. Ez az asztal itt sokkal gazdagapp.

Maxim kényelmesen hátradőlt székében, és eltűnődött barátja tanácsán. Nem volt oly nehéz elfelejteni azt, mit Angliában hagyott, midőn közvetlenül mellette ily csábító látvány tárult a szeme elé. – Bölcsességed csodálatba ejt, Nicholas – jelentette ki. – Illő, hogy megosszam veled vendégszerető asztalodat. – Elvett a tálról egy szelet malachúst, majd tudván, hogy a kapitány erre vár, a vacsorát egy meghívással viszonzta. – Természetesen, ha időd engedi, el kell jönnöd hozzánk vacsorára a Faulder-várba.

– Örömmel! – fogadta el Nicholas lelkesen az invitálást, majd

maga is előállt egy újabb meghívással. – A jövő hónappan meglátogatom édesanyámat Lübeckben. Mifel édesanyám nem tartaná illendőnek, ha Elise és én magunk utaznánk, remélem, Maxim, elfállalod, hogy kísérőnk legyél.

– Nem hiszem, hogy ennek bármi akadálya lenne – felelte Maxim. – Talán ez az út lehetőséget nyújt nekem arra, hogy míg Lübeckben vagyok, felkeressem Karr Hilliardot.

– Hány életed maradt még, parátom? – kérdezte Nicholas. – Meddig akarsz még packázni a halállal, mikor ismered el fégre, hogy te is csak halandó fagy?

Elise letette villáját, valahogy elment az étvágya. Egyszerűen lehetetlenség, hogy aggódna ezért az emberért, aki erőszakkal vonszoltatta őt el otthonából, Nicholas figyelmeztetésének komoly hangneme mégis valami megmagyarázhatatlan félelemmel töltötte el.

Maxim könnyedén intézte el barátja aggodalmát. – Ugyan, ugyan, Nicholas, komorságoddal csak elrontod a vacsora hangulatát. Oly sok minden van, amiért hálásnak kell lennünk.

– Ja, ez igaz. Én falópan szerencsés ember fagyok. – Oly meleg tekintettel nézett Elise-re, melyet Maxim nem tudott nem észrevenni. Nyilvánvaló, a kapitány egyre szerelmesebb a lányba. Nicholas elnevette magát, és kezével az asztalra csapott. – És te, parátom, úgy tűnik, új életet kezdesz itt kialakítani magadnak Hamburgban, és az nyilvánvaló, hogy örülsz, amiért életben vagy.

– Minden a legnagyobb rendben van – mondta Maxim, miközben elgondolkodva nézett Elise-re. A lány befelé fordult, és Maxim azon tűnődött, vajon merre kalandoztak el gondolatai. Tán elfogatását élte át újból, vagy emlékek bukkantak fel benne, melyek nagyon fontosak neki. – És ön mit mond erre, kisaszszony? Önnek is van oka öröme?

A két szempár most felnézett, majd egy hosszú pillanatig némán kutatta a férfi zöld szemében a gúny jeleit, melyre biztos számított. De nyomát se találta. Helyette őszinte érdeklődést látott, és csendes tiszteletet, mely elismeri, hogy neki is joga van véleményt nyilvánítani arról, mi számára a legfontosabb. – Értékelem azt a tényt, hogy élek – mondta Elise halkan. – Bár ez önmagában nem elég ok arra, hogy az ember boldog legyen. A szív dönti el, milyen értéket képvisel számunkra az a képesség,

hogy lélegzünk és élünk. A titok nem abban rejlik, hogy az ember milyen hírnévre vagy vagyonra tesz szert élete során. A szegények is lehetnek boldogok és elégedettek, annak ellenére, hogy szűkölködnek, míg a gazdagok közt akadnak olyanok, kik menekvésként a halált fontolgatják. A titok a szívben rejlik.

– Ím, egy igazi bölcs – jegyezte meg elcsodálkozva Maxim. Megdöbbsentette, hogy valaki ilyen fiatalon szert tehetett ennyi bölcsességre. Arabellából hiányzott minden ilyesmi. – És mi ég az ön szívében, kisasszony? Mihez kezd az életével, merre, milyen irányba tart?

– Minden vágyam, hogy megtaláljam apámat, és kiszabadítsam – felelte Elise csendesen. – Nem nyugszom addig, míg ez meg nem történik.

– Saját szabadságát meg sem említette – jegyezte meg Maxim.

Furcsamód Elise saját szabadságát már egyáltalán nem érezte oly sürgetően fontosnak. Csak akkor tűnt elérendő célnak, ha apja megmentésére és kiszabadítására gondolt. – Kérdését már megválaszoltam – mondta. – Ön pontosan tudja, hogy ezzel kapcsolatban miként vélekedek.

Nicholas kellemetlenül érezte magát, ahogy a másik kettő, bár nem szándékosan, de kizárta őt a társalgásból. Kortyintott egyet borából, miközben témákon tündődött, mellyel visszanyerheti érdeklődésüket, majd megköszörmelte a torkát. – Ja, fogadni mernék, hogy ez az idő holnapra megfáltozik. Az éfnek fége felé nemigen fordul elő, hogy ily meleg legyen.

Maxim tudatára ébredt udvariatlanságának, és a beszélgetést olyan témák felé irányította, ahol a kapitány is otthonosabban mozgott. – Milyen híreket hallottál a hajóskapitányoktól, Nicholas? Mit mondanak, mi történik a világban?

Nicholas hanyagul vállat vont. – Az éfnek ezen szakápan lassan jár a hír, parátom, de azt hallottam, hogy Antwerpen elestével Erzsépet peleegeyzett, hogy Leicester fezetésével egy nagyopp csapatot küld a holland profinciák megsegítésére. Orániai Vilmos meggyilkolása után Farnese lett Spanyolország poszszuálló sárkánya, és feszélyt jelent Anglia számára. Erzsépet ez ideig tartózkodott tőle, hogy hadat üzenjen Spanyolországnak, de azért tofáppra is űzi játékait Fülöppel, midőn kiküldi hajóit, hogy Fülöp háta mögött elfágják erszényének zsinórját. Tengeri

kopója mindenütt spanyol hajókat keres, és párhol legyenek is, kifosztja őket. Erzsépet nemrég kötött szöfetsége Németalfölddel pizonnyal nyílt összezsapáshoz fog fezetni Anglia és Spanyolország között. – Nicholas kuncogva folytatta. – A spanyoloknak fan okuk félni Angliától, míg ez a nő ül a trónon. Rafasz egy népper, az egyszer piztos.

Maxim elgondolkodva húzta végig ujját korsója peremén. – Úgy tűnik, Fülöp végül bele fog fáradni a hollandokkal való küzdelembe. Ez a harc már legalább húsz éve tart.

– Ja, ő meg az *Inquisitores* megpróbálták távol tartani a kálfinistákat Németalföldtől, miután apja átadta neki a profinciák fölötti hatalmat. A spanyol uralom ott azóta is csatázik, de a háporú okai napról napra szélesednek és egyre bonyolultabbak.

– Te nemigen kedvelheted a spanyolokat, hisz édesanyád holland – jegyezte meg Maxim.

– Ach! Anyám gyűlöli őket! Tizenhét éve a fivérét Alba fér-bírósa fégezte ki. Nem tetszik neki, hogy a Hanza továbbra is kereskedik a spanyolokkal. – Szája félszeg mosolyra húzódott. – Ha ő nem szeretne engem annyira, akkor saját családompan kitaszított lennék.

Az étkezést csöndben fejezték be. Maxim sürgetni kezdte indulásukat azzal, hogy később már veszélyes lenne útra kelni, Nicholas azonnal kíséretül rendelte melléjük két emberét, kik egy közeli asztalnál ültek. Nem volt hajlandó vitatkozni Maximmel, hisz Elise biztonsága mindennél fontosabb volt számára. Maxim nem tehetett mást, követte a kapitányt.

Kapitányuk parancsára a két szolga nyomban elment, hogy hátast szerezzenek maguknak, és elhozzák az őrgróf lovait. Elise egy pillanatra megállt az ajtóban, és a keményedő, havas latyakot nézte. Fel sem pillantott addig, míg Nicholas halkan, elismerően nem fűtlyentett.

– Ja, Maxim, gyönyörű egy kancád fan ott neked... ez aztán egy igazi szépség.

Elise lelki szemei előtt megjelent a zömök, fehér háta, és nyomban fel is nézett, mivel némiképp kételkedni kezdett Nicholas józan ítélőképességében. Döbbenet fedezett föl egy vörösszárga kancát, mely valóban gyönyörű volt. Szép tartású állat volt, össze se lehetett hasonlítani az ő zömök, fehér gebéjével.

Maxim átvette a kantárszárat, és odavezette a kancát Elisehez. – Tán öröme lesz, hogy a másik lovat eladtam, és ezt vettem önnek helyette.

A lány képtelen volt megérteni, vajon miért adta el Maxim azt a kis kancát, hiszen milyen jól mulatott rajta, midőn ő, Elise azon lovagolt. Maximre emelte csodálkozó pillantását, és halkán, mosolyogva azt dünnyögte: – Komolyan meglepett, uram. Nem számítottam öntől ilyesmire. Köszönöm.

Maximnek, akit rabul ejtett a lány szelíd mosolyának szépsége, hisz ilyen mosollyal most nézett rá először, nemigen akaródzott elfordítani róla figyelmét, de mivel Nicholas előrelépett, hogy felsegítse Elise-t, Maxim kénytelen volt visszavonulni. Megigazította saját nyergét, majd lassan simogatta Eddy nyakát.

A férfit valami fékezhetetlen vágy arra sarkallta, hogy máris induljanak. Fogta a kantárt, nyeregbe pattant, majd türelmetlenül megfordult.

Nicholas néma búcsúként finoman megszorította Elise kis kezét. Mielőtt ellépett volna a ló mellől, féltő gonddal összehúzta és megigazította a lány köpenyét. – Most pedig ügyelj rá, nehogy pajpa kerüljete – intette Maximet. – Hamarosan látjuk egymást.

Maxim búcsúzóul hanyagul felemelte a kezét, majd könnyedén megsarkantyúzta Eddy-t, aki lassan, peckes léptekkel megindult. A lány egy pillanatra visszafordult, hogy búcsút intsen a fogadó előtt álló magányos alaknak.

Az éjszaka nyugodt volt, szellő sem rezzen. A hegyek mögött felkelő telihold ezüstbe vonta a világot. Csikorgott a hó a lovak patái alatt. Elise szorosan összefogta nyakán a köpenyét. Maxim biztos kézzel tartotta féken a csődört a kanca mellett. Az izmos állat hajlamos volt rá, hogy ficánkolva táncoljon és csapkodjon farkával. Erős és biztos kéz kellett hozzá.

Fitch nem messze a torony bejáratától letelepedett. A téli alkony lassanként éjbe fordult. A narancsszínű hold a hegyek fölé emelkedett, majd elsápadt, ahogy egyre magasabbra hágott az égen. Fitch rettegett, hogy az éj beálltával a szellemek előbújnak a sírok mélyéből.

Spence azt vallotta, hogy csakis a toronyban találhatók. Az

istállóban lévő szállásán bebújt meleg szőrmetakarói alá, és hamarosan gerendarepesztő horkolással verte fel a csendet.

Fitchre azonban más feladat hárult. Őrá esett az esti őrség, gondolatai lassan szántották a józan ész barázdáit, miközben mesék százain tűnődött. Alig várta, hogy elhagyhassa a tornyot, így aztán amikor Herr Dietrich visszavonult, gyorsan megrakta a tüzet a csarnokban, majd bezárta az ajtókat, és ahogy kilépett a tornácra, felkapott egy tölgyágot, mely akkora volt, mint ő, és olyan vastag, mint a karja. Ezzel járta körbe az udvart, de nem látott semmiféle kísértetet vagy árnyat. Felpillantott a vártoronyra, mely úgy magasodott fölé, akár egy sötét óriás, és ő borzongva fogta össze vállán a szőrméket. Nem tudta eldönteni, a hidegtől vagy valami belső félelemtől reszket-e, mindenesetre szemét a biztonság kedvéért a torony ajtaján tartotta.

Az éjszaka hűvös volt, de őt a szőrmék jó melegen tartották. Szemhéja lassanként elnehezült, feje előrebillent. Nyugtalanul aludt, álmait kísértetek népesítették be.

Az ajtó melletti tartókba fáklyákat tettek, melyek hívogató, meleg fénnel világították meg az éjszakát, és vezették a visszatérőket a birtok felé. A paták koppanását elfojtotta a puha hó, míg el nem érték azt a pontot, ahol a kút közelében a megfagyott víz veszedelmesen síkossá tette az utat. Ott az éles roppanások, ahogy Eddy erős patái áttörték a jeget, úgy visszhangoztak az udvaron át, mintha csontok recsegték volna.

Fitch szeme felpattant, de agyát még a pokoli álmok homálya borította. Éjsötét lovak hátán négy köpenyes, csuklyás szellem jelent meg előtte, mint valami gonosz sereg a pokol legmélyebb bugyraiból. Futni próbált, de elesett, és teljes súlyával elterült a jégen.

Maxim egy élesen felcsattanó parancssal észhez térítette Fitchet. Hirtelen arra lett figyelmes, hogy Elise kancája fölágaskodik, nyilván Fitch zuhanása rémítette meg. A férfi erős karjával elkapta és könnyedén kiemelte Elise-t a nyeregből. A kanca elszabadult, és addig vágatott, míg az egyik ór el nem kapta a lifegő kantárt, és halk szavakkal csillapítgatva vissza nem vezette.

Maxim erősen magához szorította Elise-t, miközben érezte, hogy a nyakába kapaszkodó lány egész testében remeg. A gesztenyebarna fürtök illata beférkőzött agyának minden zugába, és egy pillanatig ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy arcát a lány hajába fúrva elmerüljön e gyötrően édes illat varázsában.

– Jól van? – suttogta, s ajka már-már a lány füléhez ért.

Elise bólintott, majd felemelte fejét, s egy hosszú pillanatilag zavartan nézett a zöld szempárba. Maxim szó nélkül közelebb léptetett Eddyvel a tornáchoz. Fitch, aki tele volt bűnbánattal, és nagyon szeretne volna ostobaságát jóvátenni, most rohanvást sietett Elise segítségére, miközben izgatottan kérte bocsánatát azért a bajért, amit ő okozott.

Maxim elengedte a lány derekát. A fáklyák reszkető, sárga fényében tekintetük találkozott, és egy hosszú pillanatilag némán fonódott egymásba. – Ma éjjel megédesíti álmaimat, szép leány. Ebben biztos lehet.

Elise egyre inkább zavarba jött, s mivel nem tudta, mit feleljen, gyorsan beszaladt a csarnokba. Beviharzott szobájába, miközben csupán egyetlen dologra tudott gondolni. A tuskék! Ha volt tett, amit valaha is megbánt, akkor az az volt, amit Maxim ágyával művelt. Hogy nézzen majd ismét a férfi szemébe? Jobb lett volna, ha nem viselkedik ilyen nagylelkűen! Ha hazafelé is azon a rozzant fehér gebén kellett volna jönnie, az megerősítette volna benne a vágyat, hogy a férfit bűnhődni lássa.

Elise gondosan berendezte az ajtót, hogy szobájába senki se tudjon bejönni. Lehúzta magáról köpenyét, majd járkálni kezdett a kandalló előtt, miközben rettegve gondolt arra, hogy mi fog történni. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre meghalotta a korlát távoli recsenését és egy csizma nyikorgását a lépcső felől. Most már csak idő kérdése, és nyomban hallani fogja Maxim dühödt hangját és valószínűleg öklét, mely az ajtaján dörömböl. Feszült csöndben várakozott, fülét hegyezve figyelte a torony hangjait. Ujjai jéghideggé váltak. Csak telt az idő, és ő lassan vetkőzni kezdett. Teste csupa lúdbőr volt, ahogy meztelenül becsusszant a szőrmék közé, aztán sokáig bámulta a menyegyzetet, miközben várt, és azon tűnődött, vajon miért nem hall még mozgást és mennydörgő üvöltést a fenti szobák felől.

Maxim lehúzta csizmáját, majd nyugtalanul járkálni kezdett a felső terem folyosóján, és időnként ki-kipillantott a keskeny réseken át a mindent elborító sötétségbe. Nem volt kedve aludni. Gondolatai úgy csapongtak, mint az éjszaka vadászó madarai. Agyának minden zugából olyan képek tolultak elő, melyeken Nicholast és Elise-t együtt látta. Talán hagyni kellene Von Reijnt, hogy zavartalanul udvarolhasson neki. Nem ő maga je-

lentette-e ki, hogy nem érdekli a lány, és hallgatásával még bátorította is a szerelmes kérőt? Mégis érezte, hogy szinte óráról órára kelletlenebbül fogadja, hogy egy másik férfi teszi a szépet a lánynak. Döbbenet tapasztalta, hogy egyre erősödik benne az a sürgető érzés, hogy ez a jog egyedül az övé legyen.

Maxim, arcán az elégedetlenség komor ráncjaival, kezét a kőfalnak támasztotta, és kilesett az egyik hosszú, keskeny lőrésen. A feltámadó szél ködfátyolt sodort a hold elé, s így a csillagtalanná vált ég elfeketült. Az éjszaka árnyaiban nem lelt enyhét tépelődéseire, ezért ismét céltalanul járkálni kezdett. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy legjobb barátja udvaroljon Elise-nek. De arra se tudta rászánni magát, hogy ő maga kezdjen udvarolni. Tudta, hogy a lány szemében ő nem más, mint elrablója, a legfőbb gonosz, ki megrontotta életét. Ezt a helyzetet a sors hozta így.

Nem! Maxim megtorpant, midőn végiggondolta a történeteket. Ez nem a véletlen műve volt! Ő maga ötlötte ki a tervet, és ostobamód hitt benne, majd hagyta, hogy hibásan hajtsák végre!

A hold közömbösen folytatta útját az égen, mit sem törődött azzal a viharral, mely Maximben dúlt, és azt sem vette észre, midőn a férfi végül elindult szobája felé. Az üres csarnok csöndjét csupán lépteinek halk nesze zavarta meg. A tűz már szinte teljesen kihunyott a kandallóban. Gyorsan aprófát és néhány hasábot rakott a parázsra, mielőtt vetkőzni kezdett. Csupán fesszes harisnyája volt rajta, midőn szétvetett lábakkal megállt a tűz mellett, mintha egy hánykolódó hajó tatfedélzetén állt volna. Elise-re gondolt, aki már nyilván az igazak álmát alussza, ha-ja szétterül a párnán, selymes pillái halovány bőrén nyugosznak.

Maxim az ágyhoz lépett. Karjával a faragott baldachinnak támaszkodott, miközben gondolatai merészen kalandoztak. Valahányszor a gyapjúruha a lány testéhez simult, Maxim mindig nagyon figyelt, és most a felötlő részletekből lassanként összeállt a kép: ott látta a lányt meztelenül az ágyán. Karcsú teste lágy volt és asszonyi, keblei igézően gömbölyűek és haloványak, combja pedig selymes és forró.

Fejét megrázva próbálta kiűzni agyából a zavaró gondolatokat. Lefekvéshez készülődve a szőrméket fölhajtotta. Azzal az elhatározással ült le az ágy szélére, hogy megpróbálja kiűzni agyából a lány képét legalább addig, míg sikerül elaludnia, de

tudta, hogy ez nehéz feladat lesz. Elise mint valami édes bódulat áradt végig érzékein.

Maxim tehetetlenül felsóhajtott, majd az ágyra vetette magát. Szeme hirtelen tágra meredt és agya nyomban kitisztult az ezernyi apró tűszúrástól. Kipattant ágyából. Zavartan megfordult, majd felkapta a lepedőt, és ahogy kezét végighúzta a derékaljon, arca elkomorult, midőn néhány tűske beleállt a tenyerébe. Kezét a tűz felé tartotta, hogy jobban lásson, és kihúzta az egyiket. Két ujjja közt fogta, miközben szeme az ajtó felé villant.

– Úgy! Tehát a kis ravaszdi még mindig nem adta fel – tűnődött fennhangon.

Vágy ébredt benne, hogy ott és azonnal szembesítse a lányt tetteivel, de aztán megtorpan, és szája lassan mosolyra húzódott, ahogy egy sokkal jobb módszer ötlött fel benne. Gondosan visszahelyezte a lepedőt és a szőrméket, mígnem az ágy ismét érintetlennek tűnt. Az öltözőből kihozott egy szőrmével bélelt köpenyt, azt magára tekerte, majd a kandallóhoz húzott egy hatalmas, magas támlájú széket, és letelepedett. Lábát kényelmesen a meleg kandallónak támasztotta. A vadászkutyát is meg lehet tévesztetni, akármilyen szorosan van a nyomában.

Elise csalódottan ébredt, hiszen eltelt az éjszaka, s ő nem halotta Maxim dühödt üvöltését. Nyilván nem jött le, és nem dörömbölt az ajtaján. Akkor most mitévő legyen, vajon mire számíthat? Egyáltalán biztonságos-e elhagynia szobáját?

Egy szőrmét terített mezítelen testére, és a kandallóhoz rohant, hogy egy rozsdás öreg karddal, amit a toronyban talált, megpiszkálja a paraszat. A szőrme alsó szélét maga alá gyűrte, és letérdelt a kőre, hogy életre fújja a hamvadó zsarátnokot. Forgácsot szórt rá: a halomból vékony füstcsík emelkedett a magasba, majd egy aprócska láng jelent meg, mely mohó élvezettel kapott bele a gyújtósba. Ezután rárakott még néhány száraz hasábot, majd a sarkára ült, és figyelte a lángokat. Elise nekilátott, hogy addig fésülje hosszú fűrtjeit, míg azok laza hullámmal omlanak csupasz vállára. Ha Maxim nem vette volna meg neki azt a kancát... ha nem emelte volna le a megriadt lóról, és nem nyugtatja meg magához szorítva... ha nem beszélt volna hozzá oly meleg, gyöngéd hangon a tornác előtt... akkor talán most nem gyötörné annyira az, amit tett.

Az egyik fatábla kitartó csattogása az ablakhoz csalta. Homlokát az üveghez nyomva meredten nézte ezt az újabb téli napot. Kelet felé az égen száguldva kavarogtak a szürke felhők. Dühöngő, kegyetlen idő ígérkezett.

Fitch épp most jött ki a vártoronyból. Egy váratlan szellőkés elsodorta a kalapját, amit aztán cikázva, összevissza rohangászva üldözött az udvaron át. Elise egy nagy sóhajjal készülődni kezdett, felvette szokásos szürke ruháját, majd nagy búsán lement.

Herr Dietrich felpillantott, és nyájas mosollyal üdvözölte.

Ingerlően, szinte kínzóan finom illatok áradtak a kondérból. Elise-ben felöltött, hogy Herr Dietrich jelenléte nyújthatja számára a legnagyobb biztonságot, mivel ez az ember hűséges Von Reijnhez, és ez okból Maxim talán kénytelen lesz visszafogni dühét a szakács előtt.

A percek lassan vánszorogtak, és a lány idegei egyre jobban megfeszültek. Leroskadt egy székre az asztal távolabbik végénél, és vagy féltucatnyi lehetséges választ talált ki azokra a vádakra, amelyekkel a férfi illetheti őt. Aztán egyenként mindet elvetette. Maxim nem hagyja majd, hogy megpróbálja lecsillapítani, erőfeszítéseit komor szemrehányásaival zúzza majd össze.

Egy fatábla hangjára, melyet a szél kivágott, csaknem felugrott ijedtében. Elise megpróbálta összeszedni magát, hogy felkészüljön arra a pillanatra, amelytől annyira rettegett. Végül valahol odafenn megnyikordult egy ajtó, majd halkan becsukódott, aztán a lépcső felől lefelé tartó léptek zaja hallatszott. Elise lehunyta a szemét, és úgy fülelt. Ez a hang volt közelgő végzetének baljóslatú előjele.

Herr Dietrich nem vette észre zaklatottságát, midőn egy kis korsónyi, rozmaringgal és cukorral fűszerezett, gőzölgő almabort tett elé. Elise hálásan fogta át fagyos kezével a meleg csuprot, és tétován felmosolygott a férfira, mivel nem tudta, hogy mily szavakkal fejezhetné ki köszönetét. Hálás pillantása is elég volt.

– Jó reggelt – köszönt Maxim a lépcsőről, arcán kellemes, meleg mosollyal.

– Jó reggelt, uram – felelte Elise, és az utolsó szót most is azzal a furcsa kis hangsúllyal ejtette ki, amelytől az inkább becsmélésnek s nem tiszteletnek tűnt. Elise bizalmatlanul figyelte, ahogy a férfi határozott léptekkel áthalad a termen. Amikor Maxim megállt a széke mellett, Elise letette bögréjét az asztal-

ra. Ugrásra készen ült, hogy elmeneküljön, ha a férfi fenyegetően viselkedne.

– Pihentnek tűnik, Elise. Jól aludt? – kérdezte Maxim nyájas érdeklődéssel.

– Igen, uram. Nagyon jól, köszönöm – dűnnyögte Elise. Maxim szórakozottan kinyújtotta a kezét, és elsimított egy hajfűrtöt Elise válláról. A lány szíve hirtelen hevesebben kezdett verni, ahogy a férfi keze hozzáért, és bár épp csak érintette, mégis olybá tűnt, mintha menthetetlenül a székhez szegezné vele. Elise óvatosan feltette azt a kérdést, mely szinte égette. – És ön, uram? Jól aludt?

Maxim elgondolkodva fonta össze karját mellkasa előtt, majd pillantását előbb a gerendákra emelte, és csak azután nézett le ismét rá. – Elég jól, azt hiszem, ahhoz képest, hogy...

Elise minden erejével felkészült következő szavaira. Nem lepte volna meg, ha a fülébe üvölti őket.

– Az agyam nyugtalan gondolatokkal volt tele. Így aztán leültem egy székbe a kandalló mellé. De sajna a késői óra legyűrt, így az éjszakát abban a székben töltöttem.

Nemigen nevezhető megkönnyebbülésnek, amit Elise érzett. – Volt tán valami oka nyugtalanságának, uram?

– Önről gondolkodtam, szép leány, miként azt megígértem.

Elise döbbenten meredt a férfira, miközben azon tűnődött, vajon miféle játékot játszhat. – Rólam, uram?

Maxim elvette azt a csupor almabort, amit a szakács nyújtott oda neki. Miközben ajkához emelte, így válaszolt: – Azon töprengtem, vajon mit kell eladnom, hogy kifizethessem azokat a ruhákat, amiket tegnap vásárolt.

– Ó! – Ez egy nagyon rövidke szó volt, és a hang vékonyka, mely csalódottsággal volt tele. Elise lassan kifújta a visszatartott levegőt. Valóban azt hitte volna, hogy a férfi most közli vele, hogy iránta való érzései gyöngédebbé váltak? – Emiatt igazán nem kell gyötörnie magát, uram. – Válasza, melybe egy egészen aprócska sajnálat is vegyült, hűvös volt és kimért. – Nincs szükségem az ön pénzére, hogy kiegyenlíthessem számláimat.

Most Maximen volt a sor, hogy meghökkenjen. – Hogyhogy?

– Ez egészen egyszerű. – Elise kurtán legyintett, mintha ezzel lezárná ezt a beszélgetést. – Van elég pénzem.

Maxim zavartan meredt rá. Egyszerűen nem tudta, hogy mit

tett, ami így megváltoztatta a lány hangulatát, de Elise most éppoly dacosan és ellenségesen viselkedett, mint akkor, amikor Angliából megérkezett. Rádöbbsent, hogy tért vesztett e beszélgetés során, és ezt a tért mind Elise nyerte el.

Herr Dietrich egy fatálon csúsztatta őlordsága elé az ételt, majd letett egy másik, kisebb adagot Elise elé. Kezét összekulcsolta hosszú köténye alatt, majd hátralépett, és várta, hogy az ételt megkóstolják. A lakomából mindketten kivették a részüket, megízlelték a finom kolbászkákat, a foszlós kenyeret és a ropogós gyümölcslepenyeket.

– Nagyon finom! – mondta Elise.

Herr Dietrich szája széles mosolyra húzódott, és lelkesen bólintott, majd visszatért tengernyi dolgához, Maxim pedig ismét felvehette beszélgetésük fonalát.

– Azt mondja, van elég pénze, hogy kifizesse a ruhákat, de hogy lehetett önnél ekkora vagyon, amikor elrabolták?

Bár Elise lesütötte tekintetét, és fejét elfordítva a profilját mutatta Maximnek, mégis úgy tűnt, mintha orrát egy kissé megemelné, hogy világosan tudtára adja gőgös megvetését. – Egy barát nyújtott segítséget – felelte, és éles női tisztánlátásával pontosan tudta, hogy a férfi milyen téves következtetést fog levonni ebből. Csak hadd rágódjon rajta, gondolta Elise, mivel nem állt szándékában további magyarázattal szolgálni.

Von Reijn! Csakis ő lehetett! Ez őszinte, nyílt ajándék lenne? Vagy netán viszonzásként a...? Maxim agya hevesen tiltakozott ez ellen a gondolat ellen, és küszködve próbálta elnyomni magában a haragot. – Úgy tűnik, nagyon kedveli Nicholast – tapogatózott meglehetősen lényegretörően. – De vajon elégedett lenne-e egy Hanza-kapitány feleségként?

– Nem tudom, hogy ez miért érdekelné önt, uram. Biztosra veszem, hogy túlságosan el van foglalva Arabellával, mintsem olyasmivel törődjék, vajon elégedett vagyok-e azzal, kit férjemül választok. Otthonomból elrabolt, de gyámomul senki sem jelölte önt.

– Bizonyos értelemben kötelességeim vannak maga iránt.

– Akkor a lehető leghamarabb juttasson vissza otthonomba! És amíg foglyaként itt vagyok, gondoskodjék élelmezésemről és alapvető szükségleteimről. Ami a magánéletemet illeti, az nem az ön dolga. – Azzal Elise felállt, és egy rideg térdbókkal magára hagyta a kandalló táncoló lángjaiba meredő férfit.

13. fejezet

A szél dühöngő fúriaként üvöltött a Faulder-vár falai körül. Jeges lehelete elárasztott minden szobát. Elise vacogott. A dermesztő léghuzat kisöpört minden meleget, amit a kandallók jól megrakott, hatalmas, ropogó tüze adott. Bár vállára egy gyapjúkendőt terített, ujjai fagyosak voltak, és szoknyája alatt karcsú lába jéghideg. Valahol odafenn a szél egyfolytában csapkodott egy makacs fatáblát, mely sehogy sem akart becsukódni, majd Elise hallotta Maxim üvöltve kiadott parancsát. Egy röpke pillanat múltán, egy hatalmas szellőkésellyel egyetemben, Spence és Fitch bukdácsolt be az ajtón, majd terhüket zajosan a földre szórván, együttes erővel veselkedtek neki az ajtónak, hogy kizárják a sűvítő, havat hordó viharos szelet. Jeges, havas ruhadarabjaikat a tűz mellé terítették, majd Fitch fölvette a fűrészt meg egy nyalábnyi deszkát, Spence pedig felemelt egy szögekkel, zsanérokkal teli fadobozt, melynek súlyát még két kalapács is növelte. Szerszámaikat meg a faanyagot szorongatva a két férfi zörögve, csörömpölve ment felfelé a lépcsőn.

Olordsága csípőre tett kézzel, szétvetett lábakkal állt, miközben finom fátolként hullott előtte a hó. Tekintetét lassan a mennyezetre emelte: a szolgák hevenyészett munkáját a viharos szél letépte. Szó nélkül munkához láttak, méghozzá sietve, ám ezúttal a ház urának segítségével, aki irányította őket.

Míg a férfiak dolgoztak, Elise takarítani kezdett azzal a hátsó szándékkal, hogy ily módon feltűnés nélkül bejuthasson Maxim lakrészébe. Szorgalmasan dolgozott az alsóbb szinteken, felsöpört, letörölte a port, súrolta a bútorokat, a lépcsőt meg a padlót. Elérkezett a dél, majd el is múlt, és ő arra számított, hogy a férfiak a déli étkezésre elhagyják majd a felső szint szobáit. Ám amikor Herr Dietrich elhaladt mellette egy ételekkel teli tálcával, terve, hogy távollétükben észrevétlen beosonhat a szobába, egyből megsemmisült.

Midőn saját szobájában rongyokkal tömködté be az ablakok réseit, hogy megszüntesse az állandó huzatot, lemondott már arról, hogy sikerül titkon bejutnia Maxim szobájába. Ahogy teltek az órák, egyre nyilvánvalóbbá vált, ha nem sikerül eltávolítania a tüskéket, még mielőtt a férfi nyugovóra tér, akkor egy újabb, izgalommal teli, nyugtalan éjszaka vár rá.

Még mindig erős huzatot érzett szobájában. A légáram útját követve rájött, hogy a hideg az ajtó felől jön, melyet egykoron a falikárpit takart. Minden eddigi kísérlete, hogy kinyissa ezt az ajtót, hiábavalónak bizonyult, és most egy újabb próbálkozás meggyőzte őt arról, hogy az ajtó a másik oldalról van elrekeszelve. Bármilyen tartotta is így, ahhoz elegendő volt, hogy őt elzárja, viszont a huzatot semmiben sem gátolta.

Amióta figyelmét a toronybeli állapotok jobbítására fordította, azóta már gondosan kitisztította a faliszőnyeget is. Tudta, elég nehéz ahhoz, hogy eltorlaszolja a hideg levegő útját, és megpróbálta egyedül a helyére akasztani.

Minden akaraterejét összeszedve odavonszolta az összetekert kárpitot annak a falnak a tövébe, ahová fel kell majd kerülnie. Úgy tűnt, valahányszor felemelte a tetejét, az alsó vége mindig a lába alá került, viszont ha távolabb állt, hogy ne lépjen rá, akkor meg nem volt elég ereje felemelni. Végül az egész rázuhant, súlya csaknem ledöntötte a lábáról. Ezután a szőnyeget csípőjével a falnak támasztotta, s mivel imigyen a súly megoszlott, a rúd egyik végét sikerült beemelnie a tartóba, mely a falon magasan, a gerendás mennyezet közelében helyezkedett el. Ezután szép lassan haladt visszafelé, mígnem a rúd másik végét is sikerült szilárdan a kezébe kaparintania, ám ezzel nem sokra ment, mivel a közelébe se ért annak a tartónak, mely magasan a feje fölött volt. Tehetetlenül, kissé dühösen mérte fel szorult helyzetét. Ha elengedi a rudat, akkor a másik vége kicsúszik, vagy a szőnyeg fog rázuhanni. Állt egy szék a kandalló közelében, de a falikárpithoz hasonlóan az is súlyos volt. Ha valahogy el tudná érni a széket, és közelebb húzni, az megoldaná minden problémáját.

Addig távolodott a faltól, míg a tartó, melybe a rúd vége már be volt akasztva, reccsenve megfeszült. A rúd végét keményen tartva fél lábra állt, miközben másik lábát addig nyújtotta, míg sikerült beakasztania a szék lábába. A sikerbe belepirulva las-

sanként egyre közelebb húzta, végül csípőjével lökdöste oda a falhoz. Egy pillanatig kilihegte magát, majd vett egy nagy levegőt, és felállt a székre, miközben a vészjóslóan hatalmas és nehéz falikárpit többször is csaknem katasztrófát okozott. Végül Elise végső elszántságának erejével fölfelé nyomta, majd a fogát csikorgatta kétségbeesésében, mivel a tartó meglazult és elfordult, amikor a rudat megpróbálta beemelni. Pihent egy pillanatot, hogy ismét levegőhöz jusson, és ruhája ujjába törülte verítéktől csillogó homlokát.

Hirtelen megmerevedett, mert halk kuncogást hallott a háta mögül. A karja már remegett a kimerültségtől, de azért sikerült annyira elfordulnia, hogy a válla fölött hátrapillantson. Maxim hanyagul, derékig nyitott ingben támasztotta lustán az ajtót. Amikor Elise ránézett, épp akkor indult el tekintete felfelé a lány elővillanó bokájától csípőjének íve felé, ahol a laza gypjúruha a fenekéhez simult, majd karcsú derekán át lassanként eljutott odáig, hogy tekintete találkozzék a lány dühödten vádló pillantásával.

– Az ajtó résnyire nyitva volt – magyarázta vállát vonogatva. – Aztán hallottam, hogy... küszködik, és gondoltam, megnézem, hogy minden rendben van-e.

– Nincs! Úgyhogy ne álljon már ott vigyorogva, mint egy bolond! Jöjjön, és segítsen nekem!

Maxim nyomban ott termett, fellépett mögé a székre, és kivette reszkető kezéből a rudat. Fél kézzel tartotta könnyedén, miközben másik kezével a helyére csavarta a tartót, és bár Elise-t szinte perzselte a férfi közelsége, mégis igyekezett segíteni neki, a szőnyeget megemelve próbált könnyíteni a súlyon. Maxim olyan közel volt hozzá, mintha egy test lennének, és nyugodtnak, mozdulatlanak maradni, miközben egymáshoz érnek, kétségkívül élete legnehezebb feladata volt.

Maxim előrehajolt, hogy kézfejével üssön vissza egy kilazult szöveget, és Elise-t elöntötte a forróság, ahogy a férfi mellkasa a vállának nyomódott és ágyéka könnyedén a fenekéhez ért. Megérezte a férfi testének illatát, mely végighasított érzékein, és kellemes izgalom áradt szét benne. Ilyen forróságot még sohasem érzett, s bár mindez teljesen idegen volt számára, ugyanakkor furcsán izgató is. Elise észrevette, hogy Maxim tekintete a válla fölött lefelé mered. Követvén pillantását rájött, hogy

mellén eláll ingvállá, s így meglehetősen nyíltan tárultak a férfi szeme elé telt, kemény keblei.

Elise lekapta felemelt karját, s a mozdulatot kissé dühösen azzal fejezte be, hogy könyökét a férfi bordái közé nyomta, majd, mint egy kis tündérmanó, hirtelen leszökkent a földre, és a széken fennakadt szoknyáját egy rándítással kiszabadította. Ha most a szőnyeg, a férfi, a rúd és a szék egyetlen halomba estek volna össze, akkor az Elise szemében maga lett volna az égi igazságszolgáltatás.

– Maga egy élvhajász! Egy igazi kéjenc! – vádolta meg lángholó arccal Elise. – Egy pillanatra sem lanyhulhat éberségem. Nem bízhatom meg önben!

A tartó a helyén maradt, ahogy Maxim a rudat belecsúsztatja. A férfi mosolyogva megfordult, és könnyedén lelépett a földre. A széket visszatolta a kandalló mellé, majd Elise-hez lépett, és csípőre tett kézzel megállt előtte. – Drága Elise, ennek semmi köze a bizalomhoz. Én nem támadtam önre, de amit elem tárt, azt szívesen megtekintem.

– Leselkedik, akár egy koslató bugris! – kiáltotta Elise, miközben tekintete akaratlanul is a férfi izmos mellkasára tévedt: a nyitott ing alól kilátszott az aranyló bozont. Elise-t a látvány felkavarta, de komor határozottsággal nyomta el magában a furcsa érzéseket. Kezét ökölbe szorította, miközben tovább ostromozta őt szavaival. – Valóban szüksége lenne egy feleségre, hogy kéjsóvársága némiképp enyhüljön.

Maxim tettetett döbbenettel húzta fel szemöldökét. – Netán házasságot ajánl nekem, szép leány?

Reszkető szikrák gyúltak Elise kék szemében, amint felháborodásában levegő után kapkodott. – Természetesen nem!

Maxim hahotázva ment át a szobán, és a válla fölött hátraindult. – Csak szólnia kell, és óhaja máris teljesül.

– Én egy szóval se mondtam, hogy engem vegyen feleségül! – sziszegte dühödten.

Maxim torz mosollyal pillantott vissza rá. – Amennyiben szükségét érzi, úgy vélem, beleegyezhetem az önnel kötendő házasságba, tekintettel arra, hogy kompromittáltam jó hírét azzal, hogy idehoztam.

– Uram, ön lenne az utolsó, kivel valaha is frigyre lépnék! – kiáltott fel Elise. – Ön... ön alávaló!

– Meglehet. De én tudnám, hogyan bánjak azzal a nővel, akit feleségül vettem.

Elise gúnyosan nézett rá. – Hogyan? Úgy, hogy bevinné magához, és nem lenne hajlandó kiengedni őt onnan? Az az aszszony legalább annyira fogoly lenne, mint most én, vagy amilyen sorsot Arabellának szánt!

– Én a lehető legfigyelmesebb férj lennék – mondta Maxim melegen csillogó szemmel. – És ön, szép leány, a hosszú téli esték során nem lenne híján társaságnak.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy magányos leszek, ha Nicholas megyek férjhez? – kérdezte Elise bizalmasan.

– Nicholas jó férje lenne... amikor hajója itt van a kikötőben – felelte közömbösen.

Elise oldalra hajtotta fejét, és kételkedve nézett a férjira. – És ön mindig mellettem lenne?

– Arra nem tehetek ígéretet, amit a sors esetleg másként rendel, szép leány, de ha kötelességeim nem vonják el figyelmemet, nyomban felkeresném, lelkesen és sietve.

Elise türelmetlenséget tettelve elfordította a fejét, de a férfi szavai, szemének égő ragyogása és hangjának melegsége teljesen összezavarta. Hogy hihetné el neki, hogy odaadó férje lenne, amikor mindketten tudják, hogy Arabellát szereti? Viszont egy férfinak, ha örömét akarja lelteni egy nőben, nincs szüksége rá, hogy szerelmes is legyen belé.

Elise megfordult, hogy tovább vitázzon, és döbbenetesen vette észre, hogy a férfi közben egyetlen hang nélkül távozott. Eliseben égett a vágy, hogy ismét vele legyen. „Vajon mire készül?” – tűnődött magában. Egy vádló pillantást vetett az ajtóra. Nyilván rendkívüli módon mulattatná, ha udvarolhatna, aztán kihasználná, majd félredobná, miután kedvét lelte benne!

Elise zaklatott volt. Még mindig forróságot érzett, mert a testük összeért. Hogy felejtethette el Arabella azt az izgalmat, amit ennek a férfinak a jelenléte okoz? Hogy fogadhatta el oly hamar Reland Huxford otromba udvarlását? Hát hol van a nő Arabellában, hogy nem gyászolta a férfi elvesztését legalább egy évtizedig vagy annál is tovább?

Elise a nap hátralévő részében szobájában maradt, s beérte önmaga társaságával, még az esti étkezésre se volt hajlandó lemenni. Nem bízott benne, hogy zavaros, összekuszálódott gon-

dolataival ellen tudna állni annak a finom győzködésnek, amivel esetleg Maxim ostromolná. Akár még meg is adhatná magát, mint egy határozatlan, együgyű leány, ki önpusztításra hajlamos.

Spence-t egy sántító kifogással küldte vissza, mire a vár ura hamarosan bekopogtatott szobája ajtaján. – Spence azzal jött vissza, hogy ön gyengélkedik – szólta be az ajtón Maxim. – Nincs szüksége orvosra?

– Isten ments! Inkább békében meghalok, mint hogy egy kuzrsló bökdössön és tapogasson, aki ráadásul egyetlen szavamat se érti!

Maxim összefűzte karját mellkasa előtt, és elmosolyodott. Mindenesetre a lánynak legalább van annyi ereje, hogy szokásos civódó hangnemében vágjon vissza. – Herr Dietrichhel felküldök egy tálca ételt önnek – mondta, majd közelebb hajolt az ajtóhoz, és megkérdezte: – Esetleg kerestessek vele néhány sárkánypikkelyt vagy bürökgyökeret, hogy üstjében megfőzhesse, hölgyem?

– Igen! Hozza nekem ezeket és még mást is! Egy göte szemét! Denevérek nyelvét! Meg egy párja vesztett galambnak szívét! Érintse csak meg füleit, uram! Megnyúltak? Tapintsa meg orrát! Növekszik és szőrösödik? Keze s lába nem kezd patákhhoz hasonlatossá válni? Nem tapad-e már fenekéhez egy öszvérnek farka? Boszorkány, az ám! Bárcsak az lennék, akkor már most magán viselné számár elmésségének jegyeit! Takarodjék innen, Otromba Uraság!

A férfi halkán válaszolt az ajtón át. – Immáron megbizonyosodhattam róla, szép leány, hogy ismét jó egészségben találattik, s vérmérséklete is kellően heves.

Majd vidám nevetéssel elment az ajtótól. Távozása nem csilapította Elise haragját.

– Én, boszorkány, én! – füstölgött még mindig, midőn aznap este ágyába bújt. – Esküszöm, megérdemelné, hogy érezze ma éjjel a tuskék éles szurkodását. – Szavai ellenére álmatlanul, nyugtalanul hánykolódva töltötte az éjszakát, és bár a szél üvöltve, könyörtelenül örvénylett a vár körül, ő mégsem tudott semmi másra gondolni, csak Maxim érintésének édesen kínzó emlékére.

Elérkezett a reggel. Elise meglepődött, midőn kilépve szobájából ott találta Maximet a falnak támaszkodva a lépcső közelében. Mintha őt várta volna.

Elise nyomban védekezésre állította be magát, és lelassította

lépteit, miközben nyugtalanul figyelte a férfit. Arra számított, hogy bármely pillanatban szemére hányhatják, amit tett, és felkészült a férfi támadó szavaira.

– Szörnyű balszerencse – sóhajtott fel a férfi, és együttérzően csóválta a fejét. – Sajnálom, hogy megbetegedett.

Elise gyorsan elfordította tekintetét a férfi fürkésző tekintete elől. – Az egészségem most már teljesen rendben van.

– Biztos benne? – erősködött a férfi, és közelebb lépett hozzá. Mutatóujját Elise álla alá tette, és felemelte fejét, hogy alaposan szemügyre vegye, majd arcát jobbra s balra forgatva vizsgálta a színét. – Remélem, a vihartól azért tudott aludni.

– Valamicskét – felelte mesterkéltén Elise. Nemigen figyelt ő a kint dúló viharra, mivel figyelmét inkább az kötötte le, mely bensejében kavargott. – És ön... jól aludt, uram?

– Sajnos nem. Miután megjavítottuk szobámban a tetőt, Fitch úgy megrakta a tüzet, hogy nekem ott túl meleg volt. Kivitem magammal egy szőrmetakarót, és az előcsarnokban aludtam. Megesküdtem volna, hogy ez az ember egy egész erdőt próbált meg elégetni a kandallómban.

Elise felderült arra a gondolatra, hogy még egy nap haladékos kapott. Talán lesz még rá lehetősége, hogy idejében, még mielőtt kiderülne, eltüntesse a tuskéket. – Biztos vagyok benne, hogy Fitch jót akart.

– Nyilván jót akart, de mostantól óvatosabbnak kell lennem, és inkább zárni fogom az ajtómat, hogy távol tartsam.

Elise reményei egy pillanatra szertefoszlottak, de összeszedte bátorságát és próbálkozott: – Arra készültem, hogy megpróbálom kitakarítani a szobáját. Biztosra veszem, hogy a tegnapi javítások után szükség lehet egy alapos portörlésre.

– Fitch még tegnap este mindent rendbe rakott, úgyhogy ez igazán ne okozzon gondot önnek.

– Ez egyáltalán nem gond, biztosíthatom.

– Én mindenesetre ezt nem engedhetem meg. Ön gyengélkedett, és nem szeretném, ha ismét ágyának esne.

Hiábavalónak tűnt minden további vita, úgyhogy Elise pillanatnyilag beletörődött a vereségbe. A dolog azonban mégis kezdett gyanússá válni. Úgy érezte, a férfi csak a kellő pillanatra és a megfelelő alkalomra vár, hogy bosszút álljon rajta.

Odakinn, a Faulder-vár rideg falain túl a vihar tombolt tovább.

A szél kavarta és lesöpörte a falak tetejéről a havat, és csak kemény lapátolás eredményeként – ott, hol a szükség diktálta – vezettek át egészen keskeny utak a hófúttá udvaron.

Elise újabb mentségre számított, midőn a negyedik napon lement, és kedvesen együtt érző mosollyal ült, amikor a férfi elő is adta, majd így válaszolt neki: – Mily szomorú, uram, hogy e hét során minduntalan el kellett kerülnie ágyát. Már-már úgy tűnik, mintha szándékkal tartaná távol magát nyugvóhelyétől, az ember azt hihetné, hogy valami oknál fogva idegenkedik tőle.

– Igaz, mostanság nemigen leltem nyugodalmat benne – helyeselt elgondolkodva Maxim. – Bizonnyal attól vagyok ilyen nyughatatlan, hogy az időjárás e falak fogságában tart.

– Igen – sóhajtott fel Elise. – A bezártság bizony megviseli az embert. Az biztos, hogy a kapitány, bár mára ígérkezett, nem fog eljönni. – Hangjában szinte nyoma sem volt a csalódottságnak.

– Épp ellenkezőleg, madame. Nicholas *bizonyosan* jönni fog – jelentette ki kereken, majd az ajtóhoz ment és kinyitotta, hogy megnézzé, milyen az idő. Az ólomszín felhők fenyegetően alacsonyan úsztak. Maxim becsukta az ajtót, majd visszament a kandallóhoz, s a tűznél melengette kezét. – Igen, bizonyos lehet benne, hogy ebben a pillanatban Nicholas már útban van ide.

– Hogy lehet ebben ennyire biztos? – Elise meglehetősen szkeptikus volt, mivel a vihar vastag, fehér hótakarót borított a földre, és az északi szélről a levegő csípősen hideg volt. – Bizonnyal több esze van annál, mintsem hogy ilyen időben útra keljen. Hisz a vihar bármikor újból kitörhet.

Maxim egy hosszú pillanatig figyelmesen nézett rá. – Fogadni merek, hogy itt lesz, még mielőtt a nap delelőre hágna.

Elise agya csak úgy zakatolt, midőn eltűnődött a férfi kihívásán, de nemigen hajlott rá, hogy komolyan vegye.

– Fogadok – folytatta a férfi ugyanazon a kimért hangon – egy éjszakára az ágyamban...

Elise egy kézmozdulattal elhallgattatta, mivel észrevette, hogy mire megy ki a játék. – Igaza van! – vágott kurtán a szavába. – De ha ez a helyzet, akkor nekem illik fogadóképpéssé tenni magam. – Nyomban élt is e kifogással, sarkon fordult, és sürgető hangon így kiáltott: – Fitch! Spence! – Amikor a testesebb szolga odarohant, sietve utasította: – Nyomban fürdeni akarok. Hozzatok meleg vizet a szobámba... meg hideget is. És igyekezzetek!

Lába türelmetlenül dobolt a lépcsőn, és Maxim nevető szemmel figyelte elővillanó formás bokáját. Csöndesen figyelte embereit is, kik egykoron csak őt szolgálták ily hűségesen, amint sietve forró vizet merítenek a tűz fölötti kondérból, és már vizzik is fel a hölgy szobájába.

Amikor már minden elő volt készítve, a hölgy elrekeszelte szobája ajtaját, és egy hangos, karcosan csikorgó hang szolgált bizonyosságul arra, hogy az ajtó elé még egy nehéz szék is került. A két szolgál elhűlve figyelte, hogy uruk fölemel egy hideg vízzel csurig töltött vödört, majd elindul felfelé a lépcsőn. Hallható volt megkönnyebbült sóhajuk, amikor elhaladt Elise ajtaja előtt, és folytatta útját felfelé, ezután Fitch és Spence a szakácshoz fordult, hogy kirimánkodjanak tőle néhány szelet frissen sült kenyeret.

– Agyafűrt egy gazfickó – füstölgött magában Elise, miközben még mélyebbre csúszott a dézsába. – Azt hiszi, hogy bolondot csinálhat belőlem, és akkor támadhat rám, amikor a pillanat neki kedvez.

Szobájának biztonságában előrehajolt, hogy élvezze, amint a víz meleg hullámai körülölelik testét. Egy hosszú pillanatra teljesen átadta magát e kellemes érzéseknek, majd megigazította, még magasabbra tűzte feje tetején sűrű fűrtjeit, aztán nekilátott, hogy nyakát és vállát beszappanozza azzal a nagy darab illatos szappannal, mely fényűzésre legutóbbi hamburgi útja során tett szert. Ismét hátradőlt, és lehunyta szemét, miközben a meleg víz lemosta róla a szappanhabot, és kellemesen átmelegítette testét.

Pompás volt ez a nyugalom, és Elise mélyen felsóhajtott, majd kissé megmozdult, hogy érezze a víz újabb hullámainak simogatását...

Egy jéghideg vízcsepp pottyant mellére, amitől riadtan felszisszent. Szeme kinyílt, és egy vödör alját látta, amint pereméről egy újabb vízcsepp indul el lefelé. Pillantása följebb siklott: Maxim Seymour mosolygó arca nézett le rá.

Elise rémült sikollyal a feje fölé emelte karját, és várta a jéghideg zuhanyt. Csak várt... és várt... Kinyitotta a szemét, és ahogy föl nézett, látta, hogy a férfi letette a vödört, és most a vizet bámulja. Egyetlen pillantás elegendő volt, hogy rájöjjön, a szappanos víz elég áttetsző ahhoz, hogy a férfi láthassa, mit látni vágyott.

Elise keresztbe fonta karját maga előtt, és a lehető legfelháborodottabb pillantással meredt rá. – Nos? – csattant fel. – Azért jött, hogy a szemét meressze, vagy azért, hogy bosszút álljon?

Maxim szája csúfondáros mosolyra húzódott. – Szépséges Elise, attól tartok, hogy a bosszú legédesebb virága is gyakorta elhervad virágzásának pillanatában. Ily szépséget egyszerűen nem lehet bántani, s a könyörületnek is megvan a maga jutalma, nem beszélve a bölcs önmegtartóztatás vagy az egyszerű együttérzés előnyeiről. Már maga a lehetőség is épp elegendő fizetség. A tüskék egyébként a kandalló tűzének martalékává váltak.

– Maga szájtáti semmirekellő! Hogy merészel rám törni akkor, amikor fürdöm!

Maxim nevetett haragján, és vidáman vágott vissza. – Egy hölgy fürdője éppannyira magánjellegű és személyes dolog, mint egy férfi ágya. Úgy vélem, ez bűnének méltó büntetése.

Elise összeszorított fogakkal, élesen felnyögött dühében, és ujjai megragadták a szappant. Felemelte karját, és ügyet se vetett durva lelepleződésére, midőn a víz megmozdult rózsás keblei körül. Maxim kuncogva búcsút intett, majd átszökkenvén a szobán, félrerúgta a széket, és kinyitotta a reteszt. Még időben lebukott, hogy elkerülje a felé repülő szappant, mely az ajtófélfáról lepattanva célt tévesztett. Ám ahogy visszapillantott, a lehető legélvezetesebb látványban volt része, merthogy egy alaposan feldühödött Elise-t látott, akinek izgatóan gömbölyű keblei teljes, meztelen valóságukban tárultak szeme elé.

– Ha fürdővize túl meleg lenne, drágaságom, nyugodtan használja csak azt a vödöröt – jegyezte meg a férfi csipkelődve, majd gálánsan egy csókot dobott neki. Elise felkapott a dézsá mellett álló asztalról egy üveg illatos olajat, és a férfi felé hajította.

Elise a dézsában akkora hullámokat csapott, hogy a víz csaknem kiloccsant. Fogcsikorgatva sziszegett sértések özönével engedte szabadjára megbántott büszkeségének dühét. Nagy sokára aztán lehiggadt, kiszállt a dézsából, és ahogy szórakozottan törölközni kezdett, hirtelen belévíllant, hogy Maxim elég erős, és benyomhatja az ajtót.

Tekintete a falikárpitra siklott, és szeme elkerekült, ahogy eszébe jutott az a másik ajtó. – Az ólálkodó nyomorultja! Sokkal óvatosabbnak kellett volna lennem!

14. fejezet

A nap eltűnt a felhők mögött, a hegytetőn álló vár már napok óta sivár ködbe burkolózott. Nicholas, miként azt Maxim előre sejtette, lovas kíséretével a hófútt utakat rótt, és Elise-nek tűt, hímzőfonalat és rámát vitt ajándékba, Maximnek pedig egy hordónyi kitűnően érlelt italt.

Elise a vendéggel mindvégig kedvesen figyelmes volt, Nicholas pedig szűnni nem akaró elragadtatással tekintett a lányra. Valahányszor Maxim is jelen volt, Elise magán érezte a férfi tekintetét, és amikor felé pillantott, megérzése mindannyiszor helyesnek bizonyult. A férfi tekintete néha kérdő volt, máskor meg döbbent, vagy egyszerűen csak töprengően átható, de bármilyen hangulatban volt is, egyszerűen nem lehetett őt nem észrevenni. És bár Elise megfogadta, hogy megvetően gőgös lesz vele, és rá se hederít, időnként tehetetlen dühvel nyögött fel, midőn be kellett látnia, hogy elhatározása minduntalan kudarcot vall.

A búcsúzkodásnál Nicholas megígérte, hogy legközelebb kocsival jön, és elviszi őket Lübeckbe. Elise csak nehezen tudta követni szavait, mert érezte, hogy Maxim csak néhány lépésnyire áll mögötte, és elszántan, egyfolytában figyeli őt.

Aznap este, miután befejezték a vacsorát, Elise szólt Spence-nek, hogy rakja meg a tüzet a szobájában. Maxim jelenlétében arra is utasította a szolgát, hogy szereljen fel egy retest a rejtékajtó felé eső oldalára. Pillantása találkozott azzal a ragyogva parázsló, zöld tekintettel. Elise ajándékaival visszavonult szobájának magányába, és otthagya Maximet. A férfi régebben élvezte, ha az estét csöndes magányban töltheti; most azonban nyomasztotta az egyedüllét. Nagyon hozzászokott már a lány társaságához, és bár az idő javarészt heves szócsatákkal telt, most döbbent rá, hogy élvezett minden egyes pillanatot, amit a lánnyal töltött.

A vacsora után Herr Dietrich rendet rakott, aztán nyugovóra tért, míg Fitch és Spence, megéreztén, hogy valami nincs rendjén őlordsága és az úrnő között, egy szót se mertek szólani, nekilátak esti teendőiknek. Amíg Fitch előkészítette ura szobáját éjszakára, Spence még egyszer áthaladt a termen egy nyaláb tűzfával, és elindult felfelé a hölgy szobájába.

Maxim gyorsan végiggondolta lehetőségeit. Töltheti az est hátralévő részét egyedül, vagy felkeresvén a lányt, az ő társaságában. Egy pillanatig sem töprengett, hanem felpattant székéből. Megszokásból fölkapta kardját is, melyet esténként mindig maga mellett tartott, majd elindult felfelé Elise ajtajához. Vállát az ajtófélfának támasztotta, amíg a szolga lerakta a fát a padlóra. Az asztalon két gyertya égett, melyek lágy fénnel világították meg Elise arcát.

Nagy volt a csend. Elise egy vásznat feszített hímzőrámájára. A férfi tűnődve húzta fel szemöldökét, midőn megkérdezte: – Eltökélte, hogy egyedül tölti az estét, vagy elfogadja társaságomat?

A felhúzott kis orr jelezte a lány hangulatát. – Ön úgy tesz, ahogy kedve tartja, uram. Én nemigen mondhatom meg önnek, hogy mit tehet s mit nem saját otthonában. – Körülpillantott szobájában, majd vállát megvonva még hozzátette: – Ami olyan, amilyen.

Spence sietve távozott, miközben vállá fölött aggodalmas pillantásokat vetett őlordságára. Arra gondolt, hogy Lord Seymour mindig is úriemberként viselkedett hölgyek társaságában, és bár ezek ketten egyfolytában hadilábon álltak egymással, mégis bíznia kell benne, hogy gazdája nem veszti el úgy önuralmát, miként azt az első nap, megérkezésekor tette.

Maxim ajkán halovány mosoly játszott, ahogy egy magas támlájú széket közelebb húzott a kandallóhoz, és leült. – Látom, még mindig nem bocsátott meg nekem.

– Nem tudtam, hogy ön megbocsátásra vágyik, uram – felelte Elise mereven. – Az nyilvánvaló, hogy ön tetteit jogosnak tartja.

Maxim egy hanyag mozdulatot tett kezével. – De én legalább megkíméltem a jeges víztől.

Elise bosszúsán legyintett, ennyivel intézte el a férfi érvelését, és a színes fonalak válogatásába merült. Maxim figyelmesen követte minden mozdulatát. Akár ingerült, akár nem, ez a lány a családi nyugalom legvonzóbb képét testesíti meg. Rádöbbsent,

hogy még ezzel a mély ellentéttel is, mely köztük feszül, jobban érzi magát ezzel a makrancos lánnyal, mint bármely nővel, kit valaha is ismert. Arabella pusztán múltjának egyik emlékévé homályosult.

Maxim szerette volna áthidalni a köztük tátongó szakadékot, ezért többször is megpróbált beszélgetést kezdeményezni, de Elise minden kísérletét konok némasággal fogadta. A lány nyilvánvalóan bezárkózott, és addig fogja játszani a sértett hölgyet, míg úgy nem hozza kedve, hogy megbocsásson neki.

Maxim a szék támlájára hajtotta fejét, hosszú lábait kinyújtotta. A hüvelyébe dugott kardot combjára fektette, karját összefonta, és szemét lehunyván felidézte magában azt a pillanatot, amikor a fürdőző lány fölött állt, és lepillanthatott meztelenségére. Még ha Elise nem volt is volt hajlandó beszélni vele, neki így sem támadt kedve szobájába zárkózni.

Elise titkon oda-odapillantgatott a férfitra, akire immáron úgy tekintett, mint kínozójára. Íme, az az ember, aki elrabolta, és felelős mindazon kellemetlenségért, amit el kellett szenvednie. Íme, az az ember, ki idegen földre hozta őt, hol még a legegyszerűbb üdvözlést sem érti, és bosszúért lihegve, otrombán rátört fürdőzése közben. És mégis, ennek az embernek a létezése okozta ezernyi kusza álmát.

Elise-nek egyszer csak föltűnt, hogy Maxim légzése mély és egyenletes lett. Bár tudta, hogy Nicholasszal soká fenn maradtak éjszaka, mégis a gondolat, hogy ennyire érzéketlen, s képes elaludni a jelenlétében, csak még jobban felbőszítette. És minél tovább nézte a férfi finoman metszett vonásait, annál erőteljesebben izzott fel benne a sértett harag, míg végül dühödt szikrái lángra lobbantak.

Kézimunkáját félreecsapta, majd felállt, áment a szobán, s a férfi mögé lépett, miközben kendőjét szorosabbra fogta vállán, mivel valahonnan hideg légáramot érzett. Lassan körbefordult, és szemügyre vette börtönének halványan megvilágított határait. Magasra nyúló árnyak reszkettek a falakon és a mennyezeten. A kandallóban egy hasáb maradványai szikrákat lövelltek a kéménybe.

– Nagyképű semmirekellő! – szaladtak ki a szavak Elise száján, miközben a kendőt még szorosabban fogta össze magán. Oda-ment a kandallóhoz, megragadott néhány hasábot, és a parázs-

ra dobta. Hátat fordított a tűznek, és szoknyáit megemelte. Miközben melegedett, aprólékosan szemügyre vette a férfit, hisz mostanáig erre még igazán nem volt alkalma. A csizma visszahajtott szára fölött látta, hogy combja hosszú, szikár és izmos, majd pillantása szép nyugodtan tovább vándorolt felfelé a pán-tosra hasogatott nadrágra, mely a keskeny csípőt takarta. Kétségtelenül jól öltözik, finom ízléssel, és nem követi a ficsúrdivatot. Végül is, ha őszinte akar lenni, ebben az emberben egyszerűen nem talál semmi kivetnivalót. Jóképű, nincs férfi, ki felvenné vele e tekintetben a versenyt.

Elise elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Szilárdan úrrá lett érzésein, kihúzta magát, és megkeményítette a szívét. Ezzel az emberrel egyszer s mindenkorra le kell számolnia.

Komisz, dühödt hajlamainak engedve lerúgta Maxim lábát a kandallóról. Dermedten állt a férfi villámgyors reakciója láttán. Maxim talpra ugrott. Halk acélpengés rezgett végig élesen a szobán, s a kard hüvelyé zörögve a padlóra hullt. A szoba négy sarka felé pillantva a férfi nem talált mást, ki fenyegetné, csupán a törékeny leányt. Kihúzta magát, félrehajította a kardot, és egyenesen a lány elé lépett. Bár Elise a kandalló megemelt padkáján állt, a férfi szeme mégis egy magasságban volt az övével.

– Szólni kívánt velem, madame? – Hangja halk volt, de színtelen és ment minden érzelemtől.

Elise-t meglepte, nem értette a férfi viselkedését, miközben igyekezett visszaidézni magában előbbi dühét. Talán könnyebben célt ér vele, ha kedvesen, szelíden érvel. – Bírom most teljes figyelmét, uram?

– A legteljesebbet, amit leánynak valaha is szenteltem – jelentette ki Maxim. Szája hamiskás mosolyra húzódott. – Késervesen megbánná azt a napot, midőn mindet önnek szentelém. – Tekintete a lány szemébe mélyedt, Elise elpirult. – Ismertem néhány finom hölgyet, kiknek viselkedését leginkább úgy lehetett volna jobbitani, ha térdemre fektetve kapniak némi leckét tőlem. Bár soha nem emeltem kezet egyikükre sem, időnként erős kísértést éreztem rá.

– Ami az illendőséget illeti, ön meglehetősen furcsán vonja meg a határt, uram – állapította meg Elise nagy bátran. – Engem azzal fenyeget, hogy megbüntet vétkemért, miközben ön kilesi legbensőbb titkaimat, és megsérti szobám magányát.

Maxim egy lüktető erecskét nézett a lány karcsú nyakán, majd tekintete lejjebb siklott, oda, hol a ruha éretten duzzadó kebleire simult. Tekintetük ismét találkozott, és Maxim felhúzott szemöldökkel kérdezte: – Nem ugyanezt tette-e ön is, midőn álmomban lepett meg s támadt reám?

Elise hetykén hátra vetett fejfel állt a kandalló előtt, miközben sejtelve sem volt róla, hogy mily látványt nyújt a férfinak, ahogy a tűz fénye megvilágítja karcsú alakjának körvonalait, és hajának lángoló csillogást kölcsönöz. – Valóban arra vágyik, hogy kezével illessen engem, mintha csak egy komisz kölyök lennék? – Ujjai finoman megrángatták a férfi ingének kötőit, és mintegy véletlenszerűen megcirógatta mellkasát, hogy kipróbálja rajta asszonyi fortélyait. Kíváncsi volt, vajon Maxim is oly fogékony-e egy szelíd érintésre, egy gyengéd szóra, mint Nicholas. – Hát ily komolyan bántottam?

Maxim már megtanulta, hogy jobb, ha óvatos ezzel a leánnyal, és bizalmatlanul fürkészte, miközben azon tűnődött, vajon mire készülhet. – Igen! És szavamra, valóban bántott, sőt bántalmazott.

Elise pilláit szemérmesen lesütötte, miközben kissé elfordította fejét, hogy a férfi lássa szomorú arcát. – Ily elviselhetetlenek kínjai, uram? Szeretné addig porolni irhámát, míg kitombolja magát, s haragja elül?

Ez nem az a kis ravaszdi, kit eddigelé megismert, és bár Maxim érezte, hogy vére felszökken és sebesen lüktetve árad szét ereiben, midőn a lány nekitámaszkodik és hozzásimul, mégis óvatos volt, nehogy újabb csapdába essen. Ahogy a lány puha keblei mellkasához értek, le kellett küzdenie magában azt a vágyat, hogy magához szorítsa, és kérdéseit heves, forró csókjaival némítsa el. Hangja fátyolosan rekedt volt, midőn suttogva így válaszolt: – Soha nem akartam ártani önnek, Elise.

– *Mit nem mond?* – Elise kiegyenesedett, mintha a férfi belemart volna, és a szeme csak úgy szikrázott a dühtől. – Akkor az ön gyöngéd és megnyugtató közreműködésével, uram, meglehetősen súlyos megpróbáltatásokat kellett kiállnom! – Apró öklével egyenesen a férfi mellkasába csapott. – Tán nem raboltatott el nagybátyám otthonából, uram? Nem vonszoltatott át Alsatia szemetén, majd behajítván egy rothadó ládába, akaratom ellenére nem hozatott át a tengeren egy idegen országba,

hol idegenek közt vagyok fogoly? – Mindkét öklével püfölte a férfi mellkasát, miközben rázúdította további kérdéseit.

– Mit gondol, mi vagyok én, uram? A birodalom katonája? Bizony én nem egy csatatéren lendülök támadásba, és nem épp kedvemre való e romhalmaz sem, hol, olybá tűnik, ön otthonosan érzi magát! Én azonban nem szeretem a hideget, mely a réseken s repedéseken át beszivárog minden szobába! Reggelente úgy kucorgok ágyamban, hogy rettegek a pillanattól, midőn el kell hagynom. – Kissé megnyugodott, és hangja halkabb lett. – Az igazat megvallva, uram, jobb szeretnék meleg s biztonságos ágyban aludni, és örülnék egy asszonynak is, ki segít nekem a takarításban.

Elise egy hosszú pillanatig letörten, reménytelenül nézett a hamvadó tűzbe. Végül ismét a férfi felé fordult, és Maxim döbbenten látta, hogy szemében könnyek csillognak.

– Én nem kérem azt a pompás kényelmet, mit legdrágább Arabellájának biztosított volna – suttogta, miután már mérgét kiadta. – Én nem kérek többet, mint hogy még a tavasz beköszönte előtt hazaküldjön engem. És amíg itt vagyunk összezárva ezen a helyen, szeretném, ha megpróbálnánk békében élni. Belefáradtam már a csatákba, s bár tudom, hogy jobb szeretnék, ha a kedves Arabella lenne itt ön mellett, a tévedést, mely megtörtént, egyikünk sem orvosolhatja. Most pedig kérem, hogy távozzon, uram – mondta egészen vékonyka hangon. – Nyugodalmas, jó éjszakát kívánok!

Maxim, miközben nyugtalan gondolatok egész rohama követte egymást fejében, megmozdult. Fölkapta kardját, hüvelyébe dugta, majd az ajtóhoz ment, ahol egy pillanatra megállt. Bár szavak tolultak ajkára, mégsem mondta ki őket, mert ha tagadni próbálná Arabella iránti érzéseit, az csupán durva tréfának tűnhetne. Azzal a lányt vonakodva magára hagyta.

A zsanérok halkan megcsikordultak, ahogy Elise becsukta mögötte az ajtót. Homlokát egy hatalmas sóhajjal a sinia fának nyomta, miközben lassanként ránehezedett a szoba magánya. Ebben a pillanatban nagyon fáradtnak és rettentő magányosnak érezte magát. Úgy tűnt, valahányszor kettesben maradtak, ő végül mindig úgy viselkedett, mint egy hárpia. Képtelen volt akár egyetlen órát is civakodás nélkül eltölteni vele. Olybá tűnt, mintha ez a férfi kifordítaná őt önmagából.

Halovány, szürke fény jelezte a reggel közeledtét. Elise felriadt, amikor valahol a várban kinyílt, majd becsukódott egy ajtó. Orrát a szőrmetakarók fölé dugta, s látta, hogy az ég ismét ólomszínű. Rettegett a gondolattól, hogy megint havazni fog, hisz a magaslaton álló lak már így is hófehér erődde vált. Ingét és ruháját a takaró alá húzta, és ott vette fel őket. Imigyen, a hideg ellen már ruháitól védve kelt fel és csúsztotta bele fagyos lábait a nyersbőr cipőbe. Egy kendőt kanyarított vállára, majd villámgyorsan átfutott a szobán, és sietve nekilátott, hogy felélessze a melengető tüzet.

Haját súlyos kontyba tekerte feje tetején, mielőtt elhagyta szobáját és elindult lefelé a lépcsőn. Hangulatát most szelíd bűnbánat jellemezte. Az igazat megvallva, nem szívesen nézett volna most a lord szemébe, mivel eszébe jutott, ahogy öklét kőkemény gyomrába vágja. – Mit gondolhat most rólam? – nyögött fel kétségbeesetten. – Arabella ilyesmit sosem tett volna!

Spence a megemelt kandalló padkáján ült, és mohó tekintettel figyelte Herr Dietrichet, aki épp a friss zsemléket emelte ki a kemencéből, mely a tűzhely melletti falba volt beépítve. Ahogy Elise közeledett, a férfi felpattant, és sietve kihúzott neki egy széket az asztalnál. Spence-t nemigen lehetett társa nélkül látni, és ezt a tényt Elise meg is említette. – Ugyan már, Spence, úgy tűnik, Fitch nélkül vagy itt. Csak nincs valami baja?

– Nem kő' nyugtalankodnia mijatta, úrnő. Őlő'dságáva' még napke'tekő' Hambú'ba menének.

A szakács háta mögött a szolgál lekapott egy zsemlét a vaslapról, és eliszkolt, épp idejében ahhoz, hogy elkerülje azt a merítőkanalat, amivel Dietrich felé csapott. Rávigyorgott a dühödtlen komor szakácsra, és letelepedett egy zsámolyra az asztal túloldalán, ahol biztonságban volt.

– Hamburgba? – Elise hangja csupa rémület és kétségbeesés volt. Maxim végül annyira zokon vette támadását, hogy elhagyta a várat? – Visszajön... úgy értem, hamarosan visszatérnek?

– Nemigen t'om, úrnő.

Elise kurtán elnevette magát. – Legalább egy kicsit magam lehetek.

Spence-nek egy pillanatra sem tűnt fel lehangoltsága, möhön falta az elcsent zsemlét. – Igen, úgy lehet, őlő'dsága is erre gondó'hatott, amikó' ide hagyta.

Elise-nek sikerült mosolyt erőltetnie arcára. – Szerencséje lesz, ha visszaér vihar előtt. Ez a szürke ég nem sok jót ígér.

Délután sűrű köd ereszkedett a környékre, és úgy eltakarta a távoli hegyeket, hogy csupán homályos, sötét árnyaknak tűntek. Ahogy kipillantott ablakából, Elise-nek az volt az érzése, hogy a toronnyal együtt, egy ködbe burkolózott orom tetején, teljes egészében el van vágva a távoli külvilágtól. Aztán sikerült leráznia magáról ezt a gyászos mélabút, és nagy lendülettel nekilátott, hogy kitakarítsa Maxim szobáit. Rendbe rakta az öltözőjét, kezével lesimította a bársonyzekéket, ahogy szép sorjában a helyükre tette. Bár nem mondhatni, hogy az apró helyiségben nagy lett volna a rendetlenség, de azért kétségkívül olyan ember szobája volt, ki megszokta, hogy az ilyesmit a szolgálkra bízza.

Időnként Elise fülét megütötte egy-egy halk dallam, mely lentről szállt felfelé, midőn Herr Dietrich dúdolgatott. Az istálló felől erőteljes kalapálásával Spence is hozzátette a dallamhoz a maga kíséretét. Ezek a hangok megnyugtatták Elise-t, és bár Maxim távozása óta már sok idő telt el, nehéz volt az órákat kitölteni. Elise-t megdöbbenetette, hogy úgy érzi, üresség hatja át az egész vártornyot, mintha a férfi jelenléte keltené életre az épületet. Bár minden erejével tagadni próbálta saját, nyilvánvaló érzéseit, mégis lassacskán rádöbben, hogy megszokta a férfi közelségét, és ténylegesen hiányzott neki, ha távol volt.

Késő délután volt már, amikor Spence megjelent a bejárati ajtóban. Nyugtalannak tűnt, ahogy átsietett a termen, hogy fölkapja hosszú íját és nyílveoszókkal teli puzdráját.

– Mi a baj? – kérdezte Elise megrémülve.

– Nem kő' fé'ni, úrnő – nyugtatta meg Spence. – Csak idegen hangokat hallottam az út felő', azt' gondó'tam, jobb, ha óvatosak vagyunk, amikó' tudva levő, hogy tó'vajok meg csavargók kóborolnak itt a hegyek között.

Intett Herr Dietrichnek, hogy reteszelve be az ajtót utána, majd kisurrant az ajtón, és átfutott az udvaron. Miközben a szakács megtett mindent, hogy a terem biztonságos legyen, Elise felszáguldott a lépcsőn, és kinyitván szobája ablakát, figyelte, ahogy Spence felmászik a kapu melletti sáncre. A behavazott út felől fojtott kiáltások és lódobogás hallatszott. Vajon miféle gazfickók kóborolnak e sivár hegyek között?

A düledező falakon túl halványan látszott a gerinc sötét vonala, és csupán egy bizonytalan foltnak tűnt az a pont, hol az út keresztezte. Egy sötét árny mozdult a ködben, majd megjelent egy másik is, mely inkább csak szürkés homálynak tűnt. Mögöttük lassanként egy ökrös szekér körvonalai rajzolódtak ki, melyet újabb kocsi követett.

Elise felszisszent, ahogy tekintete visszatért az élen járó hátsárra, és felismerte táncoló járását. Majd midőn meglátta a magas, egyenes tartású lovast, inkább csak megdobbanó szíve árulta el neki, hogy amit érez, több mint egyszerű megkönnyebbülés.

– Maxim itthon van! – Ez a gondolat száguldott végig tudatán, és boldogsággal töltötte el.

Felkapta szoknyáját, és kirohant a szobájából. Egy pillanat múlva már lenn is volt, és kiemelte a bejárati ajtót elreteszelő, nehéz rudat. Mire a tornácra ért, Maxim és Fitch már az udvaron voltak. Mögöttük egy hordókkal, több ketrecnyi csirkével és két kisebb ágyúval megrakott szekér érkezett. A kocsis mellett nagydarab, csuklyás köpenybe burkolózott asszonyiség ült. A másik szekéren egy nagy halom deszka volt, két hatalmas láda, többvégnyi kelme és tollas derékaljak, melyeket összetekertek és becsomagoltak, hogy megóvják őket az elemek pusztításától. Ezen a szekéren a kocsis mellett egy jól ápolt, szépen öltözött, idősebb nő foglalt helyet, aki egy gobelinnel díszített táskát szorongatott az ölében. S a szekerek mögött egy egész állatsereglet érkezett: egy magányos tehén, egy kisebb birkanyáj, melyet egy legényke terelgetett hosszú botjával, és egy bozontos kutya, mely a fiú mellett loholt.

Maxim leszállt a lóról, és odadobta a kantárszárat Fitchnek. Elindult a tornác felé. Lehúzván kesztyűjét, egy pillanatra megállt Elise előtt. – Miként azt hölgyem parancsolta – kezével mosolyogva az idegenek felé intett. – Kőművesek és ácsok, hogy segítsenek kijavítani a réseket és hézagokat, egy asszony, hogy takarítson önnek, egy másik, ki varr, s itt lesz egy darabig, míg a szükség úgy kívánja, aztán állatok, hogy legyen élelmünk, és egy legényke, ki gondjukat viseli.

Elise le volt nyűgözve. – De hogyan engedhetett meg magának ennyi mindent?

– Nicholas előlegezett nekem pénzt Bradbury őrgrófjának birtokaira – felelte szomorú mosollyal. – Akadnak, akik bolond-

nak mondanák, de az nyilvánvaló, ő bízik benne, hogy idővel ismét elnyerhetem a királynő kegyeit.

– És mi van Edwarddal meg a hazugságaival? – dünnyögte Elise.

Maxim kinyújtotta a kezét, és elsimított egy makrancos fürtöt Elise arcából. – Mostanság nemigen jutott eszembe. Talán unokahúgának élvezetes társasága elhalványította bennem az iránta érzett gyűlölet tüzét.

Elise-t melegség öntötte el a férfi iránt. De látván, hogy mily jól öltözött szőrmével szegélyezett köpenyében, bársonyzekéjében, a lábán finom bőrcizmával, nem tudta figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy az ő ruhája mily durva és kopott. Zavarosan megdörgölte arcát ott, hol a férfi ujjai érintették, és így a rajta lévő maszatot sikerült szétkennie, miközben tétován így felelt: – Túlzásba is vitte, uram, igazán nagylelkű és bőkezű volt.

Fitch a két nőt a tornác felé terelte. Nehezen tudott csak lépést tartani velük, hiszen csomagjaikkal is küszködött. Az idősebb nő nyájasan Elise-re mosolygott, ám még magas rangú hölgyektől sem telik ki oly dolyfös viselkedés, amivel a természetesebb vonult az ajtóhoz. Elise-től néhány lépésnyire megállt, és megvető pillantással nézett végig a termen.

Fitch megpróbálta önmagát a csomagokkal együtt valahogy átréselni az ajtón. Több sikertelen kísérlet után végül oldalvást próbálkozott. De még így is, amikor sikerült átnyomakodnia, az olyan volt, mint amikor egy palacknyi, forrásban lévő borból kipattan a dugó. Bármennyire is igyekezett megtartani az összes csomagot s utazóládát, azok egyszerűen szanaszét repültek.

– Ó, nézzed, mit csináltál, te ügyetlen mamlasz! – hordta le őt a nagydarab nőszemély. A szavakat kissé németes akcentussal ejtette, majd épp akkor, amikor Maxim belépett, egy erélyes, parancsoló mozdulattal intett Elise-nek, hogy segítsen Fitchnek.

– Mit ácsorogsz ott, te lány! Segíts ennek az embernek, aztán meg vezess minket, a varrónőt s engem, szobáinkba!

– Nem, úrnő! – kiáltotta Fitch Elise-nek fejvesztett izgalommal, miközben szaporán rázta a fejét. – Nehogy má' ilyesmive' fáraggyék!

– Úrnő? – A jövevény kétkedve húzta fel szemöldökét, miközben tetőtől talpig alaposan szemügyre vette Elise-t, aki belevörösödött e megaláztatásba. A nő gögösen megvető pillantá-

sára Elise nem tudott megfelelőképpen válaszolni, mivel tisztában volt vele, hogy rongyaiban olyan, akár egy konyhalány.

Maxim mutatta be őket egymásnak: – Frau Hanz, íme, új úrnője... Radborne úrnő.

– Ezek szerint... – a nő egy pillanatra elhallgatott, miközben sötét szeme megvetően siklott végig a kopott gyapjúruhán – ő nem az őrgrófné?

Maximet egy pillanatra előntötte a düh, ahogy észrevette Frau Hanz holdvilágképén azt a gúnyos mosolyt. Ennek láttán nemigen maradt kétség afelől, hogy ez a nő miféle következtetésre jutott. – Ön házvezetőként lett ide felvéve, Frau Hanz, és az a feladata, hogy végrehajtsa bármit, amire Radborne úrnő utasítja. Amennyiben ez önnek nem felel meg, holnap már távozhat is. Emberem visszaviszi.

A házvezetőnő megmerevedett e halk megrovás hallatán, és csak egy hosszú pillanat múlva válaszolt. – Nem állt szándékomban sértően viselkedni.

– Ügyeljen rá, hogy a jövőben ilyesmi ne forduljon elő – mondta Maxim, és nyersen odabiccentett Fitchnek. – Vezesd az asszonyokat szobáikba.

Elise-t megdermesztette ez a szóváltás.

– Nehéz jó szolgát találni ilyen rövid idő alatt – dünnyögte Maxim, miközben tekintete gyöngéden cirógatta a lány lehajtott fejét.

Elise öklét reszkető szájához szorította, és a lépcső felé futott. Maxim döbbenet meredt utána, össze volt zavarodva, s ez érzékeit eltompította. Láta a lány arcán a fájdalmat, és meg is értette, de valahogy mégis úgy érezte, mintha a lány ezért is őt okolná.

Utánafutott, és a harmadik lépcsőfoknál elkapta, majd szelíden maga felé fordította. Elise arcán könnyek csordultak végig, és tekintetét nem volt hajlandó a férfira emelni. – Látom, hogy ez nem egyszerű bosszúság – suttozta Maxim. – Mi a baj?

– Ön... ön szégyent hoz rám, uram – szipogta.

– Micsoda? – csúszott ki a száján, még mielőtt magába fojthatta volna.

Válasza hallatán Elise arca megrándult, és könnyes szemével fürkészően nézett Maximre. – Hát nem tudja, hogy az a nő mit gondolt rólam?

Maxim szó nélkül elfogadta a vádat. – Tudom, hogy kompro-

mittáltam jó híret, Elise, s hogy ezt helyrehozzam, bármikor feleségül veszem. Többet nem tehetek. Frau Hanzot, ahogy idehoztuk, éppoly könnyen el is küldhetjük. Önnek csak a parancsot kell kiadnia.

– Undorral nézett rám... – Elise rongyaira meredt, és utálkozva megrángatta fakó gyapjúruháját. – És tökéletesen igaza is volt. Úgy... úgy nézek ki, mint... mint egy... utolsó cseléd! – Szípgogott, és reszkető kezét végighúzta arcán, miközben a szavak zihálva, szaggatottan buktak ki belőle. – Hogy állhatok így bármely szolgálta elé? Lübeckbe se mehetek el így Nicholasszal!

Maxim bosszúsan elkomorult. Tehát erről van szó! Nicholas! Neki akar tetszeni. – Pénzt fogadott el tőle a ruhákra. Nekem most mit kéne tennem?

Elise tiltakozva emelte fel kezét. – Saját pénzem volt, mit szoknyám alatt rejtegettem, s ezt odaadtam Nicholasnak, hogy fektesse be. Ezen kívül semmi mást nem fogadtam el tőle. És öntől sem. Az erszény, amit nekem adott, az is kölcsönre lett kiadva, hogy kamatozzon önnek. Nicholas az utolsó darabig mindről el tud számolni.

Maxim a háta mögött összekulcsolta kezét, és olyan talányos képpel nézett le Elise-re, mintha valami titkot rejtegetne, melyet az utolsó pillanatig elhallgat. – Nők – dűnnyögte halkán. – Hát én sosem fogom megérteni őket. Sokszor okoznak gondot nekem, de még annál is többször tudnak elképesztetni. Elmondhatta volna nekem, és ön mégis inkább hagyta, hogy azt higgyem, mindkettőnk pénzét elfogadta.

– Engedje, hogy szobámba térjek, mielőtt Frau Hanz visszaér – könyörgött kétségbeesetten Elise. – Nem szeretném, ha így együtt látna minket.

– Kérem, várjon még egy pillanatot, Elise. Beszéltem varrónőjével, Frau Reinhardt szerint egy utolsó próba ugyan még hiányzott volna, de a ruhák elkészültek, és én el is hoztam mindet. Ha az ön helyében lennék, leány, már be is zárkoztam volna szobámba, hogy felkészüljek a...

Egy éles, boldog szisszenés szakította félbe, majd a következő pillanatban Elise lábujjhegyre emelkedett, és karja Maxim nyaka köré fonódott. Belekapaszkodott, majd a férfi fejét maga felé húzta, és kellemesen meglepte Maximet azzal, hogy ajka villámgyorsan s könnyedén megérintette arcát.

– Jaj, köszönöm, Maxim. Köszönöm – suttogta a fülébe, majd mielőtt Maxim karja karcsú dereka köré fonódhatott volna, már ki is siklott, és repült felfelé a lépcsőn.

– Frau Reinhardt elküldte egyik varrónőjét, hogy a ruhák tökéletesen álljanak – kiáltott utána.

Maxim a kandallóhoz ment, és kezét a tűz felé tartotta. Elise ragyogó arcának emléke sokkal jobban felmelegítette, mint bármely tűz, és egyre jobban befészkelte magát agyába az a gondolat, hogy a Faulder-várból igazi otthont teremtsen, míg el nem jön az az idő, hogy ismét visszatérhet Angliába.

Elise arra ébredt, hogy teste hideg verítékben úszik. Rémálmában apját bebörtönözve látta. Kezét és lábát hosszú láncok béklyózták meg. A látomást egy hatalmas szempár homályosította el, mely áttetsző volt, akár egy vékony fátyol, és olybá tűnt, mintha mélységes, gyötrellemmel teli vágyakozással meredne rá, s ez volt az, mely felriasztotta őt legmélyebb álmából.

Elise odahagyta a pehely derékaljat. Meztelen testét hosszú bársonyköntösbe burkolta, és papucsot húzott.

A tűz már épp csak pislákol, ezért rátett néhány hasábot, majd egy széket húzott a kandalló elé, és a padkára tette lábát. A rémálom nyomán úgy érezte magát, mintha valami idegen hely hatalmas, sivár lépcsőin járna. Bármerre nézett, nem talált menedéket.

Végül arra kényszerítette magát, hogy aprólékosan végiggondolja az elmúlt néhány hetet, és azok az emlékek, melyek Maximhez kötődtek, gyorsan homályba szorították gyászos hangulatát. A férfi rendkívül kedves és udvarias volt vele, udvarlóként pedig ellenállhatatlan. Dédelgette, a tenyerén hordozta, izgatja és boldoggá tette, amitől Elise érzései csodálatosan elevenné váltak. Életében először udvarolt neki olyan férfi, ki kellően érett volt ahhoz, hogy tudja, mit akar, egy férfi, aki biztos önmagában és meggyőző erejében. Amikor hosszú ujjai könnyedén végigsimítottak Elise karján, vagy megcirógatták arcát, a lányt az öröme olyan hullámai öntötték el, hogy szinte beleszédült.

Elérkezett az advent. Szolgák és magas rangú urak egyaránt szép ünnepet ültek. Időnként még Frau Hanz is el-elkuncogta magát, midőn azokat a vidám történeteket hallgatta, melyeket egymás után meséltek a kandalló körül. Maxim négy szemközt

megajándékozta őt egy ékkövekkel kirakott dobozzal. Elise-t forráság öntötte el, midőn a férfi megcsókolta karcsú ujjait.

Néha a különböző feladataik elválasztották őket egymástól. Maxim az ácsokkal volt elfoglalva, irányította a szükséges javítási munkálatokat. Elise a varrónőt megbízta, varrjon függönyöket a hálószoba ablakára, és az ágy baldachinjára is készítsen új függönyöket, melyek elég vastagok ahhoz, hogy útját állják a huzatnak. Szőnyegek kerültek a kőpadlóra oda, hol leggyakrabban üldögéltek, a székekbe pedig gypjútakarók. Elise szobája egészen otthonossá vált így, hogy az ablakokra felkerültek a bárszonydrapériák.

Egyre nőtt a biztonságérzete is, miután odakinn, a torony körül is egyre javult a helyzet. Az est leszálltától többé nem kellett rettegnie. A két kis ágyú immáron az elülső falakon állt, és a kapurostélyt, melyet új lánccal tettek működésképpé, az éj leszálltával leeresztették.

Elise úgy érezte, hogy az elmúlt hetek erőteljes hatással voltak érzéseire. Az a sok-sok óra, mit Maximmel összezárva töltött a Faulder-vár falai között, kezdte szétmorzsolni ellenállásának egykor oly szilárd falát. A férfi meleg gyöngédsége valamiféle változást indított el benne. Idegen volt számára az az egyre erősödő epekedés, mely egész lényét elárasztotta, s meglehetősen gyanakvón figyelte a bensejében egyre hevesebb lánggal égő vágyakat. Soha életében nem érezte még szükségét, hogy egy férfi társaságát keresse, ám Maximmal ez másképpen volt. Szeretett együtt lenni vele. A férfi meglehetősen közvetlenséggel érintette meg, de az a meghittség, hogy ő is hasonlóképpen válaszolhasson, oly vágya volt Elise-nek, mely még nem teljesült. Teljesen megdöbbenette őt az a támadás, mely érzékeit érte, midőn egy reggel úgy akadt össze a férfival, hogy azon nem volt ing, és ő alig tudta levenni szemét arról az izmos felsőtestről. Ártatlanságból ébredő érzékisége a látványt minduntalan lelki szemei elé varázsolta, midőn szomjazó tekintetét a férfira vetette. Gyakorta megessett, hogy pilláit lesütötte, és nyugtalanul simított végig égő arcán, midőn leplezni próbálta egyre növekvő elragadtatását, ám képzelete nem volt hajlandó megtorpanni, s túlrepítette őt a férfi ruházatán. Már mindent látott, ám e szertelen, fékezhetetlen leány számára ez a minden volt az, amit valóságosan is látni vágyott.

Ellépven a kandallótól, Elise lassan járkálni kezdett szobájában. E vágyak nem csupán neki jelentettek problémát, hisz Maxim a tudára adta, hogy akarja őt, úgy akarja, miként egy férfi nőt akarhat. Ő azonban a test vágyait elnyomta, elfojtotta, önuralmának erős börtönébe zárta. Am e vágyak mégis minduntalan visszatértek, s ilyenkor, miként most is, nem volt, ami csilapítsa.

Tekintete, mintha valami kényszerítette volna, a falikárpit felé fordult. Most már gyanította, hogy az ajtó hová vezet. Emésztő kíváncsiság lett úrrá rajta. Utána kellene járnia ennek a titoknak! Talán amikor Maxim alszik, és mit sem tudhat meg kóborlásairól.

Meggyújtott egy gyertyát, és eltökélten a faliszőnyeg mögé lépett. Elhatározta, hogy semmi el nem tántoríthatja céljától, még a denevérek sem, melyek egykoron a kárpit mögött lakoztak. Halkan kinyitotta a reteszt.

A gyertyát magasra emelte, hogy elűzze a sötétséget, majd belépett az átjáróba, és óvatosan elindult a kandalló fala mögött lévő keskeny, meredek lépcsőn. Gondosan kipróbált minden egyes lépcsőfokot, ahogy lassan, óvatosan haladt felfelé. Egy ajtóra bukkant, melynek jobb oldalán, elég alacsonyan, szépen megmunkált retesz volt. Letette a gyertyát, majd óvatosan kinyitotta a reteszt. Az ajtó simán, hangtalanul nyílt, és ő átlépte a küszöböt, majd fülét megütötte az alvó férfi lassú, egyenletes lélegzése. A hamvadó tűz fényt már nemigen adott, inkább csak árnyakat vetített szerteszét, míg a nehéz bársonyfűggönyök biztosan óvták a sötétséget az ágy körül.

Elise minden idegszála megfeszült, ahogy óvatosan odaosont a baldachinos ágyhoz. Semmi kétség, ez Faulder-vár urának borzas, világosbarna feje. A bal oldalán feküdt, háttal Elise-nek. A szőrmetakarók épp csak a férfi keskeny csípőjét takarták el. Egy csúnya, bíborszín sebhely zavarta meg hátának szép szimmetriáját, melynek láttán Elise megértette, hogy időnként, egy-egy röpke pillanatra miért torzult el a férfi arca, és miért nyújtózkodott, mintha valami nyilalló fájdalom hasított volna belé.

Hirtelen száналommal teli együttérzés öntötte el, ahogy arra a kínra gondolt, amit Maxim érezhetett, midőn Fitch és Spence kihúzta őt a folyó iszapos mélyéből, majd az éjszaka kellős közepén belopták abba az alsatiabeli fogadóba. Nicholas azt mond-

ta róla, hogy igen közel járt a halálhoz, és egész Anglia abban a hitben volt, hogy valóban meghalt. Ami azt illeti, ő nagyon örült neki, hogy nem így történt.

Elise visszafojtotta lélegzetét, amint a férfi nyugtalanul megmozdult álmában, majd a hátára fordult. Elise nem mert se megmozdulni, se levegőt venni, tekintete azonban oda vándorolt, ahova csak akart. Pillantása lassan siklott végig a szőrös mellkasán, a szikár derékon, majd a kemény, lapos hashoz ért, melyet finom szőrszálak öleltek körül. Bal oldalán egy sebhely sötét vonala húzódott felfelé bordái közt, és Elise kíváncsi volt, vajon hol végződik, ezért közelebb hajolt, hogy megnézzze.

Hirtelen hosszú ujjak fonták körül szorosan a karját, és Elise riadtan felszisszent, amint érezte, hogy a férfi lehúzza magára. Maxim oldalra fordult, Elise-t egészen magához vonta, és karjával szorosan fogta karcsú derekát.

– Hogyan? Hát nincs itt egy vödörnyi jéghideg víz, hogy rám zúdítsa? – Hangja halk volt, és csupa vidámság. – Mit mond hát, leány? Nem hozott semmit, mit nekem s derékaljaimnak szánt?

– Eresszen! – mondta elfúló hangon Elise. Egyik kezét a férfi meztelen mellkasára nyomta, és minden erejével igyekezett felkelni.

– Azt hiszem, még nem – suttogta Maxim, miközben bal karját a lány feje mögé tette. Elise elfordította arcát, de a férfi nem engedte ki gyöngéd szorításának börtönéből. Nem sietett, pihe-könnyű csókokkal illette Elise ajkait, s ezzel ármányosan felkavarta szenvedélyét. A lány zaklatott félelme lassanként elhalványult, és szertefoszlott a férfi gyöngéd rohamának meggyőző erejétől. Maxim megízlelte Elise ajkainak édes nektárját, csókja egyre szenvedélyesebb lett. Elise válasza határozottabbá vált, szája mohó éhséggel tapadt rá, melyet nem lehetett egykönnyen kielégíteni. Ajkait halk sóhaj hagyta el, amint a férfi ajka lassan lefelé vándorolt karcsú nyakán. Maxim kutakodó keze előtt a lány köntöse lesiklott meztelen kebleiről, és Elise-nek elállt a lélegzete attól a mámorító gyönyörtől, mely akkor ébredt fel benne, amikor a férfi forró, nedves szája és perzselő nyelve mellének lágyan rugalmas bimbójához ért.

Ekkor a kandallóban egy hasáb lezökkent, és pattogó szikrák repültek szerteszét. Elise döbbenten észhez tért. Hatalmas erőfeszítéssel ellökte magától a meztelen férfit, majd átmászott raj-

ta, hogy kimenekülhessen az ágyból, és még azzal sem törődött, hogy teste eközben szinte teljesen lemeztelenedett, midőn köntöse egészen szétnyílt. Kimenekült a szobából, s az ajtót becsapta maga mögött. Rohant lefelé a lépcsőn, berontott a lenti ajtón, majd jól bezárta és ráhajtotta a falikárpitot. Reszketve a kandalló elé térdelt, ám valójában nem a szoba hidege miatt remegett. Rádöbbsent, hogy szenvedélye hová vezette.

A rejtekajtó felől halk kaparászás hallatszott. Elakadt a lélegzete.

– Elise? Nyissa ki az ajtót!

Elise a kárpit mögé siklott, és homlokát az ajtóhoz szorította.

– Kérem, Maxim, menjen el!

– Önt akarom. – Bár e szavak az ajtó túloldalán, suttogva hangzottak el, Elise-nek mégis olybá tűnt, mint a sötétségben egy kiáltás. – Szükségem van önre.

Elise testét veríték öntötte el, és reszkető szájához szorított keze hevesen remegett. – Menjen el, Maxim! Hagyjon engem! Felejtse el, hogy önnél jártam!

A férfi kurtán felnevetett. – Hogy felejtethném el hevesen zakatoló szívemet? Reszkető kezemet? Egy férfi szenvedélyes vágyát, mely nem csillapul? Tán azt szeretné, ha másnál keresnék kielégülést?

– Nem! – Csúszott ki Elise száján, mielőtt viasszázívhatta volna, majd csöndesen sírni kezdett. Belesajdult a szíve a férfi fenyegető szavaiba, de nem adhatta meg magát szenvedélyük sürgető erejének, még nem, hisz annyi mindent kell még egymással tisztázniuk!

15. fejezet

A Hanza-kapitány, szokás szerint, most is élénk, derűs hangulatban érkezett meg a Faulder-várba, és Elise-re pillantván karját szélesre tárta. – Nahát! Mit látnak szemeim? A szép hölgy még ragyogóppá vált ez alatt a hideg, északi klíma alatt? Könyörgöm, árulja el nekem, mi lehet ennek oka? Netán az új ruha, melyet fisel? – Világoskék szeme csillogott, ahogy gondosan szemügyre vette Elise-t. – Nein, azt hiszem, ennél töppről fan szó. Ha nem tudnám, mi az igazság, még azt találnám hinni, hogy ön poldog itt.

– És ha én nem ismerném önt, Von Reijn kapitány, még azt találnám hinni, hogy a természet egy írnek hóhortosan hízelgő nyelvvel ruházta fel – vágott vissza elbűvölő mosollyal Elise, és kezét a férfi karjára tette. – Örömmel köszöntjük a Faulder-várban.

– Ön éppoly nyájas, mint amilyen gyönyörű!

Maxim sem tehetett egyebet, mint hogy csöndesen egyetértően a kapitánnyal. Valóban úgy tűnt, hogy Elise napról napra egyre gyönyörűbb. Ezen az estén kiváltképp elbűvölő volt fekete s aranszín matlaszé ruhájában, melyet vendégük tiszteletére öltött fel. Egy merev, aranycsipkéből készült nyakfodor fogta körül karcsú nyakát. A Hanza-kapitány egy gyöngyökkel összefont, ékkövekkel díszített, hosszú aranylánccal ajándékozta meg, mely igen jól illett ruhájához. Megjelenése oly királynői volt, hogy még Frau Hanzban is tiszteletet ébresztett.

Maxim némán, vonakodó zárkózottsággal állt ott, miközben a másik férfi lelkesen udvarolt. Maxim nemigen rajongott ezért a szerepért. Eljátszani az érdektelen szemlélőt, miközben a félteékenység fájdalmasan mardosta bensejét, ahogy Nicholas szabadon magának követelte a lány társaságát, rendkívül nehéz feladat volt. Ha nem ő maga adott volna ostobán engedélyt ennek

az embernek az udvarlásra, akkor már rég saját érdekében nyomult volna hevesen előre.

– Herr Dietrich az egész napot azzal töltötte, hogy az ön kedvére való lakomát készítsen, kapitány. – Elise hívogatóan intett az asztal felé. – Mindez csak önre vár, hogy örömét lelje benne.

Nicholas ékkövekkel kirakott övébe akasztotta ujját, és elmosolyodott. – Falaki itt olfas a gondolataimban.

Elise vidáman felnevetett. – Erre nincs semmi szükség, kapitány. Mindnyájan tudjuk, hogy mennyire szereti a finom falatokat.

Elkezdődött a lakoma, s az idő kellemesen telt. Aztán mindhárman felálltak az asztaltól, és kényelembe helyezték magukat. Frau Hanz elvitte az asztalról az utolsó fatálat is, Herr Dietrich pedig egy tálcányi édességet készített elő, melyet forralt borral szolgáltak fel. Nicholas egy hatalmas székbe telepedett le, míg Maxim az asztal közelében maradt. Figyelte gyámolítottjának bájos kecsességét, midőn a fűszeres bort szolgálták fel, mely, legnagyobb bosszúságára, úgy tűnt, a Hanza-kapitánynak is kedvére volt.

– Ön rendkívüli és páratlan szépség új ruhájában – magasztalta Nicholas. A férfi szeme csak úgy csillogott az örömtől, ahogy Elise lassan körbeforgott előtte, majd kérdően felhúzott szemöldökkel nézett Maximre, aki gondosan ügyelt rá, hogy szenvtelen maradjon, miközben a lányt figyelte. – Nem is tudom, hogy pízhatom-e még tofápra is a gondjaidra, parátom. Ez a látvány komoly hatást gyakorolhat pármely férfiemperre.

Elise kihívó tekintettel nézett Maximre, és nem tudta megállni, hogy ne csipkelődjön vele egy kicsit. – Kétlem, hogy őlordsága egyáltalán tudomást vesz létezéséről. Túlságosan is lekötöti őt Arabella emléke.

Nicholas felhajtotta korsójának tartalmát, majd felemelte, hogy újra megtöltesse. – Errefelé a hideg éjszakák hajlamosak felmelegíteni a férfi szívet, aki imígyen sokkal joppan értékel egy leányt, ki a közelében van. Ez... ő... az életben maradás kérdéséfé fálík... ámpátor az pizonyos, hogy őlordsága már pizonyosságát adta élni akarásának.

– És vajon nem ezt akarjuk-e mindnyájan? – kérdezte Elise rejtélyes mosollyal.

– Ez csak természetes! – helyeselt a kapitány. – Am Leben

bleiben! Fannak, kikpen e fágy oly erős, hogy saját életük fédelmépen, akár még a fuldokló segélykiáltását is elengedik a fülük mellett. – Ismét töltött magának a fűszeres borból, majd egy röpké pillanatig elgondolkodva meredt a távolba, aztán ismét feléjük fordult. – Senki sem ismeri egy empernek falódi természetét, míg szempe nem kerül az igazi kihízással. Szembesülfén a feszéllyel, fan, ki sarkon fordul s elinal, míg mások maradnak, s megküzdeneek fele. Én mindig is harcos empernek tartottam magam, ugyanakkor szeretem azt hinni magamról, hogy az élet s a hölgyek szerelmese fagyok. Csak Isten a tudója, fajh' miként cselekednék, ha a piztos halállal kerülnék szemtől szempe. Nos, hol fan hát az igazság, míg el nem jó a própátétel órája? – Karját felemelve az őgróf felé mutatott. – Parátom esetépen e dolog már másként fest. Ő már szempenézett ezen ellenféllel, s legyőzte őt.

Maxim arcán kényszeredett mosoly jelent meg. – De menekültem is, hogy megóvjam életemet.

Nicholas hátradőlt székében és ujjait összefűzte mellkasán. – Nem sokan akadnak, kik megszöktek Erzsépet őrei elől.

– Te meg nagy hűhót csapsz itt a semmiért – vonta meg vállát egykedvűen Maxim. – Bármiféle hírem volt is egykoron, midőn Erzsébetet szolgáltam, azt mostanra már elveszítettem. Megfosztottak otthonomtól, becsületemtől és minden vagyonomtól.

– Talán otthonodtól és fagyonodtól megfosztottak – nézett tűnődő mosollyal házigazdájára Nicholas. – De pecsületedtől nem.

– Attól tartok, hogy e leány itt ebben nem értene egyet veled – jegyezte meg száraz hangon Maxim.

– Így igaz, uram. Kalózok, brigantik és emberrablók között van az ön helye! – ugratta őt Elise. – Idővel én is megérthetem, mi az, mi egy férfit cselekvésre sarkall, s akkor tán megváltozik véleményem. Miként azt már világosan kinyilvánította, sok mindent megtett volna, hogy Arabellát maga mellett tudhassa.

Elise elvette az asztalról az édességet, amit Herr Dietrich készített oda, s eközben oly közel ért Maximhez, hogy szoknyája félig beborította a férfi csizmás lábát. Szemérmesen emelte kérdő tekintetét a rámeredő férfira, majd kívágta: – Az iránta érzett odaadó szerelme volt oka tervezett elrablásának, nemde, uram?

Maxim érezte a lány szavainak élet, ugyanakkor vérének lük-

tetését is, mivel közelsége szikrát vetett benne, s fellobbantotta vágyait. Az elmúlt napok során rádöbbsent, hogy e lány egyetlen pillantása, érintése vagy mosolya kéjesebb vágyakat ébreszt benne, mint eddig bármely nő, kit valaha is ismert.

Elise kihívón nézett rá, miközben szelíden így gúnyolta: – Tán elveszítette a nyelvét, uram? Nem tud beszélni? Megbántódott?

Maxim lassan elvigyorodott, miközben meglehetősen gonosz fény villant fel zöld szemében, de egyetlen szó sem hagyta el ajkait.

– Ön most különös hangulatban van – jegyezte meg Elise.

A férfi derűs kétkedéssel húzta fel egyik szemöldökét. – Furcsa, hogy ezt épp ön mondja nekem.

Elise egy halk nevetéssel és egy pimasz fejmozdulattal felelt. – Igazán nem értem, hogy miről beszél, uram – mondta ártatlanságot színelve. Előrenyújtván a tálcát, édességgel kínálta a férfit. – Nem óhajt egy kis nyalánságot?

Maxim elkapta tekintetét, és nem engedte el, miközben mellén keresztbe font karral ült, és még csak meg se próbált kiválasztani magának valamit. Tudta, hogy Elise hajlamos a gonoszkodásra. Öszinteségét most próbára kell tennie. – Nagyon is, madame. Már egy ideje csak erre vágyom.

Elise gondosan ügyelt reakciójára, és érezte, hogy boldog melegség önti el. A férfi tekintete lényé legmélyéig hatolt, és finom célzását Elise megértette. Halkan megkérdezte tőle. – És mi legyen az, uram?

– Bármí, amit kedve van nekem adni – dűnnyögte, és hangja, akár egy simogatás, pírral öntötte el Elise orcáját. Bár szavai a felszínen egyszerűnek tűntek, így Nicholas nem is figyelt fel rájuk, azonban merész pillantásától kísérve nagyon is sokatmondóvá váltak.

Elise kiválasztott egy gyümölcskosárákat, és a férfi felé nyújtotta. Maxim most sem mozdult. Tekintete azonban továbbra is perzselőn mélyedt Elise tekintetébe, majd kissé előrehajolt, és kinyitotta a száját, hogy bekapja ezt a finom falatot. Elise a süteményt Maxim ajkához emelte, majd szíve hevesebben kezdett verni, ahogy a fogai közé helyezte, mivel mielőtt a férfi becsukta volna a száját, nyelve könnyedén megérintette Elise ujjait. E cirógatás a lehető legtitkosabb volt, Elise mégis kételkedni kezdett

saját józan eszében, hogy ilyen gyermeki játékokat játszik vele. Ez nem egy naiv legényke, kit bátorítani kell, majd incselkedő fejcsóválással karnyújtásnyira tartani magunktól. Korábbi viadalaik szolgálnak bizonyítékul arra, hogy ez a férfi képes a lehető legkihívóbb és legizgatóbb viszonzásra.

– Megfeledeztem vendégünkrol! – jelentette ki Elise elfúló hangon. Elszakadt a delejes zöld szempártól, majd nevetve Nicholashoz fordult, midőn elé tartotta az édességekkel teli tálcát. – És ön miben lelné örömét, kapitány? Adhatok egy kis cukrozott gyümölcsöt?

Nicholas gondosan megfontolta választását, majd szokott étvágyával, jóízűen lenyelte. Egy pillanat múltán vendéglátója felé fordult, és huncut mosollyal emelte meg korsóját. – Lehet, hogy te még gyászolod Arapella elvesztését, parátom, de ami engem illet, csak hálás lehetek, hogy terfed kudarcral fégződött. Ha nem így történt volna, akkor én sosem ismerem meg Elise-t, és az rám nézfe nagy palszerencse lett volna.

Maxim válaszul felemelte kupáját. – Kívánom, hogy a sors mindnyájunkhoz kegyes legyen.

Nicholas, csuklójának egyetlen mozdulatával döntötte le torkán a bort, majd félretette korsóját, és boldog elégedettséggel sóhajtott egyet. – Ami azt illeti, a sors mostanság igazán kegyes folt hozzám. – Zsebéből előhúzott egy apró, kókadozó, zöld ágacskát, majd magasra emelte, és száránál fogva megpörgette előttük. – Nézzétek, parátaim, mit sikerült szereznem egy Hamburgpa látogató angol empertől.

Elise közelebb lépett, és kíváncsian nézegette az ágat. – De mi ez?

– Fagyöngy – vágta rá egyszerűen a kapitány.

Elise döbbsen kíváncsiságát nemigen elégítette ki ez a tényszerű válasz. – Mire való?

– Azt mondták nekem, hogy sokféle dologra. – Miután elérte, hogy mindenki rá figyeljen, Nicholas feltűnően egy szalagot erősített az ágra. Felállt egy padra, majd a színes szalagot az egyik gerendára kötözte, és eligazította az ágat úgy, hogy az szabadon lógjon. Ezután széles mosollyal lelépett, majd karját összefonva nézett a másik kettőre, kik elképedve meredtek rá. – A druidák gyógyerőt tulajdonítottak a fagyöngynek. Különösen a mérgezéseknek hatékony ellenszere.

– Nahát, micsoda gondolat, Nicholas! – hányta a szemére sértetten Elise. – Itt aztán igazán nem aggódhat azon, hogy megmérgezik, különösen azután, hogy Herr Dietrich főztjével tömte tele bendőjét.

– Ez nekem eszembe se jutott, kisasszony – nyugtatta meg őt Nicholas. Kezét az ág felé emelte, és így magyarázott: – Tulajdonképpen, midőn az ember alá áll, a fagyöngy a lehető legpezsdtőpp, legszifderítőpp élményt tudja nyújtani.

Elise az ágacska alá lépett, majd határozottan kétkedve nézett a kapitányra. – Biztos benne, hogy nem csapta be valami sárlatán, Nicholas? Én nem érzek semmi változást.

– Nem fog csalódni – biztosította őt Nicholas. – Hisz sok-sok éffel ezelőtt, még az idősebb Plinius is írt ennek jótéteményeiről. – Egy pillanatra elhallgatott, majd kíváncsian megkérdezte. – Egyébként, tud róla falamit?

– Élt ilyen ember egyáltalán? – nevetett Elise.

Maxim megjegyezte: – Nos, ez az ember valóban élt... úgy ezerötyszáz évvel ezelőtt. Fogadott fia az első század fordulóján Róma konzulja volt.

Nicholas ujjait könnyedén a homlokához emelte, és egy kurtá tiszteleggéssel ismerte el Maxim válaszát. – Jól ismered a történelmet, parátom.

– Az ifjabb Plinius leveleit gyakran használta fel tanárom, hogy történeti bepillantást nyerjek a régi Rómába. Mindazonáltal be kell ismernem tudatlanságomat a fagyöngyöt illetően.

Elise vidáman csipőre tette a kezét. – Én pedig örömmel venném, ha megtudhatnám, sorsomban mire számítsak.

Nicholas mosolygott. – Ismeretes, hogy sok igazság rejlik a paponákpan. A druidák számos mesével járultak hozzá ehhez. Példának okáért, a fagyöngy alatti csókfáltás rendkívül kellemes szokása hífta életre azt az elképzelést, miszerint ennek előfordulása elkerülhetetlenül házassághoz fezet. Fajon szentelne e figyelmet illetén kijelentésnek, ha én megcsókolnám? – Nicholas időt sem hagyott Elise-nek, hogy a kérdést végiggondolja, hanem egyből átölelte, és egy mohó csókkal illette ajkait, miközben ügyet se vetett Maximre, aki dühödten elindult felé, majd visszafogta magát. Miután elengedte őt, a kapitány mosolyogva nézett Elise dőbent tekintetébe. – Számomra ez rendkívül kellemes élmény folt. Hajlandó lenne úgy tekinteni, hogy mostantól jegyesek vagyunk?

Elise zavartan elpirult és hátrébb lépett, majd éles hangon megdorgálta: – Természetesen nem! Higgye el, ilyen döntéseket képes vagyok magam is meghozni, anélkül hogy becsapjanak és csapdába csaljanak... mely csapdát ön most szántszándékkal állította fel nekem.

Nicholas meghajolt a lány előtt. – Immáron későre jár, úgy-hogy sürgetném mindkettőjüket, hogy térjenek nyugofóra, ha még pirkadat előtt útnak akarunk indulni Lübeck felé. Szükségünk lesz rá, hogy pihentek legyünk. Kívánok mindkettőjüknek Gute Nacht.

Azzal Nicholas, miután hanyagul odaintett Maximnek, nagy léptekkel átment a termen, és felsietett a lépcsőn. Elise a fejét csóválta a kapitány komédiáján, és addig nézett utána, míg rá nem dőbbsent, hogy Maxim szorosan mögé lépett. Lélegzete elfúlt, ahogy a hosszú ujjak karja alá siklottak, és gyöngéden, de határozottan megragadták a könyökét. Vére hevesebben kezdett lüktetni, és ahogy megfordult, látta, hogy Maxim furcsa, rejtelmes mosollyal néz le rá.

– Tiszteletben kell tartanunk a tradíciót, nemde? – kérdezte halkán. Egy felfelé vetett pillantással felhívta Elise figyelmét a fejük fölött lógó fagyöngyre, majd lehajolt, és szétnyíló ajkai lassan megkeresték Elise ajkát. A lány nem tudott ellenállni, és lábából is kifutott minden erő, miközben gondolatai kuszán, örvénylően forogtak, és újból feltámadt benne minden vágy, amit egykoron a férfi ágyában érzett.

Maxim szája elvált Elise ajkától, és a lány úgy sóhajtott fel, mint-ha egy gyönyörű álomból ébredne. Kinyitotta a szemét, és a férfi vonzó arcát látta. Elise lábujjhegyre állt, és karját szorosan a férfi nyaka köré fonta. Maxim meglepődött, de az élmény rendkívül jóleső érzést keltett benne. A csók, amit Elise-től kapott, lassan hömpölygő lángként öntötte el agyát, éppoly hatással volt rá, mint egy erős ital. Karja még szorosabban fogta át a lány karcsú derekát, érezte, ahogy kemény kis keblei testéhez nyomódnak.

Valahonnan a tűzhely tájékaról gúnyos nevetés hallatszott, és Elise zavartan hátrált el Maximtől. Megfeledezett róla, hogy szolgák is vannak a teremben, kik szemtanúi voltak csókjuknak. Frau Hanz érezte Maxim pillantásának fagyos dühét, miközben Herr Dietrich nyelvének egy hangos csettintésével ítélte el a házvezetőnő viselkedését.

Méltóságát összeszedve, Elise hűvös tekintettel nézett az asszonyra. – Frau Hanz, némiképp csalódtam az ön itteni munkájában. Összeállítottam egy listát azon dolgokról, amiket távollétünkben el kell végeznie. Elvárom, hogy mire megérkezünk, mindez rendben legyen. Amennyiben ismételen csalódnom kellene önben, kénytelen lesz másutt munka után nézni. – Maxim hallgatásával adta beleegyezését az ultimátumhoz. Miután a férfitől nem várhatott segítséget, az asszony most merev háttal, melyet büszkesége támasztott alá, a lány felé fordult. – Ahogy óhajta, úrnő.

– Akkor értjük egymást – felelte Elise nyájas hangon. – Van itt azonban még egy dolog, amit meg kell beszélnünk.

Frau Hanz fátyos pillantással meredt a fiatal nőre. – És mi lenne az?

– A maga viselkedése – vágta rá egyenesen úrnője. – Azt ajánlom, hogy amíg távol vagyunk, gondolja végig, miként változtathatna lehetetlen stílusán.

– Mi? – Frau Hanz kérdő pillantást vetett az örgrófra. – Uram, ezzel ön is egyetért?

Maxim csaknem elmosolyodott. – Természetesen.

– Akkor azt hiszem, nincs más fálasztásom, mint hogy teljesítem az úrnő óhaját.

– Úgy tűnik, ez a helyzet, Frau Hanz – helyeselt Maxim.

Frau Hanz egy egészen picit biccentett fejével, jelezvén, hogy az utasítást tudomásul vette.

Maxim Elise-re nézett, megerősítve a lány tekintélyét.

Frau Hanz visszatért teendőihez, és alig egy pillanat múlva már ki is töltötte haragját Herr Dietrichen, midőn éles hangú utasításokat adott a szakácsnak. Hangos és parázs vita tört ki közöttük. Serpenyőket és lábosokat csapkodtak, és a terebélyes férfiú annyira nekibőszült, hogy majdnem nekiment a házvezetőnőnek.

– Mi tettem? – sópáncodott Elise.

Maxim kuncogni kezdett. – Sose féljen, madame. Herr Dietrich meg tudja védeni magát.

– Remélem. – Csüggedten felsóhajtott. – Azt hiszem, okosabb, ha én most távozom. A végén még engedek a kísértésnek, és már holnap visszaküldöm Frau Hanzot Hamburgba.

– Ne is gondoljon rá többet – tanácsolta Maxim. – Lesz ideje

gondolkodni, amíg mi távol vagyunk. Ha utána se javul a helyzet, távozik.

– Akkor én most jó éjszakát kívánok önnek, uram – nézett fel Elise mosolyogva abba a melegen csillogó, zöld szempárba. – Holnap pirkadat előtt találkozunk.

A férfi egy elegáns meghajlással tisztelte meg őt. – Kívánom, hogy az est áldott boldogsága ringassa önt szelíd álomba, édes leány.

Elise mosolyogva, ábrándos sóhajjal feküdt le ágyába, majd a párnát csupasz mellére szorította, miközben emlékei különös, mohó vágyat ébresztettek ágyékában. Érezte már, hogy milyen az, amikor a férfi szája merészen cirógatja keblét, és ez az emlék azóta is kitartóan ott ólálkodott agyában, megzavarta gondolatait még akkor is, amikor kettesben voltak, de még kellemetlenebb volt, még zavaróbb, amikor Nicholas is velük volt. Hogy Maxim megérezte-e vagy sem arra pirulásának okát, azt nem tudta, de időnként, amikor azzal a perzselő tekintettel nézett rá, Elise szinte biztosra vette, hogy ő is ugyanarra gondol.

Ábrándozott, és hirtelen azt érezte, hogy erős, izmos karok emelik fel. Először homályos, zavaros képek örvénylettek körülötte, és egy lélegzet-visszafojtott pillanatig úgy érezte, menekülnie kell. Vergődött, hirtelen egy pirosposzsgás arcot és halványkék szempárt látott, majd, mintegy varázsütésre, a bőr barnábbá vált, a szempár sötétedni kezdett, és egyre csodásabb, mély smaragdzöld színt öltött. A szíve repesett, miközben arra a csókra várt, mely mámoros örömmel fogja eltölteni. Szinte érezte a szétnyíló ajkakát, melyek mohón kutatják ajkának választát. És jött a válasz, bár agya már az álom sötét barlangjaiban kóborolt, ő mégis tudta, hogy mi az.

A szerelem lopózott be titkon életébe, amely már soha többé nem lesz olyan, mint volt.

16. fejezet

Hópelyhek hullottak lágyan a földre, megültek a fenséges örökzöldek szétterülő ágain, és fehér takaróval borították be a dombokat s a völgyeket. Csörgedező, félig befagyott patak mellett rőt őzsuta emelte fel víztől csöpögő pofáját, és kitáguló orrcimpákkal szimatolt a levegőbe. Távoli csilingelésre hegyezte fülét. Az apró csengettyűk hangja ezüstös tisztasággal szállt végig az erdőn, s jelezte egy gyorsan közeledő idegen jelenlétét a vadonban. Kiáltás és nehéz paták erőteljes dobogása verte föl az erdő csendjét, és az őz cikázva elszáguldott a fák között.

Hamarosan egy négyes fogat tűnt föl az irtáson. Hosszú faládához hasonlatos kocsit húztak maguk után. A díszes szánkóhoz hátulról még három lovat kötöttek, és a magasra emelt lábakkal járó Eddy könnyedén lépést tartott a négy befogott lóval. A fogatot hat lovas kísérte, kiknek pirossal bélelt kék, csuklyás köpenye élénk színfoltot jelentett a téli erdőn. Öltözékük Von Reijn kapitány feltűnést kedvelő hajlamára utalt.

Való igaz, Nicholas örömét lelte abban, hogy megpróbálja lenyűgözni a leányt, s e cél elérése érdekében komoly figyelmet fordított a részletekre. Megrendelte e fényűző jármű elkészítését, melyben az utasok a legnagyobb kényelemben utazhatnak, s mintául nagyjából az a hintó szolgált, amit néhány éve Arundel grófja honosított meg Angliában. Nyáron a kocsira hatalmas kerekek szerelhetők, télen viszont, miként most is, vaspántokon siklik könnyedén havon s jégen át.

A kocsi belseje még lenyűgözőbb volt. A díszesen faragott fatáblákat szélesre tárhatták, hogy beszívják a lágy szellő illatát, vagy becsukhatták, hogy kizárják a téli fagyos szellőket. Hogy tovább csökkentsék a huzatot és védekezhessenek a kocsi oldalának hidege ellen, bársonyt feszítettek fel rudakra, s ezeket felakasztották a kocsi belsejében. A jól kipárnázott üléseken

apró párnák és szőrmetakarók tették kényelmesebbé az utazást.

Nicholas ételről s az evéshez szükséges felszerelésről sosem feledkezett volna meg, ezért csináltatott egy kis összecsucskható asztalt, mely szükség esetén az ülések közé helyezhető. Mindnyájuk örömeire borból nagy választékot hozott, míg Herr Dietrich többkösárnnyai édes és tápláló étellemmel látta el őket.

Az biztos, hogy finom ételek, választékos felszerelés és pompás öltözékek tekintetében Nicholast senki sem tudta felülmúlni, még Elise sem, aki látván Maxim meglehetősen szerény ládáját, már-már túlzásnak érezte azt a két hasonló méretűt, melyben az ő ruhái voltak. Mindazonáltal a kapitány négy hatalmas, bőrrel bevont ládája, melyeken ott volt monogramja is, határozottan megnyugtatta Elise-t.

Ahogy útnak indultak, Nicholas nyomban átvette a vendéglátó irányító szerepét, és ennek megfelelően az ülésrend megállapításánál saját érdekeit vette elsősorban figyelembe – és Elise mellé telepedett, Maximnek a szemközti ülést jelölte ki. Amikor a kapitány elhelyezkedett, kiselőadást tartott a Hanza-szövetség történetéről: német kereskedők egy csoportja egyesült abból a célból, hogy megvédjék magukat a kalóztól és más gonosztevőtől. Háromszáz éven át kísérte nyomon a Hanza növekedését, eleven történetekkel fűszerezte elbeszélését. Később inkább mintha csak hangosan tűnődött volna, arról szólt, miként gyengültek meg s voltak kénytelenek felszámolni csoportjaikat a Temzén, Novgorodban és a dánoknál, majd még töprengőbb lett, midőn úgy vélte, hogy jövőjük kétségessé vált.

Elise érezte, hogy a férfi hangulata elromlott, így aztán fészkelődni kezdett, majd papucsos lábát a két ülés közti, paraszas melegítő felé nyújtotta. Megpróbálta elkapni Nicholas tekintetét, és valahogy kirángatni őt ebből a nyomott hangulatból. – Mondja csak, Nicholas, tartott-e a Hanza valaha is fogságban bárkit váltságdíjért?

Nicholas hátradőlt. – Itt-ott szedtünk tűszokat, de főként a szövetség ellen elköfötett fétkek miatt. – Felébredt benne a gyanú, és pillantását fürkészőn a lányra emelte. – Netán egy adott személyre gondol?

– Természetesen – vágta rá egyből Elise. – Atyám, mielőtt elrabolták volna, többször is járt a Stilliardson, és van okom feltételezni, hogy esetleg a Hanza tagjai fogták el.

– Mi árukkal kereskedünk, nem emperekkel – felelte Nicholas.

Elise-t nem lehetett ily könnyen eltántorítani. – Azt beszélték, hogy atyám sok kincsét eladta a Hanzának aranyért. Nincs a szövetségben olyan, kinek érdeklődését felkeltheti egy arannyal teli láda?

– Természetesen mindig akadnak olyanok, akik a fagyont hajszolják, de mivel magam mostanság ilyesmit nem hallottam, s másról se tudok, ki hallott volna, attól tartok, nem tudok segíteni önnek. Ha falamiképp fissaadhatnám önnek édesatyját, akkor piztos, hogy örökre elnyerném szerelmét, s ez oly jutalom, mi nagyon is peccs lenne számomra.

Elise ügyet se vetett arra, hogy a férfi szerette volna a beszélgetést másfele terelni. – Kihez kéne fordulnom?

A kapitány kezével Maxim felé intett. – Talán a parátom tud segíteni önnek. Neki fannak kémei.

Maxim nyomban felpillantott, és bosszúsan nézett a kapitányra. – Azt hiszem, tréfád elkerülte a figyelmemet, Nicholas. Miféle kémekről beszélsz?

– Hát természetesen Spence-ről és Fitchről – felelte Nicholas kedélyesen. – Azok aztán rendkívül agyafúrt fickók, az már piztos. Elküldted őket, hogy kémleljék ki Arapellát, és ők ezzel a gyöngyszem leánnyal tértek fissa. Bízd meg őket egy hasonló küldetéssel. Legyen az a feladatuk, hogy találják meg Elise édesapját, s ki tudja, mivel térnek majd fissa.

– Én többé nem merek megbízni bennük. – Maxim hátradőlt, és meleg tekintettel nézett Elise-re. – Még most is azzal vagyok elfoglalva, hogy valamiképp rendbe szedjem az életemet.

Elise gúnyosan elmosolyodott. – Netán egy gyáva sirámaait hallanám, uram?

– És tán nincs rá okom, hogy az legyek? Hisz állandóan támadásoknak vagyok kitéve.

Elise föl kacagott. – Úgy festi le itt önmagát, mintha ártatlan bárány lenne, pedig mi mindnyájan jól tudjuk, hogy amit kapott, arra alaposan rászolgált!

– Vitatható állítás – tiltakozott Maxim. – Az igazat megvallva, biztosra vettem, hogy embereim a föld túlsó felére mentek el, hogy a kínzás ilyen mesteri tehetségére bukkanjanak. – Kezét felemelte, s a szépség felé intett, akinek arca csak úgy ragyogott

a boldogságtól. – Ön látszólag egyszerű leány, valójában méltó ellenfél bármilyen játékban. Őszintén szólva, Arabella bizonyosan nem lett volna képes annyi izgalmat okozni, mint ön.

Elise hirtelen izgatottan vetette fel fejét, és kimondta, anélkül hogy meggondolta volna. – Arabella túl bátortalan egy olyan emberhez, mi... – Ekkor döbbsent rá, hogy Maxim miként értelmezheti kijelentését, ezért némiképp zavartan elhallgatott, és nem tudta, hogyan fejezze be mondatát. – Úgy értem... szóval...

Tétovázása nem kerülte el Maxim figyelmét, aki lelkesen csapott le egyből szavaira. – Egy olyan emberhez, mint én? Ezt akarta mondani?

Elise úgy próbálta elterelni piruló arcáról a férfi figyelmét, hogy egy szőrmetakarót vett az ölébe, és nagy buzgalommal takargatni kezdte magát. – Csak azt akartam mondani, hogy ön időnként... ő... olyan... merésznek... tűnik.

Maxim némiképp tartott ettől a lübecki úttól, mivel tudta, hogy alaposan próbára teszi önuralmát Nicholas buzgó udvarlása. De most Elise viselkedése megcsillantotta a reményt: ez az út a vártnál jóval kellemesebb lesz! – És gondolja, hogy egy merészebb leány jobban illenék hozzám?

– Ki vagyok én, hogy ezt megmondhassam, uram? – Elise úgy tette fel a kérdést, mintha a férfi szavai elképesztették volna. – Mindössze néhány hónapja ismerem.

– De mégis! – Határozott hangja nem adott lehetőséget Elise-nek arra, hogy megkerülhesse kérdését. – Ön kialakított egy véleményt, amit nagyon szeretnék hallani. Nyilvánvaló, hogy ön szerint Arabella nem illett volna hozzám, de azt nem mondja meg, hogy választottamként ki lenne megfelelőbb. – Fürkészőn figyelte Elise-t, midőn megkérdezte: – Talán jobban illenék hozzám olyasvalaki, akinek temperamentuma az önéhez hasonló?

Elise kinyitotta a száját, hogy gorombán elutasítsa a férfi célzását, de hiába küszködött, a tagadás szavai csak nem akartak kijönni a száján. Hogyan is tagadhatná azt, amit érez?

– *Nein, nein* – rázta fejét Nicholas. A társalgás fordulata és a lány habozása kezdte kellemetlenül érinteni. Éveken át tanúja volt, amint a különböző rendű és rangú nők élénk érdeklődéssel fordultak Maxim felé. Hogy a férfi tisztában volt-e vele vagy sem, azt nem tudni, mindenesetre nagyon sok leány szívét felka-

varta. Épp ez volt az, ami nyugtalanította Nicholast. – Te erős akaratú és céltudatos férfi vagy, Maxim. Neked egy szelíd, engedékeny leány faló, ki aláfejteti magát akaratomnak. Filágos, hogy Arapella lett volna számodra a legmegfelelőbb.

– És önnel mi a helyzet, kapitány? – kérdezte Elise, akit boszszantott a férfi kijelentése. Hogy mondhatja, hogy Arabella, az a tétova, határozatlan leány, akiből, úgy tűnik, hiányzik mindenféle hevesebb érzelem, jobban illene ölordságához, mint ő? Ó, nem, gondolta Elise teljes határozottsággal, Maximhez egy tüzes leány illik! Nem valami félénk kisegér. – Miféle leány felelne meg önnek, kapitány? Egy szelíd, kedves és mélabús tekintetű?

– A fálasz egyértelmű, *meine Liebchen* – felelte Nicholas, és kezét a lány kezére tette.

Elise kínos feszélyezettséget érzett. Dühös volt magára, amiért valaha is bátorította Nicholast. Míg korábban arra használta udvarlását, hogy Maximet megleckéztesse, most már csakis arra vágyott, hogy barátok legyenek.

Maxim behúzódott a kocsi sarkába, és merev tekintettel bámult ki az ablakon. A hangulata határozottan komorrá vált, és bár látszólag a tájat figyelte, a fejében kízó gondolatok kavargtak. Nicholas hosszú évek óta volt a barátja, de ez a kettőjük közt egyre erőteljesebben kialakuló rivalizálás komolyan veszélyeztetheti sokat próbált barátságukat. Valahányszor Nicholas a lányhoz közelített, Maximet féltékenység töltötte el, és némán szenvedett.

Déltájban az utasok megálltak, hogy a lovak pihenjenek, ők pedig bőséges készleteikből megebédeltek. Egy szélvédett tisztáson tüzet raktak, majd miután járkáltak egy keveset, hogy kinyújtóztassák végtagjaikat, a kocsis és az örök is a melengető lángok mellé telepedve csillapították éhüket, míg kapitányuk s vendégei sokkal kellemesebben étkeztek a kocsi belsejében.

Az ebédet követően Nicholas elnézésüket kérte, s egy sétára indult az erdőbe, hogy kitisztuljon a feje, mivel az egyik palack bornak meglehetősen buzgón nézegetett a mélyére. Távollétében Maxim nyíltan figyelte Elise-t, míg végül a lány már nem tudta nem észrevenni kitartó pillantását. – Uram? Netán valamely furunkulusok jelentek volna meg hirtelenjében rajtam?

– Van itt valami, ami mostanság komoly gondot okoz nekem, madame – közölte vele nyíltan. – Szeretnék beszélni róla.

Elise kíváncsiságát felajzotta. Olyan feszültség égett abban a tüzes, zöld szempárban, mely világosan mutatta, hogy komoly dologról van szó. – Kérem, mondja csak el, bármi legyen is az, ami nyugtalanítja, uram. Netán megbántottam valamivel?

Maxim egy türelmetlen udvarló óvatlanságával vágott bele, s válaszának hangneme sokkal élesebb lett, mint akarta. – Az egyetlen dolog, amivel megbántott, az, hogy még mindig nem mondta meg Nicholasnak, hogy nem szereti.

Elise döbbsen meredt rá, a férfi támadása mehökkentette. – Uram, ön merész nyíltsággal beszél oly dologról, mely korábban úgy tűnt, mulattatta. Hogyan lehetséges, hogy ön ismeri érzéseimet, még mielőtt én azokat kifejezésre juttattam volna?

– Miként azt már elmondtam önnek, madame, én olyan férfi vagyok, ki kellően érett már arra, hogy egy nőt feleségül vegyen...

– Bárkit, uram? – kérdezte Elise, de hangjának kedvessége csak még inkább hangsúlyozta kétségeit. A férfi már kijelentette, hogy miután Arabellát elveszítette, lényegtelen számára, hogy kit vesz feleségül.

Maxim elengedte a füle mellett a lány gúnyos megjegyzését, és kitartóan folytatta tovább. – Tudni szeretném, hogy ostoba bolond vagyok-e.

– Vajon rendelkezem-e azon képességgel, hogy megnyugtassam önt?

– Rendelkezik! Ha azt mondja nekem, hogy nem csupán a képzeletem műve az, mit csókjai sugalltak. Játssz velem, mint akit vágyak kísértenek, és én egyre közelebb kerülök a pillanathoz, midőn lerázom magamról önmegettartóztatásom kötelékeit, és az ágyamba viszem! Ha nem akarja, hogy ez megtörténjék önnel, akár mint ágyasommal, akár mint feleségemmel, akkor most nyilatkozzon, s én tovább nem követelődözöm. Az isten szerelmére, ne kacérkodjon velem!

– És mi van Arabellával, uram? – emlékeztette őt merészen egykori szerelmi fogadalmára Elise. – Már nem táplál iránta gyengéd érzelmeket?

Maxim előrehajolt, könyökével a térdére támaszkodott, miközben elszántan így beszélt. – Nem több ő már számomra egy halovány emléknél. Az igazat megvallva, arca egészen elhomályosodott bennem. Most már csakis az önét látom magam előtt.

Elise szíve megdobbant, és ujjongása a mámorító öröm szárnyain mérhetetlen magasságokba repítette volna, de ő óvatos volt. A férfi nem szerelemről beszélt, csupán vágyakról, s ez neki nem elég. Ő egyedül magának akarta a férfi szívét, lelkét, szenvedélyét, és nem nyugodna bele, ha szerelmén egy másik nővel kéne osztoznia. – Lehet, hogy ez csupán egy pillanatnyi szeszély, uram. Ma itt van, s holnap már nyomát sem lelem.

– Én már nem egy ingatag, szeszélyes ifjú vagyok, madame – bizonygatta a férfi kissé sértetten. – Pontosan tudom, hogy mit akarok, ismerem önmagam.

– De vajon ismeri-e saját szívét? – vetette fel Elise. – Annyira biztos volt benne, hogy Arabellát szereti, most meg azt állítja, hogy teljes egészében elfelejtette.

– Madame, ön nem ismeri gondolataimat s azt, hogy miféle érzéseket tápláltam Arabella iránt.

– Mit mond? Azt állítja, hogy nem szerette Arabellát?

– Nem szenvedhetem, ha valaki erőszakkal vesz el tőlem bármit, ami az enyém. Edward iránti haragomat elsősorban s mindenekfelett a bosszúvágy táplálta.

– Korábban nem ezt mondta nekem. Az igazat megvallva, én biztosra vettem, hogy Arabella iránti szerelme volt elrablásom oka.

Maxim csöndesen átkozódott magában. Ez a pokoli vita kezdte aláásni a türelmét. Ő *ezt* a lányt akarta, és tehetetlen kétségbeesés gyötörte, amiért Elise nem volt hajlandó hinni neki. Másként próbálkozott, elővette a józan ész érveit. – Madame, én védelmemet és nevemet ajánlom önnek. Nem lenne-e számunkra logikus döntés a házasság? Végül is elrablásának én vagyok oka, s ezáltal kompromittáltam nevét s jó hírét.

– Ön egykoron gyűlölt engem, emlékszik?

– Soha! – tagadta határozottan Maxim.

Elise sértetten folytatta. – Én biztos vagyok benne, hogy igen.

Maxim elkeseredetten így válaszolt: – Ahhoz, hogy egybekeljünk s oly szövetségre lépjünk egymással, mely mindkettőnknek megfelel, valóban szükséges szívemet oly alaposan megvizsgálnia, hogy mellkasomból kelljen kitépnie? Nem vagyunk-e mindketten magányosak ezen a világon? Nekem nincs családom, s önnek is igen kevés a rokona, kiben megbízhat. Nem tudhatjuk, vajon mi történhetett édesapjával. Ha másért nem, legalább

társként, egymás vigasztalására, nem fogadhatná el ajánlatomat?

Elise küzdött a férfi szavainak ésszerűségével. Ő sokkal többet várt és akart egy házasságtól, mint hogy csupán egyszerű szövetség legyen, mely helyesnek és ésszerűnek tűnik.

– Biztos benne, Maxim, hogy tudja, mit akar? – kérdezte csöndesen. – Egyszer csak jön valaki más az életében, akit majd sokkal jobban akar, mint engem. És őt akarja majd feleségül venni.

– Madame, én még sosem találkoztam nővel... – a hatás kedvéért egy pillanatra elhallgatott, miközben előre hajolt és feszült figyelemmel szegezte tekintetét a lányra –, aki olyan kétségbeejtően bosszantó lenne, mint ön!

Miután Elise teljes egészében arra számított, hogy a férfi tiltakozni fog és kifejezésre juttatja iránta érzett vágyát, most többször is kinyitotta a száját, de csak tátogott, nem találta a szavakat. Végül dühödten hátradőlt, és sértetten megjegyezte: – Ha ennyire elviselhetetlennek talál, uram, akkor egyáltalán minek vette a fáradságot, hogy arra kérjen, legyek a felesége?

– Mert én még nőre sosem vágytam annyira, mint önre.

Lecsillapodván Elise még egy hosszú pillanatig elgondolkodva hallgatott, majd végül így felelt: – Ajánlata váratlanul ért. – Kimérten, óvatosan beszélt, nem azért, mert nem volt biztos önmagában, hanem mert úgy érezte, ezzel a férfival vigyáznia kell. Boldogan adott volna neki beleegyező választ, ha biztos lehetett volna benne, hogy a férfi nem bánja meg házasságukat. – Mielőtt választ adhatnék önnek, tisztába kell jönnöm saját érzéseimmel.

– Ahogy kívánja, Elise. De ne várja, hogy majd félreállok, és figyelem, amint egy másik férfi udvarol önnek.

Elise hirtelen úgy érezte, friss levegőre vágyik, ahol világosan s ésszerűen rendezheti gondolatait, ezért csizmája után nyúlt. – Ha megbocsát nekem, uram. Szeretnék járni egyet odakinn.

– Tönkreteszi ruhája szegélyét, ha megpróbál e buckákon átkelni.

– Akkor is – felelte Elise dacosan, miközben felhúzta az egyik csizmát.

Maxim letérdelt elé, és a másik csizmát kivette a kezéből, majd a lábára húzta. – Fázni fog a lába. – A férfi hangjából áradó gondoskodás rádöbbsentette Elise-t, hogy az elmúlt hetek során

ők ketten egészen összeemelegedtek. Azok az aprócska szolgálatok, amiket egymásnak tettek, oly összhangot teremtettek közöttük, mely kellemes volt és rendkívül megnyugtató. Lehet, hogy ostobaság volt tőle, hogy minden választ egyszerre akart. Meglehet, hogy a férfi nem szereti őt, de ha képes rá, hogy az a kedves, gondoskodó férj legyen, amelyet ő akar s akire szüksége van, akkor ez nagyon is gyakorlatias oka lehetne annak, hogy egybekeljenek. Talán idővel a szerelem is utat talál majd a férfi szívéhez.

Maxim felállt, és a kezét nyújtotta Elise-nek. Felhúzta a párnás ülésről, majd erősen magához szorította, és tekintete egy hosszú pillanatig fürkészően mélyedt Elise tekintetébe.

– Mondja nekem, hogy nem érzi azt, amit én érzek, midőn így tartom önt. – Hangja oly gazdag, mély árnyalattal csengett, hogy ez már önmagában is elég volt ahhoz, hogy Elise vére hevesebben lüktessen. Úgy tűnt, érzékei ellen három irányból is támadás indult, ahogy a férfi előrehajolt, és Elise megérezte tiszta, férfias illatát. Hallotta őt, érezte illatát és a testét; már csak ajkai ízére vágyott.

– Miért remeg, midőn megérintem, szép leány? – suttogta Maxim fátyolos hangon –, és aztán miért próbálja elhítetni velem, hogy nem vágyik testem szerelmére?

Elise felszisszent, tudta, hogy e szavakon meg kellene sértődnie. Már készen is állt, hogy kimondja tagadó válaszát, de ajkáról csupán zavart, enyhén szemrehányó szavak perdültek le dadogva. – Nem lenne szabad így beszélnie velem, Maxim.

A férfi kiolvasta Elise tekintetéből a valódi vágyait.

– Tán fél hallani az igazságot? Önnek szüksége van rá, hogy szeressék, madame. – Orrcimpái kitágultak, midőn szemében tüzes szenvedély lángja gyúlt. – Én pedig itt és most nyomban akarom!

Túl közel volt hozzá! Elise lélegezni sem tudott!

Kiszakította magát és az ajtóhoz bukácsolt, de Maxim nyomban mögötte termett, és erősen magához szorította. Keze Elise köpenye alá siklott, és kebleire simult, miközben arcát a lány hajába fúrta. Érdes, szaggatott lélegzése csak úgy visszhangzott Elise fülében, majd egy kétségbeesett nyögéssel elengedte Elise-t, és hátat fordított neki.

– Hát ez mulatságos – szólt hátra Maxim gúnyosan a válla

fölött. – Az elmúlt hetek során ott volt kezem ügyében, s bár vágyaimat az egekig ajzotta, hogy már elviselni sem tudtam, mégsem próbáltam erővel a magamévá tenni. Abban a pillanatban, hogy távol vagyunk, nyomban felhajtánám szoknyáit. – Lenézett a földre, miközben fogcsikorgatva dűnnyögte. – Szavamra, ha most kevesebb ruhát visel, bizonynyal kedvemem lettem volna önben.

Elise szíve továbbra is kuszán s hevesen zakatolt, de bizonytalanul, maradék méltóságát összeszedve azt suttogta: – Valóban örömömre szolgál, ha átsegít engem a havon, uram.

Maxim egy lépéssel az ajtónál termett, majd visszanézett Elise-re, és látta, hogy a lány zaklatott és kínlódik. Hirtelen rádöb-bent, hogy Elise még nagyon fiatal, így valójában nem sokat tud sem a férfiakról, sem azokról a testi vágyakról, melyek oly hatalmas erővel űzik őket. – Az én hibám, Elise – nyugtatta meg gyöngéden. – Nem tett semmi olyat, amivel kiérdemelte volna durvaságomat.

Kiszállván a kocsiból, Maxim egy pillanatra megállt, hogy a hideg levegő lehűtse fejét. Az örök a tábortűz köré gyűltek, beszélgettek és a kezüket melengették. Ám amikor Maxim a karjába kapta Elise-t, érezte a férfiak rá meredő tekintetét. Nicholas mindenki számára világossá tette, hogy jogot formált e lányra, így aztán nem kell hozzá sok idő, hogy a kapitány e jogsértésről tudomást szerezzen.

Elise karjával átfogta Maxim nyakát, de amikor a férfi ránézett, röpdöső tekintete jól mutatta félénk tartózkodását, és azt, hogy nemigen akar a férfi szemébe nézni. Maxim ezért nem is hibáztathatta, hisz semmivel se viselkedett különbül, mint az a nagyképű fajankó, Reland.

Addig ügetett a mozdulatlanul emelkedő fehér hullámokon át, míg el nem ért egy nyugodt, örökzöldektől övezett, csöndes tisztást. A fák árnyékában a földet csak vékonyka hóréteg fedte. Varázslatosan békés hely volt, hol az ágak a rájuk nehezedő, súlyos fehérségtől csillogtak, a hó csikorgott az ember lába alatt, és a lélek magasra szárnyalt, akár a fák csúcsai fölött repkedő madarak.

Maxim a lányt szorosan karjaiban tartva, pörögni kezdett, amittől Elise-nek elállt a lélegzete. Amikor megállt, Elise a homlokát a férfi halántékához nyomta, és a boldogságtól szédelegve hal-

kan így könyörgött: – Jaj, kérem, a szívem is oly gyorsan pörög, akár a fejem.

– És imigyen alélna el csókjaimtól is, szép leány – dünnyögte, és arcát a lány arca felé fordította, mígnem ajkuk már csaknem összeért.

Elise a férfi tarkóján öntudatlanul fűzte ujjait a rövidre nyírt hajba. – Ennyire biztos benne, hogy a hatalmába kerített, Maxim?

– Én nem vagyok biztos semmiben, csak abban, hogy én teljes egészében a hatalmában vagyok – jelentette ki halkan Maxim. – Bárcsak ön is ugyanezt érezné.

– Azt hiszem, jobb, ha nagyon óvatos vagyok, midőn az önnel való életem felől gondolkodom, mivel egyfolytában tele lennék félelemmel, hogy ön villámgyorsan elragad egy másik fiatal leányt, s elrejtí valamely távoli palotába.

– Ördögi terv! – Maxim egy villanásnyira a levegőbe dobta, mire Elise riadtan felszisszent. Majd amikor karja ismét köré zárult, vigyorgó képét egészen a lány arcához nyomta. – Talán óvatosabb legyek?

– Legalább annyira, amennyire nekem kell óvatosnak lennem az ön céljait illetően – vágta rá Elise. Ismét érezte, hogy ellenállása gyengül, ezért kezét a férfi mellkasára tette, s eltolta magát tőle, míg végül egyenesen a szemébe nézhetett. – Most pedig viselkedjék, ördögi gazfickó, s akkor az én viselkedésemre sem lesz panasz. Egy pillanatra most visszavonulnék, öntől s az egész emberiségtől ment, röpke magányra vágyom.

Maxim lassan elvigyorodott, s fejével a sűrű növényzet felé bökött. – Esetleg szükségleteinek megfelelő lenne ezen félreeső hely, madame?

– Ön rendíthetetlenül pimasz és tapintatlan – hányna a szemére Elise. Maxim tarkóját Elise finom ujjaihoz dörgölte, melyek ösztönösen játszottak hajának visszakunkorodó végével. – Nem nyújthatok mást önnek, csak önmagam, szép leány – suttopta, és ajkaival megérintette a lány homlokát.

Hihetetlen melegség ölelte át Elise szívét, ahogy a férfi tekintetét fürkészte, és nem talált benne mást, csupán különös, komoly őszinteséget. Oly hosszú időn át néztek így egymásra, mint ha a világ is megállt volna körülöttük. Aztán a tábor felől egy kiáltás visszhangzott át az erdőn, ami széttörte a varázst.

– Maxim? Elise? Hol vannak?

Maxim lassan a földre tette Elise-t, de közben vakmerő pimaszsággal keze végigsiklott a lány mellén. Elise egy cseppet sem vágyott rá, hogy elhúzódjék, Maxim pedig saját, növekvő vágyai ellen küzdött. Ekkor meghallották, hogy Nicholas átcsörtet az erdőn.

Mintha csak egy fababa lenne, mely magától képtelen megmozdulni, Maxim megfogta Elise vállát, és a fák sűrűje felé fordította, majd szelíden meglökte. – Menjen, könnyítsen magán, madame. Rájöttek titkunkra, s ránk találtak.

Elise belépett a sűrűbe, a férfi pedig Nicholas felé fordult.

– Hát itt vagy! – kiáltott a kapitány lihegve, mivel igen sebesen csörtetett át a mély havon. Sietségéből nyilvánvaló volt, hogy felvilágosították őt kettőjük távozásáról. A kapitány megtorpant, majd zavartan körülnézett, amikor rádöbbsent, hogy akit keres, nincs sehol. – De hol van Elise? Azt hittem, együtt vagytok.

Maxim a magányos nyomok felé mutatott, melyek a fák közé vezettek. – Egy pillanat s már itt is van.

Nicholas szemügyre vette az apró lábnyomokat, majd megfordult, és a hóbuckákon átvezető két nyomra nézett, melyek közül az egyikben a sajátjára ismert.

Szúrós tekintetere Maxim egykedvűen vállat vont, és gyűlölte, hogy magyarázkodnia kell, de tudta, hogy minden egyéb nyilatkozat Elise-re vár. – Nem hagyhattam, hogy a leány egyedül küzdje át magát a hóbuckákon. Nem akarta tönkretenni ruhája szegélyét, és én fölajánlottam neki segítségemet.

Nicholast bosszantotta a másik férfi pimasz merészsége, magasabbra rántotta és szorosabbra fogta nyakán hosszú kabátjának szőrmegallérját. – Ezt a szolgálatot én is éppúgy megtehettem volna neki.

– Te akkor épp a magad dolgával voltál elfoglalva – emlékeztette őt Maxim. – A hölgy pedig bajban volt.

A kapitány nemigen békült meg. – Szükségtelen megfárnod. Majd én físzakísérem a kocsához.

– Ahogy óhajtod – felelte Maxim, és az engedelmesség jeleként kezével egy apró mozdulatot tett.

A kapitány bosszúsan ráncolta homlokát. Nem volt olyan ostoba, hogy alábecsülje őlordsága varázsát és a nőkre gyakorolt vonzerejét. Csupán arról volt szó, hogy nagy biztonságban érezte

magát, amikor ezek ketten a maguk csatáit vívták, és egyfolytában panaszkodtak egymásra. Fel se merült benne, hogy ellenséges érzéseik komolyságát megkérdőjelezze, mivel jó okuk volt gyűlölni egymást, így aztán arra egyáltalán nem számított, hogy szívük meglágyulhat egymás iránt.

Elise egy pillanatig csalódott volt, midőn visszatérvén azt látta, hogy Maxim elment, és helyette a kapitány vár rá. Egyszerűen nem talált semmit, mi enyhítette volna azt a hirtelen támadt büntudatot, ami a férfi láttán ébredt benne, és bár vonakodott elismerni Maxim iránti szerelmét, tudta, hogy a kapitányt nem szabad tovább bátorítania. Próbálta meglelni azokat a szavakat, melyekkel gyöngéden vághat el bármiféle köteléket, mely esetleg kialakult közöttük, így aztán jobb híján az időjárásra terelte a szót. – Mintha egy kissé gyengült volna a havazás.

Nicholas felnézett, és a sötét felhőket fürkészte, majd hangot adott saját véleményének. – Azt hiszem, még egy darabig nem hagyja abba. Fisszafiszem a kocsihoz.

– Ó, erre igazán nincs semmi szükség, kapitány – vágta rá Elise sietve. Nemigen akaródzott neki elfogadni egy ilyen szolgálatot a férfitől, különösen most, amikor arra próbált módot keresni, hogy gyöngéd érzelmeit visszautasítsa. – Azt hiszem, biztosan állok a lábamon.

– Nem hagyhatom, hogy tönkrement a ruháját a hópan – szállt vitába Nicholas, és egy lépést előrébb lépett.

Halk, zizegő hang hallatszott a kapitány mögötti fák közül, mire mindketten a frissen taposott ösvény felé fordultak, amikor is egy horkanás zavarta meg az erdő csöndes nyugalmát. Elise erősen figyelt, mígnem a fák között végül meglátta Maximet, aki a nagy, fekete csődört, Eddyt maga mögött vezetve közeledett feléjük. Amikor Elise meglátta őt, rendkívüli megkönnyebülés öntötte el, ami világos bizonyítékát adta annak, hogy határozottan ki köré összpontosulnak gyöngéd érzelmei.

– Az emberek készen állnak az indulásra – jelentette be Maxim, midőn Nicholas szúrósan kérdő tekintettel meredt rá. – Azt szeretnék tudni, lovagoljanak-e előre, hogy átfésüljék az utat, vagy maradjanak a kocsi mellett. Azt hiszem, az utasításodat várják.

Nicholas csalódottan fordult Elise felé. Nem illik egy úriemberhez, hogy sietve felkapjon egy leányt, majd visszavigye egy

férfiakkal teli táborba, ahol ez nagy valószínűséggel komoly feltűnést keltene. Most, hogy Maxim is jelen volt, már nem használhatta ki azt az előnyt sem, hogy ő az egyedüli, kéznél lévő kísérő. Ráadásul őlordsága felajánlotta, hogy Eddy hátán viszi vissza a lányt.

– Egy darabig a kocsi mellett lovagolunk – vetette oda Maxim a vállá fölött, miközben Elise-t Eddy hátára emelte. Széles, lapos nyereg volt rajta, melyen mindketten elfértek, úgyhogy Maxim fellendült Elise mögé.

Az állat meglendítette farkát, majd egy pillanatig oldalazva táncolt, mire a kapitány kénytelen volt hátrébb húzódní. Nicholas megfékezte egyre növekvő ingerültségét, és csöndben maradt. De azért, amikor Maxim megsarkantyúzta lovát és az könnyű vágatába kezdett, nagy kísértést érzett, hogy felháborodott, dühös udvarlóként viselkedjen, mivel a leány hátraesett, és annak az izmos testnek dőlt, majd úgy is maradt a másik férfi védelmező karjának ölelésében, ahogy visszalovagoltak a fák között.

Maxim karjával még szorosabban vonta magához Elise-t, és a fülébe suttogott. – Tombolt bennem a féltékenység, midőn arra gondoltam, hogy egy másik férfi karja öleli így át, még akkor is, ha csak egy olyan aprócska szolgálatot tesz önnek, hogy a kocsihoz viszi. Vissza kellett jönnöm önért.

Elise egyik kezét a férfi karjára tette, s már-már megvallotta neki, hogy mennyire megkönnyebbült, amikor meglátta. – Nicholas igazi jó barát. Nem szeretném megbántani.

– Ha szereti őt, Elise, akkor közölje velem, és én máris elmegyek. – Maxim hangja érdesen hasított bele Elise-be. – Nem kell magyarázkodnia. De ha igaz, amit érzek, és valami kialakulóban van közöttünk, akkor vigyázzon, mert ha továbbra is biztatja őt, késői lesz a bocsánatkérés.

17. fejezet

A Trave folyó és a Hanza polgárai által több száz éve emelt lőréses falak Lübecket jól védhető kikötővé tették. A fallal körülvett város előtt a két zömök torony, a Holsten-kapu állt őrt. Jól látható ágyúikkal készen álltak, hogy feltartóztassák az ellenséget. A lemenő nap fényénél a város csak úgy ragyogott. Tornyaitak csillogása megtörte az ég szürkeségét.

– Lübeck! *Unser aller Haupt!* – kiáltott fel Nicholas, ahogy lóháton közeledtek a kapukhoz. – Mindannyiunk fezére! A Hanza királynője! – Elise-re mosolygott, aki mellette lovagolt hátasán. – Igazi ékszer, hát nem?

– Valóban – felelte Elise csodálattal eltelve.

Áthaladtak a Holsten-kapun, Nicholas apró utcák zavaros útvesztőjén át vezette őket, végül a csapat megállt egy nagy, favázás ház előtt. Odabenn egy fiatalember nyomakodott közelebb az egyik földszinti ablakhoz, és kilesett. Arca felderült, ahogy meglátta a közeledőket, majd abban a pillanatban el is tűnt az ablakból. Egy percbe se telt, izgatott kiáltások hallatszottak a házból, majd kivágódott a bejárati ajtó, és két nő meg a fiú szaladt a vendégek felé integetve, és hangos kiáltásokkal üdvözölve őket.

Nicholas lesiklott lováról, és karját kitérve, köszönésképpen elüvöltötte magát. A nők boldogan kiáltozva, úgy rohantak kitért karjaiba, akár az izgatott gyerekek, míg fiatalabb társuk, ki még szinte gyerek volt, lelkesen csapta hátba a kapitányt. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy Nicholas beleveszett a felé nyúló karok és kezek kusza szövevényébe.

– Micsoda életkedv – jegyezte meg mosolyogva Maxim, miközben leemelte Elise-t a kanca hátáról. Miután a leányt letette a földre, egy pillanatra megtorpant, hogy lenézzen rá, és tekintete számtalan csodás dolgot árult el Elise-nek. Bár kívülről nézve

a viselkedése a lehető legillendőbb volt, Elise látta szemében a perzselő lángot. Gyomrában valami gyöngeséget érzett, mely pillanatok alatt szétáradt ereiben. A nyomában pedig valami izgató melegség járt, mely egész lényét beburkolta. Ha akarná, csábította Elise-t titkon egy kőszá gondolat, ágyába hívhatná Maximet, s akkor egyből véget vethetne ezeknek a gyerekes gyötrelmeknek, melyek nyomán csak még kízóbb vágak ébrednek benne. A férfi megtaníthatná őt mindenre, amit tudnia kell...

Elise megdöbbsent, hogy gondolatai merre vezették őt. Ha ilyesmi jár a fejében, akkor bizony nagyon nehéz dolog lesz ellenállni a férfi érveinek. Ellenállása úgy omolhat össze, akár egy homokvár, és akkor a szenvedély magával sodorja.

Képzeletét megzabolázta, majd belekapaszkodott a férfi karjába, és furcsamód a közelsége most valahogy nyugalommal töltötte el.

– Arabella nagy bolond volt – suttogta Elise, s szinte észre se vette, hogy gondolatát kimondta.

– Madame? – húzta fel Maxim kétkedve a szemöldökét, és döbbsenten nézett rá. – Vajh' miről juthatott most eszébe Arabella?

Elise ajkait egy halk, reszkető sóhaj hagyta el. – Kétlem, hogy ezt ön valaha is megérthetné, uram. Csupán egy másik nő lenne képes rá, hogy gondolataimnak mélyére hatoljon, s teljes egészében megfejtse azokat.

– Ez kitérő válasz, ön nagyon rejtélyes ma – vetette a szemére mosolyogva Maxim.

– Hát ilyenek a nők, uram. – Oldalvást felnézett rá, s szája mosolyra húzódott. – Ez a mi egyetlen mentsvárunk.

– Valószínűleg sosem fogom megtudni, hogy mi jár abban a csinos kis fejében. – Mohó tekintete cirógatón siklott végig arcán, amibe Elise belepirult, még mielőtt lesüthette volna a tekintetét. A férfi suttogó szavait hallotta. – Meglehet, hogy nem osztzik velem teljes mértékben abban, amit ön iránt érzek... – ezután hangja mélyebbé vált, midőn így folytatta: – de sok mindenre megtaníthatom...

Elise döbbsenten kapta fel a fejét. A férfi oly pontosan látott bele tündőzéseinek menetébe, hogy hirtelen az a rémisztő gondolata támadt, hogy Maxim olvas a gondolataiban. Rendkívüli megkönnyebbülést jelentett számára, hogy e percben egy szöke,

húsz év körüli nő vált ki az üdvözlő csapatból, és túlradó mosollyal közeledett Maxim felé.

– Ön nyilván Lord Seymour – köszöntötte üde, tökéletes angolsággal. – Nicholas annyit mesélt már nekem önről, így aztán alig vártam, hogy megismerhessem. Én a kuzinja, Katarina Hamilton vagyok... – Egy pillanatra elhallgatott, majd gyorsan megrázta a fejét, és nevetve kijavította magát. – Valójában édesanyáink voltak nagyon távoli unokatestvérei egymásnak, minek következtében mi... – ismét kuncogott, mintha a gondolat örömt okozna neki – szinte nem is vagyunk rokonok.

Maxim udvariasan meghajolt előtte. – Rendkívüli öröömre szolgál, hogy megismerhetem, Fräulein Hamilton.

– Ön pedig nyilván Elise – mondta Katarina, miközben szemügyre vette és felmérte a fiatalabb nő szépségét. Bár ez szívét nemigen nyugtatta meg, világosan látta, hogy a kapitány miért szeretett bele ennyire a leányba. – Nicholas megírta, hogy elhozza önt látogatóba. Kellemesen utazott?

– Igen, köszönöm – felelte Elise nyájasan, miközben rádöbrent, hogy azon a rémületes pillanaton szerencsésen túljutott, legalábbis pillanatnyilag. – Nagy megkönnyebbülést jelent számomra, hogy beszélgethetek valakivel. Attól félttem, hogy egyetlen szót sem fogok itt megérteni.

– Nyilván nehéz lehet egy idegen országban élni, ha az ember nem ismeri a nyelvet, de azért úgy tűnik, ön egész jól elboldogult. Nicholastól és Lord Seymourtól bizonyára védelmet és segítséget is kapott...

– Sokszor úgy éreztem, túlságosan is vigyáznak rám – csipkelődött Elise, miközben egy vádló pillantást vetett Maximre. Katarina homloka összeráncolódott, mivel némiképp meghökentette ez a megjegyzés. – De hogyhogy ön ilyen jól beszél angolul? – fordult a hölgy felé.

– Édesapám angol volt, aki, miután feleségül vette édesanyámat, úgy döntött, hogy itt telepszik le – magyarázta el készségesen Katarina. – Az öcsém, Justin és én még szinte gyermekek voltunk, amikor anyánk meghalt. Aztán jóval később, amikor édesapánk is eltávozott, Nicholas édesanyja magához vett minket. – Kecses vállát hanyagul megvonta. – Olyan rettentően unalmas volt itt, amióta Nicholas elment. Be kell vallanom, nagyon irigyeltem önt.

– Engem? – Most Elise-en volt a sor, hogy meghökkenjen. – Hogyhogy?

– Hát azért, hogy magát ennyi jóképű férfi veszi körül... A világon minden leánynak ez az álma. Ha ilyen kíséretem lenne, abban a pillanatban elhagynám Lübecket, de amint látja, én csupán egy korosodó vénlány vagyok.

– Katarina! Mit fok Lord Seymour kondolni rólad? – Az a gömbölyded, ősz hajú asszony, aki Nicholast üdvözölte, most annak karján jött felénk. Maxim tekintetét keresve, kezével úgy hadonászott, mintha csak ki akarná törölni mindazt, amit a fiatalabb nő mondott. – *Nein! Nein!* Nem szápád szífére fenni Katarina szafait, *mein Herr*. Ő nem is tudni, mit peszél.

– Ó, de hát Katarina mindig is nyíltan kimondta, amit gondolt – vetette közbe Nicholas, miközben szeme vidáman csillogott.

– Ná és, te! – rángatta meg az idős asszony Nicholas ujját, miközben így korholta: – Szégyellhetni mákád, amiért mék pátorítod is őt! Te ádol neki ötletek fejépe, mióta az ő szekény Vater lett megölfe és ő jött élni ide felünk. Há nem lennél az én fiám, kitiltanálak eppől a házpól!

Justin lelkesen csatlakozott az ugratáshoz. – *Ja*, Nicholas nélkül mi Katarinával igazi szentek lennénk. Olyan vad dolgokkal tömi tele a fejünket, hogy mi igazán nem tehetünk róla.

– Hah! – mondta megvetően az idős asszony. – Ti ketten nem szorultok rá, hogy más tegye pele a kondolat fejetekpe, Justin Hamilton. Ti makatok is nátyon jól elpoldokultok.

Justin elvigyorodott, gyöngéden megérintette az öreg orrát. – Mindig is te leszel a mi lelkiismeretünk, *Tante Therese*, már csak azért is, mert a szemed szikrákat hány, amikor mérges vagy!

Nicholas karjával átfogta anyja vállát, és szeretetteljesen megszorongatta. – *Meine Mutter! Es ist Wonne sehen Sie*. – Azzal egy csókot nyomott fehér hajára. – *Ach*, de közpen megfeledkeztem fendégeinkről. – Felemelte a kezét, és Elise felé intett, aki élvezte a család jókedvű ugratását. – Anyám, ők ketten az én legjopp parátaim, Elise Radborne úrhölgy... – majd keze tovább-siklott a felé, aki a leány mellett állt – és Lord Maxim Seymour.

– Ikazán kedfes önöktől, hoty meklátokattak minket – jelentette ki Therese, és szeretetteljesen megveregette Elise kezét. – Isten hozta otthonunkpan, *Fräulein...* *mein Herr*. – Intett mind-

kettőjüknek, majd vidáman azt mondta: – *Bitte, Kommen Sie ans Feuer... Kommen!* Jöjjenek, melekedjenek mek a tűz mellett. – Felemelte szoknyái szegélyét, és bevezette őket a házba. A szolgálólányt utasította, segítsen a belépő vendégeknek, majd kezét összecsapva jelzett a másik kettőnek, hogy a szomszédos teremben kezdhetik tálalni a lakomát. Fürgén és kedves figyelmeséggel ellenőrizte a gyülekezetet, ahogy lekerültek a köpenyek, és a csizmákat tisztára törölték.

Katarina játékosan megrángatta Nicholas szőrmebéléses köpenyét. Huncut kihívás csillogott kuzinja szürkés-kék szemében. Nicholas nagy lendülettel lekanyarította köpenyét, és Katarinára borította, aki teljesen eltűnt a dús redők alatt. Pillanatokon belül kitörő nevetés, sikoltozás és fojtott fenyegetések töltötték be a termet, ahogy Katarina komoly megtorlást helyezett kilátásba. Megpróbált kiszabadulni a nehéz köpeny alól, de Nicholas féktelen lendülettel felkanalazta, majd a vállára vetette, és csúfondárosan Elise felé fordult.

– Emlékszik, amikor először találkoztunk?

A kapitány bolondozásán kacagva, Elise Maxim vállára támaszkodva egyensúlyozott, miközben egyik keskeny kis lábát belebújtatta a papucsba, amit a férfi odatartott neki. – Azt sosem fogom elfelejteni.

Therese nagy sebbel-lobbal kikapta a söprűt a szolgáló kezéből, aki épp a behordott havat söpörte, odament fiához, és könnyörtelenül ráhúzott vele a hátsó felére, mire az jócskán megjátszott riadalommal felkiáltott.

– *Sie Scheusal! Sie Schuft!* – szidta, majd arra az esetre, ha fia esetleg utazásai során elfelejtette volna anyanyelvét, angolul is elismételte. – Te szörnyetek! Te kurafi! Eresszed el, faty különben mektanítlak én kesztyűbe dudálni!

Nicholas elugrott a fenyegetés elől, majd kuzinját letette, és már futott is. Katarina, ledobván magáról a szőrmés köpenyt, nyomban üldözőbe vette. A játék egészen felgyorsult, amikor Nicholas elszánguldott két szolga között, majd egyik kezével megfogta az egyik oszlopot, megkerülte, és hirtelenjében máris szembe került azzal, ki a nyomában volt. Hangosan felüvöltött, s karjait kitérve próbálta elkapni a lányt, miközben olyan testtartást vett fel, mint egy vérengző fenevad. Katarina vidáman felsikított, és fürgén, szétterülő, repdeső szoknyákkal megfordult.

Nicholas nyomban utánavetette magát, és a lány, hogy menekülni próbáljon előle, a nevető Elise mögé vetette magát, aki épp bele akart lépni másik papucsába, melyet Maxim tartott előtte. Ahogy Katarina megkerülte, csípőjük keményen összeütközött.

– Jaj! – nézett hátra válla fölött Katarina, ahogy Elise fél lábon állva, bizonytalanul billegett. Katarina nyomban rádöbbsent saját ostobaságára, és megpördülve, kezét rémülten kapta a szája elé.

Maxim egyik sarkán guggolt a leány előtt, miközben válla fölött a másik pár rajcsúrozását figyelte, ám amikor egy halk sziszzenést hallott a feje fölött, még épp időben pillantott fel ahhoz, hogy lássa, amint Elise felé zuhan, kinyújtotta a karját, hogy elkapja, de már elkésett vele. Elise elterült rajta, s a lehető legkevésbé méltóságteljes kupacként ért földet a férfi kinyújtott lábai közt. Bő szoknyái mindkettőjüket betakarták, miközben alsószoknyák és harisnyák ritkán látható mértékben tárultak a többiek szeme elé, ami különösen a jelenlévő úriemberek figyelmét keltette fel. Elise a rémülettől dermedten egyik karjára támaszkodott, és Maxim derűs képével találta szemben magát.

– Édesem, lenyűgöz heves érdeklődése – mondta neki a férfi színlelt döbbenettel.

Bár egészen halkán, suttogva beszélt, Elise-nek olyan volt, mintha üvöltött volna. Küszködve próbált felemelkedni, mivel túlságosan is tisztában volt pozitúrájuk meglehetősen kétes mivoltával, és korábbi gondolatainak kéjes ledérségével. Nagy sietségében, hogy minél előbb szabaduljon, csípője végiggördült Maxim ágyékán, mire a földön elterült férfi arca rémültté vált. – Madame, óvatosabban! – figyelmeztette halkán, majd vigyorogva tovább növelte Elise zavarát. – Jövőnket veszélyezteti.

– Jaj, hallgasson már! – könyörgött Elise rémülten suttogva. – Meghallhatják!

Nemcsak Elise-t nyugtalanította ez a dolog, Nicholas legalább annyira szerette volna már szétválasztani őket, ezért gyorsan a lány segítségére sietett. Kezével átfogta karcsú derekát, majd olyan könnyedén emelte fel és állította talpra, mintha csak egy játék baba lett volna. Elise sietve lesimította szoknyáit, miközben lopva Maximre pillantott. A férfi már ismét térdelt, karjával a combjára támaszkodott, és az a csúfondárosan gonoszkodó pillantás, amit Elise-re vetett, elképzelhetetlen viszonzás ígérését sugallta.

– Bocsásson meg nekem, Elise – könyörgött Katarina már-már félénken, ahogy előbbre lépett. – Nem akartam fellökni.

– Hát persze hogy nem – nyugtatta meg őt Elise. – Attól tartok, az én hibám volt.

– Ó, nem! Rendkívül figyelmetlen és szeleburdi voltam, de amint látja... mi mindig is hajlamosak voltunk rá, hogy időnként úgy viselkedjünk, mint a vademberek.

– Egek, ilyen sértést! – jelentette ki színlelt merevséggel Justin. – Te és renegát kuzinod volt a hibás, kedvesem. Én biztosan nem! Ami engem illet, én igazán finom és előkelő vagyok. – Fennkölt viselkedése egyből semmivé foszlott, ahogy gyors, oldalazó léptekkel táncolt el a lendülő söprű elől, ahogy Therese sietve elindult felé.

– Én ász! hiszem, te fagy a lekrosszapp! – jelentette ki az aszszony.

Nicholas kuncogott, és hagyta, hogy édesanyja tanítsa móresre a fiút, míg ő kezét nyújtotta Maximnek, és felhúzta. – Talán illenék pocsánatot kérnem fislkedésünkért. Miként azt magad is láthatod, kissé féktelenek vagyunk.

– Ez az eset számomra rendkívül... öö... tanulságos volt.

– Épp ezen tűnődtem. – A kapitány kissé skeptikus derűvel nézett rá. – Fagy csak képzelődtem, amikor a fájdalom nyilallását láttam arcodon.

Maxim lassan elmosolyodott. – Csupán azt bánom, hogy ilyen sok szemtanú volt. Ha nincs ennyi néző, sokkal jobban élveztem volna.

Nicholas mosolya kissé fájdalmassá vált. – Ettől tartottam.

– Pisztosrá feshem, hogy utasaink mekéheztek – mondta Therese. – Ha kedfük tartja, ehetünk, *ja?*

Az őrgrof körülpillantott, majd megkérdezte a kapitányt: – Egy kicsit rendbe szedhetném itt magam valahol? Nem érzem magam igazán szalonképesnek.

– Ja, felfezetlek szopáidpa. – Nicholas fejével a lépcső felé intett. – Amíg eszünk, a szolgálak majd felhozzák csomagjaidat.

– Talán Fräulein Elise is szeretné felfrissíteni makát – mondta Therese, és kérdőn nézett a fiatal lányra.

– Az nagyon jó lenne – felelte Elise, miközben még mindig érezte, hogy arca pirtól lángol.

– Nicholas felfezetheti önt a fendékszopápa. – Therese fel-

húzott szemöldökkel nézett a fiára, miközben óvatosan megkérdezte: – Fräulein Elise-nek adtam a fendékszopa. Ez így van rendben?

A kapitány gondosan leplezte reakcióját, és fejével kurtán rábólintott. Felvezette vendégeit a ház legfelső szintjére. Amikor fölértek, végigmentek egy széles előcsarnokon, ahol a fapadló csak úgy ragyogott. Maxim a folyosó vége felé pillantott, és megjegyezte, hogy az ablak merre néz, miközben Nicholasszal egy pillanatra megállt egy erős ajtó előtt. A kapitány, mit sem sejtve vendége megosztott érdeklődéséről, kinyitotta az ajtót, és egy kézmozdulattal befelé tessékelte Elise-t a jó meleg szobába.

– Egy pillanat, s físzatérek önért, kisasszony – mondta.

Elise gondosan elkerülte Maxim tekintetét, mivel biztos volt benne, hogy nyomban megjelenne arcán az a buja vigyor, amit korábban látott, így aztán csak egy néma bólintással válaszolt.

Mikor egyedül maradt, mélyen felsóhajtott. Ha ez idáig, ahogy jöttek felfelé a lépcsőn, sikerült valahogy elnyomnia pirulását, akkor az most teljes erővel tört rá, még keblét is lángolva öntötte el. Nem tudott szabadulni az előbbi jelenet emlékeitől. Volt abban a szörnyű zűrzavarban ott a földön valami olyan bizalmasság, melyet a többiek is észrevehettek? Vagy olyasmi, amire egy éles eszű ember rájöhet? Ha nem, akkor e találkozás rémülete egyedül az övé, mivel nagyon is tisztában volt azzal a küzdelemmel, ami fejében tombolt. Ábrándos képzelgései szárnyra kaptak és most vakmerőn szárnyaltak az egyik vad és kristálytisza képtől a másikig. Tűnődései során legfőképpen s első sorban Maxim jelent meg, méghozzá úgy, ahogy első támadásának reggelén látta, majd azon kapta magát, hogy eltűnődik: vajon milyen lehet egy nőnek szabadon és bizalmasan ismerni egy ilyen férfit?

Nicholas végigvezette Maximet az előcsarnokon egy nagy, gazdagon, finom ízléssel berendezett lakrészhez. A kis nappaliban a falak mentén könyvespolcok álltak. Egy hatalmas íróasztal és egy pompás, spanyolhombeli szék állt egy díszesen faragott szekrény előtt, melyben rengeteg összetekert pergamen volt.

– Ezek voltak itt édesapám szópái – közölte vele Nicholas. – Justin költözött fel ide, miután kiderült, hogy egyikünk sem szeret emeletet mászni. Élfezi, hogy egymaga lehet itt fenn... és persze apám könyveit és térképeit is. Meglehet, hogy időfel nagy

tudós lesz pelőle. De elég ebből. Amíg nálunk fagy, parátom, addig ezek a szópák a te rendelkezésedre állnak.

– Nekem igazán nincs szükségem ilyen impozáns lakrészre – tiltakozott Maxim. Nem került el a figyelmét az a finom szóváltás a kapitány és édesanyja között. Annak persze örült, hogy a leány közelében lehet. – Egy kis szoba is tökéletesen megfelel.

Nicholas megrázta a fejét. – *Nein*, parátom. Édesanyám megpántódna, ha egy fendéget appan az aprócska kamrában helyeznék el.

Maxim vállat vont, és hallgatásával elfogadta e szobákat és a lehetséges kelepcét, melyet a leány közelsége jelent. Szándékosan térítette el gondolatait Elise-ről, és fordította olyan dolgok felé, melyek kevésbé elbűvölőek, de legalább oly fontosak. Nem volt kétsége afelől, hogy önuralmát leginkább azzal erősítheti, ha eltereli a figyelmét, és másra összpontosít.

Az ablakhoz lépve félrehúzta a drapériát, és kikémlelt az éjsötétjébe. – El kell intéznem néhány dolgot, amíg itt vagyok Lübeckben, Nicholas – szólt hátra a válla fölött. – Zavarnám azzal családodat, ha akkor jönnek s mennék, amikor kedvem tartja?

Házigazdája kissé elkomorult, midőn azon tűnődött, vajon miféle dolga lehet itt Lübeckben Maximnek, épp ennek az idegennek. – Akkor jössz s méysz, amikor akarsz, barátom, de légy ófatos. Az emper könnyen eltévedhet itt Lübeckpen. Ha e ház kapuin kívül akarsz kóporolni, akkor fezetőre lesz szükséged. Különpen meglehet, hogy nyomod fész, s mi soha töppé nem látunk.

Maxim nevetve fogadta barátja tanácsát. – Óvatos leszek.

– Ha falahofá esetleg elkísérhetlek... – A kapitány nyitva hagyta a kérdést, és válaszra várt.

– Biztos vagyok benne, hogy neked is megvan a magad dolga, mit intézned kell. Az enyém nem olyan fontos. Valójában lényegtelen, mindössze él bennem egy kis kíváncsiság a város iránt.

– Mit nem mondasz? – kérdezte Nicholas, miközben a szoba hűvösét érezve összedörgölte a kezét. Nem volt igazán elégedett azzal, ahogy Maxim hanyagul elutasította ajánlatát... Bár távolléte esetleg arra készítheti Elise-t, hogy készségesebben fogadja az ő figyelmességeit. – Lassanként készen állsz a facsorára? Én már csaknem éhen halok!

– Megmosakszom és nyomban lent vagyok.

Nicholas az ajtóhoz ment, majd ott egy pillanatra megállt, és visszanézett Maximre. – Ugye, nem lesz olyan ostopa, hogy amíg itt fagy, felkeresed Karr Hilliardot?

Maxim elgondolkodva válaszolt. – Nos, lehet, hogy fontolóra veszem. Nagyon kíváncsi vagyok arra az emberre.

Nicholas kétségbeesetten emelte magasba a kezét, és szembe fordult az őrgróffal, hogy még világosabban kifejezésre juttassa véleményét. – Karr Hilliard veszélyes, Maxim. Nálam jófal gazdagapp emperek is rettegik. Kérlek! Ne legyen fele semmi dolgod. Ha az emper elkerüli őt, akkor sikerülhet életpen maradnia.

– Nem áll szándékomban megöletni magam – mondta Maxim, és egy kurta nevetéssel intézte el a másik aggodalmát. – Hidd el nekem, tengernyi csodálatos dolog van, amiért élni akarok.

– Ehhez képest túlságosan is sokszor teszed kockára az életedet – dűnnyögte Nicholas, majd komoran így folytatta. – Senki se hipáztathatja Arapellát, amiért nem ellenőrizte halálod tényét, mielőtt hozzáment egy másikhoz. Nagyon is könnyen el lehetett hinni, hogy halott fagy. – Ezzel a kapitány kilépett az ajtón, és becsapta maga után.

Maxim, miközben e megjegyzésen tűnődött, odament ahhoz az alacsony szekrénykéhez, melyen a korsót és a mosdótálat látta. Elgondolkodva vizet töltött a tálba, majd nekilátott, hogy megmossa a kezét. Amikor már nem hallott hangokat az előtér felől, fogott egy gyertyát, és visszatért az ablakhoz. Ismét széthúzta a drapériát, és a gyertyát oda-vissza mozgatta az éjszaka sötét-ségébe vesző ablaktáblák előtt. Ezt többször is megismételte, majd elfújta az aprócska lángot. Figyelte az éjszaka bársonyos árnyait, és várt, míg végül egy ablakból, közvetlenül egy távoli tető alól, hasonló válasz érkezett.

Therese mindenkit az ebédlőbe terelt. – Katarina, mi lenne, há Nicholas a helyére kísérnéd és mellé ülnél, míg én joppan mekismerem fendőgeinket. Nátyon szeretném hálláni, hoty Fräulein Elise és Herr Seymour mi mindent ismertek mek utazásaik során.

Katarinával a karján Nicholas széles mosollyal közeledett Elisehez. – Ha falami csoda folytán, akadnak a filágon jopp szaká-

csok, mint Herr Dietrich, akkor azok itt fannak, anyám házában. – Úgy emelte fel kezét, mintha esküvel is tanúsítani akarná, amit most kijelent. – Elképzelni sem tudja, hogy micsoda élménypén lesz része.

– Netán a fagyöngyhöz lesz hasonlatos? – kérdezte Elise, és vidáman kuncogott. – Nagyon is óvatossá tett engem, kapitány. Nem vagyok biztos benne, hogy valaha is bízhatom még önben.

– Én ádok önnek ety jó tanácsot. Nicholaspan sose pízson mek – mondta neki bizalmasan, hangos, érdes suttogással Therese, ahogy fia karja mellett odahajolt Elise-hez. – Katarina is egyet fok érteni ázzál, ámit, mondok. Ő nem jó fiú.

– Könyörgök, ne hallgasson ezekre a nőkre! Jaj, mit tettem, hogy elhoztam önt eppe a polondokházába?

– Felvilágosított, kapitány – felelte Elise, miközben a lehető legelbűvölőbben mosolygott rá. – Soha többé nem fogok úgy gondolni önre, mint a Hanza-szövetség egy félelmetes kapitányára, aki már hosszú ideje elszakadt családjától, rokonságától, mert én úgy látom, hogy ön szeretteit a szívében hordozza, akár itt van, akár külhonban jár.

Therese szeme boldogan csillogott, és lelkesen bólogatott.

18. fejezet

A Balti-tenger felől felhők sodródtak Lübeck felé. Maxim Seymour egy pillanatra megállt a Von Reijn-ház ajtajában, és óvatosan végigfűrkészte a néptelen utcákat. Fejére húzta köpenye csuklyáját, majd kiválasztotta az irányt, és határozott léptekkel elindult. Sietősen haladt, jó néhány háztömböt elhagyott már, amikor befordult az egyik sarkon. Villámgyorsan eltűnt a legközelebbi sikátorban, ahol egy darabig némán várakozott. Miután megbizonyosodott róla, hogy senki sem követi, folytatta útját, és hosszú léptei nyomán gyorsan fogyott a távolság. Egy kis idő múltán megállt egy keskeny kis köz homályában, és alaposan szemügyre vette ezt a környéket is. Az utca túloldalán a Löwentatze magasodott sötétben, fenyegetően a part bizonytalanul körvonalazódó határán. Egy viharvert, vaskampón lógó tábla jelezte, hogy ez az a fogadó, amelyet keresett, vörös betűi ívben öleltek körül egy oroszlán mancsának lenyomatát.

Az őrgrof még egyszer óvatosan végigpillantott az utcán, majd meggyőződve róla, hogy az továbbra is kihalt, átsietett a túloldalra. Egy pillanatra megállt az ajtó mellett, és fülelt, de bentről az élet legkisebb nesze sem hallatszott. Beosont az előcsarnokba, majd meglapult a bejárat sötét homályában. A teremben csupán néhány gyertya égett. Egy nyurga kamasz buzgó szorgalommal söpörte a padlót. Elmerült munkájába, és még csak jelét se adta annak, hogy észrevette volna a másik jelenlétét.

Maxim megrántotta egy kis réz hajócsengő kötelét, mely a bejárat közelében, egy oszlopon lógott. A fém hang hangosan, élesen hasított bele a csöndbe, a fiú azonban csak söpörte tovább az egyre növekvő szeméthalmot a padlón. Maxim újból megrántotta a kötelet, és ezúttal, valahonnan az első szinten túlról, egy dörögő hang válaszolt.

– *Ja! Ja! Ich kommend!*

Lassú lépések zaja hallatszott, majd megjelent a szemben lévő ajtóban egy nagydarab, görnyedt hátú férfi. Közelebb baktatott, majd megállt, és alaposan szemügyre vette ezt a türelmetlen és kitartó betolakodót.

– *Bitte, kommen Sie näher* – mondta a fogadós, és intett, hogy beljebb tessékélje Maximet. – *Wir haben leider sehr selten Gäste bei uns.*

– Ami azt illeti, én nem is vagyok vendég – felelte Maxim, és látta, hogy a férfi tekintete hirtelen bizalmatlanná, kissé riadttá válik. Maxim előhalászott egy pénzérmét zekéjének zsebéből, majd az aranyat ujjával a közeli asztalra pöccintette.

– *Sprechen Sie Deutsch?* – kérdezte a férfi óvatosan, és meg se mozdult, hogy felvegye az érmét.

– Engem úgy tájékoztattak, hogy ön beszél angolul – vágott vissza Maxim.

A fogadós lopva méregette őt dús szemöldöke alól, de választ nem adott.

– *Ist jemand da, der Englisch spricht?* – kérdezte Maxim, miközben körbepillantott, nincs-e itt valaki más.

– *Wie heissen Sie?* – kérdezte végül a nagydarab férfi.

– Seynour... Maxim Seymour.

A férfi nehézkesen előbbre csoszogott, felvette az asztalról az érmét, majd alaposan szemügyre vette, és elégedetten látta az egyik oldalon az angol királynő képét, a másikon pedig azokat a jeleket, melyek alapján ezt az idegent azzal az emberrel azonosította, akinek érkezésére számított. Szája széles mosolyra húzódott, majd magasra íelve visszapöccintette az érmét Maximnek, aki egy mozdulattal elkapta, és gyorsan zsebre vágta.

– Üdvözlöm, milord! Nem tudtam, hogy ön az – mondta a fogadós. – A nevem Tobie.

Maxim a fiúra pillantott, és feltette a kérdést: – Vele mi van?

– Á, miatta nem kő aggasztanija magát. Süketnéma szegény.

– Mi van azokkal az emberekkel, akikkel itt találkoznom kellene?

– Kenneth uram meg a fivére úgy egy hete gyűttek fő' Ham-bú'gbó', azt' aszonták, hogy hamarost egy úriembe' érkezik. Amikó' megláttam a jelzésit, nyomban e'hoztam őket ide. Odafönn várják.

– És mi van a többi vendéggel?

– Á, hát igen kevesen vannak. Azt' egyikük se afféle, ki törőd-nék azza', hogy ki mit teszen itten. No meg jobbára csak barátim közű' valók.

Maxim elgondolkodva méregette a fogadóst. – *Sie sprechen sehr gut Deutsch*, Tobie. Hogyhogy ezt ilyen jól beszéli, az angolt meg igencsak gyatrán?

Tobie kötélövébe akasztotta ujját, és sarkán hintázott, miközben a kérdésen tűnődött. – Nos, uram, asszem biztonságosabb, ha azt gondú'ják rólam, hogy egy egyszerű, közönséges angó' fickó vagyok. Egy nagy mé'tóságú lord, mint jómagam, hamarébb e'veszítheti itten a fejét. Nem engemet fognak ezek itt a kivé-te'nek tekinteni... ha érti, hogy miként gondolom én eztet, uram. Én asszondom, jobb egy kicsit fé'ni, mint megijedni.

– Ha akar, megpróbálhat elrejtőzni bárdolatlan beszéde mögé, barátom, de ha rosszra fordulnak a dolgok, akkor kétlem, hogy bárki is azzal törődne, ki milyen osztályhoz tartozik. Akkor bizony mindnyájunkat felsorakoztatnak, és oly gyorsan végeznek velünk, amilyen gyorsan a bakó bárdja jár.

Tobie arca összerándult, és megdörgölte a nyakát, mintha máris ott érezné rajta az élesre fent bárdot. – Szavai egy kicsinység se nem vigasztalók, milord.

– Az igazság ritkán az.

Maxim csöndesen osont be a Von Reijn-házba, és halk léptekkel felment a lépcsőn. Egy pillanatra megállt szobája nyitott ajtaja előtt, mert úgy érezte, hogy valami nincs rendjén. Tekintete figyelmesen fürkészte a sötétséget. A kandallóban a tűz már hamvadóban volt, a hasábokból mindössze néhány elszenesedett fadarab izzott és feketéllett a szürke hamuban. A hamvadó parázs fénye nem volt több, mint egy apró, vörös és arany aura, mely már a kandalló homályát se igen oszlatta el, még kevésbé a szobákét. A sötétségben nehéz volt elkülöníteni egymástól a képzetet és a valóságot. A bútorok mindössze határozatlan foltok voltak, melyeknek feketesége a sötétségnél sötétebb. Maxim nem talált semmi rendelleneset, és mégis, valahogy az volt az érzése, hogy valaki van a szobában.

Becsukta maga mögött az ajtót, levette köpenyét és a karjára tette, ahogy elindult a szomszédos hálószobába. Itt is, csakúgy, mint az elülső szobában, a kandalló korábban még izzó hasáb-

jai széthullottak, s mindössze néhány apró, elszenesedett zsarát-nok maradt utánuk.

Maxim a köpenyt egy szék háttámlájára dobta, majd az erős, mennyezetes ágyhoz lépett, és egy taplósdobozból szikrát patintva, meggyújtotta az éjjeliszekrényen álló gyertyát. A gyertyafény bevilágította a szobát, és Maxim egy pillanatig a hatalmas ágyat nézte. A felhajtott takarók alól hívogatóan világítottak fel a napon szárított, fehér, finom csipkével szegélyezett lepedők. Friss illatuk volt az, mely Elise-t juttatta eszébe. Izgató emlékek bukkantak fel agyában, de gyorsan kiűzte őket, különben azt a kevéske időt se alvással tölti majd, ami még az éjszakából hátra van. Sóhajtott egyet, majd lehuppant az ágy szélére, és nekilátott, hogy lehúzza magas szárú csizmáját. Amikor felállt, levette zekéjét, ingét, és csak harisnyafeszes nadrágja volt rajta, amit időnként a párnázott térdnadrág helyett viselt. Megborzongott, ahogy a hideg levegő megérintette meztelen hátát, és ez eszébe juttatta a hamvadó parazsat.

Hamarosan ismét lobogó tüzet rakott a kandallóban. A kellemes, melengető fény bevilágította a szobát, Maxim szeme gondosan megvizsgált minden sarkot. Visszatért az elülső szobába, és ott is nekilátott, hogy megrakja a tüzet. A kandalló előtt térdelve összekotorta az izzó parazsat, majd aprófát tett rá s néhány hasábot, melynek nyomán a tűz életre kelt, és vidáman ropogva, sisteregve árasztotta a meleget.

Felállt, majd egy hosszú pillanatig elgondolkodva meredt a lángokba, és miközben élvezte a meleget, azokra a tervekre gondolt, amelyeket hármashan dolgoztak ki. Lübeckben nemigen lesz rá ideje, hogy Elise-nek udvaroljon, ennek nem örült; távolléte előnyhöz juttathatja Nicholast.

Egy hosszú sóhaj zavarta meg gondolatait, mire döbbenten megfordult, és azon tűnődött, vajon ki jöhetett be szobájába. Tekintete az ajtó felé fordult, és a homályt fürkészte, de ott nem látott senkit, majd egy aprócska mozgásra lett figyelmes, és pillantása a díványra siklott. Ott egy szőrmetakaró alatt összekuporodva aludt az, ki vágyainak tárgya volt. Arca szinte nem is látszott a sötét takaró felett, bár haja lazán hullámozó fürtökben terült szét körülötte. Sötét, gesztenyebarna haja lángoló fény-nyel ragyogott, ahogy a tűz megvilágította finom vonásait. Sűrű, selymes pillái rózsás orcájára simultak, ajka csábosan szétnyílt.

Egyik kezét a takaró fölé emelte, és Maximnek elállt a lélegzete, mivel a lány köntöse felül szétnyílt, és telt keblei szeme elé tárultak. A mély dekoltázs csak tovább izgatta Maximet, mert félő volt, hogy a ruha nyomban lecsúszik a selymes bőrről, és megmutatkoznak azok a rózsásan finom bimbók. Bár a látvány lángra lobbantotta szenvedélyét és vére felforrósodott, Maxim mégsem tudta meggyőzni magát arról, hogy a lány azért merészkedett volna be szobájába, mert egy szerelmi légyottra vágyott. Úgy vélte, hogy Elise jelenlétének oka édesapjával lehet kapcsolatban.

Mintha csak tűnődésére válaszolna, a hosszú pillák lassan felnyíltak, és midőn a lány feje megfordult az apró párnán, Maxim azon kapta magát, hogy tekintete Elise zafírkék szemébe mélyed. A lány nyugodtan nézett rá.

– Beszélni akartam önnel... így aztán vártam... – Tekintete lassan siklott végig a férfi csupasz mellkasán, majd tovább, vékony harisnyáján, mely testére feszült, és nem titkolta el duzzadó férfiasságát. Maxim még csak meg se próbálta leplezni felajzottságát, ami arra készítette Elise-t, hogy ellenőrizze saját öltözékét. Elpirulva húzta össze köntösét, majd sietve így magyarázkodott: – Bizonynal elaludhattam. – Lábát letette a földre, és fájdalmas bosszúsággal már menekült volna ki a szobából, ha Maxim nem könnyít zavarán azzal, hogy hátat fordít neki, és egy újabb hasábot dob a tűzre.

– Miért jött? – kérdezte a férfi a vállá fölött.

Elise hangja vékony volt és félénk. – Nicholas azt mondta, hogy ön esetleg segíthet nekem megtalálni édesapámat...

Maxim kurtán felnevetett. – Nicholas előszeretettel hoz másokat kellemetlen helyzetbe. Nem szabad elhinnie mindent, amit mond.

– Tudom, hogy ő ezt az egészet nem vette igazán komolyan. – Elise egyre zaklatottabban tördelte vékony ujjait. Mit gondolhat róla Maxim, hogy ilyen öltözékben kereste fel őt szobájában? Kevesebbet kellett volna aggódnia azon, hogy miként esdekелjen segítségért, és több figyelmet fordíthatott volna köntösére. A férfi most bizonynal visszaretent e nyilvánvaló szemérmertlenség láttán. – Nem lett volna szabad ide jönnöm – motyogta félénken.

– Ami azt illeti... – Maxim egy pillanatra elhallgatott, és azon

tűnődött, vajon biztathatja-e. – Egy kis idővel ezelőtt beszéltem egy férfival... meglehet, hogy téved... de úgy véli, látott egy embert, aki esetleg az édesapja lehetett.

Elise felpattant, és ahogy reményei ismét bimbózni kezdtek, bátorsága is visszatért. – Hol?

Maxim hanyagul intett egyet kezével, és elment, hogy kitöltjön magának egy pohárka gyöngé bort. – Nem hiszem, hogy érdemes lenne túl sokat foglalkoznia ezzel a dologgal, Elise. Ez a férfi egyáltalán nem volt biztos benne, hogy az az ember az édesapja volt.

– De lehet, hogy ő volt, Maxim! Lehet!

– Természetesen még tovább érdeklődöm.

– Itt, Lübeckben látták? – kérdezte izgatottan Elise.

Maxim kortyintott egyet a borból. – Az az ember, akivel beszéltem, azt mondta, hogy egy kora reggel a kikötőben volt, amikor a Hanza néhány tagja egy angol embert kísért le egy hajóról...

– Akkor Nicholas talán segíthet nekünk megkeresni...

– Nem! – Maxim ezt a szót ellentmondást nem tűrő határozottsággal mondta. – Ebbe nem szabad őt beavatni, Elise.

– Beavatni? – ismételte meg a szót a lány zavartan, miközben értelmét kutatta, majd óvatosan megkérdezte. – Úgy érti, nem bízhatunk meg benne?

Maxim megrázta a fejét, és nehéz helyzetben volt, vajon hogyan is magyarázhatná ezt el Elise-nek. Semmiképp nem szeretne volna a kapitányt gonosztevőként lefesteni a lány előtt. Olybá tűnhet, mintha szándékosan torzítná el barátja jellemét.

Maxim letette a kelyhet, és gyöngéden két kezébe fogta Elise kezét, miközben megpróbálta a dolgot megértetni vele. – Nicholas a barátom, Elise. Ugyanakkor tagja a Hanzának... miként édesapja is az volt előtte. Tagadja ugyan, de a szövetség törvényei beépültek életébe. Ha választásra kényszerülne, nem tudom, melyik oldalra állna. Én azt mondom, jobb, ha nem kényszerítjük ilyen helyzetbe.

– Akkor hogyan tudhatom meg, hogy valóban apám volt-e az, akit láttak?

– Adjon nekem időt, Elise, és én ígérem, hogy megtudok mindent, amit csak lehet.

A lány ajka gyöngéd mosolyra húzódott, midőn olyan választ

adott Maximnek, amire az egyáltalán nem számított. – Különös, hogy otthonomtól ily messzire kellett eljőnnöm ahhoz, hogy megtaláljam azokat, akiket szeretek. – Maxim szeme fürkészve kutatta a lány szemében szavainak értelmét, és szinte habozva kérdezte meg: – Tekintsem e kijelentést biztatásnak?

– Tekintse annak, aminek akarja, uram – dűnnyögte melegen.

Maxim felé hajolt, és őszinte komolysággal beszélt, midőn megpróbált egyértelműbb magyarázatot kapni. – Ön szélesre tárta képzeletem ajtaját, madame, és én már amúgy is olyan ember vagyok, kit kéjes vágyak kínya gyötör. Mit mond hát, tud már választ adni nekem?

– Félek, kísértésbe esnék, hogy kielégítsem saját érdeklődő természetemet, uram – felelte csodálatra méltó nyíltsággal –, így azt hiszem, a házasság lenne a legkisebb vétség.

Maxim egy hirtelen mosollyal átkarolta a lány karcsú derekát, és magához vonta. Szenvedélyes merészsége nem ismert határokat, midőn kezét a lány fenekére tette, és csípőjét ágyékához nyomta. Elise visszafojtotta a lélegzetét, miközben teljesen tisztában volt a férfi alig leplezett szenvedélyével, amint az egyik behajlított ujját az álla alá téve felemelte a fejét. Tekintete perzselőn mélyedt Elise-ébe, miközben ezt suttogetta: – Mohón vágyom rá, hogy kielégíthessem mindennemű kíváncsiságát, madame.

Máris karjaiba kapta volna, de Elise egyik kezét a férfi csupasz mellkasára tette, és e könnyed érintés megzabolázta őt s szenvedélyét is. – Könnyörgöm, gondoljon arra, hogy hol vagyunk – kérlelte. – Nem lenne helyes, ha itt adnám oda magam önnek, és ezzel megszégyeníteném Nicholast saját édesanyja házában.

– Ó, Elise – suttogetta a férfi érdesen. – Hogy fékezhetném meg magam, amikor ez a vágy megsemmisít?

– Ígérje meg nekem, hogy féken tartja. – Elise remegve felsőhajtott. Maxim ujjai a lány hajába siklottak, fejét két kezébe fogta, és tekintete elmerült abban a zafírkék mélységben. Aztán szétnyíló ajkai lassan közeledtek, majd oly szenvedéllyel tapadtak Elise ajkaira, hogy a lélegzete is elállt. Soha nem érezte még, hogy egy csók ily tüzes, ily forró lehet. Vad volt, és mámorítóan buja, megfosztotta őt az ifjú lányok álmainak ártatlanságától, miközben elvetette benne az érzéki gyönyörök magvát. Maxim

nyitott szája végigsiklott Elise ajkain. A lány semmit sem tagadott meg tőle. Bensejének legmélyén valami perzselő forróság indult útjára, és vágyakat ébresztett benne, melyek eddig ismeretlenek voltak előtte. Érezte Maxim duzzadó férfiasságát és azt a sürgető érzést, hogy még szorosabban simuljon hozzá. A melle szinte sajgott, hogy megérintsék, és ahogy keble a férfi izmos mellkasának feszült, e simulékony csúcsokat a mohó várakozás tüze öntötte el, miközben köntösének fűzője lassanként meglazult. A férfi szenvedélye oly parázs volt, mely Elise testét lángra lobbantotta, és ez a láng azzal fenyegette, hogy elemészti. Most már egyszerűen képtelen volt megállni...

Maxim volt az, ki szavát állva, végül egy tehetetlen, kétségbeesett nyögéssel elszakadt tőle, de orrcimpái kitágultak, miközben hevesen küzdött a vágy ellen, hogy ismét magához ölelje Elise-t. – Irgalmas Isten, mit ébresztettünk itt fel? – mondta rekedten. Heves vágyainak kínjában égve figyelte, ahogy Elise ismét összefűzi köntösét. A lány most félénk volt, bizonytalan, ő pedig mindössze annyit tehetett, hogy uralkodik magán, és nem bizonyítja neki ismét szenvedélyét. – Nekem egy ilyen csók nem elég – suttogta Maxim. – Csak feltűzel, hogy még többet akarjak. – Vonakodva ellépett Elise-től. – Nem tudom elviselni, hogy a közelében legyek, és ne szeressem, ne engedjem szabadjára vágyaimat. Menjen el, mielőtt a jó szándék szétfoszlik s darabokra hullik.

Elise lassan elindult, a férfi tekintete pedig követte. Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Maxim a tűz felé fordult, és megfeszülő állal meredt a lángokba. Már pontosan tudta, hogy mit kell tennie.

19. fejezet

Nicholast balsejtelmek gyötörték azóta, hogy Lübeckbe érkezett. Érezte, hogy készül valamire a Hanza, helyesebben Karr Hilliard és követőinek kis csoportja.

Egy küldönc érkezett a Von Reijn-házba: Nicholast Karr Hilliard magához rendelte egy megbeszélésre. A kapitány rögtön arra gondolt, hogy a dolognak köze van Seymourhoz. Nyílt titok volt, hogy Hilliard megvetette az angol királynőt, és képes lett volna bármire, hogy hatalmától megfossa, sőt akár el is tüntesse őt az élők sorából. Továbbá Maxim iránti érdeklődéséből az is világosan kiderült, hogy Hilliard abban reménykedik, sikerülhet neki az angolt saját ügye mellé állítania. Ha javaslatát Maxim elutasítaná, akkor megöletheti, s ezzel talán még Erzsébet is egyetértene. Ha pedig Hilliard és Maxim mégis megállapodnának és közös nevezőre jutnának, akkor nyilvánvalóan Maxim a kiszemelt bűnbak. Vajon egy barát ilyenkor mit tehet?

A Rathaus fekete mázas téglatornyai mintha átdöfték volna az eget. Nicholas belépett a boltozatos kapun. Gyorsan felment a lépcsőn. Kalapját s köpenyét átadta egy hatalmas mellkasú, köpcös férfinak, akit Gustave-nak hívtak, és a Hanzán belül köztudott volt, hogy Hilliard személyes szolgálatában áll, s bármiféle megbízatást teljesít. Nicholas kiegyenesítette vállán hosszú kabátját, majd belépett a szobába, ahol a nagy ember várta.

– *Guten Morgen, Kapitán* – mondta Hilliard, ahogy előbbre lépett, hogy üdvözlje vendégét. Hatalmas, rendkívül kövér ember volt, aki a tengerészek imbolygó járásával járt, bár tekintettel méreteire, Nicholas nem is igen tudta elképzelni, hogy képes lenne másként mozogni. A haja sima volt, vékony szálú és kusza, egy árnyalatnyival világosabb, mint barna bőrcsizmája. Kusza barna szemöldöke alatt a szeme savószürke volt, alatta petyhüdt táskák. Bár akadtak olyanok, akik kételkedtek Hilliard gyors-

ságában vagy erejében, Nicholas azonban a saját szemével látta, amint lecsapott két tengerészre, akik megkérdőjelezték hatalmát. Hatalmas kezével elkapta mindkettőnek a fejét, és olyan erővel csapta össze őket, hogy betörött a koponyájuk.

– *Guten Morgen*, Herr Hilliard – viszonzta illendően az üdvözlést Nicholas.

A férfi vaskos szája lassan mosolyra húzódott, melynek nyomán előbukkantak megsárgult, görbe és ritkás fogai. – Igazán kedves öntől, hogy ilyen hamar eljött.

– Üzenete sürgősnek tűnt.

– Valóban van itt egy dolog, amit szeretnék megbeszélni önnel. – Karr Hilliard a tűzhelyhez dőcögött, és felemelt egy gőzölgő kannát, miközben kérdően nézett Nicholasra. – Teát, *Kapitan*?

– Természetesen, *mein Herr*. – A kapitány egy hálás biccentéssel vette el a frissítőt, majd belekortyolt a fűszeres italba, és az a kevéske hozzáadott mézbor nagyon is ínyére volt.

Hilliard ismét letelepedett székébe, kezét összekulcsolta hatalmas hasán, és hosszasan tanulmányozta a kapitányt. Ismerte már Nicholast, és bár bizalmatlanságra sosem adott okot neki, ennek az embernek a viselkedése olyan hanyagul közömbös volt, mintha egyike volna azoknak, akiket egy cseppet sem veszélyez az ő hírneve. Hilliard fenyegetően húzta össze szemöldökét. Ostoba ember az, ki fittyet hány a felette állók fontosságára! – Mit tud Bradbury ögrófjáról?

– *Ilyen* pillanatnyilag nincs. – Nicholas kortyintott egy kicsit gőzölgő bögréjéből, majd a kortyot egy pillanatig a szájában tartotta, hogy élvezze a tea ízét, mielőtt lenyelné. – Címétől megfosztották, ki ezt viselte, *mein Herr*.

– Tudja, hogy Maxim Seymourról beszélek! Ha nem tévedek, a barátja.

– Á, vagy úgy! – Nicholas várakozásteljesen nyalta meg száját, miközben újból megtöltötték bögréjét. – Már jó néhány éve a barátom. Gyakorta felkerestem őt birtokain, ő pedig sokszor utazott hajómon. Jó néhány hordónak a fenekére néztünk mi már együtt.

– Nem ön volt az, aki áthozta őt Németországba?

– Való igaz, az én hajóm fedélzetén menekült. Úgy is mondhatjuk, hogy nemigen volt kedve elszenvedni őfelsége bakójának röpke figyelmességét.

Hilliard fűrgén megemésztette ezeket a részleteket, majd sokkal fontosabb kérdésekre tért át. – Ha jól tudom, felségárulással vádolták.

– *Ja, mein Herr.* – Nicholas teáját fúvogatta. – Összeesküvéssel és egy királyi ágens meggyilkolásával vádolták.

– És azt mondják, hogy a királyi őrség egy egész osztaga elől szökött meg, akik épp a Towerba kísérték. – Hilliard hangja világosan elárulta, hogy ezt nehezen tudja elhinni.

Nicholas egy halvány mosollyal válaszolt. – *Ja.*

– Ezek szerint fegyverforgató ember?

A kapitány lassan rábólintott. – Az is. De nem abból a nyegle, párbajozó fajtából. Tudását s jártasságát csatákban szerezte, és pengéje mindig a lehető leggyorsabban vet véget egy küzdelemnek. Még saját hajója kapitánya is volt. Ha lelke a tengerhez kötne, talán még magával Drake-kel is versenyre kelne.

Halk morgás tört fel Hilliard torkából. – Na, az aztán egy féktelen piperkőc! Egy cifrálkodó divatbáb a javából! – Tokája csak úgy remegett, majd sűrke szeme a távolba révedt. Amikor ismét megszólalt, felfedte kérdezősködésének lényegét. – És miféle hűséggel viseltetik még Seymour ehhez az ő Erzsébetéhez?

Most Nicholason volt a sor, hogy elgondolkodjon. Szép nyugodtan kortyintott még egyet, majd letette a bögrét, és kezét a hasa fölért összekulcsolta. – Bizonytalan vagyok e tekintetben – kezdte óvatosan, majd tekintetét Hilliardra szegezte. – Elmondom, amit tudok. Maxim Seymour nem az az ember, ki megszegezi hűségesküjét. És bármikor az életét adná azért, akit barátjának nevez. Ha ellenségem lenne, tisztelném őt. Mint barátot, nagyra becsülöm. Mindazonáltal mély sebeket kapott... a birtoka, társadalmi rangja, becsülete, méltósága... és azt hiszem, nem utolsósorban a lelke. Bosszúra szomjazik, és pénzre van szüksége. Már azt fontolgatta, hogy tehetségét s tudását felajánlja Bölcs Vilmosnak. Tisztként igazán tisztos jövedelemhez jutna. – Nicholas helyeslően bólintott magának. – És meg is érdemelné.

Ezúttal Hilliard tokája csak finoman rezgett, miközben szeme számítóan csillogott. – Akkor gondolja, hogy hajlandó lenne zsoldosommá lenni?

– Van némi pénze... néhány olyan befektetése, amelyhez Anglia nem fér hozzá, de ez gyorsan apad – tért ki a válasz elől Ni-

cholas. – Ám valójában azt hiszem, a szíve visszahúzza őt Angliába, és ha Erzsébet megbukna vagy lemondana, szerintem ő egyből visszatér, hogy visszaszerezze otthonát.

Maxim hármásával vette a lépcsőket. Felérván a legfelső szintre, gyorsan Elise ajtajához ment, lekapta kalapját s lehúzta kesztyűjét, majd könnyedén bekopogott a vastag ajtón. Egy halk hang kért egy pillanat türelmet, majd épp csak egy csöppnyi várakozás után az ajtó kinyílt, és ott állt Elise egy sötétkék ruhában, miközben még épp az egyik mandzsettával küszködött. Az elragadtatás meleg fénye izzott fel Maxim szemében, ahogy alaposan szemügyre vette Elise-t.

– Gyönyörű leány, szépsége, akár a nap, melengeti s beragyogja ezt a fagyos vidéket – bókolt neki, majd karját mellén keresztelve, mélyen meghajolt Elise előtt.

Bár a ruha finom díszítéseivel önmagában is pompás volt, a látvány, amit Elise nyújtott benne, királynői és bámulatos volt. A puffos ujjakat bársonyszalagok díszítették. Szorosan letűzött berakás tüntette el az ujjak bőségét a csuklónál. A pruszlik kiemelte derekának karcsúságát, és alatta a bő taftszoknyák gömbölyű abroncson feszültek. A széles, redőzött nyakfodrot drága csipke díszítette, mely hátul kissé magasabbra ívelt. A lány hetyke, kissé félrecsapott, tollas kalapja alatt gesztenyebarna fűrtjeit elegánsan magasra fésülte.

– Na végre! – kiáltott fel Elise diadalmas mosollyal, amikor végre sikerült megbirkóznia azzal a nehéz kapoccsal. Megpördült Maxim előtt, hogy elbűszkélkedjen neki új ruhájával, majd lábujjhegyre állt, és egy csókot lehelt a férfi arcára. – Jaj, Maxim, olyan csodásan érzem magam ma reggel!

– Igen, szerelmem – helyeselt Maxim, miközben magához ölelte. – Valóban, én is úgy érzem, ahogy a karomban tartom.

Elise vidáman felnevetett, majd arca komollyá vált, ahogy Maxim karjának dőlve hátrahajolt. – Madame Von Reijn üzent, hogy elvisz ma, de még csak nem is utalt rá, hogy hová megyünk. Kapott valami hírt apámról? Beszélni fogunk valakivel, aki esetleg tud róla valamit?

– Olyan lehetetlennek tűnik az, elbűvölő kis madaram, hogy szeretném, ha egy kis időt kettesben töltenénk? Bár meg kell még esküdnünk, szerelmem, de azért most már a jegyesem, le-

endő feleségem. Leghőbb vágyam, hogy együtt legyünk és tudjam, hogy csak az enyém, senki másé.

Elise ajka mosolyra húzódott, s bár nem felelt, szeme, melyben gyöngéd boldogság csillogott, többet árult el, mint ezernyi szó.

– Mindazonáltal... – Maxim arcán széles mosoly jelent meg, midőn így folytatta: – elintéztem, hogy találkozhasson Sheffield Thomasszal, egy angollal, aki körülbelül akkortájt volt itt, amikor édesapját elrabolták. Most azonban indulnunk kell. Szeretném, ha az egész délutánt együtt töltenénk.

– De hova megyünk? – kérdezte Elise kíváncsian.

Maxim összefűzte kezét Elise derekán, és fejét kissé félrehajtván, egy hosszú pillanatig nézte, majd egy kérdéssel válaszolt. – Mi van, ha azt mondom, hogy egy olyan helyre megyünk, ahol választania kell?

Elise kíváncsi volt, akár egy kisgyerek. – Miféle hely az, és miből kell választanom?

– Mindezt, szép leány, idejében megtudja. – Elise ajka fölé hajolt, és ráérősen élvezte édes válaszát. A csók hamarost forróbbá s hevesebbé vált, mely könnyedén vezethetett volna egyéb élvezetek felé, de Maxim egy sóhajjal visszahúzódott, miközben igencsak bánta, hogy az idő s a bölcs megfontolás e lehetőséget megtagadta tőle. – Ha még tovább itt időzünk – dűnnyögte, miközben egy újabb csókot nyomott Elise ajkaira –, akkor bezárom ezt az ajtót, és kedvem szerint teszek.

Elise tenyerét kifelé fordítva, ujjaiával gyöngéden simított végig a férfi arcán. – Majd meglátja, mily készséges leszek, uram. Már alig várom a napot, midőn frigyre lépünk, és én Isten s ember előtt, valóban a felesége leszek.

– Az lesz aztán a gyönyörű nap – suttogta Maxim. – Lehet ugyan, hogy a szél ma megdermeszti ujjait és pirosra festi az orrát, azért élvezni fogjuk az együtt töltött órákat. – Egy mosollyal eltolta magától Elise-t. – Most pedig hozza a köpenyét, szerelmem, és menjünk, mielőtt beváltom fenyegetésemet.

Felsegítette Elise-re szőrmével bélelt köpenyét, amit még a tengeri út során kapott, aztán kivezette a szobából, le a lépcsőn. Ahogy mentek lefelé a lépcsőn, Elise-t büszkeséggel töltötte el, hogy Maxim oldalán lehet. Még amikor hanyagabban öltözött, Maxim akkor is vitathatatlanul a legcsinosabb férfi volt, akit csak ismert, de ma különlegesen finom ruhát viselt: bársonyzekét,

bő térdnadrágot és egy pompás, burgundi kabátot, melynek magas, merev gallérját dús aranyhímzés díszítette. A finom kézimunka csigavonalas mintája a kabát elején és a szegélyek mentén kiszélesedett.

Therese a bejárat ajtójánál állt, hogy búcsút vegyen tőlük, és bár mosolya kedves volt, homlokán egy aprócska, nyugtalan ránc jelezte aggodalmát. – Fityázni mákukra az utcán, nehogy eltévedjenek.

Megérezvén, hogy az asszonyt más aggasztja, mint amiről szavai tanúskodtak, Maxim két kezébe fogta az eres kezét, és rámosolygott az idős asszonyra. – Ne aggódjon, Frau Von Reijn. Vigyázok, és gondom van Nicholasra is.

A lovak már felnyergelve vártak. Maxim a nyeregbe emelte Elise-t, majd köpenyével gondosan betakarta. Ezután felpattant Eddy hátára, majd a csődörrel a kanca mellé léptetett, és egymás mellett, kényelmes tempóban indultak el a kikövezett utcán.

Zimankós idő volt, fagyos szél söpört át a városon, és rózsás pirosra festette Elise orcáit. Egy kis idő múltán megálltak egy szerény kis templom előtt, és Maxim leugrott lováról. Miután azt mondta Elise-nek, hogy várjon, bement az épületbe, majd egy röpké pillanat múltán visszatért. Ahogy lekapta kalapját és megállt Elise lova mellett, olyan volt, akár egy tétova legényke, ki első szerelmével találkozik.

– Elise... – Olyan vágyakozó suttogással ejtette ki a nevét, mint-ha nagyon nehéz lenne e dologgal előhozakodnia.

– Miről van szó, Maxim? – Elise csupa édes figyelem volt, és imádattal teli tekintettel nézett rá.

– Tegnap este... megkérdeztem, hogy van-e már válasza a kérdésemre... és mulhatatlan boldogságomra, igent mondott. – Kesztyűs kezében forgatta kalapját, és egy pillanatig bizonytalannak tűnt.

– Elise, most megtudom, vajon igazat mondott-e... merthogy odabenn vár egy reverendás, ki beleegyezett, hogy ebben a minutumban összead minket...

Elise elámult a férfi viselkedésén. Maxim olyan erős, olyan férfias, mindig annyira magabiztos volt, elképzelni se tudta, hogy ennyire bizonytalan lehet vele kapcsolatban, különösen azután, hogy már választ is adott neki. Mosolyra húzódó szája adta meg a férfinak a választ. Kinyújtott kezét Maxim széles vállára téve

biztatta őt, hogy emelje le. A férfi a karjába kapta, és szorosan magához ölelte, mintha élvezné a pillanatot és a szerelem fényét, mely Elise szeméből sugárzott rá, majd jött a mámorító boldogság, mely magával ragadta őket. Elise kacagott, ahogy beszaladtak a templomba, majd melegen válaszolt, midőn Maxim egy pillanatra megállt, és egy szenvedélyes csókkal tapadt ajkaira. Aztán mosolyogva nézett Elise szemébe, és bevezette őt a kis parókiába, ahol egy szerzetes üdvözölte őket nyájasan, mielőtt átmentek egy spártaian egyszerű kápolnába.

Miután kimondták azokat a szavakat, mely mostantól összekötötte őket, Maxim hosszú, barna ujjai kimondhatatlan odaadással kulcsolták át Elise ujjait. Elise keze haloványnak és aprónak tűnt a férfi kezében, és akkor ő magában megfogadta, hogy ez a kéz, ez az erős kéz marad bizalmának szimbóluma.

A pap házastársakká nyilvánította őket, és átadott nekik egy pergament, hogy írják alá. Elise ott állt közvetlenül Maxim mellett, amint az kezébe vette a tollat, és merész betűkkel kanyarította oda a nevét. Talán az a virágba szökkenő felismerés, hogy Maxim immáron a férje, tette ezt a pillanatot oly csodálatossá és ugyanakkor oly izgalmasan különössé. Elise alig tudta elhinni, hogy immáron házasság. Egykoron biztos volt benne, hogy gyűlöli ezt az embert.

– Ha valaha is visszatérek még Angliába – suttogetta –, akkor beszélnem kell a királynővel. Nem ítélné meg helyesen az embereket, ha bűnösnek nyilvánította őnt.

Arcának rózsás ragyogása világos bizonyítéka volt Maxim számára, hogy Elise bízik benne és közös jövőjükben. Talán önző dolog volt tőle, hogy feleségül vette, amikor még oly sok minden volt bizonytalan, de egyszerűen nem merte vállalni, hogy elveszítheti. Valójában Nicholas egyre hevesebb udvarlása döbentette rá, hogy mennyire szeretné, ha csakis az övé lenne. – Bennem az ötlött fel, madame, hogy erre Erzsébet azt mondja majd, hogy férjednek botlásaira vakon néz szemed.

Elise válasza pajkosan csengett. – Azt hiszem, e tárgyban én másként tájékoztatom. Úgy ám! Atyám szerzett némi érdemet a királynő szolgálatában. Nem kötelessége-e hát most cserébe meghallgatni hűséges alattvalói egyikének leányát?

Maxim átölelte ifjú hitvese vállát, és szorosan magához vonta. – De bizony, szerelmem, és azt hiszem, épp te vagy az, ki ezt

megmondhatja neki. – Maxim félreállt, hogy Elise a magas íróállványhoz férjen, és ő is aláírhasa a pergament. A lúdtoll hegye alól kecses kis betűk sora kerekedett ki, mely a végén egy diadalmas cikornyába torkollott. Tekintetük összeolvadt, és annyira elmélyültek egymásban, hogy szinte észre se vették, amint a szerzetes port hint a száradó tintára, majd elviszi a dokumentumokat. Elmerültek saját világukban, ahogy Maxim ajka Elise ajkára forrt, s e csókkal pecsételték meg esküjüket.

Mielőtt távoztak volna, hálás köszönetet mondtak és elbúcsúztak a barátától. Heves szél kapott bele köpenyükbe, és a csípős hidegtől a lélegzetük is elállt, ahogy kifutottak a templomból. Maxim nyergébe emelte ifjú hitvesét, majd miközben beszélt hozzá, jól bebugyolálta őt szőrmebéléses köpenyébe. – Van itt a közelben egy fogadó, ahol megebédelhetünk... – szája lassan mosolyra húzódott, miközben így folytatta: – és egy kis időt kettesben tölthetünk.

Elise pirulva mosolygott, mivel képtelen volt megfelelő választ találni, s ezenközben a szíve egy új izgalomtól vert egyre hevesebben. Az a lehetőség, hogy egymaguk lehessenek, oly távolinak tűnt, még csak remélni sem merte, hogy akár pár pillanatra is kettesben maradhatnak, míg Lübeckben vannak, de végül is tudnia kellett volna, hogy Maxim módot fog találni rá.

Néhány perc múlva beléptek egy kicsi, de szép, rendes fogadóba, ahol Maxim szoba után érdeklődött. A fogadós némiképp elámult gazdag öltözetű vendégei láttán, és tiszteletteljesen pár pillanatnyi türelmüket kérte. A felszolgálólány sietve tette le a bőséges étket egy asztalra, melyet Maxim választott ki.

– Frigyünkre – suttogetta Maxim, és serlegét megemelte.

Elise ragyogó mosollyal emelte fel saját poharát, és karját Maxim karjára fonta. – Kísérje mindvégig szerelem...

– És sok-sok gyermek – tette hozzá halkan Maxim.

Egymás tekintetébe mélyedve kortyoltak borukba, majd a köszöntőt egy nyugodt, lassú csókkal fejezték be. Maxim ajkait egy sóhaj hagyta el, ahogy kissé odébb húzódott. – Oly türelmetlenül várom már, hogy asszonnyá tegyelek.

– Mindössze néhány pillanat még – suttogetta Elise mélyen elpirulva.

– Nehéz kívárni, amikor minden pillanat egy évnek tűnik, my lady.

– My lady? – álmélkodott el Elise e cím hallatán.

– Igen – erősítette meg suttogva Maxim, miközben megszorította a kezét. – Lady Elise Seymour, és ha valaha is visszanyerem címemet, akkor Bradbury leggyönyörűbb őrgrofnéja. Addig pedig... – felesége kezét az ajkához emelte – az én szerelmem.

Elise arca újabb pirtól ragyogott. – Ez utóbbi az, mi mindkőzül leginkább kedvemre való, uram, my lord... hogy a szerelmed legyek... – Bizonytalanul próbálgatta ezen új elnevezéseket. – ... my lord és férjem. – Szeme bódultan simított végig férje szép vonásain. – Álmomban se hittem volna, amikor oly durván elragadtak Angliából, hogy még áldani fogom azt a napot.

Maxim pimaszul vigyorgott rá. – Sosem hittem volna, amikor rám lódítottad azt a vödörnyi hideg vizet, hogy egy napon még hálás leszek, amiért Arabella helyett téged hoztak el. Azt a mindent elsőprő vágyat, hogy kezem merészen kezelésbe vegye csupasz hátsófeledet, nem az érzéki szerelem szülte azon a reggelen, szerelmem, hanem inkább egy másfajta szenvedély.

Elise ragyogó tekintettel emelte fel fejét, hogy egy csókot nyomjon férje ajkaira. – Csupán azt kaptad, mit megérdemeltél, my lord – ugratta. – Az a terv, hogy elfogd Arabellát, igazán nem vallott lovagias viselkedésre.

– Úgy tűnik, hogy egy, az enyémnél bölcsebb kéz vezérelte ama éjszaka eseményeit.

– Ha arra gondolok, hogy egykoron gyűlöltelek – sóhajtott fel Elise.

– És most miként vélekedsz felőlem, szép leány?

– Azt hiszem, uram – dűnnyögte –, hogy nagyon is megkedveltelek.

– Megkedveltél? – nézett rá kétkedően Maxim. – Ez lenne hát, mit szemedben láttam, vagy ennél valamivel több? Miféle más szenvedélyek kavarognak kebledben? – Elise köpenyének leple alatt kezét merészen a combjára tette, majd kétkedve, kérdően húzta fel szemöldökét. – Mint minden férfit, madame, engem is ámulatba ejt, mi mindenre képesek a nők, hogy elrejtsek azon részeket, melyeken kéjvágó tekintetek és kőborló kezek legelésznének. Ím, itt vagyok én, férj, friss házас, tüzes és tetterre kész, a feleségemet pedig túlságosan is sok alsós szoknya meg abroncs szoknya rejti el előlem.

Elise halkan felnevetett, és férje csillogó szemébe nézett. Még

azzal se ingerelhette, hogy egyik mellét a karjához nyomja, mivel a merev fűző túlságosan is elfedte domborulatait. – Talán jobb lenne, ha üzekedő vágyaidat a nászágyra tartogatnád, és tartózkodnál attól, hogy ily nagy nyilvánosság előtt cirógass!

Maxim ujja hegyével simított végig Elise orrán, és elvigyorgott. – Sok mindent kell még megtanulnod férjedről, my lady: többek között azt is, hogy úgy kívánja, akkor kaphasson meg, midőn arra érett a pillanat. Az ágy a legkényelmesebb, de akadnak más helyek is, hol gyönyörre lelhetünk. Például –... ujját ajka követte, és megcsókolta Elise homlokát –... él bennem egy kép, amint egy fa szétterülő ágai alatt szeretkezem veled, és szemed tükrözi vissza nekem az ég kékjét.

Elise bimbózó érzelmei gyöngéden jelentek meg tekintetében. – Uram, örömmel fogadom szerelmedet, odúban, várban vagy mezőn találjuk magunkat. És miként arra már magad is rájöttél, nem csupán megkedveltelek. Én szerelembe estem, méghozzá olyannyira, hogy szívem bizonynyal összetörne, ha valaha is félredobnál engem.

– Ne félj ettől, szerelmem! Az az idő sosem jön el.

A fogadó ajtaja kivágódott. Maxim előrehajolt, hogy a támla mögül kinézzen, mert a bejárat felől súlyos csizmák dobogása hallatszott. Mintha a fogadót megszállták volna, jó néhány férfi tolongott ott, de ő csak azt az egyet látta, ki legelől állt.

– Ügy! Hát itt fagy! – Nicholas harsogó hangja töltötte be a helyiséget, mire Elise félrenyelt, és csaknem megfulladt borától. Bár Maximen és kis rejtekükön túlra nem látott, mégis rémülten nyomta szájához zsebkendőjét, és meredt férjére, amint az hátradőlt, és dühödten egy átkot dűnnyögött az orra alatt.

– Hogy talált meg minket? – suttogta Elise kétségbeesetten.

– Nem tudom – sziszegte a foga között Maxim.

Nicholas egy pillanatra megállt, hogy levegye köpenyét, kesztyűjét, és asztalukhoz lépett. Mintha csak Elise kérdésére válaszolna, nevetve mondta. – Ahogy elhaladok a fogadó előtt, hát látom, hogy az a nagy mamlasz Eddy nem hagyja magát pefezetni az istállóba, mire azt gondoltam magampan: „Aha! Az én pará-tom itt falatozik. Csatlakozom hát hozzá, hogy enyhítsem magányát...”

Elise legszívesebben az asztal alá süllyedt volna, amint hallotta, hogy megáll asztaluk mellett, majd egy röpke pillanatig egy-

szerűen nem volt bátorsága Nicholasra nézni. Azt kívánta, bár csak lett volna annyi lélekjelenléte, hogy eloson Maximtól, s ezzel enyhíti azt a megrendülést, amit lelepleződésük okoz, de most már késő azon tűnődni, hogy mit kellett volna tennie. Megpróbálta összeszedni magát, hogy nyugodtan nézhessen a dühtől szikrázó kék szempárba.

– Azt hiszem, fégül mégsem fagy te annyira magánvos, parátom – jegyezte meg tömören Nicholas.

– Lenne kedved csatlakozni hozzánk? – ajánlotta fel csöndes udvariassággal Maxim.

A kapitány vészjósloán húzta össze szemöldökét, ahogy letelepedett a szemközti padra, és dühödten meredt az őrgrófra, aki még csak meg se próbált mosolyogni.

Nem ez volt az a pillanat, amit Maxim választott volna, hogy közölje vele házasságkötésüket, de úgy tűnt, nincs mit tenni. Magában megfogalmazta mondandóját, és épp belevágott volna, amikor Elise figyelmeztetően megcsóválta a fejét. Ekkor fordult meg és vette észre, hogy azok az emberek, akik fegyveres kísérőik voltak Lübeckbe jövet, most telepednek le egy közeli asztal mellé. Legalább féltucatnyian voltak, és egytől egyig a jó kapitány honfitársai. Egyértelmű volt, hogy ki mellé állnának, ha a vita komolyabbá fajulna. Maxim nem volt gyáva szembeszállni még ekkora túlerővel sem, de most gondolni kellett ifjú hitvese biztonságára is.

Az emberek érdeklődéssel figyelték, ahogy a kapitány karjával az asztalra támaszkodik, és fenyegetően mered társára. – Lennél szíves, és megmondanád nekem, hogy mit keresel te itt Elisezel?

– Hát nem nyilvánvaló? – mutatott Maxim az asztalon lévő ételre. – Együtt eszünk néhány falatot.

Nicholas megvetően felhorkant, mivel ez a válasz nem elégitette ki. – Aztán még mit akartál együtt csinálni fele? Ágypa pújni?

Maxim nyugodtan dőlt hátra, de közben a szeme úgy szikrázott, akár a tüzes acél. – Te most csúnyán a hölgy becsületébe gázolsz, barátom, s bár ismerem helyzetedet, egy ilyen sértést mégsem tűrhetek el. Mivel ma én voltam az, ki rávettem Elise-t, hogy velem tartson, imígyen nekem kell védelmére kelnem. – Érezte, hogy Elise könnyedén megérinti a combját, és látta,

amint könyörgőn néz rá, hogy engedje át neki Nicholas felvilágosításának kínos feladatát. – Kérlek, gondolj Elise jó hírére, és fékezd vádaskodásod, legalább addig, míg hazaviszem. Akkor majd rendelkezésedre állok, hogy egymás közt tisztázzuk a dolgokat.

– Én magam kísérem haza a hölgyet – mondta fogcsikorgatva Nicholas. – Épp hazafelé tartok. És te... parátom... – ezt az utolsó szót megvető hangsúllyal ejtette ki – időben odaérhetsz Karr Hilliarddal faló megbeszélésekre. Isten legyen irgalmas meggondolatlanul fakmerő lelkedhez.

– Karr Hilliard? – nézett Maxim kérdően a kapitányra.

– Megkért, hogy küldjelek el hozzá – felelte Nicholas fagyosan. – Ha ő nem öl meg... – Elise hangosan felszisszent, de a kapitány rá se hederített, midőn így folytatta – akkor talán majd én própálkozom meg fele. – Kezével az örök felé intett. – Nincs szükségem a segítségükre.

– Jelölj meg egy időpontot, midőn találkozunk – mondta Maxim csaknem szívélyesen.

– Ha túléled találkozódat Hilliarddal, akkor holnap találkozhatunk...

– Miért oly későn? Miért ne intézhetnénk el ezt a dolgot még ma este?

– Ma este gyűlésre kell mennem a *kontorpa* – vágta rá kurtán Nicholas. – Különpén rendeztem folna feled a számlát.

– És ez a megbeszélés Hilliarddal? Az mikor van?

– Négy körül.

Maxim elgondolkodva dörgölte az állát. – Ma este találoknom kellett volna egy emberrel. Lehet, hogy tud valamit Elise édesapjáról. – Tekintete egy pillanatra találkozott Elise nyugtalan tekintetével, mielőtt ismét a kapitány felé fordult volna. – Van valami mód arra, hogy ezt a Hilliarddal való találkozót későbbre halasszuk?

– Hilliard nem fár senkire.

Lemondó sóhaj hagyta el Maxim ajkait. – És a hely, hol lenne ez a találkozó?

– Hilliard raktárházában, a kikötő mellett. – Nicholas átadott egy pergamendarabkát, melyre már sietve felvázolt neki egy térképet. – Itt kell találkoznod fele.

Maxim gyorsan szemügyre vette a térképet, majd felvette kesz-

tyűjét az asztról. – Még maradt annyi időm, hogy a hölgyet hazakísérjem.

Nicholas dühösen csapott öklével az asztrra. – *Nem te fogod őt hazafinni!*

Elise elsápadt, de Maxim csak mosolygott, felrántotta kesztyűjét, és felállt. – Attól tartok, hogy őreidnek kell parancsot adnod, hogy ebben megakadályozhass, barátom. Én hoztam ide a hölgyet, és átkozott legyek, ha nem én viszem őt vissza! – Intett Elise-nek, és amikor az felállt mellette, a vállára tette köpenyét. Elise remegő aggodalommal pillantott Nicholasra, rettegett a férfi következő lépésétől, és hálás volt, amiért egy kis mogorva dörmögéstől eltekintve nem csinált nagyobb botrányt.

Maxim az ajtó felé vonta Elise-t, majd egy pillanatra megállt a fogadós mellett, aki bölcsen hallgatott, midőn a másik férfi megzavarta kis asztluk magányát. Maxim néhány pénzért nyomott a férfi markába, és csöndesen mondott neki néhány szót németül, majd hitvesével együtt távozott.

– Sietnünk kell – dűnnyögte Maxim, és karjával átfogta Elise vállát, ahogy gyors léptekkel mentek az istálló felé. – Igyekezni kell, hogy időben ott legyek Hilliardnál.

– Veszélyben leszel, Maxim. – Elise esdekelve nézett férje szemébe, midőn az megállt mellette és megfogta mindkét kezét. – Akár még meg is ölhetnek. Feltétlenül találkoznod kell ezzel a Hilliárdal?

– Nincs más választásom, mennem kell, szerelmem. Úgy terveztem, a délutánt kettesben töltöm veled. De a sors meggátolt ebben. Ha ez nem lenne ennyire fontos, akkor melletted maradnék, így csupán arra kérhetlek, hogy légy türelemmel, és biztos lehetsz benne, nem tagadom meg magamtól túl soká azt az élvezetet, hogy valóban a feleségemmé tegyelek. – Azzal Elise ajkához hajolt, és mit sem törődve azzal, hogy figyeli-e őket valaki, ígérétét egy forró csókkal pecsételte meg.

20. fejezet

A sötét homályban Maxim egy pillanatra megállt, és alaposan körülnézett. A lépcső, mely számára talán az életveszélyhez vezet, egy kis pihenőbe torkollott, ahonnan újabb lépcsősorok vezetnek tovább. A falnak támaszkodott, majd vett egy nagy lélegzetet, és lassanként megacélozta idegeit. Az az ember, akivel most szembekerül, a hatalom csúcsán áll a Hanza-szövetségben, legalábbis tavaszig, amíg a diéta össze nem ül. A tagok, kik származásukat, erőforrásaikat s véleményüket tekintve igen különbözöek, legutóbbi gyűlésükön Hilliardot megerősítették pozíciójában. Hacsak valami váratlan dolog nem történik, akkor ebben az évben nincs rá remény, hogy leváltják. A választótestület szentesítette megbízottjának hatalmát, és imigyen hallgatólagosan elismerte kegyetlen módszereit is. Hilliard kereskedő hajóskapitányként sikeres volt, és most még inkább azzá lett, mint a Hanza-szövetség szerződéseinek, törvényeinek és egyezményeinek „végrehajtója”. Abszolút hatalommal rendelkezett; csupán a diétának kellett számot adnia, s annak is csak elvben.

Maxim bal kezét kardjának markolatára tette, miközben kettesével véve a lépcsőket felszaladt. Sokkal szolidabb ruhát öltött, miután Elise-t visszavitte Von Reijnék otthonába, és a legrosszabbra számítva a kardját is fölcsatolta. Ha a házasságnak, mit Elisezel kötött, halála vet véget, akkor legalább a végsőig küzdeni fog.

Maxim meg sem állt a legutolsó lépcsőfordulóig, majd lenyomta annak az egyetlen ajtónak a kilincset, mely előtte volt.

Az ajtó szélesre tárult. Egy izmos férfi abbahagyván a térképek rámolását, az ajtó felé fordult.

– Óhajt falamit? – A hangja lágy volt, csaknem nőies, mégis mindezt meghazudtolta az a kegyetlen erő, amit erős válla és duzzadó karja testesített meg. Az összekulcsolt izmos kezek türelmesen pihentek, miközben a férfi válaszra várt.

– Maxim Seymour, szolgálatára. Úgy tudom, Herr Hilliard vár engem. – Maxim benyúlt zekéje zsebébe, és elővette a pecsét lenyomatát, majd hanyagul átadta a férfinak. Az alaposan megvizsgálta, majd szeméből a kíváncsiság eltűnt, és helyére, legalábbis látszólag, valamiféle tisztelet lépett.

– Én Gustave fagyok, Herr Hilliard... személyi írnoka. – Azt a pillanatnyi szünetet szinte észre se lehetett venni. Mégis hatásos volt, mivel azt a benyomást keltette, hogy számtalan cím és feladat közül válogathat. – Fáradjon pe.

Maxim övébe dugta kesztyűjét, és engedelmeskedett, miközben egy pillanatra szemügyre vette azt a hatalmas, keményen izmos kezét. Az ilyen kezek villámgyorsan képesek kioltani egy ember életét.

– Szapad kérnem a köpenyét?

Maxim a köpenyt saját karjára tette, és nem teljesítette a férfi kérését. Ha sietősen kell távoznia, akkor jobb, ha felkészülten indul egy hosszú futásra a fagyosan hideg éjszakába. A férfi elkomoruló arca láttán vállat vont és magyarázatot adott: – Magamnál tartom, ha nem bánja. Nagyon átfáztam idefele jövet, és lehet, hogy szükségem lesz még rá, hogy átmelegedjek.

– Mekmondom *mein Herr*, hogy ön mekérkezett. – Gustave átmént a szobán, és egy íróasztal mögött épp csak résnyire nyitott ki egy ajtót, majd ezen besiklott hatalmas testével, és így a vendég még csak egy pillantást se vethetett a szomszédos szobára.

Maxim szemügyre vette azt a szobát, ahova bevezették. Egyszerű és hétköznapi volt, ugyanakkor mégis furcsán rendetlen. Halomnyi rakományjegyzék, szállítólevelek és más dokumentumok heverték egy hosszú fiókos szekrény tetején, mely minden bizonnyal hasonlókkal volt tele. Bár a dokumentumok látszólag rendetlenül heverték szerteszét, Maxim mégis úgy érezte, ha bármihez is hozzáányúlna, azt nyomban észrevennék.

Az ajtó szélesre tárult.

– *Mein Herr* arra kéri, hogy fáraкоzzon itt rá.

Maxim belépett, és amikor Gustave hellyel kínálta, köpenyét a szék háttámlájára tette, majd kényelmesen letelepedett a párnázott ülőkére, és kardját gondosan eligazította oldalán. Gustave visszavonult a szomszédos szobába, és az ajtó becsukódott mögötte. Bár Maxim arra számított, hogy hallani fogja a zárban megforduló kulcs hangját, nem hallott semmit. Már-már meg-

könnyebbülten felsóhajtott, de tudta, hogy ostobaság túl hamar örülni szerencséjének.

Maxim hátrahajtotta fejét, és félig lehunyt pillái alól nézegette a fényűző pompát, mely körülvette. Idegei megfeszültek, mivel érezte, hogy figyelik. Ez a szoba tökéletes ellentéte volt az előbbinek. Bárhova nézett, mindenütt egy utazással töltött élet gazdag mementóit látta. Minden bútordarab, minden drapéria, minden szőnyeg és párna a legjobb minőségű volt, és ékesen beszélt arról a gazdagságról és kiemelkedő szerepről, amit Hilliard elért.

Melengető tűz pattogott a kandallóban. Közéleben egy nagy, sötét bőrrel bevont szék állt, mögötte pedig egy hatalmas, pompás íróasztal. Tehetős ember lakhelye volt ez, a pompa felülmúlta sok udvari hivatalét is.

Kinyílt egy ajtó, és belépett Karr Hilliard. Előrekacsázott, hogy üdvözölje vendégét. – Á, Lord Seymour! Igazán kedves öntől, hogy eljött.

Maxim egyik szemöldökét gőgösen, kérdően húzta fel, midőn ez a nagydarab emberpéldány, ki Karr Hilliard néven ismeretes, közvetlenül előtte megállt. Kedvesen így válaszolt: – Igazán kedves öntől, hogy hívtott, Herr Hilliard.

Hilliard nevetni kezdett, s úgy tűnt, mintha egész hatalmas teste beleremegett volna. – Azon tűnődtem, hogy fajon fog-e emlékezni rám.

– Hogy is ne emlékeztem volna? Hisz ön a Hanza ura, nem? – Maxim az iróniáját mosolya mögé rejtette.

– Engem a maga honfitársai ott Angliában egyszerű parasztnak nefeznének. – Hilliard egy pillanatra elhallgatott, hogy megadja a tiltakozás lehetőségét, és csalódott, midőn az elmaradt. Felsóhajtott. – Én csupán a szőfetség szolgája fagyok.

Maxim nyújtott egy kevéskét abból, amit ez az ember hallani akart. – Akkor oly szolgál, ki nagy tiszteletet vívott ki magának.

– Ez igaz – helyeselt készségesen Hilliard. – Egyike vagyok a diéta sikeresebb küldöttjeinek.

– Ezen állítás igazságát megkérdőjelezni senki sem meri – jelentette ki Maxim és tudta, hogy csupán egy hajszálnyira járt attól, hogy az igazság sértésnek tűnjön.

Miután Hilliard hiúsága kissé lecsillapult, intett Maximnek, hogy üljön vissza. Ő maga átvonszolta hatalmas testét a szoba

túloldalára, ahol az egyik ablakmélyedésbe egy amolyan szekrényféle volt beépítve. Ebben egy csapra vert hordó állt.

A Hanza nagy ura és kereskedőkirálya, legalábbis Hilliard szerette magát ennek tartani, előredöcögött, és a habzó sörrel csurig töltött, hideg kupát vendége felé nyújtotta. – Lenne kedfe meginni felem egy hideg italt, Herr Seymour?

– Nagyon szívesen, Herr Hilliard. Köszönöm. – Maxim elvette az italt, majd nagyot kortyintott belőle, és kedvére valónak találta.

– *Kapitan* Von Reijnnel találkoztam ma reggel – közölte Hilliard, miközben letelepedett egy székre. Száját úgy tátotta ki, akár egy hal, amint belekóstolt sörébe, azután folytatta. – Peszél nekem az ön óhajáról, hogy szeretne elszegődni, mint... zsoldos? – Az utolsó szót kérdésként tette fel, mintha nem lenne egészen bizonyos benne, hogy ez a megfelelő kifejezés.

Maxim lustán rábólintott. – Gondoltam rá.

Hilliard egy hosszú pillanatig méregette, mintha megpróbálná kifürkészni, vajon milyen mélységű intelligencia rejlik e jóképű arc mögött. – Fan már falami határozott terfe e cél megfaloását illetően?

Maxim egy pillanatra megtorpant, mintha kortyintani akarna, majd a férfira pillantott. – És ha van?

Hilliard kurtán felnevetett, amitől tokája erőteljesen remegni kezdett. – Nyugodjon meg, Herr Seymour. Ha úgy tűnik, könnyeskedem, annak oka fan. Natyon érdekelne engem, hogy mely országnak lenne hajlandó eladni szolgálatait.

– Természetesen annak az országnak, mely a legsúlyosabb er-
szénnyel fizet.

– Nicholas mondta, hogy anyagi gondjai fannak.

Maxim gúnyosan biggyesztette ajkát. – Még nem vagyok kol-
dus, úgyhogy megengedhetem magamnak, hogy kíváram a leg-
megfelelőbb pillanatot.

Hilliard érezte, hogy a férfi büszkeségét sértette meg. Talán Herr Seymour közelebb áll a szegénységhez, mint állítja. – Ha lenne falaki, aki igénye fenné szolgálatait, és azért sok aranyat tudna felajánlani, ehhez mit szólna? Meghallgatná?

– Bolond lennék, ha nem tenném. – Maxim higgadtan meredt abba a homályos szürke szempárba, mely fürkészőn nézte. – Ha a barátom, Nicholas még nem mondott volna el önnek min-
dent, amit rólam tudni kell, akkor nekem kell felvilágosítanom

önt, Herr Hilliard. Én olyan ember vagyok, kinek nincs hazája, és hűségem, mely egykoron kötött, feleslegessé vált és mostanra teljes egészében megsemmisült. Én immáron csak saját érdekeimet szolgálom.

A vizenyős szürke szem összeszűkül, ahogy erősen figyelte az örgrófot, hátha valamiképp bepillantást nyerhet jellemébe. – És mi fan Erzsépettel? Tartozik neki hűséggel fagy engedelmességgel?

Gúnyos mosoly torzította el azokat a szép férfias ajkakát. – Az ő keze által fosztattam meg címemtől, birtokaimtól és minden vagyonomtól. – Maxim e szavakat maró dühvel vágta oda. – Nos, az ön megítélése szerint miféle hűséggel tartozom én neki?

– Az ön helyépen én azt mondanám, semmilyenel.

– Pontosan.

Hilliard hosszú, mocskos körmét elgondolkodva húzta végig kupája peremén. Az örgróf válasza határozott volt, és ha az ember tekintetbe veszi sanyarú körülményeit, akkor nagyon is hihetőnek tűnik, hogy ez a férfi őszintén beszélt, és valóban esküdt ellenségévé vált az angol királynőnek. – Egyenesen teném fel önnek a kérdést, Herr Seymour. Fontolóra fenné, hogy físzatérjen Angliápa, ha Mária királynő kerülne a trónra?

A válasz óvatos volt. – Ha visszaadná nekem címemet és birtokaimat.

Hilliard előrehajolt székében.

– Gondolt már arra, hogy segítsen Mária királynőnek megszökni?

Maxim felnevetett. – És ez miféle csoda folytán történhetne meg? Én csupán egyetlen ember vagyok. Egymagam mit tehetek?

– Piztosíthatom, Herr Seymour, hogy nem lenne egymaga. Fannak empereink Angliápan, kik segítenének önnek. Fizont fannak mások, kik azt gondolják, könnyepp folna, ha előpp megölnék Erzsépetet, mielőtt kiszapadítanák Máriát.

– Mi az ajánlata? – kérdezte éles hangon Maxim. – Segítsek Máriának megszökni? Vagy gyilkoljam meg a királynőt?

Hilliard egy pillanatra elkerülte Maxim tekintetét. Úgy tűnt, mintha ez utóbbi kérdésen tűnődne, és nyugtalanná vált, mint aki nem biztos a dolgában. Aztán, ahogy egy pillanatnyi gondolkodás után szándékát megszilárdította, nehézkesen felemlke-

dett székéből. Egy könyvespolchoz lépett, majd a válla fölött hátrapillantott.

– Jöjjön! – Fejének egy határozott rándításával adott nyomatékos utasításnak. – Szeretnék mutatni önnek falamit. – Eltolt egy rezeszt, majd megnyomott egy gombot, és a polc Maxim legnagyobb döbbenetére egyetlen hang nélkül megmozdult. Egy ajtó volt a könyvespolc mögött.

Maxim követte vendéglátóját a keskeny folyosón. Egyszer csak egy hatalmas raktár terült el előttük, mely végtelennek tűnt, és zsúfolásig tele volt faládákkal, rekeszekkel, bálákkal és hordókkal. Mozgó fénypontok jelezték egy lassan haladó őrzőjelenlétét: bárdokkal, lándzsákkal és persze lámpásokkal őrizték a kincseket. A Hanza ura a kapzsiság örömeinek csúfondárosságával vigyorodott el. – Itt látja maga előtt azt, amin töpp királyt, vagy még egyszerűppen töpp királyságot is meg lehet fásárolni. Faló igaz! Már ilyesmi is megesett. – A raktár egyik oldala felé mutatott. – Amott fűszerek fannak, tea és selyem. – Ujja ismét másfelé bökött. – Amott meg kárpitok, szőnyegek és cukrozott datolya, mit a Fekete-tengeren túli fidékeken uralkodó emírektől, pégektől, szultánoktól vásároltam fel. Ott pedig... – karjával egy újabb sötét tömeg felé intett – ... újapp keletű szerzemény, szörme, porostyán és méz a keletiektől meg a Palti-tenger menti kikötőköől.

Maxim felé fordult, és vigyorogva ismét rávillantotta egyenetlen fogait. – Hajóim rakományt hoznak a filág minden sarkápól, és én fágyfa fágyott és igen keresett árukat küldök a filág más sarkaiba... természetesen jókora nyereséggel. – Arca elsötétedett, mintha valami gonosz gondolat kerítette volna hatalmába. – Legaláppis akkor, ha Drake hagyja, hogy kereskedjem s eladjam áruimat. Erre faló a Hanza. Mindössze egy csoportnyi peccsületes kereskedő, kik peccsületes haszonra akarnak szert tenni ott, ahol lehet.

Maxim követte a férfit vissza a szobába, miközben a látottakról gondolkodott.

– És most – folytatta Hilliard mérgesen –, az a némper, Erzsépet nagy rafaszul játssza az ártatlant, miközpen rászapadítja Drake-et meg az ő átkozott kalózeit azokra közülünk, kik megdolgoztak kereskedelmünk kiépítéséért. – Csaknem belevágta magát székébe, majd vállát begömbítve előre, hatalmas hasa fölé

hajolt. Dús szemöldöke alatt szeme gonoszul csillogott. – De fannak ám mások is, kik hasonmód gondolkodnak, és szívesen látnák már fégét elképesztő túlzásainak s módszereinek. – Kimerülten roskadt hátra székében, és ezután viselkedése ismét megváltozott, siránkozni, panaszkodni kezdett. – Piz még jómagam is fenyegetfe fagyok. Nem merem ellenőrizni saját, stilliards-beli tulajdonomat, nehogy rajtam üssenek és pörtönpe fessenek oly fétségek fádjáfal, melyekpen ártatlan fagyok.

Maxim ismét leült, és magában szemérmetlen hazugságnak nevezte a Hilliardtól hallottakat. Egyik ujját kardjának markolatára tette. – Ha ennyire fél Erzsébet csalárd trükkjeitől, akkor miért engedett maga elé egy felfegyverzett angolt? Nem gyanakszik rám? Mi van, ha épp ő küldött engem ide?

Hilliard székének karfáján könyökölt, és vaskos ujjainak hegyét összeérintette, miközben magabiztosan mosolygott. – Némi piztosítékot jelent számomra az a tény, hogy életét csaknem kioltották az ő parancsára, Lord Seymour. De én azért óvatos ember fagyok. – Kezét a vendége mögötti fal felé emelte. – Lenne szíves hátranézni?

Maxim előrébb csúszott és hátrafordult. Egy díszes keretbe foglalt, hatalmas festmény kissé el volt mozdítva, és mögötte a falon egy nyílás tátongott. Maximnek eszébe jutott a szekrény, melybe Gustave a térképeket rámolta, és tudta, hogy az épp megfelelően van elhelyezve ahhoz, hogy rajta keresztül megfigyelés alatt tarthassák ezt a szobát.

– Gustave-nál íjpuska fan. Ha keze csak egyszer is kardjához ér, a parátai soha töppé nem látják.

– És persze Gustave az ön leghűségesebb szolgálja – jegyezte meg Maxim.

– Segítőtársam, ez jopp szó lenne rá. – Hilliard önelégülten mosolygott. – Nagy kedffel szapadít meg engem ellenségeimtől. Persze ön ezt nyilfán megérti.

– Óvintézkedései valóban figyelemre méltóak, Herr Hilliard – mondta Maxim, miközben ismét hátradőlt székében. – Mindazonáltal a kérdésekre még mindig nem kaptam választ. Nevezetesen arra, hogy gyilkosság vagy szöktetés?

– Pármelyik megfelelő. – A szürke szempár felcsillant, miközben szája ravasz mosolyra húzódott. – Hiszen ha Máriának sikerül is megszöknie, addig nem lehet királynő, míg a másik el

nem tűnik. Önnek pedig csak hasznára fan, ha Erzsépet meghal.

Maxim megvető gúnnyal válaszolt a férfi javaslatára. – Igen, és abban a pillanatban, ahogy betettem a lábamat egy várba, hol Erzsébet tartózkodik, nyomban elfognának és a Towerba vinnének, hogy végrehajtsák régóta esedékes kivégzésemet. Bocssáson meg, Herr Hilliard. Valahogy jobb szeretem, ha a fejem a nyakamon ül, és nem a porba hull. Egy zsák arany nem sokat ér egy halott embernek.

Hilliard óvatosan tette fel a kérdést. – Mi fan, ha falaki segít önnek pejutni a fárpa úgy, hogy senki se lássa meg?

– Ha van ilyen személy a várban, akkor miért lenne szükségük rám? Emberük lemeszárolhatja a királynőt, és észrevétlen elmenekül.

Hilliard egy komor sóhajjal dőlt hátra székében. – Épp ez a dolog pökkenője. Egy udfarhölgy nemigen bírja el egy férfi kardját.

– Azt nem, de az áspiskígyó mérgét ő is elbírja. – Maxim előre hajolt, és fürkészően nézett a vizenyős szürke szempárba, miközben megpróbált még többet megtudni tőle. – Ugyan már, Hilliard. Ha van valakijük a királynő udvarhölgyei közt, akkor ez a dolog olybá vehető, mintha már meg is történt volna. Nincs is szüksége rám.

– Párcsak ez ilyen egyszerű lenne. – Hilliard tokája csak úgy rengett, ahogy utálkozva csóválta a fejét. – A hölgy nem fogja megtenni. Hűséges a királynőhöz, és őnt csak akkor juttatja be, ha sejtelve sincs arról, miben segédkezik.

Komor ránc jelent meg az őrgróf nemes homlokán, ahogy igyekezett megérteni a férfi tervének értelmét. – Miért bízna meg bennem annyira, hogy beengedjen?

– Ő csak egy értéktelen gyalog éppen a...

– De *miért* engedne be? – makacskodott tovább Maxim.

A súlyos vállak megemelkedtek. – Korosodik, és egyszerű elképzelései fannak a szerelemről...

– *És?*

Hilliard, talán először életében, kénytelen volt rádöbbsenni, hogy olyan emberre akadt, akinek akarata legalább olyan erős, mint az övé. Hiába a hatalom, melynek birtoklásáról meg volt győződve, most egyszerűen azon kapta magát, hogy feszeng e

lángoló, smaragdzöld szempár pillantásától, és csaknem nyűszítve adta meg a választ. – Fan neki egy szeretője...

Maxim hátradőlt székében, és miközben ravaszul mosolygott, ezúttal ő érintette össze ujjai hegyét. – És természetesen a hölgy szeretőjét nem tartja képesnek ilyen ocsmány tett elkövetésére. Akkor meg könyörgök, mondja meg nekem, miért nem fizetik le a szeretőjét, hogy gyilkolja meg a királynőt?

Hilliard már csaknem gúnyossá vált az undortól. – Az a fickó értékes a maga módján, de a mersz az hiányzik belőle. Alattompan nyugodtan ül, de akkor nem, ha feszély fan.

– Akkor ez egy gyáva fickó – mondta ki Maxim nyíltan azokat a szavakat, melyeket a másik valahogy vonakodott kimondani.

Hilliard diplomatikus semmitmondással mozgatta a fejét, amitől tokája rezegni kezdett.

Az őrgrof figyelmesen fürkészte a másik arcát, majd csapdába csalta. – Egy német ennél merészebb lehetne.

– Egy német igen! De ez csak egy puhány angol. – Szája utálkozva biggyedt lefelé.

Maxim tovább unszolta. – És ön nem meri felingerelni, mert akkor elveszítheti a lehetőséget, melynek segítségével a királynő közelébe férkőzhet. Talán még a kedvébe is jár, és igyekszik kielégíteni.

Dühödt morgás szakadt fel Hilliard torkából. – Azt tettem, pár ez kétségtelenül sok aranyampa került, egy egész fagyonpa!

Maxim belekortyolt sörébe, miközben a férfi zavaros dünynyögésén tűnődött. – Nehéz dolog az aranyat megszerezni. Csak egy bolond ereszti ki a markából.

Hilliard csüggedten roskadt ismét előre. – Az enyém folt... fagy csaknem az enyém, de az a hitfány kurafi megfenyegetett, hogy szakít a hölgygel. Nem folt más fálasztásom, kénytelen foltam engedni köfeteléseinek.

– Az nyilvánvaló, szüksége van erre az emberre, hogy a hölgy továbbra is kéznél legyen, s bármikor felhasználhassa őt terveikhez – vélekedett Maxim. – Mégis úgy érzem, ha tehetné, gondoskodna róla, hogy eltávozzon az élők sorából.

Hilliard szája megvető vigorra húzódott, mely tisztán láttatni engedte sötét, ritkás fogait. – Ha tehetném – sziszegte –, magam fégeznék fele.

– Mondja csak, Herr Hilliard, van valami határozott terve a

királynő meggyilkolására? Vagy ez az ön részéről csupán álom, mely sosem válik valóra?

Hilliard hallotta a gúnyt az angol hangjában. – Cseppet se féljen, Herr Seymour, fan terfem, és azt féghhez is fogják finni. Ha nem ön, akkor falaki más.

– És mekkora az az összeg, amit ajánl?

Hilliard önelégülten mosolygott, és kövér nyakát behúzta. – Nos, természetesen minden pirtoka, fagyona és tulajdona. Ez fizetségként nem elég? – Maxim kiitta sörét, és felállt székéből. Fogta a köpenyét, miközben lenézett a férfira. – De elegendő, amennyiben kezeskedik érte.

– Gyilkolja meg azt a Tudor némpert, szapadítsa ki Stuart Máriát a pörtönpől, és akkor mindent físzakap.

– Természetesen szükségem lesz egy kisebb erszényre, ami kitart, míg előkészítem Angliába való visszatértemet. – Maxim gúnyosan elmosolyodott. – Nevezheti akár belém vetett bizalma tanújelének is.

Hilliard kikacsázott a szobából, majd visszatért egy vasborítású ládával. Kicsit nagyobb, de egyébként pontosan ugyanolyan láda volt, mint Von Reijné. Hilliard elővett egy kulcsot a kabátjából, majd a zárba helyezte, és kivett egy kis erszényt, melyet odadozott vendégének. Pecsétjéről készített egy viaszlenyomatot, és azt is odaadta Maximnek. – Ez szükség esetén segít majd önnek azonosítani magát, pár nemigen akad olyan ember Angliában, kik ne hallott volna még Bradbury őrgroffjáról.

– Az embere kapcsolatba lép majd velem? Vagy magamnak kell őt megkeresnem?

– Nem sokkal megérkezte után kapcsolatba fog lépni önnel.

Maxim az ajtóhoz lépett, ahol egy pillanatra még megállt. – Amennyiben Nicholas érdeklődne találkozonk felől, rossz néven venném, ha beszélne neki erről a dologról. Az hiszi magáról, hogy mindenkinél jobban ismeri Maxim Seymourt. Jobb szeretném, ha egyezségünkről nem tudna.

– Nem fog megtudni semmit.

Maxim határozottan biccentett egyet búcsúzóul, majd távozott, és megkönnyebbülten felsóhajtott, midőn már a háta mögött tudta Karr Hilliardot és emberét, Gustave-ot.

21. fejezet

Az alkony csöndesen ereszkedett a városra. Hamarosan azonban észak felől ismét feltámadt a szél, és kegyetlen, metsző hideget sodort maga előtt. Finom porhó kezdett hullani. Odabenn az ablaktáblákon a fagy változatos formái kezdtek alakot öltetni, majd a megdermedő kristályok bonyolult rajzú jégvirágokká váltak.

Elise ellépett szobája ablakától. A fagy gyorsan bevonta jégvirágaival azt a kis kört, melyet letörölt magának. A szeme előtt kialakuló finom, pókhálószerű formák egy pillanatra elbűvöltek, majd az üveg megremegett, ahogy egy újabb szellőkés meg rázta.

A lány mélyen felsóhajtott, majd járkálni kezdett szobájában. Odakint a szellőkések örvénylőn sodorták a havat, és a kavargó hópelyhek örült tánca végül sűrű fehér homályba borította az ismerős utcákat. Aggodalom ásta alá bátorságát, ahogy a szél ismét könyörtelen süvítéssel száguldott végig a házak között. Nicholas kegyetlen megjegyzései nyomán Elise mélységes rettegéssel gondolt arra az emberre, akit soha életében nem látott. Úgy tűnt, Karr Hilliardnak hatalmában áll, hogy megölje Maximet.

Addig, amíg Maxim vissza nem tér, még csak reménye sem lehet rá, hogy megnyugodjon, és akkor még hátravan Nicholas. Elhatározta, hogy maga megy oda a kapitányhoz, és elmondja neki, hogy összeházasodtak.

Az ablakok fatáblái egyfolytában zörögtek, miközben úgy tűnt, mintha minden egyes szellőkés alapjaiban rázná meg a házat, és Maxim még mindig nem tért vissza. Elise az ablak közelében maradt, és folyton újabb és újabb területeket tisztogatott meg rajta, hogy a vihart kémlelve hátha megpillantja azt a magas, széles vállú férfit, akinek látására annyira vágyott. Ha csak látja

őt, szíve boldogan megdobban, de jaj, az öröm mámorító pillanata csak nem érkezett el.

Hirtelen zajos csattogással zörgött végig valami a tetőn, majd egy pillanatnyi néma csönd után egy hatalmas puffanás hallatszott letről, az utcáról. Még erősebb, üvöltő szél ráta meg a házat olyan dühvel, hogy Elise futva menekült le a terembe. Therese és Katarina kézimunkájuk fölé hajoltak, s elmerülten öltögettek. Justin alig egy lépésnyivel mögötte ért a szobába.

– A szél nyilván lesodort egy cserepet a tetőről, Tante Therese – jegyezte meg Elise.

Therese gondos szorgalommal szúrta bele tűjét a következő öltésbe. – Az á záj halálra rémisztette szekény Elise-t! – Egy pillanatra elhallgatott, hogy kezét saját riadtan zakatoló szívére nyomja, majd visszanyervén nyugalmit, ujjával megfenyegette a derűs képpel figyelő Justint. – Holnap felméty odá és kondokdol róla, hoty töpp ne jöjjön le.

– *Ja! Ja!* És áláposán meg is szidom őket.

– Hah. – Therese felhúzott szemöldökkel, fenyegetően nézett rá. – Talán jó lesz, ha előpp mekmutatom neked, ja?

– *Nein, bitte* – könyörgött neki nevetve, és megadón emelte magasra a kezét. – Ebből már épp elég leckét kaptam tőled.

Therese elégedetten visszatért kézimunkájához, Justin pedig Elise-hez lépett, aki az ablak közelében állt, és megpróbált átlátni az utcát beburkoló, sűrű hófátyolon.

– Igazán nem kell nyugtalankodnia Nicholas miatt, Elise. Éppoly jól ismeri a várost, mint saját hajóját.

Bár Justin félreértelmezte aggodalmát, Elise-nek sikerült egy mosollyal nyugtáznia szelíd vigasztalását. Nem mintha a Hanzakapitány sorsa nem érdekelte volna, de a Maximet fenyegető veszély sokkal közelebbnek és valóságosabbnak tűnt. Ahogy teltek a pillanatok, aggodalmának súlya egyre elviselhetetlenebbé vált.

Justin közelebb hajolt a befagyott ablakhoz, és ledörgölt magának egy kémlelőnyílást, hogy jobban lássa azt a homályos árnyat, mely egy köpenyes alak formáját kezdte öltetni. A férfi nekifeszült a viharos erejű szélnek, ahogy igyekezett megközelíteni a házat, miközben a hatalmas széilökésekkel való küzdelem során meg-megcsúszott és többször is elesett.

– Ejha! Úgy tűnik, vendégünk érkezett, ki szembeszállt az ele-

mekkel, hogy felkeressen minket. – Justin elkapta Elise némán kérdő pillantását, és látta azt a visszafojtott aggodalmat, amit a lány komoran ráncolódozó homloka jelzett. Szemét erőltetve igyekezett kivenni a közeledő alakot, így aztán egyik ablaktól a másikig lépett, hogy jobban lásson, majd vállát megvonva pillantott le a lányra. – Csak egy idegen, Elise.

Elise sóhajtott egyet, kezét összekulcsolta, és az asztalon álló órára nézett. Már csaknem nyolc óra volt, elég késő ahhoz, hogy Maxim végezzen azzal a Hilliarddal való találkozóval, és visszatérjen.

– Nyiss ajtót, Justin – mondta Therese –, mielőtt az a székény emper halálra fagy.

A fiatalember sietve az ajtóhoz lépett, és épp akkor nyitotta ki, amikor a férfi kopogtatni akart. A meglepett férfi keze a levegőben maradt, és egy pillanatig döbbenten meredt Justinre, majd némiképp zavartan megköszönrülte a torkát, és tartása sokkal méltóságteljesebbé vált. Köpenyének havas csuklyáját hátrébb tolta, és közölte jövelele célját.

– A-a nevem S-Sheffield Thomas, uram – nyögte ki vacogva. – A-azért j-jöttem, hogy b-beszéljek Elise Radborne ú-úrnővel. Lord Seymour üzenetet küldött nekem, hogy egy nagy fontos-ságú ügyben fel kell keresnie Hilliardot. Úgy véltem, hogy utána majd a fogadóban találkozik velem, de nem jött, így arra gondoltam, hogy talán egyenesen ide jött.

– Lord Seymour pillanatnyilag nincs itt, de Radborne kisasszony igen. Talán befáradna és megmelegedne kissé a tűz mellett, míg én a hölgyet idekísérem? – Justin elvette a férfi köpenyét, majd bevezette a vendéget a kis előszobába, ahol melengető tűz fogadta. – Kérem, várakozzék itt, amíg én közlöm Radborne kisasszonnyal, hogy megérkezett.

Sheffield előhúzott egy hatalmas zsebkendőt, és megtörölte a vörös, borvirágos orrát. Lépteket hallván, könnyező szemét az ajtó felé fordította, ahol épp egy karcsú nőalak jelent meg. A férfi sietve megdörgölte a szemét zsebkendőjével, míg látása ki nem tisztult, és döbbenten tapasztalta, hogy a látomás hihetetlenül valóságos.

– Jó uram. – Justin elnyomott egy mosolyt, midőn a fickó gyorsan becsukta tátva maradt száját. – Hadd ismertessem meg önt vendégünkkel, Radborne kisasszonnyal.

A korosodó, kopasz férfi meghajtotta magát. – Örülök, hogy megismerhetem, kisasszony. Igazán nagyon örülök!

– Hírei vannak számomra, uram? – kérdezte Elise halkán.

– Igen, úrnő. Lord Seymour megkért, hogy beszéljek önnek arról az esetről, melynek néhány hónapja szemtanúja voltam. Ha jól értem, akkor ő most nem tartózkodik itt.

– Más irányú elfoglaltsága feltartóztatta – dűnnyögte Elise, miközben igyekezett elnyomni magában aggodalmát. Ennek az idegennek hírei lehetnek édesapjáról. De a reményteljes várakozás pillanata sem tudta elűzni Maximért való aggodalmát.

Justin becsukta az ajtót, és hellyel kínálta a férfit. – Radborne kisasszony arra kért, hogy maradjak itt és legyenek jelen. Elfogadja ezt, uram?

– Természetesen. – Sheffield nem ült le a felajánlott székre, inkább közelebb araszolt a tűzhöz, miközben a jelenlévők felé fordult. – Angol kereskedő vagyok. Nem is olyan rég Brémába vittem hajómat, majd folytattam utamat Nürnberg felé, s onnan tovább a lipcsei vásárra, hogy távoli földek áruihoz jussak. Karr Hilliard Lübeckbe hívott, hogy nézzem meg értékes áruit, mielőtt visszatérnék Angliába. Imigyen másfél éve Lübeckbe jöttem, hogy kereskedjem ezzel az emberrel. Gazdag rakományt gyűjtöttem össze, oly kincseket, mikért királyok versengtek volna. Biztosra vettem, hogy Hilliarddal nagy üzletet kötök, de sajnos a hajóm a kikötőben horgonyozva leégett. – Némiképp morózussá vált. – Odaveszett kapitányom és egy tucatnyi tengerész, kik őrségben voltak. Jól fel is voltak fegyverezve, de elérkezvén a reggel, csupán egy árboc elszenesedett maradványa állott ki a vízből. És abból a sok finom holmiból azóta se bukkant fel egyetlen darabka sem. Nekem akkor úgy tűnt, a brigantik ellopták a hajómat a kincseimmal, s helyén egy üres hajótestet égettek el.

Sheffield hirtelen beleveszett gondolataiba, a tűz felé fordult, s kezét egy hosszú pillanatig melengette fölötte, majd ismét megfordult, és úgy folytatta, mintha abba se hagyta volna. – Másnap reggel a legénység többi tagja egy hitvány korcsmában ébredt fel részeg bódulatából, és mit sem tudtak az előző éjszakáról. Nemigen akadtak olyanok, kik e fickókat asztal alá tudták inni. Mégis, midőn megkérdeztem Lübeck polgármesterét, oly gyorsan kerepelte el mentségeit, hogy a fejem is beleszédült. Azt

állította, hogy utánajár a dolognak, de ez idáig se hajómnak, se embereimnek nem bukkantak a nyomára. – Sheffield folytatta történetét, hogy magával ragadja hallgatóságát. – Azóta már sokkal jobban beletanultam az itteni beszédbe, és itt-ott hallottam történeteket vasra vert angol tengerészekről, kiket erővel kényszerítettek fel Hilliard egyik hajójára. – Vállat vont, és tekintete ismét a távolba révedt. – Amikor erről próbálok kérdezni bárkit is, eloldalognak, és többé nem hajlandók beszélni róla.

– Sajnálattal hallok nagy veszteségeiről, Thomas mester – mondta kedvesen Elise. – De mi köze van ennek az én édesapámhoz?

Thomas mester nekilátott, hogy válaszoljon neki, ám ekkor köhögni kezdett, és elgyötört hangon szólt Justinhez. – Könyörgöm, uram. A torkom érdes és kiszáradt. Kaphatnék egy korty italt, mi kiűzi belőlem e kellemetlen hidegséget?

– Hát persze – bólintott rá Justin, és már el is lépett Elise széke mögül egy pohárszékhez, ahol egy kis csengővel csengett. Egy pillanat múlva egy szolgáló sietett be a szobába egy nagy tálcával, melyen a vendég legnagyobb sajnálatára egy gőzölgő kanna és három csésze állt. Justin a férfi csalódottsága láttán elmosolyodott, és miután félig kitöltötte neki a teát, alaposan feljavította azt egy kancsóból, melyet a pohárszékéből vett elő.

Sheffield mohón vette át a felé nyújtott italt, majd beleszagolva gőzölgő illatába, hosszan s hangosan kortyolt belőle. – Áá – sóhajtott fel. – A meleg... – s itt feltűnően elhallgatott – ... csodákat tesz az ember torkával. – Ismét kortyintott egyet, majd miután újból kifejezésre juttatta, mily élvezetet nyújtott neki, visszatette a kiürült csészét a tálcára. Ezután a korábbihoz képest sokkal gördülékenyebben folytatta történetét. – Néhány hónapja figyelem Hilliard hajóit, midőn kikötnek vagy rakodnak. Egyik alkalommal furcsa dologra lettem figyelmes: biztos voltam benne, hogy saját embereim egyikét látom.

Elise belekortyolt teájába, és megpróbált nem gondolni arra, hogy Maximnek egy ilyen emberrel van dolga, mint Karr Hilliard. Sheffield beszámolója cseppet sem könnyített aggodalmain.

– Hilliard nagy hajója, a *Grau Falke* épp akkor futott be a Stiliardsból, Londonból – mondta tovább Sheffield. – Biztos távol-

ságból figyeltem, mígnem megláttam egy megbéklyózott férfit, kinek láncain akkora súlyok voltak, hogy alig bírta őket.

– És az a férfi angol volt? – kérdezte Elise óvatosan.

– Igen, úrnő.

– Honnan tudja? – kérdezte Justin.

– Később egy sörcsarnokban felismertem az egyik őrt, aki kí-sérte. Miután meghívtam a fickót néhány pofa sörre, arról a férfiről kérdeztem. „Úgy hallottam, lázadás tört ki a hajótokon”, mondtam neki, mire a fickó csaknem felnyársalt engem a szemével. „Beszélnek a népek”, mondta. „No de az egyik nyomorultat vissza is hoztátok, hogy felakasszátok... én legalábbis így hallottam”, mondtam, merthogy nem akartam kikotyogni, hogy kémkedtem a hajó körül.

„Aztat rosszú’ hallottad – csattant rám azzal a fura, kitekert nyelvével. – Nem lenni lázadás Hanza-fedélzeten. Sose nem is folt, nem is lesz! E’ csak falami ankol fickó, akit Hilliard kapott kémkedésen a Stilliardson.” „Igen, azt’ magatokra hozzátok Drake-et meg a kalózeit, ha csak így elhoztok egy angolt a saját földjéről”, mondtam. „Utyan – gúnyolódott, miközben összeszedte pénzeit. – Sose nem fokják mektudni, hoty eltűnt.” Ennél aztán egy szóval se mondott többet, és távozott.

Elise egészen előreült székének peremére, ahogy a történet hallatán egyre jobban felbátorodott. – Mit vett észre azon az emberen, aki meg volt láncolva? Magas volt? Sovány? Sötét hajú? Arca szabályos vonású? – Sheffield minden kérdésre bólintott, és Elise reményei erőre kaptak. – Mondja csak, nem látta véletlenül, hogy viselt-e a férfi egy nagy ónixköves aranygyűrűt a mutatóján?

Sheffield egy pillanatilag tűnődve hallgatott, majd végül megrázta a fejét. – Ezt nem tudnám megmondani, úrnő. Kezei előre voltak láncolva, de amennyire vissza tudok emlékezni, gyűrűt egyáltalán nem viselt.

Elise vállá kissé előreroskadt, ahogy csalódottságát próbálta leküzdeni. A gyűrű biztos módja lett volna annak, hogy azonosíthassa apját.

– Egy ilyen gyűrűt nem fognak nála hagyni, bizonynyal elveték tőle – jegyezte meg Justin.

– Ha édesapám valóban itt van... és még él... – Elise lassan mondta ki a szavakat, mintha le akarná győzni kétségeit – ...ak-

kor az egyetlen lehetséges hely, ahova vihették, az itt lesz valahol, a Hanza valamelyik sötét börtönében.

– Nicholas esetleg segíthet megtalálni őt – mondta Justin.

A mélykék szempár óvatosan lefelé nézett. Maxim figyelmeztette, hogy semmiképpen ne vonják bele ebbe Nicholast, és ha nem vigyáz, a végén még felbátorítja erre Justint. – Van még valami, amit mondani tud nekem, Thomas mester?

– Nincs, úrnő – rázta meg a fejét szomorúan Sheffield. Csaknem megszakadt bele a szíve, hogy csalódást kellett okoznia Elise-nek. – Bárcsak erősebb szél dagaszthatná vitorláit, de attól tartok, hogy amit én nyújthattam, az valójában vajmi kevés.

– Ha viharos erejű széllel ajándékozott volna meg, uram, akkor követtem volna a világ végéig is. – Elise kiegyenesedett, és nyíltan a férfi szemébe nézett. – Már sokfelé kerestem, vagy egy tucatnyi, különböző irányba indultam, de mindhiába. Most némi reményt adott nekem, hogy esetleg itt van valahol a közelben. – Kezét ruhája egyik hajtása alá csúsztatta, majd kihúzta, és csukott markát a férfi felé nyújtotta. Sheffield döbbenten meredt kezére, majd kérdően húzta fel szemöldökét. – Ezt fogja, tessék – biztatta őt Elise, és szétnyitotta ujjait. – Azért, mert időt s fáradságot szánt rám. – Az arany valahogy túl nagynak tűnt apró kezében. – Hogy kimerészkedett és elvergődött ide ezen a szörnyű estén.

– Ó nem, úrnő! Ne szégyenítsen meg! Biz az csúf dolog lenne, ha akár egy negyed pennyt is elfogadnék. Hiszen én csak egy kicsiny reményt adtam. Kellemes, szép estét kívánok önöknek, úrnő és kedves uram. Most pedig utamra indulnék.

Justin kiengedte a férfit, majd visszatérvén a szoba ajtajának támaszkodott. Elise a kandalló előtt ült, s a tűzbe meredt, szinte észre se vette, hogy a fiatalember őt nézi. Figyelte, ahogy a lány apró, fehér fogai alsó ajkát harapdálják, és miközben kezét összekulcsolta, hüvelykujjait tétován dörgölte egymáshoz. Szinte maga előtt látta, hogy mi zajlik le most fejében, érezte azt a küzdelmet, amit az egyre nagyobb erővel rátörő, tehetetlen kétségbeesés ellen folytat.

– Mire gondol, Elise? – Justin megkedvelte a lányt, és szeretne volna boldognak látni.

Elise felpillantott rá, és most először vette észre, hogy a könyvelő vidámság álarca mögött egy érző, másokkal törődő fia-

talemler rejtőzik. – Vannak pillanatok, Justin, amikor jobb, ha egy nő megtartja magának a gondolatait.

Justin figyelte, ahogy elfordul, és már nem is volt semmi látható jele nyugtalanságának, ahogy higgadtan összekulcsolta kezét ölében. Úgy tűnt, most elemzi magában apránként mindazon információit, amit Sheffield Thomastól kapott. Ahogy Justin maga is saját gondolataiba merült, elhaladt a lány széke mögött, majd megállt a kandalló előtt, és a vidáman pattogó tűzbe nézett. – Hát már megint – sóhajtott fel magában –, Hilliard neve összeforrt a gyanús, sötét ügyekkel, rablással, kalózkodással. Végül is milyen jogon szólhat bárki egyetlen rossz szót is Drake tetteiről? Amit Drake nyílt tengeri csatában szerzett meg, ahhoz Hilliard cselszövés és gyilkosság révén jutott!

Ezt tudnia kell Sheffield Thomasnak is. Hilliard a Hanza révén kezében s hatalmában tartja Lübeck szabad városának tisztségviselőit. Imígyen semmi értelme az igazságot az ő révükön keresni. Ezt Justin már rég felismerte. És egyre jobban vágyott rá, hogy Hilliard reszkessen előtte. Sokszor elképzelte, ahogy kardja egyenesen a férfi mellcsontja alá siklik, és átdöfi azt a gonosz szívét.

Elise felriadt tünődéséből, és egy pillanatig némán figyelte Justint. Valahogy vonakodott megzavarni töprengő gondolatait. Ezúttal Elise nyomát se látta a pimasz, mókázó ifjoncnak.

Egy villanásnyira látta, amint Justin szája sarka elégedett mosolyra húzódik, majd eszébe jutott, hogy hirtelen milyen érdeklődővé vált, amikor Sheffield Thomas Hilliardot említette. Felrémlt benne, hogy Justin csak megjátssza az éretlen ifjút, amivel sikeresen tereli el magáról az idősebbek figyelmét, s altatja el gyanakvásukat, így aztán szabadon kóborolhat, és oda megy, ahova csak akar. Tudása figyelemre méltó, ami a Hanzát és Karr Hilliardot illeti. S ez semmiképpen nem magyarázható egyszerű kedvteléssel.

Mielőtt gondolatai kérdéssé érlelődtek volna, Justin felé fordult, és látszólag mellékesen, de aggályos hangon megkérdezte tőle. – Mit gondol, miért ment Maxim Karr Hilliardhoz? Talán édesapja után akart érdeklődni?

Elise ránézett, és megvonta a vállát azzal a szándékkal, hogy ő maga is az egyszerű lányt játssza, miközben igyekezett leplezni bizalmatlanságát. – Meglehet, de nem vagyok biztos benne,

hogy e célból kereste fel. Nekem nem mondta, s nem is hiszem, hogy meg kellett volna mondania.

Justin látta, hogy a lány egy kissé felhúzta az orrát, és néma nehezteléssel mered keze fejére. Kezével megdörögölte az arcát, miközben elnyomott egy mosolyt, mivel rájött, hogy érzékeny pontra tapintott. – Bocsásson meg, Elise, nem akartam nyersen viselkedni. – Majd kitartóan folytatta, mintha csak magában tűnődne. – Csak arról van szó, hogy Hilliard idejét és kegyeit csakis azokra pazarolja, akiből haszna származik. Vajon mi haszna lehet Maximból?

– Gondolom, nem sok – felelte Elise bizalmatlanul. – Maxim nem rendelkezik se birtokaival, se vagyonával. Lényegében, már amennyire én tudom, nincstelen. És még a becsületét is vissza kell szereznie.

– Hilliard mégis magához hívatta. Nem jellemző rá, hogy csupán azon egyetlen oknál fogva hívja Maximet a barlangjába, hogy válaszoljon neki az ön édesapjával kapcsolatos kérdésekre. Nem, itt ennél többről van szó.

Elise felhúzta szemöldökét, érezte Justin kíváncsiságának életét. Ha ezzel arra akar utalni, hogy Maxim egy követ fúj egy ilyen emberrel, akkor ezt a pimasz ifjancot most egy kicsit megleckézteti. – Talán majd ön felvilágosít engem, Justin uram. Olybá tűnik, ön meglehetősen jól ismeri Karr Hilliardot. Ön szerint mi lehetett az oka annak, hogy Maximet magához rendelte?

Justin letelepedett az Elise-zel szemközti székbe, könyökét a karfára támasztotta, és tűnődve kulcsolta össze ujjait. Mielőtt választ adott volna, egy hosszú pillanatig figyelte Elise gőgös, de ugyanakkor rendkívül óvatos viselkedését. – Mostanság Hilliard sokszor szidalmazta Drake-et, aki elfogja hajóit, és Erzsébetet, amiért engedélyt adott ki annak az embernek kalózkodásra a nyílt tengeren. Most pedig Hilliard egy angolt hív otthonába? Persze ez az ember egy rangjától megfosztott lord..., de ismeri az angol udvart. Én viszont most azt kérdezem öntől, Elise, hogy ön miként ítélne meg egy ilyen találkozót?

Elise sértetten emelte fel állát, bántotta és felfingerelte Justin okfejtésének iránya. Rendkívül fegyelmezett hangon tette fel saját kérdését. – És hogy van az, hogy ön ennyire jól ismeri Karr Hilliardot, Justin? Hogyan vonhat le ilyen következtetést, ha-

csak nincs egészen közeli, bizalmas viszonyban ezzel az emberrel?

Justin tisztában volt vele, hogy a lány egyre megvetőbb dühvel viseltetik iránta, és gúnyosan elmosolyodott. Első pillanattól fogva csodálta szépségét, de megérezte az Elise és Maxim közti erős vonzalmat is. A lány reakciója csak megerősítette gyanúját, hogy gyengéd érzéseket táplál az őrrófi iránt, de a kérdőjelek azért továbbra is megmaradtak. Lehet, hogy ez az ember, ez az elítélt áruló, sokkal gonoszabb dolgok részese, mint amit bármelyikük is képzelni mer? – Ismerem Karr Hilliardot, néhány éve gondosan figyelem minden lépését. Voltak bizonyos körülmények, melyek arra utaltak, hogy apám halála Karr Hilliarddal kapcsolatban van. Az igazat megvallva, én azt hiszem, hogy apám vére vagy az ő, vagy csatlósa, Gustave kezéhez tapad.

Az a pajzs, amit Elise kezdett maga elé emelni Justin fürkésző kérdései ellen, most e tudás fényénél lehullt. – Akkor megérti aggodalmamat.

– Sajnos nagyon is. – Justin a padlóra meredt, míg leküzdötte magában azt az érzést, mely összeszorította a torkát. Apja halála még ennyi év múltán is felkavarta. – Hilliard nem hagy életben egy angolt. Bármilyen legyen Maxim szándéka, veszélyes vizeken evez.

Elise immáron nyíltan rettegett, a kezeit tördelte, miközben kétségbeesetten küzdött képzelete rémképei ellen. – Úgy érti, lehet, hogy most már valahol holtan hever?

– Atyámat egy erjesztőkádba dugták, ott találtak rá – közölte vele Justin komoran. Még mindig kíváncsi volt, mivel egy áruló, egy gyilkos iránt képtelen volt szánalmat érezni. Miért érdekelte Maximet Hilliard, és mi volt az, amivel ő felkeltette a Hanzamester érdeklődését? – Sheffield Thomas is hasonló helyzetben találhatja magát, ha nem elég óvatos. Ki tudja, mily sors vár Maximre?

– Elég volt! – kiáltotta Elise, és felpattant. Gyülekező könnyein át dühödten meredt Justinre. – Örömet leli abban, hogy halálra rémít, amikor sejtelnem sincs róla, hogy szeretteim hol lehetnek? Ezt nem bírom elviselni!

– Bocsásson meg, Elise – engesztelte Justin, miközben odament hozzá. Legszívesebben vigasztalón ölelte volna át törékeny vállát. – Kérem, bocsásson meg nekem. Nem akartam kegyetlen lenni.

– Mit tegyek? – zokogta Elise. – Nicholas azt mondta, hogy ma este egy Hanza-gyűlés lesz. Nyilván Hilliard is oda készül, így mostanra már végzett Maximmel.

Justin védelmező karja visszahullt, és a lány ki nem mondott rosszallásának fájdalmával lépett a tűzhöz. Ez a Maxim eléggé merészen viselkedett a lánnyal, de vajon milyen lehet az igazi arca? Nicholas néhány elejtett szaván túl nem tudott semmit erről az emberről, és éles, maró féltékenységet érzett látván, hogy Elise milyen rendkívüli bizalommal van iránta. Majd egy másik gondolat kezdte nyugtalanítani. Hilliard gyakran hívott össze gyűlést a *kontorba*, csak úgy a maga kedvére, minden különösebb ok nélkül. Élvezte, hogy hatalma van, mint egy uralkodónak, és a Hanza-mesterek az alattvalók. Gyanús üzelmeivel büszkélkedett, máskor meg leplezte őket, megjátszotta az ártatlant. Gyakran kérte a helyi mesterek hallgatóságos beleegyezését különböző ügyekbe, ezzel a hiúságukat legyezte, közben ügyesen elleplezte valódi szándékait. Ha később valami bonyodalom támadt valamely kegyetlen tette miatt, így kijelenthette, hogy ő csak a Hanza ágenseként, annak utasítására cselekedett. Meglehet, hogy ma este épp valamiféle mentséggel akar előállni, amivel megmagyarázhatja az angol felbérlését. Az embernek mindössze annyi a dolga, hogy meglássa érvelésének sötét oldalát.

Egy könnyed meghajlás kísérte szavait, amivel a lányhoz fordult: – Ha megbocsát, Elise, nekem most egy időre el kell men-nem.

– De hova megy? – kérdezte Elise nyugtalanul. Épeszű ember biztonnyal nem merészkedik ki egy ilyen hideg éjszakán, hacsak nincs rá valami rendkívül sürgős oka.

Justin egy pillanatig hallgatott, míg azon töprengett, hogy milyen választ adjon. Azt nem mondhatja neki, hogy be kell jutnia a *kontorba*, vagy hogy valamiképp szembe akar szállni Maximmel, és leleplezni szándékait. Imigyen, kissé módosítva, azt a választ adta neki, amit korábban ő kapott tőle. – Vannak olyan dolgok, drága Elise... – egy villanásnyira elmosolyodott –, melyekről jobb, ha egy férfi egy nőnek nem beszél.

Elise hallgatta lépteit, amint végigment az előcsarnokon, majd hátra, ideiglenes szobájába. A lány a lobogó lángokba nézett, s komor ránc futott végig homlokán. Balsejtelem gyötörte, hogy

Justin távozása nem jelent semmi jót Maximre nézve. A férfi világosan a tudomására hozta, hogy nem bízik férjében. Hirtelen belehasított a gondolat, hogy talán még ártani is akar Maximnek.

Elise kirohant a szobából, majd felcsippentette szoknyáját, és nem kifejezetten úrinőhöz méltóan, felszáguldott az emeletre. Tudta, hogy mit akar, és ebben senki sem akadályozhatja meg. Akár igaza volt Justint illetően, akár nem, más választása nem maradt, mint hogy kövesse és megtudja, hogy mire készül. A hálósobában, melyet most Maxim használ, látott egy ládát a fiú régi ruháival, és úgy döntött, most valamelyiket magára ölti.

Elise gyorsan levette magáról ruháit, és Maxim ládájába rejtette. Egy széles anyagot tekert melle köré, hogy amennyire csak lehet, leszorítsa. Gyorsan felkapott egy bő inget, majd egy gypjúujjast húzott rá. Kétrétegnyi vastag harisnyára egy bő térdnadrag került, mely segített eltakarni csípőjének nőies gömbölyűségét, ugyanakkor védett a hideg ellen. Haját egy fejre simuló bőrsapka alá dugta, és zsinórját szorosan megkötötte az álla alatt. Viseltes nyersbőr csizmája most jó szolgálatot tett, mivel a beletömködött gypjúrongyokkal lábát majd melegen tartja, és léptei puhák, hangtalanok lesznek benne.

A szomszédos szoba ajtaja kinyílt, mire Elise megtorpant, és dermedten fűlelt, ahogy a padló megnyikordult a betolakodó óvatos léptei alatt. Ez biztosan nem Maxim, gondolta. Férjének semmi oka rá, hogy így óvakodjon be saját szobáiba.

Óvatosan a két szoba közti ajtóhoz osont, és résnyire kinyitotta, hogy beleshessen. Elállt a lélegzete, mivel egy embert látott, egy öreg embert, akinek kalapja alól merev, ősz fűrtök kandikáltak elő. Majd amikor az öreg megfordult és egy gyertyát tett az asztalra, Elise felismerte Justin profilját a halovány fényben. Sötétvörös folt fedte arcának bal oldalát a halántékától egészen az állkapcsáig, melyből ősz szőrszálak meredeztek. Most úgy tűnt, hogy ritkás szakálla és bajusza is volt. Ajka mintha egyfolytában gúnyosan lefittyedt volna. Amikor megmozdult, bal lábára, mely kissé merev volt, bicegett. Tartása és mozgása távolról sem emlékeztetett egy élénk és fürge ifjúra, hisz az álöltözék zsege korát számtalan évvel szaporította.

Justin kivett a szekrényből egy apró ládikát, és az íróasztalra tette. Kabátjából elővett egy kulcsot, a zárba helyezte, majd felnyitotta a tetőt. Egy sóhajjal kihúzta egy finom zsinór csomóját

a dobozból és addig húzta a zsineget, míg rejtekéből ki nem emelt egy bronzsín pecsétet. Egy pillanatig meredten nézte, aztán a levegőbe hajította, elkapta, majd egy széles lendülettel egy gypajúkőpenyt kanyarított a vállára, és elhagyta a szobát.

Elise kikapott egy rövidebb köpenyt Justin ládájából, majd sietve követte. Lábujihegyen a lépcsőfordulóhoz osont, és látta, ahogy a fiú sebesen surran lefelé a lépcsőn. Elise puha talpú csizmájában gyorsan a lépcsőhöz ment, majd elérvén a második fordulót, egy pillanatra megtorpant, mivel halk hangokat hallott Therese szobája felől. Gyorsan visszahúzódott a homályba, ahogy Katarina kilépett az idős asszonytól, és átment a túloldalra, saját szobájába. Elise megkönnyebbülten felsóhajtott, és még épp időben hajolt át a korláton, hogy lássa, amint Justin zajtalanul a bejárati ajtóhoz surran.

Elise óvatosan követte Justint. Kisurran a bejárati ajtón, és egy pillanatig ott állt a sötétben, miközben az utcát fürkészte. A szél elült, és Justint nem látta sehol, csupán a háztól távolodó, halvány lábnyomai mutatták az utat a friss hóban.

Elise épp elégszer merészkedett be Alsatiába meg a Stilliards területére ahhoz, hogy észrevétlenül tudjon mozogni egy sötét város utcáin. Akár egy éjszakai kobold, sietve libbent áldozata után, öreg nyersbőr csizmája szinte hangtalanul suhan a puha hóban, ahogy Justin nyomába eredt. Óvatosan haladt, nehogy észrevegyék, sietve surrant el a sarkokig, ott aztán megállt, és gondosan körülnézett, mielőtt egy újabb utcába merészkedett volna. Mégis úgy tűnt, mintha Justin jóval előtte járna. Nem látta őt sehol, csupán a hóban hagyott lábnyomai bizonyították, hogy ott járt. Aztán végre, ahogy végigpillantott az egyik utcán, látta, hogy megáll, majd körülpillant, mielőtt eltűnne egy újabb sikátorban. Elise várt egy kicsit, lassan ötig számolt, aztán átfutott az utcán, és be a sikátorba.

Így ment ez. A róka meg a kopó. Elise-nek sejtelve sem volt róla, hogy hol járnak, de úgy vélte, jó messzire vannak már a háztól. Egyáltalán nem tudta, hol vannak, és hogy a férfi miért pont ezt az irányt választotta, de saját lelki nyugalma érdekében most már nem veszíthette szem elől. Különben örökre itt marad, és beleveszik a város éjszakai sötétjébe.

Legszörnyűbb félelmei váltak valóra, midőn kiért az egyik sötét sikátorból, és azt látta, hogy a nyomok eltűntek a hóban.

Hirtelen elöntötte a rémület, és riadtan körülnézett, vajon hová tűnhetett Justin. Néhány lépést nyugtalanul visszament, és több keskeny csapást is talált, mely a sikátorból indult, de friss nyomot nem látott sehol. Olybá tűnt, mintha Justin köddé vált volna.

A szíve a torkában dobogott, amint észrevette, hogy három árny lép a sikátorba, s így elzárták előle a visszavonulás útját. Bukdácsolva hátrálni kezdett, valami helyet keresett, ahol elbújhat, amikor hirtelen kinyúlt egy kéz, befogta a száját, és behúzta őt a koromfekete sötétségbe. Rémülten igyekezett kiszabadítani magát, de egy sürgető hang sziszegett halkan a fülébe.

– Egy pissenést se! Itt veszélyben vagyunk.

A hang Justin hangja volt, és Elise reszketése enyhülni kezdett, ahogy kissé megnyugodva a fiúnak dőlt. A három alak egyre közeledett, és ők némán, lélegzet-visszafojtva vártak, megdermesztette őket a félelem, hogy netán felfedezhetik őket. Az élen járó alak egy pillanatra csípőre tett kézzel megállt a sikátor közepén, és lenyűgözőnek, félelmetesnek tűnt, ahogy egy távoli fény megvilágította. Öltözéke, csakúgy, mint társaié, ismeretlen volt Elise számára. Hosszú, nyírt báránybőr kabátját egy széles bőrvő fogta össze derekán, melyen egy kard lógott hüvelyében. Gallérja hátul magasra volt hajtva, elől viszont merev szárnya szétnyílt, és láttatni engedte egy sötét ujjas feszes zsinórozását. Kalapjának alsó részét báránybőr szegélyezte. A lefelé kissé bővülő kabát a vádlija közepéig ért, és eltakarta azt a nagyon bőnek tűnő nadrágot, mely ugyanilyen hosszú volt, és egy fekete csizmába volt betűrve. Vonásait elfedte az éjszaka sötétje, de Elise úgy vélte, mintha egy lecsüngő bajusz árnyékát látta volna a szája sarkánál, és egy sebhely vonalát az arcán.

A férfi egy darabig fülelt, majd ismét elindult. Elise hallotta a férfi csizmájának halk csikorgását a hóban, ahogy elment bűvőhelyük előtt. Elise rettentő óvatosan még hátrébb húzódott a sötétségbe, és lélegzetét még inkább visszafojtotta. A tüdeje már szinte belesajdult, annyira vágyott egy szusszanatnyi friss levegőre, de moccanni se mert, akár az egér, mely arra vár, hogy a macska odébbálljon.

A férfi a sikátor végére ért, s ott megállt, míg a másik kettő beérte. Onnan aztán szép nyugodtan kiléptek a sikátorból egy szélesebb utcára. A távozásukat követő csöndben Justin mélyen,

megkönnyebbülten felsóhajtott, mintha hálát adott volna, hogy ez a három már messze jár tőlük.

– Keletiek, Novgorodból – súgta oda fojtottan Elise-nek. – Azt mondják, hogy az elmúlt hetekben seregnyien érkeztek ide. Én csak időnként láttam közülük néhányat a *kontorban*. Vad, kegyetlen emberek, zárkóztak, jobbra csak egymással érintkeznek. Még Hilliard is fél közeledni hozzájuk. Azt mondják, ezek bojárok, akiket Novgorodból száműzött Iván, amikor néhány éve elpusztította a várost. A cár múlt évben bekövetkezett halála óta nyíltan igyekeznek visszaállítani hatalmukat Novgorodban. A balti-tengeri kikötők nagyon szeretnének ismét kereskedni velük, így aztán vigyáznak, nehogy megsértsék őket. – Fejével a legmagasabb alak felé intett. – Meglepődnék, ha az nem egy herceg lenne.

– Most hova mennek? – kérdezte suttogva Elise.

– A *kontor* gyűléstermébe... minden bizonnyal azért, hogy figyeljenek és füleljenek. – Ez a célozgatás kényes volt, de bármit akarjanak is ezek az emberek, ha Hilliard beszélni szándékozik egy angolról, akkor ő ott akar lenni, hogy hallja.

– Ön is oda tart? – kérdezte Elise.

Justin felhúzta Elise-t. – Az a szándékom, de nem hagyhatom itt egyedül, arra meg nincs most időm, hogy visszavigyem. Mit kezdjek most önnel?

– Nem vihetne be magával... vagy csak hagyja, hogy kövessem, mint eddig?

– Egyedül sosem jut be a *kontorba*, ha meg itt hagyom, akkor valaki esetleg kémnek nézheti. – Justin megdörgölte a homlokát, miközben határozatlanul tépelődött, majd gyökeret vert fejében egy gondolat. Hol is szerezhetne a lány biztosabban tudomást Maxim tetteiről, mint itt, magától Karr Hilliardtól? – Úgy tűnik, nincs más választásom, mint hogy engedjek. – Finoman megbökte Elise karját. – Jöjjön.

Elfutottak a sikátor végéig, ahol ismét meglapultak, és onnan figyelték, ahogy a három orosz közeledett egy hatalmas, kissé rideg épülethez, melynek tekintélyes bejáratához egy széles lépcsősor vezetett. Nagydarab őr állt a bejárat előtt.

– Az őr az én pecsétemet mindig alaposan szemügyre veszi – jegyezte meg keserű gúnnyal Justin. Oldalra pillantott Elise-re. – Ha bárki kérdezné, mondja azt, hogy Du Volstad inasa, de a

csuklyát tartsa a fején, és süssse le a tekintetét, ha valaki önre nézne. Fiúként nem igazán meggyőző.

Elise gögösen húzta fel az orrát. Mesélhetne ennek itt egy-két dolgot az álöltözetről. Például az, amit ez az ember most csinált magának, bár rendkívül hatékonyan torzítja el megjelenését, az ő véleménye szerint meglehetősen visszataszító, és ez okból nagy valószínűséggel inkább undorítja s eltávolítja melőle az emberek zömét.

Justin szerette volna elkerülni, hogy az őr tisztán lássa a leány arcát. Túlságosan nőies volt ahhoz, hogy kiállja egy alaposabb szemügyre vétel próbáját. Imigyen, az őr kedvéért, amikor megmutatta pecsétjét, rendezett egy kis jelenetet. Hangos kiáltozás és féktelen vidámság hangjai szálltak feléjük a teremből, és Elise fájdalmas bosszúságára, amikor megpróbált belesni a terembe, Justin, bár egészen finoman, de arcul ütötte. Ezután heves, német nyelvű szidalmazások közepette, csizmájával illette Elise hát-só felét, melynek következtében bukdácsolva esett be az ajtón az őr mulatságára, aki elismerően bólintott. Épp csak rápillantott a pecsétre, a leányra pedig rá se nézett, miközben az inasok újabb nemzedékének alkalmatlanságát gúnyolta.

Elise a fenekét dörgölgetve, dühödt pillantást vetett Justin hátára, aki most előtte járt a tömegben, ebben a zsúfolásig megtelt, lámpásokkal megvilágított teremben. Sülő hús, füst, izzadság és erős sör szaga csapta meg Elise orrát, ahogy vonakodva Justin köpenye mellé akasztotta saját köpenyét. Csupán röpke pillantásokat mert megkockáztatni, miközben behúzott nyakkal, előrehajló vállal ment szorosan Justin nyomában, aki elvegyült a tömegben.

Nagy lakomázás és sörivás folyt a zsúfolt, kecskelábú asztalok mellett. Egy magasabb emelvényen, egy hosszú, kecskelábú asztal mellett néhány méltóságteljes férfi ült. Bár Elise soha életében nem látta még Karr Hilliardot, mégis nyomban felismerte abban az emberben, aki középen, a legnagyobb székben foglalt helyet. Méltóságát, hatalmát és hivatali tekintélyét hanyag arroganciával viselte. Nyakában vastag aranylánc lógott, s rajta hivatalának jelvénye, a Hanza-szövetség címere. Nem messze tőle egy széles mellkasú férfi állt, aki a termet figyelte. Tartása olyan emberre utalt, kinek hatalmában áll bárkit eltávolítani, aki a tanácsot, különösen annak egyik tagját, ki Karr Hilliardként isme-

retes, zavarni merészeli. Oldalán a kard s övében a görbe tör, melynek markolatán keze nyugodott, Elise gyanúját csak megerősítette.

Összecsapódó cintányérok zenebonája, hangos nevetés és kántálva számoló férfiak hangjára figyelt fel Elise, és lábujjhegyre állt, hogy a széles vállak felett belesvén lássa, amint egy vele egykorúnak tűnő fiú kígyózik esetlenül a kiáltozó, erős férfiak két sora közt, akik mind rövid, sokágú korbácsot suhogtatnak. Ahogy a fiú elbukdácsolt előttük, a mesterek élvezettel csaptak rá hátára, és vidáman gúnyolták, ahogy támolmogva igyekezett a sor vége felé.

Elise elfordult a szétszaggatott, véres ing láttán, és érezte, hogy ez valamiféle próba lehet, melyet az érdemes inasnak ki kell állnia. Buzgón imádkozott, hogy őt ez a próbatétel elkerülje. Az biztos, hogy esetében az állóképesség bizonyításánál többről lenne szó.

A lehető legkisebbre húzta össze magát a marcona férfiak sorfala mögött. Idegesen pillantott át ezen emberi fal minden egyes nyílásán, hogy meggyőződjön biztonságáról. Ezután egy pillanatnyi rémület következett, midőn rádöbbsent, hogy szem elől tévesztette Justint, és hiába fürkészte azt a szűk teret, amit belátott, Justin nem volt sehol. Mindazonáltal, miközben kísé-rőjét kereste, észrevette Nicholast, aki komoly beszélgetésbe mélyedt néhány Hanza-mesterrel. Tűnődőnek, sőt mérgesnek tűnt. Egy pillanat múlva egy széles hát takarta el előle Nicholast, így aztán óvatosan odébb lépett, s a terem más pontjai felé fordította fürkésző tekintetét.

Bár a helyiség sötét volt és füstös, felfedezte a magas oroszt, ki a terem túloldalán állt társaival. Kabátját levette, de a kalapját magán tartotta. Széles vállán sötét ujjas feszült, melyet derekán öv fogott össze. Az öv fémkapcsai borostyánnal voltak kirakva, és a kard, melyet kabátján kívül viselt, most csípőjére volt felkötve. A férfi úgy állt ott, akár egy herceg, kihúzott derékkal, szálfaegyenesen. Elise akaratlanul is megbámulta, bár az arcát nem látta olyan tisztán, mint szeretne volna, de a hosszú, lekonyuló bajusz és sötétes bőrén az a ferde vonású árnyék a szeme körül, már-már mongolossá tette. De... nem egészen. Elise nem tudta megmagyarázni, de még ebben a félhomályos teremben is valahogy ismerősnek tűnt. Nem lepte volna meg, ha egyik régi, leánykori álmának hasonmását látná benne.

Elise némi riadalmat érzett, ahogy a hatalmas, izzadó testek egyre szorosabban zárultak össze körülötte. Hirtelen, nyugtalanul körülpillantott és rádöbbsent, hogy a fölé tornyosuló férfiak minden irányban útját állják. Miért is vállalkozott erre az örült játékra! Reszkető kezét a szívére szorítva, kétségbeesetten szeretett volna kijutni. Megfogadta, ha innen valaha is kikerül, örökre felhagy ezzel a maskarázással, és élete hátralévő részét szerető, gyöngéd és szelíd hitvesként tölti le.

Egy durva könyök vágódott egyenesen Elise hátába, mire fájdalmasan felnyögött, és teljes erővel nekicsapódott az előtte álló férfi hátának. Az egy lépésnyit előrebukdácsolt, majd dühödten megfordult, és egy jól irányzott ütést mért Elise fejére. Elise szeme előtt csillagok táncoltak, és egy pillanatig félig kábán tántorgott.

– *Ach! Dummkopf!*

A szavak úgy visszhangoztak fülében, mintha egy hosszú folyosón át jutottak volna el hozzá, majd egy durva kéz megragadta és vasmarokkal szorította a karját. Megpróbálta kiszabadítani magát, de hadakozása csak még jobban felingerelte a férfit, aki motyogott neki valamit egy számára ismeretlen nyelven, majd a termen át maga előtt taszigálta mindaddig, míg egy szabad területhez nem értek. A terem összemosódott körülötte, ahogy a férfi megpörgette, majd gúnyos nevetéssel elengedte, és ő egyenesen belerepült egy kis csoportba. Egy idősebb mester, úgy hatvan körüli lehetett, lenyúlt és felemelte őt, mire Elise arra gondolt, hogy ez az ember tán megmenti attól a durva gazembertől. De jaj, ez is csak kuncogott, és visszalódította őt kínzójának karjaiba. Az harsogva nevetett, majd megsuhogtatott feje felett egy sokágú korbácsot, miközben Elise-t tarkójánál fogva, nem épp szelíden megrázta. Hirtelen éles, hasadó hang hallatszott, ahogy a gyapjúujjast és alatta az inget letépték hátáról. A következő pillanatban a termet a legszönyörűbb női sikoly töltötte be, amit a Hanza-szövetség valaha is hallott. Hirtelen minden elcsöndesedett, és minden arc csodálkozva, kérdően fordult felé. Keményen küzdött, hogy széteső ruháját valahogy magán tartsa, de selymesen puha vállain megcsillant a terem halovány fénye. Elise hirtelen azon kapta magát, hogy Nicholas von Reijn halványkék szemébe mered. A szempár elkerekült, a férfi álla leesett, ahogy lassanként világosság gyúlt agyában. A

bőrsapka által körülölelt apró arc túlon túl ismerősnek tűnt, de agya zavartan, kótyagosan bukdácsolt, mivel az okokat kutatta. Miért látja Elise-t ilyen öltözékben? És az isten szerelmére, miért pont itt? Agyában kétségek lángoltak fel. Olyan volt, mintha egyik fele meg akarná menteni őt, de ha ezt tenné, akkor azzal elkülönítené és kizárná magát a Hanzából. Dermedten, mozdulatlanul állt, miközben a lelkiismeretével viaskodott.

A jól megtermett mester ismét megragadta a törékeny kart, és Elise-t maga felé fordította, hogy átható, szűrős tekintetével alaposan szemügyre vegye. A szabadon maradt kezével letépte Elise fejről a sapkát, melynek nyomán hosszú, gesztenyebarna hajzuhatag tárult a szeme elé. Döbbsen felszisszent, majd fülrepesztő hangon elbődült: – *Was ist das? Ein junges Mädchen?* Karr Hilliard egy csapásra felpattant, és vaskos karjaira támaszkodva hatalmas testével félig áthajolt az asztal felett. – *Ein Fräulein?* – Arca elvörösödött, mintha a gutaütés kerülgetné, ahogy dühödten fürkésző tekintete rátalált a törékeny lányra. Ujjával Elise-re mutatott, és elüvöltötte magát: – *Egreifen ihr!*

A férfiakat cselekvésre buzdította, hogy valaki ily vakmerőn betört birodalmukba, így aztán egy emberként indultak meg, hogy elkapják. Elise-en iszonyatos rémület lett úrrá. Tisztában volt vele, mily magányos e hatalmas tömeg kellős közepén, így aztán összeszorította a fogát, hogy állja ne reszkessen, majd minden akaraterejét összeszedve eltökélte, hogy harc nélkül nem adja meg magát. Egyik apró lábával hasba rúgta azt a férfit, aki markában tartotta, s miközben az hétrét görnyedt a fájdalomtól, Elise visszanyerte szabadságát. Egyik karját hátrafelé lendítve nyakon vágott egy másikat, majd megindult előre, s lebukva, el-elhajolva igyekezett elkerülni a felé nyúlók, durva kezeket. Apránként szakadt le róla s maradt a markolászó kezekben inge s ujjasa, mígnem végül csak néhány foszlány maradt rajta leköttözött melle körül. Homályosan látta, hogy a tömeg külső peremén Justin támadásba lendült egy husánggal, de próbálkozása, hogy valamiképp bejusson hozzá, ekkora tömeggel szemben teljesen hiábavalónak tűnt. Elise csaknem elsírta magát, amint néhány vaskos ujj fájdalmasan végigszántott a vállán. Egy puffadt, májfoltos arc nyomult előre, hogy teljesen betöltse látóterét. Hirtelen egy fényes villanást látott, majd csodálatos módon a férfi arcán egy keskeny csík jelent meg, melyből apró,

vörös cseppek szivárogtak. Szeme rémülten kiguvadt, és egyre mélyebb üregként tátongó szájából a fájdalom hullámzó sikolya szakadt ki.

A hosszú kard hegye ismét felvillant, ám ezúttal jóval lassabban. Fenyegetően nyomódott neki a férfi vaskos torkának, miközben az óvatosan lábujjhegyre emelkedett, és szeme sarkából gyanakvón leste azt, akinek a keze a fegyvert fogta. Elise meglepetten ismerte föl a magas termetű bojárt. Tekintete döbbenten fedezte föl azt a zöld szempárt, mely most áthatón meredt a másik férfira. Maxim volt az! És a hangja csupa gúny volt, ahogy a karját még mindig keményen markoló férfihoz szólt.

– *Wenn du deine Freunde heute nicht zu deinem Begrabnis einladen willst, würde ich vorschlagen, daß du die Dame so schnell wie möglich freigibst, mein lieber Freund.*

A férfi engedelmeskedett, mivel nem vágyott rá, hogy barátai gyászolják őt, így rendkívül óvatosan levette kezét a leányról, miközben szeme rettegve meredt a pengére. Nagyon nyugodtan, mozdulatlanul állt, mivel attól tartott, hogy a kard hegye véletlenül egy létfontosságú érre talál. A leány a magas férfi mögé siklott, s annak két társa, kihúzott karddal, bezárta körülötte a védelmező kört.

Megindult a tömeg előre, ahogy a Hanza-mesterek válaszoltak a kihívásra. Megpendültek a hüvelyükből kirántott kardok, és a keletiek pengéi sziszegve vontak védelmező acélhálót a lány köré, miközben ide vágtak, oda szúrtak, és a mestereket mind meghátrálásra készítették. Suhogó kardjuk jó néhányat megsebezett.

Figyelvén a küzdelmet, Nicholas átkozta magát, amiért nem cselekedett idejekorán, de most megkésett elszántsággal tökélt el, hogy kimenti Elise-t mind a Hanza, mind pedig a keletiek karmai közül. Átverekedte magát a kavargó tömegben, és félretaszított bárkit, aki az útjába került. A mesterek csak úgy potyogtak támadó haragjától, ahogy egymás után megragadta őket, és mindet félrehajította útjából. Legutolsó áldozatától elragadta kardját, majd felemelte, és komoly elszántsággal készült fel, hogy fogadja a magas keleti támadását, majd hirtelen, döbbenetn megtorpant, amint tekintete találkozott azzal a feltűnő, zöld szempárral.

– Maxim!

– Nos, mit mondasz, Nicholas? – suttogta kihívóan Maxim. – Te is arra készülsz, hogy megölj?

– Ó, a fene essen peléd! – mordult fel Nicholas kétségbeesetten. Nem volt szüksége látnokra ahhoz, hogy tudja, a bátorság eme játszmáját elvesztette egy jóval érdekesebb ellenféllel szemben. – Ki vele innen! – kiáltotta, miközben kardjával felfelé döfött.

Maxim saját kardjával védte ki a megjátszott szúrást, és kiverte a kardot Nicholas kezéből. Ahogy a penge csengve-bongva földet ért, máris egy újabb, erős fickó lépett elő. A Hanza-mesterek sietve elhátráltak, ahogy Gustave összecsapta a sarkát, és felemelte egyenes, kétélű kardját, hogy üdvözzölje Maximet.

– Úgy! Tehát ismét találkozunk, Herr Seymour – üdvözölte gúnyosan, miután észrevette, amikor Nicholas felismerte. – Piztosra feshem, Herr Hilliard, ha megtudja, hogy ez ön, nagyon érdekesnek fogja találni, de én hamarost megmondom neki. – Gustave magabiztosan mosolygott, miközben hosszú kardját megsuhogtatta előtte. – Nagy ostopaság folt felfedni magát a Fräulein miatt. Ez a halált jelenti.

A terem csak úgy visszhangzott a pengék csattogásától. Elise elfojtott egy rémült szisszenést, ahogy Maxim az erőteljes támadás elől egy lépésnyit hátrálni kényszerült. A Hanza-mesterek egymást böködték és vidáman vigyorogtak, miközben kiszélesítették a kört, hogy Gustave-nak több helyet adjanak, és átengedjék neki az összecsapás eldöntésének egyedüli jogát. Gustave igen jól forgatta a kardot. Nem volt kétségük afelől, hogy könnyedén elintézi ezt a jöttment keletit.

Elise reszkető félelemmel húzta meg magát, ahogy figyelte Gustave előretörő támadásait, miközben azon tűnődött, vajon Maxim képes lesz-e megvédeni magát, mi több, fölébe kerekedni. Úgy tűnt, kardja egyfolytában hárít, véd és gyorsan visszaszúr, de vajon ez elég lesz-e ahhoz, hogy ellenálljon Gustave heves, erőszakos támadásainak? Maxim egyfolytában hátrálásra kényszerült. A mesterek, mivel mind látni akarta a küzdelmet, a kis csoport elé kerültek, s így megnyitották előttük a visszavonulás útját.

Elise azt vette észre, hogy nem messze tőlük, Nicholas karon fogja Justint, majd miután odadünnyögött neki valamit, a bejárat felé mutatott. A fiatalabb férfi mintha némi lelkesedést

merített volna a kapitány szavaiból, nyomban furakodni kezdett az ajtó felé. Köpenyüket meg a keletiek kabátját lekapta a fogasról, és kisurrant az ajtón. Nicholas felemelte a fejét, és tekintetét a két férfitársra szegezte, kik Elise-t fogták közre, komor pillantással nézett rájuk, majd fejével az ajtó felé intett. Elise megértette a jelet. Meg fognak szökni vele. Most!

– *Nem* – nyögött fel, ahogy egyikük megfogta a karját. – Maxim nélkül nem mehetek el!

– Kérem, madame – suttogták sürgetően a fülébe. – Most kell innen kimennünk... a férje érdekében!

Elise a fejét rázta, és sírva küzdött ellenük, ahogy megpróbálták elvonszolni onnan. – Nem, nem megyek! Nem hagyhatom itt!

Maxim a válla fölött szigorúan hátraszólt. – Menj, asszony! Ki innen! – Elise nem vitatkozott tovább, hanem vonakodva engedelmeskedett, és hagyta, hogy a férfiak az ajtó felé vonják.

Gustave önelégülten vigyorgott, miközben újra támadott. – Az ön kis *liebchenje* lehet, hogy elment, Herr Seymour, de ön nem fog megmenekülni.

– Meglehet, Herr Gustave. De az is lehet, hogy téved. – Miután hátrapillantott, hogy meggyőződjék róla, társai már az ajtó közelében járnak, Maxim más testtartásba helyezkedett. Eddig még nem mutatott könnyedséggel és fortélyos szépséggel lendült támadásba. Többé nem hárított és nem védett, pengéje immáron fenyegetővé vált. Gustave arcán döbbenet futott át, midőn azon kapta magát, hogy ismételten el kell hajolnia, hogy elkerülje ellenfele szúrásait. Hirtelen az a gyanúja támadt, hogy az angol eddig csak játszott vele, és a szíve hevesebben kezdett dobogni. Kardját egyre gyorsabban kellett forgatnia, hogy védekezni tudjon, és amikor egy kissé késve válaszolt egy villámgyors vágásra, érezte, hogy a másik kardjának hegye felhasítja az arcát.

– Ez csak egy aprócska trófea, Gustave. Emiatt aggódni is kár – nyugtatta meg a fickót Maxim.

Elise egy pillanatra megállt az ajtóban, hogy visszanézzen, és nyomban szemébe ötlött a párviadal menetének megváltozása. Maxim immáron mestere volt a játéknak, és ellenfelével úgy játszott, akár a macska az egérrel. Mintha hátrálása csupán egy jól végrehajtott, elterelő hadmozdulat lett volna, hogy közben társai biztonságban eljuthassanak az ajtóig. Nicholas meg a többiek nyomban megértették a cselt.

– My lady, kénytelen vagyok sürgetni önt, hogy távozzunk – hangzott a kérés, miközben megfogták a karját. – Lord Seymour nem szeretné, ha ezt ön látná.

Elise megborzongott, megérezte, hogy Gustave nem éli túl azt, ami most következik. Justin már ott állt lejjebb a lépcsőn, miután a szundikáló őrt egy kis időre ártalmatlanná tette, és ahogy Elise szaporán lépdelt lefelé, egy köpenyt terített csupasz vállára.

Odabenn a teremben már veríték ült ki Gustave homlokára. A villámgyors penge mozgását már nem tudta követni. Fájdalmas szúrásokat és vágásokat kapott. Egy rést vett észre, ahogy az angol támadásba lendült, és karját felemelve, minden erejével meglendítette kardját. Egy hatalmas csattanás visszhangzott végig a termen, ahogy csapását háritották, majd látta, hogy egy aprócska mosoly villan át Maxim arcán, aztán az egyenes penge saját kardja mentén továbbsiklik, és hegye a mellkasába mélyed. Az első pillanatban csupán egy gyors, éles fájdalomnak tűnt bordái között, de aztán egy erősebb nyilallás tudatta vele, hogy a kard mélyebbre ment. Nagyon mélyre.

Maxim hátralépett, és pengéjének csaknem felét sűrű, sötét vér borította. Gustave egy lépést hátratántorodott, és dermedten meredt le mellkasára meg arra a lassan terjedő, vörös foltra. Halk mormogás hullámozott végig a gyűléstermen, és az egyre sorvadó fényben még látta, amint ellenfele, felemelt karddal hátralép, hogy elriasszon bárkit, aki közbe akarna avatkozni. Gustave mély, bugyogó sípolással teleszívta tüdejét. A kard kiesett dermedő ujaiból, majd pillantását felemelte és addig meredt a magas, hercegi öltözetű férfira, míg tekintete elhomályosult, és arccal a földre zuhant.

Maxim villámgyorsan visszavonult, míg a döbbsent, rémült tömeg dermedten meredt elhullott bajnokára. Még egy utolsó lépés, és már kinn is volt, majd becsapta maga után az erős faajtót. Ezután helyére fordította a nehéz reteszt, bár tudta, hogy ezzel a tömeget sokáig nem tarthatja fel, de legalább társaival együtt egy kis előnyhöz jut.

Az őt magához tért és kábultan felállt, még épp idejében ahhoz, hogy egyenesen az állán érje Maxim tömör kardmarkolatának ütése. Egy gyöngye sóhajjal visszaroskadt a lépcsőre, és csak feküdt ott, nem tiltakozott, amikor Maxim átugrott felette. Jus-

tin karjával intett Maximnek, hogy igyekezzen lefelé a lépcsőn, de annak nem volt szüksége buzdításra. Kardját hüvelyébe dugta, és a lépcsőket hármásával véve már száguldott is lefelé. Társeit hamar beérte, majd elkapta a báránybőr kabátot, amit Justin dobott oda neki. Futás közben rángatta magára. Ahogy elhaladt Elise mellett, megfogta a kezét, és felesége szinte röpült mellette, ahogy átvette a vezetést.

Amikor Maxim hátrapillantott, Justin egy sikátor felé mutatott, ahol eddig még nem jártak. Berohantak ebbe a sötét biztonságba, amikor egy hangos reccsenés törte meg az éjszaka csendjét. A *kontor* hatalmas ajtaját kitörték. Hangos kiáltozás töltötte be az éjszakát, ahogy a szövetség tagjai átgázoltak a ledöntött akadályon, leözönlöttek a lépcsőn, majd szétoszlottak és különböző irányba indultak el.

– Erre! – suttogta Justin sürgető hangon, miközben egy másik, keskeny köz felé mutatott. – Gyorsabban megszabadulunk tőlük, ha erre megyünk.

Sűrűbb lett a sötétség, ahogy a *kontor* fáklyákkal megvilágított környékét maguk mögött hagyták. A kis csoport száguldva merült el Lübeck kanyargós, girbegurba utcáinak végeláthatatlan útvesztőjében, melynek kijáratát egyedül Justin ismerte. Elise hőiesen igyekezett lépést tartani a férfiakkal, de végül nem bírta tovább. Az egyik sötét sikátorban tett még néhány botladozó lépést, majd kimerülten egy durva kőfalnak dőlt, és zihálva kapkodott levegő után. Nem messze tőle Justin is botladozva megállt, és kezét térdére támasztva igyekezett úrrá lenni lihegésén. Maxim ment még néhány lépést, hogy megnézzé, mi van a sikátor végén, majd visszajött, és ő is a falnak támaszkodott Elise mellett.

– Mit mond, Sir Kenneth? – lihegte el a fojtott kérdést, miközben a sötétségen át a másik férfi felé lesett. – Ön tudja, hol vagyunk? – Igen, my lord – válaszolt a lovag hasonképp ziháló s fojtott hangon. – Sőt azt hiszem, tudom, hogy mire gondol, s ezzel szívből egyet is értek. Az lenne a legjobb, ha szétválnánk.

– Akkor vigye Sherbourne-t, és menjenek. Nekem szükségem van Justinre, hogy kivezessen innen. Találkozunk a várban.

Sir Kenneth előrelépett, majd kezét barátilag nyújtotta Maxim felé, akivel bajtársiasan megszorították egymás karját. – Ha előfordulna olyasmi, hogy netán valamelyikünk nem érkezne

meg a várba, akkor szeretném, ha tudná, nagy megtiszteltetés számomra, hogy együtt dolgozhatom önnel. – Ujját homlokához érintve tisztelgett Elise felé. – Őszinte öröömre szolgált, hogy megismerhettem, my lady. Kívánok önnek és Lord Seymour-nak hosszú életet.

– Köszönöm... mindent köszönök – dűnnyögte Elise halkan. Figyelte, ahogy a két férfi távozik, majd kétségbeesetten felsóhajtott, mivel úgy érezte, alaposan elrontott és felforgatott mindent.

Justin figyelmét nagyon is felkeltette ez a búcsúzás. Sir Kenneth megjegyzései komolyan elgondolkodtatták, és most szeretett volna magyarázatot kapni.

Maxim nem hagyott időt a fiatalembernek, hogy rájuk zúdítsa kérdéseit, mivel megfogta Elise karját, és kissé távolabb vezette a sikátorban. Justin zavartan meredt rájuk.

– Miért jöttél el? – suttogta Maxim, miközben egyik kezével Elise feje mellett a falnak támaszkodott. – Mi készítetett arra, hogy felvedd ezt a ruhát, és belopóddz a *kontorba*? Nem tudtad, hogy ez milyen veszélyes? Hilliard megveti a nőket, különösen az angol nőket.

Elise Justin felé pillantott, majd lesütötte a szemét, és nagyon szégyellte ostobaságát. Jelenlétével veszélybe sodorta Maxim és társainak életét. – Aggódtam miattad. Biztos akartam lenni benne, hogy jól vagy, és senki sem árthat neked.

Maxim egy egészen picit előrehajolt, és hangja lágy simogatásnak tűnt Elise fülében. – Szerelnem, esküszöm neked, hogy arcod mindvégig előttem volt, s csak arra vágytam, hogy mielőbb visszatérhessek karjaidba, és az éjszakát férjedként tölthessem veled. – Aztán kiegyenesedett, levette kabátját, és odaadta Elise-nek. – Fogd meg ezt egy pillanatra, szerelmem, míg odaadom neked az ingemet.

Elise gyönyörködve simította végig a báránybőrt, és nem mer-te megkérdezni férjét, hogy miért öltött ilyen ruhát. – Alig is-mertelek fel.

Halk nevetés hallatszott az ing mögül, amint Maxim épp a fején húzta át. – Madame, ami azt illeti, kis híján nem ismer-tem fel.

Maxim fürkésző pillantást vetett Justin felé. Megérezte a fiatalabb férfi kíváncsiságát, ezért Elise elé állt, hogy eltakarja őt.

Felesége a hidegtől vacogva gyorsan magára húzta a férfi ingét. Majd miután ismét magára vette köpenyét, Maxim csak akkor intett Justinnek, hogy csatlakozzon hozzájuk.

– Mennünk kell – sürgette őket. – Hilliard nem nyugszik, amíg meg nem találunk minket.

– De hova mehetünk? – kérdezte Elise. – Von Reijnékhez nem mehetünk vissza. Az veszélyt jelentene az egész családra, és Hilliard nem kutattatja-e át a fogadókat meg a tavernákat, előke-rítvén minden idegent? – Hát ez nem épp a legszerencsésebb éjszaka arra, hogy az ember megpróbáljon valami bűvőhelyet keresni, gondolta Elise, és megborzongott, amint egy könnyű fuvallat bekúszott köpenyének redői alá.

Justin arca hirtelen felderült. – Én tudok egy helyet, ahol biztonságban elrejtőzhetnek. – Intett nekik, hogy kövessék. – Jöjjenek, elvezetem önöket oda!

Maxim nem tudta biztosan, vajon megbízhat-e abban a ravasz mosolyban, mely a fiatalember arcán megjelent, de engedelmes-kedett, mivel nem akarta elvetni a tervet azelőtt, hogy egyáltalán megismerte volna.

A köd egyre sűrűbbé vált, ahogy közeledtek a kikötőhöz. Az éjszaka csendjét felváltotta a hatalmas árbocok és a jég borított hajótestek halk nyikorgása. A három alak óvatosan közeledett a kikötőgáthoz. Justin biztatta a házaspárt, hogy igyekezzenek, miközben ő maga is sietve szedte a lábát előttük a jeges rakparton. Az éjszaka sötétjébe burkolódzva meglapult az itt található legnagyobb hajó mellett, és vigyorogva mutatott felfelé annak nevére. Ez Hilliard *Grau Falkéja* volt!

22. fejezet

Álomvilág volt ez, melyet megdermesztett az idő s az elemek. A jégborította vitorlarudak s árbocok már egyáltalán nem emlékeztettek földi formákra, inkább mintha szellemalakok, különös szobrok lennének. Finom porhó fedte a négyárbocos gálya fedélzetét, mely alattomosan leplezte az alatta rejlő vastag jégréteget. A magas árbocok átdöfték az éjszakai eget, csúcsuk beleveszett a kavargó homályba és a sűrű sötétségbe. Hosszú, szakállas jégcsapok csüngtek alá a vitorlarudakról, az árbocfákról és a kötélzetről.

Maxim óvatosan lépkedett a fedélzeten. Elise közvetlenül a nyomában haladt, s a sort Justin zárta. A síkos deszkák igen veszélyesek voltak, elég egyetlen vigyázatlan lépés, és hatalmas zajjal máris elvágódhattak volna. Mintha a szél barátjuk lett volna, szelíd lökésekkel söpörte végig a felszínt, hogy eltüntesse lépteik nyomát. Ahogy a kabinlejárathoz értek, Maxim hátranyúlt, s megfogta Elise kezét, hogy óvatosan vezesse át a sötétségen. De óvatosságuk szinte felesleges volt, mivel az a hideg, ami oda-benn fogadta őket, valószínűtlenné tette, hogy akár csak egyetlen őrszem is lenne a fedélzeten.

Mentek előre a sötétben, de aztán hirtelen megálltak, amikor Maxim beütötte a fejét az egyik gerendáról lelógó lámpásba. Miközben egy becsmérő megjegyzést tett az abnormálisan alacsony hajóépítőkre, a lámpást lerántotta, és kellemetlensége ellenére elmosolyodott a sötétben, amikor meghallotta Elise lágy hangját közvetlenül maga mellett.

– Ez nyilvánvalóan egyedi probléma lehet, uram – ugratta. – Ami engem illet, nekem ez sosem jelentett gondot.

Maxim egyik ujjával benyúlt a lámpásba, és kihalászott egy kis taplósdobozt, miközben csipkelődve így válaszolt: – Biztosíthatom, madame, hogy én ezt kellő indoknak találtam ahhoz, hogy felhagyjak a tengeri hajózással.

Sikerült meggyújtania a lámpást. Ahogy az apró ajtó bezárult, a fény erősebbé vált, halványan bevilágította környezetüket.

– Ugye csak tréfál – suttogta Justin. – Nekem a hajózás volt mindig is az álmom, de a Hanzához nem csatlakozom, hogy ezt valóra válthassam.

– Eltöltöttem néhány évet a tengeren – jegyezte meg hanyagul Maxim. – Ami azt illeti, egy darabig még egy kis vitorlás parancsnoka is voltam. De sajna! Őfelsége flottáját nem nekem találták ki. – Fejét kissé félrefordította, és arcán az emlékezés szelíd mosolya ömlött szét. – A szüleim együtt élvezték közös életüket. Nekem is az a szándékom, hogy a lehető legtöbb időt töltssem feleségemmel. – Melegen csillogó szemmel pillantott Elise-re, akinek tekintetéből a szerelem fénye sugárzott.

Maxim felemelte a lámpást, indultak tovább a folyosón. Megállt egy ajtó mellett, mely tőle balra volt, és óvatosan belökte, majd belépett egy kis konyhába, mely közvetlenül a kapitány fülkéje előtt helyezkedett el. A szakács minden kelléke ott lógott egy rúdon az asztal fölött. E keskeny helyiség túloldalán hatalmas, nyitott tűzhely állt, mely előtt a padlót téglával burkolták. Jó néhány hasáb elszenesedett maradványa felett egy nyárson hatalmas kondér lógott. Fölötte egy vasrácsra át távozhatott a füst, de ezt most egy nyílásfedéllel lezárták. A tűzhelyben, a kabin felé eső falon vasajtó volt. Amikor Maxim kinyitotta és benézett, egy hasonló ajtó másik oldalát látta, mely a tűzhely falának túloldalához volt erősítve.

Mentek tovább a kabin felé, majd az ajtó kissé megnyikordult, ahogy Maxim kinyitotta. Még lámpás se kellett volna, hisz a kabin ablakain át, a hótól világos éjszaka fényében is meg tudták volna állapítani, hogy a fülke, a gazdag berendezéstől eltekintve, teljesen üres. A két férfi sietve behúzta az ablakok nehéz drapériáit.

Elise vacogva nézett végig a tágas fülke fényűző pompáján. A hideg mélyen beette magát a hajóba, mely pontosan olyan volt, akár egy fagyos sír, teljes egészében hiányzott belőle a melegnek még az emléke is.

– Úgy tűnik, Hilliard egy cseppet sem fél attól, hogy bárki bármit is ellopna tőle – jegyezte meg Justin.

– Igen – helyeselt Maxim. – Ha valaki mégis ilyesmire vete-medne, akkor biztos, hogy Lübeck szabad polgárai sietve igazságot szolgáltatnának.

– „A keresztárbocra vele, felkötni azt a *Schuftot*!”, kiáltanak – gúnyolódott Justin. – Hogy szeretném ezt a kiáltást hallani, miközben Hilliard himbálódzik fönt kötéllel a nyakában az árboccsúcsról.

– Meglehet, hogy egy szép napon ez meg is történik, sőt még jobb, ha a hóhér bárdjával kell szembenéznie – felelte Maxim, miközben gondolatai elkalandoztak, és pillantása az ágyra tévedt. A gazdag szőrmetakarók kellő meleget ígértek még ebben a hidegben is, de a fiatalember jelenléte eleve kizárta még a reményét is házasságuk beteljesülésének.

– Az nyilvánvaló, hogy nem dolgozik Hilliardnak – jelentette ki Justin, és nagyon szerette volna, ha kíváncsiságát kielégítik. – Ön talán kém?

– Kinek volnék a kémje? – mondta gúnyosan Maxim. – Kérem! Ne tulajdonítson túl nagy jelentőséget lovagi tettemnek. Én olyan ember vagyok, kinek nincs hazája.

Maxim kitért a további kérdések elől azzal, hogy a válaszfalat kezdte vizsgálgatni. Mindenütt pompás faburkolat borította a fülke falait, csupán egy kis darabon nem, úgy karnyújtásnyira az ajtótól. Ott egy a falba épített kis fekete ajtó alatt a padlót vasszegély védte. Felemelte a reteszt, kinyitotta az ajtót, és pontosan azt találta, amire számított: a konyha tűzhelyének belsejét.

– Egyes ember ez a Hilliard. Úgy tervezte meg ezt a hajót, hogy legyen közvetlenül mellette egy kis saját konyha, mely kiszolgálja mohó étvágyát, és ezzel nekünk is módot adott rá, hogy melegegdhessünk, míg remek szállásának kényelmét élvezzük.

– Gondolja, hogy jó lesz, ha tüzet rak? – kérdezte Justin, mivel nyugtalanította a gondolat, hogy így felfedezhetik őket.

– N-nem m-maradhatunk itt t-tűz n-nélkül – vacogta Elise. – Ny-nyomban m-megfagyok.

– Ha még hajnal előtt elmegyünk, kétlem, hogy észrevehetnék, hisz addig nem valószínű, hogy bárki is ide vetődne a ki-kötőbe – mondta Maxim.

– Egy időre most magukra kell hagyjam önöket – közölte velük Justin. – Amikor Hilliard rájön, hogy ön ölte meg Gustave-ot, számíthatunk rá, hogy fenekestül felforgatja a várost, míg meg nem találja önt. Most visszamegyek Tante házába összecsomagolni a holmijukat, hogy még hajnal előtt elhagyhassák Lübe-

cket. Ha megmondja, hol találom barátait, akkor felkészítem őket, hogy a város szélén várják önöket a szánnal addig, míg én elhozom a lovaikat, és átvezetem önöket a városon.

Maxim csípőre tette a kezét, és fürkésző tekintettel meredt Justinre. – S én megbízhatom magában?

Justin kihúzta magát, és dühtől lángoló szemmel tette kezét töre markolatára. – Játsszom már itt egy ideje az ostoba piperkőcöt a Hanza kedvéért – mondta dühtől elfehéredő ajkakkal. – Tucatnyi álruhában jártam már be a várost, és számtalanszor megleckéztettem a mestereket. Nem fogok itt állni és hagyni, hogy becsületesemet megkérdőjelezzék.

– Nyugodjék meg – figyelmeztette Maxim. – A méreg hamar bolondot csinál az emberből.

– Oly rossz szolgálatot tettem én önöknek ma este, hogy még mindig kételkedik bennem?

– Mindnyájunknak jó szolgálatot tett – ismerte el Maxim. – De ami a felelősséget illeti, még van mit tanulnia.

– *Igazán?* – Justin szinte sistergett a felháborodott dühtől. – Hogyan?

– Például... – Maxim hagyta, hogy egy kissé meglátsszon rajta bosszúsága – elhozta Elise-t a gyűlésterembe, pedig tudta, hogy az számára milyen veszélyes. A pokolba is! Ha bármi történt volna vele, akkor én kihívom önt...

– Maxim, kérlek hallgass meg – könyörgött Elise. – Ez tényleg az én hibám volt. Én követtem, és ha megtagadta volna tőlem, hogy bevigyen, akkor magam próbálkoztam volna.

– Az őr téged sosem engedett volna be a Hanza-pecsét nélkül, ami Justinnek nyilvánvalóan van...

– Jut eszembe – vágott közbe a fiú, miközben figyelmes tekintetét Maximre szegezte –, önnek hogy sikerült bejutnia?

Az őrgróf szenvtelen képpel nézett a fiatalemberre. Nem látta okát, hogy miért kéne megmondania neki, de mivel ezen a dolgon már rég túl vannak, nem származhat semmi baj abból, ha kielégíti a másik kíváncsiságát. – Ha már feltétlenül tudnia kell, azt mondtam az őrnek, hogy novgorodi kereskedők vagyunk, és személyesen Karr Hilliard hívott meg minket. Persze sokat segített az is, hogy mutattam neki egy dokumentumot, melyen rajta volt Hilliard pecsétje.

– Úgy! Hát akkor ezért öltött ilyen ruhát – bólintott Justin,

mivel kezdte megérteni az angol érvelését. Szeme összeszűkült, ahogy igyekezett újabb válaszokat kapni. – De hogy jutott ezekhez a ruhákhoz?

– Utazásaim során szert tettem néhány barátira – felelte Maxim. – Miután maguk is kellő ellenszenvvel viseltetnek Hilliard iránt, szívesen segítettek nekem.

– Az öltözék alapján, amit ön viselt, nyilván valaini keleti herceg lehetett. Gondolom, ön még a nyelvüket is beszéli. – Bár Justin e finom vizsgálódástól további válaszokat remélt, egy élesen felugró, világosbarna szemöldök a tudtára adta, hogy többre ne számítsen.

– Természetesen ön dönti el, hogy elfogad-e engem olyan barátjának, kiben megbízhat – mondta élesen Justin. – Vagy kivárja, amíg Hilliard emberei megtalálják. Ha visszatér a Von Reijn-házba, azzal veszélybe sodorja mindazokat, kik ott élnek s ezt én nem engedhetem meg. Jobb, ha megtanul bízni bennem, ahogy én is rájöttem ezen éjszaka során, hogy megbízhatom önben. Nem áll szándékomban szívességet tenni annak, ki meggyilkolta atyámat, és ha nem maga Hilliard tette, akkor ő adott parancsot rá.

Elise kezét férje karjára tette, miközben finoman tanácsot adott neki. – Én azt hiszem, benne megbízhatunk, Maxim. Nem akar ártani nekünk.

Justin egy biccentéssel és egy mosollyal fejezte ki háláját Elise-nek. – Igazán kedves, Elise.

Maxim még egy pillanatig Justinre meredt, mintha maga akarna döntésre jutni, majd azt mondta: – Úgy döntöttem, hogy tiszteletben tartom a hölgy óhaját, de ha visszaélne bizalmunkkal, akkor gondoskodom róla, hogy a megfelelő viszonzás nyomban utolérje. Jól jegyezze meg szavaimat.

– Világosan megértettem, my lord – jelentette ki Justin. – Néhány órája még én sem voltam a legjobb véleménynel önről. – Egy röpke mosoly futott végig arcán. – Remélem, van hely még egy vendég számára a várában. Minden emberre szüksége lesz, hogy megvédje, amikor Hilliard felkeresi.

Maxim az íróasztalhoz ment, fogta a lúdtollat, és egy rövid üzenetet írt egy darabka pergamenre. Ahogy ezt átadta a fiatalembernek, megkérdezte tőle: – Ismeri a Löwentatzét? – Látta, hogy a fiú rábólint. – Ott várják az üzenetet. – Maxim kivett egy

kis pénzért a kabátjából, és további utasításokkal azt is odaadta neki. – Átadja nekik az üzenetet, majd megmutatja ezt az érmét úgy, hogy Erzsébet képe legyen felül. Akkor bízni fognak önben.

Justin biztos helyre dugta. – Nem fogok csalódást okozni önnek.

– Jó! – Maxim hangjában volt némi aggodalom, hisz óvatosnak kell lennie csakúgy, mint a lovagoknak, Kennethnek és Sherbourne-nak. Gyakorlatilag teljesen magukra vannak utalva tavaszig, míg a jég fel nem olvad a kikötőkben.

Justin az ajtóhoz ment, majd sokkal könnyedebb hangon bejelentette: – Leveszem a nyílásfedélt, és tüzet rakok önöknek a konyhában, mielőtt elmennék. – Megállt az ajtóban, és szemében egy kis huncut fény villant. – Ez lesz az én nászajándékom mindkettőjüknek.

Elise megdöbbszent. – Honnan tudja?

Meglehetősen pimasz vigyor jelent meg Justin arcán, amint fejét, mint aki tűnődve elgondolkodik, félrehajtotta. – Azt hiszem, Sir Kenneth mondott valamit, ami töprengésre készítetett kettőjükről, aztán a rejtély többi részét azalatt fejtettem meg, míg ideértünk. Szabad tudni, hogy mikor volt az esküvő?

– Csak ma délelőtt – dűnnyögte Elise, miközben boldogan simult Maximhez, aki átölelte a vállát.

– Nyilván Nicholasnak még nem mondták meg? – Ezt Justin kérdő hangsúllyal mondta, és várt, míg Elise bólint. – Akkor legyen nyugodt, szép Elise, én sem fogom megmondani neki. – Azzal kilépett az ajtón, de ott még egyszer visszafordult. – Azt persze tudják, ha Hilliard hatalmon marad, akkor veszélyben lesznek mindaddig, amíg ebben az országban vannak. Fel kéne készülniük arra, hogy amint lehet, nyomban elmennek innen, de legalábbis abban a pillanatban, amint a hajók ismét kifuthatnak. Beszélnem kéne erről Nicholasszal. Nyilván ott fog várni már kérdéseivel, amikor hazaérek. – Felsóhajtott, mintha ez a gondolat kissé fárasztaná. – Mindenesetre abban biztosak lehetnek, hogy Hilliard addig nem nyugszik, míg sebeire gyógyírt nem talál. Nem tudom, mi dolga lehetett vele, de abban biztos lehet, nemigen tűri el, hogy bárki a bolondját járassa vele, és különösen nem, ha ezt egy kém teszi. – Könnyedén elmosolyodott, ahogy a másik férfi komoran összehúzta szemöldökét. – Bár ön tagadja ezt, my

lord, én más magyarázatot nem találok az ön ittlétére. De abban biztos lehet, hogy hallgatni fogok. Arra viszont figyelmeztetném, hogy Hilliard kémei mindenütt ott vannak.

– Óvatos leszek – nyugtatta meg őt Maxim. – És köszönöm, hogy idehozott minket.

– Mondhatnám, hogy élvezet volt számomra, my lord, de az igazat megvallva, azt hiszem, hogy az élvezet mind az önöké lesz.

Ezután Justin egy meglehetősen reményvesztett sóhajjal, mely jelezte saját csalódottságát, kezét búcsúzóul tisztelegve emelte homlokához, majd becsukta maga mögött az ajtót, és távozott. Maxim bereteszte az ajtót, majd egy jégdarabokkal teli kondért tett a tűzhelybe, hogy felolvassza. Aztán, amikor fentről, majd a szomszédos helyiségből hallotta Justin lépteit, előkészítette az ágyat. Levette álbajuszát, majd a festéket is letörülte arcáról. Ezután erős szesszel dörgölte le ajka fölül a ragasztót, mely a bajuszát tartotta. Egy kis idő múlva lobogó tűz égett a konyha tűzhelyében, melynek melege átáradt a kabinba is. Visszatért a csönd, ahogy Justin elhagyta a hajót, de ők ezt alig vették észre, mivel egymást ölelték. Bár a meleg még nemigen győzte le a fülke fagyos hidegét, ők mégis levették felsőruhájukat, és félredobták.

Elise kuncogott, ahogy lecsókolta az alkoholt férje ajkairól. – Jobb, ha óvatos vagyok – sóhajtott fel. – Meglehet, hogy ez valami fortély, hogy mámorító részegség szálljon reám.

– Eszedbe se jusson ilyesmi, szerelmem – suttogetta Maxim, miközben szája Elise szétnyíló ajkait kereste. – Ilyet csak akkor tennék, ha te vonakodnál és én el akarnálak csábítani, én azonban teljes, odaadó válaszat akarom élvezni ebben az elkövetkezendő pillanatban, midőn testünk s szívünk egyesül.

Elise lábujjhegyre állva kinyújtózkodott, majd karját a férfi meztelen válla köré fűzte, és szemérmes mosollyal így incselkedett vele. – Talán jobb lenne, ha leszednéd ezt a feketeséget a hajadról meg a bőrödről. Különben esetleg még azt találom hinni, hogy egy idegen férfi szeretkezik velem.

– Majd utána – suttogetta Maxim, miközben keze besiklott az ing alá, és kibogozta azt a széles anyagot, mely Elise mellét szorította le.

Egy halk sóhaj hallatszott, midőn a férfi merészen birtokába vette testének gömbölydedségeit. Szemében a szenvedély lán-

goló tüzevel, Elise boldogan bújt férje ölelő karjaiba. – De ha jobban meggondolom – lehelte, miközben szája a férfi arcához ért –, nem hiszem, hogy utána végül bármiféle kétségem maradna.

Maxim szája heves szenvedéllyel tapadt felesége ajkaira, és mintha egy örökkévalóság telt volna el, mire elszakadt Elise-től, aki már-már alétan kapkodott levegő után. Mintha valami belső csatát vívna, Maxim felemelte a fejét, és tekintete belemélyedt annak a zafírkék szempárnak mindent átölelő melegébe. Az ő szemében a perzselő szenvedély lángja lobogott.

– Belevesznék e szempár mélységeibe, madame, és szenvedelyemnek tüze üzné, hajtáná már a pillanatot. – Szaggatottan felsóhajtott. – Iszonyatos feladat számomra, hogy gyöngéd türelemmel tartsalak karjaimban, miközben el kell viselnem az éhező vágy kínjait.

– Kérlek, uram, ne tekints engem törékeny virágszálnak. Nem hiszem, hogy összetörnél vagy bármiféle kárt tennél bennem, ha szorosan magadhoz ölelnél. Biztosíthatlak, uram, én elég erős vagyok. És nagyon kíváncsi. Komolyan, szerelmem, az nem ötlött fel benned, hogy én is legalább úgy vágyom arra, mi most következik, mint tenmagad? Boldoggá akarlak tenni, ám számomra még idegen az a tudás, mit ez megkívánna. Létezik-e s elfogadható, hogy egy nő szerezzon boldog gyönyört egy férfinak?

– De mennyire!

– Akkor taníts meg, hogy szeresselek téged. Hadd tanulom meg, mi az, mi egy férfinak örömteli élvezetet okoz. Hadd legyen szeretőd, ki elhomályosítja s örökre eltörli még a gondolatát is azoknak, kiket egykoron szerettél. – Gyöngéden izgató, csábos mosollyal rángatta meg az ékköves öv csatját, mely a férfi derekát ölelte körül. Midőn az öv engedett, majd félrehajíttatott, mindkét kezét lassan végigcsúsztatta férje széles mellkasán, s miközben simogatta, elálmélkodott erőtől duzzadó izmainak keménységén. Maximnek tetszett a játék. Ez arra bátorította, hogy vakmerőbb legyen, és kezét a bordák mentén lefelé csúsztatta, majd hátra a férfi derekára, miközben kebleivel egészen szorosan hozzásimult.

Maximet felizgatta, felhevítette felesége válasza, így aztán lecsúsztatta válláról az inget, amit Elise egy mozdulattal le is rázott magáról. Az ing a földre hullt, miközben Maxim szája mo-

hón siklott végig Elise halovány nyakán. Gömbölyű keblei csábosan ragyogtak a tűz aranyló fényében, és Maxim egy pillanatra felemelte a fejét, hogy magába szívja tökéletes szépségüket. Gyöngéden kezébe fogta ezt az igéző domborulatot, majd csókokkal halmozta el felesége lányos, kemény mellét. Elise feje hátrahanyatlott, és teste mélyén lánggra lobbant az érzéki gyönyör tüze. Ágyékát lüktető forróság öntötte el. Mellbimbói megkeményedtek férje nyelvének játéka nyomán. Elfúló lélegzete egyre szaggatottabbá vált. Úgy érezte, nyomban elemésztí a gyönyör, mely azzal fenyegette, hogy testének minden porcikája eggyé olvasztva, önmaga reszkető hamvaivá válik. Az igazat megvallva őt ennél keményebb fából faragták, de soha, még legvadabb álmaiban sem hitte volna, hogy szerelmesének érintése ily magasságokba röphetheti. Való igaz, midőn Maxim nekilátott, hogy lehámozza róla ruháit, oly láz kerítette hatalmába, hogy ujjai férje segítségére siettek, míg végre ott állt előtte anyaszült meztelenül. Ekkor aztán ő látott neki, hogy kirángassa Maxim nadrágjának kötőit, miközben mellét csábítón dörgölte férje mellkasához, akinek keze már lejjebb kalandozott.

Maxim magával vitte Elise-t az ágyhoz, ahol leült, és csizmáit lerúgta. Ezután ismét felállt, kifűzte az utolsó zsinórt is, és nadrágját ledobta a földre. Elise lélegzete a meglepetéstől egy pillanatra elállt, s hirtelen félénken emelte pillantását férje szép ajkaira, mely kérdő mosolyra húzódott.

– Megjédte?

Elise egy pillanatra elgondolkodott, miközben még merészebben nézte Maximet, akinek ez felkorbácsolta érzékeit. Ahogy Elise nézte őt, lüktetve áradt szét az izgalom Maxim testében. Majd midőn tekintetük ismét találkozott, Elise halkan, kihívó mosollyal ezt dünnyögte. – Inkább csak kíváncsi vagyok.

Maximet találkozásuk első pillanata óta csodálatba ejtette és lenyűgözte az ártatlanságnak és a vakmerőségnek az a varázslatos keveréke, ami ebbe a fiatal leányba szorult. Maxim most érezte igazán, hogy mennyire szereti.

Kézét imádó csodálattal csúsztatta végig Elise csupasz vállán a tarkójáig, majd magához vonta, s állát szabad kezének ujjával felemelve, könnyű csókokkal halmozta el ajkait, miközben ezt mondta neki. – Mindenen osztozunk, szerelmem. Ha kíváncsi vagy, hát kíváncsiságodat mindenképp elégitd ki. Én is kellően

erős vagyok, és égek a vágytól. És egykönnyen kárt sem okozhatsz bennem.

Elise lábujjhegyre emelkedett, s kinyújtózkodva karját Maxim nyaka köré fonta. Maxim teljes egészében magához szorította, s imigyen ereszkedett le vele az ágy szélére, miközben Elise-t egyenesen az ölébe emelte. Szája mohón tapadt felesége szájára, keze pedig ráérősen vándorolt a testén. Maxim duzzadó férfiaságának érzete Elise lélegzését egyenetlenné tette, szíve tombolva kalapált, miközben testét forróság öntötte el. Nincs oly fagyos hideg, mely elérné őt, midőn férje ily tüzet ébreszt benne.

Különös, őrijító mámor kerítette hatalmába, és a behatolás fájdalma csupán egy röpke kellemetlenségnek tűnt. Mindent elsőprő vágy öntötte el, hogy kielégítse a benne tomboló, egyre növekvő, csillapíthatatlan éhséget. Maxim a párnákra dőlt, és ahogy Elise ajkai könnyedén, már-már tiszteletteljesen a mellkasához értek, ő kezét felesége csípőjére tette. Egy halkan elsutogott szó, és Elise lelkesen engedelmeskedve mozogni kezdett. Arcára döbbenet ült ki, amint férje lendületesen átvette ritmusát. Ágyékának gyönyöre egyre erősödött, és repítette tovább, még magasabb csúcsok felé. Maxim megragadta melleit, ő meg hátravetette a fejét, hosszú haja végigomlott a hátán és Maxim combján. Gerince ívben meghajlott, és testestül-lelkestül, teljes szívével szeretkezett férjével. A kabin csöndjében hallotta Maxim érdes, szaggatott lélegzését, miközben úgy tűnt, mintha erős keze mindenütt érintené testét. Majd egész világa megpördült, a feje tejére állt, ahogy egy tombolóan mámoros, gyönyörteli ragyogás ömlött szét benne. Olyan volt, mintha ezernyi villódzó fény gyúlna fel testében, s tengernyi szikrát vetve lobbantaná fel a mámorító boldogságot. Nő volt. Maxim meg férfi. Férj és feleség voltak. Örökre eggyé váltak, egyesítette őket ágyékuk heve, és összekötötte őket a szerelem, mely a szívükben tombolt.

Egy hosszú sóhaj hagyta el Elise ajkait, amint lassan férje mellkasára omlott. Maxim egy hosszú, gyönyörteli pillanatig magához szorította, a homlokát csókolta, a haját simogatta, és szerelmes szavakat suttogott neki, miközben Elise fájni kezdett, egy kicsit megborzongott, ahogy a hideg levegő megérintette a hátát. Maxim megfogta a szőrmetakaró egyik sarkát, Elise-t magához szorította, és addig gördült, míg fölé nem került. Szája sarkában mosoly bujkált, ahogy szeme csillogva mélyedt felesége szemébe.

Bár vágyai épp az imént elégtelnek ki, ágyékában már érezte, ahogy újjáélednek.

– Kielégült-e kíváncsiságod, madame?

Elise, érezvén a szenvedély megújuló hevét, lassan kígyózva mozogni kezdett alatta, és nyíltan szította tovább vágyait, miközben karját a nyaka köré fonta, és ábrándosan ezt súgta a fülébe: – Van még, mit meg akarsz tanítani nekem, uram?

– Nem vagy fáradt, nem okoztam túl nagy fájdalmat? – suttogta Maxim kérdően felhúzott szemöldökkel.

Elise édes, csábos mosollyal nézett fel rá, és játékosan kijelentette: – Uram, én teljesen ki vagyok szolgáltatva önnek.

Újabb utazás repítette őket a csillagok közé, és egy örökkévalóság telt el, mire Maxim végül kelletlenül felkelt az ágyból. A kis üstből gőzölgő vizet öntött a dézsába, majd kezét a menyhöz felé emelte, és ifjú hitvese figyelmes, gyönyörködő pillantásától kísérve nyújtózkodott egyet, aztán mosakodni kezdett. Lemosta arcáról a festéket és testéről a vérfoltokat. Végül kiöblítette hajából a feketeséget, és az ágyhoz ment, hogy megtörülközzön. Elise kuncogva bújt a takaró alá, ahogy Maxim megrázta magát, és apró vízcseppek repültek felé. Megérezvén, hogy férje súlya az ágyra nehezedik, lehúzta fejéről a takarót, és megkérdezte: – Hagytál nekem is vizet?

Maxim oldalvást rávigyorgott. – Természetesen, my lady. A világért sem hagynám ki azt a gyönyört, amit fürdőd jelent.

Elise a szőrméket keblei elé vonta, majd felült, és a felhalmozott párnáknak dőlt. – Uram, erről beszélnék veled egy kicsit...

– Igen, drágám...? – Hangjának túlfűtött lelkesedése nyíltan elárulta, hogy miféle következtetéseket vonhatott le ebből.

– Nem fürödhetem a te jelenlétedben – jelentette ki Elise szemérmesen. – Nem lenne illő.

– De hát én korábban is élveztem már fürdődöt – évődött vele Maxim. – Megtagadnád tőlem a férj jogát, hogy csodálhas-sa feleségét?

– Nem, uram – felelte Elise édesen. – Élvezettel osztom majd meg veled... miután jobban hozzászoktam... mindenhez.

Maxim kuncogott, majd előrehajolt, hogy megcsókolja felesége meleg, érzéki ajkait. – Tenni kell még a tűzre, édesem. Visszajövök, amikor végeztél. – Felvette nadrágját s ingét, majd elhagyta a kabint. Elise egy pillanatig sem tétovázott, nyomban

birtokba vette a vizet, amit Maxim kitöltött neki. Utána egy szőrmetakarót tekert maga köré, és kutatni kezdett az íróasztal fiókjaiban egy fésű után. Szeme hirtelen megakadt egy apró bőrerszényen, mely a fiók hátsó részében hevert. A zacskón lévő, díszes *RR* kezdőbetűk alapján, nagyon is olyan volt, mint édesapja erszénye. Kiemelte, majd elgondolkodva tartotta kezében, mivel érzett benne valamit. Nem olyan volt, mintha pénzermék lennének, hanem...

Izgatottan rázta tenyerébe a tartalmát. Zsibbasztó érzés kúszott végig a gerincén: egy nagy, díszes, finoman megmunkált, ónixköves aranygyűrűt látott. Reszketve közelebb vitte a lámpához, és alaposabban szemügyre vette. Nincs tévedés. Ez édesapja gyűrűje!

Halk kopogtatás hallatszott. Elise megpördült és férjére meredt. – Nézd, Maxim! Atyám gyűrűje! Végül mégiscsak atyámat látta Sheffield azon a napon. De miért? Miért rabolná el Hilliard az én apámat? Mi célból? – Zavartan, értetlenül csóválta a fejét. – Csupán az arany miatt, mit atyám elrejtett? Hilliardnak épp elég van belőle.

– Ez az ember az „elég” szót nem ismeri, édesem. Mérhetetlenül kapzsi és mohó.

– Ez a gyűrű bizonyossága annak, hogy atyámat valahol itt tartják fogva.

Maxim a fejét csóválta, miközben Elise-t az ágy felé vonta. – Nem, szerelmem, én azt hiszem, hogy visszavitték Angliába.

– Úgy érted, hogy szabadon engedték? Lehet, hogy ő ott van már biztonságban, miközben én itt miatta aggódom? – Összekulcsolta a kezét, és fejét hátrahajtotta, mintha buzgón imádkozna, hogy ez igaz legyen. – Ó, bárcsak így lenne, Maxim.

– Sajnos attól tartok, hogy nem így van.

Elise könnybe lábadó szemmel meredt Maximre, miközben bővebb magyarázatra várt. Maxim felsóhajtott, majd az ölébe vette, akár egy aprócska gyereket. Elise zokogni kezdett, és könnyeivel áztatta férj nyakát.

– Ha most azt mondd nekem, hogy halott... Istenemre, Maxim, nem hiszem el!

– Elise, én komolyan azt hiszem, hogy még életben van – mondta vigasztalón –, de azt nem hiszem, hogy szabadon engedték. Ha Ramsey elkövetné azt a hibát, hogy elárulja fogva

tartóinak, hogy hová rejtette a kincset, az a végét jelentheti. Védelmet csak az jelent neki, ha hallgat.

– Sosem fogja elmondani nekik – jelentette ki határozottan Elise, miközben könnyeit visszafojtotta. – Nem fog megtörni soha. Megkínózhatják, meggyötörhetik, de ő erős és bölcs.

– Akkor reméljük, időben érünk még Angliába, hogy kiszabadíthassuk.

Elise felemelte a fejét, és döbbsen fürkészte férje arcát. – Vissza mersz térni, szerelmem?

– Nem merek itt maradni, ha kitavasodik. Justinnek igaza van. Hilliard meg fogja tudni, hogy valójában ki ölte meg Gustave-ot, és akkor egy egész sereggel jön majd utánunk.

– Talán nem is biztonságos visszatérnünk a Faulder-várba.

– Máshova nem mehetünk, de légy nyugodt, már gondoskodtam a vár védelméről, legalábbis egy bizonyos fokig.

Elise ismét Maxim vállára hajtotta a fejét. – Rád bízom az életemet, Maxim, és bár sosem hittem volna, hogy valaha is ilyet mondok, örömmel térek vissza a Faulder-várba.

Maxim egy csókot lehelt ajkaira, miközben karjában tartva felállt vele. Félrelökte a felső szőrméket, majd Elise-t befektette e meleg fészekbe. Egy pillanat múlva már ő is levette ruháit, és mellé bújt. Átölelték egymást, és ebben a pillanatban nem érdekelte őket, hogy mi történik a világban.

Elise arra ébredt, hogy Maxim ott van mellette. Finom meleg ölelte őt körül, mely csak úgy sugárzott férje testéből. Hosszú, szikár és izmos combok feszültek combja alatt, egy kar szorosan ölelte, miközben egy erős kéz a mellét fogta. Maxim mellkasa a hátához simult és tarkóját lassan, melengetően csiklandozta egyenletes lélegzete. Elise világában minden a legnagyobb rendben volt.

Egy elégedett sóhajjal még szorosabban odabújt férjéhez, majd ismét békés álomba merült, míg fel nem ébredt arra, hogy Maxim ujjai lassan, gyöngéden cirógatják mellbimbóját. Ajkai egy pihekönnyű csókot leheltek a nyakára, majd egy másikat a vállára. Elise élvezettel sütkérezett abban a melegségben, mely a zöld szemekből sugárzott rá. A tűz halovány fényénél tekintük szerelmesen olvadt egymásba, és gyöngéden kutatták, fürkésztek a másik legbensőbb gondolatait. Maxim felkönyökölt,

majd ajkát Elise várakozó ajkaira forrasztotta. Aztán csókjával végigsiklott Elise arcán, nyakán, majd tovább, le keblei felé.

Egy távoli zaj, akár egy dobpergés visszhangja, zavarta meg a kabin csöndjét. Maxim felemelte a fejét, fülelt, egészen éber lett. Ismét hallatszott az a tompa hang, mely nagyon is olyan volt, mintha valaki lassan lépdelne a jeges fedélzeten. Félrehajtván a szőrmét, Maxim megragadta a nadrágját, és gyorsan belebújt. A kabinlejárat felől hallotta a gyorsan közeledő lépteket, mire felpattant, és gyorsan megkötözte csípőjén a nadrágot. Felkapta a kardját és az ajtóhoz lépett, épp abban a pillanatban, amikor valaki bekopogtatott. – Barát vagy ellenség? – kérdezte Maxim kihívóan.

– Nicholas – hallatszott az ismerős hang. – Justin kint fár a lofakkal. Értetek jöttem.

Maxim kinyitotta a reteszt, leeresztette kardját, és kitérte az ajtót, de óvatosan hátrébb vonult, ahogy a kapitány határozottan belépett. Nicholas arca egyből megkeményedett, ahogy pillantása Elise-t, meztelen keble fölött egy szőrmetakarót szorongatva, az ágyban találta. Haja kuszán omlott csupasz vállaira, és bár Nicholas körülpillantott a kabinban, nem talált más helyet, hol Maxim aludhatott. Való igaz, a szerelem pírja még mindig ott égett Elise selymes bőrén.

– Te nyomorult kurafi! – fordult Nicholas vicsorogva Maxim felé. Kezét ökölbe szorította, és még csak esélyt sem adott a másiknak, hogy magyarázatot adjon, hanem egyetlen lépéssel ott termett előtte, és az ütésbe beleadta minden erejét. Ökle egyenesen állkapcsosn találta Maximet, aki hátratántorodott. Elise sikolya törte meg a csöndet, ahogy Maxim az ágy mellett a földre roskadt. Sötét, keserű féltékenység dühével figyelte Nicholas, amint Elise előremászik, és csupán a vállán igazítja el a szőrmét, de azzal mit sem törődik, hogy milyen látvány tárul a földön fekvő férfi szeme elé. Túlságosan is világos volt Nicholas előtt, hogy a kábán heverő férfi mellett térdelő lányt ruhátlansága csak annyiban zavarja, hogy előle eltakarhassa szemérmét. Maxim felkőnyökölt, Elise pedig sietve, szorosan fogta össze a szőrmét, hogy elfedje magát.

– Kelj fel – mordult Nicholas Maximre. – Hadd adjak még neked appól, amit megérdemelsz.

Kiegyenesedvén Elise szabadjára engedte haragját, és karját

meglendítve, egy dühödtt kiáltással hasba vágta Nicholast. A férfi hátratántorodott, és némiképp meghökkentette az az erős ütés, amit ez a törékeny lány mért rá. Ahogy Maxim felült és a falnak támaszkodva óvatosan vizsgálgatta állkapcsát, Elise nyakáig felhúzta magán a takarót, és dűhtől szikrázó szemmel fordult Nicholas felé.

– Hogy merészel betörni ide fújtatva és tombolva, mint valami űzekedő szarvasbika! Olyasmibe avatkozik bele, amihez semmi köze, Nicholas! Az volt a szándékom, hogy tapintatosan mondom el önnek a hírt, de faragatlan viselkedése láttán elvesztettem türelmemet. Tegnap délelőtt Maximmel összeházasodtunk. – Mintha meg se hallotta volna, hogy Nicholas élesen felszisszen, határozott hangon folytatta tovább. – És ha azt gondolná, hogy Maxim visszaélt helyzetemmel, akkor hadd nyugtassam meg, uram, hogy tisztában vagyok önmagammal és azzal is, hogy mit akarok. Igazán boldog vagyok, hogy Maxim a férjem, és mindent meg fogok tenni azért, hogy jó felesége legyek... miként igyekeztem volna önnek is jó felesége lennie, ha önnel kötöttem volna házasságot. – Egy pillanatra elhallgatott, hogy összeszedje gondolatait, majd jóval nyugodtabban folytatta. – Bocsánatkéréssel tartozom önnek, amiért halogattam, hogy megmondjam, érdeklődésem más irányba fordult. Maxim figyelmeztetett, hogy idejekorán közöljem önnek a hírt, de én visszaretentem, mert nem akartam megbántani. Most már tudom, hogy hibáztam. Sajnálom, Nicholas, szívem mélyéből *sajnálom*.

Nicholasból egy hosszú, nehéz sóhaj szakadt fel. – Gondolhattam volna, hogy ez fog történni – motyogta. – Folyton együtt voltak.

Kezét esetlenül az ajtó felé emelte. – Justin hozott falami ruhát mindkettőjüknek. Behozom, aztán indulnunk kell. Elkísérem önöket a fáros határáig, aztán elpúcsúszom. Gondoskodnom kell anyám s Katarina piztonságáról, mielőtt físszatérek Hamburgpa. El kell hagyniuk az országot. Amint a jég engedi, indulunk. Ha készen állok, egy küldönczel üzenek.

– Tényleg segít nekünk megszökni, Nicholas? – kérdezte Elise nyugtalanul. Amikor a férfi rábólintott, fürkészően nézett rá. – És hűsége a Hanzához?

– Meglehet, drága Elise, hogy itt az ideje egy fáltózásnak a mesterek szífében. – Óvatosan fogalmazta meg tűnődéseit. –

Régen a szöfetség azért jött létre, hogy megfedjék magukat a kalózok és más szörnyetegekkel szemben. Most fiszont úgy tűnik, hogy egy kalózt fedelmezzünk magunk között. Peletelik egy kis időre, míg az ember mindezt féligkondolja.

Maxim egy fájdalmas grimasszal talpra állt, majd kiegyenesedett a leány mögött, ki nekilátott, hogy egy nedves ruhával enyhítse sérülését. Arca összerándult, ahogy Elise egy különösen érzékeny pontra akadt, majd felesége feje fölött egy mogorva pillantást lövellt barátja felé. – Kis híján eltörted az állkapcsomat.

– Az folt a szándékom – felelte Nicholas derűs vigyorral. – De most már nem tartozunk egymásnak. Sosem kerekedtem volna föled, ha megfífunk egymással. Gustave nagy polond folt, amikor azt hitte, hogy legyőzhet téged. Én nagyon jól tudtam, hogy mit csinálsz, ezért nem láttam szükségét, hogy peafatkozzam.

– Észrevettem! Miután kiderítetted, hogy én vagyok az, egyáltalán nem zavartattad magad – szurkálódott Maxim.

– A fene peléd! – horkant fel Nicholas megvetően. – Ha én nem juttatom ki pampa társaidat, akkor még mindig azzal lennél elfoglalta, hogy az ajtóhoz tereld őket.

– Kit nevez itt bambának? – csattant fel Elise sértődöttséget színlelve, és a vállá fölött hátranézve alaposan lehordta. – Ügyeljen a nyelvére, gazfickó, különben megkapja tőlem a magáét.

Nicholas kuncogva lépett ki az ajtón, és abban a tudatban hagyta ott őket, hogy Maximmel a barátság helyreállt.

A kapitány gyorsan visszatért egy nagy batyuval. Elise örömmel fogadta a női ruhát, és magában áldotta Katarinát meg Therese-t, amiért annyira észnél voltak, hogy nem feledkeztek meg semmiről, elküldtek mindent, fűzőt, abroncsot, harisnyát, harisnyakötőt, amelyekkel öltözéke teljes lehet.

Mire sikerült felvennie alsóneműit, addigra Maxim, aki közben többször is leállt, hogy kétségbeesett kéréseinek eleget téve segítsen neki, már teljesen felöltözött.

– Olybá tűnik, uram, hogy te komoly tanulmányokat folytatál a női alsóneműk területén – jegyezte meg Elise, miközben Maxim a fűzőjét húzta meg. – Azt kell talán hinnem, hogy e művészi jártasságot sűrű gyakorlás révén érted el?

Maxim elnevette magát, és egy csókot nyomott Elise csupasz vállára. – Ezt meg nem mondhatom, madame, de gyakran előfordult, hogy levettem rólad ruháidat... gondolatban.

– Kéjenc! – vádolta meg Elise kacér mosollyal a válla felett.
– Igen, madame, az vagyok, ha rólad van szó. – Megkötötte fűzője zsinórját, majd maga felé fordította feleségét. – Most pedig adj férjednek egy csókot.

Mély, mámorosan szenvedélyes csókot váltottak, de utána csak még többre vágytak. Maxim egy sóhajjal felvette felesége bársonyruháját egy közeli székről, és Elise felemelt karján át ráhúzta, majd alsószoknyáira simította a szoknyát. Elise haját felemelve várta, és élvezettel megborzongott, amikor férje meleg keze lesiklott vállán, majd inge fölött becsusszant, hogy egy pillanatra birtokba vegye keblét. Elise nekidőlt, hozzásimult, mintegy bátorítván e finom dédelgetést, midőn Maxim másik keze is megindult bordái felől, hogy megragadja másik keblét.

– Alig várom, hogy Faulderba érjünk – lehelte a fülébe Maxim. – Ily csodás területek feltárása nyugalmat és sokkal több időt igényel.

Elise kezét az inge alatt portyázó kézre tette. – Síváran vágyom érintésedet, uram, mivel tudom, hogy az mily gyönyörteljes élvezetet jelent. Nekem is komoly próbatétel lesz, hogy kiváram azt a pillanatot, midőn ismét szeretkezhetünk.

– Nicholas vár minket, és már így is túl hosszasan időztünk – suttogta Maxim. – Hozd atyád gyűrűjét, és induljunk. Minél hamarabb útnak indulunk, Isten segedelmével, annál hamarabb hazaérünk.

Maxim kikísérte Elise-t a kikötőhídig, ahol Nicholas és Justin vártak a lovakkal. Felültette feleségét a kanca hátára, majd azazal, hogy a hajón felejtett valamit, azt mondta a két férfinak, hogy induljanak el Elise-zel. Ifjú hitvese a válla fölött nyugtalanul hátratekingetett.

Maxim gyors léptekkel visszatért a gályára, majd egy hosszú nyelvű vaskanállal kihúzott egy égő hasábot a fapadlóra. Aztán sietve kigördített még egyet a tűzhelyből, és a kabinlejárathoz vonszolta, ahol egy nyíláson át belökte a kötelekkel, horgonykötél-darabkákkal meg törött árbocforgácsokkal teli alsó fedélzetre. Ahogy az ajtó felé hátrált, elmosolyodott. Ha más nem tűzelte volna fel eléggé Hilliardot ahhoz, hogy a Faulder-várba jöjjön, akkor égő hajója bizonyosan rohanvást készített majd arra, hogy megkeresse azt az embert, aki azt felgyújtotta!

23. fejezet

Ólomszürke felhők gomolyogtak a Faulder-vár csúcsa körül. Erős szellőkések csapkodták vadul a sivár, kietlen utat. A lovak minden erejüket megfeszítve küszködtek az egyre erősödő viharral. Húzták maguk után a hosszú szánt. Elise már látta, hogy közelednek a várárokhoz, bár a fehérlő fürgeteg szinte áthatolhatatlannak tűnt. A kapurostély lassan felemelkedett. Azt a tompa, kongó hangot, ahogy a lovak áthaladtak a fahídon, egy pillanat múlva Maxim hasonlóképp tompa kiáltásai követték, ahogy megfordította Eddyt, és átirányította az embereket az udvaron. Fitchre és Spence-re várt a feladat, hogy megállítsák a fogat lovait, és ahogy Sherbourne és Justin leugrottak hátasaikról, Kenneth segített a szolgálknak elhelyezni a fogat lovait és a többi hást az istállóban. Az emberek egyfolytában pislogtak a kavargó hóban, és üvöltöniük kellett, hogy meghallják egymást az egyre erősödő szélviharban.

Elise kinyitotta a hintó ajtaját, és Maximet már ott találta. A hópelyhek megültek kétnapos szakállán, és köpenyének mély csuklyája alatt Elise látta, hogy szemöldökét és szempilláját fagyos dér borítja. Állkapcsa mereven feszült a dermesztő szélben, arca sápadt volt, meggyötört. Egy szót sem tudott szólni, ahogy leemelte feleségét. Elise érezte, hogy nyomban melege van szüksége, ezért karját Maxim dereka mögé csúsztatta, és így támogatva a vártorony felé. Közvetlenül a nyomukban jött Sherbourne és Justin, akik összébújtak, hogy védekezzenek a kegyetlen szél és a hófürgeteg ellen. Az a gondolat ötlött fel Elise-ben, hogy még épp idejében értek a várba.

Maxim kinyitotta az ajtót, de fagyos ujjai közül nyomban elragadta a szél, és a belső falnak vágta. Fehérlő gomolygás kavargott körülük, és hópelyhek repültek be a csarnokba, miközben ez a fehér felhő őket is beljebb lökte. Az ajtó becsukódott,

és Elise nyugtalanul fordult Maxim felé, aki néma kinnal támaszkodott a falnak. Óvatosan lehúzta férje kezéről a keménnyé fagyott kesztyűket, majd finoman dörgölve megpróbálta ismét elindítani a vérkeringést, miközben fürkészve hátrapillantott, és nem messze tőle egy ismerős, tunyán ácsorgó, természetes alakot pillantott meg.

Frau Hanzot dühítette az az egyre növekvő tócsa, ahol jegesfehér ruhadarabjaikat levetették. De nem merte a dolgot szóvá tenni, mivel nagyon is jól emlékezett rá, hogy mit mondott neki az úrnő távozása előtt. Így aztán csak állt ott összekulcsolt kézzel, és fogcsikorgatva tartotta a nyelvét.

Elise hangja sürgető volt, mellyel parancsolón vonta magára a házvezetőnő figyelmét. – Herr Dietrich nem tud annyira angolul, hogy megértessem vele, mit akarok. Úgyhogy mondja meg neki, hogy készítsen elő többtálcányi ételt, hogy felküldhessük. Nehéz út áll ezek mögött az emberek mögött Lübecktől idáig, pihenésre van szükségük. Csaknem megfagytak, tehát szükségük van gondoskodásra is. Melegítsen vizet, nagyon sok vizet a fürdőjükhöz. Őlordsága fürödhet az én szobámban. A többieknek pedig az ő szobáit készítsék elő.

– *Ja, Fräulein* – Frau Hanz elindult, de Elise további utasításai megállították.

– Amint Spence és Fitch bejön, mondja meg nekik, hogy őlordsága ruháit és ládáit hordják le az én lakrészembe. Amíg vendégeink nálunk vannak, ők foglalják el a felső szobákat. Gondoskodják róla, hogy az istálló melletti lakrészből ágyak és friss szalmazsákok kerüljenek be.

Az asszony élesen húzta fel sötét szemöldökét. – De hol fog őlordsága aludni?

– Nos, természetesen nálam – felelte Elise, aztán több figyelmet már nem fordított a szolgára, mivel ismét férje felé fordult.

Ezernyi becsmérő elnevezés futott át Frau Hanz agyán, s ezek mindegyike a leghitványabb viselkedéssel vádolta a leányt. Mindvégig tudta ő ezt! Ez az angol szajha szorgosan halmozza kegyeit őlordságára, hogy kiszedjen belőle mindent, amit csak tud. A legcsekélyebb tiszteletet sem érdemli meg. Az igazat megvallva, ha nem lenne itt az őrgróf, kellőképp éreztethetné ezzel a kis ringyóval megvetését.

Most, miután korábbi gyanúja beigazolódott, Frau Hanz érez-

te megújuló felsőbbrendűségét, mivel jócskán e cafka fölé helyezte önmagát. Ez a lány nem lehet úrnője olyan szolgáltnak, kik közönséges nőszemélyként utasítják el őt. És ő majd gondoskodik róla, hogy tudomást is szerezzenek mocskos tetteiről, fogadta meg magában Frau Hanz.

Elise nem vette észre a konyhában zajló perpatvart, mivel teljes figyelmét Maxim kötötte le. Frau Hanz tüskéit a szakácsba dőfte, midőn úgy parancsolgatott neki, mintha ő lenne e ház úrnője. A házvezetőnő úgy döntött, hogy ennek az embernek több tiszteletet kell tanúsítania iránta s e házban elfoglalt helye iránt, így aztán kellően hatalmaskodó hangnemben osztogatta parancsait.

– Gyere, menjünk fel, Maxim – kérlette Elise. – Megmelegedhetsz a tűz mellett, míg a fürdőd és az étel elkészül.

Fitch kinyitotta az ajtót. Sir Kennethszel szorosan a nyomában, gyorsan beiskolt. Aztán egy pillanatig együtt hadakoztak a makacs ajtóval, míg végül sikerült becsukniuk.

– Fitch, felvezetnéd ezeket az embereket őlordsága lakrészébe? – mondta neki Elise. – És gondoskodj róla, hogy jócskán legyen tűzifa odafenn. Mielőtt elhelyezkednének, fel kell olvadniuk, venni egy jó meleg fürdőt, és enniük is kell.

Fitch lelkes segítőkészséggel fordította minden figyelmét a vendégekre. – Gyűjjenek hát, azt' rendezkegyenek e' odafönn, miként azt az úrnő mondotta.

A szolga már rohant is volna felfelé, de a férfiak jóval lassabban és fájdalmas léptekkel követték. Teljesen kimerültek és anyyira átfagytak, hogy szinte mozdulni se tudtak.

Maxim lassan ment fölfelé a lépcsőn, Elise pedig támogatta, segítette, amennyire csak tudta. Odafönn a szobában, miközben egész teste reszketett, óvatosan leült egy székre a kandalló közelében. Elise nyomban mellette termett, és egy szőrmetakarót terített a vállára. Letérdelt férje elé, és ahogy óvatosan lehúzta a lábáról a csizmát, Maxim arca fájdalmasan megrándult, ami végül is biztató jel, mert még érzi lábujjait.

Elise levette férjéről a hótól átnedvesedett ruhákat, majd gyöngéden dörgölni kezdte hideg bőrét, miközben időnként egy-egy csókot nyomott a mellkasára, karjára, kezére. Elise még jobban bebugyolálta őt a szőrmébe, majd erős italt töltött egy fémkupába, és a kandalló elé térdelt, hogy tüzes vason megmele-

gítse. Egy röpke pillantást vetett férjére, és látta, hogy már kezd visszatérni a színe.

– Most már biztosan jobban érzed magad – kockáztatta meg reménykedve Elise, és óvatosan rámosolygott.

– Ez a vihar csaknem elintézett – ismerte el Maxim, miközben még mindig nem tudott úrrá lenni a rohamokban rá-rátörő reszketésen. – Az utolsó mérföld során már azon tűnődtem, vajon képesek leszünk-e végigcsinálni.

Az eddig felgyülemlett feszültség bizonyossága volt az a reszkető sóhaj, mely elhagyta Elise ajkait. – Hilliardnak igencsak nehéz lesz követnie minket.

– Igen, ez igaz. Ha a vihar alább nem hagy, tavaszig nem tud feljönni ide.

– Félelemtől reszket majd szívem, midőn megérkezik.

– Úgy tervezem, hogy készen állok majd a fogadására, szerelmem. Nem áll szándékomban özvegygé tenni téged.

Elise aggodalma ellenére elmosolyodott, ahogy felállt és oda nyújtotta férjének a kupát. Majd megállt mellette, felemelte a kezét, és lesimította azokat a rakoncátlan fürtöket, melyek kihullottak meglazult kontyából. – Kezdem megérteni, hogyan érezhet Justin.

Maxim kezével megdörgölte borostás állát. Annyira fáradt volt, hogy a karját is alig tudta megemelni, miközben bosszantotta rendetlen külseje. – Egy ifjú asszonynak nem épp így kéne látnia a férjét. Nyilván kissé viharvert vagyok.

– Szeretlek – suttogta Elise, miközben letérdelt előtte. – És egy cseppet sem érdekel, hogy hogy nézel ki. Engem csak az izgat, hogy érzed magad. Nem bírnám elviselni, ha elveszítenélek.

Maxim mozdulatai lassúak, nyugodtak voltak, mintha egy ritka madár ült volna meg a karján. Ez a nő, akit feleségül vett, valóban ritka kincs. Tud gyöngéd és félénk lenni, pedig vad és fékezhetetlen. Máskor komoly és józan, boldog és reményteli, vagyis igazi nő. Rájött, hogy milyen jó vele, mennyire illik hozzá, és hogy mekkora szerencséje van, amiért Fitch és Spence nem tud különbséget tenni a vörös és a barna haj között.

Meglazította felesége kontyát, és végigsimított haján. Elbűvölten figyelte a leomló fürtöket, melyek ujjai köré tekeredtek, és ez most olyan volt, mintha lassanként valami nagyon fontos

dolog világosodna meg előtte. A szavakat már korábban is ki-
mondta, de most döbbsen rá jelentésük mélységére. Valóban
jobban féltette és szerette őt, mint saját szívét.

Halk kopogtatás hallatszott az ajtó felől, és megtört a varázs.
Elise odébb lépett, ahogy Fitch válaszolt Maxim kérdésére, és a
szolga engedélyt kapott rá, hogy belépjen. Fitch a vállával lökte
be az ajtót, majd besietett két vödör gőzölgő meleg vízzel. Vetett
egy röpke pillantást a párra, amint Elise épp arra készült, hogy
megborotválja őlordságát, de közben nagyon ügyelt rá, hogy az
arca kifejezéstelen legyen. Miután a vödröket a dézsába ürítette,
egy pillanatra megállt őlordsága széke mellett.

– Büszke leszen miló'd, ha megtuggya, hogy Spence-sze' jó'
vise'tük magu'k, bizon' hogy jó'. Nem vó't e' fija csetepaté se
köztü'k. E' persze nem jelenti, hogy nem vó't némi kocódá-
sonk azza' a vén, kövér varnyúva', a Frau Hanza'. Bögyömbe
döfködik valami kegyetlenű', azt' meg se itt se ott. Azt' hogyan
vó't dó'ga jómagának, meg a' úrnőnek, uram? Az igazat meg-
va'va mi biz nem vá'tuk vissza ily hamarost, azt' Spence-sze' arra
gondútuk, hogy tán valami bajba kerű'tek.

– Hát a baj az enyhe kifejezés erre – jegyezte meg Maxim, mi-
közben Elise óvatosan használta a pengét az ajka körül. – De
ami az úrnőt és jómagamat illeti, néhány napja Lübeckben össze-
házasodtunk.

Fitch arca felderült, világított, akár a gyertya, és sugárzott róla
az öröm. – Hát ez azt' jó hír, miló'd. – Szeme a szobát pásztázta,
míg a gondolat tisztességgel befészkelte magát a fejébe. Ez volt
tán a legjobb dolog, ami őlordságával egy darab ideje történt! –
Biz jó' választott, miló'd, nagyon jó'.

Elise a vállá fölött rámosolygott. – Köszönöm, Fitch.

– Milady, igazán öröm számomra, hogy szó'gá'hatlak – jelen-
tette ki félszeg mosollyal. Ezután lelkesen meghajolt, és olda-
logni kezdett az ajtó felé. – Megyek azt' azonmód e' mondom
Spence-nek – mondta. – Má'mint rögvest, mihelyst fe'hoztam
még néhány vödör vizet, miló'd.

Az ajtó becsapódott mögötte, és a torony csöndjében hallot-
ták, amint végigsiet a folyosón.

– Úgy tűnik, Fitch helyesli nászunkat – mondta Maxim, miköz-
ben magához vona feleségét, hogy lágy ajkait egy csókkal il-
lesse.

Elise beleveszett abba az imádatba, ami férje szeméből sugárzott rá. – Valószínűleg azért örül ennyire, mert többé nem fogunk hadakozni.

Még jó néhány vödörnyi víz került be, aztán ahogy Fitch elsietett az utolsókért, Maxim felállt és Elise után ment, aki épp hideg vizet öntött a meleghez, majd felkavarta, hogy a kettő jól összekeveredjen. Maxim ledobván magáról a szőrmetakarót, beült a gőzölgő fürdőbe, és épp kezdte volna elengedni magát, amikor Fitch berúgta az ajtót, és a dézsához sietett még két, csurig töltött vödörrel. Elise a hideget öntötte, Fitch pedig a forró, majd Elise egy kancsónyt kimerített, és végigöntötte férje izmos hátán.

Valaki jó hangosan a torkát köszörülte, mire Elise az ajtó felé fordult, ahol egy tálca étellel a kezében a házvezetőnő várakozott. Frau Hanz alig tudta magába fojtani a megvető gúnyt, midőn Elise a kandallóhoz irányította.

– Csak hagyja az ételt a tűz mellett, ahol meleg marad. Majd ha őlordsága végzett a fürdőjével, akkor eszünk.

– Úgy tűnik, félreértettem, nem tudtam, hogy ön is őlordságával óhajt étkezni, Fräulein. – Az asszony úgy állt az ajtóban, mintha gyökeret vert volna, meg se mozdult, hogy belépjen a szobába. Rendkívül visszataszítónak találta azt, hogy egy nő mások jelenlétében ily nyíltan, ennyire gátlátalanul segédkezék szeretője fürdőjénél. Pillanatnyilag kellő örömet szerzett neki az, hogy finoman utalt rá, egy közönséges nőnek semmi keresnivalója annál az asztalnál, hol a fölötte állók étkeznek. – Én azt hittem, hogy ön odalenn, a konyhápan akarja étkét elfogyasztani.

– Tévedett, Frau Hanz – jelentette ki Elise élesen. Az asszony fennhéjázó pimaszsága alaposan felbosszantotta.

– Akkor azt óhajtja, Fräulein, hogy hozzak fel még egy tálcával?

– Természetesen! – vágta oda Elise egyre dühösebben. – És ha lehet, szedje a lábát. Ja, és mondja meg Herr Dietrichnek, melegítsen még vizet. Vacsora után én is szeretnék megfürdeni.

Maxim nem látta okát ennek a felesleges pluszmunkának, ezért vigyorogva felajánlotta: – Minek várnál, szerelmem. Elég lesz ez kettőnknek is.

Frau Hanz lecsapta a tálcát a legközelebbi asztalra, azzal felháborodottan megpördült, mivel mélységesen sértette őt az az erkölcsi fertő, aminek itt tanúja volt. Magában motyogva, gonosz gyűlölködéssel vonult végig a folyosón. Bármily erős is volt a padló, meg a vár falai, mégis mintha döngő lépteibe belere-megtek volna.

Fitch igyekezett uralkodni magán, midőn az úrnő egy megszégyenítő pillantással dorgálta meg őlordságát, de a nevetés csaknem kibuggyant belőle.

– Megbotránkoztattad ezt a szegény nőt, Maxim – pirongatta Elise.

– Akkó' én most megyek – jelentette ki hirtelen Fitch, midőn észrevette, hogy őlordsága egy határozottan éles pillantást vet rá. Az őrgrof időnként képes volt úgy rámeredni valakire, hogy az nyomban, sietve a tettek mezejére lépett. Kifelé menet gondosan becsukta maga mögött az ajtót.

– Nos, my lady... – Maxim karját a dézsá peremére támasztotta és hátradőlt, miközben kitartoan nézte felesége bájos alakját. – Tengernyi időnk van, és nem kell tartanunk az előttünk álló hosszú, hideg éjszakától. Jer hát, s tégy kedvére férjednek azzal, hogy jelenléteddel tiszteled meg fürdőjét. A vérem egyre tűzesebb.

Elise egy csábos mosollyal felemelte a karját, és ismét feltűzte a haját. Egy pillanatra otthagya Maximet, hogy bereteszelve az ajtót, és a tálcát a tűz elé rakja, miközben magában megállapította, hogy kettőjüknek is bőven elég, ami rajta van. Leült az ágy szélére, kibújt nyersbőr cipőjéből, majd felhúzta szoknyáit, s férje így hosszasan nézhette karcsú combját, vádliját, míg harisnyáját lehúzta. Ahogy egymás után kerültek le róla a ruhadarabok, Maximben mindig testének egy újabb részlete keltett gyönyörködtető izgalmat, mígnem Elise végül belépett a dézsába. Férje perzselő tekintete simogatón siklott végig meztelen testén, majd ő is beült a vízbe, és boldogan bújt férje ölelő karjai közé. Élvezték, ahogy testük nedvesen, síkosan feszül egymásnak.

Egy újabb kopogtatás zavarta meg őket, és Maxim türelmetlenül emelte fel a fejét. – Ki dörömböl itt az ajtómon?

– *Mein Herr*, meghoztam a másik tálcányi étket – hallatszott Frau Hanz hangja a vastag ajtó túloldaláról. – Óhajtja Fräulein Radborne, hogy most figyem pe?

– Távozzon – utasította Maxim. – Most nem érünk rá.
– De Fräulein Radborne azt mondta...
– A neve immáron Frau Seymour – javította ki élesen Maxim.

Az ajtó túloldalán Frau Hanz a döbbenettől a torkához kapott kövér kezével. Őlordságának biztonnal több esze volt annál, mintsem hogy feleségül vegyen egy ilyen alantas származású, olcsó kis némbert! Hogy bizonytságot nyerjen, ismételten próbára tette urának türelmét. – *Mein Herr*, ezt úgy érti, hogy Radborne kisasszony... mostantól... Frau Seymour...?

– Hát magának még ennél is világosabban kell fogalmazni? – mennydörögte Maxim. – Ő immáron Lady Seymour! Most pedig menjen el és hagyjon békén minket! Hordja már el magát!

– Ahogy óhajtja, *mein Herr* – felelte Frau Hanz alázatosan, és a hangja kissé remegett. Valóban szomorú nap az, midőn egy ily előkelő születésű nemes olyannyira lealacsonyítja magát, hogy nevét adja egy ilyen közönséges, pimasz kis szajhának.

– Lady Seymour – ismételte meg ábrándos sóhajjal Elise. Karját férje nyaka köré fonta, és ujjá világosbarna hajával játszott. – Jól hangzik.

– Igen, my lady – suttogta Maxim, miközben nyitott szája Elise halovány nyakát cirógatta. – Nincs nő, kihez e név jobban illelnek.

Kék szeme kíváncsian fürkészte férje szemét. – És Arabella?

– Én téged szeretlek, Elise, és nem mást – jelentette ki Maxim, s jutalma az a ragyogás volt, mi felesége arcát öntötte el.

Szűnni nem akaró fehér köd homályosította el a hajnalt, miközben tombolt a vihar. Odabenn meleg volt és biztonság, s az ifjú házaspár nemigen törődtek a bömbölő viharral. Feküdtek az ágyban, és élvezték a reggel csöndes nyugalomát. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta, hogy utoljára élvezhették egymás közelségét, és meghitt nyugalommal kerülhettek közelebb egymás legbensőbb, legrejtettebb gondolataihoz. Fejük egyazon párnán pihent, miközben halk, fojtott hangon ezernyi dologról beszélgettek: reményeikről, álmaikról, vágyaikról, múltjukról, jelenükről és jövőjükéről. A meleg takarók alatt Maxim egyik karját a feje alá téve, az oldalán feküdt, míg Elise a hátán, és lábát kényelmesen feltette férje kemény, férfias combjára, mely oly közel

volt az övéhez. Kezük összefonódott, és ahogy Maxim harapdálta, cirógatta és csókolgatta karcsú ujjait, ő szerelemtől csillogó szemmel nézett rá. Ez egy házasság kezdete volt, egy szilárd építmény alapjainak lerakása, melyet lehet tovább építeni s erősíteni az élet örömeivel, hogy keményen ellenállhassanak azoknak a sodró viharoknak és megpróbáltatásoknak, melyek őket sem kerülhették el.

Már dél felé járt az idő, amikor Maxim végre lekísérte feleségét a csarnokba, s odalenn, Frau Hanz sötét pillantásától kísérvé, áthaladtak a termen, hogy csatlakozzanak vendégeikhez.

– Isten hozott mindenkit szerény otthonomban – mondta Maxim szívélyesen. Szavait nevetés fogadta.

– Hitemre! Állítom, hogy e hely pompája vetekszik Anglia királynőjének bármely palotájáéval – mondta Sir Kenneth.

Elise a kecskelábú asztalhoz lépett, ahol már várt rájuk az ínycsiklandó lakoma. Hogy magára vonja a férfiak figyelmét, egy késsel megkocogtatta az egyik ónkupát, és vidáman odakiáltott nekik. – Hallgassatok meg, jó urak. Legyetek elnézően kegyesek ehhez az öreg várhoz. Egy szép napon ti is arra ébredhettek, hogy jócskán benne jártok már a korban, s tán még gúnyolni is fogják reszketégségtek. Ne gondolatok e helynek omladozó romjaira. Eszetekbe se jussanak a zörgő fatáblák, a csikorgó zsanérok vagy e toronynak pusztuló homlokzata, inkább jertek, csillapítsátok éhetek, és élvezzétek az ínycsiklandó falatokat. Örvendjünk ezen a reggelen, merthogy nem csupán megpörköltük szakállát egy bizonyos Karr Hilliardnak...

Elise döbhentén elhallgatott, mert hangos csörömpölés zavarta meg a csarnoknak nyugalmát, és némiképp meglepetten nézett Frau Hanzra, aki riadt izgalommal meredt a vaskondér-ra, melyet leejtett. A házvezetőnő magához tért dermedt révületéből, és lehajolt, hogy megragadja az edény fülét.

Elise egy kis biccentéssel nyugtázta az ügyetlenséget, majd ujját a halántékához nyomta. – Hol is tartottam? Á, persze! Karr Hilliard! Valóban odapörköltünk egy kicsit Karr Hilliardnak, de most ez a vihar annyi hóval ajándékozott meg minket, hogy egy darabig nem tud utánunk jönni. Örvendjünk hát, jó uraim! A tél hátralévő részében élvezhetjük egymás társaságát és azokat a finom ételeket, melyeket Herr Dietrich készít nekünk. – Kezsesen a férfi felé intett, akinek arcán széles mosoly ült, majd

így dicsérte tovább: – Szakácművészete láttán bizony még az angol királynő is irigyelne minket.

– Éljen, éljen! – Sir Kenneth nagyot kortyintott borából a szakács egészségére, majd megtörölte sűrű bajszát, és arra készült, hogy maga is köszöntőt mondjon. – Csaknem a mennyeknek kapujáig lépdeltünk, hogy lássuk a leggyönyörűbb angyalt, kire szemeimet valaha is vethettem. – Ónkupáját Elise-re emelte. – A szépséges Lady Seymourra, aki bár maga törékeny ifjú hölgy, mégis volt mersze megfricskázni a Hanza-mesterek orrát.

A férfiak ittak a köszöntőre, majd Elise még hozzátette a magáét. – Ezt pedig azokra a férfiakra, kik megmentették. Kívánok mindnyájuknak hosszú életet... és sok-sok erőt, hogy még vagy egy tucatnyi gonosz sárkánnyal is elbánjanak.

Frau Hanz megvetően tekintett a vidám társaságra, de bölcsebbnek vélte, ha inkább tartja a száját. Eljön majd az idő, midőn gondoskodik róla, hogy e hitvány angol népséget bizton elérje Karr Hilliard bosszúja.

24. fejezet

A vihar egy teljes hétig tombolt. És midőn kiderült, kegyetlenül hidegre vált az idő. Sok mérfölddel északabbra, Lübeck szabad városában néhány napig nagy volt a felfordulás. Az emberek mindent átkutattak, hogy megtalálják azokat az aljas bűnösöket, kik gyilkosságot és súlyos testi sértést követtek el a város falai között. Midőn Hilliard hírért vette, hogy hajója a téli dokkban lángokban áll, nyomban a kikötőbe sietett, és dühödten felüvöltött. Halálos szándéknak sötét tüze lobbant szemében, ahogy nézte hajóját, mely lassan a folyóba süllyedt. Csupán árbocának füstölgő csonkja emelkedett ki szánalmasan a víz színén lebegő fekete mocsokból, mintegy gyászos emlékeztetőül. Egyre növekvő dühvel esküdött meg, gondoskodik róla, hogy azokat, kik ezt tették, üldözőbe vegyék és végezzenek velük.

Sötét köd lebegett a város felett még jóval azután is, hogy a gomolygó, fekete felhők szétoszlottak, ám a második szombat elmúltával a város már szinte teljesen megfeledkezett a betolakodókról, és az élet visszatért a rendes kerékvágásba. Nem így a Hanza *kontorjaiban*. A termék egy bizonyos Karr Hilliard dühödt üvöltésétől visszhangoztak, aki dühöngött a sorsra, átkozta az éghajlatot, szidta a havat, amiért hó, a jeget, hogy jég, a szelet, hogy szél, és válogatás nélkül töltötte ki mérgét mindenkin, ki hallótávolságon belül volt. Mesterek és kereskedők, kiknek valamilyen oknál fogva fel kellett keresniük hivatalát, csak beóvakodtak s nyomban ki is siettek. Oly iszonyú hangulatban volt, hogy nyelvével vagy épp kemény öklével vágott oda bárkinek, aki elébe került.

A szövetség tagjai számára a tél ólomlábakon járt. Minden óra úgy telt, hogy gondterhelt tekintetek számolták és figyelték a kínos lassúsággal pergő homokszemeket.

Ám a behavazott Faulder-várban a napok fűgén, vidáman

repültek. Úgy tűnt, lakóinak kényelme és elégedettsége határtalan. Herr Dietrich főztjének ínycsiklandó illata járta át a vártornyot, és a munka zaja, a sok-sok hang dűnnyögése, nevetése és fecsegése töltötte meg melegséggel és élettel. Egyvalakit kivéve mindnyájukban ott volt a bajtársiasság tudata, mely segített, hogy az idő homokszemei itt gyorsabban peregjenek, és bár mindnyájan tisztában voltak az eljövendő összecsapás elkerülhetetlenségével, ezt az időszakot örömteli vidámság és egyetértés jellemezte.

Mindannyian tudták, hogy Hilliard jönni fog. Az az ember nem hagy sértést megtorlatlanul, és nyilván kegyetlen bosszúra készül. Ők is készültek arra a napra, megvitatták a védelem taktikai kérdéseit, kipróbálták az íjpuskákat, beolajozták és élesre fenték a kardokat, töröket, sőt új fegyverek készítésére is születtek javaslatok. Míg az idő ily barátságtalanul rideg volt, a férfiak egymás ellen tették próbára harci ügyességüket, és a csarnok csak úgy zengett az acél pengésétől meg hangos kiáltozásaiktól.

Elise gondosan ügyelt rá, hogy biztonságos távolságban legyen tőlük, lelkesen figyelte játékukat, és kacagásával tette még vidámbbá lármás csatározásaikat. Úgy tűnt, az a tény, hogy szemtanúja volt küzdelmeiknek, csak buzdította őket, különösen a fiatalabbak követtek el mindent, hogy elnyerjék vidám dicséretét. Maxim cseppet sem nyugtalanzkodott, midőn Justin és Sherbourne vakmerő és elegáns rohamokkal igyekeztek elnyerni Elise tetszését, mivel biztosan tudta, hogy felesége csakis az övé. Justin gyakran volt céltáblája Kenneth tréfáinak összecsapásaik során, főként fiatalsága miatt, de ő jókedvűen fogadta ezen ugratásokat, s hasonlókkal válaszolt.

A férfiak általában az este csöndjét használták fel arra, hogy visszavonulván a csarnok egyik rejtettebb sarkába, kellően távol a fülét hegyező Frau Hanztól, megtervezzék a védelmet és stratégiájukat. Elise ilyenkor hálósobájába ment, hogy ott várja be férjét, és miközben hímzett vagy szükség esetén a férfiak ruháit javítgatta, időnként dalra fakadt. Lágy hangja betöltötte az öreg vártornyot. Az édes dallamok megnyugtatták a férfiakat, akik halk, duruzsoló hangon válaszolgattak egymásnak, hisz nemigen akaródzott vitázniuk, midőn ily kellemes érzések vették körül őket. Maxim nem figyelt fel rá és különösebben nem is érdekelte, hogy ugyanaz az édes, dallamos hang, mely őt úgy

megnyugtatta, durva recsegésnek tűnik egy bizonyos Frau Hanz fülének. A házvezetőnő homlokán gyakran jelentek meg az összpontosítás komor ráncai, amint igyekezett az épp soron következő feladatra figyelni, miközben ajkai néma bosszúsággal mozogtak, mintha szörnyű fogadalmat tenne önmagának vagy valamelly ismeretlen, bosszúálló istennek.

Ezzel szemben Herr Dietrich nekividult, és halkan kísérté Elise énekét. Ha a dallam könnyed volt, eleven, akkor egy fedőn ütötte a ritmust egy kanállal, vagy épp a lába csoszant tánc-lépésre. Időnként elkapta Maxim derűsen merengő tekintetét, elvigyorodott, és fejét vidáman mozgatva dicsérte a hang szépségét.

Amikor a viharos szél és a hóförgeteg végül kitombolta magát, a férfiak utat lapátoltak a tornyosuló hóban, hogy könnyebben elérjék a falakat, az istállót meg a gazdasági és raktárépületek omladozó romjait. A deszkákat szétszedték és felrakták egy védett helyen, hogy kiszáradjanak. Hordókba apró vasdarabokat dobáltak, majd ezeket a fekete porral teli, kisebb hordók közelében tárolták. Mértékletes konfiskálásuk nyomán, a melléképületekből csupán az erős gerendák és a puszta kövek maradtak, mivel egyetlen zugot sem hagytak érintetlenül.

A raktár pincéjében, lezárt köcsögökben, disznózsírt találtak, melyet nagy vastartályokba ürítettek az udvar közepén. Ezután az edényeket olyan fémkeretekre akasztották, melyeket Spence készített, majd hatalmas tüzet gyújtottak alattuk, míg tartalmuk el nem olvadt. Amikor az üstök lehűltek, nehéz fedőket tettek rájuk, hogy ne érje nedvesség őket. Aztán ezt az egészet ott hagyták, majd még egy napig hevítették.

Spence révén, ki az istállóban a kovács feladatát látta el, lándzsafejek, nyílhegyek és íjpuskába való nehéz, négyszögletes fejű nyílvevesszők készültek. Az állatokkal való együttérzés és az északi klíma baljós előjelei készítették arra Spence-t, hogy míg ura Lübeckben járt, többször is bemenjen Hamburgba takarmányért meg szénáért. Imigyen, míg tombolt a vihar, az állatok mind jóllakottan s melegben voltak az istállóban. Most esténként a vas pengése és a kemence bömbölő tüze nyomta el elégedett csámcsogásuk hangját.

Elise-nek sosem jutott volna eszébe, hogy egy kopár szikla tetején épült vár, melyet fagyos, kemény tél zár el a külvilágtól,

ilyen tökéletes, fenséges mennyország lehet. Sok estén bújt Maxim karjai közé, midőn férje a kandallóban lobogó tűz előtt ült. Vastag szőrmékbe bugyolálva, halkan, hosszas szüneteket tartva váltották meg a világot. Midőn a tűz hamvadni kezdett és a hideg az ágyba űzte őket, mélyen bebújtak jó melegébe, és csodálatos éjszakákat töltöttek el...

Múltak a napok, a hetek, és Elise rádöbbsent: szívének legnagyobb bánata, hogy az idő nem áll meg, nem tud nyugton maradni. Életében először fordult elő, hogy rettegett a tavasz beköszöntétől.

A vár még mindig a biztonságot jelentette, hisz kívülről senki sem hatolhatott a közelébe. A kapukon túli, jéggé fagyott fehér világ csöndje oly fojtott volt, mintha e távoli vidék minden lakója visszafojtott lélegzettel várná az eljövendő örület iszonyát. Időnként egy-egy fuvallat rázta meg a fákat, és a lehulló finom hó vakítóan ragyogott a kopár ágak közt átszűrődő nap sugaraiban. A fák csúcsai közt azonban már apró madarak röpködtek, magokat keresgéltek meg fagyos bogyókat. Láttak egy verebet az egyik fa ágának hajlatában, míg alatta egy magányos szarvas közeledett óvatosan ahhoz a lassú, sötéten csörgedező vízhez, mely azt mutatta, hogy a folyó lassan olvad.

Az idő fokozatosan melegedett, a nap egyre magasabbra hágott az égen; a tél keménysége immáron enyhült. Végigfutott a hideg Elise hátán, ahogy az ablak vastag üvegén át besütő nap vakító sugaraiban táncoló porpihéket nézte, hisz a függönyöket már elhúzták és a fatáblákat szélesre tárták. Maxim jól megrakta a tüzet a kandallóban, mielőtt felhozták a forró vizet a fürdőhöz, majd a közös házastársi fürdőzés után magára hagyta Elise-t, megtörülközött és felöltözött. Aztán egy hosszú csók következett s még egy imádó cirógatás, melynek során keze végigsiklott felesége szappanos, nedves bőrén, s Maxim távozott a szobából azzal, hogy meg kell járátnia Eddy-t. Bár a borzongásnak külső oka nem volt, Elise mégis megremegett, ahogy a félelem görcsbe rántotta a gyomrát. Nagyon is jól tudta, hogy most már megkezdődnek az alapos őrrjáratok a környéken.

Egy hosszú, tűnődő sóhaj szakadt fel belőle, ahogy lejjebb csúszott a vízben, és szeme szomorúan siklott végig a szobán. Mióta elhagyta Angliát, szinte minden tekintetben nővé érett. Élvezettel merült el abban a hatalmas szerelemben, mellyel csor-

dultig tele volt a szíve. Maxim minden ízében megfelelt annak a szerető, figyelmes és gyöngéd férjnek, amilyenre vágyott, de volt benne érzéki szenvedély is, mely lángra lobbantotta Elise véréét.

Maxim egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy pulzusa szaporábban verjen, de még egy ilyen sokatmondó pillantásra se volt igazán szükség. Elég volt, ha vágytól forró tekintete megpihenhetett férje hátán, és gyönyörködhetett férfias alakjában, különösen akkor, ha ruha nem takarta.

Elise szája sarka mosolyra húzódott, ahogy fejét a dézsa peremére hajtotta. Maga elé idézte azt a széles vállat, izmos törzset, keskeny csípőt és a hosszú lábakat. Ha egy férfi teste ily tökéletesen arányos, akkor bizony nehéz őt nem csodálni. Maxim mindig elmosolyodott, ha észrevette Elise tekintetében a sóvárgó kíváncsiságot, és nyomban vágytól csillogó szemmel indult meg felesége felé, melynek következtében jó néhány öltözködés félbeszakadt. Gyöngéd irányítása és tanító szavai nyomán Elise-t izgató élmények érték: megismerte saját testét.

Elise szeme hirtelen tágra meredt, és döbbenet felült. Fejét félrehajtva felemelte a kezét, és lassan számolni kezdett az ujjain. Lehetséges lenne? Újból számolni kezdett, ezúttal még figyelmesebben. Hát valóban igaz lenne?

Ostoba halandó, hát hogy is kételkedhetett benne! Óvakodj az ágytól és a férfiak kéjes vágjától! Valahogy imigyen szokták figyelmeztetni az idősebb hölgyek szűz leányaikat. De ott, hol ily túláradó a szerelem, mindenből örömteli élvezet születik... és a nyomán egy aprócska új élet...

Titokzatos mosoly jelent meg Elise arcán, ahogy felidézte magában azt a számtalan esetet, midőn szerelmük létrehozhatta ezt az apró csodát. A pillanatot pontosan nem lehetett meghatározni, de erre nem is volt szükség. Mindegyik emlék érdemes volt rá, hogy megőrizték.

Eltelt egy újabb idilli hét, és a napok egyre hosszabbak lettek, a férfiak pedig egyre többször merészkedtek ki. Kilovagoltak a kapun túlra, hogy ellenőrizték a környéket, és időnként még vadásztak is. Gondos éberségük immáron őrt is állított a kapu mellé, és Spence meg Fitch felváltva vigyázták a vár biztonságát.

Egyik nap kora reggel Elise arra ment le a konyhába, hogy a

férfiak már megreggeliztek, és mind az udvarra vonultak. Épp a konyha tűzhelye előtt kortyolgatta teáját, amikor kivágódott a bejárati ajtó, és rohanó lábak zaja vont a magára figyelmét. Nyugtalan, kérdő pillantása megtorpantotta Sir Kennetht.

– Bocsásson meg, my lady, én... öö... – dadogta a férfi zavartan, miközben igyekezett megfelelő mentséget találni sietségére, majd végül sikerült összeszednie magát. – Nem akartam megzavarni önt, my lady. Csak a pajzsomért meg a kardomért megyek.

Elise gondolatait a nyugtalanság sötét felhői fonták körül, ahogy felrémlt benne az a szörnyeteg Hilliard. – Valami baj van? Netán... – Nyelve megdermedt, azt a gyűlölt nevet képtelen volt kimondani. – Valaki jön?

– Ne aggódjon, my lady – próbálta Sir Kenneth megnyugtani őt. – Lényegtelen dolog. Az egyik kis hátas hiányzik, és Frau Hanz nincs sehol. Olybá tűnik, hogy elmenekült innen. Őlordsága nyergeli lovainkat. Csak követjük egy darabig a nyomokat, hogy lássuk... nos, hogy lássuk, milyen állapotban van az út.

Elise többet hallott ki abból a szünetből, mint amennyit a lovag tudatni akart vele. – Arra számítanak, hogy Frau Hanz távozását követően bajba kerülhetünk?

Sir Kenneth megköszörülte a torkát, és kérdésére egy semmitmondó választ adott. – Mindenesetre jobb, ha az ember óvatos, my lady.

– Hát persze – helyeselt Elise. – És ami Frau Hanzot illeti, van is okunk az óvatosságra. Attól tartok, ő sosem tartozott köztünk.

– Őlordsága is pontosan ugyanígy vélekedik, my lady – ismerte el Kenneth.

Elise némán dolgozta fel ezt az információt, és tisztában volt vele, hogy férje figyelmét nemigen kerüli el egyetlen részlet sem. Lübecki útjuk előtt teljesen közömbösen viseltetett az asszony iránt, de nem sokkal visszatértük után Maxim óvatossága nyilvánvalóvá vált. Valahányszor Frau Hanz elég közel húzódott ahhoz, hogy hallhassa, miről beszél a férfiakkal, Maxim témát váltott, vagy feltűnően elhallgatott, amíg az asszony el nem ment. Egy dologra Elise biztosan rájött az alatt a rövid idő alatt, amióta férjével együtt volt: Maximet nem lehetett könnyen venni. Gustave-val való összecsapása eleven bizonyítékát adta gyors, élénk eszének,

ám ami talán a legveszedelmesebbé tette ellenségei számára, az a bátorsága volt, mely magabiztos nyugalommal és fortélyossággal egészült ki. Elise némi büszkeséggel arra a következtetésre jutott, hogy talán inkább sajnálni kell azokat az ostoba bolondokat, akik mindenáron szembe akarnak szállni vele.

– Nem kell Hilliard miatt aggódnia, my lady – nyugtatta meg Sir Kenneth, megzavarván gondolatait. – Nálánál jobbak keltenek ahhoz, hogy túljárjanak a férje eszén. Ezt soha nem feledje, my lady.

A férfi szelíd vigasztalása a hála gyöngéd mosolyát csalta Elise ajkaira.

Sir Kenneth kettesével rohant fel a lépcsőn, majd egy pillant múlva már vissza is tért, és kisietett a vártoronyból. A lovak patáinak kopogása a hídon és a kapurostély csörgése adta hírül, hogy távoztak az udvarból.

A csarnok csendjében Elise hirtelen rádöbbsent, hogy enyhült feszültsége. Biztató dolog volt arra gondolni, hogy nem kell többé elviselnie Frau Hanz fenyegetően dühödtt pillantásait és savanyú képét. Ahogy telt a nap, a szabadság érzetével kedve is egyre magasabbra szárnyalt, és megújult lelkesedéssel kanyarított magára egy meleg köpenyt. Sherbourne vitázott vele egy kicsit a kapunál, de aztán az a kedvesen előadott fogadalmom, hogy a biztonságos távolságnál messzebbre nem megy, végül megadásra készítette a lovagot, aki megtekerte a kereket, és felemelte neki a nehéz vasrácsot.

A hídon túl Elise keletre fordult a fal mentén, ahol a visszaverődő napfény egy kis ösvényt olvasztott már a hóban. Enyhe déli szellő hozta a tavasz illatát, és Elise hátratolta köpenye csuklyáját, hadd cirógassa arcát ez a simogatóan gyöngéd melegség. Egy darabig ott állt és fürdött a nap éltető ragyogásában, majd épp tovább akart menni, amikor szeme megakadt a fal mellett egy színes folton. Apró zöld levelek hajtottak ki egy részből, védett helyen. És a zöld kellős közepén... Elise letérdelt, hogy jobban lássa. Igen! Egy fehér virág, oly aprócska, mintha így mentegetődzne pimasz jelenléteért. Elise lehúzta kesztyűjét, majd lenyúlt, és óvatosan letépte a virágot.

Egyszer, hosszú évekkel ezelőtt, vadvirágot gyűjtött, hogy sokszínű koszorút fonjon apja sötét hajába. Gondolatai visszarepültek az édes emlékek szárnyán, és egy másik hely, egy másik

idő töredékei, apró villanásai jelentek meg előtte. Keskeny tengerpartot látott, melyet barlangokkal teli, tornyosuló sziklák védenek. Hullámok csapkodják örökön örökre a partot, ő gyerekként mezítláb száguld a homokban, és nyomában apja szalad. Aztán egy fás foltokkal teli, ködös lápvidék képe jelent meg előtte, egy nagy házikó, romok, melyeken nyugodtan elüldögéltek, és nézték az égen száguldó felhőket. Apja nagyon szerette azt a helyet, sokszor biztatta őt, hogy menjen vissza és csak kóboroljon ott, fedezze fel a barlangokat, miként azt gyerekkorában tette, élvezze, amint a nedves szél a bőrét simogatja, és üljön le a kövekre. Különös volt, hogy úgy néhány hónappal az elrablása előtt valahogy gyakrabban és sokkal erőteljesebb unszolta őt, hogy menjen vissza abba a kis lakba, arra a helyre, hol édes álmok emléke él. Még azt is megígértette vele, hogy halála esetén visszamegy a házba, és magához veszi anyja képését.

Elise felemelte a fejét, mintha egy hangot hallott volna, mely a múltból szólt hozzá. Mintha ott visszhangzott volna a fejében. „Menj vissza!... Menj vissza!... Menj vissza!...”

Egy kiáltás hangzott a toronyból, mely magára vonta figyelmét, majd fejét arra fordította, ahonnan a távolból egy másik kiáltás válaszolt rá. Beárnyékolta a szemét a hóról visszaverődő fény ellen, és addig fürkészte az utat, míg meg nem látott két vágtaázó lovast az ösvényen. Szíve izgatottan megdobbant, amint felismerte Maxim magas, ismerős alakját a csődör hátán. Szoknyáját felemelve visszaroht a fal menti durva ösvényen. A lovak patáinak tompa dobogása már a híd felől hallatszott, ahogy áthaladtak rajta, és ez elnémította egy, a közelben trillázó madár énekét. Olyan volt, mintha ez a dobogás Elise izgalommal teli mellkasában visszhangzott volna. Meggyorsította lépteit, és ő is átviharzott az árok fölötti fahídon.

Maxim megfordította Eddy, amint meghallotta a könnyedén futó lábak zaját a háta mögött. Meglepte, hogy Elise kintről tart befelé a hídon. Először ösztönösen megróta volna a lovat, amiért az hagyta, hogy felesége egyedül kimerészkedjék, de ahogy Elise közeledett, Maxim szíve repesni kezdett kusza, rendetlen szépségének láttán. Az arca kipirult, lihegett, és vállára omló, tündöklő színű hajával felejthetetlen látvány volt, egyszerűen nem lehetett haragudni rá. Ilyen szépség láttán már nem is tudott éles hangon megszidni senkit.

Maxim lába földet ért, sisakját lesöpörte a fejről, majd hagyta lehullani, ahogy Elise a karjába repült. Magához szorította, majd addig forgatta körbe-körbe, míg Elise szédülő vidámsággal fel nem nevetett. Megtorpanván, felesége ajkát kereste, és mit sem törődve vele, ki látja, ki nem, a pár egy hosszú pillanattig némán, mámorosan tapadt egymáshoz, míg végül Elise lába ismét földet ért.

Sir Kenneth felemelte sisakrostélyát, és védőkesztyűs kezét végighúzta a száján, miközben ezt az emberpárt figyelte. Az irigység és a derű furcsa keverékét érezte, s akaratlanul is az jutott eszébe, hogy címe s birtokai elvesztése ellenére az őgróf a legszerencsésebb ember a világon.

Maxim elengedte feleségét, és Elise karja lassan lesiklott férje nyakáról. A férfi látta, hogy a zafírkék szempár szomorúsággal telik meg, ahogy összeszorított öklét felemeli, majd lassan szétnyitja, s egy apró, fehér virágot mutat neki. Ahogy tekintetük találkozott, a szomorúság mögött észrevette a félelem egy egészen aprócska jelét.

– Itt a tavasz – suttogta Elise kétségbeesetten. – Ugye, a szörnyeteg már nem lehet túl messze?

Maxim lehúzta bőrkesztyűjét, és kezfejjével végigsimított felesége arcán. – Lübeckben Hilliard területén voltunk, szerelmem, és mégis győztünk. Itt... – fejével a keskeny út felé biccentett – mi vagyunk előnyben.

25. fejezet

Délnyugati szelek söpörték el az északi hideget, és a tavasz ígérétét hozták el a Faulder-várba. Eltelt néhány nap, mely vihart, égiháborút hozott, és a lezúduló víztömeg lemosta a lejtőket. Ahogy az éjszaka ráborult a tájra, a távolban továbbra is dörgött, morajlott az ég. Időnként egy-egy villám fénye világította meg a kavargó felhőket és a környező vidéket. Fenyegesítően vad éjszaka volt, és Elise, aki épp a kandalló mellett kefélt a haját, hirtelen riadtan összerzezzent, amint egy vakítóan fényes, sistergő villám kísérteties fehérséggel árasztotta el a hálósobát. A következő pillanatban egy iszonyatos csattanás törte meg a csendet, mire Elise rémülten felpattant székéről. Izgatott volt, nyugtalanul járkálni kezdett. Azon töprengett, Fitchnek és Spence-nek sikerült-e elszállítani ládáikat és minden holmijukat Hamburgba, ahol Nicholas már indulásra készíti elő hajóját.

Megnyíltak az ég csatornái, és igazi özönvíz zúdult a földre. A vár lakói ismét az elemek fogságába kerültek, mivel az áradat azzal fenyegetett, hogy elmos bárkit, aki ostobán útnak indul ebben a mély, ugyancsak veszedelmes sárban. Csak azzal vigasztalódhattak, hogy az eső nemcsak őket nem engedi kijutni innen, de Hilliardot is megakadályozza a támadásban.

A várakozást nehezen viselték, idegeik pattanásig feszültek. Maxim nyugtalan volt, ahogy figyelte az egymást szakadó esővel és könyörtelen viharokkal követő napokat. Nehezen múlt az idő. Elise elszöktetésének reménye egyre távolodott.

Végre aztán a nap előtört a felhők mögül. Melege lázas munkára sarkallta a férfiakat. Elise azt hitte, arra várnak, hogy az út kiszáradjon, ám a férfiak most szinte rá se néztek az útra, midőn nekiálltak, hogy felkészítsék a várat s a falakat a várható támadásra. A száraz fát, amit korábban félretettek, most hosszan elnyúló halmokban, a külső fal tövében helyezték el. Az olvasztott zsír-

ral teli üstök alá friss aprófát tettek, az íjba meg íjpuskába való nyílvezzőket, szikladarabokat, ágyúgolyókat, a fekete porral teli kis hordókat meg az apró vastörmelékkal teli nagyobb hordókat mind a falra hordták. A nemrég megjavított külső kapukat becsukták, és keresztben egy nehéz vasrúddal zárták le, mielőtt leengedték volna a kapurostélyt.

Elise a hálósobában volt, amikor hirtelen hangos robbanás rázta meg az ablakokat. Szíve egyből a torkába ugrott, odarohant a fatáblákhoz, és kinyitotta. Félig-meddig arra számított, hogy Hilliard és lovas katonái rohamoznak az úton, ám ehelyett azt látta, hogy egy kis sár- és törmelékgejzír ülepszik le épp a gerinc tetején. Tekintete Maximet kereste, és meg is találta a falon, amint egy kis ágyú fölé hajol. A cső mentén célozva irányította Justint és a két lovagot. Az ágyút ismét megtöltötték, és a kanócot meggyújtották. A fegyver ismét eldőrdült, és egy újabb mocsokfelhő emelkedett a magasba, ezúttal a keskeny út közepén.

A férfiak diadalmasan felkiáltottak, majd vidáman nekiláttak, hogy újratöltsenek. Maxim ismét lehajolt, hogy becélozza, majd ezt az új lőállást is kipróbálták. Így ment ez, mígnem az út, szinte a hídig, úgy húszlépésenként tele volt a lövések széles, sáros nyomaival. Amikor már meggyőződtek róla, hogy az ágyút sikerült jól elhelyezni, átmentek a kapu túloldalán lévő másik falra, és ugyanezt végigcsinálták a másik ágyúval is.

Elise rádöbrent, hogy a férfiak sokkal buzgóbban dolgoztak a vár megerősítésén és védelmén, mint távozásuk előkészítésén. Úgy tűnt, a menekülés gondolatával már nemigen foglalkoztak.

Aznap este, ahogy Maximre várt hálószobájukban, a nyugtalan türelmetlenség mély sóhaja szakadt föl belőle. Bár Hilliardot csupán egyszer, ott a gyűlésteremben látta, mégis épp eleget hallott róla Maximtől meg a többiektől ahhoz, hogy tudja, az ágens addig nem nyugszik, míg el nem kapta és le nem mészárolta mindnyájukat. Még ha ehhez a Faulder-várat az utolsó köig le is kell rombolnia. Ahogy most elképzelte, hogy aprócska csapatuk szembeszáll a banditával, mellkasában a szíve remegni kezdett.

Hogy nyugtalanságát levezesse, kecses léptekkel táncolni kezdett, szoknyái magasra repültek a levegőbe, ahogy pörögve-forgva végigsiklott a szobán. Kicsit lihegve abbahagyta a táncot,

tekintete mosolygó férjére esett. Maxim az ajtónak támaszkodva élvezte már néhány perce a halovány, karcsú combok csodás látványát.

Miután bereteszelte az ajtót, nagy léptekkel átment a szobán, és karjaiba zárta feleségét. Szétnyíló ajka egy hosszú csókkal forrt Elise ajkára. Aztán megfogta a kezét, és hátrább lépett. Belenézett Elise fürkésző, kérdő tekintetébe, mintha emlékezetébe akarná vésni e csodás szempár minden kis részletét. Végül egy nehéz sóhajjal elengedte őt. Egész viselkedéséből valami különös szomorúság áradt.

– Van itt egy rendkívül fontos dolog, amiről beszélni szeretnék veled, szerelmem. – A hangja furcsán fojtott volt, mely arra utalt, hogy bánja valami.

Elise ijedten nézett rá, férje viselkedése megdöbbenetete, de érezte, hogy valóban komoly dologról lehet szó. – Kérlek, beszélj, Maxim. Mi aggaszt ennyire?

A férfit bosszantotta, hogy képtelen egyenesen közölni feleségével szorult helyzetük tényét, mely egyben meg is fosztja őket a menekülés minden reményétől, ezért elfordította tekintetét, és kezével az állát dörgölte. Nem tudta, hogy vágjon bele, mivel kezdje el. Óvatosan próbálta megközelíteni a témát. – Szerelmem, higgy nekem, midőn azt mondom, feltett szándékom volt téged eljuttatni Nicholas hajójára, hogy biztonságban Angliába érhj...

– Engem eljuttatni? – kapaszkodott bele szavaiba Elise, és érzelmektől elfúló hangon beszélni kezdett. – Rossz volt a terved, ha úgy gondoltad, hogy elküldesz engem magadtól, uram. – Hangjából hallatszott, hogy nyomban összeomlik. – Hogy hagyhatnálak itt, amikor te vagy egyedüli oka annak, hogy szívem dobog?

Maxim látta, hogy szeméből kicsordulnak a könnyek. – Majd megszakad a szívem könnyeid láttán, szerelmem. Így még jobban fáj elmondanom neked, hogy a menekülésre már nem maradt idő. Ha most megyünk, Hilliard a nyílt úton csap le ránk és ott nincs védelmünk. Ide kell jönnie hozzánk, hogy mi szabhasuk meg a harc feltételeit.

– Ó, Maxim, túl kevesen vagyunk! Nicholas megüzente nekünk, hogy Hilliard több mint nyolcvan zsoldossal indult el Lübeckből. Mihez kezdünk ekkora túlerővel?

– Igaz, nem sok esélyünk lenne a győzelemre, ha ennyi emberrel az udvaron kéne megküzdenünk, de Hilliard erejének java odavész, mire eléri a falat. Bár én úgy terveztem, hogy mostanra te már Nicholas hajóján vagy, de ez nem megy. Túl nagy a veszélye annak, hogy Hilliard esetleg elfoghat téged. Így hát itt kell maradnod velünk ezek mögött a falak mögött, és ezért, kérlek, bocsáss meg nekem.

Elise döbbenten nézett rá, kezdte végre megérteni, hogy férje őt féltette, és furcsamód szégyellte magát, amiért az események úgy alakultak, hogy ő nem távozhatott. – Hát ez bánt, hogy itt maradok?

– Azt hittem, jól elterveztem mindent ahhoz, hogy te mostanra már messze jársz innen, szerelmem – vallotta be fojtottan sutogva Maxim. – Rettenően fáj, hogy kudarcot vallottam s cserbenhagytalak.

– *Kudarcot vallottál? Cserbenhagytál?* És mi van az esővel? A viharokkal? Netán Isten vagy, hogy megállíthatod, visszafoghatod őket? Vedd figyelembe, és nézz szembe az igazsággal. Egyszerűen nem volt mit tenned. – Karjával átölelte férjét, fejét mellkasára hajtotta, s imígyen érezte szívének lassú, megnyugtató dobogását. – Hát nem tudod, hogy mennyire szeretlek, Maxim? Bár a halál veszélye fenyegetően közel van, én mégsem akarnálak soha elhagyni téged.

Maxim megfogta Elise állát, és arcát felemelte, miközben ő maga lehajolt hozzá. – Én nem ismertem a szerelmet, míg te be nem léptél az életembe – sutogta Elise ajkai fölött. – Most pedig teljes lényemet átjárja a szerelem öröme, és lenyűgöz, áhítattal tölt el az, amit te tettél velem. Te jelented nekem az életet, kedvesem.

Gyöngéd szeretettel csókolta meg, de ahogy a csók egyre hosszabbra nyúlt, érzései is más irányt vettek. Testük s lelkük lassanként átmelegedett, s midőn a bársonyruha a padlóra hullt, Hilliardról mindketten megfeledkeztek.

A hajnali napsugár beragyogta a vidéket, s lassan a reggeli köd utolsó maradványait is elűzte. A toronyból felhangzó riadó e nyugalmat millió darabra zúzta, és az öreg vár lakói egyből talpra ugrottak.

– *Hilliard megérkezett!*

Elise elnyomott egy sikolyt, ahogy Maxim felpattant a konyhaasztaltól, és kirohant. Gyorsan felszaladt lakrészébe, és kinyitotta az ablakot, hogy onnan nézze, mi történik. Hilliard hatalmas, testes lovon közeledett a vár felé. Mellette zsoldosai mindkét oldalon kettős sorokba fejlődve készültek fel a támadásra.

Fitch és Spence sietve tüzet gyújtottak a zsírral teli üstök alatt. Maxim hatalmas léptekkel átsietett az udvaron, és felmászott a falra, oda, ahol az egyik ágyú várta. A másik ágyú mellett Sir Kenneth volt, és mivel neki Sherbourne segített, Justin Maximhez rohant, hogy a segítségére legyen.

Hilliard egy fehér zászlót emelt a magasba, és két lovas kíséretében, csataménjén addig jött előre, míg hallótávolságba nem került.

– *Lord Seymour!* – bödült el. – Adja meg magát! Túlerőpen fagyunk, reménye sincs rá, hogy ennyi emberrel szemben tarthatja ezt az erődöt! Hatvan fegyveres fan mögöttem! És önnek hány empere fan? Tán egy maroknyi a leánnyal együtt? Adja föl magát, s a többieket szapadon táfozhatnak.

– Naná! – mondta gúnyosan Justin. – Amint a kapuk kinyílnak, ez az elvetemült gazember mindnyájunkat az utolsó szálig lemészárolna.

– *Lübeckben legyőztük!* – csúfolódott Maxim. – *Hányan voltak ott ön mellett akkor? Azt hiszem, embereinek létszáma most is kevésnek bizonyul!*

Hilliard hájas képe a dühtől vérvörössé vált, és magában csöndesen ismét megfogadta, hogy Maxim Seymour képét a csizmája sarkával tiporja szét. Lovát megfordította, és visszavágtatott seregéhez. Elfoglalta helyét a sor közepén, és karját egy üvöltve kiadott parancsszóval a magasba lendítette, ezzel rohamra küldte embereit. Saját lova táncolt türelmetlenségében, de az ágens keményen tartotta, miközben figyelte, ahogy a két sor megindul előre a Faulder-erőd felé.

Sir Kenneth várt, míg a közeledő sor csaknem elérte a belőtt jelet, majd az égő kanócot a gyújtólyukba helyezte. A szikra belobbant, és az ágyú hatalmas dörrenéssel elsült. Nyomában apró vasdarabok özöne lövellt ki nagy erővel a levegőbe. Ahol célba ért, ott föld, sár és kapálódzó testek repültek szerteszét, a lovag pedig diadalmasan rázta öklét, ahogy négy vagy tán öt embert is számolt, akik harcképtelenné váltak. Azok közül, kik elestek,

csupán egy állt fel, s bicegve elindult vissza a hegygerinc felé. Sherbourne sietve segített Kennethnek újratölteni, miközben Maxim dugta az égő kanócot a gyújtólyukba. Félrelépett épp abban a pillanatban, amikor az ágyú eldördült és visszarúgott. Egyszemélyes legénysége előreugrott, hogy a csövet kitisztítsa és újratöltsse, még mielőtt a füst eloszlik, majd ahogy a becsapódás nehéz felhője felemelkedett, Maxim felmérte az okozott veszteséget. Mintha egy hatalmas kéz kiszakított volna egy darabot a sorból. Az egyik ember rángott még egy kicsit a sáros gödörben, majd elcsendesült. Hilliard harcosai döbbenetben álltak. Nyilakra s lándzsákra voltak felkészülve. Most a másik ágyú sült el megint, s ezúttal egy ólomgolyó ért földet, melynek nyomán sár, szikladarabok és élettelen emberi testek repültek a levegőbe. Ezt nyomban egy újabb dördülés követte, és vaslövedékek szaggatták szét az előrenyomuló katonák sorának egy másik részét. Rémült kiáltások hallatszottak. A sor megingott, majd szétszakadt. Az emberek sarkon fordultak, és félelmükben kiáltozva, sikoltozva száguldottak visszafelé.

Hilliard közéjük csörtetett, és ostorával ösztönözte mindazokat, akiket csak elért. Sir Kenneth viszont legalább ily elszántan igyekezett még gyorsabb távozásra bírni őket. Meggyújtotta a következő töltetet, s az ágyú megugrott, midőn egy golyót repített feléjük. Egyenesen soraik kellős közepébe zuhant a golyó, mire újabb rémült kiáltozás hallatszott, ahogy szétfröccsent a sár és a vér.

Egy visszapattanó vasszilánk megpördült, és Hilliard lovának lapockájába csapódott. Az ágyú fűlsiketítő zajától már amúgy is rémült csataló a fájdalmas ütésre felágaskodott, és igyekezett megszabadulni terhétől. Forgott és hátrarúgott, majd merev lábakkal ért földet, és Hilliard lerepült róla, majd egyenesen egy sáros pocsolya közepébe zuhant. Folyékony sár lövellt szét körülötte, s e látvány a falon lévőket vidám nevetésre fakasztotta. Hilliard alkatánál fogva meglehetősen nehézkesen tápáskodott fel, de addigra már oly rendkívüli düh tombolt benne, hogy a katonák rádöbbentek, tőle is legalább annyi okuk van félni, mint azoktól ott fenn a falon. Midőn meglóbálta muskétáját, egy pillanatig sem kételkedtek benne, hogy lelövi azt, ki menekülni próbál.

Ezután a Faulder-vár védői számára egy rövid pihenő követ-

kezett. Hilliard ugyanis lehordta embereit, és magában helyesbítette korábbi feltételezéseit. Ebben a Maxim Seymourban valóban megvolt mindaz, amit Nicholas mondott, sőt talán még több is. Másodszorra már csak egy ostoba fajankó becsül-né őt alá.

Íjászok gyűltek a gerincre, hogy nyílzáport küldjenek a vár udvarára. Ott meg gyorsan előkerültek a pajzsok, hogy védjék az ágyúk kezelőit, miközben Hilliard emberei újabb támadásra készültek. Most egyenként, egymástól többméternyire nyomultak előre, és létrákat vittek magukkal, hogy megmásszák a várfalat. Justin és Sherbourne közelebb nyomultak a falhoz, és nyilaikkal támadták a közeledő katonákat, ám amikor egy harcos, mellkasában nyílve szővel lezuhant, újabb katona lépett a helyére.

Az ágyúk továbbra is szorgosan dörögtek, de immáron a lövések csak egy, legfeljebb két embert terítettek le. A támadók közelebb óvakodtak a falakhoz. Hilliard is követte őket. Az előretörő sereg addig nyomult, mígnem az ágyúk már túllőttek rajtuk, mire Maxim kiadta a parancsot, hogy hagyják az ágyúkat, és menjen mindenki a falakra. Hilliard tábora felől megszűnt a nyílzápor, hogy a támadók megmászassák a falakat, ám Fitch, Spence, Dietrich és az istállófiú fortyogó zsírral teli üstökkel futottak oda, hogy eltérítsék őket szándékuktól. Ahogy Hilliard emberei a mellvédnek támasztották létráikat és elindultak felfelé, üdvözlésképpen forró zsír zúdult a nyakukba. A gyötrő kín sikolyai hasítottak a levegőbe, amint a megégett katonák lezuhantak a magasból. Hirtelen egy lángfal emelkedett a kőfal elé, amint föntről fáklyákat hajítottak az ott fölhalmozott, immáron zsírral is alaposan meglocsolt száraz fára. A katonák sikoltottak az iszonyattól, amint zsírral átitatott ruhájuk lánggra lobbant, és rémületükben futva menekültek.

A menekülő katonák szemében Hilliard immáron nem jelentett fenyegetést, mivel akkora volt fájdalomuk, hogy már-már boldogan fogadták volna, ha lelövi őket. Ezt ő is tudta, és elég bölcs volt ahhoz, hogy belássa, ha nem csillapítja rémületüket, akkor mind egy szálig elveszíti őket. Felszólította a katonákat, hogy a gerinc mögött gyülekezzenek. Az ágyúk ismét megszólaltak, és a lövedékek sikerrel csapódtak be épp ott, hol a legnagyobb veszteséget okozták.

Hilliard kihasználta az időt, és embereinek maradékába igyekezett bátorságot önteni, s felszítani lelkesedésüket azzal, hogy még nagyobb fizetséget ígért nekik. Több mint nyolcvan emberrel érkezett ide; most pedig alig húsz maradt, ki képes még folytatni a harcot. Nemcsak az volt a baj, hogy számuk ily erőteljesen megcsappant, hanem hogy mindez igen gyorsan történt, s ez a maradékot teljesen demoralizálta. Szidta magát, hogy hallgatott Frau Hanzra, aki ostobamód gúnyolódott a vár védőinek erején és képességein. No meg ő is jókora bolond volt, midőn elfogadta annak a néembernek az ítéletét.

A vár védői közül a legkomolyabb sérülést Sherbourne szenvedte el, kinek az arcát súrolta egy nyílveessző. Elise kimosta sebjét, majd lenmaglisztes borogatással lörölgette, s közben azzal ugratta a fiatalembert, hogy egy ilyen csinos sebhely minden bizonnal felkelti majd az angol hölgyek kíváncsiságát. Dietrich ételt hozott, hogy táplálják testüket, és teát, tejet meg vizet, hogy oltsák szomjukat.

A lángok csak kora délutánra hamvadtak el, és a fal tövében izzó hamuhalmok fölött feketéllő foltok csúfították a köveket. Azoknak a katonáknak, kik nem voltak elég gyorsak, hogy elmeneküljenek a lángok elől, merev, elszenesedett maradványai most rémisztő látványként fogadták azokat, kik a falat készültek megmászni.

Az előrenyomuló sereg ismét szétszóródva haladt. Maxim meg Sir Kenneth is úgy vélte, felesleges lenne az ágyúkat használniuk. Mind a négyen íjpuskát fogtak, de ezek is hasztalanná váltak, midőn az ellenség a fal közvetlen közelébe ért. A támadóknak ugyanis sikerült létráikat védett sarkokon felállítaniuk, s hamarosan már át is másztak a mellvéden.

Lándzsák fogadták azokat, kiknek ez sikerült, és bár Maxim gyors dőfésekkel igyekezett eltántorítani az ellenséget, immáron nem volt kétséges, hogy kizitusa esetén embereinek nagy túlerővel kell szembenézniük. Gyorsan utasította társait, hogy meneküljenek a toronyba. Ő pedig leugrott a falról, és átszágulzott az udvaron. Nyitott ajtó várta, s amint biztonsággal beért a csarnokba, az ajtó becsapódott mögötte.

Maxim felkapott egy íjat, és a fatáblát résnyire nyitva sikerült legalább három emberrel megritkítania támadóikat, mielőtt azok egy vastag deszkával el nem zárták a nyílást. Még látta, hogy

néhányan már a kapurostélyt húzzák fel, és tudta, hogy Hilliard hamarost benn lesz az udvarban. Csupán idő kérdése, és az ajtót bezúzzák egy gerendával.

– Hilliard emberei hamarosan bejutnak a csarnokba – jelentette ki Maxim. – A legfelsőbb szobákba vonulunk vissza. Bátorság, emberek, hisz még nem értünk erőforrásaink végére. – Intett Sir Kennethnek, hogy fordítsa ezt le az istállófiúnak meg a szakácsnak, majd Elise felé fordult, aki a lépcsőn várakozott. Szorosan magához ölelte, és így vigasztalta: – Hilliard még nem ismerte meg minden tervemet, kincsem. Egy cseppet se félj!

Elise reszkető kézzel simított végig férje kormos, piszkos arcán. – Nem félek, ha te itt vagy mellettem.

– Közeleg az idő, midőn meg kell adnunk Hilliardnak, mit megérdemel – mondta Maxim. – Most vidd fel magaddal a fiút, és ügyelj jövetelünkre. Nem telik bele sok idő, s mi csatlakozunk hozzád.

Elise engedelmeskedett férje utasításának, és arra biztatta a fiút, hogy menjen vele. A férfiak elfoglalták helyüket, és felkészültek az elkerülhetetlen rohamra. Most már csak pillanatok választották el őket az összecsapástól. Dietrich fogott egy nehéz vasserpenyőt, és a lépcsőhöz állt. Justin egy bárdot ragadott fel, és Maxim mellé állt. Sherbourne, Kenneth, Fitch és Spence, akikkel teljessé vált a mindenre elszánt védők hadereje, felajzott íjaikkal lövésre készen álltak az ajtó közelében.

Hilliard éles hangja hallatszott odakintről, amint parancsot ad néhány lovas zsoldosnak, hogy hozzák előre a faltörő kost. Alig egy másodperc múltán már neki is láttak, hogy betörjék az ajtót. A negyedik ütésre a retesz elrepedt, a következőre már félbetörött, és az ajtó kitárult. Nyílveesszők záporoztak azokra, kik elsőként zúdultak be az ajtón. Akik a nyomukba jöttek, még csak meg se álltak, egyszerűen átugrottak elesett társaik felett, és bezúdultak, hogy kardokkal, bárdokkal meg serpenyőkkel hadakozzanak. Maxim elhárított az ajtótól, mivel egyszerre három ellenséggel találta szembe magát. A legmerészebbet egy, az ágyékára irányzott rúgással térdre kényszerítette, majd kardjával megszabadította a férfit fájdalmától. A következő pillanatban már egy másik kardjának támadását hárította, és derekasan állta a sarat kettő ellen.

Bár sok ellenséget levágtak, Maxim és társai egyre hátrébb

szorultak a lépcső felé. Hilliard emberei mögött maradt, és osztogatta az utasításokat, miközben másokat lökdösött előre a küzdelembe. Amikor egyik csatlósát vágták hasba egy bárdossal, és az sikoltva menekült, buzogánya egy hatalmas csapásával állította meg hidegvérrel menekülését. Ezután a bal kezében fogott kéthossznyi láncsal hajította felre az élettelen testet. Hilliard ezzel világossá tette, hogy visszavonulásnak itt nincs helye.

E tette láthatóan feldühítette Justint, aki egy őrzőgő kiáltással ugrott előre. Nem volt senki, aki védelmezte volna Hilliardot, így az szétvetett lábakkal maga fogadta Justin támadását. Felszerelkezett a csatára, mielőtt a várba lépett volna, így szinte meg se rezgett a csapásra, ahogy a bárd ártalmatlanul siklott le mellkasán. Gúnyos mosolyra húzódtak Hilliard húsos ajkai, ahogy félrelökte a fiatalembert. A tuskés vasgolyó előrelendült oda, ahonnan a ürge fiú villámgyorsan elugrott. Justin ellökte magát a faltól, majd gyorsan ismét kitért a gyilkos buzogány újabb csapása elöl. Aztán ahogy visszapördült, s fegyvere csatára készen állt kezében, nem hagyta ki a lehetőséget, hogy egy csapást mérjen a kitüremkedő, hatalmas hasra. A kipárnázott bőrzeke széthasadt, de sajnos a bárd acélvértbe ütközött.

Bár Justin ifjú korának minden dühödt szenvedélyével csapkodott és vagdalkozott, fegyverét minduntalan golyó vagy lánc taszította vissza. Hilliardot felbőszítette ennek a fiúnak az arcatlansága, és hatalmas erővel maga is támadásba lendült. Egy hatalmas rándítással kikapta a bárdot Justin kezéből, és ki is billentette egyensúlyából. Justin, aki képtelen volt visszanyerni egyensúlyát, előrebukdácsolt, és a várható diadal szikrája csillant meg Hilliard szemében, amint felismerte a fiú védtelenségét. A buzogány dühöden lendült előre, és épp elég erővel súrolta Justin vállát ahhoz, hogy tántorogva repítse vissza a kőfalhoz. Egy fájdalmas kiáltás szakadt fel belőle, mely bizonyosságát adta sérülése komolyságának, ám ahogy Hilliard előrelépett, hogy bevégezze munkáját, durván félrelökte őt egyik katonájának elterülő teste, akivel az őrgrof kardja végzett.

– Maga gerinctelen, gyáva alak! – kiáltott oda neki megvetően Maxim, hogy elvonja az ágens figyelmét céljáról. – Mikor lép már elő, hogy férfiként küzdjön? Csak megbúvik emberei mögött, és nincs meg magában az a bátorság, mit a többiektől megkövetel!

E bosszantó megjegyzés egyből kiűzte Hilliard fejéből Justint, és már rá se hederített a fiatalemberre. Most arra az emberre meredt, ki az elmúlt néhány hónap során folyamatosan komoly bosszúságot okozott neki. Egy mélyről feltörő morgással a Hanza-vezér nehéz léptekkel megindult, s könyökével tört utat magának a katonák között. A sérelem, amit ez az ember okozott neki, addig nem csillapulhat, míg élettelen péppé nem aprítja őt. A bosszúvágy megsemmisítette benne az óvatosság utolsó morzsáját is.

Maxim ügyesen hátraugrott, hogy elkerülje a kegyetlenül lendülő buzogányt, és akkor döbbszent rá, hogy nem csupán Hilliarddal kell szembenéznie, hanem őt társával is. Villámgyors kardja megvédte őt, miközben a lépcső felé hátrált, ahol aztán nagyon megkönnyebbült, midőn Sir Kenneth és Sherbourne mellé léptek. Érezte, hogy csizmája sarka a legelső lépcsőhöz ér, majd ahogy lábát fölemelve rálépett, Kenneth megragadta a közelben álló, magas gyertyaállványt, és széles ívben körbesuhintott vele, melynek során fejek csapódtak össze és sisakok repültek le, majd talpánál ragadta meg az állványt, s mintha egy faltörő kost tartana kezében, úgy lökött vele egyet Karr Hilliard hatalmas testén. A kövér ágens jó néhány embert magával sodort, ahogy hátrafelé bukdácsolt, majd amíg a földön kapálódzva igyekeztek valahogy feltápáskodni, a vár védői felmenekültek a lépcsőn.

Felérven a legfelső szintre, végigrohantak az előtéren, hogy csatlakozzanak a többiekhez. Az ajtót becsukták, majd elretesztelték, és az emberek csak ekkor meredtek hirtelen nyugtalanul egymásra, merthogy úgy tűnt, most már könnyű prédává válnak, midőn Hilliard és katonái betörik ezt az ajtót. Bár félelméről egyikőjük sem beszélt, mindegyikük előtt megjelent a borzalmas vég... kivéve Maximet, aki fülét az ajtóhoz nyomta, míg meg nem hallotta a lépcsőn felfelé rohanó lábak dübörgését. Ekkor a többiek felé fordult, ujját az ajka elé téve csendre intette őket, majd gyorsan a titkos ajtóhoz lépett. Megkönnyebbült sóhaj hangzott, amint kinyitotta a rejtékajtót. Meggyújtottak egy gyertyát, és Maxim némán intett Kennethnek, hogy kísérje le Elise-t a lépcsőn. A Hanza már az ajtó előtt dörömbölt, és bárdal estek neki az erős deszkának, de Maximnek, mielőtt követte volna társait, még maradt ideje, hogy kinyissa

az ablakokat meg a fatáblákat, s ezzel alaposan összezavarja az ellenséget. Becsukta és bezárta maga mögött a rejtekajtót, majd lesietett a lépcsőn. Kenneth már várta Elise-zel. A lovag a szoba felé intett, és Maxim fülét az ajtóhoz nyomva hallotta, hogy valaki ott kutakodik. Óvatosan, hang nélkül kinyitotta az ajtót, és egy zsoldos széles hátát látta, amint az egyik nagy láda fölé hajol. A betolakodó kotorászott, kihajigált néhány holmit, majd ahogy egy bőrzekét terített a vállára, hirtelen megtorpant és félrefordította a fejét, mintha hallott volna valamit közvetlenül a háta mögött. Megragadta a kardját, és váratlanul hátrafordult, hogy szembeszálljon azzal, aminek jelenlétét érezte, de csupán a halállal találkozott, amint Maxim kardja átdöfte mellkasát.

A folyosó felé vezető ajtót most becsukták és bereteszelték. Mindnyájan életben voltak, nem vesztek senkit, legalábbis ez idáig.

Fönről egy kiáltás hangzott, majd lábdobogás jelezte, hogy az ajtót megrohamozták. Hilliard dühödt bömbölése volt a bizonyíték arra, hogy nem jártak sikerrel.

– Az ajtó még néhány pillanatig kitart és ellenáll rohamaiknak – jegyezte meg Maxim. – Meg lett erősítve, hogy ellenálljon egy dühödt kis ravaszdi támadásainak.

Arca szomorúvá vált, ahogy Elise-hez lépett. Megfogta mindkét kezét, és mélyen a szemébe nézett. – Most nincs időm elmagyarázni, szerelmem, de ha leértünk az udvarra, akkor Spence-szel és Fitchcsel lóra ülsz, és elmész innen, magaddal viszed Dietrichet és az istállófiút is, amíg mi Hilliardot és embereit feltartóztatjuk. Eddy elbírja mindkettőjüket, és Nicholas azt mondta, átviszi a lovakat.

– Maxim! Miről beszélsz? Én nem hagylok itt! Nem tudlak itt hagyni!

Elise még tovább tiltakozott volna, de férje gyöngéden a szájára tette ujjait, hogy elnémítsa. Aztán gyorsan lehajolt, és megcsókolta felesége homlokát. Szája megtalálta száját, és egy hosszú pillanat telt el, míg egy csókkal elbúcsúzott tőle, majd úgy magához szorította Elise-t, mintha magába akarná zárni.

– Most nem mehetek veled, Elise. Kérlek, próbáld megérteni. Nicholasszal kell hazahajóznod. – Arcizmai megfeszültek, ahogy igyekezett úrrá lenni magán. – Én majd később megyek, egy másik hajóval.

Elise belekapaszkodott, miközben könnyei végigcsordultak az arcán. – De hogy jutsz ki Németországból, ha nem Nicholas hajójával? Más Hanza-kapitány nem vesz fel, biztosan nem, hisz Hilliard akkora tüzet csinált.

Maxim hátrébb húzódott, hogy lenézzon felesége könnyáztatta arcába. – Ne szólj róla senkinek, szerelmem, de egy angol hajó jön majd le az Elbán, hogy hazavigyen minket.

– Ha ez igaz... – Elise könnyörgő szemmel fürkészte arcát –, akkor miért nem mehetek veled?

– Az túl veszélyes lenne. Én azt akarom, hogy innen távol, biztonságban légy, ha ma itt Hilliard győzne.

– Jaj, Maxim, én nem tudlak itt hagyni! – zokogta, és karját kétségbeesetten fonta férje nyaka köré, hogy megpróbálja lebeszélni. – Kérlek, ne kényszeríts rá.

– Menned kell, szerelmem – suttogta Maxim a hajába. – Ha ma győzünk itt, akkor még el kell jutnunk a folyóig, és ha nyílt terepen megtámadnak minket, akkor nincs védelmünk. Kérlek, menj, hogy ne kelljen aggódnom a biztonságodért.

Elise elindult Sir Kennethszel. Őket Sherbourne követte, aki odakinn várt az ajtó előtt, amíg a többiek csöndben kijöttek a szobából. A fönti hangzavar kapóra jött nekik, míg kiértek az udvarra. Ott aztán Kenneth és Sherbourne a falhoz rohantak, és az ágyúkat a bejárat felé fordították. A szolgák az istállóba siettek, és egy röpke pillanat múltán már elő is kerültek négy felnyergelt lóval. Herr Dietrich nehézkesen felült Eddyre, az istállófiú pedig erős karjának segítségével lendült fel könnyedén mögé. Spence futva hozta oda Elise lovát, Maxim pedig odalépett, hogy még egyszer átölelje feleségét.

– Ígérd meg nekem, hogy épen, egészségesen térsz meg hozzám – könnyögött neki Elise könnyein át.

Maxim magához szorította. – Figyelj rám, szerelmem. Feltett szándékom visszatérni Angliába. – Elhúzódott tőle, épp csak annyira, hogy a szemébe nézhessen, és miközben beszélt, felesége két kezét mintegy imára kulcsolva fogta két keze közé. – Ha minden jól megy, akkor Hilliardot is viszem magammal.

A fenti ablakok felől hangzó kiáltás jelezte, hogy a Hanza-csapat bejutott a szobába. Hilliard és néhány társa kihajolt az ablakokon. Zavart kérdések hallatszottak mindenhol, ahogy azok odafenn a külső falakat vizsgálgatták, találgatták,

vajon miként juthatott le ez a kis csoport ilyen nagy magasságból. Hilliard a fogát csikorgatva követte katonáit kifelé a szobából, majd átlépett a széthasogatott ajtón, és dühödten igyekezett lefelé a lépcsőn. Már-már arra a gondolatra jutott, hogy az angol és társai valamiképp szárnyat növeszthettek.

Maxim felemelte Elise-t lovának hátára, és az állat farára ütött, hogy az minél gyorsabban váglasson kifelé az udvarból. Bár úgy érezte, mintha hirtelen egy hatalmas súly nehezedett volna mellkasára, a falhoz rohant, hogy lássa a kis lovascsapatot, mely sebesen távolodott a vártól, majd megfordult, és a kis ágyú mellé lépett. Nemigen maradt ideje a szomorkodásra, mivel egy pillanat múlva Hilliard haderejének maradványa csörtetett ki az ajtón, ahol nyomban a két ágyú együttes lövésének szétterülő, szanaszét repülő vastörmelékeivel találták szembe magukat. Nem sokkal ezután Hilliard egy rúd végére erősített fehér zászlót emelt a magasba.

26. fejezet

A hajó vitorlái csak úgy dagadtak az erős szélben. Raktere tele volt rézzel, ezüsstel, szárított tőkehállal és hamburgi sörrel, de erős orra könnyedén szelte a háborgó tengert. Fehér vitorlái felett sötét felhők száguldottak, melyeket észak felől űzött a fáradhatatlan szél. Időnként egy-egy kövér esőcsepp pottyant a fedélzetre, hogy aztán eggyé váljon a felcsapódó hullámok permetével. Fenn a magasban sirályok szárnyaltak, és metsző, éles kiáltásukkal kísérték a hajót a Fríz-szigetek körül, majd a csúsvitorlák hangosan pattogni, recsegni kezdtek, ahogy az utolsó sziget után eltértek a széliránytól. A kormányos megragadta a pörgő kereket, és a kormánylapátot középre állította, miközben a legénység sietve özönlötte el a fedélzetet, hogy újabb vitorlákat húzzanak fel. Lassanként maguk mögött hagyták Hollandiát, és a víz egyre mélyebb lett, ahogy a hajó elindult az Északi-tenger nyílt vizei felé. A sirályok rikoltozása megszűnt, mivel a madarak felhagytak eredménytelen űrjáratukkal, és inkább a part menti sekélyebb vízben kerestek maguknak élelmet.

Elise megborzongott, ahogy a fagyos szelek belekaptak vastag gyapjúköpenyébe, betörték hullámozó csuklyája alá. Egészen egyszerű, meleg ruhát vett fel, mivel jobb ruháit és szőrmével bélelt köpenyét nagyobb biztonságban tudta a ládák mélyén. Ezt bizony bölcsen is tette, mivel arcán érezte a tájékozó hullámok finom permetét, ahogy a korlát mellett állva nézte a tengert s a távoli láthatárt. Anglia ott van valahol azon a homályos, szürkés ködön túl, hol a tenger s az ég összemosódik. De a hazatérés most nem jelentett örömet neki. Nem tudhatta biztosan, vajon Maxim életben van-e, és midőn újólag felrémlt benne a tomboló Hilliard képe, látta maga előtt, amint szerelme haldokolva hever e szörnyeteg lábai előtt. Ha átadta volna magát

örjöngő aggodalmának, és nem küzdött volna kétségbeesetten, hogy kitépje magából a félelmet, akkor bizonytal beleörült volna. Minden akaraterejét összeszedve, makacs elszántsággal egyfolytában férje bátor hősiességére emlékeztette magát.

Elise megpróbált olyan helyet keresni, hol a vízpermet nem éri el, ezért a hátsó fedélzetre ment, ahol Nicholas és a kormányos az iránytűt figyelték. Elise ügyelt rá, hogy diszkrét távolságban maradjon a kapitánytól, aki ezúttal szinte észre se vette őt. Hangja fojtott volt, de magabiztos, ahogy a kormányoshoz beszélt, aki rendkívül figyelmesen követte utasításait.

Senki sem találhat hibát Nicholas intelligenciájában vagy viselkedésében, gondolta Elise. Nyilvánvaló, hogy emberei tisztelik, miként ő is, és bár Hamburgból való elindulásuk óta Nicholas időnként zárkózottá vált, vele azért kedves és figyelmes maradt. Az biztos, hogy ő, Elise jóval gazdagabb lett, hogy megismerte ezt a férfit, mivel befektetésének több mint háromszorosát kapta vissza tőle. Mindazonáltal a legnagyobb nyereség mégis az volt, hogy megismerhetett egy ilyen gazdag karaktert, mert ez az ember valóban, a legteljesebb mértékben élvezte az életet.

Nicholas ismételten átadta neki kabinját, és valahányszor alkalmuk nyílt rá, hogy együtt élvezzék Herr Dietrich ínycsiklandó főztjének ízeit, kellemesen eltársalogtak, de azt, hogy mi lehetett volna közöttük, elkerülték, még csak említést se tettek róla. Előfordult, hogy Elise azon kapta a férfit, hogy figyeli őt. Máskor meg mintha végleg tudomásul vette volna: Elise egy másik férfihoz tartozik.

– *Segelschiff! Viertel Steuerbord!* – hangzott a kiáltás a magasból, és amikor Elise felnézett, látta, hogy az őrszem az árbockosárban hátrafelé mutat, ahol a távolban még a föld egy keskeny sávja sötétlett a látóhatáron. Egy fehér pont is látszott előtte, s bár Elise nem értette a tengerész szavait, azért tisztában volt annak az aprócska fehér foltnak a jelentésével. Egy másik hajó vitorlái!

Nicholas elvette a messzelátóüveget az elsőtisztól, majd a szeméhez emelte a kis távcsövet. Egy hosszú pillanatig nézett bele a megnyújtott csőbe, majd amikor leeresztette, homlokán a gondterheltség komor ráncja jelent meg. Hangos, tömör parancsokat adott ki pergően gyors német szavakkal, mire a kor-

mányos bólíntott, ő meg visszament a korláthoz, és még egyszer belenézett a távcsőbe.

– Egy angol hajó! – mondta a válla fölött Elise-nek. – Hollandia felől jön.

– Egyike... egyike Drake hajójának? – Elise csaknem félve tette fel ezt a kérdést, mivel tudta, hogy egy összecsapás Drake-kel mit jelentene Nicholas számára.

Nicholas rendkívül nyugtalan lett. – Az a megfoghatatlan ördög! Ki tudja, hol lehet most! Amióta Erzsépet ismét engedélyt adott neki a hajózásra, puzgón fosztogatta a spanyolokat. Tavaly nyáron a paszk kikötőktől a Zöld-foki-szigetekig, idén meg a Karip-szigetek körül, úgy cikázik, mint akit démon szállott meg. Santiago! Hispaniola! Cartagena! Ágyúi mindet megsemmisítettek! Fülöpöt hamarost kolduspotra juttatja! És mindazokat, kik kereskednek vele! Az falópan a sors kegyetlen tréfája lenne, ha most minket támadna meg!

– Biztosan hagyja majd szabadon elmenni, ha kiderül, hogy egy angolt visz hajóján.

– Drake mohó! Nem szokott megállni, hogy kérdéseket tegyen fel.

Nicholas odébb lépett, és nyers hangon parancsokat adott, melyek hallatán emberei nyomban a kötélzetnél termettek, hogy újabb vitorlákat vonjanak fel. Nagyon is szükségét érezte annak, hogy hajójából a lehető legnagyobb sebességet préselje ki. Egy újabb kiáltás hallatszott a főárbocról, mire szinte egy emberként fordultak meg. Egy másik hajó jelent meg szemük előtt, az orrvitorlától jobbra. Ez a hajó a közelükbe került, míg ők figyelmüket a hátsó hajóra összpontosították. Hirtelen egy füstfelhőt láttak, melyet a hátszél tovasodort. A víz gejzirként csapott a magasba, de azért az üzenet világos volt. Allj! Nicholasnak nem volt más választása, mint hogy bevonja a vitorlákat és megforduljon, mivel nem voltak ágyúi, melyekkel hajóját megvédhette volna két ellenfelével szemben.

Nem sokkal később az angol vitorlások magas árbocaikon feszülő vitorláikkal, melyől még nagyobbnak, még fenyegetőbbnek tűntek, közrefogták Nicholas hajóját. A nagyobbikról a matrózok csáklákat dobtak a korlátra, hogy a két hajó egymás mellé kerüljön. A Hanza-kapitány mereven, feszülő állkapoccsal várta a fedélzetre érkezőket.

Az angol hajó parancsnoka egy meglehetősen magas, jóképű férfi volt. Andrew Sinclairként mutatkozott be, és csaknem szívélyesen üdvözölte Nicholast, aki néma dühvel meredt rá.

– Bocsásson meg, hogy feltartóztattam, kapitány – kérte Sinclair –, de mivel épp most hagytam el Hollandiát, arra voltam kíváncsi, vajon az ön hajója is egyike-e azoknak, melyek Parma spanyol csapatait látták el. – Nicholas felháborodott képenek láttán nyájasan így folytatta: – Mert ha igen, akkor figyelmeztetnem kell, hogy nincs más választásom, mint hogy lefoglaltam a hajóját. Lord Leicester nem helyeselné az ön cselekedetét, és az biztos, hogy rám komolyan megorrolna, ha én most nem rovak ki önre hathatós büntetést.

Nicholas nem volt tréfás kedvében. – Nyilfánfalóan észrefette, hogy hajóm a merülésig meg fan rakodfa, és dacára annak, hogy az ön gyanúja hamisnak bizonyult, látom, azt terfezi, hogy ilyen fagy olyan kifogással elkobozza, mi rakterépen fan. Amennyiben ez a helyzet, *Kapitan*, akkor engedje meg, hogy megmutassam önnek, mit fizünk.

Odaszólt első tisztjének, aki hirtelen elvigyorodott, majd ahogy sietve elindult, intett egy matróznak, hogy kövesse. Amíg Nicholas és vendégei visszatértükre vártak, Elise magán érezte az angol kapitány fürkésző tekintetét.

Nicholas szeme fagyos kékké vált, ahogy észrevette, hogy az angol milyen heves érdeklődést tanúsít Elise iránt. Lehet, hogy átengedte őt Maximnek, ki vakmerőbben s határozottabban formált jogot rá, de itt süllyedjen el, ha megengedi, hogy az ilyen tengerjáró gazfickók azt higgyék, nyugodtan méregethetik itt Elise-t.

Megköszörülte a torkát, mire Andrew Sinclair elfordította tekintetét a leány fagyosan néma pillantásáról, és felnézett az árbocon lobogó, vörös zászlóra, melyben a jelkép egy fehér, háromtornyú épület volt. – Ön Hamburgból jön, kapitány?

Nicholast kissé meglepte, hogy a férfi milyen jól ismeri a Hanza-zászlókat. – Ön jó megfigyelő, *Kapitan*.

– Korábban is volt már dolgunk Hanza-hajókkal – közölte vele enyhe gúnnyal Sinclair. – Magtanultam felismerni zászlóikat. Engem különösen a lübeckiek sima fehér és vörös zászlói érdekelnek. Úgy tűnik, azok egészen könnyedén járkálnak ki s be a spanyol kikötőkben. Ha ön nem Hollandiából indult és nyil-

vánvalóan nem Spanyolországba megy, akkor hova tart, kapitány?

– Angliába – ismerte be határozottan Nicholas. – És azon túl!

Annak ellenére, hogy megpróbálta másfelé fordítani figyelmét, Sinclair tekintete mégis visszatért Elise-re. Szépsége annyira felkeltette érdeklődését, hogy nemigen volt hajlandó elhagyni a hajót, míg meg nem ismerkedhet vele, vagy legalább annyit meg nem tud, hogy később hol keresse. – És a hölgy? Netán a felesége?

– Angol alattfaló, ki hazatérőpen fan. Engem ért az a megtiszteltetés, hogy hazakisérjem.

– Valóban? – Andrew Sinclair mohón szívta magába ezt az információt. – Boldoggá tenne, ha bemutatna a hölgynek.

Nicholas végiggondolta, hogy miféle következményekkel járhat, ha felfedi Elise Maximhez fűződő kapcsolatát. Angliában az árulókkal szembeni heves ellenérzéseket újabb összeesküvések táplálták. Bár komolyan kételkedett benne, hogy édesapja neve oly jól ismert lenne, mint férjéé, Nicholas mégis komoly hangsúllyal mondta ki, remélve, hogy ezzel lelohasztja kissé a férfi buzgó lelkesedését. – Ez itt Elise Radporne, nem más, mint Sir Ramsey Radporne leánya.

Sinclair felismerte a nevet. – Lehetséges, hogy ugyanaz az Elise Radborne, kit nagybátyja házából rabolt el Bradbury őrgrófja?

Nicholas arca elsötétült, és kezét a háta mögé kulcsolva, nem volt hajlandó kielégíteni a férfi kíváncsiságát. Nem tudhatta, hogy Elise elrablásának híre mennyire széles körben terjedt el.

Az elsőtiszt meg a matróz visszatért a raktérből, és egy hordót emeltek a fedélzetre. Az angol kapitány közelebb lépett, hogy lássa, midőn felnyitják, de Elise még onnan is, ahol ő állt, érezte, hogy a Hanza-tengerészek valami ravaszságra készültek. Látta, ahogy az elsőtiszt vigyorogva Nicholasra kacsint, ám egy pillanat múlva már értette is a dolgot, midőn az elsőtiszt belenyúlt a hordóba, és kihúzott egy szárított tonhalat, melyet csúfondárosan meglóbált az angol orra alatt. Az angol undorral fordította el a fejét, mire a Hanza-tengerészek hangos hahotára fakadtak.

– Nagy hordókpan hamburgi sörünk is fan, *Kapitan*, ha netán szeretné megkóstolni – ajánlotta neki Nicholas, majd fejével a hevenyészett karámban szorosan összezárt lovak felé intett. – És amint látja, fiszünk még két hátslovat is.

– Tartsa csak meg a halát meg a sörét, kapitány – mondta Sinclair, mivel sértette, hogy tréfát űztek vele. Volt azonban egy mód rá, hogy letörölje azt az önelégült vigyort a Hanza-tengerészek képéről, és talán megnyerje magának a rendkívüli szépségű Radborne kisasszony társaságát is. – Kérem, nem szeretném, ha olybá venné, hogy elmulasztottam köszönetet mondani vendégszeretetéért, de sajnálattal közölnöm kell önnel, hogy őrizetbe vétetett...

– *Hogyan?* – ugrott előre Nicholas, hogy a másik képébe üvöltse kérdését, és feldúltságában a kezével hadonászott, mint ha tagadni akarná a másik kijelentését. – Nincs joga, legaláppis törfényes joga, hogy elkobozza hajómat! Nem érdekel, még ha egyenesen a királynőtől fan is rá lefele. Ez itt nem Anglia! Tehát ha kalózkodásra adta magát, akkor nefezzük nefén, és ne másként!

Andrew önelégülten vigyorgott, mivel látta, hogy sikerült visszafizetnie a másik kapitánynak. – Az ön fedélzetén nagyon értékes rakomány van... egy angol nő, akiről közismert, hogy a királynő egyik árulója rabolta el. Hogy hogyan került önhöz, azt még csak találgatni sem tudom, de hallottam, hogy nagybátyja kérelemmel fordult a királynőhöz, hogy keményen bánjon azokkal, kik felelősek a hölgy elrablásáért. Bár a királyi fenség még fontolgatja a dolgot, a hölgy rokonságának hangos felháborodása közepette, de én nem teljesíteném kötelességemet, ha veszni hagynám Radborne kisasszony megmentésének lehetőségét. Ennélfogva kénytelen vagyok önt őrizetbe venni. Hajójára legénységet küldök, és önt, embereivel együtt, fogolyként, vasra verve viszem saját hajómon Angliába.

– Ez minden tengeri jognak meggyalázása!... – tiltakozott Nicholas. – Én hazafiszem a hölgyet! Nem elrapolom!

– Még csak nyoma sincs az igazságnak abban, amit ön állít! – jelentette ki határozottan Elise, akit feldühített, hogy Andrew Sinclair az ő jelenlétét használja ürügyül Nicholas elfogására. – Én kértem meg Von Reijn kapitányt, hogy hozzon haza!

– Ha ez a helyzet, madame, akkor én boldogan átkísérem önt a hajómra, és Von Reijn kapitányt útjára engedem.

– *Ördög és pokol!* – üvöltötte Nicholas. – *Ezt nem engedem! Inkább fegyvenek őrizetpe, mint hogy hagyjam őt elmenni egy ilyen magához hasonlóval!*

– Nicholas, kérem – próbálta meg Elise csillapítani haragját.
– Ez igazán egyszerű dolog...

– Önt az én gondjaimra pízta, Elise, és nem hagyom, hogy elragadják. – Félrevonta Elise-t, és halkabbra fogta a hangját, midőn határozott meggyőződéssel így beszélt: – Egyszer már cserpenhagytam. Szífemnek s lelkemnek hatalmas kint s küzdelmet jelentene, ha ismét megtenném.

– Igazán nem kell ennyire izgatnia magát miattam, Nicholas. Tudok én vigyázni magamra...

Megrázta a fejét, jeleként annak, hogy ezzel egyáltalán nem ért egyet. – A *kontorpan* nem tudott; itt se tudna. Ha Sinclair kapitány a fejépe feszi, hogy önt akarja, akkor nem tudja megállítani!

– Spence és Fitch velem jönnek...

Nicholas gúnyosan felhorkant, ahogy pillantását a két szolga felé fordította. Sápadságuk zöldes árnyalatú volt, és ernyedt szemhéjuk alatt a szemük üveges és fájdalmas. Nem úgy néztek ki, mint akikre számítani lehet. Pillanatnyilag mindketten bizonytalan, émelygő gyomrukkal viaskodtak. – Az ön piztonságáért én felelek, Elise, és ezt nem ruházhatom át senki másra.

Nicholas vonásai megkeményedtek, midőn visszalépett az angolhoz, és amikor beszélni kezdett, a hangja maróan gúnyos volt. – Mifel mindenképpen Angliába tartok, *Kapitan* Sinclair, nincs ellenfetésem, hogy odakísérjen, de ha az a szándéka, hogy engem fagy embereimet fogságba fessen, mielőtt odaérnénk... vagy Lady Elise-t a hajója fedélzetére figye, akkor kénytelen fagyok fissaautasítani fendégszeretetét... pármilyen formában kelljen is azt megtennem. – Sinclair kinyitotta a száját és tiltakozni akart, de Nicholas egyik kezét felemelve beléfojtotta fenyegetéseit. – Fegye figyelempe, hogy az ön hajói gyorsappak az enyémenél, és ágyúi fannak, melyekkel megállíthat, ha ostopamód szökni próbálnék. Egyszerű dolog elkísérni Angliáig; egy szétroncsolt hajót újjáépíteni fiszont nem olcsó mulatság.

– Érveit tudomásul veszem – egyezett bele Sinclair kapitány. Láta, hogy a Hanza-kapitány konokul kitart. Az összezsapás valószínűleg véres harcot eredményezne, melynek az angol nő szemtanúja lenne. Úgy tűnt, útja megszatott, mivel nem tűntetheti el a Hanza-hajót a vízről, és a kapitány elleni fenyegetéseit sem vetheti el, ha nem akar bolondot csinálni magából. –

És szavát elfogadom. A szél felőli oldalról kísérem, egy ágyú szegeződik majd hajójára, míg el nem érjük a Temzét, ott aztán hátramaradok és követem.

Hátralépett, Nicholasnak feszesen odabiccentett, majd Elise felé fordult, és meghajolt előtte. – A legközelebbi vizionlátásig, Radborne kisasszony.

Nicholas csípőre tett kézzel s szétvetett lábakkal figyelte, amint távoznak hajójáról. Várt, míg a csáklákat is kiemelték, majd visszadobták a másik hajóra, aztán nagy léptekkel járta a fedélzetet, és parancsokat osztogatott embereinek, míg végül ismét útnak indultak. Tudta, hogy mi vár rájuk Angliában, de itt most már a büszkeségéről, az önérzetéről volt szó. Megmutatja ennek a jöttment angolnak, hogy őt nem lehet csak úgy megfegyvetni.

27. fejezet

London csupa izgalom és feszültség volt. Ha addig nem is, de azután bizony, hogy a Hanza-kapitányt és embereit letartóztatták és a newgate-i börtönbe vitték. Elise alaposan megleckéztette Andrew Sinclairt. Kifejtette rosszallását, és szabadjára engedte felháborodott dühét, melyet védelmezése ürügyén követtek el. – Ön nem személyem őrizője, és határozottan megcáfolok minden ilyen kijelentést! – Csak annyi időre hallgatott el, míg levegőt vett, majd szidta tovább a döbbszent férfit. – Azt mondanám, hogy ön inkább oly színben tűnik fel, ki becsületes embereket támad meg s tesz tönkre! Addig nem nyugszom, míg Von Reijn kapitányt és embereit az ön bocsánatkérése mellett ki nem engedik a börtönből! Elhiheti! Feltett szándékom egyenesen a királynőhöz fordulni, hogy ezt a szégyenteljes sértést orvosolja.

Elise dühödten rántotta el karját, amikor Sinclair megpróbálta a várakozó bárkához kísélni őt, és élesen azt mondta neki: – Nekem nem kell öntől semmi más, csupán az, hogy Von Reijn kapitányt és embereit bocsássa szabadon! Tehát hagyjon engem békén!

Mivel nem volt megfelelő érve, mi csillapíthatta volna a hölgy haragját, Sinclair a ladikos gondjaira bízta, és zavart némasággal várt, míg Spence diszkrétan felbérelt egy tengerészt, hogy Eddy meg a kancát vigye Bradbury istállójába, Fitch pedig ezalatt a hölgy holmiját pakolta fel. A két szolga a dühös asszonytól távolabbra húzódott, és csak egy-egy pillantást mertek vetni a szenvedő férfira. Mindketten igazi szerencsének tartották, hogy Lord Seymour nem velük kelt át, mert nem volt kétséges előttük, hogy nyomban letartóztatták volna, és sietve a Towerba kísérik.

Eltelt egy kis idő, mire a bárka megállt egy, a folyóhoz vezető

lépcsőnél, mely Sir Ramsey Radborne birtokához s udvarházához tartozott. A poggyászt kirakodták, a hajóst kifizették, és a ládákat felvitték a bejárati tornácra. Sinclair kapitánynak sikerült tájékoztatnia Elise-t, hogy nagybátyja pillanatnyilag a családjával együtt az udvarházban tartózkodik.

Nyugtalanág kerítette hatalmába Elise-t, ahogy közeledett a házhoz, melyből egykoron rettegve menekült. Utolsó emlékei, melyek fogságát juttatták eszébe, elhomályosították a boldogabb idők emlékét, midőn biztonságban élt itt édesapjával. Ha a körülmények megengedték volna, hogy egyből kihallgatást kérjen Erzsébettől, akkor egyenesen továbbutazott volna Bradbury Hallba anélkül, hogy megállt volna az udvarháznál. A védelem ellenére, amit Spence és Fitch kísérete jelentett, Elise óvatos volt, nem akart Cassandrának lehetőséget adni arra, hogy újból elfoghassa.

A tágas előcsarnok alaposan ki volt világítva, bizonyoságul annak, hogy a házat lakják. Hangok halk moraja hallatszott a nagyterem felől, és Elise úgy vélte, nagybátyja sajátosan hibás beszédét hallja, de a szavak összemosódtak, nem lehetett biztos benne.

– Nagy ég! Hisz e'ja zúrnő! – Az izgatott kiáltás egy idősebb szolgáló ajkairól hangzott fel a lépcső tetején, és nagyban hozzájárult ahhoz, hogy hírül adja mindenkinek az újonnan érkezett jelenlétét. – Hazatért!

Szolgák rohantak elő a ház minden részéből Elise felé, majd botladozva, tétován megtorpantak. Ajtónyílásokból és hatalmas bútorok mögül figyelték bátortalanul, csaknem félve. Többen is akadtak, kiket elcsüggesztett jelenléte, mások meg aggodalmasan csóválták a fejüket. Senki sem mert közeledni hozzá, és Elise, akit tartózkodásuk alaposan megdöbbsentett, lassan elindult a csarnokon át. Tétova léptei visszhangoztak a fojtott csöndben. A nagyteremben megszűnt a beszélgetés, és Elise érezte, hogy most már mindenhol ott figyelik, minden szem rá szegeződik. Végül az apró házvezető, Clara volt az, ki előredöcögött, hogy üdvözlje.

Elise megkönnyebbülten tárta ki karját, hisz nagyon is jól emlékezett rá, hogy ez az apró, vékonyka asszony volt az, ki többször is kockára tette életét, hogy segítsen neki Cassandra rémuralma idején. – Szarvaim nőttek tán, vagy tüskés, pikkelyes

farkam? – kérdezte döbbenten Elise. – Mi baja van itt mindenkinek?

– A nénnye, Cassandra – felelte fojtott suttogással Clara. – Itten él most a bácsikájáva'... a feleségeként.

Elise döbbenten hátrébb húzódott, hogy az öreg szolga apró, ráncos arcába meredjen, mivel abban reménykedett, hogy rosszul értette. Bizonytalán még Edward Stamford sem lehetett olyan ostoba, hogy feleségül vegye Cassandrát. – Mondd, hogy ez nem igaz, Clara.

– De biz' a', úrnő – erősítette meg a parányi házvezetőnő. – A nagybátyja, Edward, meg a nagynénnye nem sokka' e'rabó'-tatása után házasodtak össze. Az uraság ide gyűtt, hogy itten lakjék, míg fő'keresi a királynőt, hogy bevádójjá a Bradbury örgrófját e'rablása mijatt meg erősköggység az e'fogatása végett. Cassandra bizonynya' lesködhetett, hogy e'kapja úrnőmet. Azt' ide gyűtt, hogy meglátogassa az uraságot, azt' meglátván gazdagságát, hát a fejibe vehette, hogy hosszabban időzik, mer' nem sokka' ezután megesküdték.

Elise talán mindenkinél jobban ismerte Cassandra arcának sokféleségét. Nem volt nehéz elbűvölnie egy korosodó öregembert. Még mindig elég szép volt ahhoz, hogy fiatalabb férfiak figyelmét is felkeltse. És egy magányos özvegyember hogyan is állhatott ellen neki.

Elise megmerevedett, ahogy a háta mögül halk, gúnyos kunco-gást hallott, majd megfordulván nagynénje karcsú, formás alakját pillantotta meg a nagyterem boltíves ajtajában. Mögötte a homályban Elise látta fiainak csúfondáros képét, közöttük Forsworth Radborne fenyegetően rámeredő, sötét szemét.

– Jaj, istenem, hát ez bizony a mi kis Elise-ünk – jegyezte meg gúnyosan Cassandra, de egy lépést sem tett unokahúga felé. – Visszajöttél, hogy meglátogass minket?

Most, hogy szemtől szemben találta magát ellenségeivel, Elise képtelen volt levegőt venni. Mintha keményen mellbe vágták volna. A múltnak minden rémisztő emléke visszatért, és ő reszketett a félelemtől, hogy minden kezdődik előlről.

Cassandra önelégülten mosolygott, érezte hatalmát. Az nyilvánvaló volt, hogy a lány nem rendelkezett túl erős védelemmel, mivel a Radborne-ház szolgálainak féltékenysége pontosan olyan volt, mint korábbi viselkedésük. Akkor rettegve mene-

kültek hatalmának erőteljes bizonyúsága láttán. Tekintettel arra, hogy szinte nem is reagáltak Elise visszatértére, lehetett sejteni, hogy megint csak hason csúsznak majd, hogy teljesítsék azon kemény kezű követeléseket, mikre Cassandra s fiai adnak parancsot. Csupán idő kérdése, s kipurcolja a lányból a kincsek rejtekhegyét, és Ramsey Radborne minden tulajdonát fiai és saját jogos tulajdonának nyilvánítja.

Elise összeszedte magát, és szilárdan eltökélte, hogy a lehető leggyorsabban eltávolítja otthonából ezt a gonosz viperát. Gyors távozása csak javára válik mindenkinek.

Spence és Fitch felé fordult, akik még nem egészen értették, hogy mi folyik itt, és utasította őket, hogy maradjanak mellette, majd kiküldte Clarát a szakácshoz, hogy mondja meg neki, készítsen valami ételt hármójuk számára. Cassandra derűs leereszkedéssel figyelte őt, utasított két erős szolgát, hogy vigyék fel ládait a szobájába.

– De ott Mr. Forsworth van – közölte vele sietve egy fiatal szobalány, mintha e hír megváltoztathatná parancsát.

Elise kérdően felhúzott szemöldökkel nézett az ifjú szépségre, és megérezte, hogy a szobalánynak jóval több oka volt rá, hogy így pontosan tudja, hova szállásolta be magát Forsworth.

– Akkor előbb feltétlenül húzzák le az ágyat, és pakolják össze a holmiját – mondta Elise.

– De... de... hova vigyem? – makogta a szobalány döbbenet, és Forsworth felé pillantott, hogy valamiképp kievickéljen abból a dilemmából, amibe váratlanul belecsöppent. Miután csak nemrég fogadták fel Cassandra úrnő szolgálatára, nem volt tisztában vele, hogy meddig terjed e jövevény hatalma.

Hogy Elise türelme e botor leány iránt fogytán volt, az jól látszott merev mosolyán. – Pillanatnyilag egyszerűen csak pakolja ki a szobámból. Aztán hogy utána hova megy, azt hamarosan megbeszéljük.

Cassandra nevetve gúnyolódott: – És ki vagy te, hogy megmondod, hová menjen a fiam s hová ne? Ezt ő dönti el, s nem te.

Elise tekintete egy pillanatra találkozott a nő kihívó tekintetével, majd nyugodt hangon így felelt: – Meglehet ugyan, hogy te ezt tagadod, Cassandra, de még mindig én vagyok e ház egyetlen úrnője. Nincs szükségem rá, hogy a beleegyezésedet kérem bármihez, amit itt teszek. Világos? – Megvetően nézett nagy-

nénje önelégült mosolyára, majd újult bosszúsággal fordult a lány felé, aki tátott szájjal, teljesen összezavarodva várakozott. Láta, hogy meg kell törnie a lány dermedt kábulatát, ezért élesebb hangon szólt rá. – Most pedig menjen, és tegye, amit mondtam! De szaporán!

A szobalány nem mert tovább kérdezősködni, se tétovázni, hanem egy gyors térdbókkal már rohant is felfelé, mire a többi szolgál is sietve követte. Jól látták, hogy közeleg az összecsapás úrnőjük és nagynénje között.

Elise kimérten ismét Cassandra felé fordult, mivel arra számított, hogy vitába száll vele, de az asszony fiaival együtt hátralépett, hogy engedje Edwardot kicsoszogni az ajtón. A következő pillanatban Elise szinte megdermedt a döbbenettől. Alig tudta elhinni, hogy ez a fájdalmasan sovány, zilált hajú öregember, aki most felé közeledett, ugyanaz a vaskos, hangoskodó ember lenne, akit egész életében ismert. Megrendítette, hogy távolléte alatt ennyire legyengült és elsorvadt.

– Edward bácsi? – kérdezte. Egy apróska bólintás volt a válasz. Elise mindkét kezével megfogta a csontos, sovány kezét. Eltűnt a kerek, pirosposzgás arc, s az elmúlt évek során oly sokszor látott, gömbölyded vonások is semmivé foszlottak. Csontsovány arcának beesett szemgödöréből homályos szemek tekintettek rá, melyeket mély, sötét, kékes árnyalatú karikák öveztek. A szeme körüli karikák sötétsége élesen kiemelte arcának sápadt fehérségét.

– Elise, kislányom... – Megpróbált mosolyogni, de ez az erőfeszítés oly törekeny gyöngeségről árulkodott, mely rémisztő volt. – Boldog vagyok, hogy újólág viszontlátlak tégedet. Arabelának nagy szüksége van a társaságodra. Mostanra már megözevegyült...

Kijelentése újabb döbbenetként érte Elise-t és nagy együttérzéssel, gyöngéden ölelte át nagybátyját, akit e szeretetmegnyilvánulás csaknem könnyekre fakasztott. Ritkaságszámba ment, hogy akár csak egy kevéske kedvességet is kapjon, így ez most nagyon megszégyenítette.

– Nagyon sajnálom, Edward bácsi – suttozta Elise. – Nem tudtam. Szegény Arabella... gyásza nyilván fájdalmasan mély lehet.

Edward, hogy érzelmeit lecsillapítsa és összeszedje magát, vett egy nagy levegőt, és nekilátott, hogy elmesélje az esetet. – Re-

landre, úgy egy hónapja, a folyóban akadtak rá. Tudod, kilavagó't. Én asszem, hogy a lova megbokrosodhatott, azt' ledobta. Bizonyna' megüthette a fejét, mielőtt a vízbe esett, azt' megfúlt, mielőtt magához tért volna.

– Hol van Arabella? – kérdezte Elise, és tekintetével a csarnokot kutatta. – Fel kéne keresnem.

– Elment valami grófnő barátnőjéhez – felelt neki Cassandra az ajtóból. – Csak jóval később fog hazajönni. Azok ketten olyanok, mintha összenőttek volna, de nemigen csinálnak mást, csak egyfolytában pletykálgodnak.

Edward arca hirtelen eltorzult, ahogy valami görcsös fájdalom kerítette hatalmába, kezét a hasára szorította, és előntötte a veríték. Elise megfogta a karját, hogy egy székhez segítse, de az öreg megrázta a fejét, majd egy pillanat múlva a kegyetlen kín enyhülni látszott. Végül nagy nehezen felegyenesedett. – Most már fölmegegyek, azt' ágyba fekszek. Mostanság egyáltalán nem vagyok jól, és olyan rettentő fáradt vagyok.

– Bácsi... kérdeznem kell valamit... – tartóztatta még egy pillanatra Elise, és az homályos tekintettel várta, hogy beszéljen. Szinte félt feltenni a kérdést, mert nagybátyja megerősítheti gyanúját, és akkor az felszínre hozza a múlt iszonyatát. Az igaz, hogy Cassandra bántalmazta őt, de gyerekkorából más történetekre is emlékezett, melyek mellett fogsága egészen szelíd dolognak tűnt. Ez idáig e meséket agyának legmélyebb zugaiba száműzte, még gondolni se igen mert rájuk. – Mitől betegedtél meg? Mikor legutóbb láttalak, crös és egészséges voltál. Mit mondanak az orvosok?

– Csak a fejüket vakarják, azt' próbájják kitanálni. Ez a szagató fájdalom a hasamba... csak néhány héttel azután gyött elő, hogy téged e'vittek. Az én édes Cassandrámm, ő ápolgatott engemet, mióta megbetegedtem. Az orvosok valami undok csöppeket adtak nekem, és az én édes feleségem biztosított róla, hogy jól fog tenni... de én egyre csak gyöngülök... – Hajlott háttal, összeaszottan elcsoszogott.

– Szegény gyermek, bizonynal nagyon megrendített, hogy Edward így elsovadt – jegyezte meg Cassandra. Megveregette Elise arcát, de unokahúga undorodva húzódott el tőle. Az idősebb nő csak mosolygott, miközben folytatta tovább a színjátékot. – Mindnyáján nagyon aggódtunk miatta. – Egy pillantást vetett

fiaira, hogy ők is megerősítsék. – Megtettünk minden tőlünk telhetőt, hogy segítségünk rajta.

– Megtettünk minden tőlünk telhetőt – mondta Forsworth sunyi vigyorral, miközben vállával a nagyterem ajtajának támaszkodott. – Minket senki se hibáztathat.

Cassandra hanyagul vállat vont. – Nem valószínű, hogy ezt az évet túléli. – Biztosra veszem, hogy halála esetére már megtettél minden szükséges intézkedést – vágott vissza Elise.

Az asszony ajka önelégült mosolyra húzódott. – Hát persze. Edwarddal házasságkötésünk napján aláírtunk egy házassági szerződést. Beleegyezett, hogy a szerződés napján kifizeti minden adósságomat, és halála esetén rám hagyja minden vagyonát és birtokát. Meglehetősen gazdag asszony leszek, ha távozna, szegény ember.

Elise elítélő mosolya világosan mutatta véleményét. – Minden bizonnyal boldogan elősegíted és ünnepled majd azt az eseményt.

– Szétszaggat majd a fájdalom – siránkozott az asszony szomorúságot színelve.

– Ebben biztos vagyok – gúnyolódott Elise.

Cassandra félrehajtotta fejét, és úgy méregette unokahúgát. – Nahát, drága Elise, azt hiszem, megváltoztál. Még azt is megkockáztatnám, hogy még szebb lettél. Vagy egyszerűen csak arról van szó, hogy felnőttél, érettebb lettél.

– Remélem, hogy bölcsőbb lettem, Cassandra – felelte Elise nyájasan.

– Olyan vad hírek terjengtek arról a hitvány gazember Seymourról, hogy valószínűleg hiábavaló remény azt hinni, hogy nem tett veled semmi rosszat. Az igazat megvallva, ha hinni lehet a híreknek, kihasználta fogságodat. – Cassandra elmosolyodott, ahogy látta, hogy Elise elpirul, így aztán még mélyebben hasított bele karmaival. – Egy ilyen életerős, férfias férfi egy fiatal leánnyal... Nos, szinte teljességgel elképzelhetetlen, hogy ne történt volna valami.

Elise visszanyerte hidegvérét, és villámgyorsan vágott vissza. – Nem is tudtam, hogy egyazon körökben mozogtál Lord Seymourral, s így pontosan meggyőződhettem róla, hogy valójában milyen. Én azt hallottam róla, hogy mindig is megválogatta barátait, ismerőseit, és soha nem állt szóba tolvajokkal meg gyilkosokkal.

– Azt az embert már rég fel kellett volna kötni bűneiért – vágta rá Cassandra, miközben töretlen magabiztossággal mosolygott. – Biztosra veszem, hogy a királynő vérdíjat fog kitűzni a fejére. Nyugodt lehetsz, drágám, lógni fog.

– Engem a te szavaid egy cseppet sem nyugtatnak, Cassandra – felelte Elise halvány mosollyal. – Mindegyik egy-egy sértés fülemnek.

Az idősebb nő ártatlanságot tettetve tárta szét kezét. – Én csak az őrgórról beszéltem – mentegetődzött. – Az ilyen emberek nem érdemelnek együttérzést.

– Míg Lord Seymour védelme alatt álltam, rendkívül gondosan és udvariasan bántak velem – lépdelt végig Elise elgondolkodva a csarnokon, majd ellenfele felé fordult, és jelentősegteljesen meredt rá. – Viszont emlékszem oly időkre, midőn ugyanezen ház falai közt jó okom volt félteni életemet.

– Igazán, Elise, itt lenne már az ideje, hogy szigorúbban fogd és móresre tanítsad szolgálodat – terelte el a szót Cassandra. – Állandó ügyetlenkedésük bárkit halálra rémítene.

Elise már rég megtanulta, hogy ezzel az asszonnyal hiábavaló dolog vitázni. Cassandrának rendkívüli képessége van rá, hogy minden szót a saját javára fordítson, és bármi legyen is bűne, azt hanyagul lerázza magáról, majd lelkiismeret-furdalás nélkül mást hibáztat érte. Így aztán Elise más módszert választott, Fitch és Spence felé fordult, majd elég tisztán és hangosan ahhoz, hogy nagynénje is megértse, azt mondta nekik: – Szerelkezzetek fel bármilyen fegyverrel, amit alkalmasnak véltek, és gondosan őrizzétek testi épségemet mindaddig, amíg ez a nő... – egy pillanatra elhallgatott, hogy Forsworth és fivérei jelenlétére is hatáson utaljon, majd merész határozottsággal folytatta – meg a pereputtya a *házamban* van.

– A *te* házában? – gúnyolódott csillapítatlan önbizalommal Cassandra. – Drága Elise, hát nem érted, miről van szó? Te csak egy leány vagy, és a királynő engedélye nélkül nem örökölheted atyád birtokát. Olyan okirat pedig nincs, mely reád ruházná atyád vagyonát. Ennélfogva a fiaim a jogos örökösei minden Radborne-birtoknak. Teljes joguk van mindenhez. Az igazat megvallva, drágám, amennyire én látom, te koldusszegény vagy, nincs se otthonod, se vagyonod, mit magadénak mondhatsz.

Elise ajka halványan mosolyra húzódott, de tekintete fagyos

volt, midőn benyúlt az övének lógó erszénybe. Elővette apja gyűrűjét, és Cassandra elé tartotta. – Felismered ezt? – Várt, míg a nő tétován rábólintott, és csak ezután kezdett bele abba a játékba, melyről tudta, biztos feltárja majd, hogy nagynénje mennyit tud apja elrablásáról. – Akkor arra is emlékezned kell, hogy atyámat e nélkül sohasem láthattad. – A szép fej egy újabb biccentése jelezte Elise-nek, hogy folytathatja. – Ezt a gyűrűt annak bizonyítékeként mutatom, hogy tudomásom van atyám hollétéről. Atyám *életben van!* – jelentette ki határozottan, és látta, hogy nagynénje szép, de immáron öregedő arcán döbbenet fut át. Gyanakvó, zavart arckifejezése bizonyította Cassandra ártatlanságát, legalábbis az emberrablást illetően. – És abban biztos lehetsz, hogy nem fogja eltűnni javainak illetően eltulajdonítását sem tőled, sem fiaidtól. Ennélfogva azt javaslom, hogy keressetek magatoknak más szállást, hová elköltözhattok... még hozzá minél előbb.

– Ez csak valami ravasz cselfogás! – jelentette ki Forsworth, miközben nagy léptekkel előrejött, és dühödten meredt Elise-re. – Hazudik! Különbösen Ramsey bácsi is itt lenne vele!

Elise kihívó mosollyal nézett rá. – A te észjárásod mindig is egy kicsit lassú volt, Forsworth. Miért ne várnád meg, míg atyám megérkezik? Biztos vagyok benne, hogy érdemeidnek megfelelően látja el majd a bajodat.

A férfi sötét szeme csak úgy szikrázott a dűhtől. – Te hazug szajha! Elmész valami távoli helyre, ahol átadod magad egy áruló kényének-kedvének. – Rá se hederített a kék szempárban megjelenő harag figyelmeztető jeleire. – Mindig is főrangú emberre vágytál. Most aztán még önmagadon is túltettél. Nicsak! A birodalom árulója. De őrgrof! – Gúnyolódása csupa megvetés volt. – Mostanra tán már a fattyát is magadban hordozod!

A pofon végigvisszhangzott a csarnokon, és Forsworth egy röpké pillanatig csak összemosódó homályt látott a szeme előtt. Megrázta a fejét, hogy érzékei kitisztuljanak, majd dühöngve hátralendítette a karját, és úgy közeledett a lány felé. Váratlanul Spence-szel találta magát szemközt, aki kettőjük közé lépett.

– Egy ujjá' se nyú' hozzá – jelentette ki Spence nyugodtan. – Különbösen megbánnya.

– Hogy merészelsz fenyegetni engem! – bömbölte Forsworth, akit még jobban felbőszített, hogy egy közönséges szolga merészelt közbelépni. – El az utamból!

Spence megrázta a fejét. – Az én uram aszonta, hogy még az életem árán is őriznem kő' az úrnő biztonságát.

– Ki bízott meg ezzel az ostobasággal? – kérdezte Forsworth, és hátrált egy lépést, ahogy Spence közeledett hozzá. Forsworth hencegő bátorsága alábbhagyott. – Ki állítana szembe egy közembert egy lorddal?

– Lorddal? Ha! – gúnyolódott megvetően Elise, miközben ismét előrelépett, hogy szemtől szembe álljon kuzinjával. Nem tudta megállni, hogy meg ne szégyenítse pöffeszkedéséért. – Ha te lord vagy, akkor én meg a királynő kuzinja vagyok!

– Te...! – vicsorgott Forsworth, és ujjával felé bökött, miközben így fenyegette: – Meg fogod kapni, amit megérdemelsz!

– Ó, milyen bátor vagy te a nőkkel! – utánozta Elise Cassandra mézesmázos hangját. Láta, hogy a sötét szempár összeszűkül, de csak folytatta: – Nos, ami engem illet, én nem tűröm tovább sértéseidet! Hallod? Nincs több kínzás! Nincs több éheztetés! Nincs több bántalmazás! Ez itt az apám háza, és azt akarom, hogy tünj el innen! *De nyomban!*

Forsworth ismét hátrarántotta öklét, hogy Elise arcába csapjon vele, de legnagyobb döbbenetére azon kapta magát, hogy csuklóját megragadja egy férfi, aki nála jóval erősebb. Nem volt elég, hogy egy szolga ily durván szembeszállt vele, de a magas mögött ott nyomakodott a kövér is.

– Az én úrnőm aszonta, hogy nyomba' menjen e' innen, úgyhó' jobb lesz, ha máris indú' – közölte Spence ezzel az arrogáns semmirekellővel. Felpillantott, ahogy Forsworth fivérei jöttek át sietve a csarnokon, és nyomban elvette a pisztolyt, amit Fitch lökött oda neki. Fitchnek volt annyi esze, hogy mielőtt elhagyták a hajót, a kabátja alá rejtett két pisztolyt... arra az esetre, ha valami baj lenne. Hát az hamarabb jött, mint gondolta. Spence meg a lehető legmegfelelőbbnek tartotta most a pillanatot, hogy felhasználjon bármiféle segítséget, amivel eltántoríthatja a másik kettőt, s mivel egy pisztoly meglehetősen hatásos eszköz ilyetén viták eldöntésénél, felemelte, és megcélozta vele az egyik fivért. – Lyukat ütök abba, ki akár csak egy lépést is tesz – figyelmeztette őket nyersen. – Azt nemigen törődök vele, hogy melyik lesz a'.

Cassandra megpróbált a közelükbe kerülni, de Fitchnek belőle is éppúgy elege volt, mint a fiaiból. A pisztolyt az asszony

felé fordította. – Szíveskeggyék ottan maradni, ahun van, milydy – mondta neki nyájasan. – Igazán nem akarnám összevérezni az úrnőm szőnyegit.

– Ez felháborító! – préselte ki magából dühödten Cassandra. Megpördült, és Elise felé fordult. – Én a nagynénéd vagyok! Hát hagyod, hogy ezek az emberek itt fenyegeessenek engem?

Elise szép ajkai gúnyos mosolyra húzódtak. – Nekem úgy rémlik, volt idő, mikor te engedélyt adtál fiaidnak, hogy kínozzanak engem. Te nem vagy vérrokonom, és ha az lennél, akkor letagadnám. Én felhatalmazom ezeket az embereket arra, hogy megtehessenek bármit, amit szükségesnek látnak, hogy megvédjenek engem a hozzád s fiaidhoz hasonlóktól. Nem tudom, hogyan csábíthattad el és vehetted rá nagybátyámat, hogy feleségül vegyen téged, de az nyilvánvaló, hogy az egészsége veszedelmesen megromlott... S én csakis a legrosszabbra gondolhatok. Sok-sok évvel ezelőtt, amikor még gyerek voltam, véletlenül meghallottam, amint a szolgák különös dolgokról suttoznak. Egy asszony, ki már jócskán benne járt a korban és bolondnak tartották, szüntelenül azt motyogta, hogy látott téged, amint mérget adott anyámnak, majd a férjednek is. – Elise látta, hogy nagynénje döbbenten összerezzen, majd arcára lassanként kiül a félelem. – Most meg úgy tűnik, Edward az áldozatod.

Cassandra reszketeg büszkeséggel húzta ki magát. – Egy pillanattal se maradok tovább ebben a házban, ahol ilyen iszonyatos tettekkel vádolnak!

– Úgy! Jobban is teszed, ha menekülsz! – gúnyolódott Elise, miközben a gondolat megkönnyebbüléssel töltötte el. – Fuss, mentsd az életedet, mert kopókat eresztek nyomodba! Eredj! Takarodj innen!

Cassandra döbbent kábulattal botorkált, s fejének egy gyöngé rándításával adta fiai tudtára, hogy sietve kövessék. Korábbi fennhéjázó gőgje semmivé foszlott, és nagyon is igyekezett menekülni ez elől a bosszúszomjas, fenyegető leány elől, ki valahonnan rendíthetetlen elszántságot nyert, s immáron kegyetlen, veszélyes ellenségnek bizonyult.

A Radborne család izgatottan kapkodta össze s dobálta holmiját a ládádba, majd ki-ki sietve elhagyta a birtokot azzal, ami épp a rendelkezésére állt.

Távozásuk nyomán a ház elcsöndesedett. A szolgák vissza-

szívárogtak, hogy megfelelőképp köszöntsék úrnőjüket, majd megkönnyebbülten siettek elkészíteni szobáját, s kicsomagolni holmiját.

Elise halálosan fáradtnak érezte magát. Nem volt ereje még enni se. Egyenesen a szobájába ment, s az ágyára roskadt. Bár Clara tálcán hozott fel ennivalót, és segített neki levetkőzni, mindössze néhány halkan eldünnyögött szóra tellett erejéből, mielőtt egy nagy sóhajjal besiklott az ágy puha melegébe. A gertyákat elfűjták, és Elise még egy darabig figyelte a kandalló tűzének reszkető fényét a mennyezeten, majd szeme lecsukódott. Álmában Maxim jelent meg, s e képek nyugodt biztonságba ringatták.

Hajnalban Elise felébredt. Egy darabig csak feküdt és fülelt, azon tűnődött, vajon mi zavarhatta meg álmát, de nem mozdult semmi, minden csöndes és néma volt az udvarházban. Kíváncsiságát így nemigen elégíthette ki, mivel felébredésének okát nem találta.

Belebújt köntösébe, kilépett szobájából, és elindult a folyosón Arabella szobái felé. Halkan bekopogtatott, de nem kapott választ, így aztán belépett, hogy lássa, kuzinja visszatért-e már s alszik-e. A sötétítő résein át beszűrődő holdfényben a padlón széthajigált ruhák heverték. A tornác felőli ajtóban egy finom szaténruha feküdt, ezt alsószokeyák követték, majd egy kicsit távolabb az abroncsok. Az ágy közelében pedig fehér pamutbugyogó és selyemharisnya hevert. Az ágy takarói fel voltak hajtva, a párnákon pedig mindkét oldalon egy-egy mélyedés látszott, amiből Elise arra a következtetésre jutott, hogy bárki is feküdt itt az ágyban, nem volt egyedül.

Furcsa emlék bizsergett végig Elise-en és elnyomott magában egy haljós, nyugtalanító érzést, ahogy végignézett a sötét szobán. Bár ez egy másik ház volt és sok-sok hónap telt már el azóta, megdöbbentő volt a hasonlóság e perc s múltjának egy másik pillanata között. Akkor is Arabella szobájába ment, s arra számított, hogy kuzinját ott találja. Ezúttal ugyan nem pattant elő senki a homályból, hogy megragadja őt, de volt valami kísérteties hasonlóság abban, hogy kuzinját most sem találta.

Zavartan ment vissza szobájába, s már épp le akarta venni köntösét, amikor nyírításra lett figyelmes. Leküzdötte a rátörő félelmet, és a tornác ajtajához futott. Nem volt elképzelhetetlen,

hogy Forsworth és fivérei visszatértek, hogy ártsanak a házban maradottaknak. Óvatosan kinyitotta az ajtót, és kiosont a tornácre. Igyekezett homályban maradni, s némán surrant végig a tornácon, míg a hold elő nem bújt a felhők mögül.

Odalenn az udvaron, a lágy holdfényben ott állt Arabella vékony, áttetsző köntösben. Mellette, lovának hátán egy teljesen felöltözött férfi ült. Csuklyája eltakarta vonásait. Elise figyelte, amint az árnyalak előrehajol Arabella ölelő karjaiba, s a pár egy hosszú pillanatig tartó csókban forrt össze. Majd amikor a férfi végül felegyenesedett, s köpenyét átvette a vállán, Elise-t éme lyítő rettegés öntötte el. A férfi mozdulatai túlságosan is emlé kezgették őt Forsworth Radborne hivalkodóan mesterkél t visel kedésére. Tehetetlenül nézte, amint a férfi finoman megciró gatja Arabella arcát, majd megsarkantyúzza lovát, és távolodó patakoppánások közepette eltűnik.

Elise óvatosan hátrahúzódott a sötétségbe, amikor Arabella megfordult és elindult a lépcső felé. Moccanni sem mert, ne-hogy észrevegyék, és még a lélegzetét is visszafojtotta, amint ku-zinja elindult felfelé a lépcsőn. Elise csak akkor mert meg-könnyebbülten sóhajtani egy nagyot, amikor a szobaajtó már becsukódott Arabella mögött.

Másnap, amikor lejött reggelizni, Arabella maga volt a mély gyászba borult özvegyiség. Elise nem tagadhatta a tényt, hogy kuzinjához illett a szerep, hisz szürke szeme vörös volt s karikás, arca pedig sápadt és beesett. Mindazonáltal az udvaron lezaj-lott jelenet után, melynek Elise szemtanúja volt, csak azon tű-nődött, hogy Arabellának vajon miért van szüksége e színlelésre. Nagyon meglepődött, midőn kuzinja a vállára borult, és zokog-va siránkozott Reland elveszte felett.

– Hát nem megmondtam én neked, hogy el vagyok átkozva?
– szipogta könnyein át Arabella. – Én mondom neked, rajtam valami átok ül. – Ezt követően nyomban görcsös zokogás ke-rítette hatalmába.

Elise döbbsen veregette az asszony hátát, mivel egyszerűen nem tudta, mit tegyen. – Ha jól tudom, Reland kilovagolt – dűny-nyögte csöndesen. – Egyedül volt?

Arabella szipogva elhúzódott, hogy egy zsebkendővel meg-törölgesse vékony orrát. – Együtt lovagoltunk ki, de szokásához

híven elvágtatott, s engem ott hagyott, hogy magam találjak haza.

– Hol történt ez?

– Bradbury közelében – zokogta Arabella.

– Egy hónapja?

Arabella tétován rábólintott, majd halovány kezét kebeléhez szorította. Elise tekintetét szinte hipnotikusan vonzotta magára az a nyakék, amit Arabella viselt. Arabella, midőn észrevette, hogy hová irányul pillantása, szípgva levette az ékköves gyöngysort. – Ez annyira rád emlékeztetett, Elise, hogy viselnem kellett. – Ifjú unokatestvére nyakába tette, aztán folytatta a sírást meg a szípgást. – Amikor esküvőm estéjén visszatértem szobámba, ott találtam a földön elszakadva, s a gyöngyök szanaszét gurultak a padlón. Csaknem belehaltam, midőn rádöbbsentem, hogy elraboltak téged. Azt sem tudtam, hogy vajon élsz-e még vagy meghaltál, ezért a gyöngysort megjavíttattam, és azóta hordom a te emlékedre.

– Köszönöm, hogy megjavíttattad.

Az asszony ismét könnyekre fakadt, és oly hosszasan folytatta a sírást, hogy Elise végül lemondott a reggeliről, annyira émelygett. Arra vágyott, hogy ismét egyedül legyen.

Arabella letörölte az arcán végigcsorgó könnyeket, majd a hősies szenvedés pózát felvéve lopva pillantgatott Elise-re. – Milyen szörnyű lehetett ez neked. Hogy így erővel elhurcoljanak. Persze mindenki azon tűnődik, vajon mi történhetett.

– Ami azt illeti, tulajdonképpen ez az egész csodálatos volt... olyan romantikus – nyugtatta meg őt Elise, miközben szája saroka szomorkás mosolyra húzódott.

Arabella egy éles nyilallást érzett, amint észrevette a kék szempár távolba vesző pillantását. Úgy tűnt, a lány elveszett szerelmére gondol vágyakozva. – Azóta is azon tűnődtem, vajon kiért jöttek Maxim emberei... s miután téged az én lakrészemről vittek el, csak arra gondolhatok, hogy tévedésből fogtak el téged. Igaz?

Elise látta, hogy ez a nő mohón lesi választát. Gyászát ez egyből meghazudtolja.

– Természetesen én ezt tudtam. Maxim mindig is annyira szerelmes volt belém, hogy szinte egy pillanatig sem kételkedtem benne, értem jött vissza. Gondolom, rettentő csalódott volt, amikor csak egy kislányt talált ott egyetlen, igazi szerelme helyett. –

Arabella mélyen felsőhajtott, mintha képzeletben osztozna a férfi bánatán. – Miután elég jól ismerem, azt hiszem, valószínűleg rettentő nagy haragra gerjedsz.

Miután nem tagadhatta kuzinja kijelentését, Elise elfordította a fejét, hogy elrejtse azt a fájdalmat, mit nem vallhatott be. Meglehet, hogy túl érzékenyen érintette az igazság, de az a lelkesedés, amit Arabella mutatott, már-már meggyőzte őt arról, hogy ez a nő önös énjének erősítését kapta attól a gondolattól, hogy ő volt az, kit Maxim el akart rabolni.

– Maxim minden bizonnyal tervezi, hogy visszatér és jóvá teszi tévedését. – A szürke szempár végigsiklott Elise lehajtott fejének finom arcélén. – Említette, hogy mikor jön vissza?

– Maximet árulóként elítélték – emlékeztette kuzinját Elise. – Ha visszatér, még mindig a kivégzés fenyegeti, hacsak el nem nyeri a királynő bocsánatát.

– És ha ez megtörténik – dűnnyögte várakozásteljes mosollyal Arabella –, akkor elfogadom házassági ajánlatát.

Elise kinyitotta a száját, hogy válaszoljon és elmondjon mindent, de aztán lassan becsukta, mert hirtelen elbizonytalanodott. Megszólalt benne a sértett büszkeség. Ha Maxim visszatér Angliába és ismét meglátja Arabellát, talán feléled benne a régi szerelem, és bánni fogja azt az esküt, mit neki tett Lübeckben.

– Ha Maxim még életben van, akkor terve szerint visszatér Angliába – közölte Elise vékonyka hangon.

Arabella reszkető kézzel a torkához kapott. – Veszélyben van?

– Mikor nem volt ő veszélyben? – kérdezett vissza Elise.

– Mondd, hogy biztonságban van! – követelte suttogva, elfúló hangon Arabella. – Biztonságban kell lennie!

Elise szomorúan elmosolyodott. – Én nem biztosíthatlak téged semmiről, Arabella, legkevésbé a biztonságáról.

28. fejezet

A Whitehall palota hatalmas épületének nagy parkja a bimbózó tavasz színeiben pompázott. Elise engedélyezett magának egy pillanatot, hogy élvezze a virágok bódító illatát, ahogy ment fölfelé a lépcsőn a folyó felől. Sietnie kellett: a királynő percekben belül fogadja, s bár igyekezett nyugodt maradni, a bensejében dúló zűrzavar még csak nem is emlékeztetett az elégedettségre és a békés nyugalomra. Ezerszer megfogalmazta már magában mondandóját, mivel attól félt, hogy az elkövetkezendő pillanatokban meggondolatlanul, összevissza fog fecsegni.

Gondosan öltözött fel, mivel titokban azt suttozták, hogy Erzsébet gyűlöl minden nőt, ki szebb holmokban pompázik, mint ő. Ezért egyszerű, fekete bársonyruhát vett fel fehér csipke nyakfodorral, s egyetlen éke a gyöngysor volt, melynek csatját rubinok díszítették. Gondosan fésült haján elegáns kis főkötő ült, mely egész megjelenését finommá és józanul komollyá tette.

Már csaknem egy hét telt el azóta, hogy először kért audienciát a királyi fenségtől, miközben csupa nyugtalanság és rettegés volt, vajon hol lehet Maxim, ugyanakkor nagyon is jól tudta, hogy Nicholast hol tartják.

Hosszú folyosókon és nála csaknem kétszer magasabb, boltíves ajtókon vezették át, míg végül beléptek egy kis előszobába, ahol várakoznia kellett. Lord Burghley, Erzsébet főminisztere jött megérdeklődni látogatásának célját, mire Elise, aki alig tudta elnyomni hangjának reszketését, ismertette vele ügyének lényegét. A férfi, miután a válasz kielégítette, távozott, majd hamarosan egy udvarhölgy jött érte. Elise-t a királyi fenség színe elé vezették. Mély térdbókkal hajolt meg előtte, miközben a királynő egy fenséges mozdulattal elküldte kíséretét, csak az öreg Blanche Parry maradt mellette, aki a királynő személye körüli, hűséges szolgálatot még akkor kezdte, amikor Erzsébet csecsemő volt.

– Jer, emelkedj fel, hadd lássalak – szólta Erzsébet határozott, ellentmondást nem tűrő hangon.

Elise kecses engedelmességgel egyenesedett fel, és adta át magát azon sötét, szürkésfekete szempár figyelmesen fürkésző pillantásainak, miközben maga is szemügyre vette a királynőt. Erzsébet fenséges pompával ült hatalmas, díszesen faragott székeben az ablak közelében. Fejékének ragyogása döbbenetes ellentétben állt bőrének meglepő fehérségével. A homlok egy harminckét éves asszony homloka volt, de magas és büszke, bár ehhez hozzájárult az is, hogy szemöldöke szinte teljesen ki volt szedve. Hosszú sashorokra a nyeregnél kissé bemélyedt, figyelmes, szürkésfekete szeme mindent észrevett.

– Tehát te vagy Sir Ramsey Radborne leánya – mondta végül Erzsébet, és kedvesen elmosolyodott, amitől a fiatalabb nő sokkal nyugodtabb lett.

– Elise Madselin Radborne vagyok, felség, Sir Ramsey egyetlen gyermeke.

– Nyilván kíváncsi vagy, hogy miért magánlakrészembe hívatlak... – Erzsébet egy pillanatra elhallgatott, hogy megvárja a lány udvarias válaszát, majd utána így folytatta: – Egyfajta érdekességgé váltál tanácsnokaim és udvaroncain körében. Állandóan fecsegnek, hol erről, hol arról, és én időnként szeretem megengedni magamnak, hogy tájékozatlanságban tartsam őket, míg jómagam bizalmasan ismerkedem meg a tényekkel. Az a hír járja, hogy téged elrabolt Maxim Seymour, Bradbury örgrófja, és Hamburgba vitt, ahol túszként tartott fogva. – Hosszú, keskeny, gyűrűkkel teli ujjával székeének finoman faragott karfáján dobolt, ami jelezte, hogy mennyire bosszantja ez az ügy. – Az a gazember. Rendkívül kíváncsi lennék, hogy magyarázná ki magát.

Elise bölcsen hallgatott házasságukról, mert sokat hallott már a királynő megtorló intézkedéseiről azon nemesek ellen, kik beleegyezése nélkül merészelnek házasságot kötni. Nem küldte-e Erzsébet Lady Katherine Grey Seymourt a Towerba, amiért engedélye nélkül ment férjhez, és hagyta bocsánat nélkül meghalni az ifjú anyát? Bár a királynő Maximet halálra ítélte, Elise mégis reménykedett a kegyelemben, a megbánás valami szikrájában, mely arra készíti majd ezt az asszonyt, hogy visszavonja parancsát. Ostobaság lett volna veszélyeztetni e reményt azzal,

hogy felfedi előtte házasságkötésük hírét. És ha Maxim mégis úgy dönt, hogy Arabellát jobban szereti nála, akkor a házasság érvénytelenítése is könnyebben elérhető, ha a királynőnek nincs tudomása róla.

– Az igazat megvallva, felség, elbrátlásom tévedés volt, amit tudtukon kívül Lord Seymour szolgálai követtek el.

A karcsú kéz a szék karfájára csapott, miközben gúnyos nevetése töltötte be a termet. – És azt akarod, hogy én ezt elhiggyem? Nyilván beleszerettél abba az emberbe, ha most így próbálsz bűnét mentetetni.

– Lord Seymour jóképű ember. Nincs nő, kinek ne tetszene – vallotta be Elise, és a királynő megnyugodott, majd helyeslően bólintott, elismervén őszinteségét. – Mindazonáltal, amit mondok, azt nagybátyám, Edward Stamford is igazolhatja. Ott volt a csarnokban azon az estén, midőn Lord Seymour eljött, hogy szemére vesse, hogy csalárdsággal lopta el tőle birtokait.

– Hallottam már az őrgróf tiltakozását – ismerte el Erzsébet, akit egy cseppet sem hatott meg vendége megjegyzése. – Ám ez idáig még nem láttam ártatlanságának bizonyítékát, viszont gonosztetteire gyakorta emlékeztetett engem Edward Stamford.

– Edward sokat nyert azzal, hogy bevádolta őt, s e pillanatban, felség, nem tudom megmondani, hogy Lord Seymour vajon életben van-e még, vagy már halott. Ennélfogva nem tudom, vajon képes lesz-e eljönni önhöz ártatlanságának bizonyítékával, de ami engem illet, én büntelenségében bizonyos vagyok.

A királynő szomorúan felsóhajtott. – Ha meghalt, akkor titkait is magával vitte, és neve kitöröltetik emlékezetemből.

– Én remélem, hogy él, felség – dűnnyögte Elise csöndesen.

Erzsébet szemöldöke kissé felhúzódott, ahogy egy pillanatig arannyal szegélyezett mandzsettáját vizsgálgatta. – Ha jól tudom, te azért is jöttél, hogy annak a Hanza-kapitánynak a szabadon bocsátását kérd, kinek hajóját elfogtuk. Igaz?

– Igen, felség – felelte Elise csöndesen, mivel érezte az uralkodó megvető haragját.

– Hogy lehet az, hogy a Hanza egyik tagjának érdekében folyamodsz hozzám, amikor azt beszélük, hogy atyádat épp a szövetség rabolta el?

– Von Reijn kapitány tiszteli angol barátait, és az ellene fel-

hozott vádak egyikében sem bűnös. Karr Hilliard volt az, ki atyámat elrabolta.

– Szerelmes vagy ebbe a Von Reijn kapitányba? – tudakolta a királynő.

Elise összekulcsolta a kezét, és kissé lehajtotta a fejét, midőn így dűnnyögött. – Nem, felség. Csupán jó barátom.

– Azt beszélik, hogy Von Reijn kapitány Lord Seymournak is barátja... Igaz ez?

Elise habozott, de csak egy pillanatig, mivel magán érezte a királynő átható pillantását. Mintha olvasott volna a gondolataiban. Így aztán nem merte felbosszantani azzal, hogy nem mond igazat. – Ön igen jól értesült felség.

– Ne hízelegj nekem itt, te lány! – csattant fel Erzsébet, és megrémítette Elise-t hirtelen haragjával. – Mindig is célom volt, hogy jól értesült legyek.

Elise szerényen hallgatott, míg a királynő haragja lecsillapult, és ekkor ismét, hosszasan szemrevételezték.

– Mi az, amit a nyakadban viselsz? – kérdezte Erzsébet, miközben egy hanyag mozdulattal a gyöngysor felé intett.

Elise buzgón remélte, hogy a gyöngysor nem számít olyan sértésnek, amit hamarosan bánnia kell, miközben így magyarázott: – Ez a nyakék édesanyámon volt, midőn elhagyott csecsemőként rátaláltak.

Erzsébet felemelte a kezét, és Elise-t magához intette. Amikor a lány engedelmeskedett, kinyújtotta a kezét, és felemelte az ékkövekkel keretezett zománcképet, hogy közelebből is szemügyre vegye, majd oldalra fordult, és magához hívta Blanche Parryt. Amikor az idős asszony már a királynő előtt állt, Elise csak akkor döbbsent rá, hogy csaknem teljesen vak.

– Az özvegy Rutherford grófnő itt van most az udvarnál? – kérdezte a királynő Blanche-tól.

Az idős hölgy halkán válaszolt. – Nincs, felség.

Erzsébet összekulcsolta kezét az ölében, midőn a következőképp utasította az asszonyt: – Akkor mondd meg Lord Burghleynek, küldjön egy futárt Anne-ért azzal, hogy jöjjön a várba. Biztosra veszem, hogy érdekelni fogja, ha megtudja, hogy van egy dédunokája.

– Rutherford grófnő? – Elise gondolatai izgatottan szárnyaltak, miközben a királynő rábólintott. – De hogy lehet ez?

– Anne lányát és unokáját... ez utóbbi minden kétséget kizáróan az édesanyád... elrabolták, és váltságdíjat követeltek értük. Rutherford grófnő gyorsan reagált az emberrabló követelésére, és elküldte a kívánt összeget. Nem sokkal később a lány visszatért... de a gyermek nélkül. Úgy tűnt, elválasztották őket egymástól, és az az asszony, akit a gyerek mellé felbéreltek, beteg lett. Meghalt úgy, hogy nem tudta megmondani, honnan hozták el a kislányt, csupán annyit tudott, hogy a nyakék alapján lehet azonosítani, melyet a gyermek édesanyja viselt, amikor elrabolták. Az anyát néhány év múlva elvitte a himlő, és Rutherford grófnő egymaga kereste tovább unokáját. Ez hosszú évekkel ezelőtt történt, és most azt kell hinnem, te vagy a soha elő nem került leány gyermeke.

Erzsébet kezével a nyakék felé intett, melyet Elise viselt. – A zománckép, ami a nyakadban lóg, épp Rutherford grófnő egyik portréja nyomán készült, mely ma is ott függ otthonában. Magam is láttam, és igazolhatom, hogy a zománckép pontos mása az eredetinek. Intézkedem, hogy Rutherford grófnő minél előbb felkeressen téged otthonodban – folytatta Erzsébet. – Idős asszony már, akárcsak az én Blanche-om, de derék, és jó szíve van. Biztosra veszem, hogy nagyon szeretne veled megismerkedni.

– Igazán boldog leszek, ha megismerhetem dédanyámat – dünnyögte Elise, miközben visszafojtott érzések öntötték el hangját. Ujjongás, lelkes várakozás és elégedettség elegye bugygyant fel benne arra a gondolatra, hogy neki más, kedvesebb, sokkal szeretőbb rokonai is vannak, mint azok, akiket most ismer.

Halk kopogtatás hangzott az ajtó felől, és Blanche Parry oda ment, hogy a hatalmas ajtón át beengedjen egy magas, szakállas, sötét hajú úriembert, ki némiképp zaklatott sietséggel ment át a termen. Tiszteletteljesen meghajolt királynője előtt, majd halkán, bizalmasan suttogott neki, miközben Elise diplomatikusan hátrébb lépett. Amikor a férfi felegyenesedett, Erzsébet kezével magához intette a fiatal nőt, és közben így szólt a férfinak.

– Sir Francis Walsingham, gondolom érdekelní fogja, hogy vendégem nem más, mint Sir Ramsey Radborne leánya. Elise azért jött, hogy annak az elfogott Hanza-kapitánynak a szabadon bocsátását kérje.

A magas férfi kissé megrendülten nézett Elise-re. – Személyesen ismertem édesapját...

– Kérem, Sir Francis, én azt hiszem, hogy még él... legalábbis tovább reménykedem benne, hogy életben van. Nem bírom hallani, hogy úgy beszél róla, mintha már a múlté lenne.

– Bocsásson meg nekem, gyermekem – előrelépett, és megfogta Elise mindkét kezét. – Oly hosszú ideje van már távol tőlünk, hogy az engem kétségbe ejtett, és egyre inkább kételkedem könyörületében azoknak, kik fogva tartják. Nem akartam kíméletlen lenni.

– Sir Francis államminiszterként a leghasznosabb – magyarázta a királynő tűnődő mosollyal. – Szenvedélye az életem elleni összeesküvések leleplezése... és híreivel engem folyamatosan megdöbbsent. Szerinte az egyik összeesküvés a Stilliards *kontor*jaiból ered. Atyád épp ennek forrását akarta leleplezni, amikor elragadták.

Elise-t ez a hír némiképp megdöbbsentette. – Én úgy tudtam, hogy újai magánjellegűek voltak, hogy vagyonának egy részét értékesítse.

– Ez csak csel volt, kedvesem, hogy legyen valami ürügy, ami miatt a *kontorok*ba jár. Én is hallottam a kincsről, amit állítólag összegyűjtött, de én ennek létezésében erőteljesen kételkedem. – Sir Francis összekulcsolta kezét a háta mögött, és az ablakhoz lépett, majd egy darabig elgondolkodva nézett ki rajta. – Épp most kaptam a hírt, hogy valóban volt egy összeesküvés a királynő ellen, mely a Stilliardsból indult ki. – Elise felé fordult, és komolyan így beszélt. – Hagyjon fel kérésével, hogy ezt a Hanza kapitányt szabadon engedjük. Szerintem ez az ember egyáltalán nem érdemli meg az ön jószágát.

– Ha kiderült, hogy a Hanza néhány tagja összeszküvést szőtt, az még nem jelenti azt, hogy ennek minden kapitány és minden kereskedő részese. – Elise a miniszter igazságérzetére próbált apellálni. – Von Reijn kapitány segített nekünk megszökni Lübeckből, amikor Karr Hilliard és a Hanza meg akartak ölni minket. Mindig is jó barátja volt az angoloknak. Ha hagynám, hogy kivégezzék, vagy hogy elpusztuljon a Newgate-ben sínylődvé anélkül, hogy bármit is tennék kiszabadításáért, soha többé nem tudnék együtt élni a lelkiismeretemmel. Az ő bűne mindössze annyi, hogy én hajója fedélzetén voltam. És ez volt az

egyetlen oka annak, hogy Sinclair kapitány elfogta őt, hajóját pedig elkobozta. Bocsásson meg nekem, Sir Francis, hogy továbbra is megpróbálok közbenjárni az érdekében. Meggyőződése, hogy Von Reijn kapitányt jogtalanul fogták el, és igazságtalanul tartják fogva.

– Talán az az ember, aki odakinn vár az előszobában, tisztázni tudja majd ezt az ügyet is. Biztos vagyok benne, hogy ön jól ismeri őt, kedvesem, és megkönnyebbülést jelent a hír, hogy életben van. – Erzsébet felé fordult. – Az úriember az engedélyére vár, felség, hogy beléphessen.

– Úgy! Tehát a gazember vissza mert jönni, hogy nyakát a bárd alá téve várja ítéletemet, mi! Vagy netán arra számít, hogy megkegyelmezek? – Kezével készségesen intett. – Engedjék be azt a himpellért, hadd halljam, amint kegyelemért könyörög!

Sir Francis meghajolt előtte, majd az ajtóhoz ment. Félrelépven kinyitotta, és elegánsan bejelentette: – Bradbury örgrófia, felség.

Elise szíve majd kiugrott örömében. Akarata ellenére a boldogság és az izgalom néhány tétova lépéssel elindította az ajtó felé, de aztán meghallván a határozottan koppanó, sietve közelgő léptek zaját, kényszerítette magát, hogy a helyén maradjon. Való igaz, csupán a féltés volt az egyetlen dolog, mely visszatartotta. Maximen fekete térdnadrág volt, fekete harisnya, félcipő és egy ébensötét, díszes zeke. A komor színeket kiemelte ingének ropogós fehér mandzsettája és nyakfodra. Zekéjén egy fekete köpenyt viselt, melynek gallérját és szegélyét selyemszálalás hímzéssel díszítették. Bőre aranybarnára sült, és ettől a szeme még élénkebbé vált. Az a ragyogó szempár nyomban Elise-re szegeződött, amint belépett az ajtón, és egy pillanatra döbbenően megtorpant. Bár egyetlen szót sem szólt, Elise mégis megnyugodott attól a melegségtől, ami férje tekintetéből áradt felé.

Visszanyervén hidegvérét, Maxim megfordult, hogy a királynő elé járuljon. – Felség! – A hangja tisztán csengett, ahogy előrelépett és mélyen meghajolt.

A királynő izgatottan dobolt ujaival, és vékony szemöldökét felhúzza nézett rá csillogó, sötét szemével. Vaknak kellett volna lennie, hogy ne vegye észre, ami a két ember közt lezajlott, és bár ennek valódi jelentőségét ily rövid idő alatt nem fürkészhetette ki, a jelenet az emlékezetébe vésődött. – Nos, te gazember! Viszszatértél hát, miként mondtad.

– Igen, felség, és sokkal többel, mint amit ígértem. Elhoztam önnek Lübeckből az ön ellen szőtt összeesküvés tápláló gyökerét. Karr Hilliard e pillanatban a newgate-i börtönbe zárva várja ítéletét.

– Bevallotta, hogy ő gyilkolta meg ágensemet? – kérdezte Erzsébet várakozásteljesen.

– Nem, felség, de nem is ő volt az, ki meggyilkolta – jelentette ki Maxim. – Az az ember angol, a nevét nem ismerem, de egyik udvarhölgyének szeretője.

– Mit nem mondasz! – kiáltott fel a királynő felháborodottan. – Nem tűrök meg ilyen szemérmetlen viselkedést kíséretemben!

– Azt az embert azonosítjuk – ígérte neki Walsingham. – És bebörtönözzük.

– Sajnos ugyanez az ember tartja fogva Sir Ramseyt is... – közölte velük Maxim.

– Akkor viszont sokkal óvatosabban kell cselekednünk – támasztotta állát tűnődve Erzsébet két halovány, karcsú ujjá közé, miközben egyenesen Maximre nézett. – Van valami javaslatod?

– Ha beszél hölgyeivel, felség – kezdte Maxim –, akkor figyelmeztetheti a férfit, bár értesüléseim alapján úgy vélem, a hölgynek sejtelve sincs róla, hogy felhasználják.

– Ebben az esetben – mutatott rá a királynő – biztos vagyok benne, ha a helyzet kényes mivoltát elmagyarázzuk neki, a hölgy örömet ad majd önként felvilágosítást. Tudni akarom ennek az árulónak kilétét.

– Ha a hölgy valóban ártatlan, felség, akkor vajon nem támad-e fel benne a harag, amiért a férfi ily csúnyán becsapta? – kérdezte Maxim. – És ha nem tud úrrá lenni neheztelésén, haragjával akaratlanul is figyelmeztetheti ezt az embert.

– Netán börtönözsem be hölgyeimet? – kérdezte Erzsébet élesen. – Mit javasolsz, mit tegyek?

– Vegye rá őket, hogy kezdjenek terjesztani egy kis mesét, mely csapdánkba csalogatja majd a férfit – vágta rá gyorsan Maxim. – Jusson finom kis fülükbe egy olyan hír, mely bizonyosan felkelti a gazember érdeklődését, de nem szabad tudniuk róla, hogy mit tesznek, s ezzel mi a célunk.

– És mit akarsz, miféle kósza hírt kezdjünk el terjesztani?

– Az a gyanúm, hogy az emberrabló azért a kincseért tartja

fogva Sir Ramseyt, amit állítólag elrejtett. Ha a fülébe jut, hogy én tudok az arany hollétéről, akkor lehet, hogy kísértést érez majd rá, hogy felkeressen, és felajánlja Sir Ramseyt cserébe a váltságdíjért.

Elise előrelépett, mire mindhárman felé fordultak. – És ha ez az ember valóban azt hiszi, hogy tudja a rejtékhelyet, akkor ez a terv mennyiben segíti vagy gátolja atyám ügyét?

Maxim tekintete ismét ellágyult, ahogy a feleségére nézett. – Hogyan gátolná ügyét, my lady?

Elise tétován bólintott egyet, miközben arca elpirult a boldogságtól. Hogyan is leplezhetné sikeresen szerelmét, amikor az túlsordul szívében? – Ha az emberrabló elhiszi, hogy tudja, akkor nem dönthet-e úgy, hogy nincs tovább szüksége atyámra, és végez vele?

Maxim ezt már mind végiggondolta, így nyomban kész volt a válasza. – Ez az ember előbb meg akar majd bizonyosodni róla, hogy valójában mit tudok.

– Felvethetem talán azt a lehetőséget, hogy Sir Ramsey esetleg már elmondta nekik, és így meg is ölték? – kérdezte Sir Francis.

Maxim elgondolkodóvá vált. – Ha az emberrabló nem tudja valamiféle bizonyítékát adni annak, hogy Sir Ramsey még életben van, akkor nem óvatoskodunk tovább, megtudjuk nevét a hölgytől, és elfogjuk. De ha Ramsey életben van, és a gazember hiszi, hogy nagy kincshez juthat, akkor szerintem megtesz mindent, hogy életben tartsa. Váltságdíj formájában fogom előterjeszteni javaslatomat. Azt hiszem, Sir Ramsey mindaddig biztonságban van, amíg fogva tartója azt hiszi, hogy előnye származik abból, hogy életben tartja.

– Ez az ember nyilván titokban akarja majd tartani kilétét – vetette közbe Sir Francis.

– Az én feladatom lesz, hogy leleplezzem – felelte Maxim.

– Biztosra veszem, semmi sem jelentene neked nagyobb örömet, mint elkapni azt az embert, aki helyett neked kellett szenvedned – jegyezte meg Erzsébet, majd így szólt: – Fogj hozzá tervedhez. Én meg gondoskodom róla, hogy ez a hír elterjedjen hölgyeim körében.

– És mi legyen Von Reijn kapitánnyal? – kérdezte a királynőtől Sir Francis.

– Von Reijn kapitánnyal? – kapta fel fejét nyomban Maxim. – Mi történt?

– Úgy tűnik, Von Reijn kapitányt s legénységét letartóztatták és a newgate-i börtönbe vetették – közölte vele Sir Francis. – Sinclair kapitány szerint lehet, hogy Parma csapatait látta el Hollandiában, és talán valamiképp kapcsolatban van az itt jelen lévő Radborne kisasszony elrablásával is.

– Abban egyedül én vagyok a vétkes! – jelentette ki sietve és meglehetősen nyugtalanul Maxim.

– Hát ez különös – mondta Erzsébet kajánul. – Radborne kisasszony azt mondta, hogy az embereid tévedésből vitték el.

Maxim rá se hederített Walsinghamre, aki figyelmeztetően húzta össze szemöldökét, hanem vakmerőn közölte a tényeket. – Valóban így történt, felség, mivel nekem az volt a szándékom, hogy korábbi jegyesemet raboljam el, még mielőtt Reland Huxford megpecsételhetné vele nászukat. Miként azt ön is tudja, mielőtt Edward Stamford előállt volna azzal, hogy engem gyilkossággal vádoljon, úgy volt, hogy leányával összeházasodunk. – Maxim érezte, magára vonhatja Erzsébet haragját, melyet épp most sikerült némiképp lecsillapítania, de Nicholas már sok éve a barátja, és barátjának biztonsága mindennél előbbre való volt. – Embereimet Arabelláért küldtem, de azok Elise Radborne kisasszonyt hozták el helyette. – Szemöldöke alól Erzsébetre lesett, hogy lássa, mennyire haragította magára, miközben folytatta. – Később, még ugyanazon héten, megkértem Sir Francist, hogy járjon közbe érdekemben, és eszközöljön ki nekem egy audienciát, hogy kifejezésre juttathassam hűségemet, s lehetőséget kapjak annak bebizonyítására, hogy nem vagyok áruló.

Erzsébet fölpattant székéből, és vadul szikrázó szemmel indult el Maxim felé. – Idejöttél hozzám azzal, hogy ártatlan vagy, miközben ennek a gonosz nőrablásnak a bűne mindvégig téged terhelt?

– Azt hittem, hogy szeretem Arabellát – felelte Maxim nyugodtan, miközben jól ismerte ennek az asszonynak hirtelen haragját, s hogy ennek hatása mily messzire terjedhet ki mindazokra, kik fel merik bosszantani. – Mivel tudtam, hogy a bűnökben, melyekkel megvádoltak, ártatlan vagyok, reméltem, hogy eljön majd az a nap, midőn visszanyerem jóindulatát és kegyét. – Egy pillanatra elgondolkodva elhallgatott. – Azóta újólág végiggondol-

tam tettemet, s rájöttem, indítéka elsősorban az Edward elleni neheztelése volt, amiért ilyen hazugságokkal ártott nekem.

– És ez mit jelent? – kelt ki hevesen Erzsébet, miközben ismét belevetette magát székébe.

– Ez azt jelenti, hogy tévedtem, amikor azt hittem, hogy szerelmes vagyok Arabellába.

Elise-nek nem volt ideje a boldog megkönnyebbülésre e válasz hallatán, mivel a királynő bosszúsan felcsattant.

– Ostoba ember! Nem érdemled bocsánatomat! – Erzsébet kezével Elise felé intett. – Ezt a gyermeket te elraboltad otthonából, s ezért neve bemocskolódtott...

– Bocsásson meg, felség – lépett közbe merészen Elise. – Ha Lord Seymour nem raboltat el, akkor ma már talán nem is élek.

A szürkésfekete szempár elsötétült, és keményen szikrát vetett, akár a kova, ahogy a királynő a fiatal nő felé fordult. – Fejtsd ki bővebben!

– Vannak rokonaim, kik úgy gondolták, erővel kikényszeríthetik belőlem atyám kincseinek rejtékhelyét. Elszöktem tőlük, miután alávettem végeláthatatlan vallatásuknak meg förtelmes kínzásaiknak. Azóta megtudtam, hogy legalábbis egyikőjük lelkén gyilkosság is szárad, és ha Lord Seymour emberei nem fognak el, akkor nagy valószínűséggel ismét nagynéném fogságába kerülök, aki addig tartott volna ott akaratom ellenére, míg utolsót lélegezvéen kilehelem lelkem.

– Egy gonosztett nem menthető egy másikkal – vágta oda Erzsébet. – Lord Seymour meg se próbált visszajuttatni téged otthonodba, se helyreállítani becsületedet.

– Épp ellenkezőleg, felség, pontosan ezt tette – mondta Elise reszkető hangon, mivel nagyon is jól tudta, hogy konokságának bűnéért könnyen a Towerba vettetik. – Megadta nekem nevének védelmét s tiszteletét, és sokszor tette kockára életét, hogy megvédelmezzem engem.

– Az nyilvánvaló, te ostoba nőszemély, hogy fülig beleszeretél ebbe a gazemberbe – gúnyolta őt Erzsébet, majd figyelmét a magas, világosbarna hajú férfi felé fordította, aki épp egy gyöngéd pillantást vetett a lányra. A királynő, bár szemtanúja volt e gyöngéd pillantásváltásnak, mégis, midőn hátradőlt székében, némi bosszúsággal tekintett a párra. Lord Seymour nem tartotta szükségesnek, hogy házasságához a beleegyezését kérje.

Igazság szerint a lányt feleségül kellett vennie, hogy jóvátegye mindazt, amit elkövetett ellene. Viszont olyan hanyag nemtörődömséget mutatott az illendőség, a konvenciók iránt, hogy nem érdemli meg uralkodói bocsánatát.

Karját a szék karfájára ejtve, Erzsébet éles hangon megkérdezte. – Mi neked ez a lány, Bradbury?

Maximet a kérdés némiképp zavarba ejtette, így midőn szembefordult uralkodójával, világosan kijelentette azt, amire Elise már utalt. – A feleségem, felség.

– Megnősültél anélkül, hogy a hozzájárulásomat kérted volna? – kérdezte ingerülten, de aztán gyorsan el is hessegette a férfi magyarázatát. – Milyen érzéseket táplálsz iránta?

– Szeretem – ismerte be Maxim csendesen, miközben pontosan tudta, hogy e vallomás mit jelenthet.

Walsingham kétségbeesetten forgatta a szemét, miközben attól tartott, hogy épp most hallotta ennek az embernek a lélekharangját.

– *Szereted!* – mondta Erzsébet gúnyos megvetéssel. – Mit tudsz te a szerelemről? Az egyik pillanatban imádsz egy asszonyt, a másikon pedig már egy másikat? Jobban kedveltelek, amikor még nőtlen voltál!

Walsingham kezével leplezett egy mosolyt. Köztudott volt, hogy Erzsébet már régóta szerette körülvenni magát udvarában gáláns és jóképű ifjú lovagokkal, és ugyan már kezdett korosodni, de azért elismerően nézett egy olyan jóképű emberre, mint Seymour.

– Ha az idők folyamán az ön szolgálatában többször is kockára tettem az életemet, felség, akkor vajon ez nem bizonyítja-e az ön iránti szeretetemet s tiszteletemet? – Maxim nekibátorodott, amint látta, hogy a királynő pillantása tűnődővé válik. – Ha szíves örömet adom életemet is azért, hogy Elise-t biztonságban tudjam azoktól, kik bántani akarják, vajon nem bizonyítéka ez iránta érzett, szerető odaadásomnak?

– Mindig is jól szolgáltál engem – ismerte el Erzsébet. – És nagy fájdalmat okozott nekem, amikor azt hittem, hogy elárultál. – Egy nagy sóhajjal végre döntésre jutott. – Visszavonom korábbi döntésemet, Bradbury. Mostantól visszahelyeztetel címedbe s minden javadba, és áldásommal távozhatsz.

Elise örömeiben egy aprócskát kiáltott, és Maxim karjaiba

vetette volna magát, de látta, hogy férje habozik, s tudta, hogy még nem végzett. Reszketett a szíve férje merészsége miatt, amint az várt, míg a királynő halkán felsóhajtott és hátradőlt székében. Megpihenvén az asszony egy pillanatra lehuntya a szemét, és ujjaival dörgölte halántékát, majd a sötét szempár ismét kinyílt, és szúrósan szegeződött Maximre.

– Nos? Mit akarsz még tőlem? Amit adtam, tán nem elég?

– Mi lesz Von Reijn kapitánnyal, felség? – kérdezte Maxim halkán.

A királynő szeme felizzott, ahogy dühödten meredt rá, majd lassanként lecsillapult és halkán felnevetett. – Ha ez kitudódik, hírnevem, miszerint bölcs döntéseket hozok, romjaiban fog heverni. Konok kitartásoddal ismét elérted szíved vágyát, Bradbury. Barátodnak megkegyelmezek, és visszaadom neki hajóját, rakományát. Most pedig hagyj magamra. Fáradt vagyok.

29. fejezet

Elise lihegve, nevetve repült Maxim után, amint az sietve vonszolta át a Whitehall széles, szépen gondozott gypén. Ahogy a folyó felőli lépcsőhöz értek, Fitch és Spence rohant oda, hogy üdvözljék urukat, akit aztán lelkesen hátba veregettek, imígyen mutatván ki megérkezése feletti örömüket. Miután túljutottak a jókívánságokon meg a gratulációkon, Maxim otthagyták őket, karjába kapta Elise-t, majd lesietett a lépcsőn, és a várakozó bárka fedélzetére lépett. Feleségét magához szorítva, nevetve huppant le egy párnázott ülésre. Az a finom, női kuncogás, amit azzal varázsolt elő, hogy orrát felesége füléhez dörgölte és mohó csókokkal borította arcát, arra készítette a ladikos ifjú segédjét, hogy kérdőn vonja fel szemöldökét, és tátott szájjal, döbbenten meredjen erre a szép párra. Fitch és Spence uruk mögé telepedtek, majd miután felszedték a horgonyt, a két csónakos a hajó közepén széles csapásokkal feszült neki az evezőknek, míg el nem érték az áramlatot. Amint a hajó irányba ért, a mester hátrament a kormányrúdhöz, a legény meg felhúzta az egyetlen, hosszú árbocot, melyen a széles, háromszögletű vitorla feszült. Hamarost a bárka szépen siklott a folyó sodrában, és gyorsan elérték a felső folyást.

Maxim engedett annak a sürgető vágnak, ami az óta a pillanat óta tette próbára önuralmát, amióta belépett a királynő lakrészébe. Nem törődött vele, hogy férfiakból álló közönsége van, köztük egy rendkívül kíváncsi ifjú, ki lelkesen többször is feléjük lesett. Ebben a pillanatban csak az az ellenállhatatlan vágy számított, hogy feleségét karjaiba szorítsa, és egy hosszas, alapos csókkal szítsa fel kiéhezett szenvedélyüket. Már-már az illendőség határát súrolta, amit még megengedhetőnek vélt, midőn Elise-t az ölébe húzta s fölé hajolt, de ez épp elég volt ahhoz, hogy a legény szeme, ki hátulról figyelte őket, kiguvadjon.

Elise beleszédült férjének részegítő csókjába, és ahogy forgott vele a csillagfényes éjszaka, felsóhajtott. – Ez az üdvözlés kettéhasította reszkető szívemet, de jaj, mennyire vágytam már rá, hogy imigyen hasadjon.

Férje forró leheletét érezte száján, amint az könnyű csókokkal halmozta el szétnyíló ajkait, s közben magába szívta azt a mézédess nektárt, mit Elise nyújtott neki. – Ismét életre keltem – suttogta Maxim. – Ha nem vagy velem, úgy érzem, mintha valami gonosz varázslat ülne rajtam.

– Ha most éreznéd, mily hevesen zakatol a szívem! – Elise elkapta férje kezét, amint az megindult, hogy e kijelentést ellenőrizze, és mosolyogva nézett Maxim csillogó szemébe. – Később, szerelmem – suttogta Elise halkán –, majd akkor, amikor nem látják ily sokan.

– De hát nem látják, hogy kezem hova vándorol – hízeltgette neki hóbortos, vággyal teli mosollyal.

– Jaj, de meghallják sóhajtozásomat. – Elise felemelte a kezét, és ujjá hegyével cirógatta meg Maxim száját. – Nem tudnék uralkodni magamon. Amikor hozzám érsz, elborít a vágy.

Maxim perzselő tekintete az áttetszőn sötétlő kékségbe mélyedt, miközben halk, rekedtes hangon ezt suttogta: – Várok addig a pillanatig, míg magunk leszünk, és akkor oly szerelmi ünnepet rendezek neked, amelyet még sosem láttál.

– Szívem reszket a várakozástól – súgta oda neki melengető válaszát Elise.

Maxim odébb csúszott, és kényelmesen hátradőlt a párnázott ülésen, Elise-t meg szorosan magához ölelte. Gonoszkodó pillantással lekapta Elise kalapját, és félrelökte. – Edward elmehet Bradburyből, vagy akár ott is maradhat, ahogy neked tetszik, madame. Én csak régi lakrészemet kérem vissza magunknak.

– Edward haldoklik, Maxim. Most itt van Londonban, atyám házában, ahol az őt kezelő orvosok közelében lehet.

Maxim döbbsen húzta össze szemöldökét. – De hát erős, egészséges volt, amikor legutóbb láttam. Mi történt vele?

– Már a pusztá tény, hogy valaki feleségül veszi Cassandrát, elég ahhoz, hogy bárki elsorvadjon. – Egy pillanat múltán Elise rádöbbsen, hogy egyszerű válasza nem igazán nyújtott kellő felvilágosítást férjének, így aztán részletesebben is elmagyarázta neki. – Apám szolgálaitól hallottam, hogy Cassandra meg-

mérgezte édesanyámat, majd később a férjét, Bardolf Radborne-t is. Gyerekként nem értettem a dolgot, később meg egy zavarodott öreg téveszméinek hittem. Most már viszont meg vagyok győződve róla, hogy amit suttogtak, igaz volt. Sőt arra a véleményre jutottam, hogy Cassandra már házasságkötésük előtt eldöntötte, hogy megmérgezi Edwardot, ezért alá is íratott vele egy házassági szerződést, melynek alapján, halála esetén, mindenét ő öröklí. Edward nem olvas túl jól, és az írott szót gyakran nem érti meg. Így aztán mindig is ügyelt rá, hogy ha egy dokumentumot alá kellett írnia, akkor azt előtte Arabellával megbeszélte. De kédem, hogy erről Arabella bármit is tudna. Bácsikám nyilván alaposan le volt részegedve, amikor aláírta a szerződést, különben Arabellával átnézte volna a dokumentumot.

– A királynő rendelete, mely visszahelyez engem javaimba, megakadályozza, hogy Cassandra bármihez is hozzáférjen birtokaimból.

– Cassandra túlságosan is tisztában van a jogi iratok fontosságával – jegyezte meg Elise komoran. – Atyám nem készítette végrendeletet, és Cassandra az eltűnése óta igyekszik megszerezni birtokait a maga és fiai számára azzal, hogy atyám már halott. Mindig is jó orra volt hozzá, hogy megszimatolja a vagyont, s ahhoz is, hogy tudja, miként szerezze meg.

– Kérek majd egy uralkodói parancsot az elfogatására.

– Cassandra elmenekült. Talán megkönnyebbülten föl kéne sóhajtanom, hogy elment, de attól félek, visszatér és ártalmunkra lesz.

– Ha velem bármi történne, szerelmem, akkor tudd, hogy már átadtam egy írást Walsinghamnek, melyben téged teszek meg örökösömnek, és özvegyi jogon Bradbury őrgrofnőjének.

– Engem nem érdekelnek javaid – jelentette ki határozottan Elise. – Nekem nem kell más, csak te... meg a mi kicsinyünk.

– Kicsinyünk? – húzódott hátra Maxim annyira, hogy lássa felesége arcát. – Mit mondasz?

Elise imádattal teli pillantással nézett férje fürkésző tekintébe. – Testem boldogan táplálja magodat, uram. Gyermekedet hordozom szívem alatt.

Maxim ismét magához vonta, majd betakarta magukat egy könnyű gyapjútakaróval, hogy távol tartsa az éjszaka hűvösét. – Minden erőmmel azon leszek, hogy kívánságodat teljesítsem,

mivel az én szívemnek is csak az a vágya, hogy érted s gyermekünkért éljek. De van még egy feje ennek a hidrának, mit le kell vágni.

Az elégedettség csöndje telepedett rájuk, miközben a bárka haladt tovább a folyón. Az éjszaka az eget ragyogó csillagokkal hintette tele. Valóban minden rendjén volt e világon, míg Elise ily biztonságban pihent férjének karjai közt. Érezte a lassú lüktetést, ahogy homloka Maxim nyakához simult, és andalítóan nyugodt, mennyei boldogság töltötte el.

Kéz a kézben andalogtak felfelé a folyótól, és beléptek Elise apjának udvarházába. Gyorsan elterjedt a hír, hogy az úrnő, újdonsült férjével, a híres Lord Seymourral tért haza. Mintha minden részből, nyílásból és zugból kíváncsi szemek követték volna a párt. Hallották már a szóbeszédet az úrnő elrablásáról, és most először pillanthatták meg magát az őrgrófot. A fiatal szolgálólányok rettentő nagy izgalomban voltak, hogy ilyen bátor és jóképű lovag lesz elszállásolva a házban, ám mosolygó szájuk csalódottan lefelé görbült, amikor megtudták, hogy őlord-sága már reggel továbbutazik feleségével vidéki birtokaira.

Maxim még mindig gyűlöletet érzett Edward iránt, ahogy Elise-zel az oldalán lassan ment felfelé a lépcsőn. Igyekezett felkészülni a találkozás pillanatára, de amikor beléptek az alvó férfi szobájába, és meglátta azt a törékeny, legyengült alakot, ki egykoron ellenfele volt, haragja lelohadt. Helyére a szájalom lépett. Természetes könnyedséggel áradt szét benne a részvét, és megszabadította őt attól a keserűségtől, mely immáron hosszú hónapok óta forrt benne. Érzéseinek feszes csomóit könnyen áradó béke s nyugalom oldotta meg, s imigyen végre tisztán láthatta, micsoda áldást hozott neki ellenségének csalárdsága. Ha Edward nem vádolja be, akkor sosem leli meg azt az örömet és boldogságot, mit Elise mellett ismerhetett meg.

Maxim átölelte Elise vállát, és állát fölemelte. Sugárzó tekintete elmélyedt abban a szerelemben, mely felesége szeméből csillogott felé. – Mindent összevetve, szerelmem, el kell ismer-nem, Edward nagy szolgálatot tett nekem – dünnyögte. – Sokkal nagyobb kincset találtam, mint amiről neki valaha is tudomása lehetett... egy asszonyt, ki minden várakozásomat felülmúlja... akiben valóra váltak legcsodásabb álmaim.

– Seymour? – A kínlódó suttogás az ágy felől hallatszott, mire mindketten Edward felé fordultak. A beteg megpróbált felemelkedni, de annyira le volt gyengülve, hogy ez az erőfeszítés meghaladta erejét. Egy lemondó sóhajjal visszahanyatlott ágyába, és nagyon megdöbbsent, amikor Maxim felemelte őt, s néhány párnát tett a háta mögé.

– Imádkoztam, hogy eljöjj... – suttogta a beteg.

Maxim hátrapillantott Elise-re, aki meglepődött. Maxim homlokán egy aprócska ránc jelent meg, mely arról árulkodott, hogy nem érti a dolgot, ezért kérdéssel fordult a beteghez. – Miért imádkoztál volna visszatértemért, Edward?

– Fontos... fő'tétlen szükséges, hogy megtisztújjon a... lelkiismeretem – recsegte gyöngye, suttogó hangon az öreg. – Tégedet vádó'talak, hogy... e'leplezzem saját tettemet. Én okoztam az ágensnek halálát.

– Tudod, hogy mit beszélsz, Edward? – Maxim nem ilyen gyónásra számított. – Hogy ölted meg?

– Figyelj rám! – mondta levegő után kapkodva Edward. – Nem én öltem meg, de én vagyok az oka halálának. Ha én nem vagyok ott, akkor talán nem mészárolják le.

– Magyarázd ezt meg – sürgette Maxim. – Tudnom kell, hogy mi történt azon az éjszakán.

Edwardnak sikerült elegendő erőt gyűjtenie, monoton orrhangon kezdett beszélni, csaknem úgy, mintha siráncozna. – Többször' is követtem Ramseyt, hogy lássam, mibe' sántiká'. Olyasmiket hallottam, hogy vagyonokat ha'moz fő', azt' úgy vé'tem ezt magam is megnézem, de már a gondolatára is, hogy betegyem a lábam abba a gonosz hírű Stilliardsba, a hideg futkározott a hátamon. Így azt' csak vártam ott a folyón, azt' figye'tem, míg vissza nem gyűtt a bárkájára... á'talába' egy ládá'va'.

Egy hosszú, rémült pillanat következett, miközben Edward megpróbált levegőt juttatni tüdejébe, és csaknem kilehelte lelkét. Maxim felemelte, hogy segítsen neki mélyebb lélegzetet venni, majd egy pohár vizet tartott színtelen ajkaihoz. Edward ivott egy kortyot, majd hálásan bólintott, s erőltlenül visszahanyatlott párnáira. Folytatta történetét. – A királynő ágense többször is látott engem ott várakozni, azt' amikó' Bradburybe gyűtt, hogy beszéljen veled, felismerte bennem azt, akit kifigye't.

Szembefordú't velem, azt' megvádó' azza', hogy benne vagyok a királynő meggyí'kolásá'ró szótt összeesküvésben. Isten a tudója, hogy ez nem vó't igaz, de a fickó meg se akart hallgatni. Megragadta a karomat keményen, akárha szorítóköté' vó'na, azt' elrántott.

Edward szeme beesett szemgödreből, mintha könnyörgött volna nekik, hogy értsék meg. – E'löktem magamtó' azt' a lába beakadt egy szőnyegbe, és e'vágódott a kövön, a fejit meg jó beverte a kandalló peremébe. Vértett, akár a levágott tyúk, és akkó' meghallottam lépteidet, Seymour, a csarnok felő', és gyorsan kisurrantam a tornácra. – Edward egy pillanatra elhallgatott, és a takarónak arra a pontjára meredt, hol lábai két csúcsot alkottak. – Igen, magam vó'tam az, ki e dó'got okozta.

– A férfi élt, amikor én letérdeltem mellé – mondta Maxim. – Miért mondod, hogy te okoztad halálát?

– Ha nem csosszantam vó'na, vagy nem menekülök, mikó' meghallottam, hogy utánam gyössz, akkor tán nem döfték vó'na le. Olyan embernek tűnt, ki tud vigyázni magára, és az bizonyos, ha ezen eset után... te ott letté' vó'na mellette... akkó' nem ölték vón' meg. Igen, én vagyok az, ki eztet okozta, én vagyok.

– Ha a gyilkosság bűne alól keresel feloldozást, Edward, az nem a te bűnöd, nem neked kell vállalnod – nyugtatta meg őt Maxim. – Hazudtál, s az ellenem szólt, hogy tisztázd magad, de amit rossznak szántál, az végül jóra fordult, így megbocsátok neked mindenért. Ezt a dolgot csak arra vélhetem, hogy sokkal bölcsőbb kéz irányította a dolgokat, mint a tiéd vagy az enyém.

– Most mit fogsz tenni? – sípolta az öreg.

– A királynő visszaadta nekem címemet s birtokaimat. Reggel visszatérek Bradburybe.

– Úgy tűnik, amúgy se élek má' soká, hogy élvezhettem vó'na. – Edward sóhajtott egy nagyot, s megkönnyebbült, hogy lelkiismerete megtisztult, majd arca eltorzult, s mindkét kezét a hasára szorította. – Jaj, Cassy... Cassy! – Kínjában fetrengett, s hangja is eltorzult a fájdalomtól. – Hol az én szépséges Cassandrám? M'ért nincs itt mellettem már napok óta?

– Edward bácsi! – Elise gyöngéden a karjára tette kezét. – Hát nem tudod, hogy mit tett veled?

– De, nagyon is jól tudom! – Nagybátyja rángatódzott kínjában, miközben elöntötte a veríték. Csontos ujjával a homlokát

dörgölte, s összeszorított fogai közül törtek elő csikorogva szavai. – Lágy kebelére szorította fejem, midőn a pokol kínjai szagatták hasamat. Könnyített szenvedéseimen, s még egy jó erősítőszert is hozott nekem. Igen! A szer! – Felemelte sovány karját, és egy apró, sötétzöld üvegcsére mutatott, mely az éjjeli-szekrényen állt. – Add ide nekem azt a szert, leányom.

Elise felemelte és a fény felé tartotta az üvegcsét, és azt a sűrű, sárgás folyadékot nézte, mely benne kavargott. Kihúzta a dugót, s óvatosan beleszagolt, majd eltartotta magától, és undorodva húzta az orrát. Maxim mellé lépett, s kivette az üvegcsét Elise kezéből, majd ujját az üveg szájára tette, megdöntötte, és megvizsgálta az ujjá hegyére került anyagot. Könnyedén még a nyelvét is hozzáérintette a csepphez. Undorodva húzta el száját, majd visszaadta a kis üvegcsét feleségének, és egy rongydarabbal megtörölte a száját meg a nyelvét is. Lehajolt, és gondosan szemügyre vette Edward fakó arcát, és felfigyelt a szeme körüli kékes karikákra, majd megnézte a kezét s ujjvégeit, melyek ugyanilyen árnyalatúak voltak.

– Kétlem, hogy tudnád, mi az, amit szerintem ez az üvegcsé tartalmaz. Azokra a kristályokra, melyek e keserű ízt adják, néha rábukkannak a németországi vasbányákban. Hallottam, hogy vannak nők, kik ennek egy főzetét isszák, hogy bőrük sápadt s fehér legyen, de ez veszélyes méreg, mely halált okozhat.

– A fene essék belétek! Hát az én édes Cassandrám ilyenit sose... Mé', hát megesküdtök, hogy ugyane' szert adta első fér... – Edward szavai lassanként megtorpantak, ahogy eltűnődött Cassandra első házastársának sorsán, majd álla leesett. Még az ő egyszerű agya is össze tudta szedni a szálakat, majd össze is szötte. – De miért?

Elise kezét gyöngéden nagybátyja karjára tette, s vigasztalón dörgölgette. – Emlékszel rá, hogy aláírtál egy házassági szerződést vele azon a napon, amikor összeházasodtatok?

– Halványan emlékszek, hogy alákanyarítám a nevemet az esküvőn, de nem vót ott köztünk semmiféle szerződés.

– Cassandra azt állítja, hogy a birtokában van a dokumentum – közölte vele Elise. – Bizonynal úgy írhattad alá, hogy észre se vetted.

– Azt' vajon mi állhat benne? – kérdezte Edward, miközben fájdalmasan tisztában volt vele, hogy volt ott valami italos mula-

tozás is, amiből másnap reggel úgy ébredt fel, hogy sejtelve sem volt róla, vajon azon idő alatt mit csinált.

– Cassandrára ruháztad azt a jogot, hogy örökölje utánad minden vagyonodat – felelte a lehető legegyszerűbben unokahúga.

– Ó, az átkozott! Azt má' nem! – Megragadta Elise karját, és kínlódva igyekezett felülni. – Nem tűrhetem, hogy ilyen csalárd-ság essék meg a családomma'!

Maxim kezét Edward sovány vállára tette, és visszanyomta őt a párnákra. – Jobban teszed, ha Arabella érdekében tartalékolod erődet, Edward. Írást kell készíttetned, melyben őt teszed meg minden vagyonod egyedüli örökösének.

– Kűggyetek ide nekem egy ügyvédet – kérlelte őket gyöngé hangon Edward. – És ízibe. – Aztán összeráncolta a homlokát, és elgondolkodott. – Ugyan, hát nemigen maradott semmim, mit lányomra hagyhatnék, miután te visszavetted birtokaidat. Nincs mitő' féjjen. Van neki saját vagyona. Reland ráhagyta minden fő'djét meg kincsét. Jó' bánt vele, jó' bizony.

Maxim és Elise visszavonultak, s az ajtót gondosan bezárták maguk mögött. Maxim az ajtónak dőlve magához ölelte feleségét, és megcsókolta őt felgyülemlett szenvedélyének minden hevével. Kilazította Elise haját, hogy a selymes fürtök hullámvén omoljanak felesége vállára. Alsószoknyái selymes suhogással hullottak a padlóra. Maxim is sietve igyekezett megszabadulni ruháitól, és közben éhes mohósággal legeltette szemét felesége minden porcikáján. Szemei már előre látták az ing alatt feszülő, telt kebleket, és akaratlanul is megcsodálta ismét csípőjének ívét, amint ledobta magáról abroncsszoknyáját, és kényelmesen elindult a lámpa felé.

– Ne fűjd el – mondta neki Maxim, miközben ledobta ingét és zekéjét. – Szeretném felfrissíteni emlékezetemet.

– Hát ily sokat felejtettél? – ugratta őt Elise dévaj pillantással, ahogy kicsúsztotta selymes karját ingének csipkepántjaiból.

Maxim ajkai kéjes mosolyra rándultak. – Képed örökre agyamba vésődött, kedvesem. Sose félj attól, hogy valaha is elfelejtelek.

Kilépett nadrágjából, és most Elise-en volt a sor, hogy felforósodó pillantása végigsimítson azon a telten duzzadó férfiaságon a harisnya alatt. Maxim határozott léptekkel odament hozzá, és megállt előtte. Perzselő tekintete hosszan s hevesen

mélyedt Elise tekintetébe, majd lehúzta az ing másik pántját is. Ajkaival illetve felesége puha, gyönyörű vállát, majd gyönyörteli sóhajt csalt Elise ajkaira, ahogy csókjai lassan lejjebb vándoroltak keblére. Az ing a földre hullt, és Elise-nek elállt a lélegzete attól a csodás, mámorító érzéstől, ahogy a férfi nyelve keblének csúcsához ért, majd érezte, ahogy karjaiba emeli. Az ágy ott várt rájuk, s ajkuk összeforrt, ahogy Maxim letette őt maga mellé. Boldogan fogadta magába férjét, és oly hévvel válaszolt minden férfias rohamára, ahogy csak egy szenvedélyes, teljes odaadással szerető asszony válaszolhat.

Midőn a reggel első fénye beszűrődött a szobába, Elise a párna alá fúrta fejét, és nem volt hajlandó válaszolni arra a halk kopogtatásra, mely az ajtó felől hallatszott.

– Űrnő? Ébren van? Arra kért, hogy keccsem fő' korán az úrra' együtt, hogy mielőbb indú'hassanak Bradburybe. Fő' hoztam az étket is.

Elise vonakodó nyögését elfojtotta a derékalj, és Maxim hal-kan nevetgélve dobott rá egy takarót. Felvette köntösét, és maga ment az ajtóhoz, hogy elvegye a tálat a szolgától.

– Gyere, szerelmem – duruzsolta Elise-nek, miközben letette a tálat az ágyra kettőjük közé. – Már alig várom, hogy otthon legyünk. Aludhatsz útközben a bárkán.

Szeretetteljesen megveregette a takarót ott, ahol az Elise hátának vonalát követte. Elmosolyodott, ahogy emlékei visszarepítették őt az elmúlt órákba, és gondolatai felforrósodtak azon képektől, melyek átsuhantak fejen. Míg sok asszony hajlamos volt rá, hogy halovány érdektelenséggel forduljon el házastársi kötelezettségeitől, addig Elise legalább oly mohó kíváncsisággal igyekezett felfedezni a szerelemnek újabb, végtelenbe nyúló területeit, mint jómaga. Elise rendkívüli módon élvezte meghitt együttlétüket, sőt hajlamos volt egyfajta merész kezdeményezésre is, ami még jobban felkorbácsolta, még magasabb csúcsok felé hajtotta Maxim vágyait és gyönyörét. Való igaz, nem volt szeretője, aki ily ügyesen, biztosan ejtette volna rabul szívét. Minden ízében imádta ifjú hitvesét.

– Jer, szerelmem, enned kell egy ilyen éjszaka után – unszolta incselkedve. – Van itt pácolt lazac, aludttej, tejszín és mazsola sütemény. – Áthajolt, felemelte a párna egyik sarkát, és belesett alá. Elise az arcát elfedő, kusza fürtökön át, fél szemmel

nézett vissza rá. Maxim hangosan nevetett, amikor Elise ismét felnyögött, és még jobban befészkelte magát a takarók alá.

– Szégyen, gyalázat – dűnnyögte Elise. – Miután szorosan a nyomodban jártam egész éjszaka, most nincs erőm enni, felöltözni és elhagyni ezt a helyet. Könyörgök, ne légy ily kegyetlen. Hadd szunnyadjak még egy kicsit. Nem hordozom-e gyermekeidet? Hát ez nem érdemel legalább némi figyelmességet?

Maxim ismét szeretetteljesen cirógatta meg a takaró alatt gömbölyödő idomokat, és vigyorgott. – Érveid meggyőztek. Ezekre egyszerűen nincs mit mondanom. Hagylak még aludni, míg felöltözöm.

Maxim félretette a tálcát, mivel úgy döntött, hogy vár, és majd együtt reggeliznek. Összehúzta az ágy körül a függönyt, hogy feleségének némi magányt s nyugalmat biztosítson, majd szólt a szolgálknak, hogy hozzanak fel vizet a fürdőhöz.

Elise álmosan előbotorkált az ágyból, és hullámos fürtjeit kismítván arcából, elindult a dézsa felé. A reggeli nap rózsás fényében fürdő, karcsú, meztelen teste parancsolón vont a magára Maxim osztatlan figyelmét. Elise megállt mellette, nedves karjával átölelte, és ott tartotta, mivel egy hosszabb csók ízeit akarta élvezni.

Hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül kivágódott az ajtó, és az izgatott Arabella jelent meg, kinek ajkáról csak úgy áradtak a szavak. – Elise, most hallottam a hírt! Egy drága barátom már korra hajnalban kilovagolt, hogy elmondja nekem! Maxim vissza...

Hangja elhalt, és ő maga bukdácsolva megtorpant, amint a pár látványa eljutott a tudatáig. A szeme elé táruló jelenet teljesen elképesztette, és dermedt zavarában csak bámult. Elise túlságosan meghökkent ahhoz, hogy mozdulni tudjon, Maxim pedig gyászos mosollyal jegyezte meg:

– Azt hiszem, jobban kellett volna ügyelnem arra, hogy az ajtó zárva legyen.

– Mi folyik itt? – kiáltott fel Arabella.

– Én fürdöm, és a feleségem épp csatlakozni akart hozzám.

– A *feleséged*? – Arabella csaknem sikoltotta e szavakat. – De hát te szerettél engem! Tavalý nem azért jöttél vissza, hogy magaddal vigyél?

– De igen – ismerte el Maxim. – Az embereim azonban tévedésből Elise-t hozták el.

Arabella zavartan összehúzta keblén köntösét, mivel az a mezítelenség, mit csak a hosszú, gesztenyebarna fürtök takartak, kegyetlenül döbbsentette őt rá saját soványságára. Egyszerűen nem tagadhatta riválisának virágzó szépségét, és határozottan megkönnyebbült, midőn Elise magára vett egy köntöst.

Azt azonban mégsem tudta elfogadni, hogy Maxim iránta érzett szerelme elhalványult egy tévedés miatt. – Tisztában vagyok azzal, hogy mi történt, de azt hittem, szeretsz annyira, hogy hű maradsz hozzám, ahelyett hogy elveszed... ezt a...

– Vigyázz, hogy mit mondasz, Arabella – figyelmeztette Maxim egyre fenyegetőbb tekintettel. – Okolni csak engem lehet, és egy rossz szót sem akarok hallani Elise-ről.

– Nos, nekem úgy tűnik, hogy ez az *ártatlan* kis némbor elég készségesen omlott ágyadba! – Pillantása megérintette a férfi széles vállát, majd merészen a vízbe mélyedt. Maxim Seymour olyan volt, akár egy aranybőrű isten.

A férfi kihívóan húzta fel szemöldökét, majd kezét szándékos határozottsággal tette ágyékára a vízben, és csípősen megjegyezte: – Bármit találj is, Arabella, az már mind Elise-é.

Úgy tűnt, ez a kijelentés ismét fellobbantotta Arabella haragját, és vádló pillantással fordult a másik nő felé. – Ellopott tőlem! Elfoglalta a helyemet! Nem volt joga!

– Milyen joron állsz itt és vádolsz minket? – csattant fel Maxim, akit már kezdett bosszantani Arabella érvelése. Fölkapott egy törülközőt, hogy eltakarja magát a nő könnyörtelenül fürkésző, kutakodó tekintete elől, majd kiszállt a vízből, és a csípője köré tekerte.

Arabella döbbsenten meredt rá. – De hát én voltam a jegyese!

– Mily gyorsan felejtesz, grófnő! – mondta ki férje után szerzett címét gúnyos megvetéssel Maxim. – Te most már Reland Huxford özvegye vagy. Bármiféle megállapodás volt is közöttünk, azt te mind semmissé tetted azzal, hogy feleségül mentél hozzá. Egy napig, vagy tán addig se, gyászoltál engem, majd néhány héten belül már az ő jegyese voltál!

– Haláloz csak egyike volt az én sok bánatomnak, melyeken életem során keresztülmentem – siránkozott Arabella szomorúan. – Én olyan nő vagyok, kit csapás csapás után ér, és gyötör a balszerencse! Minden udvarlóm valami tragédia révén vesztettem el, és most még az apám is haldoklón hever ágyában.

Maxim egy hosszú pillanatig figyelmesen nézte, és egy új szem-szögből látta e nő jellemét. Emlékezett rá, hogy Arabella számtalanszor fordította szándékosan a figyelmet arra a szokatlanul sok tragédiára, mit el kellett szenvednie, és hajlama a drámai előadásokra, midőn mások részvétüket nyilvánították neki, vagy ha esetleg valaki előhozakodott az őt ért csapásokkal, Maximet mindig is zavarta. Gyakran előfordult, hogy apjánál úgy vitte keresztül akaratát, hogy ideges levertséget vagy hisztériás rohambot produkált, melyeken aztán mindig meglepően jó hangulatban sikerült túljutnia.

– Nekem inkább az a gyanúm, hogy te élvezted ezeket a tragédiákat, Arabella – mondta végül –, vagy legalábbis azt a figyelmet, mely ilyenkor feléd irányul. Te különös módon érzed szükségét a rád irányuló figyelemnek, de immáron nem én vagyok az, ki ezt megadja neked.

Mindkét karjával magához ölelte Elise-t, és nyugodt tekintettel meredt a megrendült nőre. – Bármilyen is volt köztünk, Arabella, az immáron éppoly halott, mint egykori kérőid. Elise az egyetlen nő, kinek szerelmet fogadtam, míg a halál el nem választ minket. Vele ez könnyű. Ő lesz gyermekeim anyja, és én életem minden napján tisztelettel adózom neki. Együtt igyekszünk majd elfelejteni, hogy ez a találkozás itt veled valaha is megtörtént.

Arabella kábultan hagyta el a szobát. Maxim halkán becsukta mögötte az ajtót. Megcsóválta a fejét, mert még most is sajnálatot érzett e nő iránt.

30. fejezet

A tavasz tengernyi virággal árasztotta el Bradbury Hall földjét. Virággal volt tele minden kert, virágok szegélyezték a sétányokat. Elise már lassan egy hete Bradburyben volt, és még mindig örömet lelte abban, hogy sétáin csodálja a ház és a birtok szépségét. Bár az udvarház megnyitotta ajtaját Nicholas, Justin és a lovagok, Sherbourne meg Kenneth előtt, Elise-nek mégis sikerült reggelenként úgy egy órányit eltöltenie odakinn valamiféle kerti munkával. Olyan szoknyákat, blúzokat és fűzőt ingvállakat vett föl, melyeknek egyszerűsége nagyon hasonlított a paraszti öltözetekhez. Hosszú szalagos, széles karimájú kalapokat viselt, melyek nem csupán arcának szépségét keretezték, de jó szolgálatot is tettek azzal, hogy védték finom, selymes bőrét a naptól. Az igazat megvallva, több csodáló pillantást vont magára, mint a virágok, melyeket gondozott.

Maximben a feszültség lassanként feloldódott. A nevetés sokkal könnyebben tört fel belőle, és sokkal gyakrabban hallatszott is. Élvezte barátainak jó társaságát, feleségének szeretetteljes figyelmét, és magának az otthonlétnek örömet. Gyakorta fordult elő, hogy sétált a kertben Elise-zel. Általában, ha otthon volt, ahol az egyiküket látták, a másikat is valahol a közelben lehetett megtalálni. Mindenesetre, ha valami apróbb feladat elszólította, olyan lelkesen sietett vissza, hogy Eddy patái csak úgy repültek a levegőben. Sütkérezett nem mindennapi kapcsolatuk melegében, és mindig türelmetlenül várta, hogy a családi lakrészben szerelmük újból és újból beteljesedjék.

Egy szerda reggel egy négylovas hintó dübörgött a felhajtóra, melyet lovasok kísértek. Elise épp virágot szedett egy kosárba, hogy bentre egy csokrot kössön, amikor a kocsi a ház elé gördült. A lakáj leugrott, kinyitotta a hintó ajtaját, és a kezét nyújtotta, hogy lesegítsen egy idős hölgyet. Az ősz hajú asszony botra tá-

maszkodva járt, és igen elegáns volt. Ropogós, csipkeszegélyes nyakfodor díszítette mélyzöld ruháját, és egy hasonló árnyalatú, csinos kis tollas kalap volt szépen fésült haján.

– Én Anne Hall vagyok, Rutherford grófnője, kedvesem, ön pedig...?

Elise izgalomában egy gyors térdbókkal köszöntötte az asszonyt.

– Elise Seymour, Bradbury örögrófné.

A kék szempár ragyogott, ahogy Elise-re nézett. – Ha jól értesültem, van egy nyakéke, mely nekem ismerős lehet. Megnézhetném?

– Természetesen, grófnő – felelte Elise, és kezével a nehéz, erős bejárati ajtó felé intve, szívélyesen beljebb tessékelte. – Ha lenne kedve befáradni?

– Boldogan, kedvesem.

Elise sietve felfutott a lépcsőn, és kinyitotta az ajtót, ahogy az asszony, botjára támaszkodva közeledett. Aztán egy pillanatra megállt Elise mellett, és mosolyogva vette szemügyre ovális arcát, majd bólintott egyet, mintha az arc megnyerte volna tetszését.

– Van valami különös fény önben, kedvesem, mint a nap ragyogása, amint egy fa levelei közt átcsordulva megvilágítja az alatta elterülő cserjést. Nézetem szerint ön örömet és fényt sugároz mindazokra, kik körülveszik. Férjét bizonynyal nagyon boldoggá teszi.

A fiatal arc finoman rózsás színét mélyebb pír öntötte el, miközben a lány ajkak szégyenlős mosolyra húzódtak. – Remélem, my lady.

Az öregedő szem elől nem maradt rejtve a boldogság ragyogása, és a fürge agy is nyomban felfogta a válasz jelentését. – Látom, szereti őt.

– Nagyon – mondta Elise lelkesen.

Az idős asszony elismerően veregette meg a kezét. – Meg se kell kérdeznem, hogy boldog-e, kedvesem. Látom, hogy az.

– Igen, my lady.

– Hívjon csak Anne-nek, kedves.

Elise bekísérte a grófnőt. Miután bevezette a nagyterembe, utasította a szolgálkat, hogy hozzanak teát, frissítőket, majd felszaladt lakrészükbe, hogy lehozza a nyakéket. Egy pillanatra meg kellett állnia és várni, míg feje körül a világ forgása kissé lecsillapul. Könnyű rosszullétének kellemetlen érzése lassanként el-

múlt, de arcának színét azért alaposan megfakította. Ahogy visszatért a nagyterembe, az idős hölgy nyugtalan lett sápadtsága láttán, s már épp felállt volna, hogy segítsen neki, de Elise egy halvány mosollyal intett neki.

– Nincs semmi baj, csak egy kis múló szédülés – nyugtatta meg. – Túl gyorsan szedtem a lábam a lépcsőn.

– Különben jól van, gyermekem? – kérdezte Anne aggodalmasan.

Elise bólintott, és a nyakéket kézfejére téve nyújtotta a grófnő felé. Anne felszisszent, amint rápillantott és a botot térdének támasztva, óvatosan elvette a gyöngysort. Az ujjai reszkettek, ahogy táskájából elővette aranykeretes nagyítóüvegét, és megvizsgálta az ékköves zománcképet. Egy pillanat múlva a nyakéket mindkét kezével a keblére szorította, és tekintetét a magas menyegyzetre emelte, miközben ráncos arcát mennyei öröm árasztotta el.

– Végre! – suttogta, és könnyek csordultak végig arcán. Pislogva Elise-re mosolygott. – Azt mondod, gyermekem, hogy édesanyádat csecsemőként ezzel a nyakékkal találták?

– Legalábbis nekem így mondták – felelte Elise. – Egy kosárban hagyták ott a Stamford-birtok kápolnájánál.

– Ez a nyakék a leányomé volt – mondta Anne a feltörő érzések könnyeivel. – Hasonlítasz leányomra, biztosra veszem, hogy vérem vagy, gyermeke unokámnak, kit sok évvel ezelőtt raboltak el.

Elise mosolyogni kezdett, s ez a mosoly végül már egész arcát beragyogta. Lelkesen ezt mondta az asszonynak: – Atyámnak volt egy portréja anyámról, melyet kissé távolabb, vidéki házában tartott. Elküldtettem érte, hogy hozzák ide. Most már bármelyik nap itt lehet. Értesítettek, hogy ön hamarosan felkeres, és úgy gondoltam, szívesen megnézné. Remélem, itt tud maradni nálunk – kérte Elise lelkes izgalommal. – Addig, ameddig csak kedve tartja.

– Örömmel maradok egy darabig, kedvesem – fogadta el Anne a meghívást. – Szeretnék jobban megismerni, és az nem megy túl gyorsan. Annyi mindenről kell beszélünk.

Közeledő léptek zaja hallatszott, mire Elise felpattant, és boldogan jelentette be. – Jön a férjem. Szeretném, ha megismerné.

Anne vidáman kuncogott, miközben kezével Maxim portréja felé intett, melynek helye immáron a kandalló melletti falon volt. – Nincs olyan nő, ki megfordulván az udvarban, kihagyta volna a lehetőséget, hogy megismerkedjék egy ilyen jóképű férfival, mint Lord Seymour, és én még nem vagyok olyan öreg, hogy ne csodálnám meg azokat a csinos lovagokat, kiket Erzsébet oly szívesen hív udvarába. Tudod, rendkívül biztos szemmel válogatja ki az igazán jóképű udvaroncokat.

Maxim felnevetett az ajtóban, ahol egy pillanatra megállt és fülelt. – Anne grófnő, hát ismét találkozunk!

– Na, te semmirekellő! – fenyegette meg vidáman Maximet. – Hát összeházasítottad magad az én dédunokámmal. Mit tudsz felhozni mentségedre?

– Azt, hogy rendkívül szerencsés ember vagyok. És most már azt is tudom, hogy honnan örökölte szépségét.

A finom szemhéjak kissé lecsukódtak, s félig elfedték a csillogó kék szemet, ahogy Anne oldalvást sandított föl Maximre. – Aztán mit teszel azért, hogy folytatván a családi hagyományt, gyönyörű kisbabák jöjjenek e világra?

Maxim hátravetette a fejét, és szemét a mennyezet felé fordítva tört ki belőle a nevetés, mire Anne egyből Elise-re pillantott. A lány arcát előtő pír és az a zavart, tétova mosoly nyomban megnyugtatta Anne-t, hogy amit akart, már útban van.

– A lányokat kedvelem, és minél többet! – mondta.

– Azért legalább egy-két fiúra is szükségünk lesz, hogy megvédjék a lányokat azoktól az élvhajász ficsúroktól, kik folyton a nyomukban lesznek – javasolta Maxim.

Elise Maxim ölelő karjai közé siklott, és felmosolygott rá. – Ha teljesíteni akarjuk ezt a nagyra törő családi tervet, akkor a közelben kell lenned, és sokat kell idehaza időznöd.

– És nekem pontosan ez is a szándékom – nyugtatta meg őt Maxim.

Spence már másnap megérkezett a portréval, és Elise kérésére a szolga felvitte a képet a család lakrészének nappalijába. Elise a kandalló fölött akarta elhelyezni, és Spence épp nekilátott, hogy előkészítse a helyet, amikor Maxim hazaért.

– Meg kell mosakodnom, mielőtt akár csak egy csókot is adhatnék neked – jegyezte meg Elise-re mosolyogva.

– Én sosem gondoltam, hogy egy kis piszoktól bármi bajom lehet – mondta Elise várakozásteljesen.

Maxim kuncogva közelebb lépett hozzá, és lenézett izgató szemébe. Hüvelykjét övébe dugta, majd lehajtotta fejét, hogy élvezze felesége édes ajkait, majd egy hosszú pillanat múlva egy nagy sóhajjal húzódott vissza. Elise feje fölött éles tekintettel meredt Spence-re.

– Van itt valami dolgod? – kérdezte haragosan az őrgrof.

Elise elnevette magát, és egy kézmozdulattal elküldte a hirtelen esetlenné váló férfit. – Mondd meg a szolgálknak, hogy hozzanak vizet őlordtsága fürdőjéhez – utasította Elise, majd ahogy Spence átsietett a szobán, mosolyogva felnézett Maximre. – Majd Lord Seymour segít nekem feltenni a festményt.

– Igen, úrnő. – Spence épp csak annyi időre állt meg, hogy meghallgassa Elise utasítását, és a következő pillanatban már ment is kifelé az ajtón, mert nem szerette volna próbára tenni őlordtsága türelmét.

– Ó, te szörnyeteg – pirongatta őt Elise nevetve, ahogy beledenézett abba a vidáman csillogó zöld szempárba. – Szerintem te élvezed, hogy mindenkire reszkető rémületet hozol azzal a baljósan fenyegető pillantásoddal.

– Ily módon ki tudom zavarni őket a szobából, midőn gondolataim más dolgokon járnak.

– Nevezetesen? – Felesége ártatlanságot színlelt, ahogy elke-rekülő szemmel, kacéran nézett rá.

– Tudod te azt jól. – Maxim átható tekintete látta minden porcikáját, perzselő pillantása mintha a ruhát is eltüntette volna róla. – Van valami ellenvetésed, szerelmem?

– A legkevésbé sincs – nyugtatta meg Elise, miközben lábujj-hegyre emelkedett, hogy még egy csókot lopjon férje ajkairól. – Csupán egy pillanatot kérnék még tőled, amíg a fürdőd elkészül. Szeretném fölakasztani édesanyám portréját, mielőtt át-hívom Anne-t, hogy megnézze.

– Előbb hadd mosakodjam meg, kincsem – kérelte őt, miközben szája csaknem szájához ért.

Elise megértően elmosolyodott és odébb lépett, mire Maxim levette zekéjét, ingét, és mindkettőt félrehajította, ahogy nagy léptekkel bement a hálószobába. Ott vizet öntött a mosdótálba, majd nekilátott, hogy beszappanozza arcát, nyakát és karját, majd

a tál fölé hajolt, hogy leöblítse. Ahogy hátranyúlt a törülközőért, érezte, hogy Elise közvetlenül mögé lép, mire szembefordult feleségével, aki elkezdte törölni az arcát, majd a vállát a törülközővel. Ajkai is követték a törülköző útját, és meleg, cirógató csókokkal siklott végig Maxim nedves bőrén. Maxim szeme lassan kinyílt, és azt látta, hogy forró, szenvedélyes tűz ég abban a zafírkék szempárban. Ennél többre nem is volt szüksége. Magához vonta Elise-t, hátát a magas székek támasztotta, és ajkuk egy hosszú, szenvedélyes csókban forrt össze. Elise fűzőjének merevítője nem engedett Maxim kutakodó kezének, így aztán egy gonoszkodó vigyorral fölkanalazta Elise szoknyáit, és megragadta meztelen fenekét. Szétvetett lábakkal, magasan magára emelte.

– Mindjárt itt lesznek a szolgák a fürdőddel – figyelmeztette őt elfúló suttozással Elise.

– Igen, tudom – sópánkodott egy sóhajjal Maxim, majd fel-emelte a fejét, és Elise-re vigyorgott. – Esetleg csatlakoznál hozzám egy fürdőre, my lady?

Elise izzó tekintete sok mindent ígért férjének. – Miért is ne!

Ajkai szétnyíltak, ahogy férje szája rátapadt, és egy igen hosszú pillanat telt el, mire édesanyja portréja ismét eszébe jutott. Ahogy a józan ész lassanként visszatért beléjük, vonakodva ők is visszatértek a nappaliba. Míg Maxim előkészítette a helyet a kandallópárkány fölött, addig Elise óvatosan levette róla a védővásznat. Szeme megakadt néhány összetekert pergamenen, melyek a festmény hátához voltak erősítve.

– Mit gondolsz, mik lehetnek ezek? – kérdezte dűnnyögve, ahogy lehuppant a párnázott padra, és lecsúsztatta a zsinórt, amivel össze voltak kötve.

Maxim a vállá fölött áthajolva, hanyagul belepillantott a pergamenekbe. Aztán kíváncsian felhúzta a szemöldökét, majd elvette Elise-től a dokumentumokat, és jóval alaposabban szemügyre vette őket, miközben felfigyelt rá, hogy mindegyik egy bizonyos meghatározott tulajdonra vonatkozik. – Elise, van valami sejtelméd arról, hogy mik ezek?

– Én még életemben nem láttam őket, Maxim. Mik ezek?

– Nos, édes szerelmem, ezek a dokumentumok rád ruházzák a jogot, hogy atyád minden birtokának s vagyonának kizárólagos örököse légy.

Elise döbbenten pillantott férjére. Édesapja eltűnése óta nem találtak semmit, mi ilyen fontosságú lett volna. – Maxim, Cassandra és a fiai mindent átkutattak, hogy ezeket megtalálják!

– Átkutatták a kis házat is, ahová Spence-t küldted?

– Arról nem is tudnak. Atyám így jobbnak látta.

– Nyilvánvalóan ezeket azért rejtette oda. Valószínűleg úgy vélte, a kis házban nagyobb biztonságban lesznek.

– De miért nem hagyott nekem valamiféle utalást arra, hogy hová rejtette el őket?

– Biztos, hogy nem hagyott, szerelmem?

Elise egy pillanatra elgondolkodva elhallgatott, eszébe jutott apja sürgető kérése, hogy halála esetén menjen a kis házba, és hozza el a portrét. – Talán hagyott, Maxim, csak én nem jöttem rá.

– Hogy atyád él-e vagy sem, azt nem tudom, de ezek a dokumentumok minden kétséget kizáróan biztosítják jogodat, maga a királynő írta alá, és Ramsey kérésére engedélyezte, hogy amennyiben szolgálatának teljesítése közepette életét vesztené, minden birtokát te örökölhesd. Biztosra veszem, hogy ebben volt valami része Walsinghamnek is, mivel Ramsey közvetlenül neki dolgozott.

– Hihetetlen – állapította meg Elise csodálkozva, elképesztette az a mód, ahogy apja ezeket a dokumentumokat biztosította. Talán sokkal jobban tartott Cassandrától, s ezért jóval óvatosabb is volt, mint ahogy azt Elise hitte.

– Itt van, nézd – unszolta Maxim, miközben ujjával mutatta az adott vagyónrésze vonatkozó, gondosan elkészített írást. – Ennek alapján eltűnése idején Ramsey tulajdonában volt minden birtoka, egy ház Bathban, londoni udvarháza és azok a földek, melyeken a kis ház áll.

– De akkor mivel kereskedett atyám, amikor a Stilliards területére ment? Annyit sugdostak arról, hogy ládászám hordta el onnan az aranyat. Ezt még Edward bácsi is mondta.

– Én ezt nem tudhatom, szerelmem. Walsingham tudta, hogy mi járatban volt ott. És most már nyilvánvaló, az volt atyád akarat, hogy te rendesen el legyél látva, és a dolgot úgy intézte el, hogy a királynőtől beszerezte az ezt biztosító írást. Te voltál élete napsugara, és azt akarta, hogy biztonságban légy. – Kezét Elise hasára tette, oda, hol a merev fűző végződött. – Ennél kevesebbet én se tennék lányoméért.

Elise férje karjára hajtotta arcát. – Életem háromszorosan is áldott, Maxim – dűnnyögte elgondolkodva. – Ott volt először is atyám, aztán most Anne, és az, ki szívemnek legkedvesebb, az én drága férjem. Ha a jövő is ily örömeket tartogat számomra, akkor boldogan nézek minden újabb nap elé.

Maximet a következő pénteken Londonba hívatta a királynő. Az egyik udvarhölgyet holtan találták egy hosszú lépcsősor alján, és bár nem volt szemtanú, ki megmondhatta volna, hogy halálát baleset okozta-e vagy sem, a nyakán egy férfi ujjaitól származó zúzódások nyomait találták. Az elhunyt asszony negyvenhárom éves volt, és a siránczó szolgák elmondták, hogy úgy egy éve többször is előfordult, hogy kiosont, titokban találkozott szeretőjével.

Továbbá azt is jelentették Maximnek, hogy a newgate-i börtönben Hilliardot is halálos baleset érte. Egy nap a kora hajnali órákban elvágták a torkát. Nem lehetett kideríteni, hogy ki volt a tettes, mivel a börtön lakói közös cellában voltak, és mind-egyik igazolta a másik ártatlanságát. Mindazonáltal akadtak olyanok, akiknek a szokásosnál több pénzük volt, hogy megvesztegessék az őrköt, és az a hír járta, hogy a bűntényt megelőzően egy gazdag ügyvéd járt a börtönben. Az egyik közönséges tolvajt kereste meg azzal, hogy egy elhalálozott nagybácsi örökséget hagyott a gazemberre. Azt beszélték, hogy az örökül hagyott összeg teljes egészében meg is érkezett nem sokkal azután, hogy Hilliardot meggyilkolták.

Elise a birtokon maradt azzal, hogy csupán egy-két napról van szó, és Maxim visszatér. Férje távollétében Anne rendkívüli vigaszt jelentett neki, mivel a két nő között hamar szorossá vált a kapcsolat, amit a rokonság és az öröklődő vonások is erősítettek. Miután megnézte Elise anyjának portréját, Anne-ben már egy szikrányi kétség sem maradt, biztos volt benne, hogy megtalálta unokáját. Elise nagyon boldog volt. Végre meglege a magot, melyből sarjadt, Anne pedig leszármazottja bimbózó szépségének csodálatában merült el.

Nicholas, Kenneth és a másik két férfi is, kimentvén magukat, Maxim távozása után úgy három nappal szintén útnak eredtek. Négyesben hagyták el az udvarházat, de különböző irányba indultak. Nicholas és Justin visszament a kapitány hajójára, hogy

felügyeljük az új rakományt, míg Kenneth és Sherbourne visszatértek Londonhoz közelebb eső, saját otthonaikba. Távozásukkor mind lelkesen megfogadták, hogy ha Elise-nek valaha is szüksége lenne rájuk, csak üzennie kell értük, és ők, bárhol legyenek is, nyomban visszatérnek. Elise csaknem szomorúan intett utánuk, mivel tudta, hogy Nicholast és Justint csak rövid időre láthatja majd, mielőtt elindulnak egy újabb kikötő felé.

Távozásuk után Elise még több időt töltött a kertben, Anne társaságában. Sokat nevettek, beszélgettek, megosztották egymással legbensőbb gondolataikat is, máskor meg csak az időjárásról vagy más, lényegtelen dologról fecsegték.

A Maxim távozását követő negyedik nap kora délutánján Elise nyeseöllöt tett egy kosárba, és kiment Anne-nel az udvarra. Levágta az elnyílt virágokat, és szedett pár szálát, hogy bevigye a házba. A délután közepe tájára végzett munkájával, majd kalapját, kesztyűjét levéve, letelepedett az udvaron lévő asztalhoz, hogy Anne-nel teázzanak és süteményt egyenek. Ahogy csevegtek, egyszerre távolról halk kölyökkutya-csaholás hallatszott, olyan kitartóan, hogy végül egy pillanatra megszakadt társalgásuk.

– Ez úgy hangzik, mintha egy kiskutya lenne – jegyezte meg Anne, miközben vékony kezét a füléhez emelte, hogy jobban hallja. – Mit gondolsz, mit kereshet itt egy kutya a Bradbury-birtokon?

– Nem tudom, de úgy hangzik, mintha a tó melletti sövény útvesztőből jönne. Maxim megmutatta nekem azt a helyet, mielőtt elment. – Elise felállt, és félretette szalvétáját. – Megyek, megnézem.

– Vidd magaddal az ollót is, kedvesem – javasolta Anne. – Lehet, hogy az a szegény kis jószág beszorult valahol a sűrűbe, a bokrok közé.

Elise a nehéz ollót köténye zsebébe tette, majd átbújt a formára nyírt bokrok között, melyek az udvar hátsó felét szegélyezték. A nyugtalan ugatást követve átvágott a buján zöldellő gyepon, és ahogy közeledett ahhoz a helyhez, ahol a hatalmas bokrokat útvesztőként ültették el, biztosnak tűnt, hogy az állat valóban valahol ott lehet.

A bokrok tövében valóban ott ült egy kis kan kutya. Ahogy meglátta Elise-t felugrott, és farkát csóválva megindult, hogy üdvözlje, de hirtelen vissza is rántotta egy póráz, mely a nyak-

örvére volt erősítve. A kötél másik vége beakadhatott a közeli bokorba. A puha szőrű kis kutyus körbe-körbeugrált, és próbálta kiszabadítani magát, de nem tudta. Ismét leült, csóválta a farkát, és kétségbeesetten nyűszített, mintha arra kérné Elise-t, hogy szabadítsa ki.

Elise felnevetett, és sietve elindult felé. – Hát te mit keresel itt egymagad? Semmi baj, kislegény. Most szépen hazamegyünk, ahol aztán szabadon rohangálhatsz, akár a szél.

Lehajolt, hogy kiszabadítsa, és akkor látta, hogy a díszes pórázt valaki szándékosan kötözte a bokor tövéhez. Döbbsen húzta össze szemöldökét, egyszerűen elképzelni sem tudta, miért kötne ki bárki is egy kutyát ilyen helyen, és miért pont a Bradbury-birtokon.

– Mindig is imádtad az ilyeneket – hallatszott egy hang a háta mögül.

Elise rémülten felszisszent, és ahogy felállt, nyomban hátrapördült, miközben úgy érezte magát, mint egy fuldokló... elárasztották őt a mindent elöntő félelem hullámai. Túlságosan is jól ismerte ezt a hangot! Olyan hang volt ez, melytől rettegett, s melyet mindennél jobban gyűlölt. – Forsworth!

– Nahát, biz' isten, ez Elise kuzin – gúnyolódott. – Képzeld csak el, mily furcsa, hogy ily messze látlak téged otthonodtól. Én bizony azt hittem volna, hogy ez a te férjed jó magas kőfalat épített a ház körül, hogy téged biztonságban tudjon.

Elise tisztában volt az őt fenyegető veszéllyel. Megfordult, hogy futásnak eredjen, de átesett a kutyán.

Forsworth egylépésnyire volt tőle. Elkapta a karját, és durván ismét maga felé fordította. Vadul vicsorgott, miközben visszakézből pofon vágta Elise-t. – Még egyszer nem szöksz meg tőlem, te kis szuka!

Elise egy dermedt pillanatig tántorogva, a fájdalom fehéren csillogó fátyolán át látta a világot, majd agya lassanként kitisztult. Gyűlölettel nézett a férfira, miközben reszkető kézfejét végighúzta vérző ajkán. Számtalan becsmérlő elnevezés toltul nyelvére, de hallgatott, mert tisztában volt vele, hogy veszélyben van. Ez nem egy véletlen találkozás. Forsworth szándékosan, a kutyával csalta őt ide Bradburyból, és bőr ujjasának meg hosszú szárú csizmájának poros állapotából arra következtetett, messziről lovagolhatott ide.

– Mit akarsz, Forsworth? – kérdezte leplezetlen undorral.

A széles száj önelégült mosolyra húzódott. – Ugyan, Elise, hát ilyen hamar elfelejtetted? – kérdezte megjátszott döbbenettel. – Csupán azt akarom, hogy megmondd nekem, hol van a kincs.

– Hányszor kell még elmondanom neked? – mondta fogcsikorgatva Elise. – Nem tudom, hol a kincs! Atyám sosem mondta nekem, hogy hová rejtette! Ha egyáltalán van kincs.

– Tehát megint így állunk, mi? Te meg én. Vitázunk és harcolunk. – Lassan megcsóválta fejét, mintha a gondolat szomorúsággal töltené el. – Jól tudod, hogy ezúttal keményebben bánok majd veled. Nem leszek olyan elnéző, mint máskor.

Elise gúnyosan válaszolt: – Mintha valaha is az lettél volna! Te mérges vipera! Jobban teszi mindenki, ha vigyáz, amikor te előkészol nyirkos odúdból.

– Vipera? – mondta gúnyosan. – Majd én megmutatom neked! – Hosszú ujjai kegyetlenül megmarkolták Elise karját, majd a bosszúvágy minden dühével és erejével pofozni kezdte Elise-t. A kiskutya gyorsan behúzódott a bokor alá, és nyűszítve lapult ott félelmében.

Elise küzdött, hogy e kegyetlen bántalmazás során érszél maradjon. Érezte a vér ízét szájában, és ökölbe szorított kézzel igyekezett állni a fájdalmas ütések, melyeknek csak nem akart vége szakadni, és tudta, hogy nemigen bír ki már többet anélkül, hogy el ne süllyedjen az eszméletlenség jótékony homályába. Minden figyelmét a következő pillanatra összpontosította, és szabad kezét becsúszhatta köténye zsebébe. Megmarkolta a nehéz nyesőollót, előkapta, és teljes erejével belevágta az őt fogva tartó karba. Forsworth egy fájdalmas üvöltéssel hátrabukdácsolt, rémült iszonyattal meredt az ingéből meredező, nehéz ollóra. A sebet lassan növekvő vörös kör vette körül, mely sötét foltként jelent meg az ingen. Forsworth megragadta az alkalmi fegyvert, majd kirántotta, miközben fájdalmában felordított.

Elise látta, hogy most nagyon gyorsan kell menekülnie, már meg is fordult, fölkapta szoknyáit, és futásnak eredt. Hallotta maga mögött ellenfelének dübörgő, botladozó lépteit, és tudta, ha nem lenne fájdalma, egy pillanat alatt utolérte volna őt.

Villámgyorsan befordult egy sarkon, és elállt a lélegzete, mivel egyenesen egy másik magas, izmos alakba ütközött, ki elállta az

útját. Rémülete nem ismert józan ész, ahogy felsikoltott és vakon küzdeni kezdett azzal, aki most megfogta. Hallotta maga mögött Forsworth egyre közeledő csörtetését.

– Elise?

Ismét felismerte a hangot, és ahogy egy szisszenéssel felkapta a fejét, Quentin arcát látta maga előtt.

– Mi történt itt? – kérdezte, és arca elkomorult, ahogy ujjait végighúzta Elise zúzódásokkal teli arcán.

– Ereszd el! – parancsolta neki Forsworth, és megragadta Elise karját. – Ő az enyém!

Quentin keményen rácsapott öccse karjára, mire az elengedte Elise-t, ő meg védelmezően a háta mögé húzta kuzinját. Amikor Forsworth utána akart menni, kezét öccse mellkasára tette, és hátralökte. – El innen! – csattant rá. – Még egyszer hozzá nem érsz!

– Véres péppé verem! – kelt ki hevesen fivére. – Már épp elég kellett lenyelnem ettől a kis szukától! – Előrelendítette sérült karját, mire néhány vércsepp freccsent bátyjának bársony-zekéjére. – Nézd, mit csinált velem!

Quentin undorodva húzta el száját a gyöngyöző csöppek látán, melyek zekéjét ékesítették, majd felemelte a kezét, hogy utálkozva lepöccintse őket. – Ahogy összevert arcát elnézem, Forsworth, megérdemelted – jegyezte meg. – És egy pillanatig sem hibáztatom Elise-t, amiért igyekezett megvédeni magát.

– Elegem van már az ostoba fecsegésedből, Quentin! – kiáltotta Forsworth. – Most pedig ide ezzel a néemberrel!

– Feltétlenül szükséges felhívnom a figyelmedet, drága fivér, arra, hogy ez a néember, miként te nevezed, a kuzinunk? – Quentin úgy hangsúlyozta a kérdést, mintha egy tökkelütött, ostoba fiúra próbálna hatással lenni. – És ami engem illet, a magam részéről fel vagyok háborodva azon, ahogy bántalmaztad őt. Most pedig takarodj innen!

Forsworth hátralendítette öklét azzal a szándékkal, hogy bátyja arcába csap, de Quentin egy gyors csuklómozdulattal tört rántott, és a penge hegyét fenyegetően nyomta oda a bőrujjához, mely öccse szikár derekára simult.

– Ügyelj jobban az életedre, Forsworth – figyelmeztette baljós komorsággal. – Több vért is veszíthetsz még itt és most!

– Átadod nekem? – ismételte követelőző hangon Forsworth.

Quentin hangosan s kegyetlenül gúnyolta. – Valóban azt kell hinnem, hogy amikor Elise fejbe vágott, tényleg elment minden sütnivalód. Vagy tán igaza lett volna, amikor azt mondta, hogy már előtte is kellően bárgyú voltál? – Egyik kezét öccse vállára tette. – Eredj vissza oda, ahonnan jöttél, és próbáld meg elállítani vérzésedet.

Forsworth elrántotta vállát a másik keze alól. – Vedd le rólam a kezedet, te áruló – vicsorogta, miközben esetlenül elhárított, és dühödten meredt bátyjára. – Figyelmeztetlek, Quentin. Visszajövök érte.

Az idősebb fiú elnézően mosolygott. – Ahogy óhajtod, Forsworth. Különösebben nem szeretlek, úgyhogy elvesztésed nemigen fog megrendíteni. Különben is, nekem mindig az volt az érzésem, hogy mi csak féltetvérek vagyunk.

– *Ezt hogy érted?*

Derűs mosoly bujkált Quentin szép ajkain. – Úgy értem, hogy szerintem téged nem fűz semmiféle rokonság Bardolf Radborne-hoz.

– Te átkozott! – üvöltötte a fiatalabb fiú. – Te anyánkat szájának nevezed? Házasságtörőnek?

Quentin egykedvűen vállat vont. – Mindig is úgy véltem, hogy lassú észjárásodat valami egyszerű fajankótól örökölted, hisz mindketten tudjuk, hogy atyám jó eszű ember volt.

– Ha annyira okos volt, akkor miért hagyta magát megmérgezni? – kérdezte gúnyosan Forsworth.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte Quentin élesen.

Most Forsworthön volt a kárörvendés sora, ahogy Elise felé intett. – Tőle kérdezd.

Az idősebb fivér lassan hátrafordította a fejét, és a válla fölött nézett le kuzinjára. – Miről beszél?

Elise kétségbeesetten tördelte a kezét, mivel tudta, hogy Quentin mennyire szerette s mily nagyra tartotta édesapját.

– *Mondd már!*

Elise összerezsent felcsattanó parancsa hallatán, és vonakodva feltárta előtte, amit tudott. – Még régen, atyám házában arról suttogtak, hogy Cassandra megmérgezte anyámat és atyádat is.

– *Nyomorult ringyó! Megölöm!*

Forsworth csúfondárosan kuncogott, míg nem bátyja meg

nem ragadta bőrujjasának elejét, még hozzá oly erővel, hogy csaknem ledöntötte őt a lábáról. Quentin dühödten öccse arcába vicsorgott, és keményen megrázta.

– Végigvonszollak az út egyik végétől a másikig, ha nem hagyod abba! Takarodj innen!

– Elise nélkül egy tapodtat sem.

– *Tűnj el innen!*

A fiatalabb fiú összerendezte a parancsra, majd tekintete bátyja mögé siklott, és fenyegetően meredt a hölgyre. – Bánni fogod még, hogy egyáltalán megszülettél, te szajha. Visszajövök még, és elkaplak.

– Csak vigyázz, mert a végén még ő kap el téged – mondta gúnyos megvetéssel Quentin.

Forsworth csúfondárosan vágott vissza bátyjának. – Nem kell aggódnod miattam, testvér. Nem adok még egy esélyt ennek a néembernek arra, hogy belém mélyessze karmait.

Megkönnyebbült sóhaj szakadt fel Elise-ből, ahogy Quentin felé fordult, de unokatestvére fájdalmas tekintetéből látta, hogy benseje csupa fájdalom. – Sajnálom, amit Cassandráról és Bar-dolf bácsiról megtudtál.

– Másra nem is igen számíthattam. – Egy nagy sóhajjal sikerült megnyugtatnia magát. – Időnként nagyon szerettem volna, hogy ne ő legyen az anyám.

Elise gyöngéden a karjára tette kezét, és hálásan ezt dűnynyögte: – Köszönöm, hogy itt voltál pont akkor, amikor szükségem volt rád. Egyébként hogy kerülsz ide? Hogy találtál rám?

– A házhoz mentem, és ott azt mondták, hogy kinn vagy a kertben. Aztán ahogy a keresésedre indultam, láttam, hogy hol dolgoztál, majd meghallottam a kutya ugatását. – Hátrapillantott a nyüszítő állatra. – Úgy tűnik, Forsworth hagyott itt neked egy ajándékot. Gondolod, hogy engesztelésül hozta?

– Nem valószínű – mondta száraz hangan Elise, majd megtörülte véres, összevert arcát a kötényében, és odament a pórázon feszülő állathoz. A kutya egyre gyorsabban csóválta rövidke farkát, ahogy a kötelék meglazult és ő elszabadult, de ahogy Elise elindult volna visszafelé, lelkesen ott cikázott a lába körül.

Quentin lassan elvigyorodott. – Forsworth ezt a kutyát a királynőnek akarta ajándékozni, de képtelen volt elérni, hogy fogad-

ják. Abban reménykedett, hogy a királynő annyira megörül majd ajándékának, hogy nyomban valami címet adományoz neki.

– Okos nő a királynő, hogy nem engedi be őt az udvarba – jegyezte meg Elise, majd szemöldökét kérdően felhúzza nézett kuzinjára. – Látogatóba jöttél?

Eltűnt a mosoly Quentin arcáról, ahogy viselkedése komolyra változott. – Azért jöttem, hogy elmondjam neked, megtudtam, hol tartják fogva édesapádat.

Elise nyugtalan lett. – Ó, istenem, hol van? Maxim nincs itthon, és én megígértem neki, hogy csak erős kísérettel hagyom el a házat.

– Azt rebesgetik, hogy az emberrablók el akarják vinni innen Ramseyt, esetleg megint kiviszik az országból. Úgy tűnik, egy pillanat vesztegetni való időnk sincs. Ha most azzal töltöd az időt, hogy kíséretet kerítesz, talán már túl késő. Üzenetet küldtem Lord Seymournak Londonba, hogy tájékoztassam.

– De honnan fogja tudni Maxim, hogy hol vagyunk, ha én most elmegyek veled?

– Elég jól ismeri ő a vidéket ahhoz, hogy megtalálja az üzenetben megjelölt helyet, ahol találkozom vele. Onnan pedig már elvezetem.

Elise kissé zavartan húzta össze szemöldökét. – De mi előnye származhat atyámnak jelenléteimből? Hogy segíthetnék én neki?

– Megmondhatod az emberrablóknak, hogy a kincs már úton van, a férjed hozza, hogy megváltsa vele atyád szabadságát.

Furcsán futott végig a hideg Elise hátán. Távolról hallotta Anne hangját, ahogy a nevét kiáltja, majd rendkívül óvatosan megkérdezte: – És miért hozná Maxim a kincset?

– Azt beszélik, ő tudja, hol van. A leghelyesebbnek az tűnik, ha ezzel megpróbálja kiváltani Ramseyt.

Bár Elise inkább tagadta volna a lehetőségét annak, hogy Quentin az emberrabló, a kérdés mégis ott visszhangzott a fejében. Különben honnan tudhatná? Hogyan juthatott volna ilyen értesüléshez Maximról meg a kincsről, ha nem a királynő kíséretének tagjától?

– Hallom, hogy Anne hív. Jobb ha most visszamegyek, és megmondom neki, hogy jól vagyok. – Elise óvatosan, lassan lépdelt, ahogy hátat fordítva Quentinnek elindult, miközben még ezt

mondta: – Meg aztán még át is kell öltöznöm és felnyergeltetnem a lovam. A háznál találkozunk.

Quentin szorosan a nyomában volt. – Vettem magamnak a bátorságot, és már felnyergeltettem a kancádat, Elise. Ott van kikötve az én lovam közelében. Feltétlenül jönnöd kell, különben minden elveszett.

– Igazán, Quentin, át kell öltöznöm – makacskodott Elise, miközben igyekezett úrrá lenni hangjának reszketésén. – Anne aggódni fog miattam.

A férfi szelíden megfogta a vállát, amitől Elise szíve rémülten kalapálni kezdett. – Ragaszkodnom kell hozzá, Elise, hogy nyomban gyere.

Elise futásnak eredt, és Quintint megrémítette ez a hirtelen változás. Rádöbrent, hogy valamiképp elszólhatta magát, így aztán átkozódva a nyomába eredt, és könnyedén utolérte. Mindkét karjával elkapta Elise derekát, felemelte, és miközben egyik kezét a szájára tapasztotta, ezt suttogta a fülébe: – Akár akarod, Elise, akár nem, most velem jössz. Szükségem van rád, hogy beszélj apád fejével. Túlságosan konok volt.

Elise válasza elfűlt a szájára tapasztott kéz alatt, miközben minden erejével igyekezett küzdeni Quentin ellen. Borzalmasan fájt neki, hogy a jelek szerint épp Quentin a gyűlölt emberabló.

31. fejezet

Quentin minden erejét és akaratát latba vetette, hogy Elise ne verje fel a távoli Bradbury Hallt. Átkozódva kapta el kezét Elise szájáról, és döbbenten meredt a szépen ívelő fogak nyomára tenyerén. A következő pillanatban Elise vett egy nagy levegőt, hogy sikítson és Quentin lelki szemei előtt nyomban megjelent az a bosszúszomjas sereg, mely a házból ront reá. Sürgető szükségyszerűséggé vált, hogy elfojtsa ezt a születőben lévő sikolyt, amit igencsak megnehezített, hogy Elise összevissza kapkodta a fejét, és fogai is igen buzgón dolgoztak. Végül egy kendőt nyomott a szájába, majd felkapta Elise hosszú kötényét, és addig tekerte a karjára, a kezeire, míg ezen kapálódzó, karmoló testrészeket sikerült megfékeznie.

Quentinnek keményen meg kellett küzdenie ennek a kitaratóan hadakozó koboldnak az ellenállásával, ahogy karjába emelve igyekezett megtartani, miközben sietős léptekkel haladt a bokrok között. Elise nem volt hajlandó megadni magát, és keményen próbára tette a férfi jóval nagyobb erejét, ahogy rugdosva, tekeregve, minden erejével kétségbeesetten küzdött szabadságáért.

– A fenébe is, Elise! Maradj már nyugton! – csattant rá, amikor majdnem elejtette.

Quentin emberei rémült döbbenettel meredtek rá, ahogy előbotorkált a bokrok közül. Köhögött, és megnyomorgatott légcsővén át sípólva vette a levegőt, miközben komolyan megkérdőjelezte saját bölcsességét, midőn úgy döntött, hogy egyedül megy a lányért. Hamarosan az is kiderült, hogy Elise-t a nyeregbe emelni sem igazán egyszerű dolog. Amint elfordult egy zsinórért, hogy megkösse, a lány abban a pillanatban lesiklott a fűbe. Quentin kinyújtotta egyik karját, hogy elkapja, de Elise a ló nyaka alá bukott, és emberei legnagyobb derűtségére már

futásnak is eredt olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak kötélékei engedték. A nyomába eredt, ismét felkanalazta, ám ezúttal Elise a könyökét vágta teljes erejéből az állába. Újból felrakta a lányt a nyeregbe, majd addig tekerte körbe szoknyáját egy kötéllal, míg végül Elise már szinte mozdítani sem tudta a lábát. Quentin több kockázatot nem vállalt, a kötelet Elise derekára és a nyeregkápára tekerte. Mindazonáltal, amikor tekintete találkozott Elise fenyegetően dühödtt pillantásával, könyörtelen gyűlöletet olvasott ki belőle, s annak ígéretét, hogy amint alkalma nyílik rá, keményen bosszút áll.

Quentin a kezére tekerte a szárat, majd saját lovának kengyelébe lépett, hogy felüljön rá, amikor Elise keményen megsarkantyúzta kancáját. A megzavarodott kanca oldalvást megugrott, és csaknem lerántotta Quintint a nyeregből. A férfinak alaposan össze kellett szednie magát, hogy visszanyerje egyensúlyát, és szilárdan megüljön nyergében. Lovát közvetlenül Elise hátasa mellé irányította, és lovaglókorbácsával nagyot húzott az ártatlan kanca pófájára.

Hosszú lovaglás várt rájuk, a délután fényei már elhalványultak, ahogy a nap nyugaton a felhők mögé ereszkedett, és lassanként vörös ragyogással árasztotta el a földet. Elise csak annyit tudott, hogy jobbára nyugatnak tartottak. Néhány fa védelmező sátra alatt letáboroztak, majd jóval pirkadat előtt ismét folytatták útjukat.

Másnap már csaknem beesteledett, amikor felértek egy hosszú gerincre, mely egy leomlott sziklával teli völgyre nézett. Talán úgy egymérföldnyire a gerinc alatt elhagyott vár romjai álltak. Első pillantásra Elise-t ez az omladozó építmény a Faulder-vár-ra emlékeztette, de az ehhez képest már-már fényűzően pompásnak tűnt. A vár egyetlen tornya lőréses oromzatával úgy emelkedett a leomlott falak fölé, mintha merészen dacolna az elemekkel.

Már leszállt az alkony, amikor áthaladtak két kőhalom között, ami az egykori kapu helyét jelezte. Két ór lépett elő a homályból. Quentin hátratolta köpenye csuklyáját, hogy felismerjék, majd egyik kezét a combjára téve lovagolt be, és úgy tűnt, elégedett emberei éberségével. Ahogy most Elise figyelte, hirtelen olyan érzése volt, mintha látta volna már ilyen pózban valahol másutt, de ez a kép csak egy futó benyomás volt. Tekintetét arra

a maroknyi emberre fordította, akik a tűz körül melegedtek. Quentin felcsattanó parancsszavára sietve eloltották a lángokat és eltiporták az izzó paraszakat is, hogy a tűznek még a nyomát is eltüntessék.

Quentin leszállt lováról, Elise-hez lépett, hogy megszabadítsa őt kötelékeitől. Leemelte őt a nyeregből, ám amikor Elise lába földet ért, a térde megroggyant. Quentin elkapta, és már épp karjába emelte volna, de Elise a szájába tömött rongyon át dühödten tiltakozott. Minden erejét makacsul összeszedve sikerült eltaszítania magát kuzinjától, és kancájának oldalához dőlt.

Quentin elnézően mosolygott. Kivette a rongyot Elise szájából. – Most pedig viselkedj rendesen – mondta neki kedveskedve, miközben Elise dühödten meredt rá. – Nem akarlak bántani. Csupán a társaságodra van szükségem egy kis időre, amíg a férjed átadja nekem a kincset.

– Hol az apám? – Kiszáradt, cserepes ajkai közül torzan törtek elő a szavak.

– Itt van a közelben – nyugtatta meg őt Quentin. – Nem kell izgulnod... viszonylag jól van.

Elise megvetően nézett nyájasan mosolygó kuzinjára. – Nem tudom, vajon mi készíthetett rá, hogy ezt a szörnyű dolgot elkövesd, Quentin. Ha arra gondolok, hogy egykoron te voltál kedvenc kuzinom...

– Tudod, hogy én is mindig kedveltelek, Elise. – Széles vállát pimaszul vontá meg, ahogy Elise kétkedve rámeredt. – Ha én nem vagyok, akkor Hilliard már megölte volna apádat, amikor a Stilliardson rajtakapták, hogy kémkedik utánunk. Amikor azzal érveltem, hogy elrejtett kincse miatt érdemes megkímélni az életét, felrakták Hilliard egyik hajójára, és magukkal vitték Lübeckbe. Ha nem fenyegetem meg őket, hogy leállítom a királynő elleni összeesküvést, talán még mindig ott lenne... vagy már rég halott. Hilliard nem volt türelmes ember. Ramsey nem sokáig bírta volna a kínzásait.

– Ha valóban megmentetted apám életét, akkor hálával tartozom neked – felelte mereven Elise. – Ám azzal, hogy továbbra is fogságban tartottad és engem is ide hoztál, nagy bajt zúdítottál a fejedre.

– Hallottam férjed hírét – ismerte el Quentin. – Nem akar-

milyen ember az, kinek van bátorsága kiragadni Hilliardot jól védett fészkeből, de én óvatosabb vagyok. Nem áll szándékomban a tudomására hozni, hogy hol vagyok és ki vagyok.

– Meg fog találni, ebben biztos lehetsz – figyelmeztette fenyegetően Elise.

– Akkor viszont a játék mindkettőnk számára veszélyessé válik. Nála van az, ami nekem kell, és nálam az... – bánatosan elmosolyodott –, ami neki. Egy sima cserével rendben elintézhetjük a dolgot. Tőlem ne félj, amit másokkal megtettem, azt igazán vonakodnék megtenni veled.

– De azért ha szükséges, megölnél – gúnyolódott Elise. – Ezt nem fogod megúszni, Quentin. Ha ártani mersz atyámnak, a nyomodban lesznek...

– Igazán Elise, ezek a rémisztő fenyegetések egyáltalán nem tesznek jót. Untatnak és fárasztanak.

Beléptek a toronyba. Quentin egy pillanatra megállt, hogy kiemeljen egy fáklyát a legközelebbi tartóból. Majd a lángot felemelve a kölépcsők felé intett, amely csigavonalban vezetett le a tömlőcbe.

– Most pedig kövess, és vigyázz, nézz a lábad elé – figyelmeztette Elise-t. – Itt könnyen leeshetsz és megsérülhetsz.

Lassan vezette lefelé, és a fáklyát magasra tartotta, hogy bevilágítsa az utat. Beértek a torony teremmé táguló, fáklyákkal megvilágított mélyébe. Örök ültek egy piszkos edényekkel és kiszáradt ételmaradékokkal teli asztal mellett.

Egyikük, ahogy észrevette Quentint, karjával lesöpörte a maradékokat, és gúnyosan azt mondta: – Ez a gané szétrágja bendőmet – dűnnyögte. – Mit nem adnák, ha valamely ízes étекbe kóstolhatnák. Kő' itten lenni valahun egy szakácsnak. – Könyökövel megbökte szomszédja karját, és sokatmondóan nézett Elise után. – Tán őlájdisége itten főzhetnék nekünk.

Quentin fagyos tekintetével belefojtotta a nevetést a férfiba. – Jobb, ha vigyázol, miként viselkedsz ezzel, különben nekem felelsz.

– Ő lennék tán az új szerető? – jegyezte meg e pimasz gúnyos nevetéssel. Quentin ledobta a kötelet, miközben azt mondta kuzinjának: – Itt várj.

Elise, mivel nemigen tudott hova menekülni, engedelmeskedett a parancsnak, és félig hátrafordulva figyelte, amint Quen-

tin gondosan kiválasztott egy husángot a közeli fahalomból. A tenyerét csapkodva vele odament ahhoz az emberhez, aki volt olyan ostoba, hogy kinyissa a száját. Az ajkához emelte volna épp a korszót, amikor a husáng lecsapott rá. A kupa kirepült a kezéből, a férfi pedig fájdalmasan felüvöltött.

– Legközelebb – figyelmeztette már-már szelíden Quentin, ahogy közelebb hajolt az eltorzult arcú férfihoz –, jobban ügyelj rá, miként viselkedsz, különben nem marad karod, amivel az italt magadba dönthetnéd.

Quentin odébb lépett, undorodva söpörte le a sörcsöppeket, melyek már kezdtek beivódni nadrágjába. Elise tisztán megértette azt az üzenetet, amit kuzinja most közölt ezzel a kis csoporttal. Nem közeledhetnek Elise-hez, és semmiféleképpen nem bántathatják, még távollétében sem. Ezért legalább hálás lehetett Quentinnek.

Ahogy elhaladt Elise mellett, egy pillanatra megállt, és a fáklyát betette egy üres tartóba, majd hátrapillantva intett neki. – Erre.

Elise vonakodva követte lefelé néhány széles kőlépcsőn, majd oda mentek, ahol súlyos vasrácsok választották el a sötét homályba vesző cellát a helyiség többi részétől. Kuzinja egy hatalmas kulcsot helyezett az erős zárba, majd felemelte a nehéz pántot, és kinyitotta az ajtót.

– A lakrésze, my lady.

Elise óvatosan lépett be az ajtón, mivel nem tudta, mi ólálkodhat ott a rácsokon túli sötétségben. Némiképp habozva fordult Quentin felé, aki becsukta kettőjük közt az ajtót. Fejével a cella sarka felé intett, ahová a fény egyáltalán nem ért el, és ahogy Elise bizalmatlanul arrafelé pillantott, csupán egy priccs végét láthatta.

– Atyádnak lassacskán ébrednie kell. Csupán egy kevéske szert kapott, hogy aludni tudjon.

Elise felszisszent, a keskeny ágyhoz repült, és bár vakon tapogatózó kezei találtak egy hosszú, sovány alakot, azt nem tudta eldönteni, hogy ez az ember rokona-e vagy sem.

– Egy gyertyát, Quentin, kérlek! – kérte zokogva.

– Ahogy hölgyem kívánja. – Odahozta a fáklyát, és betette a legközelebbi tartóba.

Elise óvatosan leült az ágy szélére, és onnan nézte meredten

az alvó férfi szakállas arcát. Egyből felismerte atyját. Bőven csordultak könnyei, ahogy gondosan szemügyre vette a szikár, beesett arcot és a sovány kezeket.

Quentin a válla fölött hátraszólt, hogy hozzanak egy kancsó vizet meg egy rongyot. Az, ki hívására felelt, sietve teljesítette a parancsot, és hamarost be is lépett a cellába, hogy átadja a szükséges eszközöket.

– Itten van la' hő'gyem – mondta a kis ember, és letette a kancsót egy apró asztalra, mely az ágy mellett állt. – Ezze' e'-moshassa az úrnak á'mát.

Elise nyomban bemártotta a rongyot, majd kicsavarván törölgetni kezdte a szakállas arcot. Apja lassanként fölébredt, majd egy hosszú pillanatig úgy forgatta a fejét és fürkészett szemével, mintha agya valahonnan a sötétség mély kútjából kúszna elő. Tekintete megtalálta Elise-t, s cserepes ajkai egy pillanatra megmozdultak. Elise közelebb hajolt, amint az ajkak ismét mozogni kezdtek.

– Elise?

– Jaj, papa!

A férfi szemébe könnyek szöktek, ahogy sóhajtvá suttozta: – Ó, én Elise-em.

32. fejezet

A térdszalagrend legfőbb kancellárjának és a királynő államminiszterének fogadótermében sok-sok magas rangú, nagy hatalmú személyiség zsúfolódott össze. A miniszter épp végzett a déli étkezéssel, és kivonult a fogadóterembe, hogy ő is részt vegyen a délutáni munkát megelőző, kötetlen társalgásban. Úgy döntött, hogy Maximhez csatlakozik, aki kellő tapasztalattal, megfelelő pozícióval és elegendő bölcsességgel rendelkezik ahhoz, hogy elégedett legyen életével, s ennél fogva értelmes beszélgetést lehessen vele folytatni. Mivel Sir Francis szerette volna megismer-ni eddigi nyomozásának eredményét, ezért most megkérte, számoljon be neki arról, hogy mire jutott a két gyilkosság ügyében.

– Sikerült személyleírást kapnunk az ügyvédről, aki a Newgate-be látogatott – mondta Maxim. – És találtunk egyet a királynő hölgyei között, aki ténylegesen látta a meggyilkolt asszony szeretőjét néhány héttel az eset előtt. Az általa adott leírás feltűnően hasonlít ahhoz, amit a börtön őreitől kaptunk. Magas. Sötét hajú. Sötét szemű. Jóképű. Úgy hiszem, egyazon személyről van szó. Lehet, hogy meg is tudom nevezni ezt az embert. A királynő kíséretének tagja elvezetett minket egy apródhoz, aki hozott néhány üzenetet a meggyilkolt asszonynak egy férfitől. Úgy tűnik, hogy ez a bizonyos inas előszeretettel tanulta meg az udvari emberek nevét, s azokét is, kikkel ezek kapcsolatban álltak. Csupán arra van szükségünk, hogy megerősítse nekünk, ez ugyanaz az ember.

– Hilliardot miért gyilkolta meg? – kérdezte Sir Francis.

– Mind Hilliard, mind pedig a szeretője azonosítani tudta volna a férfit, s mivel Hilliard börtönben volt és az a sors várt rá, hogy a vesztőhelyre hurcolják, okkal tarthatott tőle, hogy az ágens, mielőtt távozna ebből a világból, még megnevezi őt az összeesküvés egyik résztvevőjeként.

Sir Francis összekulcsolta a kezét a háta mögött. Állát elgondolkodva nyújtotta előre, miközben a termet fürkészte. Maximen kívül még több mint ötven ágens állt személyes szolgálatában itt, Angliában és külföldön, idegen udvarokban. De alkalmazott másokat is, akiknek munkáját rajta kívül mindenki más számára homály fedte. Ebben a pillanatban is egyik embere, Gilbert Gifford, bizonyítékokat szerez Babington és társai összeesküvéséről, melynek célja Mária kiszabadítása és Erzsébet meggyilkolása volt. Kémei nagy hatékonysággal dolgoztak, és Bradbury őrgrófja egyike volt legjobb embereinek.

A miniszter gondterhelten felsóhajtott. – Bárcsak a királynő jobban értékelné a biztonsága érdekében tett erőfeszítéseinket. Erszényem nap mint nap laposabb lesz, és én kénytelen vagyok egyfolytában Cecilhez fordulni, hogy járjon közbe az érdekemben a királynőnél.

– Lord Burghley mindnyájunknál jobban ismeri őt – biztatta Maxim. – Ha valaki rá tudja venni a királynőt, hogy anyagilag támogassa e vállalkozásokat, akkor az csak ő lehet.

– Addig azonban neked is adósod maradok. Tisztában vagyok vele, hogy szép kis summa kellett ahhoz, hogy megcsípd és idehozd Hilliardot.

– Ne is gondoldj vele. Hálás vagyok, hogy becsületedet visszakaptam.

– Igen, gondoltam is, hogy egy jó emberemet veszítettem el, midőn Stamford uraság bevádolt a királynőnél, de végül is ez nyitotta meg az utat számodra, hogy szóra bírd Hilliardot.

– Ebbe én csaknem belehaltam – jegyezte meg komoran Maxim.

– Hamburgba való menekülésed igen meggyőző volt, s így sikerült rászedned Hilliardot. Ha nem kerestél volna fel azon az estén, amikor visszatértél Angliába, és nem kérsz lehetőséget rá, hogy ártatlanságodat bebizonyíthasd, akkor még mindig felségsértő áruló lennél őfelsége szemében... egy halálraítélt.

– Örülök, hogy sikerült újból megerősítenem a királynő iránti hűségemet, s így az elkövetkezendő évek során gyermekeimnek nem kell elszenvedniük a kegyvesztettséget. – Maxim ajka mosolyra húzódott. – Elise első gyermekünket várja.

Sir Francis szívélyes gratulációként hátra veregette. – Ez va-

lóban remek hír! Ihatnánk egyet, hogy megünnepeljük, folytatódó jó szerencsédet...

– Lordsága... Lord Seymour? – Egy fiatal hadnagy zavarta meg tévován őket, majd idegesen megköszörülte a torkát, amikor Maxim felé fordult. Egy durva öltözékű, torzonborz szakállú férfi nyomakodott előre a hadnagy után, szinte közvetlenül a sarkában volt.

– Mi történt? – kérdezte Maxim, és megdöbbenett a fiatal-ember habozása.

A tiszt megragadta annak az ápolatlan embernek a gallérját, amint az megpróbált előrefurakodni, de a paraszt eltökélte, hogy célt ér, és csaknem magával rántotta a hadnagyot. A fiatal-ember arca elvörösödött a dühtől, keményen megragadta a férfit, és közölte vele, hogy várjon.

– Bocsássanak meg nekem, uraim, de ez az ember azt állítja, hogy küldönc és egy fontos... aú! – nyögött fel fájdalomában, ahogy ez a gyanús alak a bordái közé könyökölve előrelépett.

– A nevem William Hanks, uram – jelentette ki a türelmetlen ember. Benyúlt fakó ujjasa alá, és előhúzott egy összehajtogatott, jeltelen, vörös viasszal lepecsételt pergament. Felpislogott Maximre, majd a levéllel nyitott tenyerébe csapott. – Komoly esküve fogadtam, hogy eztet itt egyenest saját kezibe szó'gátatom, és aztat ígérték nekem, hogy egy arany üti a markomat itten, amijé e'hoztam ezt neked, uram.

– Ez az ember egy tolvaj! – kiáltotta a felháborodott hadnagy.

Maxim elővette a kívánt pénzérmét erszényéből, és az ápolatlan ember szeme előtt a levegőbe pöccintette. – Itt a béred, de jobban teszed, ha azért fohászkodsz, hogy ez a levél valóban fontos legyen.

A torzonborz küldönc Maxim keze fölé lendítette a kezét, és elkapta a lefelé hulló aranyat, majd gúnyosan a hadnagyra nézett, és átadta a pergament a nemesembernek.

– Ki adta ezt neked? – kérdezte Maxim, mivel némiképp megzavarta, hogy a levél elején ott állt minden címe.

– Meg nem ismerném én azt az embert – mondta a küldönc. – Csuklyás köpönyeget vise't, azt' korom sötét vó't, amikó' megdöngette az ajtómat ökléve'. Messzirő' gyüvök, hogy e'hozzam eztet, azt' őló'dsága épp csak annyit adott, amennyibő' a bárka lehoz. Aszonta, hogy az üzenet fontos, és nyomban e' kő' ó'vasni.

Maxim feltörte a pecsétet, és a levelet a fény felé emelte. Ahogy olvasta, arcára olyan fájdalmas iszonyat ült ki, hogy a miniszter megrémült. Arcát vicsorgó düh torzította el, és torkából valami mély morgás tört fel.

– Valami baj van?

A miniszter szavai úgy jutottak el Maximhez, mintha egy hosszú alagúton át hangzottak volna. Leküzdötte azt a féktelen dühöt, mely azzal fenyegette, hogy bömbölve, ész nélkül rohanjon hegyeken át, és sötét, fenyegetően baljós pillantással, fogcsikorgatva mondta ki: – Elise-t túszul ejtették. – Odanyújtotta a pergament Walsinghamnek. – Elrablója váltságdíjat követel érte.

– Érdemes vó't-e érette az egy arany? – kérdezte a küldönc nyugtalanul. A nemesember arckifejezése alapján komolyan kételkedni kezdett benne, hogy megtarthatja a pénzt.

– Vidd, és takarodj innen! – csattant rá a vállá fölött Sir Francis. Fejével a hadnagy felé intett. – Mondja meg Reed kapitánynak, hogy kövessék ezt az embert.

Amikor a miniszter ismét Maxim felé fordult, már csak azt látta, amint épp kisurran az ajtón.

Erzsébet épp a lordok egy kis csoportjával tanácskozott, amikor egy üzenet érkezett államminiszterétől. Ahogy elolvasta, homloka összeráncolódott, majd ahogy véget ért a megbeszélés, a lehető legnyájásabban elnézést kért, és ismét átolvasta az üzenetet. Ezután gyorsan tollat fogott, és Lord Burghleynek írt, majd magához hívatta a harmadik királyi lövészek ezredesét és ágenseinek parancsnokát.

Von Reijn kapitánv stilliardsbeli lakásán épp egy halom rakomány jegyzéket és raklevelet nézett át, amikor Justin felrohant a lépcsőn, és kopogtatás nélkül beviharzott az ajtón. A fiatalember Nicholas íróasztalára dobta a levelet, és időt sem hagyván a kapitánynak arra, hogy elolvassa, bejelentette: – Maximtől jött! Elise-t elrabolták Bradburyből.

Nicholas felpattant, és lecsapta a papírokat, melyeket épp tanulmányozott. Az a szitok, mely elhagyta ajkait, oly durva utalás volt az elkövető szüleire nézve, hogy egy pillanatra még Justin is megtorpant. Ezután mindketten eszeveszett kapkodásba kezdtek. Így egy órába sem telt, hogy elkészüljenek s útnak induljanak, nyomukban a szakáccsal, aki ragaszkodott hozzá, hogy velük tartson.

Sir Kenneth Londontól északra fekvő birtokán volt, ahol hosszú ideje elhanyagolt ügyeit próbálta rendbe szedni, amikor Maxim futára megérkezett. Feltörte a levél pecsétjét, elolvasta, majd ugyanazon futárral üzent Sherbourne-nak is. Hármásával rohant fel a lépcsőn, beviharzott lakrészébe, és nekilátott, hogy összeszedje ruháit és a szükséges fegyvereket.

Cassandra azzal volt elfoglalva, ami az utóbbi időkben legkedvesebb szórakozása lett: a fiait szidta, akik nem voltak elég előrelátók, hogy olyan elfoglaltságot keressenek maguknak, mely anyjuk halló- és látótávolságán kívül esik. Biztos volt benne, Elise vagy Arabella már elmentek, hogy hivatalos letartóztatását kérik, így nemigen merészkedett ki mostani szállásáról, nehogy felismerjék és elfogják. Ez a bezártság fájdalmasan bosszantotta, hisz egyre nagyobb szüksége volt a további kutatásra, hogy valamiképp továbbra is biztosíthassa magának azt az életmódot, amit megszokott.

A küldönc lassan, gondosan ismételte el azokat a szavakat, melyek átadásával a csaknem írástudatlan Forsworth bízta meg. Amikor végzett, Cassandra felállt szakadozott pamlagjáról, és járkálni kezdett. Egy idő múlva a küldönc felemelte egyik ujját, hogy felhívja magára a figyelmet.

– Öő... bocsássék meg lájdiséged, de őló'dsága vó't oly kegyes ígérni nekem egy-két aprópízt a fáradozásomé'.

Cassandra dühödten meredt egy darabig a pimasz parasztra, majd elmosolyodott, és kedvesen közölte vele: – Nagyon helyes, hogy ezt tette. Ha legközelebb látod Forsworth őlordságát, akkor feltétlenül figyelmeztetned kell őt erre a tényre.

A két jelen lévő fiú kezét a szája elé kapva vihogott, ahogy a küldönc csalódottan távozott a szobából. Miután az ajtó becsukódott mögötte, Cassandra ujjával fenyegette meg a fivérekét, és szigorúan így figyelmeztette őket:

– Figyeljetek rám! Az a nyamvadt Quentin a fejébe vette, hogy kimesterkedi magának a mi kincsünket! – Gonosz indulattal mosolygott, égneik állt a szőr mindkét fiú hátán. Az anyjuk ismét járkálni kezdett, és hangosan motyogva tűnődött, miközben a pamlag körül keringett. – Forsworth azt mondta, hogy követte Quentint és szolgálinak kis csapatát, míg világossá nem vált, hogy Rátarti Úrhölgyet a Kensington-vártoronyba viszik...

– Abba a romhalmaz várba? – mondta gúnyosan egyik gyermeke. – Ott aztán igazán jó menedéket találnak az eső elől.

– Mindenesetre – folytatta Cassandra, miközben egy fenyegető pillantást vetett arra, aki szavába belebeszért – oda mentek.

– Miért menne el Elise egy ilyen Quentin-félével? – kérdezte a másik fiú. – Mije van neki, ami nekünk nincs?

Cassandra szemhéja addig ereszkedett lefelé, míg végül csak egy keskeny résen át látszott halványszürke szeme. Így meredt megvetően oktalan fiára, aki ilyen kérdéseket tesz fel. – Te ütődött! Hát nem szabad akaratából ment oda! Quentin vitte! Erővel vitte el!

– Húúha! Fogadni mernék, Elise ettől iszonyú dühös lett! – kuncogott gúnyosan a kettő közül a fiatalabbik.

Ismét az idősebbik fordult egy komoly kérdéssel anyjához. – Miért akarná Quentin a Kensington-várba vinni kuzinunkat, amikor épp ő szidott meg minket, amiért elfogtuk? Ő maga mondta, hogy Elise valószínűleg nem tudja, hol a kincs. Ha így véli, akkor mire számít, mit nyerhet ezzel?

Cassandra végiggondolta magában a kérdést, majd hirtelen megvilágosodott előtte a dolog. Csettintett egyet ujjával, majd értetlen kölykei felé fordult. – Ramsey egész idő alatt nála volt! Ő rabolta el! Ez biztos! És most, hála az én jó fiamnak, Forsworthnek, a markunkba kaphatjuk, s jól megszorongathatjuk őt.

– Mit fogunk csinálni?

Cassandra még feléig sem ért a pamlag körüli útjának, amikor megtorpant, és kiadta parancsát. – Hozzatok néhány muskétát, és készítsétek fel a lovakat az útra.

A két fiú nekilátott, hogy összeszedje minden eszét, ami az ő esetükben igazán nem tartott soká, és a komolyabbik nagy merészen egy újabb kérdéssel fordult anyjához. – Honnan vegyünk a lovakat?

– Ha kell, hát lopjatok, de itt legyenek! – kelt ki hevesen az asszony, majd egy kézmozdulattal elküldte őket. – És most kifelé!

A két fiú egymásnak ütközött a nagy sietségben. Cassandra a fogát csikorgatta dühében.

Elise elrablásának első bizonyítéka a kiskutya volt, mely Anne hívására a házhoz iramodott. Addig ugatott és vinnyogott, míg fel nem verte az egész háznépet, hogy átkutassák a távoli labi-

rintust, majd egy kis idő múltán egy véres nyesőollóval tértek vissza. Anne felismerte az ollót, amit Elise vitt magával, és ájultan esett össze.

Fitch és Spence nyomban lóra ültek, hogy kövessék a nyomokat, melyeket a lovak patája hagyott a gyepon. A nyomok északnak, az út felé vezettek, majd ahogy elérték az utat, vágába kezdtek, miközben éberén figyelték az út szélét, hogy lássák, ha a lovasok esetleg letértek róla. A hátukra vetett puzdra tele volt erős nyílvevesszőkkel, és mellette mindkettőjükön ott volt egy-egy hatalmas, hosszú íj. Spence oldalán egy buzogány volt, övében pedig két muskéta, míg Fitch inkább egy hosszú nyelvű csatabárddal és két pisztollyal szerelte fel magát. Engesztelhetetlenül, halálosan elszántak voltak, és dühödt, fenyegető tekintetükből látszott, hogy kegyetlen bosszút állnak bárkin, aki ártani mer úrnőjüknek.

Maxim valamikor éjjél előtt ért Bradburybe, s épp csak addig időzött, míg felszerelte magát és felnyergelte Eddy, majd ellovagolt.

A hűvös éjszaka kavarta köd s pára ott örvénylett az alacsonyan fekvő irtásokon, és megszorult mozdulatlanul az erdőkben, de Maxim csak vágatott tovább, akár egy bosszúálló éji szellem. Övében két muskéta volt, mit nyergéhez erősítve, nehezebb dragonyosfegyverzet egészített ki. Hosszú, hűséges, kétélű kardja ott lógott oldalán, és hátul, a zekéje alatt egy karcsú tör lapult.

Nem sokkal napfelkelte után végül megállt egy forrásnál, hogy Eddy egy kicsit pihenhessen. Épp itt volt, amikor három lovas jött át a dombon. Maxim felismerte világosszőke hajáról Nicholas von Reijnt és két társát.

– Hé, Maxim! – kiáltotta a kapitány, és megállította a lovát. Az állat ideges lett, ahogy a zabla a szájába vágott, és nyugtalanul forgolódva táncolni kezdett, miközben Nicholas azt kérdezte: – Hofa tartunk?

– Nyugatnak! – felelte Maxim, és nyergébe pattant.

A kapitány egy kiáltással megsarkantyúzta lovát. – Menjünk!

A falusiak riadtan fordultak meg, amint a vágató lovak patái eldübörögtek mellettük az úton, és rémült tisztelettel meredtek a négy lovas után, amint sebesen száguldottak felfelé a következő dombra, s köpenyük szétterülve repült utánuk a levegőben. A nyomukban felemelkedő porfelhő elhomályosította gyorsan

távolba vesző alakjukat, és dübörgő száguldásuk zaját baljós csönd követte.

Nem sokkal dél után megálltak egy dombon, hogy végigpásztázzák az előttük elterülő vidéket. Két lovas vágtatott messze előttük, de még ilyen távolságból is jól kivehető volt Fitch és Spence testes és szikár alakja. Maxim egy kiáltással megállította a két férfit, és megfordítván lovaikat, a szolgák bevárták őket. Most már hatan lovagoltak együtt, egyazon céllal.

Már csaknem leszállt az éj, amikor Maxim kis csapata egy erdő széléhez ért. Tábort vertek, s letelepedtek, hogy itt várják meg a pirkadatot. Fitch, ki elsőként állt őrt, halk figyelmeztetéssel ébresztette fel az alvókat. – Valaki gyön. Tán két lovas lehet.

Maxim gyorsan felpillantott az égre. Viharos északnyugati szél támadt, mely erőteljesen borzolta fel a magas tölgyfák lombkoronájának csúcsait. Maxim felcsatolta a kardját, majd gyorsan parancsot adott a többieknek, mire azok sietve szétszóródtak az ösvény két oldalán.

Nem kellett soká várniuk, hamarosan két sötét árny lovagolt felénk az ösvényen. Az egyik lovas eldörmögött megjegyzése törte meg az éjszaka csöndjét, mire Maxim előlépett rejtekhelyéről. Kiállt az útra, és csípőre tett kézzel várta a közeledőket.

– Hé! Sir Kenneth!

A lovag hátasa már amúgy is nyugtalan volt, és amikor megpillantotta azt a sötét jelenést maga előtt, hirtelen megtorpant, felágaskodott, mire az utazástól megfáradt férfi csaknem kiesett a nyeregből. Kenneth hangosan szitkozódva felcsattant.

Sherbourne kuncogott, majd lovát a másik mellé irányította, és hátba veregette barátját. – Még egy okkal több, hogy végre kiheréltesd ezt a csődört, barátom. Egy szép napon a koponyádat fogja szétloccsantani.

Sir Kenneth óvatosan, az orra alatt dünnyögve szállt le a lóról. – Előbb én loccsantom szét az övét.

Sherbourne sokkal kecsesebben pattant le lováról, és nagy léptekkel Maximhez sietett. – Jöttünk, amilyen gyorsan csak tudtunk – mondta, és bajtársi üdvözlésként megragadta őrlord-sága karját. – Tudod, hol tartják fogva? Van már terved?

– A válasz mindkét kérdésre nem – sóhajtott fel Maxim –, de amint megvan az első, tudni fogom, hogy mit kezdjek a másodikkal.

33. fejezet

A széles, tiszta völgyben kis folyó kanyargott. A vízen keskeny kőhíd vezetett át, de a domboldalon, egy kis facsoporttól eltekintve, a víz partjáig még egy bokor sem volt, mely mögött el lehetett volna rejtőzni. A hidat egyik irányból sem lehetett úgy megközelíteni, hogy az utast már messziről észre ne vegyék. Ám még így is, az, ki megpróbált átkelni a hídon, vagy nem ismert félelmet, vagy nagyon ostoba volt. Hatalmas lyukak tátongtak ott, hol az alsó gerendák elkorhadtak, a kőkorlát meg sok helyütt leomlott.

A magasra emelkedő nap jelezte a találkozó óráját, ám Maxim még a gerincen, a fák árnyékában várakozott. Társai jól elrejtőztek a sűrűben, ahonnan megfigyelhették ennek az első találkozásnak eseményeit. A zöld szempár végigpásztázta a völgyet, ahogy Maxim az emberrablók nyomát kutatta. Végül tizenegy lovas jelent meg egy távoli gerincen. Egy darabig a gerinc mentén lovagoltak, mígnem kivált közülük egy köpenyes, csuklyás lovas, és elindult lefelé a völgybe. Válaszul Maxim is lelovagolt a völgybe Eddy hátán, és a híd közelében megállt. Ellenfele a túloldalról közelítette meg a hidat.

– Úgy! Hát végre találkozunk, Lord Seymour – szóló Quentin már-már nyájasan.

Maxim válaszát egy merev biccentés kísérte. – Itt vagyok, ahogy utasítása szóló. Úgy vélem, ön magával vitt valakit, aki hozzám tartozik. Hol van?

– Biztonságban... pillanatnyilag. – Quentin megigazította csuklyáját, hogy arca rejtve maradjon, miközben világosan látta a zöld szempár acélos villogását. Nagyon jól tudta, hogy ezzel az emberrel nem lehet játszani. – Önnél van a kincs?

– Beletelik néhány napba, míg ideér. És persze a ládához addig hozzá sem nyúlhat, míg vissza nem kapom a feleségemet...

sértetlenül. Nos, hogyan szándékozik lebonyolítani a cserét úgy, hogy az mindkettőnk számára kielégítő legyen?

Quentin tekintetét a Seymour mögötti, fás gerincre emelte, de nem látta nyomát annak, hogy bárki is ide kíserte volna. Mindazonáltal tudta, hogy nem lehet alábecsülni egy ilyen hírnevű és formátumú embert. – Az apát kapja meg tőlem – mondta, miközben ismét alaposan szemügyre vette a főnemest. – Ehhez a hídhöz erősítjük összekötözve, betömött szájjal. Tőle megkérdezheti, vajon leánya él-e még és hol van. Mindkét kérdésre válaszolhat önnek bólintással. Ekkor kinyitja az arannyal teli ládát, és bemutatja tartalmát, majd egy kötelet erősít rá. Az embereim muskétákkal veszik majd célba önt, amint átdobja a kötelet a hídon. Ha csak megkísérli, hogy átkeljen vagy megpróbálja kiszabadítani Sir Ramseyt, mielőtt magam is szemügyre vehettem volna a kincset és embereimmel biztonságban elértem volna a gerincet, mindkettőjüket lelőjük. A felesége lóháton mindössze néhány órányra van innen. Mire ön odaér, addigra én már rég utamon leszek.

Maxim a javaslatot gúnyos megvetéssel fogadta. – És mi biztosít engem arról, hogy nem öli meg a feleségemet, majd az apját is, hogy titokban tarthassa kilétét?

– Spanyolországba megyek. Kétlem, hogy bármelyikőjük utánam jönne oda. Holnapután, ugyanezen órában találkozunk. Hozza magával a kincset.

– Látnom kell a feleségemet, mielőtt ön akár egyetlen aranyat is láthatna a kincsből. Őt hozza ide, és akkor Ramseyért megyek vissza, miután meggyőződtem róla, hogy a feleségem jól van.

Csúfondáros nevetés kísérte Quentin tagadó válaszát. – Ha kérésének eleget tennék, my lord, akkor ön megkísérelné megmenteni feleségét és a kincset is. Nekem időre van szükségem, hogy jócskán egérutat nyerjek. Ha Ramseyt hagyom itt önnel, akkor biztos lehetek benne, hogy sietve igyekszik Elise-hez. Nincs más választása.

Maxim szeme felvillant. – Könnyen jön számára feleségem keresztneve, mintha már jó ideje ismerné.

– Mit számít az, hogy ejtem ki a nevét? Addig nem engedem el, míg a kincs nincs a kezemben.

– Quentin, igaz? – kérdezte Maxim.

Quentin önbizalmát a döbbenet megrendítette, és csaknem lélegzet-visszafojtva kérdezte meg: – Honnan tudta?

– Nem volt annyira óvatos, mint hitte – felelte Maxim. – És akadtak néhányan, kik kellően kíváncsiak voltak ahhoz, hogy kiderítsék kilétét.

Quentin felemelte egyik kezét, és letolta a csuklyát fejről, mivel immáron nem volt oka elrejtteni arcát. – Én az ön helyében, my lord, míg ennek a dolognak nem értünk végére, óvatosabb lennék.

– Én meg az ön helyében, Quentin, míg ennek a dolognak nem értünk végére, még annál is óvatosabb lennék. Ajánlom, hogy aggódva vigyázzon hölgyemre. Az okot most nem fogom kifejtteni.

Maxim megfordította Eddy, és felvágatott a gerincre. Beviharzott a sűrűbe, majd megállította lovát, ahogy emberei előléptek rejtekhelyükről. Egy látomás futott végig agyán, amint Elise egy kőágyon fekszik, de kék szeme vakon mered a világba, s lágy ajkain a halál csókjának fagyos dermedtsége ül. Maxim végigsimított homlokán, hogy elűzze ezt a rémképet, de a szíve még mindig reszketett a félelemtől.

Sherbourne lépett előre, és kezét Maxim térdére tette, miközben nyugtalan arccal nézett fel rá. – Elise jól van?

Hatalmas sóhaj szakadt fel Maxim kebeléből. – Biztosítottak róla, hogy igen... pillanatnyilag még jól. De kincset vár tőlem, és én attól tartok, hogy az a kevés, amit ilyen rövid idő alatt össze tudok szedni, nem lesz neki elég. Tudomásom szerint ez a kincs nem is létezik. Nyertem magunknak egy kis időt, talán egy-két napot, de ez minden. Holnaputánig meg kell találnunk azt a helyet, ahol fogva tartják.

Quentin emberei kemény iramban lovagoltak vagy egy fél órát, majd szétváltak, és ahányan voltak, annyi felé mentek. Maga Quentin délnek fordult, és gyorsan talált egy sűrű, fás ligetet, ahol elrejtőzött. Leszállt a lóról, az állatot megkötötte, majd leheveredett a vastag mohaágyra, ahol aludt pár órát. Végül, miután megbizonyosodott róla, hogy senki sem követte, lóra ült.

Gyorsan haladt, s hamarosan a Kensington-várhoz ért. Gondosan körbejárta, nem látja-e idegenek nyomát, aztán elindult a gerinc felé. Fáradt volt, hiszen hosszú órákat töltött nyereg-

ben, és most, hogy elhagyta az erdő homályát, nyújtózkodott egyet, hogy enyhítse hátának fájdalmát.

Ahogy közeledett a romos épülethez, fülét egy dühödten vitázó női hang ütötte meg. Keményen rávágott lovára, és berontott a gyanús várudvarra, ahol legnagyobb döbbenetére anyját és három fivérét találta, körülöttük pedig embereit.

– Hát itt van! Quentin, jó fiam! Hol jártál? Mondd meg ezeknek a tökfilkóknak, hogy én az anyád vagyok, ezek meg itt... – kezével fiai felé intett – saját testvéreid.

– Legfeljebb féltestvéreim! – dűnnyögte Quentin halkan felmordulva, miközben leszállt lováról.

– Mit mondtál? – Cassandra hangja e sivár udvaron túl hangosnak tűnt, ahogy legidősebb fiának fülében visszhangzott. – Beszélj hangosabban, Quentin! Mondtam már neked, megmondtam már vagy ezerszer...

– *A pokolba is, mit kerestek ti itt?* – tört ki hevesen. Igyekezett úrrá lenni indulatán, és kissé nyugodtabb hangon folytatta. – Hogy találtatok rám?

– Nos, Forsworth elmondta nekem, hogy a kezei közül raboltad el Elise-t – kezdett bele nagy hangon a magyarázkodásba Cassandra. – És persze én tudom, hogy te mennyire kiállsz rokonaid mellett, és hogy segítesz minket, amennyire csak tudsz... – A hangja elhalt, ahogy észrevette, mily fenyegetően elsötétült legidősebb fiának arca.

– És persze – utánozta őt nyafogó hangon Quentin – részt akartál szerezni magadnak a kincsből!

Cassandra csüggedt levertséget mutatott. – De Quentin, mi csak szerettünk volna...

– Ki innen! – üvöltötte. – Takarodjatok a szemem elől!

– Quentin! Már csaknem besötétedett, és hidegek az éjszák. Odakinn farkasok is lehetnek... és nem ettünk...

– Hát nem érted, *anyám?* Azt mondtam, hogy ki innen! – dühödtt üvöltését visszhangozták a környező hegyek, amint karjával mereven mutatta a távozás legnyilvánvalóbb útvonalát.

Parancsának tovább ellent nem állhattak, így rokonai lassan felkászálódtak kimerült gebéikre, majd felsorakozván egymás után, gyászos, lerongyolódott sorként hagyták el a várat.

Quentin figyelte, ahogy távoztak, majd már ment is volna le a börtönbe, de az egyik őr útját állta.

– *Nos?* – Ez a szó nem annyira kérdésnek, mint inkább kihívásnak tűnt.

– Lenne itten egy másik is, uram – mondta a férfi tétován, bocsánatkérően. – Aszondja, hogy ismeri.

– Egy másik? – Quentin alig akart hinni a fülének.

– Igen, uram – bátorodott neki a férfi. – Én mondom, ez egy fájin lájdi. Valamive’ a többiek előtt gyűtt.

Quentin csöndesen kesergett azon, hogy manapság milyen csapnivalóak a szolgák, majd fennhangon így siránkozott. – Ó, nyomorult sors! Eljövök titkos erődömbbe, anélkül hogy bárki-nek is szólnék róla, és erre lerohannak a... rokonok? Aztán valami ismeretlen némbér?

Az őr megvonta a vállát, és odébb lépett.

Quentin átvonszolta magát az udvar alaposan felköpült sarán a torony ajtaja felé. A kőpadon bájosan kuporgó, törékeny nő ült. Fejét kendő takarta, melyet apró öklével szorított az álla alatt. Quentin közelebb lépett, és lehajolt, hogy az arcába pillantson. – Arabella?

– Mi?... Hogy a csudába... Mit keresel te itt? – Úgy tűnt, ez a kérdés nem épp a legmegfelelőbb.

– Jaj, Quentin, drágám. – Átfonta karját a férfi nyakán. – El kellett jönnöm, hogy beszéljek veled. – Elhúzódott tőle annyira, hogy felnézessen a férfi döbbenten zavart arcába. – Nem voltál otthon... és aztán eszembe jutott, hogy valamikor egyszer említetted ezt a helyet, és azt mondtad, itt jól elrejtőzhetnénk apám elől. Hallottam, hogy Elise-t elrabolták, és tudtam, hogy te meny nyire kedvelted őt. – Szípgott egyet, és lesütötte tekintetét. – Már azon tünődtem, hátha úgy döntöttél, hogy elszöksz vele.

– Drága Arabellám – hízelgett neki Quentin, és féltő gondossággal ölelte át a vállát, miközben lassan vezetni kezdte a lépcső felé. – Egyszerűen hinned, bíznod kell bennem, hogy én sosem hagylak el téged. Hát nem vagyunk-e már jó néhány éve együtt? És most, hogy Reland halott, arra akartalak kérni, hogy légy a feleségem.

Arabella csillogó szemekkel nézett fel rá. – Tényleg?

– Hát persze. – Biztatóan megszorította Arabella vállát, ahogy elindultak lefelé a homályosan megvilágított lépcsőn. – Emlékszel, mily gyorsan keltem védelmedre, amikor Reland rajtakapott minket az istállóban? Akkor megmondtam neked, mindig melletted leszek, hogy megvédelmezzek.

– Félelmetes még visszaemlékezni is. – Arabella kétségbeesetten tördelte a kezét, ahogy az a rémálom kísérteni kezdte. – Még most is látom, ahogy tátott szájjal meredt rám, amikor ott talált a szalmában kucorogva. Bárcsak ne jött volna vissza oly hamar a lovaglásból. Annyira nekibőszült, hogy akár meg is ölhetett volna, ha te nem ütöd fejbe a pisztolyoddal. Amikor a lábaim előtt összeesett, és láttam, hogy vérzik a feje, alig tudtam elhinni, amikor azt mondtad, hogy halott. – Reszketve felsóhajtott. – Ez az egész olyan iszonyú volt! De neked igazad volt. Jobban tettük, hogy hagytuk, hadd higgye mindenki azt, hogy levetette a ló. Mi nem akartuk megölni.

Arabellán látszott, hogy Quentinbe vetett bizalmát a férfi iránti imádata tartja fenn. Így volt ez még akkor is, amikor az a cella ajtajához vezette, ahol most néhány fáklya és két hosszú gyertya világított. Elise felállt az ágyról, ahol apja mellett pihent, és elindult a rácsok felé.

– Most magad is láthatod, kedvesem – mondta a férfi Arabellának –, Elise itt van, a foglyom, s egyáltalán nem terveztem, hogy megszökjem vele. Látogasd hát meg, és elégítsd ki kíváncsiságodat. Elise elmondhatja neked, hogy én csak apja kincsét akarom, hogy mi ketten elmehessünk.

Quentin finoman betuszkolta Arabellát, majd becsukta a benne oly nagyon megbízó asszony mögött az ajtót. Ahogy tekintete végigsiklott a cellán, egy pillanatra megpihent az asztalon álló fatálon. Az még mindig tele volt zsíros zabkásával.

– A kosztot itt sértés „étel” szóval illetni – jegyezte meg Elise savanyú képpel. – Meglehetősen sok kívánnivalót hagy maga után.

– Quentin? – Arabella panaszos hangja visszhangzott a cellán át. – Hamar gyere vissza értem, szerelmem. Nem tetszik nekem ez a hely.

– Majd jövök, szerelmem. Amint végeztem a dolgaimmal.

– Quentin?

A férfi mintha meg se hallotta volna kérlelő hangját, csak ment fölfele a lépcsőn, és eltűnt a lassanként leszálló sötétségben.

Arabella Elise felé fordult, de nem látta azt a vádló pillantást, amire számított. Helyette szájalom volt abban a mélykék szempárban, épp az az érzés, amit immáron hosszú évek óta igyekezett

felkelteni mindenkiben. Fáradtan leroskadtt az üres ágyra, hogy megpróbálja különválasztani a valóságot és az illúziót. Túl rég-
gen burkolózott már ez utóbbi védelmező páncéljába. Talán itt
volt az ideje, hogy szembenézzen az igazsággal.

Ahogy közelgett az éj, Maxim felhagyott már minden remény-
nyel, hogy sikerül valamiféle nyomra bukkannia. Mire a sötét-
ség alászállt, Eddy patái sok-sok mérföldnyi utat hagytak maguk
mögött. A könyörtelen tempó még őt is kifárasztotta, és már
kétszer is megbotlott a sötétben, Maximnek el kellett ismernie,
hogy kudarcot vallott. Kimerült lovát megállította, és bevárta a
többieket. Beljebb az erdőben volt egy kis magaslat, mely biz-
tonságos és száraz táborhelyet ígért, így aztán Maxim ide ve-
zette a hosszú úttól megfáradt társait.

Az emberek hideg ételt ettek, amit még Nicholas és Herr
Dietrich is zokszó nélkül elviselt, majd köpenyeiket mohaágyra
terítették, s Maxim kivételével nyugovóra tértek.

Maxim álmatlanul vergődött, majd egy óra múltán felkelt,
hogy gondos őrzéssel ellenőrizze a területet. Egy kis tisztás-
nál, hol egy dämvas s borja legelészték idilli békességben a hold-
fényes árnyak között, megállt s egy fának támaszkodott. Tekin-
tete lassan járt körbe, de bárhova is nézett, mindenütt Elise képe
fogadta. Aggasztotta az a tény, hogy feleségét képtelen volt meg-
találni, és már oly kevés idő maradt a keresésre. Kegyetlenül
ostorozta magát, amiért valaha is előállt ezzel a meggondolat-
lan ötlettel, hogy tud a kincs hollétéről. Ha nincs ez a mese,
akkor Elise-t talán nem rabolják el.

Hirtelen a dämvas felemelte a fejét, és fülét hátracsapta. Egy
bőrnek csapódó ág zaja figyelmeztette Maximet, aki a holdfényes
fa árnyékos oldalára lépett, és kezét kardjának markolatára tette.

– Nyugalom, Maxim. Én vagyok. – Sir Kenneth halk suttogá-
sa tompán hangzott fel az éjszaka csöndjéből.

– Hmmm. – Maxim egy alig hallható sóhajjal vette tudomásul
a lovas jelenlétét, majd visszatért tünődéseihez, és azt látta, hogy
a tisztás közben kiürült. Ezután hosszas csönd következett, mi-
alatt a két férfi magába szívta a hűvös éjszaka hangjait és sza-
gait. Végül Maxim törte meg a csöndet.

– A tűz segít elűzni a csípős hideget, s azt hiszem, nemigen
árthat.

– Miről beszélsz? – kérdezte Kenneth. – Mi nem raktunk tüzet. Maxim ismét beleszagolt a levegőbe. – De valaki igen.

A lovag is szimatolni kezdett. – Igazad van.

Maxim ellépett a fától. – Nem lehet messze. Keltsd föl a többieket, s megnézzük gyalogosan.

Cassandra s fiai épp csak annyira vonultak vissza a Kensington-vártól, hogy biztonságban legyenek, és magát a távolságot csakis fáradságuk szabta meg. A kis csapat vezetője összekucorodva ült egy korhadtt fadarabon, és szorosan összefogta magán köpenyét. Egyfolytában szidta fiait, akik keményen dolgoztak, hogy még nagyobb tüzet rakjanak, s elegendő meleget biztosítsanak neki, hogy végre maguk is egy kis nyugalomhoz juthassanak.

– Ha legalább valami ételmet hoztunk volna magunkkal. – Cassandra nyafogása betöltötte az irtást. – Az éhezéstől elsorvadtok.

– Nem mondtad, hogy hozzunk ennivalót – emlékeztette őt dörögve a legfiatalabb.

– Hát *mindenre* nekem kell gondolnom? Ahh! – Hirtelen köhögni kezdett, és dühösen hadonászott a kezével, ahogy a nedves fából felszálló füstfelhő betakarta.

– Quentin maga sem él valami urasan – mondta vontatottan a komolyabb fiú. – Láttam valamicskét abból a kásából, amit főztek. Az ember kísértést érez rá, hogy inkább éhezzen, mint hogy megegye azt a moslékot.

– Meg akarok halni! Itt és most! – hasította át az éjszakát Cassandra kétségbeesett siránkozása. – Ha nem a ti ostobaságotoktól, akkor valamely éhes vad által!

A három fiú közelebb húzódott a tűzhöz. Próbáltak tekintetükkel áthatolni a sötétségen. Valahol a közelben csiripelni kezdett egy éjszakai madár, s a középső fiú felnyűszített. Egy bagoly lágy huhogása hullámozott végig a táboron, mire Forsworth a kardjához kapott.

Cassandra felemelte kókadó fejét, és dühödten meredt három fiára. – Pihenjete már le!

Parancsoló hangjára mindhárman összereztek, s végül sikerült valamicskét összeszedniük magukat. A tábor elcsendesült, ahogy a fáradt család nyugovóra tért, s végre sikerült elszunnyadniuk, amikor egy távoli üvöltés hangja jutott fülükbe. For-

sworth szeme hirtelen kinyílt, s minden érzékét megfeszítve fülelt. Ismét felhangzott az üvöltés, mire a hideg kezdett futkározni a hátán. Ezúttal már Cassandra is felpattant. A fák közt valami megzörrent, mire a legfiatalabb visítva felugrott.

– Farkasok!

Ezután őrült tülekedés következett, ahogy a Radborne család egymás hegyén-hátán igyekezett lovához jutni. Nem törődtek vele, jól van-e fönn a nyereg, s hogy minden a helyén van-e. Egy pillanat múlva már mind a négyen vágattak kifelé az erdőből rémült hátasaikon, melyekre valahogy átragadt páni félelmük. Akár szívesen fogadják őket, akár nem, eltökélt szándékuk volt, hogy a Kensington-várban keresnek menedéket, mivel biztosak voltak benne, hogy még a dühödt, összeférhetetlen Quentinnek se nőhettek akkora tépőfogai, mint egy vén farkasnak.

A csöndben, mely távozásukat követte, Sir Kenneth a combját csapkodta, és csúfondárosan nevetett. – Én még sosem láttam, hogy valaki ilyen iramban meneküljön! Komolyan mondom, ha Sherbourne farkasüvöltése egy kicsit is jobban sikerül, ezek egyből szörnyethaltak volna rémületükben!

Maxim vigyorogva felemelte a kezét, s jelzett kis csapatának, hogy előjöhetnek. Visszamentek a táborba lovaikért, és immáron kényelmes tempóban követték a rémülten menekülő lovasokat.

A gerincről figyelték, ahogy a család megközelíti a Kensington-várat, Fitch és Spence sebesen visszatért arra az útra, amelyről jöttek. Sir Kenneth, mielőtt csatlakozott volna Maximékhez, észrevett egy lövészegységet, s most, hogy már ismerték a célt, valakinek vissza kellett menni, hogy vezesse őket. Nyilvánvaló, hogy nagyobb erőre van szükségük a győzelemhez.

Justin, Sherbourne és Herr Dietrich a másik irányba száguldottak el, hogy még virradat előtt elérjék a legközelebbi várost. Ott megvehetik felszerelésüket, és rendkívüli alakot öltve indulhatnak vissza a Kensington-várba.

34. fejezet

Tompa kongás, csörömpölés hangja szállt a völgyön át a délután folyamán, és ez a kitartó zaj egyre közelebb ért a Kensington-várhoz. A torony lakói kíváncsian gyűltek az omladozó falakhoz, hogy a környező vidéket fürkészve végre megpillantsák a három, lóháton közeledő férfit. Quentin már nem bírta a bizonytalan várakozást. Komisz hangulatban volt, miután álmát megzavarta és teljesen tönkretette rokonainak visszatérte. Ezúttal szívósabban kitartottak amellett, hogy maradnak, mint amennyire ő ragaszkodott távozásukhoz, így végül megadta magát, mert érveiknek s tiltakozásuknak nem volt se vége, se hossza. Elcifrázott néhány szitkot, ahogy nyeregbe lendült és kilovagolt az elé a három elé, kiknek lova szép kényelmesen poroszkált az úton. Hamarosan rájött, hogy a zaj forrása az utolsó lovas volt, akinek erős háta-sa alaposan meg volt pakolva mindenféle konyhai eszközzel és szakácsfelszereléssel. A sort vezető lovas öreg volt, ráncos, a haja ritkás, a háta pedig hajlott és görnyedt. Ahogy Quentin közelebb ért hozzájuk, látta, hogy az öreg a jobb szemével folyamatosan hunyorog. A második lovas erősebb s jóval fiatalabb volt, de a szemét egy széles kötés takarta, és a lovát az öreg vezette.

– Szép s jó napot kívánok ló'dságodnak – köszöntötte az öreg.

– Mit kerestek ti itt? – kérdezte az elkeseredetten dühös Quentin. Gyorsan elvetette azt az ötletet, hogy ezeknek a szánalmas, rongyos népeknek bármi közük lenne Maxim embereihez, de azért nem árt az óvatosság. Merthogy ezek itt akár tolvajok is lehetnek, akik ellopnak tőle mindent, amit csak tudnak.

Az öreg megvonta görnyedt vállát. – Há' csak áthaladunk itten. Nem ártunk mi ezze' senkinek, úgy-e?

– Csak áthaladtok? És nem is áll szándékotokban megállni a Kensington-várban? – Quentin Radborne gyanakvó volt.

– Én biz’ nem látom okát – felelte a rongyos ember.

– Kik vagytok? Honnan jöttök?

– Há’ ez itten az onokám. – Az öreg a válla fölött hátraintett a mögötte lovagló férfira. – Szegén fiú megvakú’t néhán hónapja, mikó’ egy vörös írré’ összeakaszkodott. – Az öreg felemelte a fejét, és hunyorgó pillantását hármójuk közül a legutolsóra vetette. – A’ meg ottan az onokaöcsém. Ő meg kissé lassúdott eszű. – Ujjával a halántékára bökött. – Tuggya, beszé’ni, aztat nem tud, de főzni azt’ igen!

– Főzni? – Immáron Quentin is meg volt győződve róla, hogy nagy szükségük van valami ehető ételre. – Netán munkát keres?

– Há’ meglehet, uram... má’ ha ló’dságod megengedi, hogy jómagam meg az onokám itten maraggyunk, míg e’ magyarázok néki mindent, mit ló’dságod akar. Mer’ hogy ő csak az én kézze’ való jelzésimet ismeri.

– Engedélyezem! – egyezett bele Quentin, majd egy pillanatig eltűnődött, és így figyelmeztette őket: – De ha hazudtál arról, hogy mennyire jól főz, akkor repültök innen, még mielőtt az est leszáll.

– Jó bó’tot csiná’ ló’dságod, az öreg Deat megfőz nekik, de meg ám – felelte az öreg magabiztosan.

– És téged vajon miképpen neveznek? – kérdezte tőle Quentin.

– Á’talába’ csak Justinnek hí’nak. – Hüvelykjével a háta mögé bökött. – Az onokámat meg Sherbnek.

Quentin fejével a torony felé bökött. – Menjetek csak be. Valamelyik emberem majd megmutatja nektek, hol a konyha.

Quentin figyelte őket, ahogy bemennek a kapun, majd tett egy nagy kört a várat környező sziklákon, hogy e három nem tartozott-e egy nagyobb bandához, melynek tagjai most valahol a fák között rejtőznek. Miután megnyugodott, hogy ezek hármán valóban maguk jöttek, visszalovagolt, és kellemesen meglepődött, hogy a levegőben máris milyen finom illatok terjengetnek. Belépett, s látta, hogy azok ketten már keményen munkálkodnak, főznek s az asztalokat tisztogatják. A vak a tűz mellett ült, élvezte melegét, miközben egy bögréből kortyolgatott.

– Innék tán egy kis fűszeres teát, ló’dságod? – kérdezte Justin. – Eztet itt mi hoztuk magunkka’.

Quentin elvette tőle a bögrét, és egy hosszú, kellemes pilla-

natig élvezte illatát, majd belekortyolt a meleg italba. Megkóstolta a kenyeret, melyet a tűz fölött, forró zsírban sütöttek. Csodálkozása nem ismert határokat, ahogy beleharapott, s a finom íz szétterjedt szájában.

– Elismerésem! – jelentette ki Quentin lelkesen. Ez volt az egyetlen dolog, ami hosszú napok óta kiérdemelte elismerését!

Az öreg boldogan kuncogott, majd a magas férfit kacsintott. – Gondó'tuk, mutatunk valamit, mielőtt beszé'nénk Deat fizetségérő'.

– Mondj egy árat, s ha az tisztességes, akkor fontolóra veszem – felelte Quentin nagylelkűen. Mire a bére esedékes lenne, addigra ő már úgyszólván úton lesz a kinccsel Spanyolország felé. És most, hogy van egy szakács, ki gondoskodik az ételek elkészítéséről, még lázadástól sem kell tartania. – Ti hárman itt alhattok a konyhában – mondta Quentin. Tekintete egy hosszú dobozra siklott, melyet az újonnan érkezettek a tűzhely mellé tettek. – Abban ott mi van?

– Azok ottan a Deat kései, uram – felelte Justin recsegő hangon. Aztán odabicegett a dobozhoz, és felemelvén a tetejét, megmutatta a felső réteget. Hosszú, erős pengéjű kések sorakoztak ott szép rendben, a lapos fatálcába vajt résekbe helyezve. – Tuggya ló'dságod, Deatnak ezek a hentesmunkáhó' köllenek.

Quentin lenyalta ujjait, és nemigen látta okát, hogy alaposabban megvizsgálja a doboz alsóbb tálcáit is. Végül is, milyen egy szakács a kései nélkül? – Van odalenn néhány vendégem, kik nagyon megörülnének, ha valami ehett kaphatnának. Ha elkészült az étel, lekísérlek. A korona foglyai, és addig tartjuk itt őket, míg a királynő emberei értük nem jönnek. Figyelmeztetek benneteket, meg ne kíséreljétek kiszabadítani őket. – Elmosolyodott, zekéjéből előhúzta a kulcsot, és meglóbálta a szemük előtt. – Az egyetlen kulcs nálam van, s a cellába nem léphet senki, csak úgy, ha én ott vagyok, hogy kinyissam az ajtót.

– Nem ütöm én az orrom olyasmibe, amihez semmi közöm. – Justin közömbösen vállat vont.

– Jó! Tehát értjük egymást.

– Quentin! – A panaszos kiáltás a fenti kis szobából jött. – Hol vagy, fiam? Éhes vagyok!

Quentin dühösen bökött Justin felé. – Mondd meg unokaöcsédnek, készítsen elegendő ételt, hogy megtömhessük ben-

dőjét ennek a vinnyogó társaságnak is odafenn. Az én lakrészemben találod őket, és az egek óvják irhádát, ha késlekedsz!

Amikor Justin egy tálcával a kezében belépett, Cassandra és a három Radborne mohó dühvel estek neki az ételnek. Vicso-rogva kapkodták el egymás elől, amit kinéztek maguknak, és ahogy Justin kihátrált az ajtón, épp foggal s körömmel estek neki a szárnyasnak. Justin egyszer látta, hogy esznek a farkasok, s ez a jelenet itt erősen emlékeztette őt a fenevadakra.

Odalenn a tömlőcben a rabok közt ennél nyugodtabb volt a hangulat. Elise atyja mellett szendergett, mielőtt a közeledő lépések zaja felriasztotta. Álmosan pislogott, ahogy a kulcs megcsikordult a zárban, majd kinyílt az ajtó, és egy ősz hajú öregember bicegett be rajta. Az öreg letette terhét az ágy melletti durva asztalra, majd oldalvást rápillantott, miközben egy kilöttyent cseppet dörgölgetett le a tálcáról. Hunyorgó szeme kinyílt, majd határozottan becsukódott, ami szándékos kacsinásnak tűnt, mire Elise egy pillanatig döbbenten, bizonytalanul meredt rá, aztán hirtelen világosság gyúlt agyában, s rádöbbsent, hogy kit rejt az álruha. Azzal ott is hagyta őt, és ment felfelé a lépcsőn, de Elise tudta, hogy Justin ittléte mit jelent. Maxim már tudja, hol vannak!

Szó egyedül csak Arabella száját hagyta el, aki a vasrácsos ajtó mellé lépett, midőn az ismét becsukódott és bezárult. – Űgy, Quentin! Tehát ismét bezárod az ajtót! Űgy tűnik, nemigen törődsz vele, hogy kényelmemről gondoskodjál. És úgy látom, rab-ságomnak nem akarsz véget vetni.

– Csupán megvédelek embereimtől – mentegette tettét Quentin közönyösen. – El se tudom mondani, mi mindent tehetnek, amikor hátat fordítok nekik.

– Te bezártál ide engem, és én végre kezdem látni, hogy semmit se jelentek neked.

– Panasz, panasz! Amióta ide jöttem, erre a helyre, mást se hallok, csak panaszkodást! – morogta. A tálca felé intett. – Tessék, ott van! Hoztam ételt. Kóstold meg! Ettől talán jobb kedvre derülsz.

– Azt kétem. – Arabella fagyos hangja tagadta ennek még a lehetőségét is. – Ha arra gondolok, hogy hosszú éveken át hagytam, hogy te irányítsd életemet. Atyámnak igaza volt! Neked csak a vagyonom kellett és...

– A te vagyondod? – nevetett gúnyosan Quentin. – Én sokkal keményebben megdolgoztam a te vagyondóért, mint jómagad.

– Hát ezt meg hogy érted? – kérdezte Arabella mérgesen. – A házasságaimat atyám rendezte el.

– Az a pojáca! Ő már egy aprócska részével is megelégedett volna annak, ami most a te tulajdonod. Én tudtam, hogy szépséged legalábbis egy grófra, de tán még egy hercegre is érdemes.

– Hát te azt akartad, hogy valaki máshoz menjek férjhez? – kérdezte Arabella döbbenten. – De hát én azt hittem, hogy minden kérémet gyűlölted.

– Gyűlöltem is! – Vállat vont, és csúfondárosan elvigyorodott. – Legalábbis az elsőket. Az erszényük nem sokat ért, de Edward nagy kapzsiságában elfogadta volna őket, merthogy többjük volt, mint neki. Hálásnak kéne lenned nekem, Arabella. Én sokkal jobb partit szereztem neked.

Arabella megrázta a fejét, mintha összezavart agyának kusza pókhálótól próbálna megszabadulni. – Nem értem.

– Drága leányka, hát valóban azt hiszed, hogy a te életeden átok ült? Nem, szerelmem, a te udvarlóiddal ennél erősebb kéz végzett! Meg kell mondanom, Lord Seymourt megfelelően gazdagnak találtam, de amikor a királynő ágense felismert engem mint egyikét az összeesküvőknek, szükségessé vált, hogy a gyanút e gyilkosságért rá tereljem.

– Hát te ölted meg a királynő ágensét? – vágott a szavába döbbenten Elise, majd megfordult, és apjára meredt, aki csilapítólag fogta meg a kezét.

– Quentin volt az, ki elmondta a Hanzának, hogy kémkedem utánuk – jelentette ki rekedten suttogva Ramsey. – Ezt magától Hilliardtól tudom. Rendkívül szórakoztatónak találta, hogy egy angol képes kezükre adni saját nagybátyját, hogy megkínózzák és halálra éheztessek.

Elise lassan fordította fejét kuzinja felé, majd dühödten rámeredt. – Ne merd még egyszer nagyképműen Forsworth fölé helyezni magad, Quentin. Te ugyanabban a posványban dagonyázol.

Úgy tűnt, a férfit mulattatja Elise gyűlölete. – Szavamra, megvetésed összetöri szívemet, drága Elise, és igazán sajnálom, hogy csalódást okoztam neked, de anyám jól megtanította fiait arra, hogy gondoskodniuk kell magukról.

– Te aztán meg is teszed!

Arabella hevesen rátámadt. – Te kihasználtál engem! Egész idő alatt csak kihasználtál!

Quentin tunyán kedvesére pillantott. – Feleségül vettelek volna, Arabella. Mondtam neked. Úgy terveztem, hogy azután, miután megörökölted Huxford vagyonát, és persze miután letelt az illendő gyászidő.

– És mikor gyilkoltál volna meg, hogy megszerezd magadnak azt a vagyont? – kérdezte Arabella epésen.

Quentin elgondolkodva biggyesztette ajkait, majd egy tűnődő grimaszt vágva azt mondta: – Ami azt illeti, te egészen megfelelő feleség voltál, és én kifejezetten élveztem közös együttléteinket. Úgyhogy nem túl hamar, drágám.

– És én még segítettem is neked megölni a férjemet!

Elise felkapta a fejét, és döbbsenten meredt Arabellára. – Te segítettél neki megölni Relandet?

Quentin kaján nevetésétől Elise libabőrös lett. – Reland még életben volt, amikor kitoltam a taligán az istállóból, de Arabella elhitte nekem, hogy meghalt. Igaz, nem volt eszméleténél, így aztán könnyedén, mindenféle küzdelem nélkül le tudtam hajítani őt a taligáról a vízbe, hogy belefojtsam.

– Irtóztató vagy! – mondta vádlón, egyre nagyobb undorral Arabella.

– Na, ebből elég volt! Ráuntam már sértegetéseidre. – Quentin ezzel véget vetett a beszélgetésnek, és nagy léptekkel, sietve távozott, csak a kőpadlón koppanó csizmasarkának zaja visszhangzott még fülükben.

– Hogy én mekkora bolond voltam! – nyögött föl gyászosan Arabella. – Ennyi éven át azt hittem, hogy éppúgy szeret engem, ahogy én szerettem őt.

Elise-nek most nem volt vigasztaló szava kuzinja számára, mivel gondolatait már az kötötte le, vajon miképpen segíthet majd férjének, amikor az megmentésükre jön.

35. fejezet

A késő délután fényeit szítáló eső homályosította el. Maxim kis csapata gyalogosan közelítette meg a vártorony déli oldalát. Jól fel voltak szerelve kötelekkel, kardokkal, pisztolyokkal és törökekkel. Maxim siklott le elsőként a vízmosásba, őt követte Nicholas, majd Sir Kenneth. A vár magaslatának alján jó fedezéket találtak, és onnan mérték fel a sáncokat meg az omladozó kőfalat. Őrt nem láttak sehol, így hamar arra a feltételezésre jutottak, hogy Quentin emberei a toronyban kerestek menedéket.

A támadók hunyorogva néztek fel az esőben, és a halmot, meg a torony falát fürkésztek, hátha találnak valami nyílást, rést, hasadékot, bármit, melyen át bejuthatnak. Közvetlenül a kőfal alatt rozsdafoltot láttak, mely nyomot hagyott a sziklán.

Nicholas hívta fel rá a többiek figyelmét, mivel ő jobban ismerte a vízkieresztokeket és elvezetőket. – Ez falószínűleg a legalacsonyabb szintől fejezik el. – Fürkésző pillantással nézett Maximre. – Talán a tömlőc?

– Nézzük meg. – Maxim oldalra pillantott, hogy lássa, amint Kenneth is rábólint.

– Menjünk!

Alig fél óra múltán mindhárman egy nagy nyílás alatt voltak, melyet egy rozsdás vasrács fedett. Az alsó széléről vékony csíkban okkerszín víz csörgedezett. Óvatosan haladtak felfelé, míg végül épp csak a lábujjukkal kapaszkodtak a rács alatti kövön. Nicholas kötélének végét az egyik rozsdás rúdhoz kötözte, majd megragadta a rácsozat szélét, nekiveselkedett, és húzni kezdte. A rács megmozdult, de épp csak egy kicsit. Arról a helyről, ahol álltak, Sir Kenneth és Maxim is hasonlóképp nekiveselkedett, s így lassanként sikerült kiemelniük a rácsot, majd lassan leeresztették a szikla alá. Nicholas megrántotta a kötelet, mire a csomó kibomlott, ő meg felhúzta, és ismét a vállára tekerte.

Maxim már bemászott a szűk vízelvezetőbe, és csöndre intette Kennetht, aki igyekezett testét átpréselni a nyíláson. Halvány fény szűrődött be a rácson át a mennyezet felől. Egy vasajtó sarkát látták, majd Maxim elkúszott a távolabbi nyíláshoz, ahol egy zsámolyon ülő őr csizmáját látta és hallotta hangos horkolását.

Miután alaposabban szemügyre vették, látták, hogy a rácsot csupán egy a kőbe vágott perem tartja. Szorosan illeszkedett, de ahogy mindhárman nekifeszítették vállukat, lassan felemelkedett. A rozsdás rács nehezen mozdult és egy kicsit megcsikorodt, mire mindhárman megmerevedtek. Továbbra is hallatszott az egyenletes horkolás, mire mindhárman bólintottak, és újból nekiveselkedtek. A rács kilazult, fölemelték és oldalra tolták. Maxim óvatosan kidugta a fejét, és körülnézett. Senki se mozdult. Az őr, aki a falnak támaszkodott, továbbra is álomba merült. Maxim tekintete addig fürkészte a homályt, míg meg nem pillantott három alvó alakot a cella mélyén.

Amíg Maxim az erős zárat vizsgálta, addig Kenneth a lépcsőhöz ment, hogy figyeljen, Nicholas pedig gyorsan és könnyedén az alvó őrhöz lépett. Mielőtt pisztolyának markolatával fejbe vágta volna, lovagló ülésbe támasztotta a férfi kinyújtott lábát. Bal kezével megfogta, hogy le ne dőljön, és visszatámasztotta alvó helyzetébe, majd gyorsan egy hurkot erősített a lábára, aztán a kötelet átcsúsztatta a szék alatt, és gondosan összekötözte vele a kezét is.

Maxim kivett zacskójából egy sörétet, és a cella padlóján a felé az ágy felé gurította, melynek széléről gesztenyebarna fűtők omlottak alá. Elise egyből éberén felült, és a rács túloldalán nyomban megpillantotta azt az ismerős, szívének oly kedves alakot. Maxim ujját a szájára tette. Elise megrázta a mellette fekvő férfit. Lassan felemelkedett egy szakállas fej, és Elise apja ajkára tette ujját, hogy elnémítsa kérdését, majd Maxim felé mutatott. Ramsey tekintete megtalálta a fiatalabb férfit, és szája hónapok óta, most először húzódott mosolyra.

Maxim megütögette a zárat, s szemével a kulcsról kérdezett. Elise megrázta a fejét, és néma szájmozgással formált egy nevet: – Quentin. – Aztán egy olyan mozdulatot tett, mintha becsúsztatna valamit egy zekébe. Közelebb lépett az ajtóhoz, és megragadta férje kezét. Összehajoltak, és még a rácsok se tudták meg-

akadálvozni őket abban, hogy ajkuk egy pillanatra össze ne érjen. Amikor ismét eltávolodtak egymástól, Maxim mosolygott, majd hüvelykjével letörült egy rozsdafoltot Elise arcáról.

Fejével a másik ágyon fekvő, harmadik alak felé bökött, mire Elise szájáról ezt olvashatta le: – Arabella.

Nicholas végiglépdelt a cellát körbevevő rácsok mentén, és finoman mindet megkocogtatta. A cella túlsó végén néhányuk nem csendült meg, inkább tompán *kongott*. Kezével Kenneth felé intett, és magához hívta a lovagot. Mindketten megragadták a rudak alsó végét, térdüket fogcsikorgatva nekifeszítették, majd felfelé és kifelé húzták. Az egyik rúd csikorogva megmozdult, de aztán megakadt és a helyén maradt, ám a másik rozsdás tövénél elpattant, és így ki lehetett emelni.

Nehéz csizmák dobogása és egy elnyújtott ásítás hallatszott a lépcső felől. Az őt, ahogy azt látta, hogy három férfi mered rá, ügyetlenül muskétája után matatott, de még mielőtt felemelhetett volna. Nicholas odahajította a husángot, és a fegyvert kiverte a kezéből. Az őt riadót üvöltött, majd kirántván hosszú kardját, leugrott a tömlőc padlójára, ahol Kenneth már kihúzott karddal várta. Fönről sietős léptek hallatszottak, ahogy a brigantik a lépcső felé igyekeztek.

Maxim ellépett a rácsból, és elővette muskétáját. Az első ember a mellkasába kapta a golyót, és lassan a földre rogyott. Eldőrdült egy másik lövés is, és a következő őt átesett halott társán. Maxim visszatette a kiürült pisztolyokat, és kirántotta a kardját, ahogy vagy úz őt rohant zajongva lefelé a lépcsőn. Elise elfojtott egy sikolyt, amint férjét négy támadó hátraszorította, míg Nicholas és Kenneth hosszú kardjának is legalább ennyi ellenfél jutott.

Fönről hirtelen fájdalmas kiáltások hallatszottak, és egy pillanat múlva forró zsír csordult le a lépcsőn. Néhány őt bukdácsol, csúszott lefelé a síkos lépcsőn, miközben igyekeztek testüktől távol tartani zsírral átitatott ruháikat, az arcukon éktelenkedő égővörös foltokhoz pedig még csak hozzáérni se mertek.

Justin kinyitotta a hosszú dobozt, és kiemelte a felső rekeszt, miközben Sherbourne letépte szeméről a kötést. Dietrich egy hosszú henteskést vett el, mely fele akkora volt, mint egy kard, de kétszer olyan veszélyes. Egy testes őrt tekintélyes pocakjával sodort el, majd egy kegyetlen csapással megpördült. A másik

látta a közeledő pengét, lábujjhegyen hátrébb táncolt, és lélegzetét is visszafojtotta, ahogy a kés elvillant előtte.

Quentin éppen vitatkozott családjával, azt követelve tőlük, hogy hajnalban távozzanak, amikor felfigyelt a nagy zűrzavarra. Dühödten fivéreire mordult: – No, lássuk, mire vagytok képesek ti hárman, hogy megvédjétek az irhámat. Nélkülem nem juttok semmiféle kincshez.

Cassandra felpattant, és kardot nyomott fiainak kezébe, majd ujjával parancsolón az ajtó felé mutatott. – Menjetek! Küzdjetek meg e mocskos népséggel, kik bátyátokat merészelik megtámadni!

Quentin önelégülten vigyorgott, ahogy kiviharzott a szobából. Talán ez volt az első eset, hogy hasznát vette a családjának.

Odalenn a tömlőcben Maximet az előrenyomuló örök a túlsó fal felé szorították. Mégis, egyfolytában támadó kardja láttán úgy tűnt, e küzdelemből ő kerül ki győztesen. Az egyik ör térdre rogyott, a másik meg minden igyekezetével próbálta kivédeni azt a villámgyors kardot, mely most felé fordult. Felkiáltott, ahogy a kard tűzként hasított át bordái között, majd saját, néhez kardja csörömpölve a földre hullt.

– Állj!

Maxim felpillantott, és a szíve megdermedt mellkasában. Quentin felkapott egy muskétát, és most csövét a rácson át Elise fejének szegezte. Fivérei ott gyülekeztek mögötte, és gyanakvón figyelték a fejleményeket. Maxim leeresztette kardját, Nicholas pedig elengedte ellenfelének ernyedt fejét, és a fickó a földre rogyott.

– Vissza! – Quentin ujjá a lövésre kész kovás puska ravaszán reszketett. – Figyelmeztetek! Elise csak az első lesz, és az embereim egy pillanat alatt lerohannak téged is.

Az ezt követő dermedt pillanatban kintről egy lepattanó ágyúgolyó éles süvítése hallatszott, majd egy távoli muskétalövés tompa zaja. Ezt aztán egy sor eldördülő lövés követte, mintegy figyelmeztetésképp Kensington-vár lakóinak.

– Ez bizonyosan a lövészszázad lesz – adott hangot véleményének Maxim, amivel egyúttal válaszolt is a Radborne fivérek arcán megjelenő néma kérdésre.

Senki sem mozdult, bár most már úgy tűnt, hogy a brigantikát a rettegéstől kiverte a veríték, aztán a sors kezébe vette az

események irányítását. Az első őr, akit Nicholas olyan alaposan megkötözött, magához tért, és egy megkésett figyelmeztető üvöltéssel felpattant, vagy legalábbis megpróbált felpattanni. Félúton volt felfelé, amikor a kötél megfeszült, mire teste ívben előrehajolt, akár egy íj, és a pad hátulról a térdének csapódva, kirúgta alóla a lábát. Rémülten, kétségbeesetten kiáltott fel, ahogy elterült a kövön.

Ramsey volt az, aki most kihasználta a zavar e pillanatát. Lányával láncának egyik rozsdás végét kiszabadították padlóba vert tartójából, majd gondosan visszahelyezték. Most ezt kirántotta, és a láncból hurkot formált Quentin fegyverének rácsok közt bemeredő csövére, miközben Elise-t félretaszította előre. Lábát a rácsoknak támasztotta, és rántott egy nagyot a láncon. Bár le volt gyengülve, a meglepetés ereje azonban teljes volt. A muskéta átsiklott a rácsok között, mígnem a závar megakadt és egy éles, füttyülő *csatt*-tal lepattant, majd zörögve elrepült valahová a sötétségbe.

Quentin sajgó kezét dörgölgetve, rémülten húzódott vissza, és szembefordult Maximmel. Az kardját egy gyors köszöntésre emelte, és várt. Forsworth meglökte bátyja karját, és saját kardját nyújtotta felé, ám nagylelkűségét egy dühödt pillantással viszonozták. Egyikőjük se vette észre, hogy az őrök óvatosan húzódtak vissza a lépcső felé.

– Én nem vagyok kardforgató! – nyüsztett félelmében Quentin.

– Te nem kegyelmeztél az ágensnek a házamban – emlékeztette őt Maxim. – Nem könyörültél szeretődön sem az udvarnál. Mondhatom, kellő ügyességet tanúsítottál nőekkel és védtelen emberekkel szemben.

– Szeretőd? – Arabella lassan csóválta a fejét, és visszaroskadt ágyára, ahonnan az összecsapás zaja őt is felverte. – Hát gonoszságának nincs határa?

Maxim átadta kardját Nicholasnak, majd kivette a pisztolyokat övéből, és a lőszerestassakkal együtt Ramseynek adta. Szétártta a kezét, és gúnyosan azt mondta: – Nos, így már jobb? Egy fegyvertelen ember? Vagy netán az kell, hogy gúzsba kötve, kiterítve várjam, hogy hátba döfj? Gyáva féreg vagy te, Quentin!

Quentin izgalmasában elejtette a kardot, mely zörögve hullt a földre. Utánvetette magát, de a kard fölött szemtől szembe találta magát Maximmel. Maxim könyörtelenül megtorpanította ellenfelét, mielőtt az megragadhatta volna a kard markolatát.

Quentin kétségbeesett, tehetetlen dühében csapkodni kezdett kezével, és pecsétgyűrűje felhasította Maxim arcát.

Maximet rendkívüli elégedettséggel töltötte el, hogy személyes bosszút állhat ezen az emberen. Bal kezének csapásával hátratórtotta Quintint, majd másik öklével telt ajkait találta el, amitől az még tovább bukdácsolt hátrafelé. Quentin támadásba lendült, ököllel esett Maximnek, miközben térdét felfelé lendítve igyekezett eltalálni ellenfele ágyékát. Maxim ellökte magát, és Quentin átesett az összekötözött örön, majd a rácsoknak esve elterült. Megdörgölte fájo vállát, és dühödten nézett fel ellenségére, de meg se próbált felállni.

– Volt idő, amikor azt hittem, sikerült végképp megszabadulnom tőled – mordult fel Quentin.

Maxim mereven elmosolyodott. – Visszajöttem azért, ami egykoron az enyém volt, és most ismét azért jöttem, hogy visszaköveteljem azt, mi egyedül csakis az enyém.

– Eszerint a kincs nem is volt soha nálad. – Ez a kijelentés egy lassanként megvilágosodó felismerés jele volt. Quentin kezfejjével letörölte a vért szájáról, miközben az őrgrof sötét tekintetét figyelte. – Nem is állt soha szándékodban, hogy váltságdíjként átadd nekem.

– Nem létezik *semmiféle* kincs, Quentin – jelentette ki Ramsey a cellából. – Amit én lányom számára biztosítottam, az nem volt más, mint néhány dokumentum, melyek alapján ő minden vagyonom teljes jogú örököse.

– De a ládák, amiket a Stilliardsról hordtál el? – kutatott Quentin magában valami ésszerű magyarázat után, de nem talált egyet sem. – Mit vettél te ott, amit ládákban kellett elvinned?

Ramsey megrázta torzonborz fejét. – Csupán néhány üres láda volt, melyeket lányomnak vettem. Ez minden.

– *Minden!?* – Quentin felkászálódott, és dühödten megkérdezte: – Ezt eddig miért nem mondtad nekem? Miért hagytál mindvégig abban a hitben, hogy van kincs?

– Ha megmondom neked az igazat, már rég megöltél volna – hangzott Ramsey egyszerű válasza.

– És én egész idő alatt!... Hát minden erőfeszitésem hiába való volt?

– Ide a kulcsot! – vágott a szavába Maxim.

Quentin önelégülten elvigyorodott, ahogy kezét becsúsztat-

ta zekéje alá, és elővette a kulcsot. Gúnyosan meglóbálta Maxim szeme előtt, majd karját hátrahúzta, és a kulcsot a vízelvezető felé hajította. Elise felszisszent, ahogy Maxim megpördült és elkapta saját kardját, amit Nicholas dobott oda neki.

– Fejezzük ezt be úgy, hogy a tisztesség legalább nyomokban jelen legyen – mondta behízselő hangon Maxim, de Quentin csak meglapult, és gyűlölködve meredt rá. – Gyere hát! Lássuk melyikünk a jobb! Akár még le is győzhetsz!

Quentin lehajtotta a fejét, és a kezében lévő kardra meredt. Hirtelen átugrott a megkötözött emberen, és bukácsolva elindult felfelé a csúszós lépcsőn, miközben vadul csapkodott Nicholas felé, aki előreiramodott, hogy megakadályozza szökését. Kenneth a rabok segítségére sietett, hogy kiszabadulhassanak, majd hamarost Nicholas nyomába eredt, akit Maxim követett.

Quentin átszáguldott az immáron üres helyiségen, mely halott embereivel volt tele. Kirohant az ajtón, ki az udvarra, de nyomában meg is torpant, ahogy meglátta a gerincen két sorban felvonult dragonyosokat. Nem messze tőlük a lövészek vonala állt, készen arra, hogy megakadályozzanak minden szökési kísérletet. Riadalommal pillantott körül az udvaron, és látta, hogy az egykoron vén Justin, az immáron látó Sherb és a jól megtermett szakács közelednek lassan felé. Maxim kirent az ajtón, és nyomában máris ott volt Nicholas. Kenneth meg a három fogoly.

Quentin a szikla szélének közelében, egy leomlott fal mentén hátrált, miközben tekintete vadul kereste a menekülés útját. Maxim kivont kardjával lassan közeledett felé.

– Vesztettél, Quentin. Küzdj meg velem, vagy add meg magad!

Maxim azt látta, hogy Quentin a zekéje alá nyúl. Előhúzott egy pisztolyt, felemelte, majd átkozódva így rikoltott. – A pokolba veled, Seymour! Ezúttal utószor akadtál nyomomra!

Maxim arca megrándult, ahogy egy hangos lövés dörrent a füle mellett. Nem érzett fájdalmat, Quentin pedig döbbenten meredt rá, aztán mögé, mintha minden összezavarodott volna benne. Hirtelen egy apró, fekete lyuk jelent meg a homloka közepén. A szikla, amelynél állt, ekkor meglazult, és megmozdult alatta. Ahogy dőlt lefelé, karja görcsbe rándult, és egy feléje irányuló pisztoly második ólomgolyója sivítva szállt a felhők felé. A szikla leszakadt, és Quentin vele együtt eltűnt. A zuhanó szikla robaja egyre halkult, majd valahol a mélyben elnémult örökre.

A szél esőcseppeket sodort s hintett szét a néma vártorony felett, mintha még az emlékét is el akarná mosni Quentin távozásának. Maxim visszadugta hüvelyébe kardját, és ahogy megfordult, Arabellával találta szembe magát, aki pisztolyát leeresztve állt mögötte. Bár könnyei összekeveredtek az arcára hulló esőcseppekkel, tekintetét Maximre emelte, és pityeregve azt mondta:

– Sajnálom, Maxim. Bocsánat mindenért.

Elise kivette a pisztolyt Arabella kezéből, és odaadta Maximnek. Kuzinját visszavezette a toronyba, miközben Kenneth a falra lépett, és jelzett a katonáknak, hogy sietve nyomuljanak előre.

Maxim szeme döbbenten elkerekült, amikor Anne grófnő hintóját látta begördülni a valamikori kapu romjai között. Szekéren pedig Bradbury felfegyverzett népe követte. A grófnő kiszállt hintójából, és amikor Maxim némán a torony felé mutatott, elrohant mellette, hogy saját szemével győződjön meg dédunokája sértetlenségéről. Belépve a terembe az idős asszony Elise-hez és apjához sietett. Mindkettőt az öröm könnyeivel árasztotta el.

– Nemigen számítottam rá, hogy ekkora sereg gyűlik össze segítségünkre – jegyezte meg Maxim az orra alatt Sir Kennethnek.

– Bátran állíthatom, hogy Lady Elise van ilyen hatással az emberekre – mondta neki a lovag vigyorogva.

Maxim lecsatolta kardját s övét, odaadta Kennethnek, majd nagy léptekkel elindult a torony felé. Ahogy elment Nicholas mellett, barátságosan hátba veregette. A toronyban egy hosszú pillanatig az ajtó mellől figyelte Elise-t és családját, majd felesége ráemelte pillantását, és ő ott látta abban a kék szempárban azt a szerelmet, amire annyira vágyott. Elise odament hozzá, megfogta a kezét, és atyjához vezette.

– Papa, szeretném, ha megismernéd a férjemet.

Ramsey felállt, és a két férfi rokoni melegséggel összeölelkezett. Az idősebb férfi szeme könnyes volt, ahogy hátrébb lépett és vejére mosolygott. – Isten meghallgatta imáimat, és oly védelmezőt küldött lányomnak, ki százszorta többet ér, mint amilyenről én valaha is álmodni mertem.

Elise a férje mellé lépett, karját a dereka köré csúsztatta, miközben felmosolygott melegen csillogó, zöld szemébe. – Nincs leány, ki nálam csodásabb védelmezőre lelt volna. Ismét hősiezen küzdötél érettem, s győzedelmeskedtél, én pedig megint csak tisztelettel s csodálattal állok előtted. Valóban te vagy az én hős lovagom. Maxim Seymour, és életemnek egyetlen, örök szerelme.